

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Højesteretstidende

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Højesteretsaaret 1913.

57. Aargang.

København.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel).

1914.

NAVNEREGISTER.

Civile Sager.

	Pag.		Pag.
Aagerup Kirke, Bestyrelsen for .	111	Andersen, Valdemar, Sagfører ..	92
Aarhus Byraad	270	Andreasen, Johan, Gaardejer...	555
Aarhus Snedkerlaugs Bygnings- snedkerafdeling	256	Andreasen, Niels, Folketingsmand, Redaktør	396
Abel, H., Firma	670	Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring	143
Abrahamsen, I., Fabrikant	56	Arup, Villiam P.	97
Ahlefeldt-Laurvigen, C. W., Uden- rigsminister, Greve	111	Backhaus, Hansen, Sagfører....	518
Alberti, Peter Adler, hans Kon- kursbo	53	Bagger, Fr., Snedkermester ...	256
Amagerlands Saltholmsanliggen- der, Bestyrelsen for	102	Bech, Fabrikant,	542
Amdrup, V. M., Overretssagfører	238	Becker, Carl, Overretssagfører ..	498
Amtmanden over Aarhus Amt .	496	Berendt, V. I., Grosserer	605
Amtmanden over Københavns Amt	707	Berg, N. C., Sagfører	178
Amtmanden over Viborg Amt ..	379	Berlau, W. H., fhv. Hotelejer...	176
Andels-Anstalten, Det gensidige Livsforsikringsselskab, nu An- dels-Anstalten Tryg	895	Bierbum, C. Sagfører	525
Andels-Anstalten »Vort Land« (Dansk Syge- og Ulykkesfor- sikringsselskab)	852	Bing, Otto, Overretssagfører 116,	302
Andersen, Birthe Kirstine, født Andersen	694	Bloch-Sørensen, J., Banemester .	187
Andersen, Carl Oluf, Forretnings- fører	890	Boholt, Larsen, Murmester	497
Andersen, Chr., Vinhandler ...	604	Boisen, L. C., Maskinfabrikant .	147
Andersen, Ferdinand, Grosserer	292	Bojsen, Brødrene, Firma	88
Andersen, Jens, fhv. Gaardejer .	694	Bokkenheuser, Knud, Forfatter, cand. phil.	148
Andersen, Jørgen, Skræddermester	630	Borup, Gustav, Manufakturhandler	350
		Borup Sogneraad	229
		Boysen, M., Skræddermester ...	115
		Brammer, J. C., Teglværksejer .	624
		Breining, Wilhelmine, Enkefru..	905
		Brostrøm, Fabrikant	88
		Brostrøm, Dan	49
		Bruun, K. B., Fabrikant	242

	Pag.		Pag.
Buch, H., Direktør, fhv. Proprietær	887	De danske Statsbaner, General-	
Buchtrup, H.Th, Maskinfabrikant	805	direktionen for	217, 220
Bundegaard, Jacob, Fabrikant . .	381	De forenede Papirfabriker, Aktie-	
		selskab	542
Cavling, H., Redaktør	785	De københavnske Handelsforenin-	
Celluloidfabriken Danmark, Aktie-		gers Fællesrepræsentation . .	600
selskab	56	De københavnske Sporveje, Ak-	
Christensen, Alfred, Direktør for		tieselskab, i Likvidation . . .	684
American Tobacco Comp. . .	600	De mindre Landejendomsbesid-	
Christensen, Chr., Restavratør . .	688	deres Brandforsikringsfore-	
Christensen, H. P., kaldet Ran-		ning for rørlig Ejendom i	
drup, Proprietær	525	Nørrejylland	498
Christensen, Jens Olsen, Savværks-		Den danske Landmandsbank, Hy-	
ejer og Gaardejer	506	pothek- og Vexelbank	176
Christensen, Jens Olsen, Gaard-		Den indbyrdes Heste-Assurance-	
ejer	759	forening for Herstedernes Sogn	326
Christensen, N., Sagfører	698	Den kgl. Landsover- samt Hof-	
Christensen, Peder Christian, Ma-		og Stadsrets Skiftekommiss-	
nufakturhandler	627	sion	386
Christensen, S. K. Snog, Ingeniør	839	Den vest- og sønderjydske Kredit-	
Christensen, Vilhelm, Fisker . . .	220	forening	649
Christiansen, H. C., Grosserer . .	168	Derby, tidligere Scheel, K. E. . .	890
Christiansen, M. P., Sagfører . . .	497	Det danske Travsselskab	901
Christoffersen, Anna Kathrine,		Det Dansk-Russiske Dampskibs-	
født Thomsen, Enke efter		selskab	123
Skræddermester J. P. Chri-		Det forenede Dampskibsselskab,	
stoffersen	97	Aktieselskab	534
Christoffersen, Elisabeth, Hand-		Det gensidige Livsforsikrings-	
lende, Frk.	905	skab »Andels-Anstalten«, nu	
Clausen, Valdemar, Parcellist . .	215	»Andels-Anstalten Tryg« . . .	895
Clemmensen, J. P., Pantelaaner	458	Dick, R. & I, Ltd., Firma	302
Dahl, Axel, Handlende	789	Edelstein, Olsen & Co., Handels-	
Dahl, Gaardejer Chr. Clemmen-		firma	168
sen Dahls Enke Else Marie,		Edmond Gustaves Rederi	821
født Larsen	555	Elmer, P., Murmester	187
Dampskibet »Elsborg«s Rederi . .	49	Enevoldsen, Anders Peter, Tegl-	
Dampskibet »Ferro«s Rederi . . .	49	brænder	152
Dampskibsselskabet af 1896, Ak-		Erhoff, Thor O.A., Premierløjtnant	483
tieselskab	49		
Dan, Livsforsikringselskabet, Ak-		Fanø Vesterhavsbad, Aktieselskab	260
tieselskab	876	Filtenborg, Chr., Grosserer	698
Dansk Skrædderforbund	97	Fink, Jørgen, Gaardejer	479
Dansk Svovlsyre- og Superfosfat-		Foreningen af Arbejdsgivere i	
fabrik, Aktieselskab	819	Læderfabrikationen	642
Davidsen, O., Etatsraad, Vek-		Forstanderskabet for den tysk-	
selerer	302	reformerte Menighed i Køben-	
Davidsen, Oscar, Etatsraad	116	havn	690
De danske Statsbaner	622		

	Pag.		Pag.
Frederiksberg Kommunalbestyrelse	7	Henriksen, A. P., Sagfører	497
Frederiksen, F. O., Gæstgiver ..	147	Hertz, Hartwig, Nachf.	178
Frederikshavns Skibsværft og Flydedok, H. V. Buhl & Co. i Likvidation, Aktieselskab .	532	Heyman, Aage, Grosserer	844
Friis, Carl, Købmand	351	Hirsch, Kupfer-Messingwerke A.G., Halberstadt, Handels- og Fabrikationsfirma	842
Frørup, Wulff Hagen, Overretssagfører	177	Holmen, Charles, Tobaksfabrikant	279
Øjøl Sogneraad	544	Hornemann, Fr., cand. polyt.	187
Gl. Kalkværk, Aktieselskab	571	Horsens-Bryrup Jernbaneselskab	498
Graugaard, Peder Poulsen, fhv. Politibetjent	639	Horsens Cyklelager, Handelsfirma	789
Guldman, N. C., Rentier	698	Hovedstaden, Aktieselskabet Dagbladet	898
		Hovmand, Camilla, født Kobbegaard	351
		Hovmand, O. P. P., Gaardejer ..	351
		Hundborg-Jannerup Sogneraad ..	479
Haas, Emma, Enkefru	231	International Harvester Company, Aktieselskab	496
Hafnia, Det forenede danske Livsforsikrings-Aktieselskab	816	Internationalt Ulykkesforsikrings-Aktieselskab	622
Hagensen, Ane Marie Laurette, født Nørgaard, Enkefru	21		
Hagensen, Nis Nissen, Proprietær	21	Jacobsen, Chr. Skræddermester .	555
Halberstadt, Grosserer, og Hustru, deres Fællesbo	116	Jacobsen, Marie	152
Halberstadt, Gustav Leo, Grosserer, og efterlevende Enke Agnes Helene, født Børresens Fællesbo	302	Jacobsen, Oluf, Proprietær, Løjtnant	901
Hald, C., Overretssagfører	231	Jacobsen, Therkild Peter, Gaardejer	555
Hansen, A. N. & Co., Firma	844	Jansen, Brødrene, Handelsfirma	768
Hansen, Anders, kaldet Hedensted, fhv. Politibetjent	539	Jensen, Axel, Entreprenør	115
Hansen, Chr., Fisker	371	Jensen, Frida Amanda Oktova .	808
Hansen, C. K., Firma	321	Jensen, Frits, Arkitekt	179
Hansen, Elly Betty, Tjenestepige	707	Jensen, Jens, Murmester	496
Hansen, F. N., Hotelejer	30, 178	Jensen, Joachim, Købmand af Hamborg	670
Hansen, Kirstine, Enke	217	Jensen, Josepha, Frue	673
Hansen, Kristine Johanne	386	Jensen, L., Sognepræst for Saxild og Nølev Menigheder	149
Hansen, P. N., Læderhandler ..	12	Jensen, Lars, Murmester	555
Hansen, S. Chr.	115	Jensen, Peter, Maskintrykker ..	673
Hansen, Ulf, Højesteretssagfører, 162, 483		Jensen, Søren Johan Peter, Husejer	379
Haurowitz, M., Etatsraadinde	506, 759	Jensen, Thomas, Detaillist	555
Hedegaard, P. K., Sagfører	399	Jespersen, Ingvar, Snedkermester	147
Heerfordt, K. K., Overretssagfører	895	Johannesen, N. P., Forpagter ..	444
Heide, C., Enkefru	19	Jonassen, Brødrene, Firma	371
Held, A. M., Ingeniør, Indehaver af Patentbureau Held	668	Jonsson, Jon, Tomthusmand ..	876
		Juncker, Hj., Overretssagfører ..	19

	Pag.		Pag.
Karlson, A., Grosserer	842	Larsen, J., Skræddermester	178
Kjærgaard, Ingvard, Værtshusholder	279	Larsen, Johannes, fhv. Inspektør	143
KlampenborgVæddeløbsbane, Aktieselskab	84	Larsen, Lars Peter, Tømmersvend	529
Klein, Em., Direktør	789	Larsen, Carl, Forpagter	30
Klemmensen, J. P., Pantelaaner	458	Lawaetz, Carl, Godsejer	107
Kløvborg, Christen, Gaardejer	479	Leth, Chr., Gas- og Vandmester	115
Knoth, Christian, Mælkehandler	340	Leth, E., Sagfører	178
Knudsen, A., Enkefru	518	Lerche, ChristianCorneliusLubbi, Hofjægermester, Greve	107
Knudsen, A. F., Murmester	442	Lerchenborg, Grevskab	107
Knudsen, Olaf August, Assuranceinspektør	800	Les freres Voisin, Firma	84
Knudsen, Wibek, Købmand	197	Lind, Volmer, Sagfører	525
Kolbye, Jacob Møller, Handelsagent	174	Lindevej kvarterets Grundejerlaug	187
Kolderup-Rosenvinge, L., Docent, Dr. phil.	187	Livsforsikringsselskabet »Dan«, Aktieselskab	876
Kondrup, Ivan, Højesterets sagfører, som Repræsentant for Modtagerne af en Del af Dampskibet »Texas«sLadning	534	Lohgarverforbundet i Danmark	642
Kongens Livjægerkorps	785	Loldrup, Fr., Husmægler	442
Koopmanns, I. D., Svineslagteri i Odense, Aktieselskab	833	Ludvigsen, H. I., Handlende	149
Korn- og Foderstofkompagniet i Odense, Handelsfirma	665	Lyngen, Knud, Tandlæge	673
Korsgaard-Jensen, A., Grosserer	105	Lytting, Axel, Revisor	483
Kristelig Forening for unge Mænd i Odense	340	Lønberg-Larsen, E., Frugthandler	531
Kristiansen, Hans, Gaardejer	116	Maale, Mimi, Frue	147
Krüger, Friederich, Observator	141	Mackeprang, Edv. Ph., Dr. polit.	852
Københavns Grundejerbank, Aktieselskab	574	Madsen, Hans Henrik, Gaardejer	116
Københavns Magistrat. 53, 539, 639, 684, 688, 690, 819		Madsen, Niels, Bagermester	146
Københavns Oplysnings-, Irkasso- & Laane-Bureau, Aktieselskab	162, 483	Malling, Holger, Overretssagfører	148
Københavns private Laanebank, Aktieselskab	646	Maschinenfabrik Friedr. Hein & Co., Handels- og Fabrikationsfirma	374
Köhler, Thyra Theresia	800	Mathias, W., Skomagermester	898
Kølle, Hans Petersen, Arbejdsmand	653	Mathiesen, P., Fabrikant	154
Lambertsen, Niels Mortensen, Gaardejer, Kirkevæрге	12	Melbye, Alfred W., Vekselerer	646
Landbo-Berthelsen, I., Arkitekt	187	Michelsen, Johannes, Forpagter	555
Landsperg, Maskinfabrik, Aktieselskab, Bestyrelsen for	805	Mikkelsen, I., Branddirektør	141
		Ministeren for offentlige Arbejder	12, 583, 627, 630, 657
		Møllerup, Else, Frue	101
		Møllerup, V., Forstander	101
		Mortensen, Amanda, født Fagerstrøm	559
		Mortensen (Møllgaard), Vilh. Leonhard, Redaktør	559
		Mourier-Petersen, F., Proprietær, Løjtnant	215
		Myrthue, Søren Olesen, Gaardejer	555
		Neergaard, N. Th., Finansminister	102
		Neertoft, Sagfører	759
		Niebuhr, Anna Marie, født Kochen	239

	Pag.		Pag.
Nielsen, A. & Co., Aktieselskab	790	R anders Byraads Fattigudvalg..	229
Nielsen, Anna Jensine	167	Rasmussen, H. Ploug, Enkefru .	149
Nielsen, C., Skrædder	149	Rasmussen, Hans, Fisker	154
Nielsen, C., Wilhelm, Repræsentant	768	Rasmussen, Kathrine	528
Nielsen, H. M.	177	Rasmussen, Mads, Tømmermester	41
Nielsen, H. P., Sagfører	232	Rendbeck, Ane Dorteaa, Enke-	
Nielsen, Hakon Olaf, Direktør ..	308	fru	555
Nielsen, Herman Christian, Gæst-		Riegels, V., Direktør	893
giver	669	Rinds Brugsforening	350
Nielsen, Lars Søren, Skomager .	242	Ritzau, Helge, Cigarhandler ...	604
Nielsen, Lauritz, Prokurist ..116,	302	Robinson, Thos., Sons & Co.s Fi-	
Nielsen, N. E., Malermester ...	898	lial, Handelsfirma	197
Nielsen, Theodor, Grosserer ...	177	Rohde, George	798
Nilsson, L., Snedkermester	176	Rosky, J., Detailhandler	571
Nordischer Bergungs-Verein ...	123	Rundstrøm, Frans Oscar Carl,	
Nørbye, J. Chr., Direktør	670	Maskinist	620
Nørlem, L.M., Forretningsfører 497,	789		
O bel, C. W., Handels- og Fabri-		S abroe, P., Folketingsmand	101
kationsfirma	374	Salomon, Vilhelm, Buffist	669
Obelitz, Bredo Ove Ernst, Krimi-		Salvesen, Chr. & Co., Rederi for	
nalretsassessor, hans Dødsbo	498	S/S Ailsa af Leith	833
Ohlsen og Ahlmann, Aktieselskab	178	Scharff, L. W.	497
Olesen, L. C., Entreprenør	532	Schiesler-Schmidt, Hotelejer ...	396
Olsen, Blikkenslagermester	7	Schiøtz, H., Ingeniør	187
Olsen, H. G., Fabrikant	147	Schlepppegrell-Møller, Manufaktur-	
Olsen, P. Chr., Skipper	698	handler	870
		Schmidt, Irma Malvine	620
P almqvist, Hugo, Civilingeniør ..	668	Setterberg, Carl, Smedemester ..	276
Pedersen, Karl P., Gaardejer ...	555	Silkeborg Byraads Kasse-ogRegn-	
Pedersen, Peder Gyde, Gaardejer	12	skabsudvalg	458
Pedersen, Steffen, Snedker	41	Skattedepartementet	238
Petersen, Anna	174	Snedkerforbundet i Danmark...	147
Petersen, C. M., Amtsvejinspektør	839	St. Eric, Fabriks- og Handelsak-	
Petersen, Carl F., Grosserer ...	276	tiebolag af Stockholm	788
Petersen, Chr., Vogumand	531	Steenberg, E., Fabrikant	497
Petersen, H. C., Ingeniør	788	Steenstrup, Joh. Wog., Sagfører	232
Petersen, Hans Vilhelm, Mælke-		Steffensen, Chr., Grosserer	870
forpagter	326	Stenstrup Sogns Hjelpekasse ..	143
Pfahler, H., Grosserer	844	Strathe, Gæstgiver	179
Politidirektøren paa det Offentliges		Stærk, Maren, Fru	583
Vegne	600	Støiholm, G. C., Aktieselskab ..	552
Poulsen, Anders, Gaardejer og		Suenson, Edouard, Ingeniør, Do-	
Møller	148	cent ved den polytekniske	
Poulsen, H. S., Sagfører	270	Læreanstalt	657
Poulsen, J. P., Gæstgiver	92	Svendsen, A. E., Overretssagfører	518
Privatbanken i København, Aktie-		Svitzers, Em. Z., Bjergnings-En-	
selskab	665	treprise, Aktieselskab	821
		Sødring, Ludovica, Enkefru ...	601
		Sødring, Thora, Enkefru	601

	Pag.		Pag.
Søndergaard, M. S., Forpagter . . .	496	Victoria Dampmølle, Aktieselskab	146
Sønderho Sogn, Sogneraadet for	260	Victoria zu Berlin, Forsikrings- Aktieselskab	798
Sørensen, Ludvig, Restauratør .	607	Villadsen, Magnus Niels, Jern- handler	167
Sørensen, Ole, & Co., Firma . . .	444	Vindeby Andelsmejeri	887
The Continental Dunlop Pneuma- tic Tyre Co.s danske Filial ved Wm. Gunn, Handelsfirma	552	Vorbeck, H. E., Cand. pharm. . .	624
The Ganz Steamship Line of New-York	790	»Vort Land«, Andels-Anstalten (Dansk Syge- og Ulykkes- forsikringselskab)	852
Therkildsen, Ane Marie	686	Voss, Aug., Proprietær	649
Thomassen, A. C., Sagfører, Ku- rator i Ejendomsmægler J. H. Niebuhrs Konkursbo . . .	239	Wedel, C. P., Cand. jur.	498
Thorkildsen, Marius, Gaardejer.	292	West, Henrik, Sagfører	179
Thøfner, Brødrene, Firma	399	Westrup, A., Mægler	605
Toft, S., Sagfører, som Kurator i Detaillist A. Mikkelsens Konkursbo	555	Wiese, Carl Søren Julius, fhv. Direktør, hans Konkursbo . . .	497
Travelskab, Det danske	901	Wildenrød, Kammerjunker, In- tendant	574
»Tryg«, Andels-Anstalten	895	Wiklund, Signe Augusta, født Nyman	816
Tvermoes, C. A., Herredsfoged .	686	Willumsen, C., Tømmermester	176, 497
Utterslev, Aktieselskab	607	Wismann, Otto, Tømmermester.	177
Vadum Sogneraad	544	Witten, J. Chr., Glarmester	41
Varde Byraad	184	Wohlenberg, Carl, Generalagent af Hamborg	790
Varde Landsogn, Sogneraadet for	184	Wriedt, A. I. Fr., Gaardejer . . .	653
Vejle Købstads Byraad	381	v. Wylich-Muxoll, Toldassistent.	586
Vestergaard, N., Kommissionær	105	Ørnskov, S., Frue	586

Kriminelle Sager.

	Pag.		Pag.
Andersen, Anders Hansen	733	Baltzersen, Baltzer Henrik Ras- mus, Urtekræmmer	38
Andersen, Hans Christian	66	Baltzersen, Oline Marie Christine	356
Andersen, Hans Peter	733	Barreth, Peter Williamsen	736
Andersen, Julius Axel	338	Bastic, Beresford	322
Andersen, Jørgine Marie, født Jørgensen	171	Bech, Lauritz Mathias	675
Andersen, Niels Jakob	366	Bekkevoeld, Henrik Wergeland . .	724
Andersson, Niels	675	Boisen, Ejvind Mynster, Herreds- fuldmægtig	829
Andreasen, Anders Peter	424	Borchsenius, Johan Ernst Heil- man, cand. pharm.	273
Andreasen, Jørgen Peder	389	Bronée, Fr., Sagfører	637
Arngrimsson, Oli Magnus	492	Bruun, Thomas	9
Baggesen, Peter Christian	589		

Pag.	Pag.		
Christensen, Agnes Johanne Marie, født Hansen	676	Heltzen, Frederik Joachim August, Herredsfoged	829
Christensen, Christen Peder	3	Hermansen, Hans Christian Albert	236
Christensen, Christian	661	Hestkjær, kaldet Heskier, Niels Peter	763
Christensen, Christian	710	Holm, Anton Johan	461
Christensen, Hans Peter	205	Holmen, Niels Christian	521
Christensen, Hans Peter	236	Holst, Henry Ejnar Viktor	116
Christensen, Jens Peder	577	Husted, Alfred Nielsen, Værtshusholder	47
Christensen, John	476	Hvidegaard, Martin Ludvig	61
Christensen, Lauritz Christian ..	717	Iversen, Charles Nikolaj	163
Christensen, Niels Christian	342	Jakobsen, Ole Kristian	286
Christensen, Viggo Einer	886	Jensen, Adolph Erik	580
Christiansen, Carl Christian, Detailhandler	456	Jensen, Alexander Edmund Gustaf	296
Clarke, James	322	Jensen, Carl Jens Gregersen . .	364
Clausen, Claus, Bagermester ...	738	Jensen, Henrik, Husejer	275
Clemensen, Niels Conrad	6	Jensen, Jens Stanley Bang	472
Dahl, Aksel Theodor	232	Jensen, Peder	281
Edwardsen, Edvard Peder	474	Jensen, Søren Georg Oscar	548
Eriksen, Oluf Andreas	265	Jensen, Victor Emil	222
Esbensen, Christian	451	Jespersen, Anders Christian	70
Foss, Adrian	207	Jessen, Jes Henrik Peder	335
Frederiksen, Niels Christian	745	Johansen, Hans Peter	679
Frederiksen, Peter, kaldet Møller	300	Johansen, Jens	740
Frøsig, Laurids Pedersen	663	Johnsson, Oscar Vilhelm	513
Grøndal, Carla Maryette Elisabeth	132	Jørgensen, Carl Emil Valdemar	135
Gummer, Julius Emil	324	Jørgensen, Jens Vilhelm Georg .	306
Gustafsson, Karl Gustav Adolf .	504	Jørgensen, Jørgen Christian	682
Güttig, Karl Friederich Wilhelm	715	Jørgensen, Jørgen Lorenz Carl Marius	611
Hammer, Hans Claudi	438	Jørgensen, Martin Lavrids Peder	874
Hanley, Alexander Mc. Clean ..	130	Jørgensen, Søren	550
Hansen, Georg	125	Ketelsen, Andreas	726
Hansen, Hans	552	Kjærgaard, Peder	63
Hansen, Hans Johannes	179	Knudsen, Anders Martin Peter .	195
Hansen, Hans Vilhelm Numann	440	Knudsen, Jens Peter	281
Hansen, Ingeborg Meta	356	Knudsen, Knud Carl Lars Peter	486
Hansen, Jens Peter	782	Knudsen, Niels Christian	40
Hansen, Lars Peder	263	Knuth, Eggert Christopher, Lensgreve	26
Hansen, Niels Peter	384	Koch, Christian Frederik	811
Hansen, Ole	227	Kock, Marie, født Halvorsen, Enke	859
Hansen, Peter Viggo Ejnar	879	Kristensen, Anders	751
Hansen, Rasmus Julius	124		
Hansen, Svend Erik	377		
Hansen, Vilhelm Magnus	755		

	Pag.		Pag.
Kristensen, Mads Peder Kristian	430	Olsen, Olaf Peter	116
Kristensen, Niels Kristian	597	Ottosen, Svend Hjalmar Johannes	361
Krüger, Valter, Overretssagfører	275	Pahlke, Otto Emil	721
Larsen, Axel Valdemar	345	Pedersen, Anders Christian	635
Larsen, Christian Emanuel	427	Pedersen, Carlo Jørgen Sofus	416
Larsen, Lars Martin Emil	746	Pedersen, Thyra Elisabeth Dagmar	696
Larsen, Oluf Martin	593	Petersen, Carl Andreas	16
Lind, Richard Julius	760	Petersen, Cecilie Marie Ingeborg, født Asmussen	34
Ludvigsen, Jens Kristian	476	Petersen, Emanuel Juul	730
Lynch, Golbourn	825	Petersen, Emil Vernon	119
Lyngbye, Andreas Carl Martin	392	Petersen, Hans Arthur Nagel	45
Macholm, Jens Christian	827	Petersen, Jes Hansen Nagel	34
Madsen, Hans	564	Petersen, Søren Marinus	358
Madsen, Hans Christian	330	Rammel, Carl Christian, Direktør	450
Madsen, Jens Kristian	617	Rasmussen, Adelrik Hans Johannes	501
Madsen, Laura Sofie	564	Rasmussen, Carl Christian	354
Madsen, Ole Kristian	617	Rasmussen, Hans Peter	1
Marcussen, Marie Dorthea Kirstine Oline, født Thomsen	520	Rasmussen, Lars Christian Andreas	213
Meier, Jens Kristian	290	Rasmussen, Rasmus	431
Mikkelsen, Jens	467	Rose, Hans Peder Hansen	633
Mikkelsen, Theodor	306	Svensen, Søren Peder (Peter)	224
Moffat, John	476	Sønderholm, Jens Peter	532
Mogensen, Hans Herman Julius	388	Sønderup, Carl Ludvig, Slagtermester	47
Møller, Carl Christian	454	Sørensen, Axel Edvard Vilhelm	421
Nathan, Samuel Ferdinand	710	Sørensen, Carl Christian Frederik	137
Nedergaard, Christen	319	Thompson, James August	803
Nielsen, Aage Emil	462	Thomsen, Hans Kristian	70
Nielsen, Alfred Hjalmar	779	Thomsen, Hjalmar Johan, Maskinmester	786
Nielsen, Anton Viggo	813	Thomsen, Søren Elholm	311
Nielsen, Christen, kaldet Christen Berg Nielsen	245	Tidemand, Leopold Karl Siegfred	680
Nielsen, Hans Peder	268	Vang, Thorvald Emil	562
Nielsen, Harald Frederik	591	Vinding, Poul Kring Hansen	859
Nielsen, Jens Kamp	466	Volder, Johannes Colas Erneste	772
Nielsen, Martinus	210	Vollertsen, Theodora Vilhelmine Agnes Emilie, født Christensen	194
Nielsen, Niels Christian	701	Walther, Anders Peter	159
Nielsen, Niels Jacobsen	512	Walther, Hans Christian	159
Nielsen, Sofus Andreas	470	Zander, John Poul	417
Nielsen, Søren Anton	298		
Nilsson, Yvon Siegfred	316		
Oest, Frits Halfdan	882		
Offenberg, Andreas Marius	413		
Olsen, Alfred Marius	765		
Olsen, August Johannes	517		

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Aager.	Ekspropriation.
Afpresning, se Trusler.	Fagforeninger.
Afvisning.	Falsk.
Aktionens Omkostninger.	Fattigvæsen.
Almenfarlige Forbrydelser.	Fogedforretninger.
Arbejderforhold.	Forbud.
Arv.	Forpagtning.
Assurancesvig.	Forsikring.
Automobillove.	Forsøg.
Banker.	Forudsætning.
Bedrageri.	Forældelse.
Betaling.	Fosterfordrivelse.
Betingede Straffedomme.	Fuldmagt.
Betleri.	Færgeri.
Bevis.	Gader.
Bjergeløn, se Søfartsforhold.	Garantibeviser.
Blodskam, se Sædelighed.	Gejstligheden.
Brandstiftelse.	Generalforsamlinger.
Broer.	Gentagelsesvirkning.
Bygningslovgivningen.	Gift Kvinde (se Ægtefæller).
Børneloven.	Helligdagsloven.
Cession.	Hittegods (ulovlig Omgang med).
Dommere.	Hjemvisning.
Drab.	Hæleri.
Dyrplageri.	Hævd.
Ed.	Indiciebevis.
Ejendomshandel.	Indirekte Tyvs- og Hælderbevis.
Ejendomsret.	Interessentskab.
Erstatning (i Kontraktsforhold).	Island.
Erstatning (udenfor Kontraktsforh.)	Jernbaner.

Kirker.
Kommissionsforhold.
Konkurrence (uhæderlig).
Konkurs.
Konsignation.
Kontrakt.
Kost og Tæring.
Køb og Salg.
Leje.
Livsstraf.
Lukkeloven.
Meddelagtighed.
Medicinalvæsen.
Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.
Misligholdelse.
Myndighed (Forbrydelse mod den offentlige).
Nova.
Næringsadkomst (Forbrydelse af).
Næringsbrug (ulovligt).
Næringsvæsen.
Opholdspaalæg.
Opsigelse.
Paatale.
Pant.
Patent.
Pension.
Politiet.
Polittilhold.
Politivedtægter.
Processuelle Mulkter.
Ran.
Retsbetjente og deres Fuldmægtige.
Retsskrivere.
Rettens Pleje.
Røveri.
Sagførere.

Salær.
Servituter.
Skatter og Afgifter.
Stempel.
Stier.
Straffens Bortfald.
Stævning.
Sundhedsvedtægt.
Sædeligheden (Forbrydelse imod).
Søfartsforhold.
Testamente.
Tiende.
Tilregnelighed.
Tjenesteforhold.
Trossamfund.
Trusler.
Tyveri.
Udbringelse af Riget.
Udeblivelsesdomme.
Udenlandske Domme.
Udlæg.
Udpantning.
Underholdsbidrag.
Undladelse (af at komme et nyfødt Barn til Hjælp.)
Unødig Trætte.
Varetægtsfængsel (Erstatning for).
Vestindien.
Veksler.
Vidner.
Vold.
Voldgift.
Værnepligtsloven.
Ægtefæller.
Ærefornærmelser.
Ødelæggelse af fremmed Ejendom.
Øvrighedsmyndighedens Grænser.

SAGREGISTER.

Aager.

Pag.

En Tiltalt havde fortrakt en Person med et Beløb til Anlæg af et Elektricitetsværk under den Form, at der oprettedes og tinglæstes en Købekontrakt, underskrevet af Laantageren, hvori denne erkendte at have afkøbt Tiltalte en Del til et Elektricitetsværk brugelige Effekter — hvilke Effekter for Størstedelen dog ikke tilhørte Tiltalte — og herfor at skulle betale Tiltalte et nærmere angivet Beløb, der skulde forrentes med 10 pCt. p. a., og for hvilket der gaves Sikkerhed i en Laantageren tilhørende fast Ejendom. — Det antoges, at Transaktionen i Virkeligheden gik ud paa Stiftelsen af et Laan, der maatte betegnes som Udlaan i fast Ejendom, og Tiltalte blev derfor anset efter Lov 6 April 1855 § 4 451

Afresning. se Trusler.

Afvisning.

En Sag, der angik et Mellemværende, der allerede var afgjort ved Dom, afvist 162

En af en Kvinde efter erhvervet Oprejsningsbevilling for Højesteret indbragt Sag afvist ex officio, da hun ikke havde oplyst nogen Omstændighed, der uanset Reglerne i Fr. 5 November 1723 og Fr. 14 September 1792 kunde hjemle hende Ret til at appellere Dommen, efter at den udlagte Barnefader havde aflagt den deri omhandlede Ed 174

Aktionens Omkostninger.

Antaget, at det Offentlige maatte have Krav paa Godtgørelse hos et Konkursbo for Udgifter medgaaet til den ved Fallentens Forbrydelser nødvendiggjorte Retsforfølgning, da Fallentens i en Aarrække begaaede Forbrydelser laa før Konkursens Indtræden 53

Almenfarlige Forbrydelser.

En Tiltalt, der om Natten satte sig i Besiddelse af en Statsbanerne tilhørende Dræsine og med denne ad Jernbanesporene tilbagelagde en længere Strækning, anset efter § 288, 2. Stk. 245

Arbejderforhold.

Lohgarverforbundet tilkendt Erstatning hos Foreningen af Arbejdsgivere i Læderfabrikationen for en Række Afskedigelser af Arbejdere i flere indenfor Foreningen staaende Garverier, idet det antoges, at disse Afskedigelser var sket i det væsentlige under Hensyn til en forestaaende Lockout, og at de derfor var i Strid med Overenskomst af 5 September 1899 mellem Arbejdsgiver- og Mesterforeningen og De samvirkende Fagforbund	642
---	-----

Arv.

Antaget, at der, naar en Kapital er udsat til Rentenydelse, i og for sig er Formodning for, at denne Kapital falder i Arv ved Arveladerens Død sammen med hans øvrige Formue	21
--	----

Assurancesvig.

En Tiltalt frifunden for Assurancesvig	70
En tidligere straffet Tiltalt mod sin Benægtelse bl. a. under Hensyn til Mængden af de indtrufne Skader dømt for i egen eller andres Interesse at have besveget vedkommende Forsikringsselskaber ved at forvolde sine egne eller andres Husdyrs Død	70

Automobillove.

En Tiltalt, der med sit Automobil, følgende efter en Flyvemaskine, kørte med stærkere Fart og ad andre Veje end tilladt, idømt Bøde efter Lov 18 April 1910 § 32, jfr. §§ 22, 1. Stk., og 21, 1. Stk...	26
En Fabrikant dømt til at betale en Skomager Erstatning for den ham ved et Sammenstød med Fabrikantens Automobil paaførte Skade	242
En tiltalt Chauffør kørte en Motordroske med større Fart end tilladt og undlod at vige til Side for et ham krydsende Automobil, uagtet der intet var til Hinder derfor, hvilket foranledigede, at de to Automobiler stødte sammen, og at en Dame, der befandt sig i den af Tiltalte førte Droske, paadrog sig forskellige Læsioner og Nervedidelser. Tiltalte blev anset efter Straffelovens § 207 og Lov 18 April 1910 § 32, jfr. §§ 22 og 23, hvorhos Retten til at føre Automobil frakendtes ham for et Tidsrum af 5 Aar. Tiltalte og Automobilejeren tilpligtedes in solidum at betale den tilskadekomne en Erstatning af 6000 Kr	593

Banker.

En Bank, hvis Direktører imod bedre Vidende var fremkomne med Urigtigheder i Indbydelsen til Aktietegning i Banken, dømt til at betale Erstatning til en Person, der i Henhold til Indbydelsen havde tegnet Aktier i Banken og senere realiseret dem med Tab	574
En Bank frifunden i en Sag, hvorunder den søgtes kendt tilpligtet at betale en paa den trukken Check	646

Bedrageri.**Frifindende Domme.**

En Tiltalt, der var sigtet for bedragerligt Forhold ved Salget af et Gravmonument, frifunden	1
--	---

	Pag.
To Personer, der i Forening med nogle andre ejede en fast Ejendom, der skulde sælges, var sigtede for ved urigtige Foregivender at have bevæget en Ejendomskommissionær til at give Afkald paa en Del af det ham tilsagte Salær, og for derefter at have unddraget Medejerne den dem formentlig tilkommende Andel i det indvundne Beløb. De Paagældende frifandtes	47
En Tjenestekarl, der havde købt en Cykle paa Kredit saaledes, at han i Tilfælde af, at han fratraadte sin Plads, straks ved Fraflytningen skulde betale Restkøbesummen eller aflevere Cyklen, undlod ved sin Fratræden at give Sælgeren Meddelelse om denne. Tjenestekarlen tiltaltes for Bedrageri, men frifandtes, da der ikke kunde gaas ud fra, at hans retsstridige Forhold overfor Sælgeren havde været forbundet med svigagtig Hensigt	286
En Tiltalt, der under en Udlægsforretning som Genstand for Udlæg alene opgav 10 Grise, endskønt han var i Besiddelse af 11 Grise, frifandtes, idet det ikke var oplyst, at Tiltalte havde erklæret ikke at eje mere end det registrerede til Fyldestgørelse af Fordringen	736
En for Bedrageri ved et Mageskifte tiltalt Person frifunden	782

(§ 251).

En Tiltalt, der i sin Virksomhed som Agent uden Bemyndigelse inkasserede og til egen Fordel forbrugte Købesummerne for de Varer, han solgte, anset efter § 251	1
En Tiltalt, der ved urigtige Foregivender skaffede sig Varer paa Kredit, mod sin Benægtelse anset efter § 251	16
En tidligere for Bedrageri straffet Person, der bl. a. rejste omkring paa Landet og optog Bestillinger paa Møbler, for hvilke han, der aldrig effektuerede Bestillingerne, lod sig udbetale Forskud, dømt efter § 251	179
En Tiltalt, der tidligere havde været Politibetjent, gav det overfor en Varetægtsarrestants Moder og Søkende Udseende af, at han var i Stand til ved sin Indflydelse paa forskellig Vis at gavne Arrestanten og formaaede dem saaledes til at udbetale sig forskellige Beløb af hvilke kun en mindre Del anvendtes i Arrestantens Interesse, medens Tiltalte svigagtig forbrugte Resten til egen Fordel. Tiltalte, der endvidere tilegnede sig og til egen Fordel forbrugte et ved Salg af Arrestantens Effekter indkommet Beløb, ansaaes efter §§ 251 og 253	724

(§ 252).

En Tiltalt, der i Henhold til en saakaldt Købekontrakt havde faaet Sikkerhed for et Laan i et Debitor tilhørende Møblement, lod sig under Paaberaabelse af, at Laanet ikke var tilbagebetalt, under en Fogedforretning udlevere en Del Møbler, skønt han maatte vide, at disse ikke var de Møbler, hvori han havde Sikkerhed. Tiltalte blev anset efter Analogien af § 252	281
--	-----

(§ 253).

En fhv. Gaardejer, der havde solgt forskellige Dyr, han havde købt	
--	--

	Pag.
paa Købekontrakt og paa Auktion, og forbrugt de indkomne Beløb, skønt han ikke kunde gaa ud fra, at han vilde blive istand til at betale de paagældende Købesummer, anset efter Sirl' § 253	3
En tidligere straffet Tiltalt dømt efter § 253 for at have afhændet nogle Heste, han havde købt af en Person, der forbeholdt sig Ejendomsretten over dem, indtil hele Købesummen var betalt ...	205
Straf herfor idømt	213
En Tjenestekarl, der havde modtaget et større Beløb af et Mejeri til Aflevering til hans Husbond, og som samme Dag forlod sin Tjeneste uden at aflevere det modtagne Beløb, uanset sin Forklaring om at have tabt Pengene dømt efter § 253	324
En Tiltalt, der afhændede en Ko, han havde købt paa Vilkaar, at Ejendomsretten forblev hos Sælgeren, indtil Købesummen var betalt, anset efter § 253	430
En Tiltalt, der solgte to paa Auktion paa Kredit købte Køer, over hvilke Ejendomsretten ifølge Konditionerne var forbeholdt, indtil Betaling havde fundet Sted, anset efter § 253	466
En Tiltalt, der tidligere havde været Politibetjent gav det overfor en Varetægtsarrestants Moder og Søskende Udseende af, at han var i Stand til ved sin Indflydelse paa forskellig Vis at gavne Arrestanten og formaaede dem saaledes til at udbetale sig forskellige Beløb, af hvilke kun en mindre Del anvendtes i Arrestantens Interesse, medens Tiltalte svigagtig forbrugte Resten til egen Fordel. Tiltalte, der endvidere tilegnede sig og til egen Fordel forbrugte et ved Salg af Arrestantens Effekter indkommet Beløb, ansaa efter §§ 251 og 253	724
En Tiltalt, der disponerede over en Del Grise, hvori der var gjort Udlæg, anset efter § 253	736

(§ 257).

En Hestehandler, der solgte nogle paa Auktion paa Kredit købte Heste, over hvilke Ejendomsretten ifølge Konditionerne var forbeholdt, indtil Betaling skete, anset efter § 257	40
Tvende Tiltalte, der hos en i høj Grad drukken Mand tilbyttede sig forskellige Beklædningsgenstande mod Ubetydeligheder som Vederlag, ansete efter § 257	236
En Mand købte en Del Møbler paa Afbetaling, saaledes at Møblerne skulde tilhøre ham, naar deres Værdi var betalt, og Køberen optog derefter et Laan hos en Pengeudlaaner, hvem han til Sikkerhed overdrog Møblerne, der dog i Henhold til en samtidig oprettet Lejekontrakt forblev hos Laantageren. Da Laanet ikke blev tilbagebetalt, lod Pengeudlaaneren Møblerne bringe bort fra Laantageren. Skønt Pengeudlaaneren derefter kom til Kundskab om, at Købesummen for Møblerne ikke var fuldt betalt, og at disse saaledes ikke tilhørte Laantageren, overdrog han dem til en Person, der ligeledes var bleven bekendt med de med Hensyn til Møblerne bestaaende Retsforhold, og denne lod derpaa Møblerne bortsælge ved Auktion. Pengeudlaaneren og den sidstnævnte	

	Pag.
Person sattes under Tiltale for Bedrageri og blev begge ansete efter § 257	281
En Tiltalt, der ifølge Aftale med en tilskadekommen Person samlede Penge ind til denne, og som forskaffede sig Fordel ved i nogle Tilfælde at opføre urigtige Beløb paa den Liste, han førte over Bidragene, anset efter § 257	467
En Tiltalt, der afhændede tvende af ham paa Auktion købte Heste skønt han vidste, at Ejendomsretten over det købte efter Konditionerne ikke gik over til Køberen, forinden Købesummen var fuldt betalt, anset efter § 257	736
En Indehaver af et Detektivbureau, som ved at fremsætte urigtige Foregivender overfor en Arrestantindes Søster om, at han var en personlig Bekendt af Forhørsdommeren og Retspersonalet m. v., bevægede hende til at antage ham til mod Vederlag at udvirke Arrestantindens Løsladelse og til at udbetale ham Forskud, anset efter § 257	811

(§ 259).

En Tiltalt, der dømtes for Brandstiftelse i Henhold til § 280, ansaaes paa Grund af den i Brandstiftelsen indeholdte Hensigt at besvige Brandforsikringen tillige efter § 259	265
---	-----

Grænsetilfælde til Tyveri.

Tvende Tiltalte, der hos en i høj Grad drukken Mand tilbyttede sig forskellige Beklædningsgenstande mod Ubetydeligheder som Vederlag, ansete efter § 257	286
--	-----

Betaling.

En Enkefrue gjorde gældende, at en Overretssagfører, der havde drevet Forretning i Fællesskab med hendes afdøde Søn, havde forpligtet sig til at yde hende en aarlig Huslejogodtgørelse m. v. Overretssagføreren frifandtes, idet det ikke kunde antages godtgjort, at han havde paataget sig nogen bindende Forpligtelse til at yde den omtalte Hjælp	19
Et Konsortium, der var dannet til Fuldførelse af et Byggeforetagende, som Byggherren paa Grund af økonomiske Vanskeligheder ikke havde kunnet gennemføre, kendt pligtig til at betale en Snedker for udført Arbejde i Konsortiets Interesse, uanset at det ved Byggeforetagendets Afslutning viste sig, at Konsortiet ikke kunde opnaa nogetsomhelst Udbytte heraf	41
Statueret, at en Snedkermester ved den Maade, paa hvilken han optraadte paa et Møde i Aarhus Snedkerlaugs Bygningssnedkerafdeling, hvor hans og 9 andres Tilbud paa noget Snedkerarbejde var til Behandling, blev pligtig til — uanset at Arbejdet ikke blev overdraget ham i Henhold til det af ham for Bygningssnedkerafdelingen anmeldte Tilbud men som Deltager i en Entreprise, hvorunder nævnte Snedkerarbejde var indbefattet — at betale Afdelingen et Beløb overensstemmende med §§ 3 og 8 i Laugsvedtægterne for Aarhus Snedkerlaugs Bygningssnedkerafdeling...	256

	Pag.
Et dansk Firma, der havde købt en Maskine af et tysk Firma og betalt Købesummen til det tyske Firmas Agent, uagtet Agenten ikke var befuldmægtiget til at inkassere Beløbet, ikke anset for frigjort overfor det tyske Firma derved, at dette afsluttede Forlig med Agenten om afdragsvis Betaling af Skylden	374
En Sagsfører, der var juridisk og finansiel Leder af et Byggeforetagende, dømt til at betale en af dettes Leverandører et Beløb i Medfør af en Entreprisekontrakt med en dertil sig sluttende Indestaaelse	399
En Toldassistent dømt til at tilbagebetale en Kvinde, der var gift med Direktøren for et Forsikringselskab, et Beløb, der af hendes selverhvervede Midler var indbetalt til Forsikringselskabet som udgørende en Del af den Sum, for hvilken Toldassistenten havde tegnet Aktier i Selskabet, idet Formodningen maatte være imod, at Beløbet var ydet som Gave til Toldassistenten, der paa samme Tid havde opnaaet en lønnet Stilling som Formand i Selskabet .	586
En af et Andelsmejeri udtraadt Andelshaver dømt til at betale en ham i Henhold til Mejeriets Vedtægter paahvilende Skyld	887
En Pengeudlaaner, der i Forening med en Forretningsfører havde foretaget en Del Pengeudlaansforretninger m. m., tilpligtet som Resultat paa Opgørelsen af deres Mellemværende at betale Forretningsføreren et vist Beløb	890
En Husejer, der af en tidligere Lejer sagsøgte til Betaling for leveret Malerarbejde og til Erstatning for Brud paa Aftale, frifunden . . .	898
En Handlende, der i Henhold til en Kontrakt med en Grosserer overtog et Grossereren tilhørende hidtil i Konsignation værende Varelager m. m. i fast Regning som sin Ejendom, tilpligtet som Resultat af Opgørelse mellem Parterne at betale et vist Beløb . . .	905
Betingede Straffedomme.	
En gift Kvinde betinget dømt efter §§ 247 og 238, sammenholdt med § 56	564
En Exhibitionist betinget dømt efter § 185	765
Betleri.	
Straf herfor idømt	290, 296, 617, 680
Bevis.	
En Forpagters Paastand om at have afgjort sine Forpagtningsafgifter m. v. anset saaledes bestyrket, at den lagdes til Grund for Sagens Paadømmelse	30
Antaget, at en Husmægler, der først 6 Aar efter en Mageskiftehandels Afslutning havde indtalt sit Salærkrav hos en af de Mageskiftende, og som ikke havde godtgjort, at Sagsøgte økonomiske Forhold havde begrundet en saadan Tøven, havde Bevisbyrden for, at der mellem ham og Sagsøgte var truffet en endelig og ubetinget Aftale om Salæret for hans Medvirkning	442

Bjergeløn, se Søfartsforhold.

Blodskam, se Sædeligheden.

Brandstiftelse.

En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for at have anstiftet en Person til at sætte Ild paa Tiltaltes Gaard, bl. a. paa Grundlag af denne Persons Forklaring.....	70
En tidligere straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for at have anstiftet en Person til at sætte Ild paa en Tiltalte tilhørende Høstak og paa hans Gaard, bl. a. paa Grundlag af denne Persons Forklaring.....	70
En Tiltalt, der Kl. 11 om Aftenen satte Ild paa Kostalden og Foderladen til en Gaard, der som Følge heraf nedbrændte, anset efter § 280, idet der maatte gaas ud fra, at Tiltalte havde maattet indse, at Beboernes Liv ved Branden blev udsat for aabenbar Fare	265
En Tiltalt, der for at faa en Skov til at brænde tændte Ild i to Grantræer, anset efter § 282.....	377
En for Brandstiftelse tiltalt Person frifunden af Mangel paa Bevis .	474
En Tjenestekarl, der som Følge af, at han var bleven ked af sin Tjeneste, satte Ild paa et til Staldlængen hørende Rum, hvorved bevirkedes, at samtlige Gaardens Længer nedbrændte, anset efter § 231.....	504
En Tiltalt, der efter Opfordring imod Tilsagn om et Pengebeløb om Natten fulgte sin Svoger paa Vej til en fjerntliggende Mølle, vidende, at Svogeren havde besluttet at stikke Ild paa Møllen, hvilken Beslutning denne ogsaa udførte, anset efter § 281, 2. St., jfr. § 48.....	597
En Tiltalt anset efter § 281, 2. Stk.	859

Broer.

En Tvist mellem to Sogneraad om Deltagelse i Udgifterne ved Vedligeholdelsen af en Bro over en Aa afgjort derhen, at Vedligeholdelsen var den ene af Kommunerne uvedkommende, da dette maatte antages at være Forudsætningen for den mellem Kommunerne i sin Tid indgaaede Overenskomst.....	544
--	-----

Bygningslovgivningen.

Antaget, at Bygningslovens § 43 medfører en vedvarende Forpligtelse til at holde en Ejendoms Trapper forsynede med Rækværk og i det hele i en saadan Tilstand, at det ikke er forbunden med Fare at passere dem. To Personer, der var tiltalte for Overtrædelse af den nævnte Bestemmelse, frifandtes, da der ikke forelaa tilstrækkelige Oplysninger om de paagældende Manglers Omfang og Betydning.....	275
---	-----

Børneloven.

Antaget, at Bestemmelsen i § 44 i Lov af 14 April 1905 er at forstaa som alene angaaende Omkostningerne ved de af Værge-
--

	Pag.
raadet i Medfør af samme Lovs § 11, 4. Stk., truffne Foranstaltninger, forsaavidt disse ligge forud for Overværgeraadets Godkendelse af Værgeraadets Indstilling	229
Cession.	
Et Jernbaneselskab, hvis Lokomotiv ved Gnister havde foraarsaget, at en i Nærheden af Banelinien liggende Gaards Avlsbygninger nedbrændte, dømt i Henhold til § 1, 2. Stk., i Lov af 26 Marts 1898 til at udrede til et Brandforsikringsselskab den af dette for det brændte Løssøre udbetalte Erstatningssum	498
Dommere.	
En 16aarig Pige, hvem der ved Kriminal- og Politiretten var overgaaet betinget Straffedom for Tyveri af et Ur, frifandtes ved Højesteret, da det som Følge af de efter Dommens Afsigelse fremkomne Oplysninger maatte antages, at hun var uskyldig i det hende paasigtede Tyveri. Det udtaltes med Hensyn til Sagens Behandling ved Kriminal- og Politiretten, at Afhøringen af Tiltalte ikke var foregaaet og Rigtigheden af hendes Forklaring ikke var prøvet med en saadan Omsigt, som særlig hendes unge Alder krævede, og det misbilligedes, at Arresten ikke af Forhørsdommeren blev hævet ved Forhørets Slutning.....	696
Drab.	
En Vestindianer, der dræbte en Pige, han tidligere havde samlevet med, ved et Snit med en Bordkniv gennem Halsen, anset med Livsstraf efter Fr. 4' Oktober 1833 § 10, 3' St., jfr. § 6, sammenholdt med D. L. 6—9—1 og Fr. 24' September 1824.....	130
En Tiltalt, der — i Sverrig — søgte at tiltvinge sig Samleje med en gammel Kone, og som under den med hende opstaaede Kamp kvalte hende ved at trykke sine Tommelfingre mod Forsiden af hendes Hals, dømt efter § 186.....	330
En Tiltalt, der efter Aftale med en gift Kvinde, til hvem han stod i Forhold, om Natten dræbte dennes Mand i hans Hjem ved Hammerslag og Knivstik, anset efter § 190. Den nævnte Kvinde, der paa forskellig Vis ydede Bistand til Drabets Udførelse, ansaas efter § 190, jfr. § 191.....	859
Dyrplageri.	
Antaget, at der ikke var tilstrækkelig Føje til at anse en Person, der forvoldte sine egne og andre Personers Husdyrs Død for at besvige vedkommende Forsikringsselskaber, som skyldig i Dyrplageri	70
Ed.	
Ved det under en Paternitetssag foreliggende fandtes Barnemoderens Sigtelse mod vedkommende Mand saa væsentlig bestyrket, at det under Hensyn til, at denne var død, tilstedtes hende at afgøre Sagen ved sin Ed	386

Paternitetssager gjort afhængige af Indklagedes Ed	167, 528,	Pag. 620
Afgørelse af en Paternitetssag gjort afhængig af Barnemoderens Ed	800,	808

Ejendomshandel.

En Sælger af en fast Ejendom, mod hvem Køberen rejste Erstatningskrav, da det viste sig, at Ejendommens Skatter oversteg et vist, af Sælgeren opgivet Beløb, frifunden, idet der ikke antoges at foreligge nogen Garanti fra Sælgerens Side med Hensyn til Skatternes Størrelse.		571
En Teglværksejer havde i en ved et Avertissement foranlediget Billet opgivet, at den ham tilhørende Ejendom, hvorpaa der dreves et Teglværk, indeholdt en vis Lermængde. Efterat Billestens Modtager havde købt Teglværket, viste det sig, at Lermængden var betydelig mindre end i Billetten opgivet, hvorfor Køberen anlagde Erstatningssag mod Sælgeren. Denne, der ikke i Overdragelsedokumenterne havde afgivet nogen skriftlig Garanti med Hensyn til Lermængden, og om hvem det ikke var bevist, at han under de stedfundne Forhandlinger havde afgivet nogen speciel, udtrykkelig mundtlig Garantierklæring i saa Henseende, frifandtes Antaget, at Køberne af en fast Ejendom bl. a. efter Indholdet af visse Poster i det Skøde, hvorved de erhvervede Ejendommen, havde Krav paa, at en langs Ejendommen løbende Jordstrimmel i Forhold til dem betragtedes som Vej		624 901

Ejendomsret.

I et Tilfælde, hvor det af forskellige Grunde maatte antages at have været de kontraherende Parters Mening, at de af et Firma leverede Varer skulde leveres Medkontrahenten i Konsignation, og hvor det af Oplysningerne fremgik, at en af Firmaet iværksat Prisforhøjelse var bragt til Anvendelse ogsaa paa Varer, som forinden var leverede Medkontrahenten og endnu beroede hos denne, blev den ved Medkontrahentens Død forefundne Beholdning af Varer betragtet som leveret i Konsignation, idet der ikke kunde tillægges det i modsat Retning fremkomne Betydning		302
--	--	-----

Erstatning (i Kontraktsforhold).

En Købmand, der havde afstaaet en Ægforretning til et Handelsfirma men var vedbleven efter Aftale med Firmaet at føre Tilsyn med Forretningens Gang, blev, uanset hans Indsendelse til Firmaet af urigtige Indkøbslister og hans Tilintetgørelse af nogle til hans Opgørelse hørende Afregninger med Ægleverandører, ikke tilpligtet at tilbagebetale den af ham fra Forretningen modtagne Afstaaelsessum eller betale Erstatning, da det ikke kunde anses for godtgjort, at han havde gjort sig skyldig i Svig overfor Firmaet.		197
Erstatning tilkendt i Anledning af Levering af ukontraktmæssige Laase		276
Erstatning tilkendt for Tab, Tort og Kreditspilde forvoldt ved en ulovlig Udsættelsesforretning		340

	Pag.
Et Fabrikationsfirma dømt til at betale Køberen af en brugt Baad-motor Erstatning, da Motoren viste sig ubrugelig for Køberen, og Firmaet ikke paa en for Køberen tilstrækkelig tydelig Maade var traadt tilbage som Sælger	371
Et Aktieselskab transporterede for at skaffe sig Driftskapital en Del af sine udestaaende Fordringer til et Incasso- og Laanebureau, om hvilken Transport der efter Aftale mellem Cedenterne og Bureauet ingen Anmeldelse fandt Sted overfor de paagældende Debitorer, som derfor indbetalte Beløbene til Cedenterne. Nogle af disse Beløb blev af Aktieselskabet udbetalt Bureauet, men da Selskabet standsede sine Betalinger, viste det sig, at adskillige af de til Aktieselskabet indgaaede Beløb ikke var kommet Bureauet til Gode. Bureauet anlagde Sag mod Formanden for Aktieselskabets Bestyrelse og to andre Medlemmer af denne for at faa sig tilkendt Erstatning for det opstaaede Tab, men de sagsøgte frifandtes . . .	483
En Sælger af en fast Ejendom, mod hvem Køberen rejste Erstatningskrav, da det viste sig, at Ejendommens Skatter oversteg et vist, af Køberen opgivet Beløb, frifunden, idet der ikke antoges at foreligge nogen Garanti fra Sælgerens Side med Hensyn til Skatternes Størrelse	571
Erstatning (udenfor Kontraktsforhold).	
Et Skrædderforbund og dettes Forretningsfører tilpligtede in solidum at betale Erstatning for Tab, tilføjede en Skræddermester ved forskellige Avisbekendtgørelser	97
En Parcellist nedskød en omstrefjende Hund, der var kommen ind paa hans Ejendom, i hvilken Anledning Hundens Ejer krævede Erstatning. Efter hvad der forelaa om Hundens Egenskaber og de Erfaringer, der vare gjorte ved tidligere Optagelsesforsøg, antoges det, at det vilde have været unyttigt for Parcellisten, inden han nedlagde Hunden, at gøre Forsøg paa at optage den, og Parcellisten frifandtes	215
Statsbanerne tilpligtede at betale Erstatning til en Enke for Ulemper hidrørende fra Røg og Larm fra et Remiseanlæg lagt i umiddelbar Nærhed af de paa hendes Ejendom opførte Beboelsesbygninger	217
Statsbanerne tilpligtede at betale Erstatning til en Fisker for Ulemper hidrørende fra Røg og Larm fra et Remiseanlæg lagt i umiddelbar Nærhed af de tidligere paa hans Ejendom opførte Beboelsesbygninger	220
En Fabrikant dømt til at betale en Skomager Erstatning for den ham ved et Sammenstød med Fabrikantens Automobil paaførte Skade	242
En Havnelaugsarbejder dræbtes ved et Ulykkestilfælde, medens der fra en Damper lossedes Kul til Statsbanerne ved Hjælp af et disse tilhørende Loseapparat. Det Ulykkesforsikringsselskab, hos hvem vedkommende Arbejdsgiver havde forsikret sin Risiko efter Lov af 7 Januar 1898 med Tillæg af 15 Maj 1903, udbetalte i Henhold til den overtagne Forsikring dels det Beløb, der efter	

	Pag.
Arbejderforsikringsraadets Afgørelse tilkom Afdødes Enke, dels en Begravelseshjælp og krævede derefter den udbetalte Sum godtgjort af Statsbanerne. Antaget, at Ansvar for Ulykken faldt paa Statsbanerne, hvorfor disse dømtes til at betale det forlangte Beløb	622
Statueret, at den Omstændighed, at en ved et Statsbaneanlæg foranlediget Vejumlægning havde formindsket Færdselen ad en Vej. ikke for Ejeren af en ved denne liggende Ejendom afgav Grundlag for et Krav paa Erstatning for det Tab, Ejeren havde lidt ved Færdselens Formindskelse	627
Erstatning nægtet for Tab forvoldt en Ejer af en fast Ejendom derved, at den Gade, hvori hans Ejendom var beliggende, som Følge af et Statsbaneanlæg fremtidig blev afskaaret fra en af dens tidligere Forbindelser med Byen	630
En Tandlæge, der under en Tandutrækning kom til med en Tang at slaa til en Patients Fortand, der intet fejlede, saa Tandens brækkede, anset erstatningspligtig, da det, selv om Tandlægens Udsagn om, at Patienten krampagtig havde slaaet til hans Arm, hvorved Tangen kom til at slaa op mod Fortanden, lagdes til Grund for Paadømmelsen, fandtes at maatte lægges Tandlægen til Last, at han ikke havde foretaget nogetsomhelst for at forebygge Patientens Indgriben end ikke ved en Advarsel mod at foretage Bevægelse under Operationen	673
En Skipper, der drev Færgefart med Købmandsvarer mellem Esbjerg og Fanø, hvilken Færgevirksomhed ikke kunde anses hjemlet ved den i § 2 i Pl. 12 August 1820 indeholdte Undtagelsesbestemmelse, ansaas efter Taxt 18 Juli 1818, jfr. Pl. 12 August 1820 § 4 med Bøde, og dømtes til at yde Erstatning til Indehaverne af Eneretten til Færgeriet	698

Ekspropriation.

Antaget, at Spørgsmaalet om, hvorvidt den i Lov Nr. 93 af 30 April 1909 om Esbjergs Havns Udvidelse omhandlede Ekspropriation har været paakrævet af Almenvellet, er et Spørgsmaal, hvis Afgørelse falder indenfor Lovgivningsmagtens Omraade og afgøres suverænt af denne, hvorfor Lovgivningsmagten maatte anses at have været beføjet til at paabyde en Ekspropriation som den i § 2 i Loven af 1909 omhandlede af Arealer i og omkring Esbjerg, som det maatte være af Interesse for Staten at have Raadighed over. Ministeren for offentlige Arbejder antoges ikke ved Lovens Anvendelse paa de foreliggende Tilfælde at være gaaet videre, end den ham ved Loven givne Beføjelse hjemlede	12
Ministeriet for offentlige Arbejder frifunden i en Sag vedrørende Erstatning for det Tab, Ejeren af en fast Ejendom forment at have lidt derved, at den ikke-eksproprierede Del af hendes Ejendom ved Ekspropriationen blev skilt fra Havet	583

Fagforeninger.

Et Skrædderforbund og dets Forretningsfører tilpligtede in solidum

	Pag.
at betale Erstatning for Tab, tilføjede en Skræddermester ved forskellige Avisbekendtgørelser	97
Lohgarverforbundet tilkendt Erstatning hos Foreningen af Arbejdsgivere i Læderfabrikationen for en Række Afskedigelser af Arbejdere i flere indenfor Foreningen staaende Garverier, idet det antoges, at disse Afskedigelser var sket i det Væsentlige under Hensyn til en forestaaende Lock-out, og at de derfor var i Strid med Overenskomst af 5 September 1899 mellem Arbejdsgiver- og Mesterforeningen og De samvirkende Fagforbund	642
Falsk.	
En Livsforsikringsagent, der ved Udfyldning af Forsikringselskabets trykte Blanketter udfærdigede 3 Forsikringsbegæring og falskelig underskrev dem med Navnene paa forskellige Personer, anset efter § 268	589
Fattigvæsen.	
Antaget, at den i Slutningen af det 18de Aarhundrede truffe Ordning, hvorefter den Tysk-reformerte Menighed i København til denne Bys Fattigvæsen skulde yde et aarligt Bidrag paa 240 Rdl., ikke senere er bortfalden, og at den omtalte Ydelse saaledes vedblivende kan kræves erlagt	690
Fogedforretning (umiddelbar).	
Statueret, at en Udsættelsesforretning havde været lovlig. Et fremsat Krav om Erstatning for Tort, Tab og Kreditspilde toges ikke til Følge	607
Forbud.	
Efter at det ved en Højesteretsdom var afgjort, at et Patent paa en Roeskæremaskine ikke burde være meddelt, blev en forinden nævnte Højesteretsdom afsagt Overretsdøm, der stadfæstede et af Patenthaveren nedlagt Forbud mod Forhandling af Maskiner med den ved Patentet beskyttede Anordning, efter Indankning af vedkommende Forhandler forelagt Højesteret. Forbudet blev, hvad Parterne ogsaa vare enige om, ophævet, og der tilkendtes Forhandleren Erstatning for det Tab, den Tort og Kreditspilde, der ved Forbudet var paaført ham i Tiden fra Forbudets Nedlæggelse indtil det Tidspunkt, da Patenthaveren tilkendegav ham, at han frafaldt enhver Ret efter Forbudsforretningen	88
Forpagtning.	
En Forpagters Paastand om at have afgjort sine Forpagtningsafgifter m. v. anset saaledes bestyrket, at den lagdes til Grund for Sagens Paadømmelse	30
Forsikring.	
Antaget, at der ikke tilkom en Forsikringsinspektør Provision for visse af ham tegnede Forsikringer udover den Tid, i hvilken han stod i paagældende Forsikringsforenings Tjeneste	143

	Pag.
Udtalt, at det ved en Generalforsamlingsbeslutning i en lokal Heste-assuranceforening maatte anses vedtaget, at Foreningen overhovedet ikke vilde betragte en vis Person som Medlem, hvad enten han var lovlig indtraadt eller ikke. Det statueredes, at den Paagældende ikke kunde anses berettiget til at erholde nogen Erstatning for en efter Generalforsamlingsbeslutningen og dennes Meddelelse til ham død Hest	326
Statueret, at et Forsikringsselskab ikke kunde anses bunden ved en foreløbig mundtlig Meddelelse om nogle Livsforsikringspolicers Tilbagekøbsværdi, da Indehaveren af Retten efter Policerne ved Modtagelsen af Meddelelsen burde have indset, at der her forelaa en Fejltagelse fra Forsikringsselskabets Side	798
Statueret, at et Livsforsikringsselskab, der ved Spørgsmaalet om Fornyelsen af en Forsikringskontrakt var bleven retsstridig vildledet med Hensyn til den Forsikredes Helbredstilstand, ikke var pligtig at udbetale den paagældende Forsikringssum	816
Statueret, at et Livsforsikringsselskabs Antagelse af en Forsikringsbegæring alene kunde anses at være sket under den tydelige Forudsætning, at Forsikringssøgeren endnu levede paa den Tid, da Selskabets Antagelse af Begæringen fandt Sted	876
Forsøg.	
En Tiltalt dømt for Tyveri af Benzin og Forsøg derpaa	818
Forudsætning.	
Antaget, at et af en Ingeniør gjort Tilbud om at nøjes med et reduceret Honorar var knyttet til en bestemt Forudsætning, og at Tilbudet, da denne Forudsætning ikke kom til Eksistens, ikke var bindende for Ingeniøren	657
Forældelse.	
Antaget at Bestemmelsen i Sølovens § 283 om, at Erstatningskrav for bortkommen eller beskadiget Ladning skal gøres gældende inden 1 Aar fra Godsets Losning, ikke omfattede et Tilfælde, hvor en Ladningsejer krævede Erstatning for Tab, tilføjet ham ved, at Skipperen i en udenlandsk Havneby ved Auktion lod bortsælge den beskadigede Del af Ladningen uden at give Ladningsejeren eller dennes Repræsentant Underretning om det paatænkte Salg .	665
Antaget, at et af et Andelsmejeri mod en forhenværende Andels-haver i Henhold til Mejeriets Vedtægter rejst Krav ikke kunde anses som forældet, idet Fordringen, der udsprang af det mellem Debitor og de andre Andelshavere i Mejeriet stiftede Interessent-skabsforhold, saaledes som dette nærmere var bestemt ved Meje-riets Vedtægter, efter sin Beskaffenhed ikke kunde henføres under nogen af de Arter af Fordringer, som omhandles i § 1 i Lov 22 December 1908	887
Fosterfordrivelse.	
En tiltalt Mandsperson, der forsynede en frugtsommelig Kvinde med Arsenik, anset efter § 103, 1. Stk., jfr. dels § 47 og § 49, dels § 52	859

Fuldmagt.

Udtalt, at det ikke deraf, at en Sagfører var i Besiddelse af den af en Laantager underskrevne Panteobligation med Føje kunde udledes, at han var bemyndiget til paa Laantagerens Vegne at modtage og kvittere for Laanesummen. Efter alt, hvad der var oplyst bl. a. om de Forhold, hvori Sagføreren stod til Laantageren, forinden det blev overdraget ham at skaffe Laanet, og om den vidtgaaende Bemyndigelse, Sagføreren havde til at ordne Laanet, derunder ogsaa at bestemme dets Størrelse, antoges det dog, at Sagføreren havde været bemyndiget af Laantageren til at modtage og kvittere for Laanesummen.

107

Færgeri.

En Skipper, der drev Færgefart med Købmandsvarer mellem Esbjerg og Fanø, hvilken Færgevirksomhed ikke kunde anses hjemlet ved den i § 2 i Pl. 12 August 1820 indeholdte Undtagelsesbestemmelse, ansaas efter Takst 18 Juli 1818, jfr. Pl. 12 August 1820 § 4, med Bøde og dømtes til at yde Erstatning til Indehaverne af Eneretten til Færgeriet

698

Gader.

Antaget, at Indenrigsministeriet i Lov Nr. 69 af 7 April 1899 § 2 smh. med § 21 i Købstadkommunalloven af 26 Maj 1868 har haft Hjemmel til at stadfæste en i en Vejvedtægt for Frederiksberg Kommune indeholdt Bestemmelse gaaende ud paa, at Kommunalbestyrelsen kan bestemme, at naar en af det Offentlige allerede overtager, men hidtil enten slet ikke eller kun tildels brolagt Gade eller Vej forsynes med fuldstændig Brolægning, skal indtil Halvdelen af de dermed forbundne Udgifter godtgøres Kommunen af de tilstødende Grundes Ejere

7

Antaget, at der ikke haves Hjemmel til at paalægge Ejeren af en til en Gade i Vejle stødende Ejendom at deltage i Udgifterne til Istandsættelse af Gaden og Ordningen af Kloakforholdene, da der ikke var Spørgsmaal om at aflede Vand fra Ejendommen til Kloaken, og Gaden ikke kunde antages at tjene til Brug som Vej for nævnte Ejendom

381

Garantibeviser.

En Sagfører, der var juridisk og finansiel Leder af et Byggeforetagende, dømt i Henhold til en af ham afgiven Garantierklæring til at betale en Leverandør til Foretagendet en Del af det denne for Leverancer tilkommende Beløb

399

Gejstligheden.

Udtalt, at Reglerne i Reskript af 26 Oktober 1798 finder Anvendelse ligesaa fuldt paa de Kapitaler, der er traadt i Stedet for afløste Tiender, som paa andre vedkommende Præsteembede tilhørende Kapitaler

149

Generalforsamlinger.

Udtalt, at det ved en Generalforsamlingsbeslutning i en lokal Heste-assuranceforening maatte anses vedtaget, at Foreningen overhovedet ikke vilde betragte en vis Person som Medlem, hvad enten han var lovlig indtraadt eller ikke. Det statueredes, at den Paagældende ikke kunde anses berettiget til at erholde nogen Erstatning for en efter Generalforsamlingsbeslutningen og dennes Meddelelse til ham død Hest 326

Gentagelsesvirkning.

En Vestindianer anset efter Fr. 11 April 1840 §§ 14 og 18, jfr. § 12, 1. Stk., sammenholdt med § 80, og Anordn. af 6 Januar 1852 § 2, 3. Stk. 322

Gift Kvinde (se Ægtefæller) 586

Helligdagsloven.

Antaget, at Salg af Varer fra en i et Butiksvindue anbragt Automat, der var indrettet til at fyldes inde fra Butiken, ikke var stridende mod Helligdagsloven og Lukkeloven, efter at Forbindelsen med Butikken var hævet, samt da det maatte antages, at der ikke efter den Tid var sket nogen Paafyldning af Automaten paa Søn- og Helligdage eller paa Hverdage i Lukketid 38

En tiltalt Kvinde, der holdt sin Frisørsalon aaben for Damer om Søndagen efter Kl. 12, anset med Bøde efter § 12 i Lov af 22 April 1904 194

Hittegods (ulovlig Omgang med).

En Tiltalt, der fandt et Damebælte paa en Vej nær en Landsby og som beholdt det, da ingen trods Fremlysning af Bæltet ved et paafølgende Bal i Forsamlingshuset kendtes ved det, anset efter § 247 501

En tidligere straffet Tiltalt for sit Forhold til en i en Jernbanekupé efterladt Pakke anset efter § 248 532

Straf herfor idømt 564

Hjemvisning.

Spørgsmaal om Hjemvisning af en kriminel Sag, der under en urigtig Forudsætning var paakendt umiddelbart af Kriminal- og Politiretten uden Aktors og Defensors Mellemskomst 213

Hæleri.

En tidligere straffet Tiltalt, der afkøbte nogle Personer to Ruller Kobbertraad og derefter solgte dem, skønt han — som det maatte antages — var paa det rene med, at de var stjaalne, dømt for Hæleri 63

En tidligere straffet Tiltalt dømt for Hæleri med Hensyn til 2 Cykler 224

En tiltalt Værtshusholder, der til Afgørelse af Gæld modtog et Pengebælb af en Mand, der logerede i hans Beværtning, uagtet

	Pag.
han maatte have tænkt sig, at Beløbet hørte til nogle Penge, der kort forinden af den Logerende var taget fra en Gæst i Beværtningen, dømt for Hæleri. Tiltalte dømtes derhos efter Lov Nr. 104 af 10 Maj 1912 § 42, 1 Stk., til at have sin Næringsadkomst forbrudt.....	263
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Hæleri med Hensyn til nogle Klædningsstykker.....	306
En tidligere straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Hæleri med Hensyn til fire Cykler.....	319
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt dømt som Hæler med Hensyn til et Sæt Klæder i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis To unge Kvinder, der hver modtog et Ur, skønt de vidste, at de var stjaalne, men som samme Nat kort efter at have modtaget dem, afleverede dem, da de ikke turde beholde dem, dømte efter § 238. Straffen bortfaldt i Henhold til § 58.....	356
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt dømt for Hæleri med Hensyn til et Cyklestel i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis..	366
En tidligere for Ejendomsindgreb straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Hæleri med Hensyn til en Del Beklædningsgenstande m.v.	462
Tvende Tiltalte dømt for Hæleri med Hensyn til Fødevarer, stjaalne af Dreng.....	675
En Tiltalt straffet for Hæleri med Hensyn til en Cykle.....	682
En Tiltalt, der i stort Omfang havde købt ubrugte Frimærker af Personer, der bl. a. i Henhold til hans Avertissementer indfandt sig i hans Forretning og falbød Frimærker, frifandtes, da det mod Tiltaltes Benægtelse fandtes betænkeligt at gaa ud fra, at han ved Købet af de efter det oplyste stjaalne Frimærker havde været paa det rene med, at de var stjaalne, eller havde haft en saadan Formodning derom, at han vilde kunne anses skyldig i hælerisk Virksomhed.....	710
En Tiltalt dømt efter § 238 for at have solgt Frimærker, skønt han var paa det rene med, at de var stjaalne.....	710
Straf herfor idømt.....	476, 564 og 879

Hævd.

Hævdsbesiddelse i over 20 Aar paa et omtvistet Jordstykke anset godtgjort ved de foreliggende Oplysninger.....	292
Antaget, at der for Ejerne af en Ejendom var vundet Hævd paa Brugen af en Vej som Kørselsvej til og fra Ejendommen.....	653

Indiciebevis.

En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt, der var set i et Hotel, hvorfra nogle Sengetæpper forsvandt, og som blev forfulgt og foranlediget anholdt af Hotelværtens Hustru, dømtes for Tyveri af de paagældende Tæpper, der straks efter Tiltaltes Anholdelse fandtes i eller ved Hotellets Port.....	45
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for at have anstiftet en Person til at sætte Ild paa Tiltaltes Gaard bl. a. paa Grundlag af denne Persons Forklaring.....	70

	Pag.
En tidligere straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for at have anstiftet en Person til at sætte Ild paa en Tiltalte tilhørende Høstak og paa hans Gaard bl. a. paa Grundlag af denne Persons Forklaring	70
En tidligere straffet Tiltalt, der var iagttagen ved Nattetid i Nærheden af en Butik, og som bl. a. fandtes i Besiddelse af en Del Pengestykker, der omtrent svarede til de i Forretningen savnede, mod sin Benægtelse dømt for Indbrudstyveri.....	137
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Indbrudstyveri i et Tilfælde, hvor det tilvejebragte daktyloskopiske Resultat uden paa noget Punkt at være modsagt af Sagens øvrige Oplysninger tværtimod i ikke uvæsentlige Henseender var bestyrket ved disse	306
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt, der paa den Tid, da et stedfundet Tyveri af Klædningsstykker m. v. fra et Pulterkammer snarest maatte antages begaaet, havde været ganske nær ved Gerningsstedet og i Besiddelse af en stor Del af de stjaalne Koster, mod sin Benægtelse dømt for Indbrudstyveri.....	316
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for tvende Indbrudstyverier, i det ene Tilfælde bl. a. under Hensyn til en Erklæring fra Centralbureauet for Identifikation	345
En tidligere for Tyveri straffet Person mod sin Benægtelse bl. a. paa Grundlag af en Forklæring afgiven af en i første Instans medtiltalt Kammerat dømt for Deltagelse i forskellige Indbrud navnlig i offentlige Kontorer.....	772

Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.

En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt dømt som Hæler med Hensyn til et Sæt Klæder i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis	338
En Tiltalt dømt for Tyveri af en Cykle og to Frakker i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis	358
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt dømt for Hæleri med Hensyn til et Cyklestel	366

Interessentskab.

Statueret ved Opgørelsen af et Mellemværende mellem to forhenværende Interessenter, at nogle af den ene Interessent til en Bank ydede Præstationer maatte anses for at have været pligtmæssig Betaling af Interessentskabets Underskud, at den anden Interessents Interesser ikke var præjudicerede ved denne Betaling, og at Halvdelen af et Beløb paa 40,000 Kr., hvormed den ene Interessent havde overtrukket Interessentskabets Bank-Konto, maatte tilsvares af den anden Interessent, da det nævnte Beløb var bleven anvendt til Udvidelse af Interessentskabets Forretning, uden at det var oplyst, at der derved var paaført Interessentskabet Tab.....	506
Fordeling mellem et Interessentskabs Deltagere af et ved en Funktionærs Besvigelser forårsaget, efter Interessentskabets Opløsning konstateret Tab.....	844

Island.

En Islænder, der i Vrede over, at nogle Nordmænd havde tilegnet sig Fugleæg fra hans Fuglefljæld, for at skræmme de Paagældende affyrede 2 Bøsseskud mod Nordmændenes Fartøj og derved saarede en ombordværende Kok, anset efter Straffelov for Island af 25 Juni 1869 § 205	492
--	-----

Jernbaner.

Statsbanerne tilpligtede at betale Erstatning til en Enke for Ulemper hidrørende fra Røg og Larm fra et Remiseanlæg lagt i umiddelbar Nærhed af de tidligere paa hendes Ejendom opførte Beboelsesbygninger	217
Statsbanerne tilpligtede at betale Erstatning til en Fisker for Ulemper hidrørende fra Røg og Larm fra et Remiseanlæg lagt i umiddelbar Nærhed af de tidligere paa hans Ejendom opførte Beboelsesbygninger	220
Et Jernbaneselskab, hvis Lokomotiv ved Gnister havde forårsaget, at en i Nærheden af Banelinien liggende Gaards Avlsbygninger nedbrændte, dømt i Henhold til § 1, 2 Stk., i Lov af 26 Marts 1898 til at udrede til et Brandforsikringsselskab den af dette for det brændte Løssøre udbetalte Erstatningssum	498
En Havnelaugarbejder dræbtes ved et Ulykkestilfælde, medens der fra en Damper lossedes Kul til Statsbanerne ved Hjælp af et disse tilhørende Losseapparat. Det Ulykkesforsikringsselskab, hos hvem vedkommende Arbejdsgiver havde forsikret sin Risiko efter Lov af 7 Januar 1898 med Tillæg af 15 Maj 1903, udbetalte i Henhold til den overtagne Forsikring dels det Beløb, der efter Arbejderforsikringsraadets Afgørelse tilkom Afdødes Enke, dels en Begravelseshjælp og krævede derefter den udbetalte Sum godtgjort af Statsbanerne. Antaget, at Ansvar for Ulykken faldt paa Statsbanerne, hvorfor disse dømtes til at betale det af Selskabet forlangte Beløb	622
Statueret, at den Omstændighed, at en ved et Statsbaneanlæg foranlediget Vejoplægning havde formindsket Færdselen ad en Vej, ikke for Ejeren af en ved denne liggende Ejendom afgav Grundlag for et Krav paa Erstatning for det Tab, Ejeren havde lidt ved Færdselens Formindskelse	627
Erstatning nægtet for Tab forvoldt en Ejer af en fast Ejendom derved, at den Gade, hvori hans Ejendom var beliggende, som Følge af et Statsbaneanlæg fremtidig blev afskaaret fra en af dens tidligere Forbindelser med Byen	630

Kirker.

Statueret, at et Beløb, der maatte antages i sin Tid at være unddraget Tiendejeren Raadighed og tillagt vedkommende Kirke som et særligt Fond for at tjene Formaal, der laa udenfor dens almindelige Vedligeholdelse, ikke kunde henføres under de i Lov om Tiendeaflysning af 15. Maj 1903 § 23 ommeldte Kapitaler, som ved Tienders Aflysning kan komme Tiendejeren tilgode	111
---	-----

Udtalt, at den Sognemændene efter D. L. 2—22—64 paahvilende Forpligtelse til at yde vedkommende Kirke Tilskud, naar denne ikke kan hjælpe sig med sin egen Indkomst, i Tilfælde af, at Kirken er henlagt til Brug for tvende Sogne, maa paahvile Menighedsmedlemmerne i begge Sogne, forsaavidt der ikke er truffet en særlig Ordning, samt at Spørgsmaalet om, i hvilket Forhold de paagældende Udgifter skulle fordeles mellem Købstaden og Landsognet, i Medfør af Analogien af Lov om Købstadskommunernes Styrelse af 26 Maj 1868 § 15 i Mangel af Overenskomst mellem de kommunale Myndigheder maa blive at fastsætte af vedkommende Ministerium	184
---	-----

Kommissionsforhold.

I et Tilfælde, hvor der mellem en Grosserer og hans Medkontrahent var vedtaget en fast Pris, til hvilken Grossereren leverede Medkontrahenten Gæs i Kasser, medens den Overpris, Sidstnævnte kunde opnaa ved Forhandlingen, tilfaldt ham, og hvor der efter det Foreliggende ikke var noget af Betydning, der pegede paa, at de Pligter, som i Almindelighed paahvile en Kommissionær overfor Kommittenten, havde paahvilet den Paagældende overfor Grossereren, statueredes det, at Medkontrahenten havde modtaget Varerne i fast Regning	105
--	-----

Konkurrence (uhæderlig).

En Direktør for et Aktieselskab, der drev Forretning med Cykler og Cykledele, solgte Cykledæk for lavere Pris end den, der af vedkommende Fabrik var stemplet paa Dækkene. Tiltalte idømtes Bøde for Overtrædelse af § 13, 3. Stk., i Lov af 8 Juni 1912....	450
En Tiltalt, der drev Handel dels med Kaffe, The og Kakao, dels med Glas-, Porcellæns- og Lædervarer, gav dem, der i Forretningen købte visse Kvanta af de fornævnte Kolonialvarer, Adgang til hos ham at købe Glas-, Porcellæns- og Lædervarerne for billigere Pris end den, for hvilken de solgtes til andre. Det antoges, at den saaledes indrømmede Rabat maatte karakteriseres som Tilgift paa Kolonialvarekøbet, og Tiltalte ansaas derfor skyldig i Overtrædelse af § 13 i Lov af 8 Juni 1912	456
Antaget, at § 13 i Lov af 8 Juni 1912 hverken efter sine Ord eller efter sit Formaal med Sikkerhed omfattede et Tilfælde, hvor en Fabrikant havde fremstillet og bragt i Handelen Cigaretter i Æsker, i hvilke sidste fandtes indlagt en Kupon, der lovede et Fotogravure til den, som til Firmaet tilbageleverede et vist Antal Kupons	600
En Person, der som Leder af »Pressens Stereotypikorrespondance« til forskellige Blade mod Vederlag havde leveret til Offentliggørelse en Fortælling, der urigtig var forsynet med en eksisterende Forfatters Navn, tiltaltes paa denne Forfatters Begæring for Overtrædelse af Lov af 8 Juni 1912 om Straf for Brug af urigtig Varebetegnelse m. m. Tiltalte frifandtes, idet han ikke ved sit Misbrug af Forfatterens Navn fandtes at have gjort sig skyldig i et Forhold, der kunde henføres under fornævnte Lovs § 10.....	827

Konkurs.

- Antaget, at det Offentlige maatte have Krav paa Godtgørelse hos et Konkursbo for Udgifter medgaaet til den ved Fallentens Forbrydelser nødvendiggjorte Retsforfølgning, da Fallentens i en Aarrække begaaede Forbrydelser laa før Konkursens Indtræden 53
- Nogle Mænd, der havde kautioneret for en Detaillist ved et af denne i en Sparekasse optaget Laan, købte en Ugestid før Detaillisten gik fallit, en Del Varer hos ham; samtidig optog nogle af Kautiionisterne i Sparekassen et Laan, som Detaillisten fik udbetalt i Sparekassens Lokaler som Købesum for Varerne, og hermed indfrie han det gamle Laan. Da Formaalet med hele den trufne Ordning utvivlsomt havde været det at frigøre Kautiionisterne for deres Kautionsforpligtelse og samtidig ved Hjælp af de paagældende Varer at skaffe dem Dækning for det dem i Anledning af Laanets Indfrielse tilkommende, da endnu ikke forfaldne Regreskrav overfor Detaillisten, og da der maatte gaas ud fra, at Kautiionisterne var vidende om, at Detaillisten var insolvent, statuere det, at Kautiionisterne saavel efter de almindelige Erstatningsregler som efter Konkurslovens § 20 var pligtige at tilsvare de paagældende Varers Værdi 555
- Indsigelse mod et Konkursdekrets Lovlighed forkastet 759

Konsignation.

- I et Tilfælde, hvor det af forskellige Grunde maatte antages at have været de kontraherende Parters Mening, at de af et Firma leverede Varer skulde leveres Medkontrahenten i Konsignation, og hvor det af Oplysningerne fremgik, at en af Firmaet iværksat Prisforhøjelse var bragt til Anvendelse ogsaa paa Laaret, som forinden vare leverede Medkontrahenten og endnu beroede hos denne, blev den ved Medkontrahentens Død forefundne Beholdning af Varer betragtet som leveret i Konsignation, idet der ikke kunde tillægges det i modsat Retning fremkomne væsentlig Betydning . . 302

Kontrakt.

- Et Aktieselskab anset bunden ved en Kontrakt om Købet af bl. a. Eneretten til en Opfindelse af Vædske til Brug ved Forarbejdningen af Celluloidprodukter, uanset om Vædsken var en original Opfindelse, da det hverken af Købesummens Størrelse eller af Kontraktens Ordlyd fremgik, at Aktieselskabet kunde fordre dette . . 56
- Et Aktieselskab anset pligtig at betale sidste Rate af Købesummen for en Flyvemaskine, idet den af Selskabet fremsatte Indsigelse, at den som Betingelse for Betaling af sidste Dæl af Købesummen stipulerede Cirkelflyvning blev præsteret for sent, allerede af den Grund ikke kunde komme i Betragtning, at Aktieselskabet efter Cirkelflyvningens Foretagelse ikke i betimelig Tid havde tilkendegivet Sælgerne, at de agtede at paaberaabe sig nogen Forsinkelse i den nævnte Retning og endnu mindre havde stillet Maskinen til Sælgerens Disposition 84
- Spørgsmaal om Betydningen af en Fejl, der var indløben i en Skri-

	Pag.
velse, hvorved nogle Aftaler bl. a. om Aftagelse af Varer vare fixerede	168
Antaget , at Købesummen for en fast Ejendom i Henhold til den indgaaede Købekontrakt vilde være at beregne i Forhold til den solgte Ejendoms virkelige Størrelse uanset en Købekontrakten meddelt Paategning, der indeholdt en Opgørelse paa Grundlag af en af en Landinspektør afgiven Arealattest	351
Kost og Tøring.	
Kost og Tøring tillagt en mødende Indstævnt	178
Køb og Salg.	
Spørgsmaal om, hvorvidt en af en Fabrikant til en Fisker solgt Motor med Vaadspil m. m. led af en saadan Mangel, at Fiskeren, der i Tide havde givet Fabrikanten den i saa Henseende fornødne Meddelelse, var berettiget til at hæve Handelen. Dette besvaret bekræftende	154
En Forpagter tilpligtet at udlevere et Handelsfirma en Halmpræsser, der af Firmaet var solgt med Ejendomsforbehold til en Køber, der uden at betale hele Købesummen havde afhændet Halmpræsseren til en Person, der solgte den videre til Forpagteren	444
Statueret, at et norsk Firma, efter hvad der var fastslaaet ved en af Christiania Byret afsagt Dom, havde været berettiget til at træde tilbage fra en indgaaet Overenskomst om Firmaets Køb af et tvende Personer tilhørende Patent, samt at Firmaets Ret til at træde tilbage fra Overenskomsten paa Grund af Forbindelsen mellem dennes Bestemmelser henholdsvis om Patentkøbet og om Købet af et Antal Automater maatte medføre, at Sælgerne af Patentet ogsaa var pligtige at frigøre Firmaet for dets Ansvar overfor Sælgeren af Automaterne	670
Antaget, at der som Følge af forskellige Henvendelser fra en Køber til en Sælger om mulig Tilbagegang af en indgaaet Handel om Levering af Varer var skabt en saadan Usikkerhed i Kontraktforholdet, at Sælgeren var bleven berettiget til at udsætte Leveringen af de solgte Varer en passende Tid	842
En Grosserer, der sagsøgte til Betaling for et af hans Datter og hendes Forlovede indkøbt Brudeudstyr, frifunden	870
Leje.	
Antaget, at en Mælkehandler vel ikke havde erholdt udtrykkeligt Samtykke af rette Vedkommende til at indtræde i et Lejemaal om en Butik m. v. paa samme Vilkaar som den tidligere Lejer, men at Samtykke maatte anses stiltiende givet af Ejeren, idet denne i mere end et Aar havde ladet Mælkehandleren udøve den Raadighed over det Lejede, som var hjemlet ved Lejekontrakten, og derhos til de i denne Kontrakt foreskrevne Tider havde oppebaaret de i den bestemte Lejeafgifter uden nogensinde at forlange hans Underskrift paa en ny Kontrakt	340

Livsstraf.

En Vestindianer anset med Livsstraf efter Fr. 4 Oktober 1833 § 10, 3 Stk., jfr. § 6, sammenholdt med D. L. 6—9—1 og Fr. 24 September 1824.....	130
En Vestindianer for fuldbyrdet Voldtægt mod en 13-aarig Pige anset efter D. L. 6—13—16 med Livsstraf.....	825
En Tiltalt, der efter Aftale med en gift Kvinde, til hvem han stod i Forhold, om Natten dræbte dennes Mand i hans Hjem ved Hammerslag og Knivstik, anset efter § 190. Den nævnte Kvinde, der paa forskellig Vis før og efter Drabet ydede Bistand til dettes Udførelse, ansaas efter § 190, jfr. § 191.....	859

Lukkeloven.

Antaget, at Salg af Varer fra en i et Butiksvindu anbragt Automat, der var indrettet til at fyldes inde fra Butiken, ikke var stridende mod Helligdagsloven og Lukkeloven, efter at Forbindelsen med Butiken var hævet, samt da det maatte antages, at der ikke efter den Tid var sket nogen Paafyldning af Automaten paa Søn- og Helligdage eller paa Hverdage i Lukketid.....	38
---	----

Meddeltighed.

En Tiltalt, der efter Opfordring imod Tilsagn om et Pengebeløb om Natten fulgte sin Svoger paa Vej til en fjertelligende Mølle, vidende, at Svogeren havde besluttet at stikke Ild paa Møllen, hvilken Beslutning denne ogsaa udførte, anset efter § 281, 2. Stk., jfr. § 48.....	597
En Kvinde, der paavirkede en Mand saaledes, at han afgav falsk Vidneforklaring til Oplysning i en mod hende anlagt Injuriesag, anset efter § 146, jfr. § 52.....	676
En tiltalt Mandsperson, der forsynede en frugtsommelig Kvinde med Arsenik, anset efter § 193, 1. Stk., jfr. dels § 47 og § 49, dels § 52.....	859

Medicinalvæsen.

En Tiltalt, der havde forhandlet et af ham fremstillet Præparat og reklameret derfor gennem Avertissementer, der maatte antages at have til Formaal at bibringe Publikum den Opfattelse, at Præparatet var et Lægemedel, anset for ulovlig Medikamenthandel.....	273
En Detailhandler, der som Middel mod Skorpe hos Heste havde solgt et Præparat, der i en længere Aarrække upaatalt var bleven forhandlet i den almindelige Detailhandel, tiltalte for Overtrædelse af Medicinallovgivningen. Tiltalte frifandtes, idet der, omend den skete Forhandling ansaas for ulovlig, maatte gaas ud fra, at han i denne Henseende havde befundet sig i en saa undskyldelig Vildfarelse, at hans Forhold ikke fandtes at burde tilregnes ham til Straf.....	512
En Tiltalt, der som Direktør for en Fabrik fremstillede og forhandlede en medicinsk Sæbe, frifandtes, da en saadan Sæbe ifølge Justitsministeriels Bkg. af 10 Oktober 1905 Ltr. B var overladt til den almindelige Detailhandel. — Samme Tiltalte ansaas efter Fr.	

	Pag.
4 December 1672 § 30 for at have falholdt en saakaldet »Elixir Sybille» som Lægemiddel mod forskellige Sygdomme	763

Mened (og dermed beslægtede Forbrydelser).

En for Mened tiltalt Mand frifunden, da det fandtes betænkeligt mod hans Benægtelse at anse det for fuldt bevist, at den Vidneforklaring, han havde afgivet til Oplysning om Vilkaarene for en Hestehandel, var bevidst urigtig, og hans Forhold dernæst ikke fandtes at kunne henføres under Analogien af § 148	633
En Kvinde, der paavirkede en Mand saaledes, at han afgav falsk Vidneforklaring til Oplysning i en mod hende anlagt Injuriesag, anset efter § 146, jfr. § 52	676
En Tiltalt anset efter § 146 for at have afgivet bevidst urigtig Vidneforklaring	745

Misligholdelse.

Et Aktieselskab anset pligtig at betale sidste Rate af Købesummen for en Flyvemaskine, idet den af Selskabet fremsatte Indsigelse, at den som Betingelse for Betaling af sidste Del af Købesummen stipulerede Cirkelflyvning blev præsteret for sent, allerede af den Grund ikke kunde komme i Betragtning, at Akiteselskabet efter Cirkelflyvningens Foretagelse ikke i betimelig Tid havde tilkendegivet Sælgerne, at de agtede at paaberaabe sig nogen Forsinkelse i den nævnte Retning og endnu mindre havde stillet Maskinen til Sælgernes Disposition	84
Erstatning tilkendt i Anledning af Levering af ukontraktmæssige Laase	276
En Værtshusholder havde med en Tobaksfabrikant indgaaet en Overenskomst om Salg af nogle Møbler, i Vederlag for hvilke der foruden et kontant Beløb skulde leveres Cigarer. Der opstod efter Leveringen af disse Strid om, hvorvidt Cigarerne var af den aftalte Kvalitet, og Møblerne blev af den Grund ikke udleverede til Tobaksfabrikanten. Under en af denne mod Værtshusholderen anlagt Sag dømtes Sidstnævnte, da han ikke havde godtgjort Rigtigheden af sit Anbringende vedrørende Cigarernes Kvalitet, til, hvis han ikke udleverede Møblerne, til Fabrikanten at betale det af denne erlagte kontante Beløb samt til enten at udlevere de modtagne Kasser Cigarer eller at godtgøre dem med et vist Beløb for hver Kasse, han ikke maatte udlevere	279
Et Fabrikationsfirma dømt til at betale Køberen af en brugt Baadmotor Erstatning, da Motoren viste sig ubrugelig for Køberen, og Firmaet ikke paa en for Køberen tilstrækkelig tydelig Maade var traadt tilbage som Sælger	371

Myndighed (Forbrydelse mod den offentlige).

En Tiltalt, der slog og sparkede en Politibetjent, af hvem han transporteredes til Stationen, anset efter Straffelovens § 100	9
Et Fattiglem dømt for Vold og Forhaanelser mod Opsynsbetjente paa Frederiksberg Fattiggaard og mod en Reserveportner paa	3*

	Pag.
Hospitalet sammesteds efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, og efter dens § 101, sammenholdt med § 39.....	119
En Tiltalt, der under Transporten til Politistationen satte sig til Modværge, sparkede og udskældte to Betjente, anset efter §§ 100 og 101.....	440
En Tiltalt, der under Deltagelse i et Opløb søgte at hindre en Anholdelse og øvede Vold mod Betjenten, mod sin Benægtelse anset efter § 100 og 108, 2. Stk., smh. med § 46.....	513
En Arbejdsmand anset efter § 101 for paa fornærmelig Maade at have tiltalt en Toldassistent, medens denne optraadte paa Toldvæsenets Vegne.....	679
 Nova.	
Udtalt, at der ikke kunde tages Hensyn til nogle af en Appellant ifølge Bevilling for Højesteret fremlagte nye Bevisligheder, idet der ikke var forholdt med dem overensstemmende med Plakat af 12 Maj 1784.....	898
 Næringsadkomst (Forbrydelse af).	
En tiltalt Værtshusholder, der til Afgørelse af Gæld modtog et Pengebeløb af en Mand, der logerede i hans Beværtning, uagtet han maatte have tænkt sig, at Beløbet hørte til nogle Penge, der kort forinden af den Logerende var taget fra en Gæst i Beværtningen, dømt for Hæleri. Tiltalte dømtes derhos efter Lov Nr. 104 af 10 Maj 1912 § 42, 1. Stk., til at have sin Næringsadkomst forbrudt.....	263
 Næringsbrug (ulovligt).	
En Tiltalt, der havde drevet Natbeværtning for en Kelnerklub, anset for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning samt for Nattesæde.....	61
En Tiltalt anset efter Lov Nr. 104 af 10 Maj 1912 § 34, 2 ^o	222
En Tiltalt, der uden af have Næringsadkomst lejede et Lokale og indrettede det til Restaurationsbrug, fremlejede Lokalet m. v. til en udenbys boende Mand med Konditorborgerskab, af hvem han antoges som »første Kelner« bl. a. paa Vilkaar, at han skulde føre Regnskab over Forretningen, og at han som Vederlag skulde have Kost og Logis samt Procenter af Forretningens Nettoindtægt. Det antoges, at Tiltalte i Virkeligheden var Medindehaver af Beværternæringen, og han ansaas derfor efter § 34, 2. Stk., i Lov af 10 Maj 1912.....	548
En Mand bestyrede for sin Svigerinde et Gæstgiveri, uden at Tiltalelse dertil i Henhold til Lov af 10 Maj 1912 § 7 var erhvervet. Forholdet fandtes ikke at kunne paalægge ham noget Strafansvar.	663
En Tiltalt fandtes at være saaledes interesseret i en Restaurationsvirksomhed, at der for hans Vedkommende maatte kræves Næringsadkomst. Den Paagældende ansaas for Overtrædelse af § 1 i Lov 10 Maj 1912 efter samme Lovs § 34, 2. Stk.....	803

Næringsvæsen.

En Bagermester i Vejle, der havde undladt at tildele de i hans Bageri beskæftigede Arbejdere en samlet ugentlig Fritid af mindst 24 Timer, tiltaltes for Overtrædelse af Lov om Arbejde i Bagerivirksomheder og Konditorier af 8 Juni 1912 § 7, 3die Stk., jfr. Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 26 Februar 1913. Der antoges at mangle Hjemmel for at betragte det udviste Forhold som lovstridigt 788

Opholdspaalæg.

Opholdspaalæg meddelt en Betler 290

Opsigelse.

I et Tilfælde, hvor en Ingeniør var antagen til en Stilling af tidsmæssig stærkt begrænset Karakter, og hvor ingen Aftale om Opsigelsesvarsel var truffet, antoges det, at Ingeniøren havde Krav paa at opsiges med 14 Dages Varsel til den 1 i en Maaned.... 839

Paatale.

Udtalt, at det med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt en for Overtrædelse af Automobilloven Tiltalt havde paadraget sig Strafansvar ogsaa ved sin lovstridige Kørsel med Automobil gennem visse nærmere angivne Sogne, var uden Betydning, at der ikke forelaa nogen Begæring om Paatale i saa Henseende 26

Pant.

Antaget, at en af en Skolebestyrer til hans Broder under særegne Omstændigheder udstedt og derefter tinglæst Panteobligation, af hvis Paalydende der aldrig havde været svaret Renter, ikke gav Broderens Enke nogen Ret, hvorfor hun dømtes til at udlevere Obligationen til Skolebestyrerens Enke, forsynet med en saadan Paategning, at den kunde udslettes af Pantebogen..... 601

Statueret, at en Kreditforening havde været berettiget til selv uden Hensyn til en foreliggende Skatterestance at foretage Udlæg i en Gaard, hvori den havde Pant, idet Debitor i Strid med Forudsætningen for en truffen Ordning i stort Omfang havde bortsolgt af Besætningen og af den paa Gaarden beroende Sæd, Hø og Halm 649

En Retsskriver vægrede sig ved at udslette et kvitteret men defekt Skadesløsbrev, hvorfor Kreditrix sagsøgte ham for at faa ham kendt tilpligtet at besørge Skadesløsbrevet udslettet. Retsskriveren frifandtes 686

Patent.

Efter at det ved Højesteretsdom var afgjort, at et Patent paa en Roeskæremaskine ikke burde være meddelt, blev en forinden nævnte Højesteretsdom afsagt Overrettsdom, der stadfæstede et af Patenthaveren nedlagt Forbud mod Forhandling af Maskiner med den ved Patentet beskyttede Anordning, efter Indankning af vedkommende Forhandler forelagt Højesteret. Forbudet blev, hvad

	Pag.
Parterne ogsaa var enige om, ophævet, og der tilkendtes Forhandleren Erstatning for det Tab, den Tort og Kreditspilde, der ved Forbudet var paaført ham i Tiden fra Forbudets Nedlæggelse indtil det Tidspunkt, da Patenthaveren tilkendegav ham, at han frafaldt enhver Ret efter Forbudsforretningen.....	88
Antaget, at et Aktieselskab ved Fabrikation og Salg af Roerensemaskiner retsstridig havde krænket det af en Maskinfabrikant erhvervede Patent paa en saadan Maskine. En Indsigelse om, at Patentet ifølge Patentlovens § 1 Nr. 3 ikke burde være udfærdiget, toges ikke til Følge	805

Pension.

Udtalt med Hensyn til en afskediget Poliibetjents Ret til Pension, at Betjenten vel havde gjort sig skyldig i en grov Overtrædelse af de ham paa hvilende Pligter, men at Bestemmelsen i § 7 i Pensionsvedtægten for Københavns Kommune maatte komme til Anvendelse, da det dog fandtes betænkeligt at anse hans Forhold for at have været af en saadan Beskaffenhed, at det maatte berøve ham al Adgang til Pension	539
En paa Grund af Tjenesteforseelser afskediget Poliibetjent paastod sig kendt berettiget til Pension i Henhold til § 16, 5te Punktum, i Regulativet for Københavns Politi af 12 Juni 1863 som tilskadekommen under Udførelsen af sit Arbejde i Politiets Tjeneste. Da det ikke ansaas godtgjort, at den Betjenten tilføjede Skade havde været en saadan, at den nødvendiggjorde hans Afskedigelse, idet han efter det om Skaden oplyste ikke fandtes som Følge af denne at have været uskikket til at forrette al Tjeneste i Politiet, frifandtes Magistraten.....	639

Politiet.

En 16aarig Pige, hvem der ved Kriminal- og Politiretten var overgaaet betinget Straffedom for Tyveri af et Uhr, frifandtes ved Højesteret, da det som Følge af de efter Dommens Afsigelse fremkomne Oplysninger maatte antages, at hun var uskyldig i det hende paa sigtede Tyveri. Det misbilligedes, at Tiltalte efter Dommens Afsigelse af Politiet var holdt tilbage i 2 Dage	696
--	-----

Polititilhold.

En Tiltalt dømt for Overtrædelse af Polititilhold.....	364, 366 og 680
--	-----------------

Politivedtægter.

En Tiltalt, hvis Ejendom laa paa Købstadens Grund, havde undladt at renholde en paa Landdistriktets Grund værende Gangsti, som Købstadkommunen havde anlagt udfor hans Ejendom og overfor Amsraadet paataget sig at vedligeholde. Tiltalte dømtes for Overtrædelse af Købstadens Politivedtægt	637
En Konduktør ved de københavnske Sporveje, der paa offentlig Gade paa Frederiksberg forulempede Funktionærer ved Frederiks-	

	Pag.
berg Sporvejsselskab, mod sin Benægtelse paa Grundlag af en Række Vidneforklaringer dømt for Overtrædelse af Politivedtægten for Frederiksberg Kommune.....	740
Processuelle Mulkt.	
En som Part optrædende Safører idømt Bøde for usømmelig Procedure for Overretten.....	92
Ran.	
En tidligere for Ejendomsindgreb straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Ran af en Taske fra en Dame	210
En Tiltalt dømt for Ran af Haandtasker fra 2 Damer	680
Retsbetjente og deres Fuldmægtige.	
En Herredsfoged og hans Fuldmægtig, der var tiltalte for Overtrædelse af Fr. 8 Januar 1802, frifundne	829
Retskrivere.	
En Rets skriver vægrede sig ved at udslette et kvitteret, men defekt Skadesløsbrev, hvorfor Kreditrix sagsøgte ham for at faa ham kendt tilpligtet at besørge Skadesløsbrevet udslettet. Retskriveren frifandtes	686
Rettens Pleje.	
Udtalt med Hensyn til Behandlingen af en Sag ved Kriminal- og Politiretten, at Afhøringen af en tiltalt Pige ikke var foregaaet og Rigtigheden af hendes Forklaring ikke var prøvet med en saadan Omsigt, som særlig hendes unge Alder krævede, og misbilliget, at Arresten ikke af Forhørsdommeren blev hævet ved Forhørets Slutning	696
En Sø- og Handelsretsdom, der nægtede en Part Anstand til Vidneførsel, stadfæstet	768
Røveri.	
En Tiltalt dømt efter § 243 for Røveri udøvet mod Kvinder, han mødte paa Landevejen	163
En for Tyveri tidligere straffet Tiltalt mod sin Benægtelse, bl. a. paa Grundlag af en Medtiltaltes Forklaring, dømt for at have frarøvet en Person hans Uhr og Pung.....	232
En tiltalt Tysker indfandt sig ved Lukketid i Følge med en Kammerat i en Sparekassefilial, hvor han med hævede Revolvere tvang to tilstedeværende Bankassistenter til at forholde sig rolige, medens hans Kammerat bandt dem med Sejlgarn og tilegnede sig en stor Sum rede Penge. Tiltalte ansaas efter § 243.....	715
En tidligere for Ejendomsindgreb straffet Tiltalt mod sin Benægtelse anset efter § 243 for i Forening med en anden Mandsperson paa Gaden at have frarøvet en Kvinde en Portemonnæ.....	721

	Pag.
Sagførere.	
En Underretssagfører og en Overretssagfører mulktrede for utilbørligt Ophold af Sagen for Underretten.....	444
Salær.	
Antaget, at en Sagfører ikke med Billighed kunde gøre Krav paa større Salær for ydet juridisk Bistand end det, der allerede inden Sagens Anlæg var ham ydet	518
Antaget, at 2 Sagførere, der havde medvirket ved et Mageskifte, og ved hvis Bistand der oprettedes en Slutseddel, ikke havde Krav paa det dem i et Salærbevis tilsagte Salær, da Slutseddelen indeholdt saa mangelfulde Bestemmelser med Hensyn til Ordningen af den ene Ejendoms Prioritetsforhold, at Mageskiftet ikke paa Grundlag deraf kunde gennemføres, og en virkelig gennemførlig Overenskomst først kom til at foreligge, efter at der ved en Højesteretssagførers Bistand var tilvejebragt Enighed mellem Parterne om de fornødne supplerende Bestemmelser. Derimod tilkendtes der de 2 Sagførere et efter Slutsedlens Betydning som Led i den nævnte Overenskomst fastsat Vederlag.....	526
En Grosserer frifunden for at betale Kommissionssalær til en Mægler i Anledning af et Salg af en Kro, da det ikke var oplyst, at Mægleren havde udøvet nogen saadan Virksomhed med Hensyn til Handelens Istandbringelse, at der efter Forholdets Natur kunde tilkomme ham Salær hos Grossereren, og det dernæst ikke mod dennes Benægtelse kunde anses godtgjort, at Grossereren, da Slutsedlen oprettedes, havde erkendt at være Mægleren Salær skyldig.....	605
Udtalt, at et af en Overretssagfører beregnet Salær for et til Forsvar for et Livsforsikringselskab udført Arbejde maatte anses for passende	896
Servituter.	
I et Tilfælde, hvor der ved Opførelsen af en Bygning var sket Brud paa den den paagældende Ejendom paalagte Villaservitut, dømtes dennes Ejere til at bringe Bygningen i Overensstemmelse med Servituten, idet de servitutberettigedes Interesse efter Omstændighederne ikke fandtes at kunne fyldestgøres ved Hjælp af en Erstatningssum	187
Antaget, at en et Vesterhavsbad overdraget Eneret til at benytte Forstranden i paagældende Sogn til Badning ikke var saa omfattende, at Badet kunde forbyde en ikke erhvervsmæssig dreven Badning fra aaben Strand	260
Et Aktieselskab dømt til at udlægge en Sti langs et Ejendomsskel i en vis Bredde	542
Antaget, at der for Ejerne af en Ejendom var vundet Hævd paa Brugen af en Vej som Kørselsvej til og fra Ejendommen	653
Skatter og Afgifter.	
Statueret, at det Offentlige var berettiget til med Hensyn til Ejendomsskyld at behandle Saltholm som een selvstændig Ejendom	

	Pag.
og at kræve Skatten betalt af Bestyrelsen for Amagerlands Salt- holmsanliggender som Repræsentanter for samtlige Samejere....	102
Antaget, at en Konventionalbøde, som en Sagfører for et vist Til- fælde havde betinget sig, var betinget i Erhvervsøjemed, nemlig for at værne om sine Interesser som Sagfører. Idet Bøden her- efter betragtedes som en ekstraordinær Sagførervirksomheden ved- rørende Indtægt, fandtes Sagføreren Indsigelse mod for denne Indtægts Vedkommende at svare Erhvervsskat til den Kommune, hvor han drev sin Sagførervirksomhed, ubeføjet	270
Et Aktieselskab, der havde drevet Sporvejsdrift, traadte i Skatte- aarets Løb i Likvidation, hvorefter dets Indtægter fremkom bl. a. ved Renter af udestaaende Kapitaler og Udbytte af Aktier i et andet Aktieselskab. Selskabet antoges at have bestaaet som skattepligtigt Selskab ved Skatteaarets Udgang og ansaas saaledes pligtigt at betale Skat til Stat og Kommune for det fulde Skatte- aar.....	684
Antaget, at der rettelig var afkrævet Indehaveren af en Dansesalon, hvertil man fik Adgang ved at løse Entrébillet, Afgift i Henhold til Lov Nr. 112 af 13 Maj 1911 § 2, 3die Stk., af den særskilte Betaling, der krævedes for Deltagelse i Danseforlystelsen.....	688
Antaget, at en Forretning i Hamborg i Virkeligheden ejedes og le- dedes af et dansk Aktieselskab, og at den i den foreliggende For- bindelse ikke kunde betragtes som andet end en i Udlandet dreven Afdeling af nævnte Selskabs i København værende Forretning, hvorfor Skattenedsættelse i Medfør af Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 § 16 og Lov Nr. 104 af samme Dato § 6 Litra f indrømmedes Selskabet	819

Stempel.

I et Tilfælde, hvor der uden forudgaaende Købekontrakt var udstedt Skøde før 1 Oktober 1911, hvilket Skøde forsynedes med Stempel efter den dagældende Lovgivning, statueredes det, at der ikke kunde fordres yderligere Stempelafgift, da Lov Nr. 108 af 13 Maj 1911 § 155, 1ste Stk, ikke indeholdt Hjemmel derfor, og der ikke var Føje til at indskrænke Reglen i samme Lovs § 153 paa Grund af en fra § 155 hentet Analogi	238
---	-----

Stier.

Antaget, at en Kommunalbestyrelse ikke ifølge Ordlyden af Lov 4 Juli 1850 er afskaaret fra udenfor de Tider, da Kommunens Re- gulativ for Gangstier udløber, efter lovformelig Omgang at er- klære en Gangsti for offentlig, og at en af et Sogneraad truffet Anordning med Hensyn til Afgravning af et Dige i Anledning af Anlæg af en Sti ikke kunde kuldcastes af Domstolene.....	479
---	-----

Straffens Bortfald.

Straf bortfalden i Henhold til Straffelovens § 58	356
---	-----

Stævning.

Spørgsmaal om det Offentliges Indstævning i en i Civilprocessens Former til Højesteret appelleret Sag om Overtrædelse af Lov af 8 Juni 1912 om Straf for Brug af urigtig Varebetegnelse m. v . .	600
--	-----

Sundhedsvedtægt.

Statueret, at en Sundhedsvedtægt vel hjemlede vedkommende Sund- hedskommission Beføjelse til under Henvisning til Mangler, der antoges at gøre en Lejebolig i høj Grad skadelig for Sundheden, at forbyde Beboelsen af en saadan, men ikke Beføjelse til at paa- lægge Ejeren at afhjælpe saadanne Mangler. Som Følge heraf nægtedes en af Byraadet, der havde afholdt Udgifterne til saa- danne Manglers Afhjælpning, begæret Udpantningsforretning Fremme	458
--	-----

Sædeligheden (Forbrydelse imod).

En Tiltalt for Salg af utugtige Fotografier dømt efter § 184	6
En Restauratør og hans Hustru, der tillod løsagtige Kvinder, der havde Tilhold i Beværtningen, at være ene med mandlige Gæster i særlige Lokaler dersteds, dømte efter Lov 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk.	34
En tiltalt Pige, der maatte antages at have smittet sin Kæreste med Syfilis, frifunden, da hendes Forklaring om ikke at have anset sig for smittefarlig, ikke kunde forkastes. Samme Tiltalte fri- funden for Tiltale for Overtrædelse af Lov af 30 Marts 1906 § 9	132
En Tiltalt dømt efter Strfl.s § 168, 2det Pkt., for at have voldtaget en Kvinde, som han ansaa for anstændig og uberygtet, men som efter det Oplyste tidligere havde haft kønslig Omgang med ad- skillige Mandspersoner	163
En tiltalt Kvinde mod sin Benægtelse anset efter Lov af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stykke, for at have udlejet Værelser til løsagtige Kvinder ikke til varigt Ophold, men for at give Lejlighed til Utugt	171
En for Sædelighedsforbrydelser tidligere straffet Tiltalt mod sin Be- nægtelse dømt efter § 185 for sit Forhold overfor en Kvinde, med hvem han fulgtes	210
En Tiltalt, der havde haft legemlig Omgang med sin 13—14aarige Datter, anset efter Straffelovens § 161, jfr. § 174	268
En Tiltalt, der — i Sverrig — øvede Voldtægt mod en 13-aarig Pige og søgte at tiltvinge sig Samleje med en gammel Kone, hvem han under den med hende opstaaede Kamp kvalte, anset efter § 168, 1ste Stk., sammenholdt med midlertidig Lov af 1 April 1905 § 3 og tildels med Straffelovens § 46	330
En Tiltalt, der søgte at tiltvinge sig Samleje med en Pige, med hvem han fulgtes, men opgav sit Forsæt bl. a. paa Grund af hendes kraftige Modstand, anset efter § 168, jfr. § 46	335
En Stedfader dømt for Uterlighed overfor samt forsøgt og fuldbyrdet Samleje med sin Steddatter efter Straffelovens § 162, jfr. tildels § 46, og § 173, jfr. § 46, samt § 176, jfr. §§ 162 og 173	389

	Pag.
En Tiltalt, der ved Nattetid holdt en Pige indespærret paa sit af-sides beliggende Værelse for at formaa hende til Utugt, anset efter § 171	486
En Tiltalt, der i vindesyg Hensigt udnyttede sin Hustrus erhvervs-mæssige Utugt, og i det Væsentlige lod sig underholde af hende, mod sin Benægtelse anset efter Lov 1 April 1911 § 4, 1ste Stk., jfr. § 18	521
En Ekshibitionist anset efter § 185	564
En Tiltalt, der overfaldt en Pige i den Hensigt at faa Samleje med hende, men opgav sit Forehavende, hvorefter han tvang hende til med Haanden at fatte om sit mandlige Lem, anset efter § 185, jfr. § 210	564
En tidligere for Sædelighedsforbrydelse tiltalt Person mod sin Be-nægtelse anset efter §§ 161 og 173, jfr. tildels § 46, for forsøgt og undertiden fuldbyrdet Samleje med sine to Døtre, der begge var under 12 Aar	577
En Tiltalt for kønsligt Forhold til sine fire Døtre anset efter § 161, jfr. §§ 173, 174 og — tildels — 46, samt efter § 176, jfr. §§ 161, 173 og 174	701
En Tiltalt, der ved Nattetid gennem et Vindu skaffede sig Adgang til et Pigekammer og efter Pigens Forklaring ved Vold forsøgte at tiltvinge sig Samleje med hende, ansaas mod sin Benægtelse efter § 168, jfr. § 46	717
En 16aarig Tiltalt, der tiltvang sig Samleje med en Pige, ansaas under Hensyn til Beskaffenheden af hendes Modstand — derunder at hun ikke raabte om Hjælp, skønt der laa en Gaard tæt ved Gerningsstedet — efter §§ 185 og 210, jfr. § 37	726
En Tiltalt dømt efter § 168, 1ste Led, for at have voldtaget en Pige, hvem han efter Aftale med hende ledsagede ud i en Skov, og efter § 185 for sit nogle Dage forinden overfor samme Pige ud-viste Forhold	751
En Ekshibitionist dømt efter § 185	765
En Mandsperson for uterlig Behandling af Smaadrenge anset efter § 185	886

Søfartsforhold.

Antaget, at det efter de foreliggende Oplysninger var umuligt at af-gøre, ved hvis Skyld et Sammenstød mellem to Skibe var for-aarsaget. Sølovens § 221 anvendtes. Bjergeløn tilkendtes det ene af Skibene	49
Antaget, at Spørgsmaalet om Størrelsen af en Bjergeløn kunde af-gøres af Domstolene i et Tilfælde, hvor Voldgift var vedtagen i Bjergningskontrakten, idet Kontraktens Bestemmelser var saa uklare og ubestemte, at de ikke lod sig anvende	123
En Tiltalt dømt for Rømning med Hyre	135
Et Dampskibsselskab dømt til at betale Ladningsmodtagere Erstat-ning for Skade, Ladningen havde lidt ved Indtrængen af Vand gennem et brækket Rør, idet de i paagældende Konnossements Klausuler indeholdte Bestemmelser om Rederiets Fritagelse for	

	Pag.
Ansvar med Hensyn til Skade, forarsaget ved skjulte Fejl, ikke ansaa anvendelige	534
Antaget, at Bestemmelsen i Sølovens § 283 om, at Erstatningskrav for bortkommen eller beskadiget Ladning skal gøres gældende inden 1 Aar fra Godsets Losning, ikke omfattede et Tilfælde, hvor en Ladningsejer krævede Erstatning for Tab tilføjet ham ved, at Skipperen i en udenlandsk Havneby ved Auktion lod bortselge den beskadigede Del af Ladningen uden forud at give Ladningsejeren eller dennes Repræsentant Underretning om det paa-tænkte Salg	665
I et Tilfælde, hvor en Skipper i Strid med den ham efter Sølovens § 57 paahvilende Pligt undlod at give Ladningsejeren Underretning om et forestaaende Auktionssalg i en udenlandsk Havneby af den beskadigede Del af Ladningen, tilkendtes der Ladningsejeren Erstatning for det Tab, der var tilføjet ham ved, at Varerne var blevne solgte til Priser, der maatte antages at være betydelig lavere end dem, der kunde være opnaaede, om der havde været givet Ladningsejeren Lejlighed til at gribe ind.....	665
En som 3die Maskinmester udmønstret Mand, der uden Tilladelse for at foretage en Rejse af nogle Dages Varighed forlod sit Skib, medens det laa i Havn under Losning og Reparation, fandtes ikke at kunne straffes for Rømning, hvorimod han ansaa efter Sølovens § 308	786
Spørgsmaal om Erstatning for et af Vand beskadiget Parti Bomuldsfrøkager	790
En ved en Bjærgningskontrakt fastsat Bjærgeløn nedsat i Medfør af Sølovens § 227	821
Paa et ved Overførelse fra Sharpness til Odense beskadiget Parti Salt viste en Del af Beskadigelsen sig at hidrøre fra Rustdannelse i Saltet fremkaldt ved Saltets Berøring med Skibets Jerndelev. Skibet blev fritaget for Ansvar for denne Skade, da det efter Sagens Oplysninger maatte anses for almindeligt, at et Dampskib, der er befragtet til at overføre fra Sharpness til Danmark en saadan Ladning Salt, indladet løst i Skibet, som der under Sagen var Tale om, ikke forsynes med Garnering til Forebyggelse af Saltets Berøring med Skibets Jerndelev. Derimod blev Ansvar paalagt Skibet for den øvrige Beskadigelse af Saltet, hvilken Beskadigelse hidrørte fra mangelfuld Rensning af et Lastrum eller fra, at Bundgarneringen havde lidt af Utæthed	833

Testamente.

Antaget, at der, naar en Kapital er udsat til Rentenydelse, i og for sig er Formodning for, at denne Kapital falder i Arv ved Arveladerens Død sammen med hans øvrige Formue	21
--	----

Tiende.

Udtalt, at Reglerne i Reskript af 26 Oktober 1798 finder Anvendelse ligesaafuldt paa de Kapitaler, der ere traadte i Stedet for afløste	
---	--

	Pag.
Tiender, som paa andre vedkommende Præsteembede tilhørende Kapitaler.....	149

Tilregnelighed.

Et Fattiglem, hvis Sindstilstand nærmede sig til Kværlantforrykthed, dømt efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, og efter dens § 101, sammenholdt med § 39	119
En medfødt degenerativ Person dømt som fuldt tilregnelig efter § 282	377
En ifølge Lægeerklæring formentlig under Arrestopholdet akut opstaaet Sindssygdom hos en for Mord tiltalt Kvinde antoges at være uden Betydning for Spørgsmaalet om hendes Tilregnelighed i Gerningsøjeblikket.....	859
§ 39 anvendt paa en Tiltalt, der ifølge vedkommende Overlæges Erklæring paa Grund af en ham bibragt Hjernelæsion var mindre modstandsdygtig overfor forbryderiske Impulser end det normale Menneske	882
En Tiltalt, der i vedkommende Overlæges Erklæring betegnedes som noget imbecil, anset fuldt tilregnelig	886

Tjenesteforhold.

Antaget, at der ikke tilkom en Forsikringsinspektør Provision for visse af ham tegnede Forsikringer udover den Tid, i hvilken han stod i paagældende Forsikringsforenings Tjeneste	143
Lederen af et Dagblads Annonceafdeling var udebleven fra sin Tjeneste, bl. a. fordi Bladets Bestyrelse ikke indrømmede ham den efter hans Mening tilstrækkelige Selvtændighed, og indtalte derpaa under Paaberaabelse af at være faktisk afskediget Gage og Provision for den Maaned, hvori han var frattraadt, og for de 3 følgende Maaneder. Da han overfor den fra Bladets Side fremsatte Benægtelse ikke havde godtgjort, at der var givet ham Føje til at anse sig afskediget, tilkendtes der ham kun Gage og Provision til Fratrædelsesdagen	893

Troessamfund.

Antaget, at den i Slutningen af det 18de Aarhundrede trufne Ordning, hvorefter den tysk-reformerte Menighed i København til denne Bys Fattigvæsen skulde yde et aarligt Bidrag paa 240 Rdl., ikke senere er bortfalden, og at den omtalte Ydelse saaledes vedblivende kan kræves erlagt.....	690
--	-----

Trusler.

En Tiltalt, der for at forskaaffe sig et Pengebeløb i et Brev truede sin tidligere Husbond med at sætte Ild paa Gaarden, saafremt det Beløb, han forlangte, ikke afgaves, anset efter § 245.....	454
En Tiltalt, der søgte at forskaaffe sig et Pengebeløb hos en Sagfører ved bl. a. at tilstille denne Breve, hvori han truede ham med at meddele hans Hustru og Andre, at der bestod et Forhold mellem Sagføreren og en gift Dame, anset efter § 245	635

	Pag.
Tyveri (frifindende Domme).	
En Tjenestekar, der bl. a. var sigtet for Tyveri fra Medtjenende, frifunden.....	286
En Mand, der var sigtet for at have tilegnet sig et større kontant Beløb ved Indbrud hos en Gaardejer, frifunden, da der ikke fandtes tilvejebragt et aldeles tilstrækkeligt Bevis for, at han var skyldig.....	611
En 16aarig Pige, hvem der ved Kriminal- og Politiretten var overgaaet betinget Straffedom for Tyveri af et Ur, frifandtes ved Højesteret, da det som Følge af de efter Dommens Afsigelse fremkomne Oplysninger maatte antages, at hun var uskyldig i det hende paasigtede Tyveri.....	696
En Tiltalt, der var sigtet for Tyveri af Klædningsstykker, frifunden paa Grund af Bevisets Utilstrækkelighed.....	730
Tyveri (simpelt).	
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt, der var set i et Hotel, hvorfra nogle Sengetæpper forsvandt, og som blev forfulgt og foranlediget anholdt af Hotelværtens Hustru, dømtes for Tyveri af de paagældende Tæpper, der straks efter Tiltaltes Anholdelse fandtes i eller ved Hotellets Port.....	45
En undvegen Forbedringshusfange dømt bl. a. for en Del Tyverier af Fødevarer.....	66
Tvende tidligere straffede Tiltalte dømte for Tyveri af Torsk fra et Hyttefad.....	116
Tvende tidligere for Tyveri straffede Tiltalte paa Grundlag navnlig af forskellige Vidneforklaringer mod deres Benægtelse dømt for Tyveri af Nedløbsrør fra et Hus.....	135
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Pram.....	195
En Tiltalt, der tilegnede sig et i en Lade henliggende Ur, som han vidste tilhørte en Person, der havde overnattet i Laden, dømt for Tyveri.....	207
En Tiltalt, der ved i Forening med tvende andre Personer at stige over et højt og solidt Stakit skaffede sig Adgang til den indenfor værende Dyrehave, og som var med at borthbringe to af en af Ledsagerne nedlagte Daadyr og deltog i Gevinsten ved Dyrenes Salg, dømt for Tyveri.....	298
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt, der fra en Skuffe tilegnede sig en Guldring, der tilhørte en Medlogerende, og fra sin Arbejdsplads tog nogle Metalgenstande med sig hjem, mod sin Benægtelse dømt for Tyveri.....	300
En Tiltalt dømt for en Række Cykletyverier.....	311
En Tiltalt, der Dagen efter at han havde begaaet Indbrud i en ubeboet Villa paany indfandt sig i denne ad de endnu aabentstaaende Døre og begik nye Tyverier, anset efter § 228.....	342
En Tiltalt, der tilstod at have tilvendt sig en i en Krostald staaende Cykle, men senere samme Dag, efter at have kørt en Del omkring paa den, satte den tilbage i Kroen, dømt for Tyveri.....	345

	Pag.
En Tiltalt dømt for Tyveri af en Cykle og to Frakker i Henhold til det indirekte Tyvsbevis	358
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for forskellige Cykletyverier	361
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Cykle	366
En Tiltalt dømt for en Række Tyverier fra Fragtvogne, som holdt paa Gaden	388
En tidligere for Tyveri straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af Flasker med Drikkevarer, der fandtes ved hans Side, medens han i beruset Tilstand laa og sov i en Skov	392
En for Ejendomsindgreb tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af gammelt Jern	424
En tidligere for Ejendomsindgreb straffet Person dømt mod sin Benægtelse for Tyveri af 2 i en Port henstaaende Sække, indeholdende Zinkaffald og Messingspaaner	427
En tidligere for Tyveri straffet Person, der erkendte at have været i Besiddelse af det Stjaalne, men ikke vilde kunne erindre, hvorledes han var kommen i Besiddelse deraf, mod sin Benægtelse dømt for Tyveri	438
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Damejaket fra en Ejendom, i hvis Nærhed han havde været, da Tyveriet blev begaaet	470
En Tiltalt dømt for en Række Tyverier bl. a. Penge- og Cykletyverier	501
En Arbejdskarl dømt for Tyveri i flere Gange af rede Penge fra sin Husbond	504
En løssagtig Kvinde dømt for Pengetyveri fra en Tjenestekarl, med hvem hun var gaaet ind i et Lysthus i en Beværtningshave	520
En Tiltalt dømt for Deltagelse i Korntyveri og Hønsetyveri	550
En Tiltalt, der tilegnede sig en Cykle for paa den at køre hjem og efter Benyttelsen beholdt den uden senere at forsøge paa eller tænke paa at tilbagelevere den, anset efter § 228	562
En Tiltalt dømt for Tyveri af Kul	564
En Tiltalt dømt for Tyveri af Gardiner m. v. fra sin Logisværtinde	589
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af Klædningsstykker fra et i en Havn liggende Skib	591
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Cykletyveri	661
En Tiltalt dømt for Tyveri af Penge fra en Lejlighed, hvis Dør stod aaben	680
En Tiltalt dømt for en Række Cykletyverier	682
En Tiltalt, der tilegnede sig et Pengebeløb fra et ham til Besørgelse overleveret forsegleet Brev, hvis Konvolut gik itu, dømt for Tyveri	710
En for Tyveri tidligere straffet Person dømt efter § 232 for at have tilegnet sig en Cykle, idet der ikke toges Hensyn til hans Forklaring om at have sat sig i Besiddelse af Cyklen for at køre en Tur paa den og derpaa stille den tilbage	730
En Tiltalt anset for en Række Tyverier, bl. a. fra Udhængsskabe ..	746
En tidligere for Tyveri straffet Person dømt for Forsøg paa Tyveri,	

	Pag.
idet det imod hans Benægtelse ansaaes godtgjort, at han i tyvagtig Hensigt havde slaæet Hul i en Rude i en Skomagerbutik	755
En tidligere for Tyveri straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af Fodtøj fra en Pantelaanerforretning	760
En tidligere for Tyveri straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af Frakker, der hang som Skilt udenfor Ekviperingsforretninger	779
En Tiltalt dømt bl. a. for Tyveri af Benzin og Forsøg derpaa	813
En Tiltalt uanset sin Forklaring om ikke at have haft til Hensigt at beholde en af ham tagen Cykle dømt efter § 228	874
Straf herfor idømt 213, 227, 290, 354, 384, 476, 517 og	879

Tyveri (groft).

En undvegen Forbedringshusfange dømt bl. a. for en Række Indbrud paa Jernbanestationer, hvor han fra Kontorerne stjal Pengekasserne med Indhold	66
En Tiltalt dømt for en Række Tyverier, navnlig af kontante Penge, som han tilegnede sig ved Indbrud paa Jernbanestationer	124
En tidligere straffet Tiltalt, der var iagttagen ved Nattetid i Nærheden af en Butik, og som bl. a. fandtes i Besiddelse af en Del Pengestykker, der omtrent svarede til de i Forretningen savnede, mod sin Benægtelse dømt for Indbrudstyveri	137
En tidligere for Indbrudstyveri straffet Tiltalt dømt for Delagtighed i Indbrud bl. a. i forskellige offentlige Kontorer	245
En Tiltalt dømt bl. a. for en Række Indbrud i Pulterkamre	296
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Indbrudstyveri i et Tilfælde, hvor det tilvejebragte daktuloskopiske Resultat uden paa noget Punkt at være modsagt af Sagens øvrige Oplysninger tværtimod i ikke uvæsentlige Henseender var bestyrket ved disse	306
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt, der paa den Tid, da et stedfundet Tyveri af Klædningsstykker m. v. fra et Pulterkammer snarest maatte antages at være begaaet, havde været ganske nær ved Gerningsstedet og i Besiddelse af en stor Del af de stjaalne Koster, mod sin Benægtelse dømt for Indbrudstyveri	316
En Vestindianer, der begik Indbrud i en Butik og der stjal forskellige Spise- og Drikkevarer, anset efter Fr. 11 April 1840 §§ 14 og 13, jfr. § 12, 1. Stk., sammenholdt med § 80, og Anordn. af 6 Januar 1852 § 2, 3. Stk.	322
En Tiltalt dømt for Indbrud i en ubeboet Villa, hvorfra han stjal Antikvitetsgenstande og Klæder m. m.	342
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for tvende Indbrudstyverier i det ene Tilfælde bl. a. under Hensyn til en Erklæring fra Centralbureauet for Identifikation	345
En Tiltalt straffet for Forsøg	364
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for indbrudsvis forøvet Pengetyveri	366
En tidligere for Tyveri straffet Person mod sin Benægtelse dømt for	

	Pag.
Tyveri af en Haandsymaskine fra en Lejlighed, i hvis umiddelbare Nærhed han indrømmede at have været	413
En Tiltalt dømt for Tyveri af Beklædningsgenstande fra en Skrædderforretning	416
En Tiltalt dømt for en Række Kvistkammertyverier	417
Ea tidligere for Tyveri straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri fra et Forretningslokale af en Mængde Kasser med Cigarer, af hvilke han tildels fandtes i Besiddelse umiddelbart efter Tyveriets Udførelse	421
En Tiltalt dømt for Tyveri af Fodtøj m. v. fra en Skotøjsforretning	472
En Tiltalt dømt for Tyveri af Penge fra en Blomsterforretning, hvortil han, der tjente hos Forretningens Indehaver, skaffede sig Adgang ved at tilegne sig en til Butiksdøren hørende Nøgle.....	504
En Tiltalt straffet for Forsøg paa Indbrudstyveri	517
En Tiltalt, der i Tilegnelseshensigt dræbte et paa Marken gaaende Faar, som han derefter lod blive liggende, da han var ude af Stand til ved egen Hjælp at bære det hjem, anset for fuldbyrdet Tyveri efter § 229 Nr. 1	552
Tvende Tiltalte, af hvilke den ene ved Indstigning gennem et Vindu skaffede sig Adgang til et Køkken, hvorfra han tilegnede sig Spisevarer m. v., som han derefter rakte ud til sin medtiltalte Ledsager, dømte for groft Tyveri.....	617
En Tiltalt dømt for en Række Indbrudstyverier og Forsøg derpaa .	746
En tidligere for Tyveri straffet Person mod sin Benægtelse bl. a. paa Grundlag af en Forklaring afgiven af en i første Instans medtiltalt Kammerat dømt for Deltagelse i forskellige Indbrud navnlig i offentlige Kontorer.....	772
Straf herfor idømt.....	354, 392, 454, 476, 879 og 882

(§ 235).

Tvende Tiltalte, af hvilke den ene tidligere var straffet for Skovtyverier, mod deres Benægtelse anset efter § 235 for Tyveri af Grankviste.....	738
--	-----

(§ 236).

En Tiltalt, der sammen med en Kammerat tilvendte sig et Automobil og benyttede det til en natlig Udflugt, anset efter § 236	813
---	-----

(Grænsetilfælde til § 236).

En Tiltalt, der tilstod at have tilvendt sig en i en Krostald staaende Cykle, men senere samme Dag efter at have kørt en Del omkring paa den satte den tilbage i Kroen, dømt for Tyveri	345
---	-----

(Grænsetilfælde til ulovlig Omgang med Hittegods).

En Tiltalt, der tilegnede sig et i en Lade henliggende Ur, som han vidste tilhørte en Person, der havde overnattet i Laden, dømt for Tyveri.....	207
--	-----

	Pag.
Udbringelse af Riget.	
Straffelovens § 16 anvendt	417
Udeblivelsesdomme	
med ubeneficeret Indstævnt 101, 115, 116, 146, 147, 148, 149, 176, 177, 178, 179, 231, 232, 350, 496, 497, 498, 531, 532, 552, 604, 668, 788, 789,	790
med beneficeret Indstævnt	496
Udenlandske Domme.	
Statueret, at et norsk Firma efter hvad der var fastslaaet ved en af Christiania Byret afsagt Dom havde været berettiget til at træde tilbage fra en indgaaet Overenskomst om Firmaets Køb af et Patent	670
Udlæg.	
I et Tilfælde, hvor en Gæstgiver af en Kreaturhandler havde købt en Ko og i den Anledning udstedt et Dokument, hvorefter han var Købesummen for Koen skyldig til en Sagfører, gik Handelen paa Grund af Sælgerens Misligholdelse tilbage. En af Sagføreren paa Grundlag af nævnte Dokument hos Gæstgiveren foretagen Udlægsforretning ophævet, (og Sagføreren tilpligtet at udrede til Gæstgiveren i Erstatning for Tort og Kreditspilde 500 Kr.) Sagfø- reren idømt Bøde for usømmelig Procedure for Overretten	92
Statueret, at en Kreditforening havde været berettiget til selv uden Hensyn til en foreliggende Skatterestance at foretage Udlæg i en Gaard, hvori den havde Pant, idet Debitor i Strid med Forud- sætningen for en truffen Ordning, i stort Omfang havde bortsolgt af Besætningen og af den paa Gaarden beroende Sæd, Hø og Halm	649
Udpantning.	
En Udpantningsforretning delvis ophævet, idet Rekvirenten, en fra- skilt Kvinde, maatte antages at have underkastet sig den norske Øvrigheds Skøn om Størrelsen af de Underholdsbidrag, der fore- faldt, medens hendes tidligere Mand var bosat i Norge og saa- ledes ikke overfor de af den norske Øvrighed foretagne Nedsæt- telser af Bidraget kunde høres med den Indsigelse, at disse Bi- drag i Virkeligheden skulde beregnes efter den danske Øvrigheds paa et tidligere Tidspunkt afgivne Resolution	559
Underholdsbidrag.	
Faderen til et udenfor Ægteskab født Barn tilpligtet at udrede Un- derholdsbidrag overensstemmende med Barnemoderens Paastand, idet en af Faderen paaberaabt Aftale mellem ham og Moderen om, at han uden Udgift for hende skulde modtage Barnet til fremtidig Forsørgelse og Opdragelse, maatte anses for uforbindende for Moderen allerede af den Grund, at den ikke i Overensstem- melse med, hvad der er foreskrevet i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 § 1, 8de St., var godkendt af Overørigheden	152

En af en Kvinde efter erhvervet Oprejsningsbevilling for Højesteret indbragt Sag afvist ex officio, da hun ikke havde oplyst nogen Omstændighed, der uanset Reglerne i Fr. 5 November 1723 og Fr. 14 September 1792 kunde hjemle hende Ret til at appellere Dommen, efter at den udlagte Barnefader havde aflagt den deri omhandlede Ed	174
Ved det under en Paternitetssag foreliggende fandtes Barnemoderens Sigtelse mod vedkommende Mand saa væsentlig bestyrket, at det under Hensyn til, at denne var død, tilstedtes hende at afgøre Sagen ved sin Ed	386
Antaget, at Paalideligheden af de Udsagn, der under en Alimentations-sag var fremkommet fra den udlagte Barnefader, ikke kunde anses saaledes svækket, at der var Føje til at lade Barnemoderen afgøre Sagen ved sin Ed	528
En Udpantningsforretning delvis ophævet, idet Rekvirenten, en fraskilt Kvinde, maatte antages at have underkastet sig den norske Øvrigheds Skøn om Størrelsen af de Underholdsbidrag, der forfaldt, medens hendes tidligere Mand var bosat i Norge og saaledes ikke overfor de af den norske Øvrighed foretagne Nedsættelser af Bidraget kunde høres med den Indsigelse, at disse Bidrag i Virkeligheden skulde beregnes efter den danske Øvrigheds paa et tidligere Tidspunkt afgivne Resolution	559
Antaget, at en Mands Forpligtelse til i Henhold til Øvrighedsresolution at svare Underholdsbidrag til hans Hustru, der havde forladt Hjemmet, og til deres Fællesbarn maatte anses bortfalden ved hans Tilbud om at modtage Hustruen og det nævnte Barn i Hjemmet, idet det ikke var godtgjort, at Hustruen havde haft lovlig Grund til at forlade det fælles Hjem, og den Omstændighed, at Manden havde vægret sig ved i Hjemmet at modtage et af Hustruen under Ægteskabet med en Tredjemand avlet Barn, der maatte antages at være over 3 Aar gammelt, ikke fandtes at afgive lovlig Grund for Hustruen til ikke at forny Samlivet	694
En Paternitetssags Udfald gjort afhængigt af den udlagte Barnefaders Ed. 167 og	620
En Paternitetssags Udfald gjort afhængigt af Barnemoderens Ed, 800 og	808
Undiadelse (af at komme et nyfødt Barn til Hjælp)	
To Tiltalte dømte efter Straffel.s § 199 for at have undladt at komme et nyfødt Barn, de fandt henlagt under de løse Gulvbrædder i en Retirade, til Hjælp	159
Unødig Trætte.	
Bøde herfor idømt	178, 496, 759
Varetægtsfængsel (Erstatning for)	
Erstatning for Varetægtsfængsel nægtet i et Tilfælde, hvor Paagældende efter det foreliggende vel nærmest maatte antages at være uskyldig i en ham paasigtet Brandstiftelse, men hvor han dog ved de af ham afgivne urigtige Forklaringer maatte anses selv at have givet Anledning til sin Fængsling	379

	Pag.
Erstatning nægtet, idet Betingelserne herfor ifølge Loven af 5 April 1888 § 1 ikke ansaas at være tilstede.....	707
Vestindien.	
En Vestindianer, der begik Indbrud i en Butik og der stjal forskellige Spise- og Drikkevarer, anset efter Fr. 11 April 1840 §§ 14 og 13, jfr. § 12, 1ste St., sammenholdt med § 80, og Anordn. af 6 Januar 1852 § 2, 3die St.	322
En Tiltalt for fuldbyrdet Voldtægt mod en 13-aarig Pige anset efter D. L. 6—13—16 med Livsstraf	825
Vexler.	
I et Tilfælde, hvor en Vexel som Følge af en Fejlskrift angav en anden Udstedelsesdag end den virkelige, antoges det, at Vexelretten overfor en Endossent, der ikke bestred, at der forelaa en Fejlskrift og ej heller gjorde gældende, at han ved Vexelpaategningen havde forudsat en anden Udstedelsesdag end den virkelige, ikke kunde anses præskriberet eller fortabt paa Grund af mangelfuld Protest	141
Vidner.	
Et Vidne nedlagde den Indsigelse mod at besvare et til ham rettet Vidnespørgsmaal, at Spørgsmaalet var i høj Grad personligt, og Besvarelsen stridende mod hans Interesse. Indsigelsen toges ikke til Følge, da den Paagældende ikke havde godtgjort Tilstedeværelsen af noget Forhold, der ifølge Lovgivningens Grundsætninger kunde fritage ham for at besvare Spørgsmaalet	669
Vold.	
(§ 203).	
En Tiltalt, der under et Skænderi slog 2 Personer med sin Stok og derved hibragte dem forskellige Læsioner i Hovedet, anset efter § 203	431
En Islænder, der i Vrede over, at nogle Nordmænd havde tilegnet sig Fugleæg fra hans Fuglefyld, for at skræmme de Paagældende affyrede 2 Bøsseskud mod Nordmændenes Fartøj og derved saarede en ombordværende Kok, anset efter Straffelov for Island af 25 Juni 1869 § 205.....	492
En tidligere for Vold straffet Tiltalt mod sin Benægtelse anset efter § 203 for at have tilføjet en Person, han traf paa Gaden, et Slag i Ansigtet, hvorved der fremkaldtes et 'blaat Øje'	580
(§ 207).	
En tiltalt Chauffør kørte en Motordroske med stærkere Fart end tilladt og undlod at vige til Side for et ham krydsende Automobil, uagtet der intet var til Hinder derfor, hvilket foranledigede, at de to Automobiler stødte sammen, og at en Dame, der befandt sig i den af Tiltalte førte Droske, paadrog sig forskellige Læsioner og Nerveidelser. Tiltalte blev anset efter Straffelovens § 207 og Lov	

18 April 1910 § 32, jfr. §§ 22 og 23, hvorhos Retten til at føre Automobil frakendtes ham for et Tidsrum af 5 Aar. Tiltalte og Automobilejeren tilpligtedes in solidum at betale den tilskadekomne en Erstatning af 6000 Kr.	593
---	-----

(Midlertidig Straffelovs § 1).

En Tiltalt, der gav en Person, han mødte paa Gaden, en Skalle- og to Næveslag i Ansigtet, anset efter § 203, smh. med L. 1 April 1911, § 1, 2. Stk.	461
En Konduktør ved de københavnske Sporveje mod sin Benægtelse anset efter midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 1, 2. Stk. for Vold mod en Vognstyrer ved Frederiksberg Sporvejselskab	740

Voldgift.

Antaget, at Spørgsmaalet om Størrelsen af en Bjergeløn kunde afgøres af Domstolene i et Tilfælde, hvor Voldgift var vedtagen i Bjergringskontrakten, idet Kontraktens Bestemmelser var saa uklare og ubestemte, at de ikke lod sig anvende	123
---	-----

Værnepligtsloven.

En Tiltalt, der af Ligegyldighed udeblev fra Session, anset efter Lov af 8 Juni 1912 § 13, 1. Stk.	316
--	-----

Ægtefæller.

Antaget efter Indholdet af Bestemmelserne i §§ 1 og 2 i Lov om Formueforholdet mellem Ægtefæller af 7 April 1899, at Kurators Samtykke til en Mindreaarigs Ægtepagt skal foreligge skriftligt, og at Samtykket kræves, selv om Ægtepagten alene indeholder Bestemmelser til den Mindreaariges Fordel.	239
En Toldassistent dømt til at tilbagebetale en Kvinde, der var gift med Direktøren for et Forsikringsselskab, et Beløb, der af hendes selverhvervede Midler var indbetalt til Forsikringsselskabet som udgørende en Del af den Sum, for hvilken Toldassistenten havde tegnet Aktier i Selskabet, idet Formodningen maatte være imod, at Beløbet var ydet som Gave til Toldassistenten, der paa samme Tid havde opnaaet en lønnet Stilling som Formand i Selskabet .	586

Ærefornærmelser.

Antaget, at en Bladartikel ikke indeholdt en Gentagelse af en tidligere mortificeret Sigtelse mod en Hotelejer for at have været vidende om, at Utugt var gaaet i Svang i hans Hotel.	396
Nogle i et Blad mod Kongens Livjægerkorps indeholdte Udladelser fandtes at være af ærefornærmende Karakter og mortificeredes, hvorimod der ikke fandtes Anledning til at paalægge Bladets Redaktør, der maatte antages at have haft Føje til at tro paa Udladelsernes Bevislighed, noget Strafansvar.	785
Udtalt, at en Redaktør havde været uberettiget til at fremsætte nogle af de i hans Blad indeholdte Udladelser imod et Forsikringsselskab, hvorimod han ved andre paaklagede Udladelser ikke	

	Pag.
kunde anses at have overskredet Ytringsfrihedens Grænser. De fornærmelige Udladelser mortificeredes, men under Hensyn til den Anledning til Kritik, som Forsikringselskabet egen Handlemaade havde givet, fandtes der ikke tilstrækkelig Grund til at idømme Redaktøren Straf og Erstatning	852
Ødelæggelse af fremmed Eiendom.	
En Tiltalt anset efter Straffelovens § 296 for Beskadigelse af en Statsbanerne tilhørende Salonvogn	245
Øvrighedsmyndighedens Grænser.	
En Bagermester i Vejle, der havde undladt at tildele de i hans Bageri beskæftigede Arbejdere en samlet ugentlig Fritid af mindst 24 Timer, tiltaltes for Overtrædelse af Lov om Arbejde i Bageri-virksomheder og Konditorier af 8 Juni 1912 § 7, 3. Stk., jfr. Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 26 Februar 1913. Der antoges at mangle Hjemmel for at betragte det udviste Forhold som lovstridigt	738

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 1.

Første ordinære Session.

Torsdag den 6 Marts.

Nr. 170.

Højesteretssagfører Harboe

mod

Hans Peter Rasmussen (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Falsters vestre Herreds Ekstrarets Dom af 30 Maj 1912: Tiltalte, Handelsagent Hans Peter Rasmussen, nu af Taareby, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage samt betale samtlige denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Holst, 30 Kr., og til Defensor, Sagfører Olivarius, 20 Kr. Tiltalte vil derhos have at udrede i Erstatning til Gaardejer Vald. Boesen af Hasselø 77 Kr. 50 Øre, til Parcellist J. P. Jørgensen af Grænge 18 Kr. 76 Øre og til Parcellist Hans J. Rasmussen af Hjelm 12 Kr. 48 Øre. De idømte Erstatningsbeløb at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Oktober 1912: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne V. S. Salomonsen og M. Carlsen, betaler Tiltalte, Agent Hans Peter Rasmussen, 30 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige kunne tiltrædes,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Peter Rasmussen til Højesterets-sagførerne Harboe og Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Falsters vestre Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Agent Hans Peter Rasmussen, der er født den 15 Juni 1868, og som ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, for Bedrageri.

I. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Medens Tiltalte i Aaret 1910 havde Ansættelse som Agent for Firmaet »Nordisk Frøkontor« i København, tegnede han hos forskellige Jordbrugere paa Lolland og Falster Ordre paa Levering af Frø. Efter at Ordrene var indsendte til Firmaet, effektuerede dette Bestillingerne gennem Tiltalte, der samtidig for hver enkelt Købers Vedkommende modtog en Faktura, paa hvilken bl. a. var paatrykt: »Beløbet bedes sendt direkte og franko til »Nordisk Frøkontor«, København K«, idet Tiltalte ikke havde Bemyndigelse til at inkassere Beløbene paa Firmaets Vegne. Tiltalte har imidlertid i en Række Tilfælde hos de paagældende Købere inkasseret Købesummerne, idet han i de fleste Tilfælde udraderede den nysciterede Paategning, som han har erkendt, i den Hensigt at kunne foregive overfor Køberne at være bemyndiget til at modtage Betaling og har paa denne Maade i det Hele oppebaaret, som det maa antages, 492 Kr. 29 Øre, idet dog en enkelt af Tiltaltes Henvendelser forblev resultatløs, idet den paagældende Kunde vægrede sig ved at betale til Tiltalte.

De saaledes uberettiget inkasserede Beløb har Tiltalte derefter forbrugt til egen Fordel.

Af de ovennævnte Købere — hvilke senere alle have maattet tilsvare »Nordisk Frøkontor« de af Tiltalte svigagtig oppebaarne Beløb — har Gaardejer V. Boesen af Hasselø, Parcellist J. P. Jørgensen af Grønge og Parcellist H. J. Rasmussen af Hjelm nedlagt Paastand om Erstatning af henholdsvis — som det maa antages — 77 Kr. 50 Øre, 18 Kr. 76 Øre og 12 Kr. 48 Øre, mod hvilke Paastande Tiltalte intet har haft at erindre.

II. Endvidere er Tiltalte sigtet for at have gjort sig skyldig i bedragerligt Forhold ved Salget af et Gravmonument, i hvilken Henseende det under Sagen er oplyst, at Tiltalte som Agent for »Lolland-Falsters Stukkatur- og Kunststens Fabrik« ved Slutteddel af 17 Marts 1912 for en Pris af 57 Kr. foruden Inskription solgte Brøndgraver H. Jensen Koch af Frejlev et Gravmonument, der ifølge Sluttedden skulde

være overensstemmende med et nærmere angivet Nummer i et Køberens af Tiltalte forevist Katalog. Nogen Tid derefter leveredes der Køberen et Monument af en Kunststen, der i det Ydre stærkt lignede Granit, men som i Virkeligheden var støbt af Granitskærver og Cement. Medens nu den af Køberen og andre Vidner afgivne Forklaring gaar ud paa, at det ved Bestillingen aftaltes, at Monumentet skulde være af Granit, og at Tiltalte senere, da Monumentet leveredes, forsikrede, at det var hugget i bornholmsk Granit, har derimod Tiltalte nægtet at have udgivet Monumentet for at være af dette Materiale og forklaret, at Monumentet af ham er solgt som Kunststen overensstemmende med Salgskataloget, hvori det ved samtlige Varer var angivet, at de hidrørte fra den ovennævnte Kunststensfabrik.

Om end der nu efter de ovennævnte Vidneforklaringer maa gaas ud fra, at Køberen har haft Føje til at tro, at der vilde blive leveret ham et Granitmonument, findes det dog under Hensyn til den ved Købet akkorderede Pris samt til Betegnelserne i det oftnævnte Salgskatalog, samt idet der bl. a. mangler Oplysning om Værdiforskellen mellem det leverede Monument og et Monument af Granit — hvorved bemærkes, at der ikke efter Omstændighederne findes Anledning til at opholde Sagen ved nye Forhørs Optagelse — betænkeligt at statuere, at Tiltalte paa dette Punkt har udvist bedrageligt Forhold, og han vil derfor forsaavidt være at frifinde for Aktors Tiltale. For det ovenfor under I skildrede Forhold vil derimod Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46, med en Straf, som i Medfør af Lov Nr. 63 af 1 April 1911 § 13 findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, hvorhos han vil have at udrede de ovenfor nævnte Erstatninger. Da den indankede Dom har samme Resultat, vil denne Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, i det Hele være at stadfæste.

Nr. 176.

Højesteretssagfører Harboe

mod

Christen Peder Christensen (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri.

Ning Herreds Ekstrarets Dom af 22 Oktober 1912: Tiltalte Christen Peder Christensen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Brandt, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Niels Sørensen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 December 1912: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og under Henvisning til midlertidig Straffelovs § 13

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Peder Christensen til Højesteretsagførerne Harboe og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ning Herreds Ekstraret indankede Sag er Christen Peder Christensen, der er født den 6 August 1872, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Bedrageri.

Under 25 Februar 1912 anmeldte Sagfører Jørgen Schmidt i Skanderborg for Politiet, at Tiltalte den 30 Marts 1911, paa hvilket Tidspunkt han var Gaardejer paa Thiset Mark, havde afkøbt Anmelderen som Inkassator for Kreaturhandler Juul af Gram Mark paa Købekontrakt 2 Køer for en Pris af 435 Kr. foruden Inkassations-salær m. v., hvorpaa han den 2 November s. A. afbetalte 400 Kr. Skønt Ejendomsretten over Køerne i Købekontrakten var forbeholdt Sælgeren, indtil Køesummen fuldtud var betalt, hvorom Køeren var vidende, solgte Tiltalte dog begge Køerne i April Maaned 1911 for en Købesum af ca. 450 Kr. for dem begge uden at berigtige den skyldige Rest af Køesummen. Endvidere anmeldte Sagfører Schmidt, at Tiltalte den 31 Maj 1911 — hvilket maa antages at være en Fejlskrift for den 21 Maj — af Anmelderen som Inkassator for A. Knudsen af Dørup paa Købekontrakt havde købt en Ko for 320 Kr. og Inkassations-salær m. v., hvilken Ko, med Hensyn til hvilken Sælgeren med Tiltaltes Vidende i Købekontrakten havde forbeholdt sig Ejendomsretten, til den var fuldt betalt, Tiltalte ca. 3 Uger senere havde solgt, som det senere oplystes, for ca. 300 Kr. uden at have betalt den, at Tiltalte den 31 Maj 1911 paa en Auktion i Hørning, ved hvilken Anmelderen var Inkassator, havde købt en Griseso for 110 Kr. 25 Øre, heri indbefattet Salær, hvilken So, med Hensyn til hvilken Sælgerens Ejendomsret med Tiltaltes Vidende var forbeholdt, Tiltalte den 3 Juli næstefter havde solgt ifølge det senere Oplyste for ca. 100 Kr. kontant uden at betale nogen Del af Køesummen, og at Tiltalte endelig den 2 August 1911 af Anmelderen som Inkassator for

Marinus Jensen af Hørning paa Købekontrakt havde købt to Køer til en Pris af henholdsvis 305 Kr. og 410 Kr. med Forbehold af Sælgerens Ejendomsret, men at han solgte den sidstnævnte Ko som senere oplyst for 375 Kroner kontant uden at berigtige nogen Del af Køesummen.

Under den i Anledning heraf mod Tiltalte indledede Undersøgelse blev det endvidere af Herredsfuldmechtig Jepsen og Sagfører Zethner Møller, begge i Aarhus, anmeldt, at Tiltalte paa en den 2 Februar 1911 i Ny Solbjerg Kro afholdt Auktion, ved hvilken Jepsen var Inkassator, havde købt en sortbroget Ko til en Pris af 268 Kr. med et Tillæg af $\frac{1}{8}$, og paa en den 4 Maj s. A. i Hasselager Kro afholdt Auktion, ved hvilken begge Anmelderne var Inkassatorer, havde købt en rød Ko for en Pris af 261 Kr. ligeledes med $\frac{1}{8}$ Tillæg, og at Tiltalte senere uden at erlægge nogen Del af Betalingen havde afhændet begge Køerne, som det senere oplystes, henholdsvis for 290 Kr. og for 262 Kr., skønt Ejendomsretten med Hensyn til Køerne efter de oplæste og opslaaede Auktionskonditioner var forbeholdt Sælgeren, indtil fuld Betaling havde fundet Sted.

Ingen af Anmelderne har under Sagen nedlagt Erstatningspaastand, men hver for sig begært Tiltalte straffet.

Tiltalte har tilstaaet, at han i de ommeldte Tilfælde har gjort sig skyldig i de anmeldte Afhændelser under de anførte Omstændigheder, og han har derhos erkendt i samtlige Tilfælde at have været bekendt med de for de stedfundne Salg opstillede Betingelser med Hensyn til Forbehold af Sælgerens Ejendomsret. Naar han desuagtet afhændede Kreaturerne, forinden de var betalte, skyldtes dette, at han, der sad smaat i det, skulde have Penge til at betale anden Gæld med samt til at leve for. Til sin Undskyldning har han anført, at han stadig har staaet i den Tro, at han til sin Tid kunde klare Køesummerne, og paastaet i hvert Fald ikke at have villet bedrage de Paagældende. Efter hans videre Forklaring var hans økonomiske Forhold stadig ikke gode, men han vil dog have troet til Forfaldstid at kunne klare sine Gældsposter, hvis der ikke den 6 November 1911 var bleven gjort Udlæg i hans Gaard og øvrige Ejendele, og han ikke kort efter havde maattet erklære sig fallit.

Efter alt det Foreliggende kan det imidlertid ikke antages, at Tiltalte, da han foretog de ommeldte Dispositioner, har kunnet gaa ud fra, at han vilde blive i Stand til at betale de paagældende Køesummer, og han vil derfor for sit uviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fængselkost i 20 Dage. Da Underrettsdommen har samme Straf, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.

Fredag den 7 Marts.

Nr. 173. Højesteretssagfører Lunn

mod

Niels Conrad Clemensen (Def. Møldrup),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 4 Oktober 1912: Tiltalte Niels Conrad Clemensen bør til Statskassen bøde 200 Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Overretssagfører Hasselbalch, og Defensor, Sagfører Knud Petersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsøverrets Dom af 25 November 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Jørgensen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, saaledes at den subsidiære Straf vil være at bestemme til simpelt Fængsel i 30 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse, og at den Straf, som Tiltalte i Mangel af Bødens Betaling vil have at udstaa, bestemmes til simpelt Fængsel i 30 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Møldrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Aalborg Købstads Ekstraret indankede Sag er Niels Conrad Clemensen, der født den 16 November 1882 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Det er ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at han, der ernærer sig som Fotograf, i Slutningen af August eller Begyndelsen af September Maaned 1911 til Videreforhandling har solgt 100 Stykker utugtige Fotografier, som han vil have tilforhandlet sig hos Mandskabet paa Skibe i Aalborg Havn, til en Markedsrejsende.

For sit anførte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 184 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til en Bøde til Statskassen af 200 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 1 Maaned, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 10. Frederiksberg Kommunalbestyrelse (Asmussen)

mod

Blikkenslagermester Olsen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at deltage i Udgifterne til Asfaltering af en Vej, hvorpaa en ham tilhørende Ejendom er beliggende.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 September 1911: Indstævnte, Blikkenslagermester Olsen af Frederiksberg, bør for Tiltale af Citanterne, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betale Citanterne til Indstævnte med 100 Kroner inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge Lov Nr. 69 af 7 April 1899 § 2 er Frederiksberg Kommune i alt, hvad der angaar Vejvæsenet, at betragte som Købstad. For Købstædernes Vedkommende er nu Indenrigsministeriet ifølge § 21 i Købstadkommunalloven af 26 Maj 1868 bemyndiget til at bestemme, at der med Hensyn til »Overtagelse og Anlæg af Gader« skal forholdes efter de Grundsætninger, som gælde for København ifølge Lov af 14 December 1857 — en Bestemmelse, der efter de anførte vide Udtryk ogsaa maa omfatte det Tilfælde, at en af det Offentlige allerede overtagen, men hidtil ikke brolagt Gade forsynes med fuldstændig Brolægning.

Herefter og idet det ikke kan tillægges nogen Betydning, at Indenrigsministeriet som Hjemmel for Stadfæstelsen af den i den indankede Dom ommeldte Vedtægt af 18 Oktober 1900 har paa-

beraabt sig Lov af 17 April 1868, jfr. ovennævnte Lov af 7 April 1899, maa denne Vedtægt anses som lovlig bestaaende.

... Som Følge heraf, og idet der ikke kan lægges Vægt paa, hvad Indstævnte iøvrigt har anført til sit Forsvar, vil Appellantens Paastand, der har fornøden Hjemmel i Vedtægtens § 3, være at tage til Følge, saaledes at Indstævnte tilpligtes at betale Appellanten de paastævnte 1321 Kroner 26 Øre med Renter heraf fra Forligsklagens Dato den 25 Oktober 1910.

Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ville være at ophæve. Processens Omkostninger for Højesteret findes Indstævnte at burde betale til Appellanten med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Blikkenslagermester Olsen, bør til Appellanten, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, betale 1321 Kroner 26 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 25 Oktober 1910, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Indstævnte til Appellanten med 300 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 14 Oktober 1907 blev det af Frederiksberg Kommunalrepræsentation vedtaget og af Birkedommeren tiltraadt at asfaltere forskellige Hovedveje deriblandt H. C. Ørstedesvej og at fordele Halvdelen af de med Asfalteringen forbundne Udgifter paa de tilstødende Grundejere. Efter at H. C. Ørstedesvej derpaa er bleven asfalteret, er der af Halvdelen af Udgifterne hertil efter af Citanterne, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, fastsatte Fordelingsregler blevet paalignet Ejendommen Matr. Nr. 21 em af Frederiksberg, H. C. Ørstedesvej Nr. 11 A, 1321 Kroner 26 Øre.

Da Ejeren af bemeldte Ejendom, Indstævnte Blikkenslagermester Olsen af Frederiksberg, har nægtet at betale det Ejendommen saaledes paalignede Beløb, have Citanterne under nærværende her ved Retten som vedtaget Værneting anlagte Sag paastaaet ham tilpligtet at betale Beløbet med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 20. August f. A. og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har principalt paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger. Han har derhos nedlagt en subsidær Paastand.

Til Støtte for sin principale Paastand har Indstævnte gjort gældende, at Citanterne have været uberettigede til som sket at paalægge Grundejerne ved H. C. Ørstedesvej at betale Halvdelen af de til Vejens Asfaltering medgaaede Omkostninger.

Citanterne have heroverfor hævdet, at der for den af Kommunalbestyrelsen vedtagne Fordeling af de heromhandlede Udgifter haves Hjemmel i den af Indenrigsministeriet den 18 Oktober 1900 stadfæstede Vedtægt om Anlæg og Overtagelse af Gader, Veje og Vandløb og deslige i Frederiksberg Kommune, idet det i Vedtægtens § 3 hedder: »Naar en af det Offentlige allerede overtaget, men hidtil enten slet ikke eller kun tildels brolagt Gade eller Vej forsynes med fuldstændig Brolægning, kan Kommunalbestyrelsen bestemme, at indtil Halvdelen af de dermed forbundne Udgifter skal godtgøres Kommunen af de tilstødende Grundes Ejere.«

Da den nævnte Vedtægt imidlertid er stadfæstet af Indenrigsministeriet i Henhold til Lov af 17 April 1868 om Anlæg og Overtagelse af Gader, Veje og Vandløb i Frederiksberg Kommune, jfr. Lov af 7 April 1899, hvorved Frederiksberg Kommune udskilles fra Københavns Amtsradsreds, og da Optagelse i Vedtægten af den citerede Bestemmelse ikke findes hjemlet ved den nævnte Lov af 17 April 1868 eller dennes Analogi, vil Bestemmelsen ikke af Citanterne med Føje kunne paaberaabes som Hjemmel for at paaligne Indstævntes Ejendom Bidrag til de omhandlede Udgifter.

Forsaavidt Citanterne have forment, at det skyldes en Inkurie, at den fornævnte Vedtægt er bleven stadfæstet som sket i Stedet for i Henhold til § 21 i Lov af 26 Maj 1868 om Købstadskommuners Styrelse, vil der ikke kunne tages noget Hensyn hertil, da Citanterne intet have oplyst til Bestyrkelse af Rigtigheden af dette Anbringende, og ligesom den skete Paaligning allerede af denne Grund ikke vil kunne opretholdes i Medfør af sidstnævnte Lov, saaledes vil dette heller ikke kunne ske ved at tage Hensyn til § 13 i Lov af 29 December 1857 om Frederiksberg Sogns Bestyrelse, idet, selv om det maatte antages, at denne Bestemmelse endnu er gældende efter Emanationen af Lov 17 April 1868, Indenrigsministeriets Approbation paa Kommunalbestyrelsens Bestemmelse angaaende Fordelingen af de heromhandlede Udgifter ikke som foreskrevet i nysnævnte Lovbestemmelse er bleven indhentet.

Indstævntes Paastand vil herefter være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 100 Kroner.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 172. Højesteretssagfører Winther

mod

Thomas Bruun (Def. Liebe),

der tiltales for Vold mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 December 1912:
Tiltalte Thomas Bruun bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fange-

kost i 2 Maaneder og betale i Erstatning til Politibetjent 440, Juhl, 100 Kr. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Rievers og Olivarius, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Retslægeraadet i en efter den indankede Doms Afsigelse afgiven Erklæring har udtalt sig i væsentlig Overensstemmelse med Overlægen for Kommunehospitalet og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Thomas Bruun til Højesteretssagførerne Winther og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Thomas Bruun, der tiltales for Vold mod Politiet, er født den 6 November 1859 og ikke funden forhen straffet ved Dom, men har i 1897 ved en af Rettens Afdelinger vedtaget en Bøde, stor 100 Kr., for Vold mod Politiet.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Da Tiltalte den 21 August d. A. ved Middagstid havde stillet sig ved en Port paa Vestergade og der forrettet sin Nødtørft, kom han i Skænderi med Portier Niels Jensen, der paatalte Tiltaltes Adfærd, og da Politibetjent 440, Juhl, der var iført Uniform, kom til, opfordrede han Tiltalte, hvis Adfærd var til Gene for de Forbipasserende, til at følge med paa Politistationen, for at hans Navn og Bopæl kunde blive konstateret.

Politibetjent Juhl har edelig forklaret, at Tiltalte fulgte nogenlunde godvillig med, indtil han ud for Stationen begyndte at udskælde Betjenten, hvad denne dog ikke tog sig noget af, men lod Tiltalte gaa foran sig op ad Trappen til Stationens Lokaler; paa Trappen vendte Tiltalte sig imidlertid pludselig om og slog Betjenten med knyttet Haand i Ansigtet, saaledes at hans Næse og Mund kom til at bløde, og han faldt; efter at han var faldet, saaledes at hans Hoved kom til at ligge lige ved Tiltaltes Fødder, blev han et Par Gange ramt paa begge Sider af Panden utvivlsomt med Spark. Tiltalte var iført svære Læder Skaftestøvler.

Efter en af Politilægen samme Dag udstedt Attest fandtes paa højre Side af Betjentens Næse en ret betydelig Hævelse med Dekoloration af Munden samt paa begge Sider af Panden nogle overfladiske

Hudafskrabninger og paa Indersiden af Underlæben en ca. Tiøre stor Blodudtrædning. Ved Betjentens Møde i Retten den 27 samme Maaned havde han endnu meget stærke Smerter i Næsen, der havde faaet nogen Skævhed, ligesom der endnu fandtes en stærk Misfarvning i Ansigtet. Efter en af Politilægen den 30 samme Maaned udstedt Attest fandtes der endnu nogen Svulst og Dekoloration af Kinden paa højre Side af Næsen, hvis øverste Del var kendeligt fordrejet, men fraset denne Deformitet kunde det ikke antages, at Læsionerne vilde efterlade blivende Følger.

Ved Betjentens Møde i Retten samme Dag forklarede han, at Smerterne i Næsen var formidskede, og ved hans Møde den 14 Oktober d. A. forklarede han, at han havde været tjenstdygtig i 14 Dage, at hans Næseparti fremdeles var meget ømt for Tryk, men at Skævheden omtrent var forsvunden.

Tiltalte har erkendt, at han ved den anførte Lejlighed med knyttet Haand har slaaet Betjenten, og at han har tilføjet ham de ommeldte Læsioner, men han har iøvrigt hævdet ikke at kunne huske ret meget af det Passerede — bl. a. ikke, at Betjenten var i Uniform — idet han, der er Nattevagt, var overanstrengt og om Formiddagen havde nydt nogle Snpase Brændevin. Han har derhos til sin Undskyldning anført, at han blev irriteret, fordi Betjenten kaldte ham en »Bømand« og under Transporten, særlig paa Trappen til Stationen, kneb ham i Armen.

Betjent Juhl har benægtet at have udskældt Tiltalte eller knebet ham i Armen; da Tiltalte paa Vejen til Stationen efter nogen Tids Gang blev staaende uden at ville følge med, transporterede han ham ved at holde ham i Frakkeærmet.

Politibetjent 253, Jacobsen, har forklaret, at han, der kommende fra Stationen mødte Betjent Juhl og Tiltalte paa Trappen, saa, at Sidstnævnte gik foran Juhl, der, saavidt han kunde se, slet ikke havde fat i Tiltalte, der pludselig vendte sig og slog løs paa Juhl, hvem han fik tildelt 3—4 Slag, før Jacobsen kom til, samt at Tiltalte, efter at Jacobsen havde faaet ham væltet om paa Trappen, sparkede om sig og derved meget muligt har ramt Betjent Juhl — der var falden ved Tiltaltes Slag — i Hovedet.

Tiltalte, der efter Betjent Juhls Forklaring ved den anførte Lejlighed nok gjorde Indtryk af at være paavirket af Spiritus, forsaavidt som han vrøvlende noget, men uden at der var noget at mærke paa hans Gang, og som efter Portier Jensens Forklaring gjorde Indtryk af ikke at være rigtig normal, uden at han dog bemærkede, at han var paavirket af Spiritus, har været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i Erklæring af 10 Oktober d. A. udtaler, at Tiltalte, der for en Aarrække siden skal have været indlagt paa en Sindssygeanstalt paa Grund af Voldshandlinger og 2 Gange senere skal have været anbragt i Plejehjem for Alkoholister, vel er arveligt disponeret til Sindssygdom og selv har frembudt Tegn paa et noget abnormt Nervesystem, specielt i Form af konstitutionel Depression; han reagerer efter det Oplyste aabenbart abnormt overfor Alkohol og har frembrudt Rustilstande af tydelig patologisk Karakter. Ved den i Sagen omhandlede Lejlighed har der vistnok været nogen temporær Disposition, given ved den omtalte Nattevaagen, hvorved det

forklares, at det ikke meget store Kvantum Alkohol har paavirket Tiltalte saa stærkt, medens han ikke i det Ydre frembød tydelige Tegn paa stærkere Beruselse, hans Bevidsthed har efter det Oplyste ikke været saa omtaaget, at han ikke har opfattet Omgivelserne og hvad han foretog sig, ligesom han heller ikke manglede Erindring derom, men hans Handling er at opfatte som Resultat af en af de pludselige Impulsjoner, der ofte opstaar i defekte Hjerner under Rusen, og som i Reglen skyldes en irriteret vred Stemning, hvilket ikke kan bevises at have været Tilfældet denne Gang, men som efter Angivelserne plejer at være Tilfældet, naar han er beruset.

Idet Tiltalte herefter maa anses ved den i Sagen omhandlede Lejlighed at have handlet i fuldt tilregnelig Tilstand, vil han som Følge af det Anførte være at anse efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder og have efter derom nedlagt Paastand at betale en Erstatning til Betjent Juhl, hvilken efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til 100 Kroner.

Tirsdag den 11 Marts.

Nr. 17. Gaardejer, Kirkeværg **Niels Mortensen Lambertsen**, dels paa egne Vegne, dels paa Ejerne af Jerne Kirkes Vegne, dels som Mandatarius for Gaardejer **Peder Gyde Pedersen**, og Læderhandler **P. N. Hansen (Møldrup)**

mod

Ministeren for offentlige Arbejder (Winther),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af en af Staten under Paa-beraabelse af Lov Nr. 93 af 30 April 1909 § 2 foretagen Ekspropriation af nogle Appellanten tilhørende Ejendomme.

Københavns Gæsterets Dom af 30 Januar 1912: Indstævnte, Ministeren for offentlige Arbejder, bør for Tiltale af Citanterne, Gaardejer, Kirkeværg **Niels Mortensen Lambertsen** af Boldesager i Jerne Sogn dels paa egne Vegne, dels paa Ejerne af Jerne Kirkes Vegne, dels som Mandatarius for Gaardejer **Peder Gyde Pedersen** af Boldesager, og Læderhandler **P. N. Hansen** af Ribe, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Gæsterettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Gaardejer, Kirkeværge Niels Mortensen Lambertsen, dels paa egne Vegne, dels paa Ejerne af Jerne Kirkes Vegne, dels som Mandatarius for Gaardejer Peder Gyde Pedersen og Læderhandler P. N. Hansen, til Indstævnte, Ministeren for offentlige Arbejder, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar som Gæst her i Jurisdiktionen Citanterne, Gaardejer, Kirkeværge Niels Mortensen Lambertsen af Boldesager i Jerne Sogn dels paa egne Vegne, dels paa Ejerne af Jerne Kirkes Vegne, dels som Mandatarius for Gaardejer Peder Gyde Pedersen af Boldesager, og Læderhandler P. N. Hansen af Ribe, i Henhold til Kumulationsbevilling af 15 Februar f. A. under Indstævning af Ministeren for offentlige Arbejder paa Statens Vegne, at den under Paaberaabelse af Lov Nr. 93 af 30 April 1909 § 2 af Staten foretagne Ekspropriation af Ejendommene:

Matr. Nr. 17 af Vognsbøl By, Jerne Sogn, tilhørende Citanten,

Matr. Nr. 18 og 19 sammesteds, tilhørende ovennævnte Peder Gyde Pedersen,

Matr. Nr. 20, 5 a, 5 b, 5 c og 5 d sammesteds, tilhørende Jerne Kirke, og Matr. Nr. 2 d sammesteds, tilhørende ovennævnte Læderhandler Hansen,

kendes ugyldig, og at Indstævnte tilpligtes at genindsætte de paagældende i Besiddelsen af Ejendommene samt betale dem hver især Erstatning for Afsavnet af deres respektive Ejendomme og for ethvert andet Tab, som de maatte have lidt som Følge af Ekspropriationen, alt efter Skøn af to uvillige af Retten paa Indstævntes Bekostning anmeldte Mænd, med Renter af det saaledes fastsatte Beløb 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 11 April f. A., til Betalingen sker, og Sags Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar principalt, at Sagen, forsaavidt den angaar Spørgsmaalet om de stedfundne Ekspropriationers Overensstemmelse med Grundloven, afvises, og at han iøvrigt frifindes for Citanternes Tiltale, subsidiært at han frifindes i det Hele og mest subsidiært, at den Taksering, som eventuelt skal foretages for at konstatere de de Ovennævnte tilkommende Godtgørelser i Tilfælde af, at de eksproprierede Arealer ikke kan tilbagegives dem in natura, skal fastsættes af den

Taksationskommission, som tidligere har takseret. I ethvert af disse Tilfælde paastaar han sig derhos tillagt Sags Omkostninger.

Af Proceduren og Sagens Oplysninger fremgaar Følgende:

De ovennævnte Ejendomme ere som nævnt alle eksproprierede af Staten under Paaberaabelse af § 2 i Lov Nr. 93 af 30 April 1909 om Esbjerg Havns Udvidelse imod Ejernes Protest.

Inden Emanationen af denne Lov var der under 19 Juni 1908 stadfæstet en Lov om Udvidelse af Esbjerg Havn, som bortfaldt, fordi Esbjerg Byraad ikke vilde afgive Erklæring om, at Esbjerg Kommune forpligtede sig til at erstatte Statskassen 350,000 Kr. af Udgifterne ved Havneudvidelsen. Bemeldte Lov § 2 afveg fra den førstnævnte Lovs § 2 paa det Punkt, at Ekspropriationstilladelsen i den kun gjaldt »saadanne lidet bebyggede Arealer i Esbjerg omkring eller i Nærheden af Havnen, som det maatte være af Interesse for Staten at have Raadighed over«, medens Ekspropriationstilladelsen i § 2 i Loven af 1909 angaar »saadanne lidet bebyggede Arealer i og omkring Esbjerg, som det maatte være af Interesse for Staten at have Raadighed over«.

Medens Loven af 1908 som nævnt bortfaldt, fordi Esbjerg Byraad vægrede sig ved at opfylde den ovennævnte Betingelse for dens Ikrafttræden, paalagdes det ved Loven af 1909 ubetinget Esbjerg Købstadkommune at erstatte Staten $\frac{3}{4}$ Million Kroner af Udgifterne ved Havneudvidelsen.

Forinden var der af Esbjerg Kommune med Henblik paa den forestaaende Havneudvidelse gjort forgæves Forsøg paa at faa indlemmet i Købstaden saadanne under Jerne-Skads Sognekommune hørende Arealer, som kunde tænkes at komme ind under en bymæssig Bebyggelse, og da denne Indlemmelsesplan strandede paa Sognekommunens og de private Grundejeres Modstand, indgik Esbjerg Kommune til Rigsdagen med Andragende om at lade de paagældende Arealer ekspropriere. Paa Forslag af Folketingsudvalget blev derefter Affattelsen af § 2 i Loven 1909 ændret fra Affattelsen i Loven af 1908 dels paa det ovennævnte Punkt og dels paa det Punkt, at der i Loven af 1909 til Paragraffen føjedes dens sidste Punktum, indeholdende Bestemmelsen om, at Nettoudbyttet ved Værdistigningen paa de Arealer, som Staten ikke benyttede, skulde Esbjerg Kommune, efter at Rentetabet paa disse Arealer var dækket, oppebære $33\frac{1}{3}$ pCt., Statskassen Resten.

Under Lovforslagets Behandling i Landstinget udtalte Indstævnte i en Skrivelse af 8 Marts 1909 til Landstingsudvalget, som havde udbedt sig Oplysning om, hvilke de Arealer var, som i Henhold til Lovforslagets § 2 agtedes eksproprierede, eller i hvert Fald indenfor hvilken Grænse de laa, at Ministeriet i Henhold til den ved § 2 i ovennævnte Lov af 19 Juni 1908 givne Bemyndigelse nærmest havde tænkt sig at ekspropriere ca. 128 Tdr. Land af det ubebyggede Areal af Esbjerg Bys Markjorder, som laa imellem Kronprinsensgade og Guldager Sogn, og at Ministeriet paatænkte, saafremt § 2 i Forslaget til Loven af 1909 blev endelig vedtagen, — dog først efter nærmere Forhandling med Esbjerg Kommune — at ekspropriere dels det ovennævnte Areal, dels eventuelt et mindre Areal af den til Esbjerg Kommune grænsende Del af Guldager Sogn.

Efter at Loven af 1909 var bleven stadfæstet af Kongen, blev

Esbjerg Byraad af Indstævnte opfordret til at meddele, hvilke Arealer det maatte anse det for ønskeligt blev eksproprierede, og Raadet udpegede derefter Arealer paa tilsammen ca. 368 Tdr. Land, nemlig ca. 18*) Tdr. Land i Strandby under Esbjerg, ca. 116 Tdr. Land i Fourfeld og Sædden Byer i Guldager Sogn og ca. 171 Tdr. Land i Vognsbøl By i Jerne Sogn; under de sidstnævnte høre de under nærværende Sag omhandlede Ejendomme. Indstævnte krævede som Betingelse for at lade Arealerne ekspropriere, at Esbjerg Kommune skulde erstatte Staten de Beløb, som Ekspropriationen vilde koste, mod at Dispositionsretten over Arealerne overlodes Kommunen, idet Staten dog forbeholdt sig $\frac{2}{3}$ af Nettoudbyttet af Værdistigningen. Da Byraadet gik ind herpaa, oprettedes derefter en Overenskomst mellem Staten og Esbjerg Kommune af det angivne Indhold, hvori ogsaa bestemmes, at Arealerne straks efter Ekspropriationen skulde tilskødes Esbjerg Kommune. Ekspropriationen blev derefter foretaget, og de under nærværende Sag omhandlede Ejendomme inddragne derunder.

Citanterne have til Støtte for sin Paastand bragt, at Ekspropriationen af de omhandlede Ejendomme er i Strid med § 2 i den omhandlede Lov af 30 April 1909, dels fordi de som liggende i Jerne Sogn ligge udenfor de territoriale Grænser, Esbjerg og Guldager Sogne, som Loven efter det ovenfor om Skrivelsen af 8 Marts 1909 bemærkede, forudsætter, dels fordi den i Loven fastsatte Betingelse, at det skal være af Interesse for Staten at have Raadighed over Arealerne, ikke er tilstede, idet disse kun ere eksproprierede efter Esbjerg Kommunes Ønske og til Raadighed for den. Han har endvidere bragt, at Ekspropriationen — selv om den ogsaa havde været i Overensstemmelse med sidstnævnte Lov — er ugyldig som stridende mod Grundlovens § 82, idet efter denne en gyldig Ejendomsberøvelse er betinget ikke alene af, at den hviler paa udtrykkelig Lovhjemmel, men ogsaa af, at Almenvellet kræver Ejendomsafstaaelsen. Naar Loven af 1909 bemyndiger Indstævnte til »efter Reglerne i Frd. 5 Marts 1845 at ekspropriere saadanne lidet bebyggede Arealer i og omkring Esbjerg, som det maatte være af Interesse for Staten at have Raadighed over«, maa denne sidste Betingelse, efter Citanternes Opfattelse, forstaas i Overensstemmelse med Reglerne i Frd. 5 Marts 1845, særlig dens § 2, saaledes at andre Statsinteresser end de til selve Havneudvidelsen umiddelbart knyttede maa lades ude af Betragtning ved Ekspropriationen, og hvis Lovens Hensigt har været videregaaende, og den har villet give Hjemmel til Ekspropriation udover de i Frd. af 1845 fastslaaede Grænser, er den grundlovstridig og i saa Fald uforbindende overfor de private Borgere, der protestere imod, at deres Ejendomme berøves dem for at tilfredsstille et Øjemed, der ikke betegnes som og ikke kan betegnes som »Almenvæl«.

Hvad enten det nu antages, at Domstolene ere berettigede til at paakende Spørgsmaal om Lovgivningsmagtens Grænser eller ej, maa det antages, at Spørgsmaalet om, hvorvidt den i Loven af 1909 omhandlede Ekspropriation har været paakrævet af Almenvellet, er et Spørgsmaal, hvis Afgørelse falder indenfor Lovgivningsmagtens Omraade og afgøres suverænt af denne, og det maa derfor antages, at Lovgiv-

*) Skal være 81.

ningsmagten har været beføjet til at paabyde en Ekspropriation som den i § 2 i Loven af 1909 omhandlede af Arealer i og omkring Esbjerg, som det maatte være af Interesse for Staten at have Raadighed over.

Det bliver derefter at afgøre, om Indstævnte er gaaet ud over den ham ved Loven givne Bemyndigelse ved dens Anvendelse paa de foreliggende Tilfælde, og da den ovenomhandlede mellem Indstævnte og Esbjerg Kommune efter Lovens Stadfæstelse afsluttede Overenskomst ikke kan anses at gaa ud over Lovens Formaal, da Henvisningen i Lovens § 2 til Reglerne i Frd. 5 Marts 1845 kun kan antages at sigte til de i denne Forordning indeholdte formelle Regler om Ekspropriationernes Iværksættelse og Udførelse, og der ikke kan gives Citanterne Medhold i, at der i Henhold til Lovens § 2 kun kan eksproprieres saadanne lidet bebyggede Arealer i og omkring Esbjerg, som det maatte have Interesse for Staten at erhverve af umiddelbart til selve Havneudvidelsen knyttede Interesser, samt da der ej heller kan gives Citanterne Medhold i, at Lovens § 2 maa fortolkes indskrænkende derhen, at den kun giver Beføjelse til at ekspropriere Arealer, der ligge indenfor det i Indstævntes Skrivelse af 8 Marts 1909 til Landstingsudvalget angivne Omraade, findes Indstævnte ikke ved Lovens Anvendelse paa de foreliggende Tilfælde at være gaaet videre, end den ham ved Loven givne Beføjelse hjemler, og Indstævnte vil derfor være at frifinde for Citanternes Tiltale. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Nr. 186.

Advokat Hindenburg

mod

Carl Andreas Petersen (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Februar 1913: Arrestanten Carl Andreas Petersen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Olsen og Bing, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 18 Marts 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 2.

Tirsdag den 11 Marts.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom ommeldte Forhold er han rettelig anset efter de i Dommen nævnte Straffebestemmelser, men Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Carl Andreas Petersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Andreas Petersen, der tiltales for Bedrageri, er født den 25 Januar 1848 og tidligere anset bl. a.: ved Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 25 November 1899 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Købstads Ekstrarets Dom af 20 Januar 1900 efter Straffelovens §§ 228 og 251, jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Købstads Ekstrarets Dom af 6 Juli 1901 efter Straffelovens § 251, jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Højesterets Dom af 30 Juni 1903 efter Straffelovens § 251, jfr. § 46, og Straffelovens § 275, jfr. § 268, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Januar 1905 efter Straffelovens § 251, tildels jfr. med § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest: ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 19 August 1911 efter Straffelovens § 251, tildels jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Arrestanten har derhos fra den 3 September til den 26 Oktober forrige Aar været arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre som

sigtet for Bedrageri og Forsøg herpaa, men Sagen sluttedes uden Tiltale.

Den 18 November f. A. foranledigede Sadelmager Edvard Larsen Arrestanten anholdt, idet han sigtede ham for Bedrageri dels ved en Gang i Sommeren 1911 i hans Forretning paa Amagerbrogade at have ved urigtigt Foregivende skaffet sig udleveret paa Kredit en Taske til Værdi 9 $\frac{1}{2}$ Kr. uden senere at have betalt den, dels ved Anholdelsesdagen at have forsøgt paa samme Maade at faa udleveret en Taske til Værdi 4 $\frac{1}{2}$ Kr.

Ekspeditrice Carla Elisabeth Hammer har under Ed forklaret, at Arrestanten en Morgen i Sommeren 1911 indfandt sig i Anmelders Forretning, og idet han opgav at være Gaardejer Chr. Petersen fra Taarnby og at være Kunde i Forretningen, købte en Taske til Pris 14 Kr., som han lovede at betale den følgende Dag; i Tillid til Rigtigheden af hans Opgivende udleverede hun ham Tasken.

Ekspeditrice Asta Andersen har under Ed forklaret, at Arrestanten, da han den 18 November f. A. kom i Anmelders Forretning og vilde købe en Taske paa Kredit til den følgende Dag, opgav, at han var Gaardejer Chr. Petersen fra Taarnby, og at han havde tabt sin Portemonnæ, da han stod af sin Torrevogn.

Anmelderen, Sadelmager Larsen, har edelig forklaret, at han, der ikke var tilstede, da Salget af Tasken i 1911 skete, den 18 November f. A. overværede, at Arrestanten overfor Ekspeditrice Andersen fremkom med de af hende omfklarede Opgivender, samt at Arrestanten, da Anmelderen foreholdt ham, at han i 1911 havde faaet en Taske paa Kredit under lignende Foregivende, svarede, at det kunde han ikke huske, hvorhos Arrestanten, efter at han paa Anmelders Spørgsmaal om hans Gaard i Taarnby havde svaret, at det var den gamle Nikolaj Larsens Gaard, og efter at Anmelderen derpaa havde foreholdt ham, at han den forrige Gang var kommen med samme usandfærdige Historie, svarede: »Ja, saa kommer jeg igen om en Time og betaler den«.

Arrestanten har benægtet, at han i 1911 har købt nogen Taske i Anmelders Forretning og der kommet med de omfklarede Foregivender. Han har erkendt, at han den 18 November f. A. kom i Forretningen for at købe en Taske, men da han opdagede, at han ingen Penge havde med, sagde han, at han maatte vente med Købet og senere komme tilbage; han sagde, at han hed Carl Petersen, men ikke, at han var Gaardejer eller fra Taarnby.

Da Arrestanten den 18 November f. A. forlod Anmelderen, Sadelmager Larsens Forretning, fulgte Anmelderen efter ham og saa ham gaa ind i en Trikotageforretning i Nærheden, hvor han, da han blev anholdt, var ved at se paa nogle Skjorter, uden at der dog endnu havde været Tale om, hvem han var, eller Salg paa Kredit.

Indehaveren af nævnte Trikotageforretning, Chr. Brenning, anmeldte samme Dag, at Arrestanten under tilsvarende Omstændigheder som de ovenfor fremstillede den 3 s. M. i hans Forretning havde skaffet sig udleveret paa Kredit en strikket Herrevest til Værdi 3 Kr. 75 Øre.

Brenning og hans Ekspedient Peter Madsen have edelig forklaret, at Arrestanten den nævnte Dag købte en strikket Vest for 5 Kroner

75 Øre; da han vilde betale, lod han, som han pludselig opdagede, at han ingen Penge havde, og han fortalte saa, at han var Gaardejer Chr. Petersen fra Taarnby, at han havde faaet to nye Karle til November, og dem skulde han skaffe Tøj til, samt at hans Kone, der stadig handlede i Forretningen, var kørt videre med hans Portemonnæ, hvorhos han lovede, at han skulde komme ind og betale den følgende Dag. I Tillid til disse Foregivender udleverede Forretningen ham Vesten paa Kredit.

Arrestanten, der først har benægtet at have faaet den ommeldte Vest udleveret paa Kredit, har senere erkendt Rigtigheden heraf, men han har benægtet at have kaldt sig Gaardejer Chr. Petersen fra Taarnby. Han navngav sig Carl Petersen og sagde, at han skulde ud til Taarnby.

Idet bemærkes, at samtlige ovenanførte Arrestanten overgaaede Domme angaa Bedragerier, der ere udførte paa samme Maade som de ovenfor omhandlede, og at han under den mod ham i 1912 ved Retten indledede Undersøgelse for Bedrageri var sigtet for under tilsvarende Forhold at have brugt ganske de samme Foregivender om, hvem han var, og hvorfor han ingen Penge havde hos sig, som de af Trikotagehandler Brenning og Ekspedient Madsen omforklarede, findes det ved de afgivne Vidneforklaringer tilstrækkelig bevist, at Arrestanten uden Betalingshensigt har ved de anførte urigtige Foregivender fravendt og søgt at fravende Anmelderen de ovenommeldte Varer.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten, om hvis Tilregnelighed der efter Sagens Oplysninger ikke er Grund til at tvivle, være at anse dels i Medfør af Straffelovens § 64 efter dens § 251, dels efter dens § 251, jfr. tildels § 46, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Onsdag den 12 Marts.

Nr. 26. Overretssagfører **Hj. Juncker** (Hansen)

mod

Enkefru **C. Heide** (Harboe),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at yde Indstævnte en aarlig Huslejegodtgørelse og et ugentligt Underholdsbidrag.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Februar 1909: Citantinden, Enkefru C. Heide, bør være berettiget til fra den 5 December 1908 at regne af Indstævnte, Overretssagfører H. Juncker, for hendes Livstid at oppebære en aarlig Huslejegodtgørelse af 550 Kr. og et ugentligt Underholdsbidrag af 20 Kr., og bør Indstævnte til Citantinden betale de paastævnte 180 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 5 December 1908, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger

med 45 Kr. De fornævnte 180 Kr. med Renter og Sagsomkostninger som anført at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under 12 Oktober 1911 er der meddelt Appellanten Bevilning til for Højesteret at fremkomme med de Indsigelser og Benægtelser, som han, naar han havde givet behørigt Møde for Overretten, kunde have fremsat.

I Henhold hertil har Appellanten for Højesteret gjort gældende, at han ingensinde har forpligtet sig til at yde Indstævnte en aarlig Huslejegodtgørelse og et ugentligt Underholdsbidrag som i Dommen anført. Ved de Højesteret forelagte Bevisligheder kan det nu ej heller anses godtgjort, at Appellanten har paataget sig nogen bindende Forpligtelse til at yde Indstævnte saadan Hjælp, i hvilken Henseende særlig bemærkes, at der ikke kan bygges noget paa, at Appellanten, der stod i nært Venskab til afdøde Overretssagfører Heide og var dennes Kompagnon, i nogen Tid efter Heides Død er vedbleven med at udbetale Indstævnte en lignende Understøttelse som den, hendes Søn efter det Oplyste ydede hende. Appellanten vil derfor overensstemmende med den af ham nedlagte Paastand være at frifinde.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Overretssagfører Hj. Juncker, bør for Tiltale af Indstævnte, Enkefru C. Heide, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at Indstævnte, Overretssagfører H. Juncker, ved et af afdøde Overretssagfører Heide oprettet Testament var indsat som dennes Universalarving, at det, uagtet der intet derom var fastsat i Testamentet, dog var en Betingelse for Indsættelsen, at Indstævnte, saa længe Citantinden, Enkefru C. Heide, Overretssagfører Heides Moder, levede, skulde betale Citantinden en Huslejegodtgørelse af 550 Kr. aarlig og et ugentligt Underholdsbidrag af 20 Kr., at Indstævnte indtil de seneste Maaneder har overholdt disse Forpligtelser, men i den sidste Tid til dels har svigtet dem, saaledes at Citantinden har tilgode 9 Ugers Underholdsbidrag eller 180 Kr., har Citantinden under denne Sag søgt Indstævnte, der efter hendes videre Anbringende har benægtet, at der eksisterer nogen Forpligtelse for ham som forommeldt, til at betale hende nævnte 180 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligs-

klagens Dato, den 5 December 1908, samt til at kendes pligtig til at betale hende for hendes Livstid en aarlig Huslejegodtgørelse af 550 Kr. og et ugentligt Underholdsbidrag af 20 Kr., hvorhos hun paastaar sig tillagt Sagens Omkostninger.

Indstævnte er, skønt lovlig stævnet, ikke mødt under Sagen, og der vil herefter være at give Dom efter Citantindens i Stævningen indeholdte Paastand, dog saaledes, at den Huslejegodtgørelse og de Underholdsbidrag, som Indstævnte herefter kendes pligtig til fremtidig at betale Citantinden, blive at regne fra Forligsklagens Dato, og saaledes, at Sagens Omkostninger bestemmes til 45 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdag den 13 Marts.

Nr. 43. Enkefru **Ane Marie Laurette Hagensen**, født **Nør-gaard**, m. Fl. (Aagesen)

mod

Proprietær Niss Nissen Hagensen (Harboe),

betræffende Spørgsmaalet om Tidspunktet for et Arvefald.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 23 Januar 1912: Den ovennævnte af Niss Nissen Hagensen fremsatte Paastand vil være at tage til Følge.

Højesterets Dom.

Formodningen maa i og for sig være for, at en Kapital, der saaledes som de i den indankede Decision ommeldte 9000 Rbdl. er udsat til Rentenydelse, falder i Arv ved Arveladerens Død sammen med hans øvrige Formue, og der findes ikke i Testamentskodicillen af 25 Maj 1868 Udtalelser eller Bestemmelser, der kunde lede til den Antagelse, at det skulde have været Fru Mussmanns Mening, at der med Hensyn til Arvefaldet skulde gælde andre Regler for de ommeldte 9000 Rbdl.s Vedkommende end for hendes øvrige Formue; særlig lader noget saadant sig ikke udlede af den i Decisionen gengivne Bestemmelse i Kodicillens Post 5 i Slutningen, der snarere maa forstaas som gaaende ud paa, at de to nævnte Formuedele skulde behandles ens.

Indstævnte Nis Nissen Hagensens Paastand om, at den nævnte Kapital alene deles mellem de i Decisionen under Nr. 1—5 anførte Arvinger, som have overlevet Jomfru Schibby, kan derfor ikke tages til Følge, hvorimod Kapitalen overensstemmende med

Appellanternes Paastand vil være at dele saaledes som nedenfor nærmere angivet.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Den ovennævnte af Indstævnte, Proprietær Niss Nissen Hagensen, nedlagte Paastand kan ikke tages til Følge, hvorimod den i Enkefru Hansine Mussmann, født Hagensens Arvedelingsbo inddragne Kapital med Renter vil være at dele med $\frac{1}{3}$ til hver af de i Decisionen under Nr. 1—5 nævnte Arvinger, med $\frac{1}{3}$ til hvert af Boerne efter de i Decisionen under Nr. 6—8 nævnte Brodersønner af Testatrix: Martin Hagensen, Frantz Hagensen og Hagen Hagensen, og med $\frac{1}{3}$ til Frøken Jensine Frederikke Actonia Büttner. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Proprietær Niss Nissen Hagensen 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Den 19 September 1862 oprettede Enkefru Hansine Mussmann, født Hagensen, et notarialiter attesteret Testament, der bl. a. indeholder følgende Bestemmelser:

§ 2.

Af mit Bo skal forlods straks udbetales 10,000 Rdl., skriver Ti Tusinde Rigsdaler Rigsmønt, hvoraf 9000 Rdl. indsættes under nærmeste Overformynderi til Renters Nydelse fra min Dødsdag af saalænge hun lever for min Jomfru Sophie Schibby, og 1000 Rdlr. udbetales nævnte Sophie Schibby kontant til fuldkommen Ejendom.

Naar Sophie Schibby ved Døden er afgaaet, skal forannævnte 9000 Rdl. tilfalde mine Søskendes, Stine, der har været i Ægteskab med Møller Springborg, Peder Hagensens og Hagen Hagensens Børn saaledes: at hvert Kuld af nævnte mine Søskendes Børn tilfalder $\frac{1}{3}$ Del af disse 9000 Rdl., at hvad der tilfalder hvert Kuld af mine nævnte Søskendes Børn skal deles i lige store Lodder imellem disse, at om nogen af mine Søskendes Børn skulle være døde før denne Arvedeling og have efterladt sig Børn, da træde disse i den Afdødes Sted, og at om der, naar Arvedelingen af disse 9000 Rdlr. foregaar, ikke maatte være Børn eller Afkom af nogen af nævnte mine Søskende, da overgaar Arven til mine andre nævnte Søskendes Børn eller deres Afkom.

§ 3.

Forannævnte Sophie Schibby skal efter min Død tilfalde og tilhøre mine Gangklæder og mit Ganglinned.

§ 4.

Det, der er bestemt for Sophie Schibby, skal hun, uden Afdrag af Arveafgiften til Statskassen, fyldestgøres, og hvad der i denne Henseende skal betaales, udredes af mit andet Bo.

§ 7.

Mine øvrige Ejendomme og Ejendele skulle snarest efter min dødelige Afgang realiseres — med Undtagelse af mine Heste, som straks skal skydes — og naar af mit Bo er udtaget til Opfyldelse af Bestemmelserne foran og hvad der ellers maatte paahvile mit Bo, bliver Restbeløbet at dele imellem mine Arvinger efter Loven, og 8. Skulde Sophie Schibby dø før jeg, da kommer det for hende Bestemte til Deling, saaledes som i Post 2 er bestemt om de 9000 Rdl.◄

Ved en for Notarius publicus den 25 Maj 1868 oprettet Kodiceil af s. D. traf Testatrix bl. a. følgende Bestemmelser:

◊I foranstaaende Testamente sker følgende Forandringer og Tillæg:

2. at Bestemmelserne i Testamentets 2d 3d og 4de Poster med Hensyn til Jomfru Sophie Schibby i alle Henseender opretholdes med det Tillæg: at hun endvidere skænkes og udleveres fra mit Bo, ved min dødelige Afgang, et Sølv Ur.

og 5. at de øvrige Bestemmelser i Testamentet foran bortfalde, hvorimod den Del af mit Bo, der kun bliver at dele ved min dødelige Afgang, skal tilfalde min Broder Peder Hagensens 5 Børn, min Broder Hagen Hagensens 2 Børn, og Børnene af min afdøde Mand, Ingeborg Margrethe Mussmann, Mathias Mussmann og Vilhelm Mussmann til lige Deling. Skulde nogen af de her foran Betegnede dø før mig, da falder en saadan Afdøds Lod til lige Deling imellem de her Nævnte.

Det, der efter Jomfru Sophie Schibbys dødelige Afgang efter foranstaaende Testaments 2den Post, skulde deles, skal tilfalde og deles mellem de i nærværende Post nævnte aldeles efter de her gjorte Bestemmelser om det, der bliver at dele umiddelbart ved min dødelige Afgang.◄

Den 21 Maj 1886 afgik Enkefru Mussmann ved Døden, og i Henhold til Testamentets og Kodiceillens fornævnte Bestemmelser samt Justitsministeriets Skrivelse af 18 August s. A. blev ovennævnte Kapital, 18,000 Kr., af Executor i Boet indsat i Overformyndieriet til Rente-nydelse for Frk. Sophie Schibby. Efter at Overformyndieriet havde meddelt Skiftekommissionen, at Rentenydskens var afgaaet ved Døden den 10 December 1910, og havde forespurgt, om Kommissionen maatte

være villig til at modtage den nævnte Kapital til videre Foranstaltning, har man taget Enkefru Hansine Mussmann, født Hagensens Arvedelingsbo under Behandling og fra Overformynderiet i Juni Termin f. A. modtaget kontant 18,000 Kr. + Renter 345 Kr., ialt 18,345 Kr.

Den 24 Marts f. A. udstedtes Arveproklama, og der har derefter meldt sig følgende Arvinger:

1. Niss Hagensen, født 26 Maj 1845, Søn af Arveladerindens Broder, Hagen Hagensen,
2. Anna Dorthea Byberg, født Hagensen, født 21 November 1846, Datter af samme Broder til Testatrix,
3. Nis Nissen Hagensen, født 7 November 1854, Søn af Arveladerens Broder, Peder Hagensen,
4. Anker Hagensen, Søn af samme Broder til Testatrix.
5. Vilhelm Mussmann, født 20 November 1845, Søn af Arveladerindens tidligere afdøde Mand,
6. Arvingerne efter Martin Hagensen, født 26 November 1851, der er en Søn af Arveladerindens fornævnte Broder, Peder Hagensen, og som er afgaaet ved Døden den 28 Januar 1887. Disse Arvinger ere:
 - a. Martin Hagensens Enke, Ane Marie Laurette, født Nørsgaard, og disse Ægtefællers Børn:
 - b. Hans Peter Hagensen, født 2 Februar 1880,
 - c. Jacob Karl Nørgaard Hagensen, født 29 August 1881,
 - d. Ane Kathrine Broger, født Hagensen, født 19 Januar 1883,
 - e. Hedevig Julie Hansine Hagensen, født 4 September 1884,
 - f. Martin Hagensen, født 25 Januar 1887,
7. Arvingerne efter Frantz Hagensen, der ligeledes er Søn af Peder Hagensen, og som er afgaaet ved Døden den 5 Oktober 1889. Disse Arvinger ere:
 - a. Frantz Hagensens Enke, Amalie, født Jørgensen, og disse Ægtefællers Børn:
 - b. Petrea Hagensen, født den 27 August 1874,
 - c. Fru Jensine Gottrup, født Hagensen, født 10 Maj 1877,
 - d. Fru Henriette Knudsen, født Hagensen, født den 30 Juli 1878,
 - e. Fru Ingeborg Jensine, født Hagensen, født den 4 Maj 1884,
 - f. Martin Hagensen, født 26 December 1887,
8. Arvingerne efter Hagen Hagensen, der ligeledes er Søn af Peder Hagensen, og som er afgaaet ved Døden den 12 Februar 1908. Disse Arvinger ere:
 - a. Enke efter Hagen Hagensen, Inger, født Jørgensen, og disse Ægtefællers Datter:
 - b. Signe Hagensen, født 20 Marts 1886.
9. Endvidere har Frk. Jensine Frederikke Actonia Büttner, til hvem Frk. Ingeborg Margrethe Mussmann under 24 Juni 1895 har overdraget sin Ret til Arv efter Testatrix, anmeldt sig som berettiget i Henhold hertil. Det fremgaar af Sagen, at Frk. Ingeborg Margrethe Mussmann er afgaaet ved Døden før Rente-nydersken, Frk. Schibby.

Endvidere er det oplyst, at Mathias Mussmann allerede afgik ved Døden i Aaret 1871, og at den Del af Testatrices Efterladenskab, der blev skiftet efter hendes Død i Aaret 1886, i Henhold til Kodiccillens fornævnte Bestemmelser blev delt i 9 lige store Dele mellem de øvrige i Kodiccillen anførte Arvinger. I den over Skiftet i 1886 efter Testatrix førte Protokol, der er fremlagt af Frk. Büttners Befuldmægtigede, Sagfører V. Lasson, hedder det i den af samtlige Arvinger underskrevne Opgørelse, at der formentlig ikke vil være at svare nogen Arveafgift af den ovennævnte til Rentenydelse for Frk. Schibby hensatte Kapital, 18,000 Kr., idet Rentenydelsen ikke er beregnet for mere end en enkelt Persons Levetid, og Ejendomsretten over selve Kapitalen først ved Rentenyderindens Død overgaar til de da levende Arvinger, kfr. Post 5 i den Testamentet vedhæftede Kodiccil. ◀

Mod de under Nr. 6—8 anførte Arvingers Arveberettigelse samt mod det under Nr. 9 anmeldte Krav er der rejst Indsigelse af den under Nr. 3 nævnte Arving, Nis Nissen Hagensen, til hvilken Indsigelse Overretssagfører S. Andersen for Arvingerne efter den under Nr. 4 nævnte Arving, Anker Hagensen, der er afgaaet ved Døden efter Rentenydersken, har sluttet sig, hvorved dog bemærkes, at der ikke er produceret Fuldmagt fra Overretssagfører Andersen fra bemeldte Arvinger til at repræsentere dem.

Til Støtte for den saaledes fremsatte Indsigelse anføres, at efter Kodiccillens Bestemmelse er den heromhandlede Kapital først falden i Arv ved Rentenydersken, Frk. Schibbys Død, og at som Følge heraf kun de under Nr. 1—5 nævnte Arvinger, som have overlevet Rentenydersken, kunne anses som arveberettigede. Og for det Tilfælde, at Kapitalen maatte anses falden i Arv ved Testatrices Død, formenes Resultatet at maatte blive det samme, da Testatrix ved i Kodiccillen — i Modsætning til, hvad der var bestemt i Testamentet af 19 September 1862 — at fastsætte, at naar nogen af de nævnte Arvinger maatte dø før hende, skal den Arv, der kom til Deling ved hendes Død, deles lige mellem de øvrige i Kodiccillen nævnte Arvinger, og derefter at udtale, at den til Rentenydelse for Frk. Schibby afsatte Kapital efter hendes Død »skal tilfalde og deles mellem de i nærværende Post Nævnte« har tilkendegivet, at de ommeldte Arvinger for at faa Del i den heromhandlede Kapital skal have overlevet Rentenydersken. Niss Nissen Hagensen har derfor nedlagt Paastand paa, at Arvedelingsboet deles lige mellem de under Nr. 1—5 anførte Arvinger, som alle have overlevet Rentenydersken, med $\frac{1}{5}$ til hver.

De under Nr. 6—8 nævnte Arvinger have derimod hævdet, at den ved Testatrices Død til Rentenydelse afsatte Kapital er falden i Arv ved hendes Død ligesom den øvrige Del af hendes Formue, og at Kodiccillens ovenciterede Bestemmelser maa forstaaes saaledes, at Arvedelingen nu skal ske, som den skete med Hensyn til den Arv, der blev skiftet umiddelbart ved Testatrices Død, altsaa i 9 lige store Dele, og at den de i Kodiccillen nævnte Arvinger tilfaldne Del af den heromhandlede Kapital, naar nogen af disse Arvinger ere afgaaede ved Døden i Mellemtiden mellem Arveladerindens og Rentenyderskens Død, er overgaaet til dem. Til denne Betragtning har ogsaa Frk. Jensine Frederikke Actonia Büttner som Transporthaver sluttet sig og fastholdt

sin Berettigelse til at fordre den Part udbetalt, som vilde være tilfalden Frk. Ingeborg Margrethe Mussmann.

Naar henses til, at Testatrix i Kodicillens Post 5, 1ste Stk., har indsat 10 da levende bestemte Personer til at arve den Del af hendes Formue, som blev at dele ved hendes Død, af hvilke 3, nemlig hendes Stedbørn, ikke var berettigede til at arve hende ifølge Loven, og derhos har bestemt, at de saaledes indsatte skulde arve en lige stor Lod, samt at naar nogen af dem afgik ved Døden før hende, skulde den Afdødes Lod komme til lige Deling mellem de øvrige, altsaa med Udelukkelse af Afdødes Arvinger, medens denne Del af Afdødes Formue ifølge Testamentets Post 7 skulde deles mellem hendes Arvinger ifølge Loven, samt endvidere til, at der i Kodicillens Post 5, 2det Stk., gives en selvstændig Regel om, hvorledes der skal forholdes med Hensyn til det, der bliver at dele ved Frk. Schibbys Død, nemlig, »at det skal tilfalde og deles mellem de i nærværende Post Nævnte, aldeles efter de her gjorte Bestemmelser om det, der bliver at dele umiddelbar ved min dødelige Afgang«, medens Indholdet af Testamentets Post 2 med Hensyn til denne Del af Testatrices Formue ogsaa gaar ud paa, at den skal kunne arves af de indsatte Arvingers Afkom, findes Testatrix tilstrækkelig tydelig at have tilkendegivet som sin Hensigt, at den heromhandlede Kapital, naar den blev ledig ved Rentenydelsens Ophør, skulde deles mellem de paa sidstnævnte Tidspunkt levende af de i Kodicillen indsatte Arvinger, jfr. herved ogsaa den ovenfor citerede Bemærkning i Skifteprotokollen fra 1886. Den af Niss Nissen Hagensen fremsatte Paastand vil derfor være at tage til Følge.

For dette Tilfælde have de under Nr. 7 og 8 nævnte Arvinger nedlagt Paastand paa, at deres Arveret i alt Fald anerkendes i Forhold til de under Nr. 1 og 2 nævnte Arvinger, Niss Hagensen og Dorteia Byberg, født Hagensen, samt Nr. 5, Wilhelm Mussmann, hvilke ikke have fremsat Indsigelse mod deres Arveberettigelse, herom vil der imidlertid efter det Foranførte ikke kunne blive Spørgsmaal.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 177. Højesteretssagfører Møldrup

mod

Lensgreve **Eggert Christopher Knuth** (Def. Henriques),

der tildales for Overtrædelse af Lov om Kørsel med Automobiler af 18 April 1910 §§ 21 og 22.

Maribo Birks Politirets Dom af 22 December 1911: Tiltalte, Lensgreve Eggert Christopher Knuth, Knuthenborg, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde 240 Kroner til Hjælpekasserne for Nakskov Landsogn, Halsted Sogn, Stokkemarke

Sogn, Østofte Sogn, Hunseby Sogn og Maribo Landsogn med en Sjettedel til hver og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 December 1912: Tiltalte, Lensgreve Eggert Christopher Knuth, bør til Hjælpekasserne for Nakskov Landsogn, Halsted-Aunede Sogn, Stokkemærke Sogn, Østofte-Bandholm Sogn og Maribo Landsogn bøde 200 Kr. med en Femtedel til hver. Med Hensyn til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bing og Olivarius, 25 Kroner til hver. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Tiltalte har paa draget sig Strafansvar ogsaa ved sin Kørsel gennem Branderslev og Nakskov Købstads Sogne, er det vel uden Betydning, at der ikke foreligger nogen Begæring om Paatale i saa Henseende, men efter den skete Indstævning kan der ikke blive Spørgsmaal om paa dette Punkt at forandre den indankede Dom. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, der i det Væsenlige kunne tiltrædes, vil den være at stadfæste, dog at Bøden findes at burde forhøjes til 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 300 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Eggert Christopher Knuth til Højesteretssagførerne Møldrup og Henriques 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne fra Maribo Birks Politiret hertil indankede Sag tiltales Lensgreve Eggert Christopher Knuth for Overtrædelse af Lov om Kørsel med Automobiles af 18 April 1910 §§ 21 og 22.

Tiltalte er født den 27 Februar 1882 og ved nærværende Rets Dom af 24 September 1907 anset for Overtrædelse af Lov om Kørsel med Automobiles af 30 Marts 1906 § 27, jfr. § 18, med en de Fatiges Kasse i Vordingborg Landsogn tilfaldende Bøde paa 200 Kr.

Tiltalte har endvidere for Overtrædelse af sidstnævnte Lov i Mindelighed vedtaget at erlægge Bøder henholdsvis:

den 21 August 1906 inden Lollands Nørre Herreds Politiret 25 Kr.,

i September 1906 inden Stubbekøbing Herred 20 Kr.,
den 6 Oktober 1906 inden Vordingborg Birk 20 Kr.,
den 4 December 1906 inden Maribo Birks Politiret 20 Kr.,
den 24 Maj 1910 inden samme Politiret 20 Kr.

I »Maribo Amts Avis« for 22 September 1911 indeholdes følgende Meddelelser angaaende nogle da foretagne Flyvninger paa Lolland-Falster:

»Nakskov 5,20.

Thelen startede 10 Min. før 5 og rundede Flyvepladsen 3 Gange i 1 Kvarter. Efter en Landing startede han Kl. 5,15 for at flyve til Maribo. Ca. 2000 Tilskuere overværede Flyvningen.

Thelen ankommen til Maribo.

Maribo 5,45.

Kl. 5,35 ankom Thelen i god Behold til Flyvepladsen ved Maribo Ladegaard, hilst med stormende Bifald af ca. 1000 Mennesker.«

I samme Blad for 23 September 1911 findes følgende Meddelelse:

»Thelens Flyvning i Maribo.

Som vi kortelig omtalte i Aftes, ankom Thelen i god Behold til Flyvepladsen, og 2 Minutter senere kom Grev Knuth susende i sin store Bil, de afgik samtidig fra Nakskov.«

Ifølge Sagens Oplysninger er der mellem Flyvepladserne i Nakskov og Maribo en Vejlængde ad Landevejen paa 28,5 Kilometer.

Da det i Henhold til det Foranførte maatte antages, at Tiltalte med sin Automobil havde tilbagelagt den paagældende Strækning i ca. 22 Minutter eller omtrent Halvdelen af den ved Automobilloven tilladte Tid, indlededes der en Politiretsundersøgelse mod ham.

Under Sagen har en Købmand, der ved den paagældende Lejlighed havde Plads i Tiltaltes Automobil, forklaret, at der i samme foruden ham og Tiltalte befandt sig Tiltaltes Chauffør og Flyveren Thelens Impresario, at Sidstnævnte hjalp Thelen med Startningen, og at de straks efter kørte, samt at de, da Impresarioen atter skulde hjælpe til med Startningen fra Maribo, og de medførte Olie, som skulde bruges ved denne Lejlighed, kørte hurtigt, uden at Vidnet dog nærmere kan udtale sig om Tiden.

Tiltaltes Chauffør har forklaret ikke at have lagt Mærke til Afgangs- og Ankomsttid eller Hastighedsgraden.

Politibetjent af Nakskov Politi P. Jensen har edelig forklaret, at Klokken, da Thelen havde sat Kursen ad Maribo til, var 5¹/₄, men at Opstigningen muligt foregik 2 à 3 Minutter forinden.

Redaktør Carl Nielsen og Lærer Jørgen Gerlev, begge af Maribo, have edelig forklaret, at de begge efter deres Ure blev enige om, at Thelens Landing paa Flyvepladsen ved Maribo Ladegaard var 5,35.

Efter de under Sagen af Bogbindermester Emil Valdemar Ludvig Nielsen, Handelsmand Oskar Nielsen og Cigarhandler Hans Vilhelm Christoffersen, alle af Maribo, der ved den paagældende Lejlighed solgte Billetter ved Indgangen til Flyvepladsen, afgivne edelige Forkla-

ringer ankom Tiltalte, der ikke kørte ad den for Automobiler bestemte Vej, hvilken var delvis afspærret, men ad Sognevejen til Erikstrup, til Flyverens Landingsplads ved Maribo faa Minutter (3—4 højst 6 Minutter) efter Thelens Landing. Et andet Vidne har opgivet Tiden til mellem 5 og 10 Minutter efter Landingen.

Tiltalte har ikke villet erkende at have paa Turen fra Nakskov til Maribo, under hvilken han selv førte Automobil, kørt med for stor Hastighed.

Da han imidlertid tillige har erklæret, at han ikke aner, hvor lang Tid han har brugt, vil der overfor de foranstaaende Oplysninger, hvorved det maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Automobilens Hastighed i væsenlig Grad har oversteget den tilladte Kørehastighed, intet Hensyn kunne tages til hans Anbringende, hvorved bemærkes, at det vel efter Sagens Oplysninger maa antages, at Automobilens Hastighed ikke har været den samme paa hele den paagældende Vejstrækning, og at Farten er bleven sagtnet gennem Landsbyer, forbi Vogne og ved Krumninger af Vejen, men at dette forsaavidt ikke vil kunne komme i Betragtning, da der mangler enhver nærmere Oplysning om, hvor meget Farten ved disse Lejligheder er bleven nedsat. Den tilbagelagte Vejstrækning omfatter efter Sagens, tildels under et paa Overrettens Foranledning optaget Forhør tilvejebragte Oplysninger følgende Sogne: Branderslev, Nakskov Købstad, Nakskov Landsogn, Halsted-Aunede, Stokkemarke, Østofto-Bandholm og Maribo Landsogn. Da der imidlertid ikke ses at være fremsat Begæring om Tiltale, forsaavidt angaar den Del af Vejen, der omfatter Branderslev og Nakskov Købstads Sogne, vil der ikke blive Spørgsmaal om særligt Strafansvar for Passagen herigennem, hvad ej heller ved Politiretsdommen er sket. Et saadant særligt Straffensvar kan ej heller paalægges med Hensyn til Hunseby Sogn, idet det i Politiretsdommen med Urette er antaget, at Tiltalte er passeret herigennem. Der findes ikke at kunne tages Hensyn til, hvad Tiltalte har ladet anbringe for Politiretten, at han vil have troet, at Passage til Flyvepladsen skulde foregaa ad Erikstrupvejen, der efter Sagens Oplysninger ikke er aaben for Automobilkørsel.

I Henhold til det Foranførte maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er anset efter Lov 18 April 1910 § 32, jfr. §§ 22, 1ste Stk., og 21, 1ste Stk., men Straffen, der ved Politiretsdommen er fastsat til en Bøde, stor 240 Kr., der tilfalder Hjælpekasserne i de 6 Sogne: Nakskov Landsogn, Halsted Sogn, Stokkemarke Sogn, Østofto Sogn, Hunseby Sogn og Maribo Landsogn, hver med en Sjettedel, findes passende at kunne bestemmes til en Bøde af 200 Kr., der tilfalder Hjælpekasserne i Nakskov Landsogn, Halsted-Aunede Sogn, Stokkemarke Sogn, Østofto-Bandholm Sogn og Maribo Landsogn, hver med en Femtedel. Med denne Forandring vil Politiretsdommen, ved hvilken det rettelige er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger i 1ste Instans, være at stadfæste.

Det kan ikke billiges, at Politiretsdommeren uden dertil at angive nogen Grund har undladt at fremme Sagen ved Politiforhør i Henhold

til Overrettens Kendelse af 12 Juni 1912 før den 5 November d. A., uagtet saa godt som alle de af Hensyn til Forhørets Afholdelse fornødne Oplysninger allerede forelaa inden Midten af Juli d. A.

Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for Overretten har iøvrigt været lovlig.

Fredag den 14 Marts.

Nr. 31. Hotelejer **F. N. Hansen** (Bagger)

mod

Forpagter **Carl Lassen** (Harboe),

betræffende et Regnskabsmellemværende.

Kronborg vestre Birks ordinære Rets Dom af 29 August 1911: Indstævnte, Forpagter C. Lassen, Gilleleje, bør til Citan-ten, Hotelejer F. N. Hansen, sammesteds, betale 3600 Kr. tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 3 August 1910, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Ja-nuar 1912: Appellanten, Forpagter C. Lassen, Gilleleje, bør for Til-tale af Appelindstævnte, Hotelejer F. N. Hansen, sammesteds, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Vel har Appellanten efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragt forskellige nye Oplysninger derunder yderligere en Afskrift af en Del af hans Hovedbog; men efter Sagens samtlige Omstændigheder, der i det Væsentlige ere fremstillede i Dommen, i Forbindelse med den af Appellanten brugte Procedure, maa Indstævntes Paastand om at have afgjort sin Skyld til Appellan-ten anses saaledes bestyrket, at den findes at maatte lægges til Grund for Paadømmelsen. Dommen vil saaledes være at stad-fæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for

Højesteret betaler Appellanten, Hotelejer F. N. Hansen, til Indstævnte, Forpagter Carl Lassen, med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Kronborg vestre Birks ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i første Instans Appelindstævnte, Hotelejer F. N. Hansen af Gilleleje, Appellanten, Forpagter C. Lassen sammesteds, tilpligtet at betale ham 3600 Kr. for resterende Forpagtningsafgift m. m. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsindkaldelsens Dato den 3 August 1910 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Appellanten, der principalt paastod Sagen afvist som henhørende under Voldgift, procederede subsidiært til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst.

Ved Underrettens den 29 August 1911 afsagte Dom blev Appelindstævntes Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger blev ophævede.

Denne Dom paastaar Appellanten her for Retten forandret i Overensstemmelse med hans for Underretten nedlagte Realitetspaastand, hvorhos han paastaar sig Appelsagens Omkostninger tilkendt hos Appelindstævnte, der, skønt lovlig stævnet, ikke har givet Møde her for Retten.

Af Sagens Oplysninger og Proceduren fremgaar det, at Appellanten i Henhold til Forpagtningskontrakt af 4 Marts 1887 af Appelindstævnte forpagtede de til Gilleleje Kro hørende Jorder.

I Kontrakten var det bl. a. bestemt, at Appellanten skulde levere Appelindstævnte — til nærmere fastsat Pris — mod kontant Betaling eller efter nærmere Aftale, hvad Appelindstævnte i sin Husholdning og sit Gæstgiveri maatte bruge af Mælk og Fløde; disse Produkter samt Smør, Korn m. m. købte Appelindstævnte derefter ogsaa hos Appellanten, som paa sin Side købte sine Købmandsvarer, Foderstoffer osv. hos Appelindstævnte, medens denne — indtil Efteraaret 1901 — drev Købmandsforretning i Kro-Ejendommen.

I April 1904 blev den ovennævnte Forpagtningskontrakt afløst af en ny Kontrakt, hvori bl. a. var indført nye Regler om kort Opsigelsesfrist, og hvori den ovennævnte Bestemmelse om Mælk og Fløde ikke var medtaget.

Medens det dernæst ifølge den ældre Kontrakt paahvilede Forpagteren ved Forpagtingens Ophør at aflevere Ejendommen forsynet med fornøden Saasæd og Brødkorn samt til Fødekor 10 Tdr. Havre, fastsattes intet saadant i den nye Kontrakt.

I Sommeren 1905 solgte Appelindstævnte Gilleleje Kro med Avlsbrug til to nye Ejere, med hvem Appellanten fortsatte Forpagtningsforholdet; Appelindstævnte drev Gilleleje Badehotel — i nogle Aar samtidig med Kroen —, og Parterne have ogsaa siden 1905 staaet i stadig Forretningsforbindelse, idet Appellanten lige til Sommeren 1910 har leveret Appelindstævnte Mælk og Fløde, ligesom han har udført

Isbjergning og Vejarbejder for ham, alt i det Væsentlige mod kontant Betaling. Det samlede Vederlag er af Appellanten uimodsagt opgjort til ca. 7000 Kr.

En Gang i 1909 har Appelindstævnte givet Appellanten Veksel for et Beløb af 600 Kr., som Appelindstævnte skyldte for Mælk og Fløde, og da han i Sommeren 1910 resterede med et Beløb af 162 Kr. 94 Øre, gav Appellanten denne Fordring til Inkassation ved Sagfører, som erhvervede Dom over Appelindstævnte til Betaling deraf.

Kort efter anlagde Appelindstævnte nærværende Sag.

Han støtter sit Krav paa en af ham fremlagt, notarialiter attesteret Udskrift af en Appellanten vedrørende Konto paa S. 313 og 314 i Appelindstævntes Hovedbog, der den 9 December 1892 er autoriseret til Brug i den af ham i Gilleleje som Købmand førte Forretning.

Kontoen er betegnet:

»Forp. C. Lassen Forp. Ct. Kroen«,

og efter dens Udvisende skal Appellanten skyldte Appelindstævnte de paastævnte 3600 Kr. i resterende Forpagtningsafgifter, nemlig:

som forfalden 1 Oktober 1903 . . .	575 Kr.
— 1 April 1904	800 —
— 1 Oktober 1904	800 —
— 1 April 1905	800 —
hvortil kommer et Beløb af	625 —
som Ækvivalent for Saasæd og Korn, der ikke blev tilbageleveret ved Kontraktens Forandring i 1904.	

3600 Kr.

Appellanten benægter at være Appelindstævnte noget Beløb skyldig; efter hans Anbringende er den paagældende Konto urigtig og misvisende, idet den bl. a. kun skal være et vilkaarligt Brudstykke af Parternes Mellemværende i de paagældende Aar, hvilket skal have beløbet sig til adskillige Tusinde Kroner hvert Aar og — bortset fra Forpagtningens første Aaringer — altid — i Reglen aarlig — skal være blevet udlignet med det samme eller efter nogen Tids Forløb, saaledes at det hele Mellemværende i alt Fald skal have været ude af Verden ved Udgangen af 1905 eller i Begyndelsen af 1906.

Medens Appellanten iøvrigt ikke har fremsat speciel Indsigelse mod de ovennævnte, i Appelindstævntes Opgørelse indeholdte Beløb eller har fremført Oplysninger om, hvilke nærmere angivne Beløb, hidrørende fra det ældre Mellemværende, der efter hans Mening vil være at fradrage, har han med Hensyn til de 625 Kr. for Saasæd og Korn

Færdig fra Trykkeriet den 27 Marts 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 8.

Fredag den 14 Marts.

særlig anført, at da Forpagtningskontrakten i 1904 fornyedes, indgik Appellanten efter Appelindstævntes Tilskyndelse paa at betale Kornet med et noget modereret Beløb, som han saa betalte med det samme eller i alt Fald kort Tid efter.

Efter Appellantens Anbringende har Appelindstævnte siden Forpagtningsmellemværendets formentlige Afgørelse aldrig før i Sommeren 1910 krævet ham for — eller blot berørt — den paastaede Fordring eller forlangt den likvideret i det ovennævnte Beløb af ca. 7000 Kr., for hvilket Appellanten i Tiden mellem 1905 og 1910 har leveret Appelindstævnte Varer og Arbejde m. m.

Appelindstævnte har modsagt Appellantens Fremstilling — ogsaa forsaavidt angaar de 625 Kr. — men har ikke bevist at have affordret Appellantens Gælden, og som Grund til, at han har betalt Appellanten kontant — og med Veksel — uden at sørge for i Tidens Løb at faa den formentlige Gæld likvideret i de ovennævnte Leverancer, har han anført, at han kun kunde opnaa disse ved at betale som sket, og at det vilde have sat ham i stor Forlegenhed med Hensyn til Hotellets Drift, hvis Appellanten nægtede at levere Mælk og Fløde, som han kun med største Vanskelighed vilde kunne skaffe sig andetsteds fra, et Anbringende, hvis Rigtighed dog ikke med Sikkerhed er bestyrket ved det i Sagen Oplyste.

Efter det Foranførte, og da det er uomtvistet, at der aldrig mellem Parterne i deres mangeaarige og omfattende Forretningsmellemværende i Forpagningstiden er blevet givet Kvitteringer, kan der ikke gives Appelindstævnte Medhold i, at den fulde Bevisbyrde for, at Forpagtningsmellemværendet er afgjort, paahviler Appellanten.

Da dernæst Appelindstævnte har undladt at efterkomme Appellantens Opfordringer til at fremlægge Afskrifter af de andre Konti i Hovedbogen, der maa antages at oplyse Parternes Mellemværende i Aarenes Løb og efter Appellantens Anbringende skal — hvis Appelindstævntes Bøger ellers ere rigtig førte — udvise Saldoer i Appellantens Favør, samt da der ikke kan tillægges den fremlagte Hovedbogsudskrift Beviskraft efter Reglerne i Frdn. af 1 Juni 1832 § 8 — jfr. D. L. 5—14—48 til 50 — allerede fordi Appelindstævnte efter det Ovenanførte har oversiddet den Tid, inden hvilken han efter de nævnte Lovsteders Indhold er pligtig at fremkomme med sin Fordring, vil Appellanten være at frifinde for Appelindstævntes Tiltale.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen efter Appellantens Paastand være at forandre, dog at det findes at burde have sit Forblivende ved dens Bestemmelse om Sagens Omkostningers Op-hævelse.

Sagens Omkostninger her for Retten ville ligeledes være at ophæve.

Mandag den 17 Marts.

Nr. 171. Overretssagfører Levy

mod

Jes Hansen Petersen og Cecilie Marie Ingeborg Petersen,
født **Asmussen** (Def. Asmussen),

der tiltales for Rufferi.

Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 19 Oktober 1912: Arrestanten Jes Hansen Petersen og Arrestantinden Cecilie Marie Ingeborg Asmussen, Petersens Hustru, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage for hver, hvorhos de, En for Begge og Begge for En, bør udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hansen, 25 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Bennetzen, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 December 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Jørgensen, betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Jes Hansen Petersen og Cecilie Marie Ingeborg Peter-

sen, født Asmussen, En for Begge og Begge for En, til Overretssagfører Levy og Højesteretssagfører Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kolding Købstads Ekstraret indankede Sag er Restauratør Jes Hansen Petersen og hans Hustru, Cecilie Marie Ingeborg Petersen, født Asmussen, satte under Tiltale for Rufferi.

De Tiltalte ere efter deres Forklaringer fødte i Slesvig henholdsvis den 23 Oktober 1865 og den 30 Maj 1870, hvilke Aldersopgivelser ere fundne stemmende med deres Udseende.

Medens Tiltalte Cecilie Petersen maa antages ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Riget, er Tiltalte Jes Petersen ved Overrettens Dom af 10 Juni 1907 anset efter Næringslovens § 75 med en Bøde af 30 Kr. til Fredericia Købstads Kæmnerkasse, hvorhos han siden Aaret 1908 adskillige Gange har erlagt Bøder for Overtrædelse af Politivedtægten, begaaede under Udøvelsen af hans Næringsdrift, senest ifølge Vedtagelse af 18 Maj d. A. en Bøde af 100 Kr. for Nattesæde og for i Strid med et ham meddelt Tilhold at have benyttet kvindelig Medhjælp til Gæsters Opvartning.

Ifølge Sagens Oplysninger er der under 30 Marts 1908 meddelt Tiltalte Jes Petersen Borgerskab som Restauratør i Kolding, hvor han derefter har drevet Beværtning, senest i Ejendommen Blæsbjerggade Nr. 29.

Augusta Møller har edelig forklaret, at hun paa et i Vorbasse den 8 August d. A. afholdt Marked blev antaget til at tjene i de Tiltaltes Beværtning, hvor hun derefter opholdt sig i ca. 14 Dage. I dette Tidsrum udførte hun ikke noget nævneværdigt Arbejde, idet hendes Gerning indskrænkede sig til at støve af i Lokalerne, og hun modtog ingen fast Løn, men kun Dusører, naar der solgtes Vin til Gæster, med hvem hun var i Selskab. Tiltalte Jes Petersen gjorde hende opmærksom paa, at naar der kom Gæster, som vilde give Vin, kunde de gaa ovenpaa paa 1ste Sal, hvor der findes tvende til Beværtningen hørende Vinstuer, hver især udstyrede med et Bord, nogle Stole og en Chaiselong, og naar Vidnet og en af de andre Piger sad og drak deroppe med et Par Mandfolk, skete det ofte, at det ene Par gik ind i den anden Stue, saaledes at hvert Par blev alene for sig. Hun har ved saadanne Lejligheder aldrig set Tiltalte Jes Petersen i det Værelse, hvor disse Gilder holdtes, hvorimod Tiltalte Cecilie Petersen en Gang imellem kom derop; men efter at have drukket et Glas Vin gik hun igen og lod Pigerne være ene med Gæsterne. En Eftermiddag kom en Hestehandler og en Hotelforpagter ind i Beværtningen, og efter at de havde nydt nogle Drikkevarer nedenunder, blev de viste op paa 1ste Sal, hvor der derpaa blev drukket Vin. Hun og en Pige ved Navn Karla deltog i Drikkelaget, og da Selskabet havde siddet lidt og drukket, gik Hotelforpagteren og Karla ind i den anden Stue, hvorefter

Hestehandleren og Vidnet havde Samleje paa Chaiselongen. Umiddelbart forinden havde hun købt nogle Præservativer, som Hestehandleren betalte, og dette fortalte hun, da Samlejet havde fundet Sted, til Tiltalte Cecilie Petersen, som hertil bemærkede, at »det kendte hun ikke noget til«. Begge de Tiltalte var hjemme, da det Omhandlede passerede, og hun er af den Formening, at Tiltalte Jes Petersen ikke kunde være uvidende om, at der ved saadanne Lejligheder blev drevet Utugt i hans Hus. Han har aldrig sagt til hende, at hun skulde lade sig bruge af Gæsterne, hvorimod han har sagt, at hun skulde drikke med dem og sidde ved Vinduet for at trække Gæster til.

Kathrine Larsen har forklaret, at hun har tjent hos de Tiltalte 2 Gange, nemlig 4 Maaneder i Aaret 1910 og 4 Maaneder i Aaret 1911. Hun var begge Gange fæstet for en maanedlig Løn af 12 Kr., men det var kun pro forma, idet hun, af hvem der ikke forlangtes noget virkeligt Arbejde, aldrig fik Løn udbetalt, hvorimod hun modtog Procenter af den Vin, hun solgte til Gæsterne. De Tiltalte sagde til hende, at hun, naar der kom Vingæster, skulde gaa ovenpaa med dem, og hun var daglig ovenpaa og havde der jævnlig Samleje med Gæster. Tiltalte Cecilie Petersen beordrede derhos ofte Pigerne til »at gaa langs« for at se, om der ikke var »en Tyr« paa Gaden, ligesom hun paalagde Vidnet, naar der ikke var Gæster, at sidde ved Vinduet og da, naar der kom Herrer forbi, rasle med Vindueshasperne. Efter Vidnets videre Forklaring var bemeldte Tiltalte tilstede en Dag, da hun havde Samleje med en Gæst, og Vidnet er sikker paa, at begge de Tiltalte vidste udmærket god Besked med alt, hvad der passerede. Vel have de aldrig direkte udtalt, at Pigerne skulde drive Utugt, men Tiltalte Cecilie Petersen har sagt til Vidnet, at de »skulde holde Gæsterne til med Vin« saa længe som muligt, og kunde de saa selv tjene »noget ekstra«, blev det deres Sag, hvilken Ytring, efter hvad Vidnet er overbevist om, sigtede til, at hun skulde lade sig bruge af Gæsterne. Kathrine Larsen har tilføjet, at de Tiltalte udskænkede daarlig Vin for Gæsterne, blandt Andet en Afholdsdrik, der kostede 17—20 Øre Flasken, men i Beværtningen betales med 5 Kr. Flasken.

Karoline Sørensen har forklaret, at hun har tjent hos de Tiltalte i knapt 1 Aar indtil Maj Maaned i Aar, og hun har erkendt i den Tid at have haft Samleje med Gæster i Beværtningen. Der var ofte 2 Piger i Beværtningen samtidig med hende, men disse Piger bestilte aldrig andet end at tørre Støv af om Morgenens, men var forøvrigt til Gæsternes Underholdning. Det var de Tiltalte om at gøre at afsætte saa megen Vin som muligt, og der sad derfor altid en Pige i Beværtningslokalet for at underholde Gæsterne. Naar der blev drukket Vin, fik Gæsterne Lov til at gaa ovenpaa med Pigerne. Hun ved ikke, om de Tiltalte vidste, at Pigerne havde Samleje med Gæsterne. Begge de Tiltalte havde sagt, at de ikke maatte; men denne Udtalelse kunde, som Vidnet har udtrykt sig, ikke have megen Betydning, eftersom de altid havde løsagtige Piger i Huset.

Augusta Knudsen, født Jensen, har forklaret, at hun i Aaret 1909 i et halvt Aars Tid var i Huset hos de Tiltalte, medens de havde deres tidligere Beværtning. Hun boede hjemme hos sin Moder om Natten og fik ingen fast Løn, men Procenter af den Vin, hun fik Gæsterne til at købe. Naar der kom Gæster, som vilde købe Vin, sagde

Tiltalte Jes Petersen til hende og andre Piger, som tilfældig kunde være tilstede, at de kunde gaa ind med dem i et Separatværelse til Gaarden. Det var navnlig paa Torvedage, at der kom mange Gæster i Beværtningen, og hun maa indrømme, at hun flere Gange har haft Samleje med Herrer, naar hun opholdt sig med dem i det omhandlede Værelse. Hun anser det for utvivlsomt, at begge de Tiltalte var paa det Rene hermed. Der kunde ved Skiftetider være indtil 5 Piger paa engang i Beværtningen, og naar en Gæst forlangte Vin, kunde han altid faa Lov til at gaa ind i et Separatværelse med en Pige.

Klara Schmidt har forklaret, at hun for ca. 2 Aar siden 2 Gange opholdt sig 14 Dage ad Gangen i de Tiltaltes Beværtning som Serveringsjomfru. Hun modtog ingen fast Løn, men fik Procenter af den Vin, hun solgte. Hun havde enkelte Gange, medens hun var hos de Tiltalte, Samleje med Gæster i en Bagstue, og hun er sikker paa, at de Tiltalte ikke kunde være uvidende om, at der blev drevet Utugt i deres Hus.

En Hestehandler har forklaret, at han og en anden Mand en Dag i August Maaned d. A. var tilstede i Tiltalte Jes Petersens Beværtning, hvor de i Selskab med 2 Kvinder nød forskellige Drikkevarer, og han kan erindre, at han ved den nævnte Lejlighed, ved hvilken han var en Del beruset, havde Samleje med en af Kvinderne.

En Avlskarl har forklaret, at han en Dag for 3—4 Aar siden var inde i de Tiltaltes Beværtning, hvor han traf sammen med en Pige, med hvem han havde Samleje i den bageste Stue. Begge de Tiltalte var tilstede i Beværtningen, og han nærer ingen Tvivl om, at de var paa det Rene med, hvorfor han og Pigen gik afsides.

En Skotøjshandler har edelig forklaret, at han — som det maa antages engang i indeværende Aars Foraars — i de Tiltaltes Beværtning har haft Samleje med en derværende Pige, hvorhos en Kaffehandler ligeledes edelig har forklaret, at han var tilstede i Beværtningen ved samme Lejlighed og da havde Samleje med en anden Pige.

En forhenværende Proprietær har forklaret, at han engang for 2—3 Aar siden i Bagstuen i de Tiltaltes tidligere Beværtning havde Samleje med en Pige. Han havde den Opfattelse, at de Tiltaltes Beværtning blev drevet paa den Maade, at naar man drak Vin der, stod det Gæsterne frit for at være alene med Pigerne, og at man kunde faa Samleje med dem, naar man kunde enes med dem derom.

De Tiltalte have erkendt at have været vidende om, at deres Beværtning var Tilholdssted for løsagtige Kvinder, ligesom de have erkendt, at de have tilladt saadanne Kvinder at være ene med mandlige Gæster i særlige Lokaler i Beværtningen; men efter hvad de have hævdet, have de forbudt Pigerne at have Samleje med Gæster i Beværtningen, og de nægte at have været vidende om, at dette Forbud overtraadtes. Efter Indholdet af de ovenfor gengivne Vidneforklaringer maa det imidlertid antages, at denne deres Benægtelse er stridende mod Sandheden, og at de for Vindings Skyld have tilladt, at Beværtningslokalerne benyttedes til deri at drive Utugt. For deres Forhold i saa Henseende ere de Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig ansete efter Lov om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stykke, med Straffe, der efter

Sagens Omstændigheder findes passende bestemte til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage for hver af de Tiltalte, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdag den 18 Marts.

Nr. 167. Højesteretssagfører Asmussen

mod

Urtekræmmer Baltzer Henrik Rasmus Baltzersen
(Def. Overretssagfører Levy),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 134 af 22 April 1904 om den offentlige Fred paa Folkekirkenes Helligdage samt Grundlovsdagen § 2 og Lov Nr. 163 af 19 Juni 1908 om Tidspunktet for Lukning om Aftenen af Butikker og Lagere § 1.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 August 1912: Tiltalte, Urtekræmmer Baltzer Henrik Rasmus Baltzersen, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 50 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, har Tiltalte i Maj f. A. foretaget en Forandring, hvorved Forbindelsen mellem Automaten og Butiken hævedes, og da det maa antages, at der ikke efter den Tid er sket nogen Paafyldning af Automaten paa Søn- og Helligdage eller paa Hverdage i Lukketid, kan det stedfundne Automatsalg ikke anses stridende mod nogen af de i Dommen nævnte Love. Tiltalte vil derfor være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Baltzer Henrik Rasmus Baltzersen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Asmussen og Overretssagfører Levy 40 Kroner til hver udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Urtekræmmer Baltzer Henrik Rasmus Baltzersen tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 134 af 22 April 1904 om den offentlige Fred paa Folkekirken Helligdage samt Grundlovsdagen § 2 og Lov Nr. 163 af 19 Juni 1908 om Tidspunktet for Lukning om Aftenen af Butikker og Lagere § 1.

Tiltalte er født den 10 August 1878 og tidligere ved Højesterets Dom af 21 Marts 1912, der stadfæster Kriminalrettens Dom af 23 December 1911, anset efter Lov af 22 April 1904 § 12 og Lov af 19 Juni 1908 § 5 med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 20 Kr.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte, der har Borgerskab paa Detailhandel og driver Forretning i Rigersgade 22, Stuen, og som ved de fornævnte Domme blev anset for dels for 25 Øre og dels for 10 Øre at have solgt mange forskellige Varer, saasom Æbler, Cyklelys, Kakao, Sukker, Te og Kaffe, Chokolade, Sild, Sardinere, Cigarer, Cigaretter, Tobak og Tændstikker samt om Søndagen Akvavit, Kognak og svensk Punch fra en i Stedet for den nederste Halvdel i Ruden i et af hans Butiksvinduer anbragt ca. 2 Alen bred og ca. 1½ Alen høj, ud imod Gaden vendende Salgsautomat, der var indrettet til at fyldes fra oven inde fra Butikken, og som er delt i 60 forskellige Rum og har staaet aaben til Benyttelse for Købere hele Døgnet rundt, Søndag og Hverdag, saaledes, at Kunderne ved at trække i et Haandtag kunne købe, hvilke af Varerne de ønske, har efter Afsigelsen af de fornævnte Domme fra den paa-gældende Automat vedblivende hele Døgnet rundt, Søn- og Helligdage og Hverdage paa samme Maade som tidligere solgt forskellige Slags Varer, i den senere Tid dog kun Cigaretter, Cigarer, Kaffe, Sardinere, Chokolade, Te og Sukker.

Efter Kriminalrettsdommens Afsigelse er der dog sket den Forandring i Salget, at Tiltalte ikke mere fra Automaten har solgt Akvavit, Kognak eller svensk Punch, samt at han ikke mere som tidligere har efterfyldt i Automatens Rum Søn- og Helligdage, efterhaanden som Varerne var udsolgte, hvorhos Tiltalte ca. et Par Maaneder efter Højesteretsdommens Afsigelse har slaaet et Brædt over det Laag paa Automaten, hvorigenennem Paafyldning skete indefra. Salget fra Automaten er dog vedblivende ligesaa stort som tidligere, hvor der om Søndagen er solgt for 7 à 8 Kroner om Dagen.

Den saaledes skete Forhandling fra Automaten maa imidlertid uanset de nærmere angivne Forandringer i Salget vedblivende anses som an Overtrædelse af Lov af 22 April 1904 § 2 og Lov af 19 Juni 1908 § 1.

Tiltalte vil derfor være at anse efter Lov 22 April 1904 § 12 og Lov af 19 Juni 1908 § 5 efter Omstændighederne med en Bøde af 50 Kr. til Københavns Kommunes Kasse.

Nr. 194. Højesteretssagfører Asmussen

mod

Niels Christian Knudsen (Def. Liebe),

der tiltales for Bedrageri.

Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 10 December 1912: Tiltalte Niels Christian Knudsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Esmann og Jensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Januar 1913: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christian Knudsen til Højesteretssagførerne Asmussen og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lemvig Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Niels Christian Knudsen, der er født den 1 Juni 1856, og som bortset fra, at han i Aaret 1912 for en Politiforseelse har vedtaget en Bøde af 60 Kroner, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Bedrageri.

Ifølge Sagens Oplysninger købte Tiltalte, der ernærede sig som Heste- og Kreaturhandler, paa tvende, henholdsvis den 17 Oktober 1911 i Klinkby og den 27 Januar f. A. i Lemvig, af Skodborg-Vandfuld Herreders og Lemvig Haandværks-, Handels- og Landbrugsforening afholdte Auktioner tre Heste for en samlet Købesum af 781 Kr.*) eller med Tillæg af Salær 823 Kr. 68 Øre. Ved Tiltaltes egen Erkendelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han, uagtet han var bekendt med, at Ejen-

*) Skal være: 777 Kr.

domsretten over det Købte ifølge Post 3 i de for Auktionerne gældende Konditioner først overgik til Køberen ved Købesummens fulde Erlæggelse, har afhændet Hestene uden at betale Købesummen til den ved Auktionerne antagne Inkassator, Kancelliraad Schiøttz-Christensen i Lemvig, og uden at han nu er i Stand til at tilvejebringe Dækning.

Tiltalte har nu vel til sin Undskyldning anført, at han, der købte Hestene for at handle med dem, ikke tog i Betænkning at sælge dem, da det var ganske almindeligt blandt Handelsfolk at sælge, hvad de havde købt paa Auktionerne, uden Hensyn til den ovennævnte Bestemmelse i Konditionerne, men da han dog ikke har indhentet Inkassators Samtykke til Salget, saa lidt som denne ved noget Forhold ses at have givet ham Føje til at antage, at han havde hans stiltiende Til-ladelse hertil, er Tiltalte for sit i foranførte Henseende udviste Forhold ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 1. Snedker Steffen Pedersen (Harboe efter Ordre)

mod

Glarimester J. Chr. Witten og Tømmermester Mads Rasmussen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Krav paa Betaling for et af ham udført Snedkerarbejde.

Aarhus Bytings Dom af 26 Januar 1911: De Indstævnte, Glarimester J. Chr. Witten og Tømmermester Mads Rasmussen, bør, En for Begge og Begge for En, til Snedker Steffen Pedersen betale 339 Kroner 26 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 15 April 1909, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommés inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 September 1911: Appellanterne, Glarimester J. Chr. Witten og Tømmermester Mads Rasmussen, bør for Tiltale af Appelindstævnte, Snedker Steffen Pedersen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges den for Appelindstævnte beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Jørgensen, i Salær 40 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Forinden Appellanten paatog sig Fuldførelsen af det i den indankede Dom omhandlede Snedkerarbejde, havde Medlemmerne

af det Konsortium, for hvilket de Indstævnte var Repræsentanter, solidarisk forpligtet sig overfor det i Dommen nævnte Firma til at skaffe vedkommende Byggeforetagende færdigt, og de Indstævnte havde gennem Appellanten meddelt den i Dommen ligeledes nævnte Snedker Jensen, at de maatte lade Snedkerarbejdet fuldføre af en anden end denne. Det har herefter Formodningen for sig, at det paahvilede Konsortiet at betale Appellantens Arbejde, som skulde udføres i Konsortiets Interesse og ogsaa maa antages at være kommet det tilgode.

Denne Formodning findes ikke afkræftet ved, at Snedker Jensen til Appellanten udstedte den i Dommen omtalte Transport, idet der ikke heri behøver at ligge en udtømmende Angivelse af de Appellanten tilkommende Krav. Tværtimod findes nævnte Formodning tilstrækkelig bestyrket dels ved, at de Indstævnte paa Konsortiets Vegne var med til at træffe Aftale med Appellanten om Arbejdets Udførelse, dels ved den i Dommen gengivne Vidneforklaring angaaende de ved denne Lejlighed foregaaede Forhandlinger, dels endelig ved at der ikke ses at have tilkommet de Indstævnte nogen Regres mod Appellanten i Anledning af deres Udbetalinger i Henhold til den i Dommen omtalte Selvskyldnerkaution.

Underrettsdommen, mod hvis Bestemmelser om Renters Betaling de Indstævnte ikke under deres Møde for Overretten have rejst Indsigelse, vil herefter ifølge Appellantens Paastand være at stadfæste. Overensstemmende med denne Paastand ville de Indstævnte derhos have at betale Processens Omkostninger for Overretten og for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betale de Indstævnte, Glarmester J. Chr. Witten og Tømmermester Mads Rasmussen, En for Begge og Begge for En, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Appellanten, Snedker Steffen Pedersens Vedkommende havde været beneficeret for Landsoverretten og Højesteret, samt i Salarium til Overretssagfører Jørgensen 40 Kroner og til Højesteretsagfører Harboe 100 Kroner. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efter at Murmester K. M. Mortensen i Aarhus havde paabegyndt et Byggeforetagende paa tvende ham tilhørende Ejendomme Nr. 33 b og 33 c paa Falstersgade i Aarhus, opstod der økonomiske Vanskeligheder for ham, saa at han var ude af Stand til at fyldestgøre sine Kreditorer, og der

blev derefter truffet en Ordning, efter hvilken Kreditorerne, der maa antages at have bestaaet af forskellige Leverandører af Materialier til Bygningerne og de paagældende Haandværkere ved disse, overtog Arbejdets Udførelse for egen Regning, hvorhos der med Bistand af et Tømmerhandlerfirma i Aarhus af Kreditorerne optoges et Kassekreditlaan paa 9000 Kr., for hvilket der gaves Pant i Ejendommen Nr. 33 c, idet Kreditorerne overfor Tømmerhandlerfirmaet forpligtede sig til at fuldføre Arbejdet paa denne Ejendom, der maa antages ikke at have været paabegyndt, hvorefter nævnte Beløb af 9000 Kr. blev fordelt mellem Kreditorerne til Dækning af deres Tilgodehavende for Opførelse af Bygningerne paa Nr. 33 b.

Blandt Kreditorerne havde Snedker L. M. Jensen i Aarhus forpligtet sig til at levere Snedkerarbejdet til Byggeforetagendets Fuldførelse paa Betingelse af, at de øvrige Kreditorer leverede ham de hertil nødvendige Materialier, medens han for Arbejdslønnen skulde konkurrere med de øvrige Kreditorer, naar Mellemværendet mellem dem efter Ejendommens Fuldførelse blev opgjort ved Prioritering eller Salg af Ejendommen. Jensen saa sig imidlertid kortere Tid efter paa Grund af økonomiske Vanskeligheder ude af Stand til at opfylde sine Forpligtelser til Levering af Snedkerarbejdet, og efter at der var ført nogle Forhandlinger mellem ham og Appellindstævnte, Snedker Steffen Pedersen i Aarhus, der arbejdede for ham som Svend, samt Appellanterne, Glarmester J. Chr. Witten og Tømmermester Mads Rasmussen, begge ligeledes i Aarhus, som Repræsentanter for det af Kreditorerne dannede Konsortium til Byggeforetagendets Fuldførelse, blev Snedkerarbejdet overtaget af Appellindstævnte, hvem Jensen ved en den 8 Januar 1903 udstedt Transport overdrog sit »Tilgodehavende hos Murer K. M. Mortensen for udført Snedkerarbejde og for fremtidigt Snedkerarbejde til Nr. 33 b og 33 c i Falstersgade«, hvorhos Appellindstævnte mod Transport for et Beløb af 450 Kr. af nævnte Fordring erholdt et Laan af anførte Størrelse hos en Sagfører i Aarhus, hvem Appellanterne ved et den 20 s. M. udstedt Bevis som Selvskyldnerkautionister indestod for Betalingen af det tiltransporterede Beløb.

Efter Byggeforetagendets Afslutning viste det sig imidlertid, at Konsortiet ikke kunde opnaa nogetsomhelst Udbytte heraf, og efter at Konsortiet havde indfriet det ovennævnte Laan af 450 Kr., har Appellindstævnte under nærværende, fra Aarhus Købstads ordinære Ret her til indankede Sag under Anbringende af, at Appellanterne have engageret ham til at udføre Snedkerarbejdet ved Ejendommen Nr. 33 c, og at hans Tilgodehavende for Udførelsen af dette Arbejde andrager 1180 Kr., hvori fragaar dels fornævnte 450 Kr., dels et Beløb af 380 Kr. 74 Øre for Materialier m. v., der ere betalte af Appellanterne, saaledes at der endnu resterer 349 Kr. 26 Øre, i første Instans paastaat Appellanterne tilpligtede in solidum at betale ham nævnte Beløb, som han under Proceduren har nedsat til 339 Kr. 26 Øre, tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 15 September 1909, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er nævnte Paastand tagen til Følge, dog saaledes at Renterne ere tilkendte Appellindstævnte fra den 15 April 1909, og Sagen er nu af Appellanterne indanket her for Retten, hvor de ligesom i første Instans have paastaat sig frifundne

for Appelindstævntes Tiltale, hvorimod Appelindstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand have Appellanterne anbragt, at de ved Appelindstævntes Overtagelse af Snedkerarbejdet alene paatog sig en Kautionsforpligtelse med Hensyn til det ovennævnte Laan af 450 Kr., som blev rejst for at sætte Appelindstævnte i Stand til at paabegynde Arbejdet, men at Appelindstævnte iøvrigt i Et og Alt indtraadte i Jensens Retsstilling, saaledes at han ved Ejendommenes Realisation skulde have Dækning i samme Omfang som de øvrige Kreditorer, og at der saaledes ikke paahviler Konsortiet nogen Pligt til at betale det indsogte Beløb.

Under et af Appelindstævnte optaget Tingsvidne har Jensen forklaret, at han ved Udstedelsen af Transporten til Appelindstævnte stod i den Formening, at denne i det Hele indtraadte i hans Rettigheder og Forpligtelser med Hensyn til Arbejdets Udførelse, og at det maatte blive Appelindstævntes egen Sag at arrangere sig om Betalingen for Arbejdet med Konsortiet, at Appellanterne under de førte Forhandlinger var enige i, at Arbejdet overgik til Appelindstævnte, samt at Vidnet maa formene, at det under Forhandlingerne var Mening, at Appelindstævnte skulde have sit Arbejde betalt af Konsortiet.

Det fremgaar derhos af Sagens Oplysninger, at det til Indfrielsen af det af Appelindstævnte optagne Laan af 450 Kr. udbetalte Beløb senere er bleven tilvejebragt ved en Ligning paa Konsortiets enkelte Medlemmer, deriblandt Jensen, medens der ikke er affordret Appelindstævnte nogen Andel heraf; men selv om der herefter maa gaas ud fra, at Appelindstævnte ikke er bleven betragtet som Medlem af Konsortiet i Jensens Sted, findes der i Modsætning til, hvad Appelindstævnte har gjort gældende, dog ikke heraf at kunne udledes nogen væsentlig Støtte for, at Appelindstævnte af Konsortiet er bleven engageret til at udføre Snedkerarbejdet, og ligesom det ikke efter Sagens Oplysninger med Sikkerhed ses, at det allerede paa det Tidspunkt, da Appelindstævnte overtog Arbejdet, maatte forudses, at Byggeforetagendet ikke vilde kunne skaffe Kreditorerne Dækning, saa at Appelindstævnte har maattet gaa ud fra, at han ikke kunde opnaa Betaling for sit Arbejde ved Ejendommenes Realisation, saaledes har Appelindstævnte ikke givet nogen Fremstilling af, hvorvidt eller i hvilket Omfang Konsortiet ved Betalingen af hans Tilgodehavende for det udførte Snedkerarbejde skulde indtræde i hans Ret efter den af Jensen til ham udstedte Transport, saalidt som han i det Hele har gjort Rede for, af hvilken Grund Transporten blev udstedt til ham, skønt Arbejdet efter hans Fremstilling skulde betales af Konsortiet, og da der herefter mod Appellanternes Benægtelse ikke kan gaas ud fra, at der er bleven truffet Aftale om, at Konsortiet skulde betale det Arbejde, som Appelindstævnte udførte ved Bygningen, eller at dette dog har været en for Appellanterne kendelig Forudsætning, ville Appellanterne være at frifinde for Appelindstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge den for Appelindstævnte for Overretten beskikkede Sagfører i Salær 40 Kr., der bliver at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 180. Højesteretssagfører Bache

m o d

Hans Arthur Nagel Petersen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Februar 1913: Arrestanten Hans Arthur Nagel Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Cortsen og Bang, 20 Kr. til hver. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Arthur Nagel Petersen til Højesteretssagførerne Bache og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Arthur Nagel Petersen, der tiltales for Tyveri, er født den 13 Maj 1883 og anset bl. a. 6 Gange for Betleri, ved Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 22 Marts 1904 efter Straffelovens § 228 og § 253, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 20 Juli 1911 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., for anden Gang begaaet simpelt Tyveri med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og senest ved Thisted Købstads Politirets Dom af 6 Oktober 1911 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 8, 2det Stk. og 3die Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder og Opholds-paalæg.

Restauratør Jørgen Hansens Hustru, Anna Henriette Victoria Nielsen, har edelig forklaret, at hun den 9 November 1912 ved 11¹/₂-

Tiden om Aftenen fra Stueetagen i »Hotel Prinsen«, Vestergade Nr. 4, som drives af Hansen, hørte Nogen gaa paa Trapperne, og da hun aabnede Døren til den oplyste Trappe, saa Arrestanten med en Bylt under Armen gaa ned ad en til Porten førende Trappe, samt at han nu fik Øje paa hende og ilede bort, efterfulgt af hende, som naaede ham et lille Stykke henne i Vestergade i Retning mod Gl. Torv, hvorpaa han af hende og hendes Mand, der var tilkaldt ved hendes Anskrig, da hun opdagede Arrestanten, blev ført tilbage til Hotellet og anholdt.

Restauratør Hansen har for sit Vedkommende bekræftet denne Fremstilling, og Faktor Valdemar Andersen Eckberg og Ingeborg Thora Hansen have forklaret, at de ved den anførte Tid kommende fra Gl. Torv gik ad Vestergade og saa Arrestanten komme rask ud af Hotellets Portaabning efterfulgt af Fru Hansen og blive paagrebet under de ovenfor anførte Omstændigheder. De have tilføjet, at de i nogen Afstand kunde se Hotellets Port, og at de ikke saa Nogen før Arrestanten komme ud af denne.

Efter Fru Hansens, Kusk Frederik Julius Niensens og Lagerarbejder Gustav Adolf Røhrs Forklaring fandtes straks efter, at Fru Hansen havde gjort Anskrig, og Arrestanten var anholdt, i eller tæt ved Porten 2 Sengetæpper, som af Hansen, Fru Hansen og Stuepige Rasmine Thomsen ere genkendte som tilhørende Hansen, sidstnævnte Vidne forklarer, at hun samme Aften havde lagt dem paa en Stol i et af Hotelværelserne paa 1ste Sal.

Arrestanten, der ved Anholdelsen var uden Arbejde og fast Bopæl, forklarer, at han kom gaaende fra Raadhuspladsen ad Vestergade, da han blev paagreben, samt at han kort forinden havde set en ung Mand komme ud af en Port og løbe ned ad Gaden. Han nægtede først at have været inde i en Ejendom paa Vestergade, men ændrede senere dette til, at han havde været inde i en Gaard i Vestergade for at lade sit Vand, men at han ikke bestemt kan sige, om det var Hotellets Gaard. Han har vedblivende nægtet at have været paa Hotellets Trapper og at have stjaalet Sengetæpperne.

Naar henses til, at det ved de ovenfor fremstillede Oplysninger maa anses bevist, at Arrestanten har været inde i den Ejendom, hvor Tyveriet er begaaet, at Fru Hansen edelig har forklaret, at hun har set Arrestanten paa Trappegangen bærende Tæpperne, at Tæpperne, der kort forinden havde ligget i et Hotelværelse, straks efter fandtes i eller tæt ved Hotellets Port, igennem hvilken Arrestanten, efter hvad der er oplyst, umiddelbart forinden var passeret, samt til hans vakkende Forklaringer, hans Erhvervsløshed og tidligere Straffe bl. a. for Tyveri, findes det imidlertid uden Betænkelighed at antage bevist, at han har stjaalet Tæpperne, som ere vurderede til 5 Kr., fra Værelset; efter det Oplyste maa det antages, at han havde fri Adgang til dette, og at det var uafaaet.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Punktum, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Onsdag den 19 Marts.

Nr. 169. Højesteretssagfører Bache
mod

Slagtermester Carl Ludvig Sønderup og Værtshusholder
Alfred Nielsen Husted (Def. Harboe),

der tiltales for Bedrageri.

Nykøbing F. Købstads Ekstrarets Dom af 5 August 1912: Tiltalte, Slagtermester Carl Ludvig Sønderup, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, medens Tiltalte, Gæstgiver samt Værtshusholder Alfred Nielsen Husted, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger udredes af Tiltalte Sønderup, dog at de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, i Salær til Aktor, Sagfører Olivarius, udreder 40 Kr., og Tiltalte Husted i Salær til den for ham beskikkede Defensor, Sagfører Ditlevsen, udreder 30 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Oktober 1912: De Tiltalte, Slagtermester Carl Ludvig Sønderup og Værtshusholder Alfred Nielsen Husted, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Sagførerne Olivarius og Ditlevsen, henholdsvis 40 Kr. og 30 Kr., og Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Andreas Lemming og Wolff, henholdsvis 40 Kr. og 30 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Bache og Harboe hver 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Nykøbing Falster Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Slagtermester Carl Ludvig Sønderup og Værtshusholder Alfred Nielsen Husted for Bedrageri.

Tiltalte Sønderup, der er født den 14 November 1868, er gen-

tagne Gange fundet skyldig i Vold og er senest anset ved nærværende Rets Dom af 3 Juli d. A. efter Lov Nr. 63 af 1 April 1911 § 1, 1ste Stykke, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i en Maaned.

Tiltalte Husted er født den 20 Juli 1881 og ikke fundet tidligere straffet.

Ved fornævnte Ekstrarets Dom i nærværende Sag er Tiltalte Sønderup anset i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens §§ 252 og 253 lempet Tillægsstraf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, medens Tiltalte Husted er frifunden. Det er derhos paalagt Tiltalte Sønderup at udrede Aktionens Omkostninger, dog saaledes, at Tiltalte Husted in solidum med ham udreder i Salær til Aktor 40 Kr., og at Tiltalte Husted alene i Salær til den for ham beskikkede Defensor udreder 30 Kr.

Denne Dom er paaanket saavel efter Tiltalte Sønderups Begæring som paa det Offentliges Vegne.

Sagens Omstændigheder ere disse:

De to Tiltalte ejede sammen med 4 andre Mænd en Ejendom i Gedser, som de gerne vilde have solgt. Den 20 December 1911 udstedte de to Tiltalte og 3 af de andre Medejere til Anmelderen i nærværende Sag, Skolelærer af Thorslunde Th. Gungaard Kristensen, et Salærbevis, lydende paa, at denne skulde have 400 Kr. i Kommissionssalær, »saafremt han sælger os Ejendommen«. Kristensen skaffede ogsaa en Lysthavende til Ejendommen, en Købmand Hendriksen fra Thy, der bestemte sig for at købe den for 14,000 Kr., saaledes at han den 1 April 1912 skulde udbetale den kontante Del af Købesummen — et Par Tusinde Kroner — medens han skulde tiltræde Ejendommen straks.

Den 29 December 1911 fulgtes Køberen, dennes Fader, Lærer Kristensen og de to Tiltalte efter at have set paa Ejendommen i Gedser til Nykøbing Falster for at faa Købekontrakten skrevet paa et Sagførerkontor. Forinden dette skete, havde Lærer Kristensen spurgt Tiltalte Husted, om han ikke kunde faa sit Salær udbetalt med det samme, og de to Tiltalte havde derefter talt sammen om, at Tiltalte Sønderup skulde se at faa Kristensen til at slaa af paa Salæret, og at de indbyrdes skulde dele, hvad derved indvandt. Under Forhandlingerne paa Sagførerkontoret kaldte derfor Tiltalte Sønderup Lærer Kristensen afsides og fik — efter Kristensens Forklaring særlig ved usandfærdig at foregive, at der havde meldt sig en ny Liebhaber til Ejendommen, og at Handelen med Hendriksen let kunde gaa i Stykker, hvis der ikke fra Kristensens og de Tiltaltes Side bragtes et vist Offer — Kristensen bevæget til at kvittere sit Salærbevis mod en kontant Udbetaling af 300 Kr.

Da Hendriksen senere indbetalte den kontante Del af Købesummen til Tiltalte Sønderup, beholdt denne 400 Kr. deraf, medens han udleverede Resten (plus Salærbeviset) til Deling mellem samtlige Interessenter

Færdig fra Trykkeriet den 3 April 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 4.

Onsdag den 19 Marts.

uden for de øvrige Interessenter at omtale, at Salæret kun var betalt med 300 Kr. Af de indvundne 100 Kr. udbetalte han de 50 Kr. til Tiltalte Husted.

Sigtelsen mod de Tiltalte gaar nu ud paa, at de svigagtig have bevæget Lærer Kristensen til at give Afkald paa 100 Kr. af det ham tilsagte Salær og derefter svigagtig have unddraget deres Medinteressenter den dem tilkommende Andel af de sparede 100 Kr.

Imidlertid er det ikke mod Tiltalte Sønderups Benægtelse bevist, at denne ved at overtale Lærer Kristensen til at nøjes med 300 Kr. i Salær har udvist noget svigagtigt Forhold, saa lidt som det er bevist, at der mellem de Tiltalte er truffet Aftale om at udvise nogen svigagtig Adfærd overfor Kristensen. Hvad dernæst Forholdet til de Tiltaltes Medinteressenter angaar, kan det, efter hvad der foreligger, end ikke anses som givet, at disse have haft noget retligt Krav paa Andel i de ved Lærer Kristensens Salærnedsettelse indvundne 100 Kr., hvad de heller ikke have rejst Krav paa.

De Tiltalte ville derfor være at frifinde.

Torsdag den 27 Marts.

Nr. 50. Dampskibet »Elsborg«s Rederi, Aktieselskabet »Dampskibsselskabet af 1896« (Asmussen)

mod

Dampskibet »Ferro«s Rederi ved dets administrerende Reder Dan Brostrøm (David),

betræffende gensidigt Krav paa Erstatning i Anledning af et Sammenstød mellem to Dampskibe.

Sø- og Handelsrettens Dom af 7 August 1912: Kontraktanterne, Dp. »Ferro«s Rederi ved den administrerende Reder, Dan Brostrøm i Gøteborg, bør til Hovedcontrakterne, Dp. »Elsborg«s Rederi,

Aktieselskabet Dampskibsselskabet af 1896, betale 2700 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 7 Marts 1912, indtil Betaling sker. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende i den indankede Dom ommeldte indbyrdes modsigende Vidneforklaringer er det ikke muligt at afgøre, ved hvis Skyld Sammenstødet er foraarsaget. Det maa herefter billiges, at Dommen i Medfør af Sølovens § 221 har ladet hvert Skib bære sin Skade, ligesom det maa have sit Forblivende ved den tilkendte Bjergeløn, og Dommen vil saaledes efter Parternes subsidiære Paastande være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Natten mellem den 18 og 19 November 1911 fandt der et Sammenstød Sted i Kattegat Nordvest for Kullen mellem den danske Damper »Elsborg«, som var for sydgaaende paa Rejse fra Grangemouth til København med en Ladning Kul, og den svenske Damper »Ferro«, som var for nordgaaende med en Ladning Trælast, destineret til Newhaven. Det var kort før Midnat bleven diset, og »Elsborg«s 2den Styrmand, som havde Vagt, havde varskoet Kaptajnen. Baade denne og 1ste Styrmand kom paa Broen, medens 2den Styrmand forlod den. »Elsborg« mindskede Farten og slog nogle Minutter efter Midnat langsom, da det saa ud til at skulle blive Taage. Han gav Taagesignaler. Paa »Ferro«, hvor ogsaa 2den Styrmand havde Vagt, fandt man ikke Anledning til at mindske Farten, men der blev af Hensyn til Disen givet Taagesignaler. »Ferro«s Kaptajn og 1ste Styrmand var i deres Lukafer, da Sammenstødet fandt Sted.

Det er givet, at Skibene maa være komne omtrent lige imod hinanden, og at »Ferro« kort før Kollisionen drejede til Styrbord, medens »Elsborg« drejede til Bagbord. Da det herefter blev klart for de Vagthavende i begge Skibe, at der var Fare for Kollision, slog »Elsborg«s Kaptajn bak, medens »Ferro«s 2den Styrmand vedblev at gaa fremad med fuld Fart, idet han gav haardt Styrbords Ror (svensk Kommando) for at søge at undslippe »Elsborg« og i alt Fald ikke blive ramt paa Midten. Kollisionen fandt Sted paa den Maade, at »Elsborg« med

sin Bov eller Stævn ramte »Ferro«s Bagbords Laaring og afskar en Del af »Ferro«s Agterskib ovenover Vandet. »Ferro«s Hovmester, der havde sit Lukaf i den afskaarne Del af Skibet, kastedes i Søen. Han blev bjergtet af »Elsborg«, men døde efter nogle Timers Forløb.

»Ferro« slæbtes af »Elsborg« til Hornbækbugten, hvor man af Hensyn til den haarde Strøm maatte standse og søge anden Hjælp. »Ferro« indbragtes senere til Helsingborg af et Par Bjergningsdampere, medens »Elsborg« fortsatte Rejsen alene her til København.

Der afholdtes Søforhør dels her ved Retten, dels i Helsingborg, men det lykkedes ikke at tilvejebringe fuld Klarhed eller Overensstemmelse med Hensyn til Enkelthederne, Sammenstødet vedrørende. Dampskibet »Elsborg«s Rederi, »Dampskibsselskabet af 1896«, har derefter anlagt nærværende Sag mod Dampskibet »Ferro«s Rederi ved den administrerende Reder, Dan Brostrøm i Gøteborg, som har vedtaget at modtage Søgemaal her til Betaling af den »Elsborg« ved Sammenstødet forvoldte Skade m. m., 11,582 Kr. 20 Øre, samt til Betaling af et Beløb paa 2700 Kr. som Godtgørelse for at have slæbt »Ferro« ind til Hornbækbugten. De gøre gældende, at Skylden maa ligge hos Damperen »Ferro«. Af det samlede Beløb, 14,282 Kr. 20 Øre, paa-staa de sig tilkendt Renter 5 pCt. pro anno fra Hovedstævningens Dato den 7 Juli*) 1912, hvorhos de forlange Sagens Omkostninger.

Damperen »Ferro«s Rederi har anlagt Kontrasag og gør paa sin Side gældende, at Skylden for Sammenstødet maa tilskrives »Elsborg«. Rederiet har paa-staaet sig tilkendt som Erstatning for den paa »Ferro«skete Skade 74,358 Kr. 79 Øre med Renter 5 pCt. pro anno fra Kontrastævningens Dato den 6 Maj 1912. Idet Kontracitanten erkender, at der i og for sig kan tilkomme »Elsborg« en Bjergeløn af 2700 Kr., har han for det Tilfælde, at der gives ham Medhold i, at Skylden er »Elsborg«s, paa-staaet de Kontrastævnte tilpligtede ogsaa at betale Erstatning for denne Bjergeløn 2700 Kr. med Renter heraf 5 pCt. pro anno fra den 7 Marts 1912. Under de fornævnte Søforhør har »Elsborg«s Fører og 1ste Styrmand forklaret, at de havde faaet Øje paa »Ferro«s Lanterner, kort inden Disen blev saa stærk, at der sloges langsomt, men de forklare, at de Lanterner, de saa, var en Topplanterne og den grønne Sidelanterne, og at de saa disse Lanterner lidt ude om Styrbord. Efter deres videre Forklaring maa der gaas ud fra, at disse Lanterner ikke have trukket agterefter, og at dette var Grunden til, at Kaptajnen, som er gaaet ud fra, at det andet Skib vilde passere paa Styrbords Side, for at give bedre Plads har drejet til Bagbord. Samtidig med, at man drejede til Bagbord, averterede man dette ved 2 Stød i Fløjten. Kort efter viste »Ferro« imidlertid pludselig rødt. I den Anledning slog Kaptajnen bak, gav 3 Stød i Fløjten og lagde Roret Bagbord (dansk Kommando). Ingen af »Elsborg«s øvrige Besætning har lagt Mærke til, om »Ferro« viste rød eller grøn Lanterne før umiddelbart før Kollisionen, da »Ferro« viste rødt.

»Ferro«s Styrmand har paa sin Side forklaret, at han saa »Elsborg«s Topplanterne og nogle Minutter efter den røde Lanterne en Streg om Bagbord. Ogsaa han har villet give bedre Plads, men da han gik

*) Skal være 7 Marts.

ud fra, at det andet Skib vilde passere paa Bagbords Side, gav han Styrbords Ror (svensk Kommando) og ændrede — efter sin egen Forklaring — Kursen $1\frac{1}{2}$ Streg til Styrbord. Han gav ingen Signal for denne Manøvre, fordi han antog, at han endnu var et Par Kvartmil fra det andet Skib. Denne Antagelse kan imidlertid ikke have været rigtig. Som det efter Forklaringen maa antages, saas nemlig kort efter, at Styrmanden havde givet Rorgængerens Ordre til at støtte Roret igen, og inden Drejningen til Styrbord helt var ophørt, pludselig »Elsborg«s grønne Lanterne, og Styrmanden gav Rorgængerens Ordre til at lægge Roret haardt Styrbord (svensk Kommando), hvorhos han gav 1 Stød i Fløjten for at antyde, at »Ferro« blev ved at gaa Styrbord hen. Straks efter skete Kollisionen. Styrmandens Forklaring om, at han oprindeligt havde set rødt Lys og først i sidste Øjeblik saa grønt, støttes ved de Forklaringer, der ere givne af den Del af »Ferro«s Besætning, der var paa Dækket i Tiden inden Kollisionen.

De af de to Skibe afgivne Forklaringer kunne ikke bringes i Overensstemmelse, og navnlig kan det ikke være rigtigt, at det ene Skib kun har set rødt paa Bagbords Side, og det andet Skib kun grønt paa Styrbords Side. Sandsynligheden taler stærkt for, at begge Skibes Forklaringer ere misvisende, da Sammenstødet ellers synes ret uforstaaeligt. Om man har skønnet fejl af Farven eller været uopmærksom paa, at man tillige havde den anden Sidelanterne i Sigte, om det ene Skibs Observationer af det andet udelukkende skulde være sket i det Øjeblik, hvor det andet Skib girede, eller om mulig Skylden delvis er at søge i Taagen, som kan have virket mere dæmpende paa den ene Farve end paa den anden, eller i mangelfuld Lysstyrke ved en af Lanterne — om dette sidste er der intet kommet frem — kan nu ikke oplyses. Derimod maa der, som foran nævnt, efter alt, hvad der foreligger, gaas ud fra som givet, at »Ferro«, da den første Gang drejede lidt til Styrbord, har været langt nærmere ved »Elsborg« end af »Ferro«s Styrmand oprindeligt antaget — dels tyde, som før antydet, de af »Ferro«s Styrmand og Rorgænger afgivne Forklaringer derpaa, dels synes selve Sammenstødets Indtræffen uforklarligt under en anden Forudsætning — og Sammenstødet vilde sandsynligvis have været undgaaet, hvis »Ferro«s Styrmand havde signaleret denne Drejning, idet »Elsborg«s Kaptajn — som, efter alt hvad der foreligger, har begyndt sin Drejning noget senere — da ikke vilde have drejet til Bagbord. Hvorledes dette end forholder sig, maa det betragtes som en positiv og stor Fejl af »Ferro«s Styrmand, at han ikke har givet saadant Signal. Det er ingen Undskyldning for ham, at han i den tætte Dis har antaget, at Skibene var i en Afstand af et Par Kvartmil. Søvejsreglernes Artikel 28 paalægger ethvert Dampskib, der blot er i Sigte af et andet, og som foretager nogen Bevægelse, som Søvejsreglerne hjemle eller paabyde, at tilkendegive denne Bevægelse ved Signaler med Dampfløjten. Retten er ogsaa tilbøjelig til at betragte det som en Fejl af »Ferro«, at den vedblev at gaa med fuld Fart, skønt Disen synes at have været ret stærk, saa stærk, at den selv gav Taagesignal. Nogen afgørende Vægt tør Retten dog ikke lægge herpaa, da begge Skibe jo efter de afgivne Forklaringer har haft hinanden i Sigte tilstrækkelig længe til, at de havde kunnet undgaa Kollisionen ved at vige til Side tidligere.

En Undersøgelse af, hvorvidt »Elsborg«s Kaptajn kan fritages for Ansvar, skal Retten paa Grund af den Tvivl, der kan være om Sagens rette Sammenhæng, ikke komme nærmere ind paa. Retten tør nemlig, som Sagen foreligger, ikke lægge Hovedvægten paa, hvor megen Skyld der er oplyst hos den Ene eller den Anden. Retten maa betragte Tilfældet som et af dem, i hvilken det i for ringe Grad er lykkedes at oplyse Kollisionens rette Sammenhæng til, at man paa Basis deraf kan afgøre Spørgsmaalet om Skyldens Fordeling. Efter Sølovens § 221 maa derfor hvert Skib bære sin Skade.

Derimod vil der være at tilkende Hovedcitanterne de fordrede 2700 Kr. som Godtgørelse for Bugseringen til Hornbæk tilligemed Renter af dette Beløb som paastaet.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredag den 28 Marts.

Nr. 44. **Peter Adler Albertis Konkursbo**
(Asmussen)

mod

Københavns Magistrat (Trolle),

betræffende Spørgsmaalet, om Delinkventomkostninger hidrørende fra Fallentens Forbrydelser før Konkursen kan gøres gældende i hans Konkursbo.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 12 Juli 1912: Den omtalte af Københavns Politi i Konkursboet anmeldte Fordring, stor 33,835 Kr. 24 Øre, med 5 pCt. aarlig Rente fra 11 Januar 1911 anerkendes som uprivilegeret Krav. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I den indankede Decision er det rettelig antaget, at da de af Fallenten i en Aarrække begaaede Forbrydelser ligge før Konkursens Indtræden, maa det Offentlige have Krav paa Godtgørelse hos Konkursboet for de Udgifter, der ere medgaaede til den ved Forbrydelserne nødvendiggjorte Retsforfølgning. Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i Decisionen anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret be-

taler Peter Adler Albertis Konkursbo til Indstævnte, Københavns Magistrat, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Den 8 September 1908 anmeldte daværende Gehejmekonferentsraad Alberti til Københavns Politi sig skyldig i begaaet Falsk og Bedrageri, samme Dag blev han efter et i Københavns Kriminal- og Politiret afholdt Grundlovsforhør belagt med Arrest og hensad som Arrestant, da han ved nævnte Rets Dom af 17 December 1910 efter Straffelovens §§ 253 og 268 samt i Medfør af Lov Nr. 64 af 28 Maj 1880 § 12 og Lov Nr. 97 af 8 Maj 1909 § 14 efter Straffelovens § 262 blev anset med Tugthusarbejde i 8 Aar samt paalagt at udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor 1500 Kr. til hver. Den 10 September 1908 blev det første Forhør afholdt i vedkommende Kriminalkammer, og samme Dag blev Arrestantens Bo taget under Konkursbehandling af Københavns Skiftekommission.

Under 11 Januar 1911 anmeldte Københavns Politi ved Fremlæggelse af dokumenteret Regnskab det Beløb, der af samme under Justitssagens Forløb var udredet i Omkostninger, og paastod under Henvisning til ovennævnte Dom dette Beløb med 5 pCt. aarlig Rente fra Anmeldelsesdagen anerkendt som simpel Fordring i Konkursboet.

Beløbet androg:

1. Udgifter til Revision, Oversættelser, Transport m. m.	Kr. 25,420.76
2. Ifølge Opgørelse fra Fængselsinspektøren for Arrestopholdet	— 5,630.31
3. Salær til Aktor og Defensor i Justitssagen ifølge Dom	— 3,000.00
Tilsammen	<u>Kr. 34,051.07</u>

Kurator i Konkursboet, Overretssagfører Bay, har rejst Indsigelse mod denne Fordrings Anerkendelse i det Hele, forsaavidt angaar Udgifter efter den kriminelle Undersøgelses Begyndelse, fornævnte 10 September, idet han har anbragt, at disse som afholdte efter Konkursens Udbrud og uden Foranledning fra Boets Side maa være Boet uvedkommende, uanset om disse Udgifter helt eller delvis maatte antages at paahvile Fallenten personlig.

Subsidiært har han anerkendt som hørende under egentlige Aktionsomkostninger:

Salær til Aktor og Defensor 3000 Kr.

Udgifter til Fangens Transport samt til Varetægtsforplejning m. m. under de Undersøgelser, der have ført til Aktion og Straffedom,

medens han har bestridt Anerkendelsen af Kravet iøvrigt særlig forsaauidt angaar de under Nr. 1 fordrede Beløb, som for en stor Del angaa Forhold, for hvilke Fallenten hverken er aktioneret eller straffet. Blandt de under II fordrede Beløb har Kurator rejst særlig Indvending mod den til Betaling for Vagthold opførte Udgift af 5083 Kr. 56 Øre, idet han har anbragt, at denne Udgift, beregnet efter Frdn. 5 April 1793, ikkun burde andrage 129 Kr.

Københavns Magistrat, der i Anledning af den af Politiet anmeldte Fordring har givet Møde ved Højesteretssagfører Shaw, har gjort gældende, at da Forbrydelserne ere begaaede, og den kriminelle Undersøgelse om disse er begyndt, forinden Konkursdekretet blev afsagt, maa der antages at paahvile Fallitboet Pligt til at holde det Offentlige skadesløst for de Udgifter, der maatte blive paadragne ved Forbrydelsernes Forfølgning, hvorfor samtlige Omkostninger maa falde Konkursboet til Last, idet haa dog har erkendt, at nogle nærmere betegnede Beløb, tilsammen 215 Kr. 83 Øre, bør fradrages det fordrede Beløb som Konkursboet uvedkommende. Højesteretssagfører Shaw har anbragt, at den Omstændighed, at det ved den offentlige Undersøgelse er fundet nødvendigt at foranledige indhentet Oplysning om de mangedartede Forhold, hvori Arrestanten havde indladt sig med Forskellige, Indlændinge som Udlændinge, ikke bør kunne medføre en Deling af de af det Offentlige til Sagens fulde Oplysning nødvendiggjorte Udgifter, en Deling, som efter den hele Sammenhæng mellem Forbrydelser, for hvilke Arrestanten dels er dømt, dels ikke dømt, i det Hele vilde være umulig at foranledige.

Til Kurators Indvendinger mod Størrelsen af de til Vagthold opførte Udgifter har Højesteretssagfører Shaw bemærket, at Betalingen til Vagtmandskabet er beregnet efter de for Nutiden forandrede Forhold.

Da de af Fallenten i en Aarrække begaaede Forbrydelser ligesom hans Selvanmeldelse, der medførte det Offentliges Pligt til at anstille kriminel Undersøgelse, ligge før Konkursdekretets Afsigelse, skønnes de det Offentlige ved Fallentens Forhold paadragne nødvendige Udgifter at være af en saadan Beskaffenhed, at det Offentliges Fordring paa Betaling af disse ikke kan nægtes som Konkursboet uvedkommende.

Da dernæst Undersøgelsen af Fallentens Forhold i det Hele efter det Foreliggende — særlig efter vedkommende Forhørsdommers Udtalelser — maa antages at have været nødvendig til Bedømmelsen af de af Fallenten begaaede strafbare Handlinger, og da de af Kurator rejste særlige Indvendinger mod Størrelsen af enkelte nærmere angivne Udgiftsposter efter det i Sagen Oplyste ikke findes at kunne tillægges afgørende Betydning, vil den anmeldte Fordring, 34,051 Kr. 7 Øre, med Fradrag af ovenfor omtalte 215 Kr. 83 Øre eller 33,835 Kr. 24 Øre, være at anerkende med Renter som paastaet som simpel Fordring i Konkursboet.

Nr. 5. Aktieselskabet »Celluloidfabriken Danmark«
(V. Kondrup)

mod

Fabrikant J. Abrahamsen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til at træde tilbage fra en mellem ham og Indstævnte indgaaet Kontrakt angaaende Overdragelse af en Fabrik m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Oktober 1911: De Indstævnte, A/S »Celluloidfabriken Danmark« ved dets Direktør Otto L. Lorck, bør til Citanten, Fabrikant J. Abrahamsen, betale 364 Kr. 61 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 18 Juni 1910, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 200 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Appellanten ikke for Højesteret har gentaget sin i forrige Instans fremsatte Indsigelse gaaende ud paa, at den omhandlede Vædske havde vist sig uanvendelig til flere Farver, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, forsaavidt den foreligger til Paakendelse,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Aktieselskabet »Celluloidfabriken Danmark«, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag søger Citanten, Fabrikant J. Abrahamsen, de Indstævnte, A/S »Celluloidfabriken Danmark« ved dets Direktør Otto L. Lorck, til Betaling af 5430 Kroner 70 Øre, med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 1 Maj 1910, hvilke Beløb de skulle skyldte Citanten i Henhold til Kontrakt af 17 November 1909, samt Sagens Omkostninger skadesløst.

Subsidiært har Citanten — i et Indlæg — paastaet sig tilkendt det ifølge Kontrakten den 1 Juni 1910 forfaldne Afdrag »med Renter og Omkostninger som i Stævningen paastaet«.

De Indstævnte have principalt paastaet sig pure frifundne, og subsidiært paastaet sig frifundne mod at betale Afdraget pr. 1 Juni 1910: 200 Kroner, med Renter 5 pCt. p. a. fra 18 Juni s. A., hvorhos de i begge Tilfælde have paastaet sig tilkendt Sagens Omkostninger.

Af Sagen fremgaar Følgende:

Citanten, der egentlig er Pianofabrikant, havde i 1909 sat en mindre Virksomhed i Gang til Fremstilling af Reklameskilte og lignende, hvor Fabrikationen bestod i, at Etiketter, Reklameplakater og lignende, der var trykte paa almindeligt træfrit Papir, fastklæbedes til en tynd, gennemsigtig Celluloidhinde, der derefter falsedes til en Blikplade. Der fremstilledes paa denne Maade med forholdsvis ringe Udgift et klart og holdbart Skilt, i alle et trykt Skilts Nuancer. Efter at have drevet denne Virksomhed $\frac{1}{2}$ Aars Tid, solgte Citanten den til det indstævnte Aktieselskab, hvis eneste Indehavere var Otto Lorck og Carl Brockdorff, ved en Kontrakt af 17 November 1909, der er saalydende:

»Undertegnede J. Abrahamsen, der af medundertegnede Waterval har købt Eneretten til Benyttelsen af en patentanmeldt Recept paa Vædskerne til Brug ved Forarbejdningen af Celluloidprodukter, samt Hemmeligheden ved og Eneretten til Udnyttelsen af de Forbedringer, nævnte Recept senere er undergaaet og i Overensstemmelse hvormed Vædskerne nu fremstilles paa den af mig drevne Celluloidfabrik »Danmark«, har D. D. med Celluloidfabriken »Danmark« A/S. indgaaet følgende

Kontrakt.

1.

Jeg Abrahamsen sælger herved til Akts. »Danmark« den hidtil af mig i Studiestræde 24 drevne Celluloidfabrik med alt der værende Inventar, Varer og Maskiner m. m., hvoraf fremhæves de i nedenstaaende Specifikation nævnte Effekter, samt Eneretten til overalt undtagen i Sverige ved Salg af Opfindelsen eller paa anden Maade at udnytte Watervals Opfindelse af Vædske til Brug ved Forarbejdninger af Celluloidprodukter.

2.

Købesummen for det efter 1. solgte er fastsat til 10,000 Kr. er Ti Tusinde Kroner, der berigtiges paa følgende Maade: d. 23 Novbr. 1909 betales kontant 1500 Kr.; til Sælgeren er udstedt en 3 Maaneders Sola Veksel paa 600 Kr. pr. $\frac{1}{2}$ 10, og en $4\frac{1}{2}$ Maanedes Sola Veksel paa 400 Kr. pr. $\frac{15}{3}$ 10; Resten af Købesummen afdrages med mindst 200 — To Hundrede — Kr. maanedlig, der betales paa Sælgerens opgivne Bopæl, for Tiden Studiestræde 24, den 1ste i hver Maaned, første Gang 1 Maj 1910. Af den til enhver Tid skyldige Restgæld svares 5 pCt. Rt. p. A., der erlægges bagud paa Sælgerens Bopæl hver Juni og December Termin, første Gang i Juni Termin 1910.

Skulde Celluloidfabriken »Danmark« A/S.'s Nettoudbytte i første Driftsaar regnet fra 1 Novbr. 1909 blive under 4000 — Fire Tusinde — Kr., nedsættes Købesummen dog til 8000 — Otte Tusinde — Kr.

3.

Angaaende Salg til Norge af Hemmeligheden ved den foran nævnte Vædskes Fremstilling har Abrahamsen indledet Forhandling og lover at fortsætte disse for Køberen uden særligt Vederlag.

4.

Jeg Abrahamsen er pligtig til at opgive og overdrage til Køberen mine Forretningsforbindelser her og i Udlandet, hvor Raavarerne til Fabrikation af Celluloidvarer købes, ligesom jeg er pligtig til at sætte Køberen ind i Fabrikationsmetoden. Alle Fakturaer, Forretningsbreve m. m., der vedrøre Celluloidfabriken »Danmark«, ere til Disposition for Køberen.

5.

Jeg Abrahamsen erklærer, at jeg ikke har aabenbaret Hemmeligheden ved Vædskens Sammensætning for andre end den, der købte Opfindelsen af mig for Sverige, samt for Køberen efter nærværende Kontrakt, og at Vædskens Sammensætning saa vidt mig bekendt ikke kendes eller bruges af Andre end de Nævnte og saa naturligvis af Opfinderen Waterval; jeg forpligter mig til at tilintetgøre alt Skriftlig, som jeg maatte have angaaende Vædsken samt til ikke at aabenbare Nogetsomhelst angaaende Vædskens Sammensætning eller Benyttelse for Nogen; jeg forpligter mig endelig til ikke i Fremtiden at beskæftige mig med eller være aktivt eller passivt interesseret i Fabrikation af eller Handel med Celluloidvarer, hverken her eller i Udlandet.

I Tilfælde af Overtrædelse af Foranstaaende ifalder jeg en Køberen tilfaldende Konventionalbøde paa 10,000 Kr. — Ti Tusinde — Kr.

6.

Medundertegnede Waterval erklærer herved, at den Vædske, der benyttes i Celluloidfabriken »Danmark«, og med hvis Sammensætning Køberen nu er bekendt, er opfundet af mig, og saavidt mig bekendt ikke benyttes eller er kendt andre Steder her eller i Udlandet bortset fra Sverige; jeg forpligter mig til at tilintetgøre alt Skriftligt, som jeg maatte have angaaende Vædsken samt til ikke at aabenbare Nogetsomhelst angaaende Vædskens Sammensætning eller Benyttelse for Nogen; jeg forpligter mig derhos til ikke at benytte mit Kendskab til Vædskens Benyttelse uden i Celluloidfabrikken »Danmark« A/S.'s Tjeneste, og til ikke at meddele andre end Akts. de Forbedringer, som jeg mulig maatte opfinde; saadanne Forbedringer tilhøre uden Vederlag til mig Akts. Jeg forpligter mig endelig til ikke hverken her eller i Udlandet at beskæftige mig med Overførelse af Bogtryk, Litografi, Stenryk, Træsnit, Fotografi eller overhovedet nogensomhelst mekanisk eller manuel Overførelse eller Paaføring af Farve eller Farvestoffer paa Celluloidprodukter eller være aktivt eller passivt interesseret i eller arbejde for saadan Virksomhed.

I Tilfælde af Overtrædelse af Foranstaaende — hvorved alene er skabt Ret for Celluloidvarefabriken »Danmark« A/S. — ifalder jeg en nævnte Aktiselskab tilfaldende Konventionalbøde paa 10,000 — Ti Tusinde — Kr.

7.

Til Sikkerhed for Købesummens kontraktmæssige Erlæggelse underskrive Overlæge L. Lorck og Grosserer Otto Lorck nærværende Kontrakt som Kautionister.

8.

Omkostninger ved Oprettelsen og Stemplingen af nærværende Kontrakt bæres med Halvdelen af Køber og Halvdelen af Sælger.«

De Indstævnte betalte de i Kontraktens Post 2 vedtagne Afdrag paa 1500 Kr., 600 Kr. og 400 Kr. saavel som det den 1 Maj 1910 forfaldne Afdrag paa 200 Kr. Derimod betalte de ikke det den 1 Juni 1910 forfaldne Afdrag paa 200 Kr., og da Citanten ved sin Sagsfører krævede det, tilskrev de denne den 16 Juni s. A., at »da det i Praksis har vist sig, at den Receipt, som oprindeligt skulde have været benyttet til Fabrikationen af Celluloidskilte, ikke har svaret til, hvad der er paastaaet af Sælgeren, ja paa ganske enkelte Farver nær, faar disse til at løbe ud, saa at vi gentagne have maattet erstatte leverede Ting med nye, samt gennemgaaende ere blevne dekorerede saa store Beløb paa leverede Ordres, at Fortjenesten er gaaet, mene vi os ikke forpligtede til at opretholde den trufne Overenskomst, idet vi have maattet udfinde en ny Receipt til Erstatning for den, som vi af Hr. Abrahamsen have faaet meddelt. Under disse Omstændigheder mene vi, at vi have betalt nok for denne Receipt, og naar vi regne, at de os leverede Maskiner samt Inventar havde en Værdi af ca. 1000 Kr., mene vi at have ydet Hr. A. al mulig Valuta for hans Receipt og Maskiner«.

Citanten anlagde derefter nærværende Sag, under hvilken de Indstævnte have begrundet deres Frifindelsespaastand ved Henvisning dels til, at den i Kontrakten omtalte Vædske har vist sig uanvendelig til flere Farver bl. a. brune, idet disse løb ud, dels og navnlig til at Vædsken ikke, som forudsat, var en original Opfindelse.

De Indstævntes Paastand om Vædskens delvise Uanvendelighed har imidlertid ikke faaet nogen Støtte ved det under Sagen Fremkomne, og Sagens Udfald vil derfor bero paa Betydningen af de Indstævntes anden Indsigelse.

De Indstævnte have i saa Henseende nærmere anført, at da Værdien af det ved Kontrakten af 17 November 1909 Solgte bortset fra Receipten ikke kan anslaaes til stort mere end 1000 Kr., maa Værdien af Receipten altsaa være beregnet til henimod 9000 Kr., og at saavel dette som de i Kontrakten brugte Udtryk viser, at Receipten er solgt som en original Opfindelse, men at det har vist sig, at man i enhver Kemi eller billig teknisk Haandbog kan finde Recepter af ganske tilsvarende Art — med Sprit, Kamfer og Schellak som Hovedbestanddele — paa Celluloidklæbemidler, der ere ligesaa anvendelige som den »hemmelighedsfulde« Vædske, der angives »opfundet af Hr. Waterval«. Videre have de Indstævnte anført, at de alt for 3000 Kr. havde solgt Receipten videre for Norge til en Broder til Carl Brockdorff, men efter den nu gjorte Erfaring med Hensyn til Receipten have maattet slutte et Forlig med Køberen, hvorved de gav Afkald paa Halvdelen af Købesummen, samt at den gjorte Erfaring afskære dem fra at udnytte den dem — som et væsentligt Led i Kontrakten — hjemlede Eneret til at sælge Receipten til fremmede Lande. De Indstævnte hævde saaledes, at en væsentlig og for Citanten kendelig Forudsætning for, at de ere bundne ved Kontrakten, har vist sig ikke at holde Stik.

Citanten gør heroverfor gældende, at han, der ikke besidder særlige tekniske eller kemiske Kundskaber og overhovedet ikke er Fagmand paa det heromhandlede Omraade, har afsluttet Kontrakten i god Tro til Receptens Værdi, at han, som det ogsaa er udtrykt i Kontrakten — jfr. særlig Post 5: »at Vædskens Sammensætning saa vidt mig bekendt ikke kendes eller bruges af andre end de nævnte« — under Forhandlingerne udtrykkelig har erklæret, ikke at kunne garantere for Receptens Originalitet, men at Recepten iøvrigt foruden de ovennævnte Bestanddele bl. a. indeholder Mastiks i en Mængde, hvorom det i et under Sagen optaget Skøn hedder, at den ikke helt kan frakendes Betydning for Vædskens Anvendelighed som Klæbemiddel, at Waterval — hvad der var de Indstævnte bekendt — kun er en almindelig Mekaniker uden særlige teoretiske Kundskaber, at tekniske Recepter sjældent lade sig anvende uden videre, men i deres Anvendelse gerne maa tillæmpes efter de foreliggende Forhold, og at det, der er solgt til de Indstævnte, ikke er en blot og bar Recept + nogle Maskiner og Lignende, men en Fabriksvirksomhed, hvori Recepten var bragt i praktisk Anvendelse og havde vist sig særdeles brugbar, at de Indstævnte tilmed havde haft Lejlighed til i flere Uger nøje at sætte sig ind i Fabrikens Virkemaade, før de købte den og ved deres Engagement af Waterval i det første halve Aar efter Overtagelsen havde sikret sig Virksomhedens uforstyrrede Fortsættelse, samt at det har været de Indstævnte bekendt, at der alt her i Landet bestod en lignende Fabrik »Dania«, og at det — i alt Fald fordi de ikke i rette Tid have benægtet det — maa antages at have været dem bekendt, at der i en Aarrække har bestaaet lignende Fabriker i Udlandet, hvorfor de Indstævnte maa have vidst, at lignende Klæbemidler som det i Kontrakten omhandlede maa have været i Brug forinden Kontraktens Indgaaelse. Citanten har herefter hævdet, at de Indstævnte ved Købet have opnaaet, hvad de ønskede, nemlig at kunne lave Celluloid-Reklameskilte og Lignende, der kunde konkurrere med andre lignende Fabrikata, og Citanten har tilføjet, at naar Virksomheden ikke har kunnet svare Regning for de Indstævnte, kan dette alene skyldes for store Administrationsudgifter og ukyndig og udygtig Ledelse og Arbejdsudførelse.

Under Hensyn til det saaledes af Citanten Anførte, der i det Væsenlige dels ikke er modsagt, dels bestyrkes ved det under Sagen Fremkomne, maa der gives Citanten Medhold i, at han ikke kan betragtes som værende gaaet ind paa, at Kontraktens Gyldighed skulde være afhængig af, om det oplystes, at lignende Klæbemidler som det i Kontrakten omhandlede var let tilgængelige andetsteds.

De Indstævnte maa saaledes anses som havende misligholdt Kontrakten ved ikke at betale det den 1 Juni 1910 forfaldne Afdrag af 200 Kr. eller de i Juni Termin 1910 forfaldne Renter af Restkøbesummen; men der kan dog — under Kontraktens Tavshed og efter Forholdets hele Beskaffenhed — ikke gives Citanten Medhold i hans principale Paastand om, at hele Restkøbesummen med Renter herefter maa være forfalden til Udbetaling straks. Der vil under nærværende Sag overensstemmende med Citantens subsidiære Paastand kun kunne tilkendes ham de den 1 Juni 1910 forfaldne 200 Kroner, samt Renter til Juni Termin s. A. af Restkøbesummen, hvilke rettelig findes at

maatte beregnes til 164 Kroner 61 Øre, altsaa ialt 364 Kroner 61 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 18 Juni 1910, til Betaling sker. De Indstævnte ville derhos have at betale Citanten Sagens Omkostninger med 200 Kroner.

Nr. 179. Højesterets sagfører Henriques

mod

Martin Ludvig Hvidegaard (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven og for Nattesæde.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Januar 1913: Tiltalte Martin Ludvig Hvidegaard bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 300 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Martin Ludvig Hvidegaard til Højesterets sagførerne Henriques og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Martin Ludvig Hvidegaard, der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven og for Nattesæde, er født den 19 Februar 1880, har den 4 Januar 1904 i Aarhus Købstads Politiret vedtaget en Bøde af 20 Kr. for Overtrædelse af Næringslovens §§ 75 og 34 med Domsvirkning i Gentagelsestilfælde og er ved Rettens Dom af 28 December 1909 efter Næringslovens §§ 75 og 78 for anden Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og første Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning og efter Politivedtægtens § 92, jfr. § 69, anset med en Bøde paa 100 Kr.

I den sidstnævnte Dom blev Tiltalte dømt for at have beværtet Medlemmerne af »Ny international Kelnerforening«, Vesterbrogade 18, uden at dette kunde anses for Beværtning ved sluttet Bord.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt under Sagen Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende: I November 1910 paa et Møde her

i København, hvori Tiltalte deltog, stiftedes under Navnet »Kelnerklubben 1910« en Forening, hvis Formaal efter Lovene var at byde Kelnerstanden et Opholdssted i Fritiden, hvor dens Medlemmer kunde føle sig som hjemme uden at være henvist til Restaurationer og lignende Steder. Foreningen, i hvis første Bestyrelse Tiltalte fik Plads, antog Tiltaltes Broder som Restauratør, og efter et Vidnes Forklaring har Formaalet med Foreningens Stiftelse blandt Andet været at skaffe Tiltaltes Broder et Levebrød. I Maj 1911 frattraadte Tiltaltes Broder som Restavratør efter at have faaet en anden Plads, og Tiltalte, der hidtil havde arbejdet en Del som Kelner i Restaurationen, har derefter drevet den for egen Regning indtil nærværende Sag i Lokalerne, der hidtil havde været i Vesterbrogade Nr. 18, men som i Juli 1912 henflyttedes til Vesterbrogade Nr. 25. Der serveres — til jævne Restaurationspriser — baade Spise- og Drikkevarer, derunder Brændevin, i Restaurationen, der kun holdes aaben om Natten fra Kl. 12—1 til Kl. 4—5, og i hvilken der spilles Billard, Kort og Terninger.

Efter Lovene kunne alle ved Beværterfaget fastknyttede Personer blive Medlemmer.

Nye Medlemmer skulle indføres af et Medlem, og der serveres straks for dem, naar et Medlem betaler. Indmeldelsen sker ved Indgangen paa den Maade, at den, der vil indmeldes, opgiver sit Navn, der indføres i en Protokol, og der udfærdiges ham saa mod Betaling af 50 Øre et Medlemskort, der straks giver Adgang til Lokalet for denne Nat og Ret til at lade sig beværte sammen med det indførende ældre Medlem. Forinden Vedkommende endelig er bleven Medlem, skal der afholdes en Ballotation. Denne Ballotation, der foregaar blandt de i Lokalet tilfældig tilstedeværende Gæster, er i nogle Tilfælde foretaget straks samme Aften, men som Regel er den foretaget den følgende Aften eller senere, og i Mellemtiden har Vedkommende Adgang til Klublokalerne uden at være i Følge med et ældre Medlem. Ifølge Foreningens Medlemsprotokol er der over 500 Medlemmer i Foreningen. Kontingentet, der oprindelig var 25 Øre maanedlig, blev fra 1 Januar 1912 fastsat til 50 Øre Kvartalet, og det opkræves kun i Lokalet af den ved Indgangen staaende Kontrollør. Der er i Foreningen en Kasserer, der imidlertid ikke fører Kasse eller Regnskab. Indskud og Kontingent afleveres af den ved Indgangen staaende Kontrollør, der siden 14 Juli 1912 tillige har været Foreningens Kasserer, til Tiltalte.

I Leje af Lokalerne har Tiltalte til Foreningen svaret et Beløb, der oprindelig var 25 Kr. maanedlig, men i den sidste Tid har været 200 Kr. Kvartalet. Han har selv Indtægten af nogle i Lokalerne værende Annoncetavler, af hvilke der svares en aarlig Leje af 800 Kr. De Lejekontrakter, der have været oprettede om Lokalerne, ere underskrevne af Foreningen eller af Foreningens Sagfører paa Foreningens Vegne, men Tiltalte, der dels alene, dels i Forening med Sagføreren har ført Forhandlingerne om Lejemaalene, har indtil 1 Juli 1912 hæftet som Kautionist for Lejen, der til det nævnte Tidspunkt var 600 Kr. aarlig og siden 1500 Kr. aarlig. Lejen og Honoraret til Foreningens Sagfører udbetales af Tiltalte af Foreningens Indtægter, alle andre Udgifter paahviler Tiltalte. Tiltalte ejer Servicet og har lejet Inventariet for egen Regning. Han er ansvarlig for, at ikke andre end

Medlemmer faar Adgang til Lokalet. Der føres efter det Oplyste i Virkeligheden ikke anden Kontrol med Adgangen, end at den ved Indgangen posterede Kontrollør mener at kunne kende Medlemmerne, der ikke behøve at have Medlemskort hos sig, og efter Kontrollørens og et andet under Sagen ført Vidnes Forklaring er det hændet, at Ikke-Medlemmer ere blevne beværtede i Lokalerne.

Der har til Stadighed været en Bestyrelse, men saavel dennes Formand som Bestyrelsens øvrige Medlemmer have efter de afgivne Vidneforklaringer betragtet Ordningen af Foreningens Anliggender som sig uvedkommende og overladt Styrelsen til Tiltalte og Sagføreren.

Da Foreningens Formaal udelukkende bestaar i Beværtning af Medlemmerne, da Adgangen til at blive Medlem er meget udstrakt, Optagelsen formløs og Kontingentet ubetydeligt, samt da Tiltaltes Stilling til Foreningen maa antages at være hans væsentligste Levevej, og han har oppebaaret Foreningens Indtægter og afholdt dens Udgifter uden egentlig Regnskabsafleggelse, kan Beværtningen af Medlemmerne ikke henregnes til den i Næringslovens § 61 omhandlede Beværtning ved sluttet Bord, og Tiltalte, der ikke har noget Borgerskab som Restauratør, vil derefter være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 3dje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 2den Gang ulovlig Brændevinsudskænkning samt efter Politivedtægtens § 92, jfr. § 69, efter Omstændighederne med en Bøde af 300 Kroner til Københavns Kommunes Kasse.

Mandag den 31 Marts.

Nr. 193.

Advokat Halkier

mod

Peder Kjærgaard (Def. Møldrup),

der tiltales for Hæleri.

Holstebro Købstads Ekstrarets Dom af 25 November 1912: Arrestanterne Marinus Kristensen Olsen og Ole Peter Kappel samt Tiltalte Peder Kjærgaard bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fængselkost henholdsvis i 80 Dage, 40 Dage og 40 Dage og in solidum betale i Erstatning til Elektriker Møller Madsen 30 Kr. samt udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Bruun, 20 Kr., og til Defensor, Sagfører Nielsen, 15 Kroner. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Januar 1913: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa ud-

reder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Heise og Sørensen, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og isøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Kjær-
gaard til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Møl-
drup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærvæ-
rende fra Holstebro Købstads Ekstraret indankede Sag, der i første
Instans tillige angik de medtiltalte Marinus Christensen Olsen og Ole
Peter Kappel, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er ind-
anket for Overretten, er Peder Kjærgaard sat under Tiltale for Hæleri.

Tiltalte er født den 13 Oktober 1873 og har tidligere været an-
set ved Skodborg-Vandfuld Herreders Ekstrarets Dom af 17 Februar
1894 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8
Dage, ved Højesterets Dom af 23 April 1903 efter samme Lovs § 230,
1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og
ved Overrettens Dom af 25 Juli 1910 efter samme Lovs § 176, jfr.
§ 173, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Da fornævnte Olsen og Kappel Lørdagen den 9 November f. A.
sad sammen paa en Beværtning i Holstebro, kom Olsen i Tanker om,
at han vilde gaa hen til en i Vestergade boende Elektriker ved Navn
Møller Madsen, blandt Andet for at søge Arbejde. Han begav sig
derhen, men vendte uden at have truffet Madsen tilbage til Bevært-
ningen, hvor han overfor Kappel fremkom med en Udtalelse, der af
Kappel blev forstaaet, som om der henne hos Madsen laa noget Kobber-
traad, hvorhos han fortalte, at han havde besluttet sig til at tilvende
sig noget af bemeldte Traad. Efter at der yderligere var faldet nogle
Udtalelser mellem dem, begav Olsen sig hen til Madsens Port, hvor
han tilegnede sig 2 Madsen tilhørende Ruller Kobbertraad, med hvilke
han begav sig til Markedspladsen, hvor Kappel, der var gjort bekendt

Færdig fra Trykkeriet den 10 April 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkell) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 5—6.

Mandag den 31 Marts.

med, at han kunde træffe Olsen der, kom tilstede og var ham behjælpelig med at skjule Traadrullerne bag et Dige. De begav sig derefter ned i Byen, hvor de ved Halvfjretiden i Købmand Broes Gaard traf Tiltalte, hvem de meddelte, at de havde ca. 75 Pd. Metal, som de ønskede at sælge til ham. Tiltalte sagde imidlertid, at han ikke havde Tid til at handle med dem nu, men at han var hjemme ved Halvsyvtiden, saa kunde de komme med Metallet, hvorefter Olsen og Kabbel fjernede sig, efter at Tiltalte havde givet dem 50 Øre i Forskud. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, da Olsen og Kabbel til den angivne Tid indfandt sig paa hans Bopæl, har afkøbt dem de tvende Ruller Kobbertraad, der var forsynede med Lærredsindpakning, for en Pris af 25 Øre pr. Pd. eller, da Rullerne tilsammen vejede ca. 60 Pd., for ialt 15 Kr., som han med Fradrag af de allerede erlagte 50 Øre betalte kontant. Forinden Købet fandt Sted, aabnede Tiltalte Indpakningen og kunde da se, at Indholdet bestod af Kobber, men først da han havde faaet Indpakningen af og havde hugget Traaden over, kunde han se, at det var ny og ubrugt Kobbertraad. Efter at have klippet Traadrullerne i mindre Stykker, solgte han dem til fornævnte Broe for en Pris af 50 Øre pr. Pd. eller ialt 30 Kr.

Medens Tiltalte til en Rapport har forklaret, at han, da han saa de indpakkede Ruller, tænkte paa, at »det maaske nok var galt«, og senere i et Forhør har forklaret, at han ikke ved Købet havde nogen Anelse om, at Kobbertraaden kunde være stjaalen, gaar hans seneste Forklaring ud paa, at han, saa snart han havde viklet Lærredet af den ene Rulle og faaet den skaaret over samt set, at det var ganske ny og ubrugt Kobbertraad, nok tænkte, at det var noget, som Olsen og Kabbel havde stjaalet i Struer, hvor han vidste, at Kabbel tidligere havde haft Arbejde ved Telegrafanlæg. Da Olsen og Kabbel imidlertid havde fjernet sig, gik han ud paa Gaden for at se efter dem, men da han ikke kunde faa Øje paa dem, og da han, hvis han ikke vilde miste sine Penge, maatte have Traaden solgt samme Aften, forinden Tyveriet den følgende Dag, der var en Søndag, mulig blev opdaget, besluttede han at klippe Traaden i Stykker og sælge den som Affald, hvad han derefter gjorde.

Oftnævnte Købmand Broe har forklaret, at Tiltalte den paagældende Dags Eftermiddag Klokken mellem 4 og 5 spurgte ham, om

han vilde modtage Kobber, da han i saa Fald samme Aften vilde komme med noget, der var Affald fra Elektricitetsværket i Struer. Da Tiltalte om Aftenen Klokken mellem 9 og 10 kom med Kobbertraadsstykkerne, sagde han, at han nu lige havde været i Struer og hentet dem, og da han fik Pengene udbetalt, udtalte han: »Ja, han fik jo da saa meget, at han kunde faa sin Rejse til Struer betalt.«

Efter de med Købet forbundne Omstændigheder og det iøvrigt Oplyste findes det ikke at kunne betvivles, at Tiltalte, der efter sin Forklaring ikke kendte Olsen, og som vel vidste, hvem Kappel var, men iøvrigt ikke vil have haft noget nærmere Bekendtskab med ham, ved Købet har været paa det Rene med, at Olsen og Kappel, som ikke ved Købet gav eller blev afæsket Forklaring om, hvorfra de havde faaet Traaden, havde stjaalet denne.

Under Sagen har Elektriker Møller Madsen nedlagt Paastand om, at Tiltalte samt Olsen og Kappel tilpligtes at betale ham en Erstatning af 30 Kr., og denne Paastand, mod hvilken de ikke have haft noget at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge, saaledes at de in solidum ere tilpligtede at betale ham nævnte Beløb.

For sit ovenomhandlede Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset i Medfør af Straffelovens § 241 efter dens § 238, jfr. midlertidig Lov 1 April 1911 § 13, som for tredie Gang begaaet Hæleri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til den ikendte Erstatning og Aktionens Omkostninger det for Tiltaltes Vedkommende vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

Nr. 174. Højesteretssagfører Møller

mod

Fange i Vridsløselille Forbedringshus Hans Christian Andersen
(Def. Bache),

der tiltales for Tyveri.

Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 3 Oktober 1912: Fange i Vridsløselille Forbedringshus Hans Christian Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og betale Aktionsomkostningerne, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Jacobsen og Sagfører Jacob P. Nielsen, henholdsvis 50 Kr. og 30 Kr. I Erstatning til Generaldirektoratet for Post- og Befordringsvæsenet bør Fangen derhos betale 495 Kr. 94 Øre. Det Idømte at udredes inden 3de Dage efter denne Doms Forkyndelse at regne, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 December 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Siesby og Godskesen, betaler Forbedringshusfange Hans Christian Andersen, 30 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salarium for Højsteret betaler Tiltalte Hans Christian Andersen til Højesteretssagførerne Møller og Bache 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Roskilde Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Fange i Vridsløselille Forbedringshus Hans Christian Andersen for Tyveri.

Nævnte Fange er født den 5 Oktober 1891 og tidligere anset:

I. ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 Februar 1906 efter Straffelovens §§ 228, 229, 4de Stk., og 253, samtlige §§ jfr. 37, og Lov 1 April 1905 § 16 med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde — hvilken Straf dog ved kgl. Resolution af 16 Marts s. A. blev betingelsesvis eftergivet;

II. ved samme Rets Dom af 20 Oktober s. A. efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., sidstnævnte § tildels smh. med § 46, og samtlige §§ sammenholdte med § 37 og Lov 1 April 1905 § 16, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar;

III. ved Kronborg østre Birks Ekstrarets Dom af 27 April 1909 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., tildels jfr. § 46, sammenholdt med §§ 37 og 61, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og

IV. ved Hørsholm Birks Ekstrarets Dom af 28 Februar 1911 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., tildels jfr. § 46, og smh. med § 62, med Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Medens Fangen afsonede den sidstnævnte Straf i Vridsløselille Strafanstalt, undveg han herfra Natten mellem den 5 og 6 September 1911. Den 25 Oktober s. A. blev han anholdt i Basel. Ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han i den mellemliggende Tid har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

A. I 13 Tilfælde har han — som Regel om Natten, i to Tilfælde om Morgen — ved Indstigning gennem Vinduer, som han enten fandt aabne eller aabnede ved at skære Seglgarn over, hvormed de var tilbundne, eller ved at tage Hasperne af, idet han enten stak Haanden ind gennem en i Forvejen ituslaaet Rude eller gennem en Rude, som han selv slog itu, eller ved at læne sig ind gennem et øverste aabentstaaende Vindue, eller ved at vrikke Vinduerne op med en Kniv, eller ved at frabryde Tremmer, der var slaede for Vinduerne — skaffet sig Adgang til hovedsagelig Spisekamre, men i enkelte Tilfælde ogsaa andre Lokaler i — paa en enkelt Undtagelse nær — beboede Gaarde og Huse og der tilvendt sig som Regel Fødevarer, men ved et Par Lejligheder Beklædningsgenstande og nogle Smaating, saasom Cigarer, Knive, en Proptrækker, en Teske og Servietter og ved en enkelt Lejlighed kontant 1 Kr. 35 Øre og en Bog, alt vurderet til 74 Kr. 95 Øre. De stjaalne Ting beroede frit fremme eller i uafsaede Gemmer og Rum.

De paagældende Ejendomme ere:

Jordbruger Hans Jensens Gaard paa Roskilde Mark under Roskilde Købstads Jurisdiktion, en Gaard, der af Fangen er antaget at ligge i Søster Svenstrup under Ramsø-Tune Herreder, en Gaard, der af Fangen er opgivet at ligge mellem Kværkeby og Ringsted, Smed Carl Rasmussens Hus ved Kruseminde Granplantage under Korsør Købstads Jurisdiktion, Slagter Carl Nielsens Hus paa Halseby Mark under samme Jurisdiktion, en Skovfoged Knudsen, Kobæk, tilhørende Pavillon under Skelskør Købstads Jurisdiktion, en Gaard, der af Fangen er opgivet at ligge i Nærheden af Borreby, Bolsmand Niels Peter Morten Nielsens Ejendom paa Tjæreby Mark under Vester Flakkebjerg Herreds Jurisdiktion, Glænø Skole under Holsteinborg Birk, Husmand og Væver Hans Jensens Hus paa Stubberup Mark under samme Jurisdiktion, Parcellist Jens Peter Rasmussens Sted i Espelunde under Vordingborg søndre Birk og Gaardejer Christen Sands Gaard i Jegsmark under Skads Herreds Jurisdiktion.

B. 5 Gange har Fangen ved Nattetid i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til Kontorer paa Jernbanestationer, nemlig Natten mellem den 26 og 27 September paa Fodby Jernbanestation under Øster Flakkebjerg Herreds Jurisdiktion, Natten mellem den 12 og 13 Oktober paa Svendstrup Jernbanestation under Hornum Herreds Jurisdiktion og Natten mellem den 15 og 16 Oktober paa Hyllerslev, Billum og Janderup Jernbanestationer, de 3 sidstnævnte Stationer beliggende paa Varde-Nørre Nebel Banen under Øster og Vester Herreds Jurisdiktion. Ved de paagældende Lejligheder slog han et Hul i en Rude, aftog med en Pind eller et Stykke Metaltraad den nederste Haspe, og idet han derefter, da den øverste Haspe ikke var paasat, aabnede Vinduet, steg han gennem dette ind i Lokalerne.

Paa Fodby Station brækkede han en til Gulvet i Kontoret fastskruet Pengekasse løs og bar den ud paa en nærliggende Mark, hvor han brød den op ved Hjælp af en Økse, som han tog i Stationens Materialhus. I Jernpengekassen fandtes en mindre Jernpengekasse, som han ligeledes brød op. Paa Kontoret opbrød han en i en uafsaaset

Skrivebordsskuffe beroende Træsparekasse. Ved dette Tyveri har han opgivet at have tilegnet sig ialt ca. 357 Kr.

Paa Svendstrup Jernbanestation forsøgte han at bryde et Pengekab op, men dette lykkedes ikke for ham. Han forlod derpaa Kontoret, idet han kun medtog en til 75 Øre vurderet Skruetrækker, der beroede i en i Kontoret staaende Værktøjskasse, og som tilhørte Stationsforstander Johansen.

Paa Hyllerslev Station tilegnede han sig en Jernpengekasse, der stod paa en Hylde. Efter at have bragt den hen paa en Mark i Nærheden, brød han den op med et Redskab, som han havde taget i Stationens Materialhus, hvorefter han tog Kassens Indhold, der af ham er opgivet til ca. 324 Kr.

Paa Billum Jernbanestation tilegnede han sig dels fra en Pengekasse, der [efter hans Anbringende var aaben, og dels fra en ved Billetsalget anbragt Skuffe, hvor Nøglen sad i, efter hans Opgivende ca. 344 Kr.

Paa Janderup Station endelig tilegnede han sig en Pengekasse, der stod frit fremme i Kontoret. Kassen bragte han over i en nærliggende Have, hvor han brød den op ved Hjælp af en Hammer, som han tog i Stationens Materialhus. Ved denne Lejlighed har han forklaret at have tilegnet sig ca. 305 Kr.

C. Natten mellem den 22 og 23 September skaffede han sig i tyvagtig Hensigt Adgang til Brugsforeningen i Stubberup under Holsteinsborg Birks Jurisdiktion, idet han slog et Hul i en Rude i et Vindue i Butikken og derefter med et Stykke Staaltraad tog den nederste Haspe af, hvorefter han, da den øverste Haspe ikke var paasat, aabnede Vinduet og steg ind gennem dette. Da Butiksskuffen, som det var hans Hensigt at stjæle, imidlertid var borttaget, gik han bort uden at tage noget.

D. Endelig har han i 8 Tilfælde om Natten eller ved en enkelt Lejlighed om Morgenen gjort sig skyldig i simpelt Tyveri. Disse Tyverier ere i 4 af Tilfældene begaaede henholdsvis fra en Kostald, hvortil der var uhindret Adgang, fra et uafloaset Skur, en uafloaset Port og en i en Gaard henstaaende Vogn. I de andre Tilfælde har Fangen tilegnet sig Genstandene ved at række en Haand ind gennem Hul i Vinduer — Hul, der enten fandtes der i Forvejen, eller som han selv havde slaet — eller ved at række en Haand ind gennem et Vindue, som han havde aabnet ved at tage en Haspe af, efter at han havde slaet et Hul i Ruden, eller ved at aabne en Dør ved med en Kniv, der var stukket ind mellem Dørkarmen og Døren, at skubbe en Klinke af. De stjaalne Genstande, der beroede frit fremme, nemlig dels Fødevarer, dels et Tørklæde, 2 Dækkener og en Lygtelampe, havde en samlet Værdi af 17 Kr. 50 Øre.

Disse Tyverier ere udførte, hos fornævnte Jordbruger Hans Jensen, fra et Skur ved Stranden Nord for Korsør, hos Smed Johannes Vedel i Hulby under Korsør Købstads Jurisdiktion, i Bolsmand Rasmus Andersens Gaard sammesteds, hos Gaardejer Anders Frederik Nielsen i Tyvstofte under Vester Flakkebjerg Herreds Jurisdiktion, hos Vejmand Anders Henningsen i Espelunde under Vordingborg søndre

Birk, hos Gaardejer Christen Lorentzen i Svendstrup Holm under Hornum Herreds Jurisdiktion og hos fornævnte Gaardejer Christen Sand i Jegsmark.

Idet Fangen ved Hørsholm Birks Ekstrarets fornævnte Dom af 28 Februar 1911 findes med Urette at være anset efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., jfr. tildels § 46, idet han burde have været anset efter Straffelovens §§ 228 og 229, jfr. tildels § 46, vil han nu for de ovenanførte af ham udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., tildels jfr. § 46, med en Straf, der findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar.

Generaldirektoratet for Post- og Befordringsvæsenet har paastaet sig tilkendt en Erstatning af 1132 Kr. 25 Øre, idet det har anbragt, at dette Beløb er frastjaalet Postvæsenet af Fangen ved Tyverierne paa Fodby Jernbanestation og paa Jernbanestationerne paa Varde—Nørre Nebel-Banen. Da en Del af de ved disse Tyverier stjaalne Penge imidlertid maa antages at have tilhørt dels Statsbanerne dels Varde—Nørre Nebel Jernbaneselskab og dels Stationsmesteren paa Fodby Station og forskellige Baneformænd, kan det ved de under Sagen tilvejebragte Oplysninger ikke anses for godtgjort, at der ved disse Tyverier er frastjaalet Postvæsenet mere end ialt 1089 Kr. 40 Øre, og da Postvæsenet har modtaget udbetalt af Penge, som Fangen ved sin Anholdelse var i Besiddelse af, 593 Kr. 46 Øre, vil der i Erstatning kun kunne tilkendes Postvæsenet 495 Kr. 94 Øre.

Ved Underrettsdommen er Fangen anset efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., jfr. tildels § 46, i det Hele sammenholdt med § 62, med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, hvorhos det er paalagt ham at udrede den fornævnte Erstatning til Generaldirektoratet for Post- og Befordringsvæsenet, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Fangen at udrede, tiltrædes, vil saaledes med den af det Foranførte følgende Forandring af Straffetiden være at stadfæste.

Onsdag den 9 April.

Nr. 166. Højesteretssagfører Henriques

mod

Hans Kristian Tomsen (Thomsen) og Anders Christian Jespersen (Def. Asmussen),

der tiltales: Førstnævnte for Brandstiftelse, Assurancesvig, Bedrageri og Dyrplageri og Sidstnævnte for Brandstiftelse og Assurancesvig.

Ning Herreds Ekstrarets Dom af 16 Oktober 1911: Arrestanterne Laurids Pedersen, Camillus Theodor Larsen og Anders Christian Jespersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i henholdsvis

4, 4 og $2\frac{1}{2}$ Aar, Arrestanten Hans Christian Thomsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 6 Aar, medens for Tiltalte Anton Johannes Rasmus Larsens Vedkommende den lidte Varetægtsarrest vil være at tilregne som Straf. Saa bør de og udrede følgende Erstatninger: L. Pedersen og H. C. Thomsen, En for Begge og Begge for En, til »Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger« 5821 Kr., til Selskabet »Yorkshire Insurance Company« 6846 Kr. og til Holme Hesteforsikringsforening 187 Kr. 50 Øre, L. Pedersen og C. T. Larsen, En for Begge og Begge for En, til »Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger« 10,472 Kr. 40 Øre, til Brandforsikringsselskabet »Danmark« 2969 Kr. 91 Øre og til »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for Bygninger og andre faste Ejendele i Nørrejylland« 380 Kr., Camillus Theodor Larsen og Anders Christian Jespersen, En for Begge og Begge for En, til samme Forening 11,420 Kr., L. Pedersen, H. C. Thomsen og C. T. Larsen, En for Alle og Alle for En, til Kreaturforsikringsanstalten »Pan« 704 Kr. 03 Øre, H. C. Thomsen og C. T. Larsen, En for Begge og Begge for En, til »Kreaturforsikringsforeningen for Kongeriget Danmark« 760 Kr. og endelig H. C. Thomsen og A. J. R. Larsen, En for Begge og Begge for En, til samme Forening 475 Kr. Endelig udrede de Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører J. Brandt, 100 Kr., og til hver af Defensorerne, Overretssagførerne Gulmann og Stampe, 70 Kr., saaledes, at L. Pedersen, C. T. Larsen, A. C. Jespersen og H. C. Thomsen deraf betale hver $\frac{4}{17}$ og A. J. R. Larsen $\frac{1}{17}$. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Marts 1912: I Henseende til Sigtelsen for Brandstiftelse og Dyrplageri bør Tiltalte Hans Kristian Thomsen for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bortfalder den af ham forskyldte Straf. Arrestanten Anders Christian Jespersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Af den Del af Aktionens Omkostninger i 1ste Instans og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, som det ved Dommen er paalagt Tiltalte at udrede, betaler han Halvdelen, hvorimod den anden Halvdel og den Arrestanten paalagte Del af bemeldte Omkostninger udredes af det Offentlige. Af Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og de to Defensorer samme Steds, Overretssagførerne Heise, Sørensen og Johnsen, 150 Kr. til den Første og 100 Kr. til hver af de Sidste betaler Tiltalte en Sjettedel, hvorimod den øvrige Del udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Hvad angaar Tiltalen mod Hans Kristian Tomsen for Brandstiftelse, er den i den indankede Dom ommeldte af Laurits Pedersen afgivne Forklaring om, at det er efter Anstiftelse af nævnte Tiltalte og mod Løfte om Betaling, at han har sat Ild paa den Tomsen tilhørende Høstak og paa hans Gaard Bredvigbæk, saaledes bestyrket ved de iøvrigt fremkomne i Dommen

nævnte Oplysninger, at der, naar tillige henses til Tomsens Fortid og det store Antal Brandskader, som er overgaaet ham, findes tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for Sigtelsens Rigtighed.

Ligeledes findes det ved nævnte Pedersens og de øvrige i Dommen anførte Personers Udsagn og under Hensyn til Mængden af de indtrufne Tilfælde af Skader at være tilstrækkelig godtgjort, at Tomsen for at besvige Forsikringsselskaberne har i egen eller Andres Interesse forvoldt de i Dommen ommeldte Husdyrs Død.

Iøvrigt findes han ikke overbevist om noget Forhold, der kan tilregnes ham som Assurancesvig, hvorved bemærkes, at der mangler paalidelige Oplysninger om Værdien af de ham tilhørende ved Branden i Holme Mølle tilintetgjorte Ejendele. Ej heller kan det anses godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Bedrageri med Hensyn til det i Dommen ommeldte den 22 September 1908 af ham borttransporterede Beløb.

Endelig findes der ikke at være aldeles tilstrækkelig Føje til for hans Forhold ved Drabet af de ovennævnte Husdyr at anse ham som skyldig i Dyrplageri.

Efter det Foranførte vil Tiltalte Tomsen være i Medfør af Straffelovens § 64 at anse med en Tillægsstraf efter Straffelovens § 259, jfr. tildels § 46, og efter §§ 281, 2det Stk., og 282, 1ste Stk., disse §§ jfr. med § 52.

Straffen vil kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 6 Aar.

I Henseende til Tiltalen mod Anders Christian Jespersen for Brandstiftelse og Assurancesvig bemærkes Følgende: I den indankede Dom er foruden Larsens bestemte Sigtelse mod Jespersen for at have anstiftet ham til Gaardens Brand fremhævet forskellige Oplysninger, der pege i Retning af, at Branden er sket med hans Samtykke og Ønske, deriblandt at Jespersen, skønt han havde beboet Gaarden i længere Tid, først umiddelbart forinden Branden indløste den for den kort forud tegnede Løsøreforsikring udstedte Police. Men hertil maa føjes, at der for Jespersen forestod forskellige større Udbetalinger til Efteraaret, som han ikke kan antages at have haft nogen Udsigt til at kunne fyldestgøre, og at de for Underretten Tiltalte Pedersen og Larsen, til hvis nære Omgangskreds Jespersen hørte, ifølge deres Forklaringer gensidig havde meddelt hinanden, at Jespersen til hver især til forskellig Tid forinden Branden har udtalt sig om, hvorledes en saadan Brand kunde iværksættes. Og at han særlig overfor Larsen har udtalt sig herom, bestyrkes afgørende ved hans i Dommen ommeldte Bemærkning til Larsen om, at hans Hustru til ham havde ytret, at hun hellere saa, at Gaarden brændte, end at de blev nødte til at forlade den og tage til Aarhus igen, en Bemærkning, som vilde savne al Anledning, naar der ikke imellem dem forhandles om Gaardens Afbrænding. — Ligesom Larsen har været virksom for at bringe Forsikringen i Orden, saaledes er det oplyst — hvad Jespersen har søgt at dølge — at han i den Anledning har været hos Agenten sammen med Jespersen, og at han den 14 September var sammen med Jespersen paa en Beværtning i Aarhus, hvortil endnu

kan føjes, at Larsen Dagen efter Ildebranden to Gange paa Jernbanestationen søgte at træffe Jespersen ved dennes Tilbagekomst. — Ligesaa lidt som der er nogen Grund til at betvivle Rigtigheden af Larsens Forklaring om, at han forsætlig har paasat Ilden, findes der under Hensyn til det Foranførte nogen Grund til at forkaste den af ham afgivne, ogsaa under de efter Dommens Afgivelse optagne, nye Forhører fastholdte Forklaring om, at Ildspaesættelsen er sket efter Aftale med Jespersen og mod Løfte om Betaling herfor, i hvilken sidste Henseende bemærkes, at det vel ikke mod Jespersens Benægtelse er oplyst, at Betaling er ydet Larsen i saa stort Maal som af denne angivet, men at han dog, som anført i Dommen, ved at give ham Kredit, ved at tilsige ham Kautitioner og ved at skrive paa Veksler har tiltrods for egne vanskelige Pengeforhold søgt at støtte ham, uden at han herfor har kunnet give nogen antagelig Grund. Medens Jespersen herefter maa anses som skyldig i Anstiftelse til den hans Gaard overgaaede Ildebrand, findes han derimod ikke ved Siden heraf at have paadraget sig Straf for Assurancesvig.

Straffen vil efter Straffelovens § 281, 2det Stk., jfr. § 52, kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

De Tiltalte ville derhos have at udrede Erstatninger og Aktionsomkostninger som nedenfor anført. Det kan ikke billiges, at Underdommeren har tilstedet en Assurancedirektør Adgang til, som det maa antages, ukontrolleret Samtale i Arresten med Tiltalte Larsen.

Thi kendes for Ret:

De Tiltalte, Hans Kristian Tomsen og Anders Christian Jespersen, bør hensættes, Tomsen til Tugthusarbejde i 6 Aar og Jespersen til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Erstatning udrede de Tiltalte: Tomsen, til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 5825 Kroner, til Yorkshire Insurance Company limit. 5721 Kroner, til Kreaturforsikringsforeningen for Kongeriget Danmark 1235 Kroner, til Kreaturforsikringsanstalten »Pan« 704 Kroner 03 Øre og til Holme Hesteforsikringsforening 187 Kroner 50 Øre, og Jespersen til »de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for Bygninger og andre faste Ejendomme i Nørrejylland« 11,420 Kroner. Saa udrede de Tiltalte og Aktionsomkostninger, derunder de ved Herredstingsdommen fastsatte Salarier, paa den i nævnte Dom bestemte Maade, samt hver med Halvdelen de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarier for Højesteret til Højesteretssagførerne Henriques og Asmussen 500 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ning Herreds Ekstraret indankede Sag, der i første Instans tillige angik de medtiltalte Laurids Pedersen, Kamillus Theodor Larsen og Anton Johannes Rasmus Larsen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, tiltales Tugthusfange Hans Kristian Thomsen og Arrestanten Anders Christian Jespersen, Førstnævnte for Brandstiftelse, Assurancesvig, Bedrageri og Dyrplageri, Sidstnævnte for Brandstiftelse og Assurancesvig.

Tiltalte er født den 27 Juli 1874 og har, foruden at han 5 Gange har været mulkteret for Overtrædelse af Næringslovgivningen og en Gang for Overtrædelse af Politivedtægten, tidligere været anset ved Voer og Nim Herreders samt Stensballegaards Birks Ekstrarets Dom af 12 Februar 1895 efter Straffelovens §§ 228, 229 Nr. 4 og 251, jfr. tildels §§ 46 og 52, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved samme Rets Dom af 21 September 1899 efter Straffelovens §§ 268 og 269 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Højesterets Dom af 29 Juli 1902 efter Straffelovens § 281 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved samme Rets Dom af 11 Oktober 1906 efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 21 December 1910 efter Straffelovens § 253 med Forbedringshusarbejde i et Aar. Tiltalte har derhos i sin Tid været arresteret som sigtet for at have foranlediget to ham henholdsvis den 11 Maj 1899 og den 18 Marts 1901 overgaaede Ildebrande, uden at der dog i Anledning heraf rejstes Tiltale imod ham.

Arrestanten, der er født den 8 Marts 1874, ses derimod ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Efter at der den 20 Januar 1909 tidlig om Morgenen var nedbrændt en Høstak, der henstod paa en under den Tiltalte da tilhørende Gaard Bredvigbæk hørende, $\frac{1}{2}$ Miles Vej Øst for Gaarden liggende Eng, opstod der Natten mellem den paafølgende 4 og 5 Marts omtrent ved Midnatstid Ild i selve Gaardens Staldbygning. Fra denne, der ligesom Gaardens øvrige Bygninger med Undtagelse af et Møddingshus, som ikke angrebes af Ilden, var grundmuret og tækket med Tagpap, forplantede Ilden sig til to andre af Gaardens Udhuse, der tillige med den først angrebne Bygning nedbrændte. Under den i Anledning heraf indledede Undersøgelse oplystes det, at Tiltalte den 4 Marts om Morgenen havde forladt Gaarden for at rejse til Aarhus, hvortil han nogen Tid efter, at Høstakken var brændt, var flyttet med sin Familie, medens Gaarden beboedes af ovennævnte Laurids Pedersen, der bestyrede den for Tiltalte, samt to Tjenestefolk, en Karl og en Pige. Alle tre var samme Dags Aften ved Halvottetiden sammen med et Par Bekendte gaaede paa Besøg i en nærliggende Gaard, og da de Klokker omtrent halvet var paa Hjemvejen herfra, opdagede de Ilden. Medens vel forskellige Omstændigheder gjorde det i høj Grad sandsynligt, at begge Brande var paasatte, fremkom der dog Intet, som med tilstrækkelig Bestemthed kunde lede Mistanken i nogen enkelt Retning, hvorfor Undersøgelsen stilledes i Bero. Efter at imidlertid Laurids Pedersen var bleven arresteret under Ning Herreds Jurisdiktion som sigtet for at have foraarsaget tvende den ham da tilhørende Holme Mølle den 22 November 1909 og den 14 Februar 1910 overgaaede Ildebrande, blev Forholdet med Hensyn til de førstnævnte to Ildsvaader medind-

draget under Undersøgelsen. Under denne har Pedersen vedgaaet, saavel at han i Forening med ovennævnte Kamillus Theodor Larsen, der tjente ham som Kusk, har forarsaget de ham selv overgaaede Ildsvaader, som at han — ifølge sin Forklaring efter Tilskyndelse af Tiltalte — har paasat de denne overgaaede to Brande, idet han i saa Henseende har afgivet følgende nærmere Forklaring:

Efter at Tiltalte Dagen før Høstakkens Brand havde opfordret Pedersen, der alt da tjente paa Bredvigbæk, til at sætte Ild paa Stakken, idet han lovede at betale ham »ordentligt« for det, gik Pedersen efter nogen Vægning ind derpaa, hvorfor han den paafølgende Nat Klokken omtrent to stod op og begav sig til Stakken, paa hvilken han satte Ild med en Tændstik. Som Belønning herfor modtog Pedersen af Tiltalte imidlertid kun lidt Hø i den følgende Sommer.

Ikke lang Tid efter, at Stakken var brændt, begyndte Tiltalte, efter hvad Pedersen videre har forklaret, at tale om at anstifte en større Brand paa Bredvigbæk, og efter nogen Vægning fra Pedersens Side lod denne, hvem han lovede at betale godt derfor, sig omsider overtale til at sætte Ild paa Gaarden. Tiltalte gav derpaa Pedersen Anvisning paa, at han for at iværksætte dette skulde paa Loftet over Kostalden hense sætte et af Tiltalte hidskaffet Vognlys, stukket paa et Søm, som vistnok Tiltalte selv havde slaaet gennem et lille, firkantet Brædt, og udenom Lyset anbringe Hø, saaledes at Flammen, efter at Lyset var bleven tændt, vilde naa Høet, naar Lyset var nedbrændt. Efter at Tiltalte og Pedersen ved at anstille Prøve med et andet lignende Vognlys havde fastslaaet, at et saadant kunde brænde i godt 5 Timer, afrejste Tiltalte som ovenmeldt den 4 Marts fra Bredvigbæk, hvorpaa Pedersen samme Dags Aften anbragte Lyset paa Staldloftet og lagde Hø derom efter den af Tiltalte givne Anvisning, antændte Lyset og kort derefter forlod Gaarden og gik paa Besøg sammen med Karlen og Pigen. Pedersen har endelig forklaret, at det efter Gaardens Brand aftales mellem ham og Tiltalte, at denne skulde betale ham 1000 Kr. »for det Hø«, men at Tiltalte kun har betalt ham et Par Hundrede Kroner samt ydet ham ca. 7 Læs Hø som yderligere Afdrag.

Det fremgaar iøvrigt af Sagens Oplysninger, at en til Bredvigbæk hørende Tærskemaskine kort før Gaardens Brand blev forlangt tilbage fra en Mand, der havde laant den, og sammen med en Del andre til Gaarden hørende Maskiner og Avlsredskaber sat i Hus, og efter Pedersens Forklaring skyldtes denne Foranstaltning en Ordre fra Tiltalte. Endvidere har Pedersen og ovennævnte Kamillus Theodor Larsen i deres Forklaringer tillagt Tiltalte Ytringer, som kunde tyde paa, at han har omgaaedes med Tanker om at sætte Ild paa Bredvigbæk ved Hjælp af en lille Søn, han har, hvorhos Larsen har udsagt, at Tiltalte flere Gange har budt ham 1000 Kr. for at sætte Ild paa Gaarden, og tvende andre Vidner have edelig forklaret, at Tiltalte ved forskellige Lejligheder har tilskyndet dem til at øve Brandstiftelse. Endelig har Tjenestepige paa Bredvigbæk Jensine Lauritzen edelig bekræftet, at Tiltaltes Hustru en Gang efter Gaardens Brand, da hun havde indfundet sig paa Gaarden, har sagt til hende, at hvis hun (Tiltaltes Hustru) ikke havde været bortrejst, vilde Gaarden ikke være brændt, en Ytring, som Tiltaltes Hustru dog ikke har villet vedkende sig.

Den Bredvigbæks Bygninger, der var forsikrede i Landbygningernes

almindelige Brandforsikring, overgaaede Brandskade er opgivet til 5821 Kr., hvilket Beløb tilligemed 4 Kr. i Taksationsomkostninger Selskabet har paastaet sig erstattet af Tiltalte. Det til Gaarden hørende Løsøre har været brandforsikret i Yorkshire Insurance Company Ltd., der har udbetalt Tiltalte i Erstatning for den brændte Høstak . . . 1125 Kr. og for den af ham ved Branden den 4 Marts lidte Skade. . . 4596 —

Ialt . . . 5721 Kr.

hvilket Beløb Selskabet har paastaet Tiltalte tilpligtet at betale i Erstatning. Efter Pedersens Forklaring har han ved sidstnævnte Brand haft en Skade paa Løsøre, der af »Vistofts Brandkasse« erstattedes ham med ca. 700 Kr., hvorhos der brændte en den paa Gaarden tjennende Karl tilhørende Cykle. Erstatningspaastand i Anledning af disse Skader er ikke nedlagt under Sagen.

Ved de tilvejebragte Oplysninger kan der imidlertid ikke mod Tiltaltes vedholdende Benægtelse, selv naar henses til, at Pedersen, der overlod Jensine Lauritzen at opgive til Brandforsikringen, hvilke af hans Ejendele der var brændte, ikke, afset fra de ham af Tiltalte muligt lovede Belønninger, kan antages at have haft nogen selvstændig Interesse i at iværksætte de to Ildebrande, at Tiltaltes Pengeforhold efter det Foreliggende have været daarlige, at der i Tidens Løb er overgaaet ham en Mængde Skader af forskellig Art, mod hvilke han har været forsikret, samt at hans Vandel tyder paa, at han er en i sædelig Henseende i høj Grad fordærvet Person, anses at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han har haft nogen Del i det af Pedersen vedgaaede Forhold med Hensyn til Ildebrandene. Tiltalte vil derfor, forsaavidt angaar Sigtelsen for Brandstiftelse, være at frifinde for Aktors Tiltale, og de mod ham nedlagte Erstatningspaastande ville herefter ikke kunne tages under Paakendelse.

Efter Høstakkens Brand opgav Tiltalte paa Tro og Love til den for vedkommende Forsikringsselskab mødende Repræsentant, at Stakken havde indeholdt mindst 50 Læs Hø, hvorpaa han efter nogen Forhandling enedes med Repræsentanten om at ansætte Vægten af hvert Læs til 1000 Pd. og Prisen til 2¹/₄ Øre pr. Pd., saaledes at den ham tilkommende Erstatning herefter udgjorde det ovennævnte Beløb af 1125 Kr.

Sognefoged Niels Agerskov af Hodsager og Simon Simonsen, der, da Stakken brændte, var Brandfoged sammesteds, have imidlertid under Eds Tilbud overensstemmende forklaret, at der efter deres Formening ikke har været mere end 20 à 25 Læs Hø i Stakken til en Værdi af højst 20 à 25 Kr. pr. Læs, og at den Tiltalte udbetalte Erstatning derfor er ganske overdreven, hvorhos de senere yderligere have udtalt, at der ikke i Stakken kan have været Hø for over 500 Kr. Rigtigheden heraf bestyrkes væsenligt ved de iøvrigt tilvejebragte Oplysninger, og idet der herefter til Trods for, at Tiltalte stadig har hævdet, at den ham udbetalte Erstatning ikke overstiger Stakkens Værdi, maa gaas ud fra, at den tværtimod har været betydelig højere end denne, maa Tiltalte ved sit heromhandlede Forhold, i Anledning af hvilket særlig Erstatningspaastand ikke er nedlagt, anses at have paadraget sig Strafansvar efter Straffelovens § 259.

Efter at der som meldt den 14 Februar 1910 var overgaaet Holme

Mølle, der da ejedes af Laurids Pedersen, en Ildsvaade, modtog Tiltalte af Brandforsikringsselskabet »Norge« i Henhold til en af ham indgiven Skadesanmeldelse en Erstatning af ialt 200 Kr. for 1½ Sæt Seletøj, en Kørekappe og to Tæpper, som havde beroet paa Møllen, og som han opgav at være tilintetgjorte ved Branden. Vel have nu baade Pedersen og den tidligere nævnte Theodor Larsen forklaret, at de for Tiltalte brændte Genstande langtfra have haft den af ham opgivne Værdi, men da der ikke vil kunne tillægges de af bemeldte Personer, af hvilke Larsen har vedgaaet at være delagtig med Pedersen i at paasætte de Holme Mølle overgaaede to Ildebrande, afgivne Forklaringer fuld Beviskraft, og der iøvrigt ikke overfor Tiltaltes Fastholden af, at Tingenes Værdi har svaret til Erstatningen, foreligger Oplysninger i modsat Retning, vil Tiltalte ikke for det nævnte Forhold, i Anledning af hvilket der ikke er nedlagt Paastand om Erstatning, kunne anses med Straf.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der i de senere Aar for Tiltalte, der ved Siden af at besidde mindre Landejendomme har drevet en Del Handel med Heste og Kreaturer, jævnlig er indtruffen pludselige, med mistænkelige Omstændigheder forbundne Dødsfald af saadanne Dyr, naar disse have været forsikrede, hvorfor der blandt Folk, der have Kendskab til ham, er opstaaet den Formening, at Tiltalte selv ombringer sine Dyr for at tilegne sig Forsikringssummerne. Idet Tiltaltes Forhold med Hensyn til disse Dødsfald har været Genstand for Undersøgelse under nærværende Sag, er der dog kun med Hensyn til nedennævnte Tilfælde, hvoraf en større Del imidlertid angaa Dødsfald, indtrufne for andre end Tiltalte, tilvejebragt saadanne nærmere Oplysninger, at han paa Grundlag af dem har kunnet sigtes for Assurancesvig.

1) Angaaende en Laurids Pedersen tilhørende Hest, som i Efter sommeren 1909 fandtes død i Stalden til den ham da tilhørende Gaard i Bredvig, har Pedersen forklaret, at Tiltalte en Aften i det nævnte Aar, vistnok i August Maaned, efter Aftale med ham har dræbt den i Stalden, hvor Tiltalte efter Aftale havde indfundet sig, medens Pedersen og hans Tjenestefolk havde forladt Gaarden for at aflægge et Besøg paa Bredvigbæk. Efter det iøvrigt Oplyste havde Tiltalte og Pedersen faa Dage før Hestens Død anmeldt den til Forsikring for 300 Kr. i en lokal Forening, men denne nægtede under Paaberaabelse af, at Forsikringen ikke var behørig tegnet, at udbetale nogen Forsikring, og Pedersen gjorde derefter ikke videre Krav derpaa.

2) Efter at Pedersen den 1 Oktober 1909 havde overtaget Holme Mølle, fandtes en Dag i samme Maaned en ham tilhørende Hest død i Møllens Stald. Med Hensyn til denne Hest har Pedersen forklaret, at Tiltalte en Aften i bemeldte Maaned efter Aftale har indfundet sig paa Møllen og dræbt Hesten i Stalden, hvor Pedersen paaviste ham den. Pedersen overværede dog ikke selv Drabet, men saa først Hesten død den næste Dag. Efter Theodor Larsens Udsagn har Tiltalte selv fortalt ham, at han har dræbt Hesten. For denne, der efter det iøvrigt Oplyste var bleven forsikret i en lokal Forening en halv Snes

Dage før dens Død for 250 Kr., er der udbetalt Pedersen en Erstatning af 187 Kr. 50 Øre.

3) Den 23 Februar 1910 ankom Tiltalte til Holme Mølle med et Køretøj forspændt med to Heste, der blev satte ind i Møllens Stald. Efter Theodor Larsens Forklaring har denne Natten efter den paafølgende Dag i Forening med Tiltalte dræbt den ene af dennes i Stalden staaende Heste, der senere fandtes død, idet Tiltalte efter at have fastgjort den ene Ende af et Reb i Spilbommen har lagt Rebet i en dobbelt Løkke om Hestens Hals, hvorpaa de begge trak i Rebets anden Ende, indtil Hesten mistede Vejret og faldt og ved sin Vægt blev kvalt i Rebet. Pedersen har godkendt Theodor Larsens Forklaring, »saa vidt hans Erfaring rækker«, og tilføjet, at han er sikker paa, at Tiltalte senere har fortalt ham, at han og Larsen i Forening havde dræbt Hesten, og at dette var hans Ærinde til Møllen. Efter sin Hjemkomst til Bredvigbæk fortalte Tiltalte til to der tjenende Karle og en Nabo, efter hvad disse have udsagt, at han havde bortbyttet Hesten imod en hvid Hest, som han førte med sig tilbage. Den dræbte Hest var for 400 Kr. forsikret i »Kreaturforsikringsforeningen for Kongeriget Danmark«, der, efter at en Dyr læge havde erklæret, at den var død af Vindkolik, har udbetalt Tiltalte 380 Kr. i Erstatning.

4) Efter hvad Laurids Petersen og Theodor Larsen i det Væsentlige overensstemmende have forklaret, har Tiltalte endvidere i Henhold til en nogle Dage forinden truffen Aftale den 18 Marts s. A. om Aftenen indfundet sig paa Holme Mølle for at dræbe en Pedersen tilhørende Hest. Efter Forklaring af Larsen, der hentede Tiltalte paa Aarhus Banegaard, forsynede han Tiltalte med en Tømme, som skulde bruges til Drabet, hvorpaa han ventede udenfor, medens Tiltalte gik ind i Stalden til Hesten, og først 2 à 3 Minutter efter, da Tiltalte kaldte paa ham, gik ind og saa, at Hesten var død. Denne, der ogsaa senere er funden død i Stalden, var for 450 Kr. forsikret i Kreaturforsikringsanstalten »Pan«, der har udbetalt Pedersen 344 Kr. 30 Øre i Erstatning.

5) Theodor Larsen har endvidere forklaret, at han og Tiltalte i Forening om Aftenen den 19 April s. A. paa den foran beskrevne Maade have dræbt en Larsen tilhørende Hest, som stod i den til Hotel »Rosen« i Horsens hørende Stald, hvor den er funden død. Efter Pedersens Forklaring har denne overværet, at Tiltalte og Larsen have drøftet, hvorledes Drabet skulde gaa for sig, samt hørt af dem begge, at det var sket. Efter at den Hesten obducerende Dyr læge havde erklæret, at den var død af Sprængning af Mellemgulvet, har »Kreaturforsikringsforeningen for Kongeriget Danmark«, i hvilken Hesten var forsikret for 400 Kr., udbetalt Larsen 380 Kr. i Erstatning.

6) Den 2 Maj s. A. fandtes en Hest død i en Stald, Tiltalte havde lejet i Aarhus, og efter hvad Theodor Larsen har udsagt, har Tiltalte efter eget Sigende dræbt den paa den oven beskrevne Maade efter allerede Dagen forinden at have gjort et forgæves Forsøg derpaa. Hesten var den foregaaende 16 April af Tiltaltes Staldkarl, Jens Madsen,

som denne tilhørende anmeldt til Forsikring i »Kreaturforsikringsforeningen for Kongeriget Danmark« for 500 Kr., men efter hvad Madsen, hvem Tiltalte havde solgt Hesten ved skriftlig Købekontrakt, bestemt har fastholdt, var Kontrakten oprettet pro forma, saa at Hesten desuagtet tilhørte Tiltalte. Den undersøgende Dyrlæge erklærede Hesten at være død af Vindkolik. Erstatningen for Hesten er opgjort til 475 Kr., men Forsikringsselskabet har ikke udbetalt nogen Erstatning, hvorimod Tiltalte af en Sagfører i Horsens, hvem han mod at faa udbetalt et Forskud har plejet at overdrage sine Krav paa de forskellige Forsikringsselskaber, har faaet udbetalt 165 Kr. imod, at Sagføreren fik Transport fra Madsen paa Erstatningsbeløbet.

7) Theodor Larsen har endvidere forklaret, at han og Tiltalte den 18 Maj s. A. om Aftenen efter en mellem dem og Pedersen samme Dag truffen Aftale paa den tidligere beskrevne Maade have dræbt en Pedersen tilhørende Hest i Stalden paa Holme Mølle, hvor den er funden død, og Pedersen, der har bekræftet den stedfundne Aftale, har yderligere udsagt, at Tiltalte og Larsen i hans Nærværelse gik ind i Stalden, da Drabet skulde finde Sted. Hesten var forsikret for 450 Kr. i Kreaturforsikringsanstalten »Pan«, der har udbetalt en Erstatning af 340 Kr. foruden 19 Kr. 73 Øre i »Omkostninger«.

8) Den 21 Maj s. A. om Morgenen fandtes en Tiltalte tilhørende Ko død i Stalden paa Bredvigbæk. Efter Udsagn af Theodor Larsen, der da opholdt sig samme Steds, har Tiltalte fortalt ham, at han har hængt Koen, og Larsen har tilføjet, at han, til hvem Tiltalte, der Natten forud uformodet var kommen til Gaarden, var gaaet i Seng, ogsaa mærkede, at Tiltalte om Morgenen en Tid var oppe af Sengen og ude af Værelset. Erstatningen for Koen, der var forsikret for 200 Kr. i »Kreaturforsikringsforeningen for Kongeriget Danmark«, er beregnet til 180 Kr., men endnu ikke udbetalt.

9) Den 2 Juni s. A. fandtes en Vognmand Anton Larsen i Brand tilhørende Hest død i hans Stald. Med Hensyn hertil har Larsen, der er den samme som den i 1ste Instans medtiltalte Anton Johannes Rasmus Larsen, nærmere forklaret, at Tiltalte den nævnte Dag kom til ham paa Marken og i Samtalens Løb tilbød at »skille ham af med« en af sine Heste mod et nærmere opgivet Vederlag. Larsen, der af fornævnte Theodor Larsen, der er hans Broder, var gjort bekendt med, at Tiltalte gav sig af med at dræbe Heste, forstod ogsaa Thomsens Tilbud som gaaende i denne Retning, hvorefter han gik ind derpaa og lod 2 af sine Heste, der gik paa Græs sætte ind i Stalden, medens Tiltalte midlertidigt bortfjernede sig. Efter Middag gik Larsen paany i Marken, og en Times Tid efter kom Tiltalte hen til ham og sagde, at nu »var det forbi«, nu kunde han sende Bud efter Dyrlægen. Hesten blev obduceret af en Dyrlæge, som erklærede, at den var død af Vindkolik. Larsen havde købt den for 175 Kr., og den var under 18 Maj 1910 anmeldt til Forsikring for 500 Kr. i »Kreaturforsikringsforeningen for Kongeriget Danmark«, der har udbetalt en Erstatning af 475 Kr.

10) Den 1 Juli s. A. om Formiddagen kom Tiltalte sammen med et Par Bekendte paa Besøg hos Anton Larsen. Efter et Par Timers Forløb begav alle 4 sig til Aarhus, og en Times Tid efter, at de var tagne af Sted, fandtes en Theodor Larsen tilhørende Hoppe, der havde været opstaldet hos Broderen, død i dennes Stald. Theodor Larsen har forklaret, at han flere Gange havde talt med Tiltalte om, at denne skulde hænge Hoppen, at der næppe var forløbet en Uges Tid efter deres sidste Samtale desangaaende før Hesten blev funden død, og at han, da Broderen samme Dags Eftermiddag gav ham Meddelelse om Hestens Død, ikke var i Tvivl om, at Tiltalte havde »set sit Snit til« at kvæle den, i hvilken Formening han bestyrkedes ved senere samme Dag at se Hestens Stilling i Stalden.

Laurids Pedersen har forklaret, at han af Tiltalte selv har hørt, at denne har dræbt Hoppen.

Da den Dyrlæge, der obducerede Hoppen, ved at afraage Haarene paa dens Hals rundt om denne forefandt en Stribe, som syntes fremkaldt ved en stærk Sammensnøring, blev det paagældende Parti af Dyret indsendt til Undersøgelse af det veterinære Sundhedsraad, som i en Erklæring af 24 August 1910 har udtalt, at det er i høj Grad sandsynligt, at Hesten er død som Følge af Sammensnøring af Halsen, udført, medens den levede, muligvis ved Ophængning. I en under 16 Maj f. A. afgiven Erklæring har Raadet yderligere udtalt, at den undersøgende Dyrlæge i et Tilfælde som det foreliggende, naar han ikke har Mistanke om, at Døden kan være fremkaldt ved Strangulation, uden Tvivl i Reglen ikke vil lægge Mærke til Snørefuren om Halsen og derved kommer ind paa en forkert Diagnose som »Vindkolik«, »Hjertelamhed« eller Lignende.

Efter sin Forklaring havde Theodor Larsen købt Hoppen for ca. 200 Kroner, og den var under 10 Maj 1910 forsikret i »Kreaturforsikringsforeningen for Kongeriget Danmark« for 440 Kr. Erstatning er ikke udbetalt.

Nysnævnte Forsikringsforening har nedlagt Paastand om, at Tiltalte tilpligtes at erstatte den det Tab, den har lidt ved at udbetale Erstatning for de Dyr, han maatte have aflivet.

Tiltalte, med Hensyn til hvem det endelig er oplyst, at der i Tiden fra en Gang i Februar 1909, da han blev udelukket af den paagældende stedlige Hesteforsikring, indtil ind i December s. A., da han fik sin Heste- og Kreaturbesætning forsikret i »Kreaturforsikringsforeningen for Kongeriget Danmark«, ikke er indtruffet noget Dødsfald i Besætningen, har imidlertid vedholdende benægtet at have dræbt de foran særlig omtalte Dyr, og idet der ikke ved de tilvejebragte Oplysninger, navnlig under Hensyn til, at de afgivne Vidnesbyrd ikke kunne nyde fuld Troværdighed, findes tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for hans Skyld i saa Henseende, vil han ikke, forsaavidt den heromhandlede Del af Sagen angaar, kunne anses med Straf. Den nedlagte Erstatningspaastand vil herefter ikke kunne tages under Paakendelse.

Ved en den 22 September 1908 indgaaet skriftlig Overenskomst forpligtede Tiltalte sig til den 28 s. M. at betale Hestehandlerne P. M. Pedersen og K. Kristensen i Vejle som Afdrag paa en Skyld til dem

200 Kr., hvorhos han til Sikkerhed for dette Beløbs prompte Betaling overdrog dem Retten til et Beløb af 180 Kr., som han havde tilgode i Ørre m. fl. Sognes Hesteforsikring for smaa Heste. Tiltalte havde imidlertid allerede faaet Beløbet udbetalt af Forsikrings-selskabet, og da han maa antages at have forbrugt det uden at betale nogen Del af de 200 Kroner, for hvilke det skulde tjene til Sikkerhed, vil han for sit nævnte Forhold være at anse efter Straffelovens § 257. Erstatnings-paastand er ikke nedlagt.

Forsaa vidt endelig Tiltalte under Hensyn til den Fremgangsmaade, han efter det Foranstaaende skal have anvendt ved Drabet af Heste og Køer, er sat under Tiltale for Dyrplageri, bliver der allerede som Følge af, at han ikke har kunnet anses skyldig i saadant Drab, ikke Spørgsmaal om at anse ham med Straf for at have begaaet den nævnte Forbrydelse, og han vil derfor i Henseende til den ommeldte Sigtelse være at frifinde for Aktors Tiltale.

Natten mellem den 15 og 16 September 1910 opstod der Ild i den Arrestanten tilhørende, af 4 straaetækte Længer bestaaende Gaard paa Viby Mark. Ilden opdagedes ved Halvtretiden og havde alt da ompspændt de 3 sammenbyggede Udlænger, hvorfra den angreb Stuehuset, og hele Gaarden, hvis Beboere maatte redde sig i det blotte Linned, nedbrændte, uden at det lykkedes at redde noget af Besætningen. Da Omstændighederne i høj Grad tydede paa, at Ilden var paasat, blev Mistanken rettet mod Arrestanten, der om Eftermiddagen før Branden var bortrejst for at overvære et Marked den følgende Dag, og den ovenfor nævnte Theodor Larsen, med hvem det oplystes, at Arrestanten havde staaet i Forbindelse, og begge undergaves Vare-tægtsfængsel. Efter nogen Tids Forløb afgav ogsaa Larsen Tilstaaelse om at have foraarsaget Ilden, idet han først gjorde gældende, at det var sket uagtsomt, men senere vedgik, at han havde gjort det forsætligt, og han har med Hensyn hertil afgivet en Forklaring, der gaar ud paa Følgende:

Efter at Larsen flere Gange siden Begyndelsen af Maj Maaned 1910 havde talt med Arrestanten om at sætte Ild paa dennes Gaard, blev der en af de første Dage af September s. A. truffen Aftale mellem dem gaaende ud paa, at Arrestanten, som just havde brandforsikret sit Løsøre i et engelsk Selskab, skulde rejse bort, naar Assurance-papirerne fra Hovedkontoret var komne tilbage til Agenten i Aarhus, og Larsen derefter mod en Betaling af 1500 Kr. om Natten sætte Ild paa Gaarden. Den 14 September mødtes Arrestanten og Larsen efter Aftale paa en Beværtning i Aarhus, hvor den endelige Beslutning om Brandens Iværksættelse blev tagen. I Henhold hertil afrejste Arrestanten den næste Dags Eftermiddag med Toget fra Aarhus, hvorpaa Larsen den paafølgende Nat Klokken mellem 2 og 3 gik ud til Arrestantens Gaard og gennem den søndre Port, som Arrestanten havde lovet at lade staa aaben, ind i Laden, hvis sydøstre Hjørne laa fuldt af Havre. Efter at have rodet lidt op i denne, kastede han en brændende Tændstik deri og bortfjernede sig, da han saa Ilden fænge, hvorpaa han ventede i nogen Afstand fra Gaarden, indtil han saa det brænde i Taget og hørte Folk raabe. Af den lovede Belønning har Larsen, efter hvad han videre har forklaret, foruden nogle Roer til en

Værdi af en Snes Kroner faaet ialt et Par Hundrede Kroner, deraf 100 Kr. i Smaabeløb allerede før Branden.

Larsen har fremdeles forklaret, at han første Gang »rigtig« talte med Arrestanten om at sætte Ild paa hans Gaard, da de den første Onsdag i Maj Maaned 1910 sammen med den tidligere nævnte Laurids Pedersen kørte hjem fra et Marked i Løgten, idet Pedersen da bragte Sagen paa Bane, hvorefter der taltes om, hvor meget der vilde kunne tjenes, uden at det kom til nogen Aftale, da Arrestanten viste sig tilbageholdende. Pedersen har dog erklæret ikke at kunne huske, at der paa den nævnte Køretur var Tale om, at Arrestanten skulde have sin Gaard brændt af. Derimod har han forklaret, at han paa Turen sagde til Arrestanten, at han skulde have Larsen til Svoger, da denne saa nok skulde lære ham at tjene Penge, samt at Larsen ved Besøg, han senere aflagde Pedersen i Herning, udtalte, at Arrestanten nu var »færdig til at faa sin Gaard brændt af«, hvorefter de yderligere talte om, at det skulde vente, til Arrestanten havde faaet sin Fourage ind, og Larsen har godkendt Rigtigheden af Pedersens i disse Henseender afgivne Forklaring.

Endvidere har Pedersen forklaret, at det, efter at han den 7 Maj 1910 sammen med Arrestanten havde været til Marked i Holstebro, paa Hjemvejen den følgende Dag kom paa Tale mellem dem, at Arrestanten nu skulde »have det samme gjort ved sin Gaard som ved Holme Mølle«. De drøftede derefter Muligheden af at foranstalte en Brand paa Gaarden, og i Samtalens Løb tilbød Pedersen for 1000 Kr. at lære Arrestanten, hvorledes han skulde bære sig ad dermed. Arrestanten modtog vel dette Tilbud, men Sagen blev aldrig senere omtalt mellem dem.

Efter Larsens Udsagn har Arrestanten berettet ham Indholdet af denne Samtale.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Størstedelen af Arrestantens Landbrugsmaskiner inden Branden var blevne indsatte i Ladebygningen, hvor de ved Branden tilintetgjordes. Larsen har med Hensyn hertil forklaret, at han havde gjort Arrestanten opmærksom paa, at han maatte sørge for at have Maskinerne i Hus inden Branden, hvad Arrestanten erklærede ogsaa at have tænkt paa, og Tjenestekarl Lars Christian Madsen, der tjente Arrestanten, da Branden fandt Sted, har til en Rapport forklaret, at Maskinerne efter Arrestantens Ordre var bragte i Hus kort før Branden.

Arrestanten, der den 12 Juni 1909 fik Skøde tinglyst paa sin Ejendom, har først den 25 August 1910 gennem en i Aarhus boende Agent brandforsikret sit Løsøre i »Law car & general insurance corporation ltd.« i London. Policen udfærdigedes den 29 s. M. paa Selskabets Kontor i København og afsendtes den 7 September næsteften til Arrestanten mod Postopkrævning af Præmien. Denne Opkrævning indløste Arrestanten først den 14 s. M., og Policen tog han — som han har udsagt for at læse den — med sig, da han den følgende Dag rejste bort. Om Grunden til, at han først indløste Policen saalænge efter dens Ankomst, har Arrestanten forklaret, at han forinden vilde forhøre sig hos Agenten i Aarhus om, hvorvidt Præmien var bleven højere end lovet.

Politibetjent H. P. C. M. Hansen i Aarhus har edelig forklaret, at han Søndagen efter Branden (o: den 18 September), da han var i Følge med Stævningsmand S. Loft i Aarhus samt sin og dennes Hustru, mødte Arrestantens senere afdøde Moder, der Brandnatten havde opholdt sig paa Arrestantens Gaard, til hvilken hun var kommen den 14 September, og at hun da fortalte, at Grunden til, at hun bemeldte Nat var paa Gaarden, var den, at Arrestanten havde bedt hende tilbringe den der, idet han havde begrundet sin Anmodning med, at hun nok vilde kunne vaagne, hvis der skulde »ske Noget«. De øvrige Personer, med hvilke Hansen var i Følge, have imidlertid erklæret ikke at erindre, at en saadan Udtalelse er falden, og den af Arrestantens Søster, Anna Kirstine Jespersen, der ligeledes tilbragte Brandnatten paa Gaarden, afgivne Forklaring gaar ogsaa ud paa, at det var efter hendes Forslag, at hun og Moderen, der efter den oprindelige Bestemmelse skulde have været hjem til Aarhus den 15 September om Aftenen, besluttede sig til at blive om Natten paa Gaarden.

Forsaavidt Tjenestekarl Lars Christian Madsen har udsagt, at Arrestantens Hustru har meddelt ham, at hendes Svigermoder, da denne nogen Tid efter Branden var bleven indlagt paa et Hospital som lidende af Apopleksi, hvoraf hun kort efter døde, under et Besøg havde sagt til hende, at der var Noget, der trykkede hende, har Arrestantens Hustru edelig benægtet saavel, at hendes Svigermoder har udtalt sig til hende som anført, som at hun selv er fremkommen med den hende tillagte Meddelelse, og det Tilvejebragte giver i det Hele taget ikke sikre Holdpunkter for en Antagelse af, at Arrestanten skulde have givet sin Moder et Vink om, at han agtede at lade sætte Ild paa sin Gaard.

Efter at Theodor Larsen havde forklaret, at Arrestanten ved deres Sammenkomst den 14 September havde meddelt ham, at hans Hustru et Par Dage tidligere efter en Bemærkning af Arrestanten om, at han ikke kunde »klare sig« længere, havde udtalt, at hun hellere saa, at Gaarden brændte, end at de blev nødte til at forlade den og tage ind til Aarhus igen, har hun ogsaa vedkendt sig den anførte Udtalelse, hvorimod Arrestanten har erklæret ikke at erindre Samtalen. Hun har imidlertid erklæret, at det ikke var hendes Hensigt med denne Ytring, som hun ikke tillagde nogen Betydning, at opfordre Arrestanten til at afbrænde sin Gaard.

I Erstatning for de nedbrændte Bygninger, der var forsikrede i »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for Bygninger og andre faste Ejendele i Nørrejylland«, er der tilkendt Arrestanten 11,412 Kr., hvilket Beløb tilligemed 8 Kr. i Taksationsomkostninger Selskabet har paastaet sig tilkendt i Erstatning hos Arrestanten. Den Arrestanten paa Løsøre tilføjede Brandskade er opgjort til 12,065 Kr., men med Hensyn hertil er der ikke af det paa-gældende Forsikringssselskab nedlagt nogen Erstatningspaastand mod Arrestanten.

Endskønt der efter det Oplyste er en Del Omstændigheder, som tyde paa, at Theodor Larsen ved som vedgaaet at sætte Ild paa Arrestantens Gaard har handlet efter Aftale med denne, i hvilken Henseende det endnu kan anføres, at forskellige Oplysninger gaa ud paa,

at Arrestanten, uagtet hans Pengeforhold ikke var gode, i Tiden efter Branden har søgt at støtte Larsen med Penge eller Kaution, findes det Foreliggende, særlig under Hensyn til, at de af Larsen og Pedersen afgivne Forklaringer ikke kunne nyde fuld Troværdighed, dog ikke med en saadan Sikkerhed at pege hen paa, at Arrestanten har haft Del i den af Larsen vedgaaede Ildspaesættelse, at han mod sin bestemt fastholdende Benægtelse deraf vil kunne anses skyldig i bemeldte Forhold. Arrestanten vil derfor, forsaavidt angaar Sigtelsen for Brandstiftelse, være at frifinde for Aktors Tiltale, og der bliver herefter ikke Spørgsmaal om at tage den nedlagte Erstatningspaastand under Paakendelse.

Forsaavidt Arrestanten sigtes for Assurancesvig, er det oplyst, at han til Efterretning ved Brandskadens Fastsættelse har opgivet Værdien af en Del Møbler til et Beløb, der overstiger den Pris, han har givet for dem, med noget over 200 Kr., og at Erstatningen er fastsat overensstemmende med hans Opgivelse. Da der imidlertid ikke foreligger Oplysninger om de paagældende Genstandes Værdi ved Branden, mangler der Eoje til at antage, at Arrestanten, der i hvert Fald for en stor Del af Genstandenes Vedkommende har hævdet, at de af ham opgivne Beløb ikke have oversteget deres Værdi, ved sit nævnte Forhold har handlet i svigagtig Hensigt, og idet han derfor heller ikke, forsaavidt den heromhandlede Sigtelse angaar, vil kunne anses med Straf, vil han i det Hele være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Hvad angaar den Straf, Tiltalte efter det Ovenstaaende har forskyldt, findes de Forhold, i hvilke han er anset skyldig, ikke at kunne have medført en Forhøjelse af den ham ved den ham sidst overgaaede Dom ikendte Straf, om de havde været inddragne under den ved Dommen paakendte Sag, og Straffen for bemeldte Forhold maa derfor i Medfør af Straffelovens § 64 bortfalde.

Nr. 2. Aktieselskabet Klampenborg Væddeløbsbane (Hansen)

mod

Firmaet »Les frères Voisin« (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Kontraktmæssigheden af en af Indstævnte til Appellanten leveret Flyvemaskine.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 April 1911: Kontracitanterne, AS Klampenborg Væddeløbsbane, bør til Hovedcitanterne, Firmaet »Les frères Voisin«, Billancourt, Frankrig, betale 2929 Kroner 34 Øre med Renter deraf 5 pCt. pro anno fra den 22 November 1909, til Betaling sker. Saavel Hoved- som Kontra-

sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I foregaaende Instans er det med Føje gjort gældende af de Indstævnte, at den af Appellanterne med Hensyn til Betalingen af de 5000 frcs. fremsatte Indsigelse, at den under 15 Juli 1909 stedfundne Flyvning er præsteret for sent, allerede af den Grund ikke kan komme i Betragtning, at Appellanterne efter bemeldte Datum ikke i betimelig Tid have tilkendegivet de Indstævnte, at de agtede at paaberaabe sig nogen Forsinkelse i den nævnte Retning, og endnu mindre stillet den paagældende Maskine til de Indstævntes Disposition, idet de tvertimod selv have udnyttet den baade her i Landet og i Sverig.

Herefter og iøvrigt i det Væsenlige i Henhold til de Grunde, som under den Del af Sagen, der efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, ere anførte i den indankede Dom, vil denne være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Aktieselskabet Klampenborg Væddeløbsbane, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Skrivelse af 9 Marts 1909 tilbød Hovedcitanterne, Firmaet »Les frères Voisin«, Billancourt, Frankrig, Kontracitanterne, A/S Klampenborg Væddeløbsbane, for en Sum af 20,000 frcs. at levere dem en Flyvemaskine, fuldstændig udrustet til Flyvning. Betalingen skulde erlægges med 5000 frcs. ved Bestillingen, 4000 frcs., naar Apparatet var færdigt fra Fabriken, 6000 frcs. efter Modtagelsesprøverne i Frankrig og Restbeløbet 5000 frcs., naar Maskinen i Danmark havde »fløjet Banen helt rundt tilbage til Udgangspunktet«. Hovedcitanternes fornævnte Skrivelse indeholdt derhos følgende Udtalelser:

»Lige indtil den stillede Garanti fuldtud er prøvet af Dem, ere vi rede til paa vor Kappe at tage Omkostningerne ved Forsøgene, og vi tilbyde Dem at yde Dem vor Bistand i Læretiden.

For det Tilfælde, at Deres Maskine efter at være kommet til Danmark ikke skulde være i Stand til at opfylde de for Modtagelsen stillede Betingelser, eller vi ikke kunne opfylde Betingelserne for Modtagelsen i Frankrig, tilbagebetale vi Dem uden nogetsomhelst Fradrag de erlagte Beløb, medens De vel at mærke for egen Regning maa bære

Omkostningerne ved Transporten frem og tilbage saavel som de Omkostninger, der maatte være opstaaet ved, at De har ladet Folk bryde op for at rejse til Danmark, idet disse Omkostninger skulle ækvivaleres ved de vellykkede Forsøg forinden Afrejsen fra Frankrig, siden Maskinen jo heldigt maa have gennemgaaet sine garanterede Prøver forinden Afsendelsen til Danmark. . . .

Endelig love vi at tage paa vor Kappe alle Omkostningerne ved Forsøg, deri indbefattet mulige Uheld under Modtagelsesprøverne.

I Skrivelse af 9 Marts 1909 modtog Kontracitanterne det gjorte Tilbud og betalte s. D. den stipulerede 1ste Rate af Købesummen.

Den 29 Maj s. A. betalte Kontracitanterne 2den og 3die Rate med ialt 10,000 frcs., hvorpaa Maskinen blev afsendt hertil, hvor den maa antages at være ankommen i Begyndelsen af Juni s. A. Den 15 Juli s. A. blev der paa Væddeløbsbanen ved Klampenborg foretaget en Cirkelflyvning med Maskinen, hvorefter Hovedcitanterne afkrævede Kontracitanterne Købesummens sidste Rate 5000 frcs. Da Kontracitanterne vægrede sig ved at betale denne Sum, have Hovedcitanterne nu under denne Sag paastaet dem tilpligtede at betale fornævnte 5000 frcs. og som Rest paa Omkostningerne ved en Montørs Rejse hertil og Ophold her fra den 7 til 21 Juni 1909, 207 frcs., med Renter af det samlede Beløb 5207 frcs. 5 pCt. p. a. fra Hovedforligsklagens Dato den 22 November 1909 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Kontracitanterne have i første Række gjort gældende, at Hovedcitanterne intet Krav have paa at faa de 5000 frcs. betalt, idet Forudsætningen for et saadant Kravs Berettigelse var den, at der snart efter Flyvemaskinens Ankomst hertil blev præsteret den stipulerede Cirkelflyvning med Maskinen, men saadan Flyvning fandt som nævnt først Sted den 15 Juli 1909. Da der imidlertid ikke i Vilkaarene for Kontracitanternes Køb af Flyvemaskinen er fastsat nogen Tidsgrænse, inden hvilken Cirkelflyvningen skulde have fundet Sted, og Kontracitanterne ikke have bevist, at Hovedcitanterne have noget Ansvar for, at den ikke blev præsteret før 15 Juli 1909, kan Kontracitanternes heromhandlede Indsigelse ikke anses beføjet, og da Kontracitanterne efter Proceduren maa antages at have frafaldet en af dem fremsat Indsigelse mod at skyldte de for Montørens Rejse m. v. krævede 207 frcs., maa der ved Sagens Paadømmelse gaas ud fra, at Hovedcitanterne have Krav paa hele det hovedpaastævnte Beløb.

Kontracitanterne have imidlertid ogsaa under denne Forudsætning paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de gøre gældende, at de have forskellige Modfordringer paa Hovedcitanterne, der tilsammen udgøre 5649 Kr. 75 Øre, og de have derfor i Kontrasagen nedlagt Paastand paa, at disse Modfordringer likvideres i, hvad der eventuelt maatte blive tilkendt Hovedcitanterne under Hovedsagen. Hovedcitanterne have protesteret imod, at nogen af de nævnte Modfordringer bringes i Fradrag i det hovedpaastævnte Beløb, og de have derhos paastaet sig Kontrasagens Omkostninger tilkendte hos Kontracitanterne.

De Modfordringer, som Kontracitanterne mene at have paa Hovedcitanterne, have de opført under følgende Poster:

a.	Udgifter til Forsøgene med Flyvemaskinen i Tiden fra dens Ankomst hertil og til den 15 Juli 1909, derunder Folkeløn, Reparationer, Nyanskaffelser, Assurance m. v. . . .	1431 Kr. 04 Øre
b.	Dr. Folmer Hansens Ophold i Paris 29 Maj —15 Juni 1909	588 — 70 —
c.	Aviatikeren Legagneux's Ophold her til 29 Juni 1909	1298 — 16 —
d.	Underskud ved Flyvemaskinens Forevisning for Publikum i Tiden 9 Juni—15 Juli 1909 . . .	2331 — 85 —
	tilsammen	5649 Kr. 75 Øre

ad a. Hvad nu først det under dette Litra anførte Beløb angaar, da maa der gives Hovedcitanterne Medhold i, at de ikke kunne være pligtige at erstatte de med Anskaffelsen af en af Kontracitanterne hos et andet fransk Firma købt ny Cylinder forbundne Omkostninger — 444 Kr. 04 Øre — eller Omkostningerne ved en af Kontracitanternes Mekaniker i den Anledning foretagen Rejse til Paris m. v. — 167 Kr. 30 Øre —, idet Kontracitanterne end ikke have assereret forgæves at have opfordret Hovedcitanterne til at levere en ny Cylinder eller godtgjort, at Anskaffelsen af en saadan var nødvendig, hvorved bemærkes, at det af Sagens Oplysninger ses, at Hovedcitanterne, uden herfor at beregne sig Betaling, have leveret en ny Køler til Motoren.

Da Hovedcitanterne havde forpligtet sig til at afholde Omkostningerne ved Forsøgene med Flyvemaskinen, derunder Uheld under Modtagelsesprøverne, og da Kontracitanterne maa anses tilstrækkelig at have dokumenteret, at de have afholdt de iøvrigt under a anførte Udgifter, maa de være berettigede til i deres Skyld til Hovedcitanterne at faa fradraget 1431 Kr. 04 Øre ÷ (444 Kr. 04 Øre + 167 Kr. 30 Øre) eller 819 Kr. 70 Øre.

ad b. Det er uomtvistet, at Hovedcitanterne havde paataget sig Forpligtelse til at lære Dr. Folmer Hansen, der paa Kontracitanternes Vegne havde forhandlet om Købet af Flyvemaskinen, at flyve, og at Folmer Hansen i den Anledning, da Maskinen i Slutningen af Maj 1909 blev afsendt hertil, forblev i Paris, som han forlod den 15 Juni 1909 uden at have lært at flyve. Da Kontracitanterne imidlertid ikke mod Hovedcitanternes Benægtelse have ført Bevis for, at de Sidstnævnte havde Skylden for, at Folmer Hansen ikke inden sin Afrejse fik lært Flyvekunsten, kunne Kontracitanterne ikke med Føje kræve, at Hovedcitanterne skulle refundere dem Omkostningerne ved Folmer Hansens forlængede Ophold i Paris.

ad c. Med Hensyn til den heromhandlede Fordring have Hovedcitanterne anbragt, at Kontracitanterne paa egen Haand havde opfordret Aviatikeren Legagneux til at rejse hertil, og at Omkostningerne derved maa være dem ganske uvedkommende.

Da Kontracitanterne heroverfor ikke have godtgjort, at Hovedcitanterne skulde have nogen Forpligtelse til at erstatte disse Udgifter, som efter de mellem Parterne aftalte Vilkaar tværtimod maa antages at paahvile Kontracitanterne, vil Beløbet ikke kunne bringes til Afkortning i Hovedcitanternes Fordring.

ad d. Det samme gælder det under dette Litra omhandlede Beløb,

idet Kontracitanterne ikke have ført nogetsomhelst Bevis for, at Hovedcitanterne skulde have Pligt til at dække de heromhandlede Udgifter, der ikke kunde henregnes til Omkostninger ved Forsøgene med Flyvemaskinen.

Som Følge af det Anførte vil Sagen være at afgøre saaledes, at Kontracitanterne ville være at dømme til at betale Hovedcitanterne det hovedpaastævnte Beløb 5207 frcs. eller 3449 Kr. 04 Øre*) med Fradrag af det ovenfor ad a omtalte Beløb 819 — 70 —

altsaa . . . 2929 Kr. 34 Øre,

med Renter af dette Beløb som paastaet.

Saa vel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdag den 10 April.

Nr. 15. Firmaet Brødrene Bojsen (Asmussen)

mod

Fabrikant Brostrøm (Harboe),

betræffende Ophævelse af et Forbud og Erstatning for samme m. m.

Esbjergs Fogedrets Kendelse af 29 Oktober 1906: Den begærte Forbudsforretning bør nyde Fremme saaledes, at det forbydes Rekvisitus at forhandle eller lade forhandle eller overhovedet disponere over Roeskæremaskiner forsynede med den ved det forannævnte Patent beskyttede Anordning, dog kun mod en Sikkerhedsstillelse fra Rekvirentens Side af 2000 Kroner, hvilken Sikkerhed alt er stillet.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Februar 1910: Det paaankede Forbud bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betale Appellanterne, Firmaet Brødrene Bojsen, til Appellindstævnte, Fabrikant Carl August Brostrøm, 150 Kroner, der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forknydelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Dahl en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham den 21 Juni 1909 for Overretten fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Ved Højesterets Dom af 24 April 1912 er det afgjort, at det i den indankede Dom ommeldte Patent Nr. 6152 ifølge Patent-

*) Skal være 3749 Kr. 04 Øre.

lovens § 1 Nr. 3 ikke burde have været meddelt. Som Følge heraf vil, hvad Parterne ogsaa ere enige om, det nedlagte Forbud være at ophæve.

Derhos vil der efter Appellantens Paastand være at tilkende ham en Erstatning for det Tab, den Tort og den Kreditspilde, der ved Forbudet er paaført ham i Tiden fra dets Nedlæggelse, indtil den 5 Februar d. A., da Indstævnte tilkendegav Appellanten, at han frafaldt enhver Ret efter Forbudsforretningen.

Efter samtlige foreliggende Oplysninger, derunder en efter Dommens Afsigelse optagen Skønsforretning, vil denne Erstatning kunne bestemmes under Et til 5000 Kroner, af hvilket Beløb der ifølge Proceduren vil være at svare Renter fra Forbudsforretningens Dato.

Processens Omkostninger for Overretten ville være at ophæve.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Indstævnte have at betale Appellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Den ovennævnte Forbudsforretning ophæves. Indstævnte, Fabrikant Brostrøm, bør til Appellanten, Firmaet Brødrene Bojsen, betale 5000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 29 Oktober 1906, til Betaling sker. Processens Omkostninger for Lands-overretten ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Indstævnte til Appellanten med 400 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere {saalydende: Ved dansk Patent Nr. 6152 af 19 November 1903, beskyttet fra den 5 Marts s. A., meddeltes der Forpagter Jens Frederik Jensen af Kobbegaard Eneret paa en Anordning ved Roeskæremaskiner, hvilken Anordning i »Patentkravet« beskrives saaledes:

Ved Roeskæremaskiner med tromleformet Skæreapparat den Anordning, at Tromlens Sider kun udgøres af Knive, der ere anbragte med saa store Mellemlum, at Roesnitte, efterhaanden som de under Afskæringen træde ind i Tromlen, kunne falde ud gennem Knivmellemlummene paa Tromlens Sider«.

Efter at Retten til dette Patent ved et den 8 og 11 Marts 1906 dateret Dokument var gaaet over til Appelindstævnte, Fabrikant Carl August Brostrøm i Kallundborg, indgav denne til Fogden i Esbjerg Købstad, Skads Herred og Fanø Birk en Rekvisition, hvori han under Anbringende af, at Appellanterne, Firmaet Brødrene Bojsen i Esbjerg,

have ladet fremstille og ved Bistand af Rejsende overalt i Danmark forhandlet en Roeskæremaskine, ved hvis Fremstilling var anvendt en Anordning aldeles ens med den ved bemeldte Patent beskyttede, anmodede Fogden om hos Appellanterne at nedlægge Forbud mod, at de for Fremtiden fremstillede eller lode fremstille samt forhandlede eller overhovedet disponerede over Roeskæremaskiner, forsynede med den ved Patentet beskyttede Anordning, ligesom mod, at de forhandlede eller overhovedet disponerede over de Roeskæremaskiner, forsynede med nævnte Anordning, som de allerede selv eller ved Andres Bistand maatte have fremstillet, hvorhos han forbeholdt sig Ret til at søge Erstatning for det begaaede Indgreb i Patentretten samt til at forlange Udlevering af de i Strid med Patentretten forfærdigede Maskiner. Appellanterne protesterede imidlertid mod Forretningens Fremme, men ved Fogdens den 29 Oktober 1906 afsagte Kendelse blev det eragtet, at den begærte Forbudsforretning burde nyde Fremme, saaledes at det forbødes Appellanterne at forhandle eller lade forhandle eller overhovedet disponere over Roeskæremaskiner, forsynede med den ved det oftnævnte Patent beskyttede Anordning, dog at der vilde være at stille en Sikkerhed af 2000 Kr., og samme Dag blev der, idet bemeldte Sikkerhed allerede inden Forretningens Begyndelse var stillet, for Appellanterne nedlagt Forbud i Overensstemmelse med den afsagte Kendelse.

Denne Kendelse have Appellanterne nu indanket her for Retten, hvor de have paastaet Fogedforretningen og det derunder nedlagte Forbud ophævede samt Appelindstævnte tilpligtet at betale dem Erstatning for Tort og Kreditspilde med 10,000 Kr. eller et af uvillige Mænd fastsat Beløb tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forbudets Dato samt endelig i Erstatning for allerede paaløbet Tab 1200 Kr. og fremdeles 2800 Kr. aarlig for hver fremtidig paaløbende Aarssæson regnet fra 1 Januar 1907 indtil Fogedforbudets endelige Ophævelse tilligemed Renter som foranført. Appelindstævnte har derimod procederet til Stadfæstelse af Forbudet.

Til Støtte for deres Paastand have Appellanterne anført, at der ikke kan være Tale om nogen Sammenligning mellem den patenterede Anordning og den Anordning, der er benyttet ved de af dem forhandlede Roeskæremaskiner, der ikke ere forsynede med det i »Patentkravet« ommeldte tromleformede Skæreapparat, men med et Skæreapparat i Tragform, idet Knivene ere anbragte skævt paa to, paa en Aksel siddende Skiver, hvoraf den ene er betydelig større end den anden. Idet de derhos have hævdet, at tragformede Roeskæremaskiner have været fabrikerede, længe forinden det forommeldte Patent blev meddelt, have de endelig gjort gældende, at Patentet under alle Omstændigheder er bortfaldet som en Følge af, at Appelindstævnte ikke udøver eller stadig har udøvet Opfindelsen, at heller ikke den oprindelige Patenthaver har udøvet Opfindelsen, samt at Afgiften for de forløbne Patentaar ikke rettidigt er erlagt.

Til Oplysning under Sagen er der dels paa Foranstaltning af Appellanterne afholdt en Skønsforretning, som dog endte, uden at der opnaaedes Overensstemmelse mellem de udmeldte Mænd om Besvarelsen af de dem forelagte Spørgsmaal, dels paa Foranstaltning af Appelindstævnte en Overskønsforretning. Under denne sidstnævnte Forretning have Skønsmændene om en dem forevist Roeskæremaskine, der

maa antages forfærdiget af Appellindstævnte, udtalt, at den hovedsagelig bestod af »et tromleformet Skæreapparat, hvis Sider udgøres af Knive, anbragte med saa store Mellemrum, at Roesnitterne, efterhaanden som de under Afskæringen træde ind i Tromlen, kunne falde ud gennem Knivmellemrummene paa Tromlens Sider. Tromlens Endeflader ere lukkede, og Tromlen er cylindrisk«. Om en Skønsmændene ligeledes forevist, af Appellanterne forhandlet, men af en Trediemand forfærdiget tilsvarende Maskine have Mændene dernæst udtalt, at den — ligesom den forommeldte — havde »et tromleformet Skæreapparat, hvis Sider udgøres af Knive med saa store Mellemrum, at Snitterne, efterhaanden som de under Afskæringen træde ind i Tromlen, kunne falde ud gennem Knivmellemrummene paa Tromlens Sider. Tromlens Endeflader have forskellig Diameter; den største Ende af Tromlen er aaben, saa Roesnitterne ogsaa kunne falde ud ad denne. Knivene paa Tromlen ere her skraat stillede«. Efter en Beskrivelse af nogle med denne sidstomhandlede Maskine foranstaltede Prøver hedder det i Forretningen: »Det skønnes herefter, at Anordningen efter Princippet — som det er præciseret i selve Patentkravet — er beskyttet fra den 5 Marts 1903 i den Udstrækning, Patentloven angiver. Saa vidt vides har den i Patentkravet nævnte Anordning ved Roeskæremaskiner med tromleformet Skæreapparat ikke været anvendt før, hvilket Patentkommissionen antagelig ogsaa ved Patentets Udstedelse maa have erkendt«.

Efter hvad der saaledes er oplyst om Indretningen af de to Maskiner, findes det at maatte statuere, at der ved Appellanternes Forhandling af Roeskæremaskiner er gjort Indgreb i den Appellindstævnte ved det oftnævnte Patent tillagte Eneret til Benyttelsen af den patenterede Anordning ved saadanne Maskiner; men herefter, samt idet Appellanterne ikke overfor Appellindstævntes Benægtelse have godtgjort, hverken at den paagældende Anordning førend Patentets Udfærdigelse har været bragt til Anvendelse her i Landet, eller at Patentet er bortfaldet paa Grund af de af ham anførte Omstændigheder, maa det biliges, at der ved den indankede Kendelse er tillagt den begærte Forbudsforretning Fremme, og det under Forretningen nedlagte Forbud, mod hvis Formulering ingen særlig Indsigelse er fremsat, vil saaledes være at stadfæste, hvorefter der ikke bliver Spørgsmaal om at tage den af Appellanterne nedlagte Erstatningspaastand til Følge.

Efter Omstændighederne findes Appellanterne at burde godtgøre Appellindstævnte Processens Omkostninger for Overretten med 150 Kroner.

Der vil være at forelægge Overrettsagfører Dahl en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham den 21 Juni f. A. for Overretten fremlagte Indlæg. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Fredag den 11 April.

Nr. 7. Gæstgiver J. P. Poulsen (Aagesen)

mod

Sagfører Valdemar Andersen (Ingen),

betræffende Ophævelse af en Udlægsforretning og Erstatning for samme m. m.

Odense Herreds Fogedrets Dekret af 10 Juni 1909: I de saaledes under Nr. 1—93 og 111—118 registrerede Løsrøreeffekter i den under Nr. 94 registrerede faste Ejendom med Bygninger, Tilbehør og Assurancesum samt i Besætning, Inventar og Avlsredskaber under Nr. 95—110 dekretede Fogden derefter — Rekvisiti Ret efter Konkurslovens § 160 samt Trediemands mulige bedre Ret forbeholdt — Udlæg at være sket til Fyldestgørelse af det opgjorte Beløb med videre paaløbende Omkostninger og Renter.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 August 1910: Den forommeldte Eksekutionsforretning bør for et Beløb af 18 Kroner være ophævet, men bør iøvrigt ved Magt at stande. Til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøder Appellindstævnte, Sagfører Valdemar Andersen af Odense, 25 Kroner og ligesaa meget til Justitskassen. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Indholdet af det i den indankede Dom gengivne, af Appellanten underskrevne Dokument, der er udfærdiget paa en af Indstævnte forfattet, trykt Blanket og i flere Henseender er tvetydigt, kunstlet og uforstaaeligt for en Lægmand, og efter den nøje Forbindelse, der bestod mellem Dokumentet og den i Dømmets omtalte Handel, kan Appellanten ikke anses ved Dokumentets Udstedelse at have afskaaret sig fra den ham naturlig tilkommende Ret til at beholde Købesummen for den i Sagen omtalte Ko, naar Handelen gik tilbage paa Grund af Sælgerens Misligholdelse.

Da nu en saadan Tilbagegang af Handelen har fundet Sted, vil den af Indstævnte foretagne Udlægsforretning allerede som Følge af det Anførte være at ophæve, uden at det vil være nødvendigt at undersøge, hvad Appellanten iøvrigt har anført til Støtte herfor.

Indstævnte, der paa et Tidspunkt, da han var vidende om Handelens Tilbagegang, har ladet Dokumentet rathabere for vedkommende Forligskommission og derefter ladet Udlæget foretage, vil for Tort og Kreditspilde, der ved Udlæget maa antages at

være paaført Appellanten, have at betale denne en Erstatning, der bestemmes til 500 Kroner.

I Henseende til de Indstævnte idømte Bøder vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret vil Indstævnte have at betale til Appellanten med 600 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Den paaankede Udlægsforretning ophæves. I Erstatning for Tort og Kreditspilde bør Indstævnte, Sagfører Valdemar Andersen, til Appellanten, Gæstgiver J. P. Poulsen, betale 500 Kroner. I Henseende til de Indstævnte idømte Bøder bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for nævnte Ret og for Højesteret betaler Indstævnte til Appellanten med 600 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 26 November 1908 købte Appellanten, Gæstgiver J. P. Paulsen af Vervingesogn, af Kreaturhandler H. Chr. Hansen, Holmehave, en broget Kælveko, garanteret frisk og sund samt fuldt ud reel, for en Købesum af 205 Kroner, og blev der s. D. i Anledning af det nævnte Køb af Appellanten underskrevet og til Appelindstævnte, Sagfører Valdemar Andersen af Odense, overleveret et saalydende Dokument:

»Underskrevne J. P. Paulsen, Vervinges Kro, der i Dag af Kreaturhandler Hans Chr. Hansen, Holmehave, har købt og modtaget en broget Kælveko med Klip i venstre Øre for en Pris af 205 Kr., skriver to hundrede og fem Kroner, erkender herved i den Anledning at være bleven skyldig til Sagfører Valdemar Andersen i Odense, der er indtraadt i Sælgerens Ret, Købesum 205 Kr., der tilligemed Inkassatorsalær 6 pCt. af Beløbet betales skadesløst til Sagfører Andersen paa hans Kontor i Odense senest den 26 Maj 1909. Af de Summer, der erlægges efter nævnte Tid, betales Morarenter 1 Procent maanedlig.

Skulde min nævnte Kreditor finde Anledning til at kræve Betaling inden Forfaldstid, er jeg pligtig at betale skadesløst paa Anfordring og under Eksekutionstvang, dog er Kreditor, forsaavidt hans Anfordring ikke er grundet i Misligholdelse af mine Forpligtelser efter dette Dokument, pligtig at bøde til mig 10 pCt. af ethvert Beløb, der saaledes maatte blive betalt før fornævnte Forfaldstid. I alle andre Tilfælde godtgøres 6 pCt. p. A. for Betaling før Forfaldstid. Forsaavidt Andet ikke er vedtaget, indestaaer Sælgeren for skjulte Fejl ved det Købte, i hvilken Henseende Sælgeren har givet mig særlig Garantierklæring, og er Sælgeren som Følge heraf pligtig at erstatte den Værdi-Difference,

som skyldes mulige Mangler, hvilket Erstatningskrav, der alene kan gøres gældende mod Sælgeren og ikke mod Kreditor efter dette Dokument, være sig ved Likvidation eller paa anden Maade, i Mangel af mindelig Ordning skal rejses ved de almindelige Domstole, ikke ved Voldgift.

Ejendomsretten overgaar først til mig samtidig med Betalingen, og er Kreditor i Tilfælde af Udeblivelse med Betaling berettiget til at forlange det Solgte tilbageleveret og til at realisere det underhaanden eller ved Auktion og afskrive Netto Provenuet paa Gælden. I Tilfælde af, at det Solgte, der af mig skal være forsikret i en Kreaturforsikringsforening, dør eller beskadiges ved Ildsvaade eller paa anden Maade omkommer, er jeg uberettiget til at hæve Assurancesummen for det Solgte, men denne tilhører Sagfører Andersen og kan alene hæves af ham til Afskrivning paa Gæld efter nærværende Dokument, der gælder som min ensidige Forpligtelse til Beløbets skadesløse Betaling. Ved Indfrielsen udleveres dette Dokument i kvitteret Stand.

Misligholdes denne Kontrakt f. Eks. ved Udeblivelse med Afdrag eller ved Salg eller anden ulovlig Disposition af det Købte, er hele Gælden straks forfalden til Eksekution.

Frd. af 6 August 1824 frafaldes, forsaavidt angaar udlagte Befordringsudgifter i Tilfælde af Eksekution, hvilke jeg betaler efter Regning fra Kreditor eller hans Befuldmægtigede.

Nærværende Forlig kan ratihaberes for en Forligskommission, saa at det faar Eksekutionskraft, og bemyndiger jeg herved Kontorist Al. Andersen, Odense, til at give Møde for mig i Forligskommission og foretage Ratihabition paa mine Vegne.◀

hvilket Dokument i Henhold til Slutningsbestemmelsen i samme inden Odense Amtstuedistrikts 2den Forligskreds den 24 April f. A. blev ratihabet og tillagt Retskraft som offentlig Forlig, medens der under Retshandelens ovennævnte Dato, den 26 November 1908, af fornævnte Kreaturhandler Hansen til Appellanten udstedtes saalydende Garantibevis:

»Underskrevne Kreaturhandler Hans Chr. Hansen i Holmehave, der for en Købesum af 205 Kr. 00 Øre til Gæstgiver J. P. Paulsen i Verninge i Dag har solgt en broget Kælveko, erklærer herved, (at fornævnte Salg er sket saaledes, at jeg yder Køberen sædvanlig Garanti for skjulte Fejl, hvorved forstaas, at jeg i Tilfælde af Mangler ved det Solgte er pligtig at erstatte Køberen den Værdi-Difference, som skyldes saadanne Mangler, hvilket Erstatningskrav, saa snart Køberen kommer til Kundskab om paagældende Fejl og senest inden en Maaned fra Dato, i Mangel af mindelig Ordning skal rejses ved de almindelige Domstole.◀

Efter at Koen hos Appellanten kort efter Modtagelsen, den 26 November, havde kælvnet, viste det sig imidlertid, at Koen var topattet, idet den kun malkede af de 2 højre Patter, og efter at Appellanten i Anledning af denne Mangel ved Koen havde henvendt sig til Sælgeren, enedes de om, at Sælgeren den 9 December 1908 om Aftenen tog Koen tilbage til sig, hvor den Natten mellem den 10 og 11 December

døde, efter vedkommende Dyrlæges Erklæring lidende af akut Mave- og Tarmbetændelse, formentlig fremkaldt ved Nydelsen af usunde Roer.

Da Appellanten undlod at betale Appelindstævnte den vedtagne Købesum til det i Kontrakten af 26 November 1908 som yderste Termin fastsatte Tidspunkt den 26 Maj 1909, begærte Appellindstævnte den 29 s. M. hos Fogden i Odense Herred Udlæg foretaget hos Appellanten til Dækning af hans efter Dokumentet tilkommende Krav paa 205 Kr. med Renter og Omkostninger, opgjort under Et til 228 Kr. 28 Øre, en Begæring, der, skønt Appellanten erklærede sig uvillig til at betale Nogetsomhelst, da den paagældende Ko var tilbageleveret Sælgeren som ureel, af Fogden toges til Følge, idet der den 10 Juni f. A. under fornødent Forbehold dekretedes Udlæg til Fyldestgørelse af ovennævnte Beløb m. v. i en Appellanten tilhørende fast Ejendom m. v. samt forskellige nærmere betegnede Løsørengsstande.

Denne Udlægsforretning har Appellanten ved Stævning af 14 August f. A. indanket her for Retten, hvor han har paastaet den som ulovlig ophævet og sig i Erstatning for den ham ved bemeldte Udlægsforretning tilføjede Tort, Tab og Kreditspilde tillagt hos Appelindstævnte et Beløb af 2000 Kr. eller et ved nærværende Rets Skøn fastsat Erstatningsbeløb samt endelig Appelindstævnte tilpligtet at betale ham Appellens Omkostninger, hvorhos han subsidiært har paastaet det Beløb, for hvilket Udlæg er sket, nedsat med 18 Kr., udgørende hvad der er beregnet for Rekvisitionens Affattelse og for af Appelindstævntes Fuldmægtig afgivet Møde ved Fogedforretningen. Appelindstævnte procederer derimod til den indankede Udlægsforretnings Stadfæstelse, hvorhos han har paastaet sig tillagt Appelomkostningerne skadesløst, idet han dog tillige med Hensyn til Sagens Formalitet har nedlagt Paastand om Sagens Afvisning m. v. i Anledning af en af Appellanten tidligere udtagen, formentlig ikke behørig tilbagekaldt Appelstævning, hvilken Paastand imidlertid efter det Foreliggende ikke vil kunne tages til Følge.

Til Støtte for sin Paastand om det skete Udlægs Ulovlighed har Appellanten anført, dels at det til Grund for Udlægsforretningen liggende, inden vedkommende Forligskommission ratihaberede Dokument, ikke — som af Appelindstævnte hævdet — kan anses som et af Appellanten ensidigt udstedt Gældsbevis, men efter sit Indhold maa betragtes som en gensidig bebyrdende Kontrakt angaaende den stedfundne Retshandel om Koen, nærmest som en Købekontrakt, der ikke burde være modtaget til Forligskommissionens Protokol og derfor ikke har kunnet afgive et behørigt Eksekutionsgrundlag, dels at den paaankede Udlægsforretning under alle Omstændigheder ikke burde være foretagen, eftersom Appellanten paa Udlægets Tid Intet skyldte i Henhold til Kontrakten af 26 November 1908, idet enhver Forpligtelse for ham til at betale den for Koen betingede Købesum var bortfaldet derved, at Sælgeren, i hvis Ret Appelindstævnte ifølge fornævnte Dokuments Ordlyd var indtraadt, den 9 December 1908 havde taget Koen tilbage i Erkendelse af, at den ikke, som garanteret, var frisk og sund samt fuldtud reel, hvorved Handelen saaledes ophævedes.

Selv om det nu maa indrømmes, at Dokumentet af 26 November 1908 indeholder Bestemmelser, der pege ud over dets Hensigt at

tjene som Anerkendelse af en ensidig Forpligtelse for Udstederen til skadesløs Betaling til Appelindstævnte af Købesummens Beløb, saa vil denne Omstændighed dog ikke kunne afgive nogen Hindring for, at der tillægges det ved Forligskommissionen som Forlig ratihaberede Dokument Eksekutionskraft, forudsat at de for de andre Parter i Handelen bebyrdende Bestemmelser i Dokumentet ikke maatte være af en saadan Beskaffenhed, at de kunde aabne Tvivlsspørgsmaal i Henseende til Appellantens Betalingspligt overfor Appelindstævnte, som kunde gøre en Eksekvering af Forliget i saa Henseende betænkelig. Saa-danne Tvivlspunkter skønnes Forliget imidlertid ikke at frembyde, idet det paa den ene Side efter Dokumentets Indhold formentlig maa staa fast, at Appellanten ved samme paa forbindende Maade er indgaaet paa, at hele Garantispørgsmaalet med Hensyn til Koens Kontraktmæssighed løses ud fra hans Betalingspligt med Hensyn til Købesummen og reduceres til et Sælgeren personlig og udelukkende paa-hvilende eventuelt Erstatningskrav, gaaende ud ikke paa en Tilbagegang af Handelen, men paa en Godtgørelse af den ved Koens Ukontraktmæssighed betingede Prisdifference i dens Værdi, medens paa den anden Side den i Dokumentet indeholdte Bestemmelse om Appelindstævntes Forpligtelse for det Tilfælde, at han maatte forlange Købesummen betalt forinden den fastsatte yderste Termin, den 26 Maj 1909, maa blive uden praktisk Betydning, eftersom Eksekution først er forlangt, efter at hin yderste Termin var overskreden.

Som Følge heraf maa det anses for berettiget, naar vedkommende Foged, uanset den af Appellanten for ham mod Eksekutionen fremsatte Indsigelse, støttet paa, at der som Følge af den skete — men efter det Foreliggende for hans egen Regning staaende — Tilbagelevering af Koen til Sælgeren som ureel ikke paahviler ham nogen Pligt til at betale Købesummen til Appelindstævnte, har anset sig berettiget til paa Grundlag af Forliget at foretage Udlæg for Appelindstævntes Krav paa Appellanten, og bemeldte Udlæg vil derfor overensstemmende med Appelindstævntes Paastand være at stadfæste, dog at det fornævnte Beløb af 18 Kr. ikke vil kunne tilkendes Appelindstævnte, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne her for Retten ville være at ophæve. Da Appelindstævnte findes at have gjort sig skyldig i usømmelig Procedure, navnlig i sit den 7 Marts d. A. fremlagte Indlæg, vil han i Medfør af D. L. 1—12 og Frd. 23 December 1735 § 2 have at bøde 25 Kroner til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse og ligesaa meget til Justitskassen.

Stempelovertrædelse for Overretten foreligger ikke.

Færdig fra Trykkeriet den 24 April 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 7.

Mandag den 14 April.

Nr. 22. »Dansk Skrædderforbund« og Villiam P. Arup
(Hansen)

mod

Skræddermester I. P. Christoffersens i uskiftet Bo hensiddende Enke, Anna Kathrine, født Thomsen (Møldrup efter Ordre),

betræffende Krænkelse af Privatlivets Fred og Udredelse af Erstatning.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 December 1910: De Indstævnte, »Dansk Skrædderforbund« og Villiam P. Arup, bør, En for Begge og Begge for En, til Citanten, Skræddermester J. P. Christoffersen af Maribo, betale et saadant Beløb, dog ikke udover 1454 Kroner 75 Øre, hvortil uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte ansætte det Tab, som i Tiden fra den 13 Marts 1908 til den 19 November 1909 er tilføjet Citanten ved de ovennævnte Bekendtgørelser i »Lolland-Falsters Social-Demokrat«, med Renter af det saaledes fastsatte Erstatningsbeløb fra den 19 November 1909, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kroner. Iøvrigt bør Indstævnte Arup for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er Skræddermester Christoffersen afgaaet ved Døden, hvorefter hans i uskiftet Bo hensiddende Enke, Anna Kathrine, født Thomsen er indtraadt i Sagen i hans Sted. Saaledes som Sagen foreligger for Højesteret, drejer Tvisten sig udelukkende om den fra Indstævntes Side nedlagte Erstatningspaastand. I Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at Appellanterne ere fundne pligtige til in solidum at betale Erstatning for de Tab, der ere tilføjede Christoffersen ved de i Dommen ommeldte Bekendtgørelser. Erstatningen findes imidlertid overensstemmende med Indstævntes Procedure for Højesteret at kunne paa Grund-

lag af de foreliggende Oplysninger bestemmes til 1000 Kroner med Renter.

Med denne Forandring vil Dommen, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger tiltrædes, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Appellanterne have in solidum at betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Erstatningen bestemmes til 1000 Kroner og Renterne deraf til 5 pCt. aarlig. Til det Offentlige betale Appellanterne, Dansk Skrædderforbund og Villiam P. Arup, En for Begge og Begge for En, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, hvis Sagen ikke for Indstævnte, Skræddermester I. P. Christoffersens i uskiftet Bo hensiddende Enke, Anna Kathrine, født Thomsen, havde været beneficeret for Højesteret, samt til Højesteretssagfører Møldrup i Salarium 120 Kroner. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Vinteren 1907—08 opstod der Strid mellem Citanten, Skræddermester J. P. Christoffersen af Maribo, og »Dansk Skrædderforbund« paa Grund af, at Citanten havde ladet Arbejde udføre af en paa Landet boende Skrædder, og blev der den 13 Marts 1908 i »Lolland-Falsters Social-Demokrat« indrykket følgende med Indstævnte Villiam P. Arups Navn under tegnede Avertissement:

»Til Skrædderne.

Arbejdet er nedlagt hos Skræddermester Christoffersen i Maribo, da han trods en afsagt Kendelse af det stedlige Udvalg, bostaende af Mestre og Svende, lader Leverancearbejde til Jernbanen udføre paa Landet af en Skruerækker langt under den i Faget gældende Priskurant.

Tilgang forbudt.«

I Anledning heraf blev paa et i Odense den 27 s. M. afholdt Møde af Hovedudvalget for »Centralforeningen af Skræddermestre i Jylland, Fyn og Østifterne« og de Indstævnte, »Dansk Skrædderforbund«, bl. a. vedtaget Følgende:

»Arbejdet hos Hr. Christoffersen genoptages fra Mandag den 30 ds. paa følgende Vilkaar:

Den omstridte Svend — (Mester) — Christensen, der saavel nu

som tidligere har været i Strid med Forbundet og arbejdet under Priskuranten, afskediges eller ordner sine Forhold med Fagf. I Fremtiden maa Hr. Christoffersen kun udsende Leverancearbejde til Forarbejdning udenfor Værkstedet, naar det viser sig umuligt at faa det færdigt med den paa dette forefindende Arbejdskraft, og da kun mod Betaling efter Priskuranten.

Bestilt Arbejde udføres paa Værkstedet.

Citanten har nu anbragt, at denne Afgørelse ikke kom til at træde i Kraft, idet »Dansk Skrædderforbund« ikke alene undlod officielt at afløse Blokaden gennem Bladene, men ogsaa ved en udstrakt hemmelig Agitation hindrede, at han fik Arbejdskraft, hvorfor han, der iøvrigt ikke anerkender den ovennævnte paa Mødet i Odense truffne Beslutning som forbindende for sig, efter Nytaar 1909 saa sig nødsaget til paany at sende Arbejde til den fornævnte paa Landet boende Skrædder, samt at der derefter i »Lolland-Falsters Social-Demokrat« for 26 Februar 1909 blev indrykket saalydende med Navnet William P. Arup undertegnet Bekendtgørelse:

»Det bekendtgøres herved, at Skræddermester Christoffersen af Maribo er blokeret for Tilgang af Arbejdskraft fra Dansk Skrædderforbund.

Følgende Personer arbejder desuagtet paa Christoffersens Værksted: K. Mogensen, J. P. Nielsen og K. Østergaard.

Hos Skræddermester Christensen i Opager, der modtager og udfører Arbejde for Christoffersen, arbejder endvidere Skræddersvend H. C. Andersen»,

ligesom der i samme Blad for 1, 8 og 15 Marts 1909 og 10 April 1909 blev indrykket Annoncer, i hvilke det bekendtgjordes, at Citanten havde brudt en indgaaet Overenskomst med »Dansk Skrædderforbund«, og hvori der advaredes mod at søge Arbejde hos ham. Citanten, der yderligere har anbragt, at han ved den af de Indstævnte saaledes uberegtiget etablerede Blokade overfor ham har været afskaaret fra at erholde den nødvendige Arbejdskraft i Tiden fra Marts 1908 til nærværende Sags Anlæg, og at han derved efter en af ham opstillet Beregning har lidt et Tab af 1454 Kr. 75 Øre, idet han har opgivet, at hans Omsætning, der i 1907 havde udgjort 7284 Kr., i 1908 gik ned til 4011 Kr. og i Tiden fra 1 Januar til 1 November 1909 udgjorde 3524 Kr., saaledes at Omsætningen i den nævnte Del af dette Aar var formindsket med 2546 Kr., og anbragt, at hans Fortjeneste kan ansættes til 25 pCt. af Omsætningens Beløb, altsaa af 5819 Kr. eller 1454 Kr. 75 Øre — paastaar herefter de Indstævnte tilpligtede in solidum at betale ham i Erstatning for det af ham udviste retsstridige Forhold 1600 Kr. eller et ved Skøn af uvillige Mænd fastsat Beløb med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 19 November 1909 og Sagens Omkostninger samt Indstævnte Villiam P. Arup anset med Straf for Krænkelse af Privatlivets Fred.

De Indstævnte, »Dansk Skrædderforbund«, paastaa sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de gøre gældende, at de ikke bære noget Ansvar for de paagældende Bladmeddelelser om den

hos Citanten efter deres Formening iøvrigt med fuld Føje etablerede Blokade, men at Ansvaret herfor alene paahviler Indstævnte Arup, der har undertegnet Meddelelserne og efter Presselovens § 3 alene er ansvarlig for samme. Indstævnte Arup paastår sig ligeledes frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at der ikke ved de fornævnte Bladmeddelelser foreligger nogen Krænkelse af Privatlivets Fred, og at det har været berettiget at erklære Blokade overfor Citanten og udstede Bekendtgørelse herom, i hvilken Henseende han har anført, at Berettigelsen til ved Bekendtgørelsen af 13 Marts 1908 at blokere Citanten for Tilgang af Svende fremgaar af, at det paa det fornævnte Møde i Odense den 27 Marts s. A. blev vedtaget, at Arbejdet kunde genoptages hos Citanten, men dog kun paa Betingelse af, at han betalte efter Priskuranten og ikke beskæftigede den ovenomtalte Skrædder paa Landet, forinden denne havde ordnet sit Forhold til Forbundet, og at det ligeledes var berettiget at fortsætte Blokaden, da Citanten i begge disse Henseender overtraadte Overenskomsten. De Indstævnte have derhos bestridt, at Citanten ved Blokaden har lidt et Tab af 1600 Kr., idet de have anbragt, at han, da Blokaden blev etableret, kun beskæftigede 2 Svende paa sit Værksted.

De fornævnte Bekendtgørelser og Bladartikler findes nu ikke at krænke Citantens Privatlivs Fred paa en efter Straffelovens § 220 strafbar Maade, og idet Indstævnte Arup ikke vil kunne paalægges Strafansvar efter denne Bestemmelse, vil han forsaavidt være at finde.

Med Hensyn til den af Citanten nedlagte Paastand om Tilkendelse af Erstatning hos de Indstævnte for det Tab, han vil have lidt ved den i de fornævnte Numre af »Lolland-Falsters Social-Demokrat« indeholdte Bekendtgørelse om den hos ham etablerede Strike og Advarsel mod at tage Arbejde hos ham, maa der gives Citanten Medhold i, at Indholdet af den paagældende Artikel er retsstridigt overfor ham, og at han som Følge heraf har Krav paa Erstatning for det Tab, der derved maatte være tilføjet ham.

Forsaavidt de Indstævnte »Dansk Skrædderforbund« have gjort gældende, at Ansvaret for Bekendtgørelserne i alt Fald udelukkende paahviler Indstævnte Arup, der har underskrevet Bekendtgørelserne og derfor efter Presselovens § 3 alene bærer Ansvar for dem, bemærkes dernæst, at det saavel efter Bekendtgørelsernes Form, jfr. saaledes Bekendtgørelsen i »Lolland-Falsters Social-Demokrat« for 26 Februar 1909: »Det bekendtgøres herved, at Skræddermester Christoffersen af Maribo er blokeret for Tilgang af Arbejdskraft fra »Dansk Skrædderforbund« . . . o. s. v., som efter hans Stilling som Forretningsfører for Forbundet og den ham efter dettes Love tillagte Beføjelse til [at] handle paa dettes Vegne, maa antages, at Arup har handlet paa Forbundets Vegne og haft fornøden Bemyndigelse hertil, og der vil derfor ikke kunne tillægges »Dansk Skrædderforbund«s foranførte Indsigelser nogen Betydning.

I Henhold til Foranstaaende, og da der ikke er forelagt Retten tilstrækkelige Oplysninger til Fastsættelse af Erstatningens Størrelse, ville de Indstævnte være at tilpligte in solidum at betale Citanten et saadant Beløb, dog, da Citanten selv har beregnet sit Tab til ialt 1454 Kr. 75 Øre, ikke udover 1454 Kr. 75 Øre, hvortil uvillige af

Retten udmeldte Mænd maatte ansætte det Tab, som i Tiden fra 13 Marts 1908 til 19 November 1909 er tilføjet Citanten ved de ovennævnte Bekendtgørelser i »Lolland-Falsters Social-Demokrat«, med Renter af Beløbet som paastaaet.

Sagens Omkostninger findes de Indstævnte in solidum at burde betale Citanten med 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 41. Folketingsmand **P. Sabroe** (Ingen)

mod

Forstander **V. Møllerup** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Folketingsmand **P. Sabroe**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 42. Folketingsmand **P. Sabroe** (Ingen)

mod

Fru **Else Møllerup** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Folketingsmand **P. Sabroe**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 15 April.

Nr. 66. Bestyrelsen for Amagerlands Saltholmsanlig-
gender (Bache)

mod

Finansminister N. Th. Neergaard (den kst. Kammeradvokat),
betræffende Spørgsmaalet, om Saltholms Ejendomsskyld skal betales
under Et.

Amager Birks Fogedrets Kendelse af 27 Marts 1911: Paa
Rekvirentens Begæring samt paa hans An- og Tilsvar og med Forbe-
hold af Enhvers bedre Ret dekreterede Fogden derefter Rettens Ud-
pantning at være sket i fornævnte i Juni Maaned forfaldende Jagt-
afgift til Dækning af det Afkrævede, saavidt tilstrække kan og for-
nødent gøres.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 April
1912: Den indankede Udpantningsforretning bør ved Magt at stande.
I Salær til den kst. Kammeradvokat betale Appellanterne, Bestyrelsen
for Amagerlands Saltholmsanliggender, som Sagsomkostninger 100 Kr.
inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd
efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil
den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Appellanten
vil derhos til den konstituerede Kammeradvokat have at betale
det nedenfor anførte Salær.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler
Appellanten til den konstituerede Kammeradvokat
200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justits-
kassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I 1547 tillagde
Kongen — dog med et vist Forbehold — sine »Undersaatter, som
bygge og boe paa Vort Land Amager . . . og Ingen Anden . . . Salt-
holmen til Græsgang og i andre Maader, hvori de dem det til Nytte
bruge kunde.«

Brugsretten over Øen er derefter udøvet af Amager Lands Lods-
ejere i Fællesskab mod, at de have svaret Skatter og Afgifter af Øens
Hartkorn.

Efter at det ved Højesteretsdom af 31 Juli 1862 var statueret, at Ejendomsretten over Øen var forbleven hos Staten, blev denne Ejendomsret ved kgl. Skøde af 13 August 1873, tinglæst den 14 August 1874, overdraget til samtlige til Græsning paa Saltholm berettigede Hartkornsejere paa Amager for en Købesum af 31,000 Rdl., der berigtigedes ved, at der for hele Beløbet blev udstedt en Panteobligation til Statskassen med 1ste Prioritets Panteret i Ejendommen med alt Tilbehør.

De til Øen ejendomsberettigede Hartkornsejeres Interesser i samme ere derefter i Overensstemmelse med nogle paa en Generalforsamling den 29 December 1874 fastsatte Vedtægter — om hvilke det i en Højesteretsdom af 6 Februar 1912 udtales, at de maa anses som gyldigt vedtagne og bindende for alle Medlemmer af Saltholmsejerlavet — blevne varetagne af en Bestyrelse og et Repræsentantskab, saaledes at ifølge Vedtægterne en Generalforsamling har haft den højeste Myndighed i alle Øens Anliggender. Da ikke alle Lods ejere have benyttet deres Græsningsret, har Bestyrelsen bl. a. særlig haft den Opgave at udleje den ledige Græsning og fordele de derved indkomne Beløb mellem dem, der ikke have benyttet deres Græsningsret. Som det maa antages, er det ogsaa denne Bestyrelse, der har bortlejet Jagtretten over Øen til Grosserer Chr. Dahl og Overretssagfører Th. Hillerup af København for en aarlig Afgift af 1500 Kr., der betales forud hver Juni Maaned.

Efter at der ved Lov Nr. 103 af 15 Maj 1903 var indført en »Ejendomsskyld« til Afløsning af de paa faste Ejendomme i Kongeriget hidtil hvilende direkte Skatter til Staten, resolverede det ved denne Lov oprettede Overskyldraad ved Skrivelse af 29 December 1905 — for at komme over forskellige praktiske Vanskeligheder, der var forbundne med at paaligne og indkræve Ejendomsskylden af Saltholm i Forbindelse med den Ejendomsskyld, som paalignedes og opkrævedes hos de mange Hartkornsejere paa Amager, der var andelsberettigede i Saltholm — at Saltholmen ved den næste almindelige Vurdering til Ejendomsskyld vilde være at vurdere under Et som en selvstændig i Fællig værende Ejendom, hvilken Vurdering vilde være at foretage i Taarnby Kommune, under hvilken Øen efter det Oplyste i sin Helhed hører i kommunal Henseende. Ovennævnte Bestyrelse for Amagerlands Saltholms-Anliggender besværede sig over denne Bestemmelse, men Overskyldraadet svarede i Skrivelse af 11 Maj 1909, at det ikke skønnede, at det Fremkomne gav Føje til at forandre den trufne Bestemmelse.

Paa Forslag af Indenrigsministeriet dekreterede Skattedepartementet derhos, at Saltholm skulde have sin særlige Konto i Amtstuens Bøger, samt at Ejendomsskylden ikke skulde repareres paa de enkelte Ejendomme, til hvilke Saltholmsandelene hørte, men Saltholmsbestyrelsen skulde betale Ejendomsskylden af Saltholm som en Helhed.

I Henhold til denne Bestemmelse lod Københavns Amtstue i 1911 for første Gang foretage Udpantning hos Gaardejer N. P. Christensen i Store Magleby som Formand for Saltholmsbestyrelsen for de kgl. Skatter og Afgifter af Saltholm:

for April Termin 1910	Kr. 302 75
» Oktober —	— 302 75
samt Udpantningsomkostninger	— 13 33
	<hr/>
Ialt	Kr. 618 83

Da Formanden erklærede sig ubemyndiget til at betale dette Beløb, dekretedes den 27 Marts 1911 Udpantning i den i Juni 1911 i Henhold til den ovenfor omtalte Kontrakt forfaldende Jagtafgift, stor 1500 Kr.

Denne Udpantningsforretning have Appellanterne, Bestyrelsen for Amagerlands Saltholmsanliggende, efter Stævning til Finansminister N. Th. Neergaard paa Statskassens Vegne og til Birkedommeren i Amager Birk indanket her for Retten, hvor de have paastaet Udpantningen som ikke sket hos rette Vedkommende ophævet og Finansministeriet tilpligtet at betale Appellanterne Sagens Omkostninger.

Finansministeriets Skattedepartement har givet Møde ved den konstituerede Kammeradvokat, der har paastaet Udpantningen stadfæstet og Appellanterne tilpligtede at betale Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salær til ham.

Appellanterne have anbragt, at den trufne Ordning ikke har løst de foreliggende praktiske Vanskeligheder, men kun væltet dem over paa Amagers Lodsejere, for hvem det vil være forbundet med stort Besvær og betydelig Udgift at fordele Skatten paa og inddrive Skatten hos de Saltholmsberettigede, hvis Antal nu langt overstiger Tusinde, og Appellanterne have endvidere hævdet, at den trufne Ordning ikke er lovmedholdelig. Til Støtte herfor have de særlig anført, at Skatten fra gammel Tid er paalagt Lodsejerne paa Amager »som Vederlag for Græsningsretten«, og at Staten selv hidtil altid har fordelt den paa de enkelte Ejendomme — et Forhold, der er fastsat uforandret, ogsaa efter at Amagerne i 1873 have faaet Skøde paa Øen,

at denne i alt Fald siden 1695 stedfundne Reparering af Saltholmskatten ogsaa hænger sammen med, at Amagerne ejer Saltholm som et Appendiks til deres Amager-Ejendomme og ikke som en selvstændig Ejendom,

og at denne flere Hundrede Aar gamle Repareringen af Skatten ej kan fraviges, med mindre saadan Fravigelse er en nødvendig Følge af Bestemmelserne i Loven om Ejendomsskyld, men at saadan Nødvendighed ikke kan statueres, med mindre Øen maatte anses som en selvstændig samlet Ejendom, hvad den imidlertid som anført ikke kan. Appellanterne have i saa Henseende gjort gældende, at man ved Afgørelsen af, om en Ejendom er »en samlet Ejendom« i Ejendomsskyldlovens Forstand, ikke kan lægge Vægt paa, om Ejendommen er særskilt matrikuleret, eller om der haves en eller flere Adkomster paa Ejendommens enkelte Dele, men at det Afgørende maa være, om den benyttes som en Ejendomsgenstand for sig, altsaa om Ejeren eller Samejerne drage Nytte af den direkte, eller om de gøre sig den frugtbringende som en Del af anden Ejendom. Da nu Hovednyttens af Saltholm fremdeles, som Tilfældet har været i mere end 300 Aar, drages ved Benyttelse af Græsningen for de til Lodsejernes Gaarde paa Amager hørende Kreaturer, hævde Appellanterne, at Saltholm ikke

er bleven en selvstændig Ejendomsgenstand, en enkelt samlet Ejendom i nævnte Lovs Forstand.

Der kan dog ikke gives Appellanternes Paastand Medhold. Det rejste Spørgsmaal maa afgøres paa Grundlag af Reglerne i Loven om Ejendomsskyld. Ifølge denne Lov skulle alle faste Ejendomme — hver for sig — vurderes til Ejendomsskyld, og Ejendomsskylden udredes paa Grundlag af denne Vurdering. Da nu hele Saltholm er matrikuleret under Et, er erhvervet af de nuværende Ejere ved en enkelt Adkomst (Skødet af 1873) og i Virkeligheden udnyttes af disse som et samlet og særskilt Brug gennem den af dem tilvejebragte Organisation, findes det Offentlige at have været berettiget til med Hensyn til Ejendomsskylden at behandle Saltholm som een selvstændig Ejendom og at kræve Skatten betalt af Appellanterne som Repræsentanter for samtlige Samejere. Den indankede Udpantningsforretning vil derfor være at stadfæste.

Som Sagsomkostninger ville Appellanterne i Salær til den konstituerede Kammeradvokat have at betale 100 Kr.

Onsdag den 16 April.

Nr. 3. Grosserer A. Korsgaard-Jensen (Henriques)

mod

Kommissionær N. Vestergaard (Ingen),

betræffende Spørgsmaal, om nogle Varer ere modtagne i fast Regning eller i Kommission.

Sø- og Handelsrettens Dom af 16 Maj 1911: Indstævnte, Kommissionær N. Westergaard, bør til Citanten, Grosserer A. Korsgaard-Jensen, betale 82 Kr. 11 Øre med Renter 6 pCt. pro anno fra 22 Februar 1911, til Betaling sker, men bør iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Førkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er der efter den skete Indstævning alene Spørgsmaal, om Indstævnte er pligtig at betale Appellanten Prisen for de i den indankede Dom omhandlede 10 Kasser Gæs. Det er uomtvistet, at der mellem Parterne var vedtaget en fast Pris, til hvilken Appellanten leverede Indstævnte Gæssene, medens den Overpris, Indstævnte kunde opnaa ved Forhandlingen, tilfaldt ham, og der er efter det Foreliggende Intet af Betydning, der peger paa, at de Pligter, som i Almindelighed paahvile en

Kommissionær overfor Kommittenten, have paahvilet Indstævnte overfor Appellanten. Idet derhos Betydningen af de Omstændigheder, der i Dommen ere anførte til Støtte for, at Forholdet mellem Parterne var som af Indstævnte gjort gældende, maa anses svækket ved de efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, maa der gaas ud fra, at Indstævnte har modtaget Varerne i fast Regning og ikke har haft Ret til at tilbagelevere de Varer, det ikke lykkedes ham at afhænde. Indstævnte er herefter pligtig at betale Appellanten den for de 10 Kasser Gæs aftalte Pris. Da denne — efter Fradrag af et Beløb paa 7 Kroner 50 Øre, hvormed Appellanten i forrige Instans nedsatte den af ham paastævnte Fordring — udgør 470 Kroner 41 Øre, og da Indstævnte dernæst, foruden de Appellanten ved Dommen tilkendte 82 Kroner 11 Øre, vil have at betale Appellanten 12 Kroner, som Indstævnte efter sin Erkendelse skylder denne, vil han være at dømme til at betale de paastævnte 564 Kroner 52 Øre med Renter.

Processens Omkostninger for begge Retter vil Indstævnte have at betale til Appellanten med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Kommissionær N. Vestergaard, bør til Appellanten, Grosserer A. Korsgaard-Jensen, betale 564 Kroner 52 Øre med Renter heraf 6 pCt. aarlig fra den 22 Februar 1911, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 200 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Det er in confesso under nærværende Sag, at Indstævnte, N. Westergaard, der kalder sig og driver Forretning som Kommissionær, hos Citanten, Grosserer A. Korsgaard-Jensen, i Tiden omkring Jul 1910 og Nytaar 1911 har modtaget en Del russiske Gæs i Kasser, men der oprettedes ikke skriftlig Kontrakt, og der er Uenighed om paa hvilke Vilkaar Gæssene ere leverede. Citanten gør gældende, at Indstævnte har købt Varerne i fast Regning, og han har under nærværende Sag paastaaet Indstævnte dømt til at betale et Beløb af 564 Kr. 52 Øre, der endnu henstaar som ubetalt, foruden Renter 6 pCt. pro anno fra Stævningens Dato den 22 Februar 1911, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

Indstævnte gør gældende, at han kun har overtaget Varerne for som Kommissionær for Citanten at se at faa dem afsatte. Han, der i sin Tid har tilbageleveret 10 Kasser af disse Gæs til Citantens Frysehus, mener sig ikke pligtig til at betale Prisen for disse 10 Kasser, 489 Kr. 91 Øre, og han mener derhos, at Citanten maa betale ham hans Kørselsomkostninger, 51 Kr., samt en Vægtmanko paa

ialt 31 Kr. 11 Øre. Disse 3 Beløb udgør tilsammen det paastævnte Beløb, og Indstævnte paastaar sig derfor frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Nærmere Oplysninger om trufne Aftaler har ikke kunnet fremskaffes. Citanten gør gældende, at naar han har modtaget de 10 Kasser tilbage, har det kun været for at opbevare dem for Indstævnte.

Under Hensyn til at Citanten, der i det foregaaende Aar ogsaa havde leveret Indstævnte Gæs, dengang modtog en Del usolgte Gæs retur, at Citanten har ladet Indstævnte tilbagelevere de her omhandlede Gæs til sit Frysehus, samt at Citanten selv har indkasseret en Del af de Beløb, hvorfor Indstævnte havde solgt Gæs, tør Retten ikke lægge Citantens Paastand om, at Gæssene ere solgte i fast Regning, til Grund ved Sagens Afgørelse.

Som Følge heraf vil Indstævnte ikke kunne tilpligtes at betale de omhandlede 489 Kr. 91 Øre.

Da Indstævnte ikke oppebar Provision, men beholdt den Overpris, han kunde faa, som sin Fortjeneste, tør Retten ikke betragte det som givet, at hans Kørselsudgifter skulle betales af Citanten, og da han ikke har ført tilstrækkeligt Bevis for den af ham paastaaede Undervægt, findes han heller ikke at kunne gøre Krav paa at faa denne godtgjort.

I Overensstemmelse med det Anførte vil Indstævnte være at dømme til at betale Citanten 82 Kr. 11 Øre med Renter som paa-
staaet. Sagens Omkostninger findes at kunne ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdag den 17 April.

Nr. 80. Godsejer **Carl Lawaetz** (Overretssagf. Graae)

mod

Grevskabet **Lerchenborg** ved dets Besidder, Hofjægermester **Christian Cornelius Lubbi Greve Lerche** (Trolle),

betræffende Spørgsmaalet om Appellanten havde bemyndiget en Sagfører til at modtage og kvittere for en Laanesum, for hvilken der var udstedt Panteobligation.

Arts-Skipplinge Herreders ordinære Rets Dom af 16 Juli 1910: Imod Ekstradition af den ommeldte Panteobligation i kvitteret Stand bør Indstævnte, Godsejer Carl Lawaetz af Kallundborg Slots Ladegaard, betale Citanten, Grevskabet Lerchenborg, 16,000 Kr. med Renter heraf 4 pCt. aarlig fra den 11 Marts 1909 til den 27 August s. A. og derefter 5 pCt. aarlig, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Marts 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkost-

ninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold her for Retten.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det retteligt forudsat, at der ikke deraf, at Deschler den 19 Marts 1909 var i Besiddelse af den af Appellanten underskrevne Panteobligation, med Føje kunde udledes, at han var bemyndiget til paa Appellantens Vegne at modtage og kvittere for Laanesummen. Men efter alt, hvad der er oplyst dels om de Forhold, hvori Deschler stod til Appellanten, forinden det blev overdraget ham at skaffe Appellanten det her under Sagen ommeldte Laan, dels om den vidtgaaende Bemyndigelse, Deschler havde til at ordne dette Laan, derunder ogsaa at bestemme dets Størrelse, dels om den Passivitet, som blev udvist af Appellanten, efter at han havde modtaget Opførelsen af 10 April 1909, maa det dog antages, at Deschler har været bemyndiget af Appellanten til at modtage og kvittere for Laanesummen, og Dommen vil derfor efter Indstævntes Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Godsejer Carl Lawaetz, til Indstævnte, Grevskabet Lerchenborg ved dets Besidder, Hofjægermester Christian Cornelius Lubbi Greve Lerche, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Arts og Skippinge Herreders ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i første Instans de Appelindstævnte, Grevskabet Lerchenborg, Appellanten, Godsejer Carl Lawaetz af Kallundborg Slots Ladegaard, tilpligtet at betale dem 16,000 Kr., som han skal være dem skyldig ifølge Panteobligation, med Renter af Beløbet 4 pCt. aarlig fra den 11 Marts 1909 til Forligsklagens Dato den 27 August s. A. og derefter 5 pCt. aarlig samt Sagens Omkostninger skadesløst.

Appellanten paastod — mod den paagældende Obligations Udløvelse i kvitteret Stand — sig frifunden mod Betaling af 3500 Kr. — subsidiært 11,000 Kr. — uden Renter og Omkostninger, hvilke sidste han paastod sig tilkendt skadesløst hos de Appelindstævnte.

Ved fornævnte Rets Dom af 16 Juli 1910 blev de Appelindstævntes

Paastand tagen til Følge, dog at Appellantens Betalingspligt blev gjort afhængig af, at den ovennævnte Panteobligation ekstraderedes i kvitteret Stand, og at Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom paastaar Appellanten forandret i Overensstemmelse med hans for Underretten nedlagte principale Paastand, medens de Appellindstævnte procedere til Underrettsdommens Stadfæstelse, idet hver af Parterne derhos paastaar sig Appellsagens Omkostninger tilkendt.

Appellanten har givet følgende Sagsfremstilling:

Afdøde Justitsraad, Sagfører Deschler i Kallundborg havde af Appellanten faaet det Hverv at skaffe ham et nyt 1ste Prioritetslaan i en ham tilhørende mindre Ejendom, i Stedet for et deri indestaaende ældre Laan, oprindeligt stort 12,000 Kr. til Kreditkassen for Landejendomme i Østifterne.

Da Appellanten havde udtalt Ønske om, at det nye Laan skulde erhverves af Overformynderiets Midler, lod Deschler den 9 Januar 1909 optage Vurdering over Ejendommen, og da det viste sig, at Overformynderiet ingen Midler havde til Udlaan, indledede Deschler Forhandlinger med de Appellindstævnte om at erholde et Laan af Grevskabets Midler, hvilket Laan blev bevilget. Den 20 Februar 1909 modtog han af Grevskabets Kontor et Beløb af 5000 Kr., for hvilke han kvitterede i eget Navn som »modtaget Afdrag paa det Godsejer C. Lawaetz bevilgede Laan . . . stort 16,000 Kr. . . .«

Den 19 Marts indfandt Deschler sig derefter hos Appellanten, med hvem han ikke tidligere havde konfereret angaaende de Skridt, han havde foretaget sig med Hensyn til Laansøgningen, og meddelte han, at Laanet kunde faas udbetalt i Løbet af en 14 Dages Tid. Deschler havde med sig den paagældende Panteobligation i uunderskreven Stand; og efter at Appellanten havde underskrevet den, tog Deschler den med sig igen »for at bringe de videre fornødne juridiske Foranstaltninger i Orden«.

Samme Dag fik han mod sin Kvittering de resterende 11,000 Kr. af Obligationens Paalydende udbetalt af Grevskabets Kontor.

Da der efter Appellantens videre Fremstilling var hengaaet en 3 Ugers Tid, uden at Appellanten havde hørt noget til Sagen, lod han forespørge hos Deschler, hvornaar Pengene kunde faas udbetalt, og som Svar modtog han følgende med Blyant skrevne Brev af 10 April 1909:

»Efter Deres Anmodning sender jeg Dem hermed det Beløb, der nu kan udbetales Dem af Laanet fra Lerchenborg, nemlig 3500 Kr., ifølge en foreløbig Opgørelse saaledes:

Laanebeløbet 16,000 Kr.
 hvorfra gaar:

1. Indfrielse af Laan til Kreditkassen, oprindeligt 12,000 Kr., nu Rest 10,700 Kr. + Renter 200 Kr. Kr. 10,900
2. Omkostninger til Lerchenborg — 400
3. Andre Omkostninger — 200
4. Depositum til Kreditkassen for solidarisk Ansvarlig-
 hed, 10 pCt. af Laanets Beløb 12,000 Kr. — 1,200

Kr. 12,700

Disse 10 pCt. tilbagebetales, naar Kreditkassens Regnskab for indeværende Aar er revideret og godkendt.

Jeg har ligget i Sengen i de sidste 8 Dage med temmelig høj Feber. Nu er det Gudskelov bedre og haaber snart at kunne komme op igen.

Venlig Hilsen! Glædelig Paaske!

Deres

Chr. Deschler.

De i Brevet omtalte 3500 Kr. — antagelig en Regnefejl for 3300 Kr. — fulgte med, og Appellanten ansaa herefter Sagen som ordnet.

Imidlertid var Obligationen den 27 Marts 1909 bleven tinglæst med Retsanmærkning om, at Pantet forud var behæftet med de 12,000 Kr. til Kreditkassen, og da Deschler henad Foraaret afgik ved Døden, kom det for Dagen, at han havde forbrugt Laanets Beløb med Undtagelse af de 3500 Kr., og Appellanten fordrede da sin Obligation tilbage i kvitteret Stand mod Aflevering af de 3500 Kr.

Da de Appelindstævnte ikke vilde indgaa herpaa, og Appellanten undlod at indfri det gamle Laan og at betale de i Juni Termin 1909 forfaldne Renter af Obligationen til de Appelindstævnte, blev nærværende Sag anlagt.

De Appelindstævnte have paa forskellige Punkter benægtet Rigtigheden af Appellantens Sagsfremstilling, men da de ikke have ført noget Bevis for deres Anbringender i saa Henseende, vil Appellantens Sagsfremstilling være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse.

De Appelindstævnte henholde sig iøvrigt til den udstedte Obligation, idet de yderligere anføre, at de efter den foreliggende Situation maatte gaa ud fra, at Deschler, der, efter hvad de vidste, for Appellanten havde berigtiget Adkomsten paa den paagældende Ejendom og tillige i forskellige andre Sager var optraadt som Appellantens Tillidsmand, ogsaa i nærværende Tilfælde optraadte som saadan, hvad de paa afgørende Maade maatte anse bekræftet ved, at han afleverede den af Appellanten for Vitterlighedsvidner underskrevne Obligation for Laanets Modtagelse.

De hævde dernæst, at Appellanten i alt Fald ved uden Indsigelse at modtage den i Skrivelse af 10 April 1909 indeholdte Opgørelse og de dermed fremsendte 3500 Kr. utvetydigt have godkendt den Ordning, som Opgørelsen gaar ud paa, derunder navnlig ogsaa Deschlers Kompetence til paa Appellantens Vegne at hæve Laanesummen hos de Appelindstævnte.

Appellanten gør gældende, at han ikke er pligtig at tilbagebetale mere af Laanesummen, end han har modtaget, og idet han benægter at have bemyndiget Deschler til paa hans Vegne at modtage Laanesummen, hævder han, at dennes Udbetaling til Deschler er sket paa de Appelindstævntes egen Risiko, ikke alene forsaavidt angaar de 5000 Kr., der den 20 Februar 1909 udbetaltes, uden at der produceredes nogetsomhelst Skriftligt fra Appellanten — ja endog uden at denne vidste Nogetsomhelst om, at han vilde faa Laan af Lerchenborgs Midler, — men ogsaa forsaavidt angaar de den 19 Marts 1909 udbetalte 11,000 Kr., idet de Appelindstævnte ikke have haft Føje til at anse Deschler bemyndiget til paa Appellantens Vegne at modtage

Laanesummen, blot fordi Deschler medbragte og afleverede den af Appellanten underskrevne, utinglæste Obligation.

Appellanten vil derhos ikke have haft nogen Grund til ved Modtagelsen af fornævnte Opgørelse af 10 April 1909 at fremkomme med Indsigelser — eller iøvrigt foretage sig Noget — idet han efter sit Anbringende maatte gaa ud fra, at de Appelindstævnte ikke havde udbetalt Pengene uden at paase, at Obligationen var behørig tinglæst og ekspederet uden Retsanmærkning, hvorfor han benægter, at hans Handlemaade har indeholdt nogen efterfølgende Godkendelse af Pengenes Udbetaling til Deschler.

Der maa nu vel gives Appellanten Medhold i, at de Appelindstævnte have savnet Føje til paa det ved Laanesummens Udbetaling foreliggende — derunder ogsaa Afleveringen af Obligationen i underskreven Stand — at støtte en Bemyndigelse for Deschler til — med frigørende Virkning for dem — at modtage Beløbene paa Appellantens Vegne, men dette findes ikke at kunne fritage Appellanten for at bære det ved Deschlers uberettigede Forbrug af Laanesummen fremkomne Tab.

Det ses nemlig ikke rettere, end at den Omstændighed, at Appellanten efter Modtagelsen af den som Svar paa hans Henvendelse til Deschler fremkomne Opgørelse af 10 April 1909 — hvoraf det fremgik, at Laanet i sin Helhed var udbetalt Deschler — undlod at nedlægge Protest i Anledning af Udbetalingen, afgørende viser, at Appellanten selv ansaa Deschler som sin Tillidsmand med Hensyn til Modtagelsen af Laanesummen.

Som Følge heraf vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger ikke vil kunne forandres i Appellantens Favør, i det Hele være at stadfæste, medens Sagens Omkostninger her for Retten findes at kunne ophæves.

Nr. 29. Bestyrelsen for den til Selveje overgaaede Aagerup Kirke (Stein)

mod

Udenrigsminister, Greve C. W. Ahlefeldt-Laurvigen
(Liebe),

betræffende Spørgsmaal om en til Aagerup Kirkes Fordel hensat Kapital skulde tages med i Betragtning ved Tilvejebringelsen i Henhold til Tiendelovens § 23 af det fornødne Beløb til den fremtidige Vedligeholdelse af den til Selveje overgaaede Kirke.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Juli 1911: Indstævnte, Udenrigsminister, Greve C. W. Ahlefeldt-Laurvigen af Eriksholm, bør for Tiltale af Citanterne, Bestyrelsen for den til Selv-

eje overgaaede Aagerup Kirke, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagfører Helweg-Larsen i Salær 80 Kr., hvilket Beløb udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at de i den indankede Dom omhandlede 80 Rdl. i sin Tid ere blevne unddragne Tiendeejerens Raadighed og tillagte Kirken som et særligt Fond for at tjene Formaal, der laa udenfor dens almindelige Vedligeholdelse. Som Følge heraf kan Beløbet ikke henføres under de i Lov om Tiendeafløsning af 15 Maj 1903 § 23 ommeldte Kapitaler, som ved Tienders Afløsning kunne komme Tiendeejeren tilgode. Den omstridte Kapital, som pr. 19 Juni 1906 med Renter og Renters Rente er opgjort til 2821 Kroner 83 Øre, tilkommer saaledes ikke Indstævnte, men Aagerup Kirke.

Indstævnte vil herefter overensstemmende med Appellantens Paastand have at henlægge et tilsvarende Beløb uden Renter til Kirkens Vedligeholdelse.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Udenrigsminister Greve C. V. Ahlefeldt Laurvigen, bør til Aagerup Kirkes Vedligeholdelse henlægge 2821 Kroner 83 Øre. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium til Overretssagfører Helweg-Larsen udreder det Offentlige 80 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Biskoppen over Sjællands Stift i sin Tid havde indberettet til Kancelliet, at den daværende Ejer af Eriksholm, Justitsraad, Landsoverretsassessor Jacobsen, der ogsaa ejede Aagerup Kirketiende, trods forudgaaende Advarsel derimod havde ladet fælde og bortføre 8 paa Aagerup Kirkegaard staaende Asketræer, lod Kancelliet i Skrivelse af 17 Juli 1827 til Amtmanden over Holbæk Amt Justitsraad Jacobsen tilkendegive, at de paagældende Træer ikke kunde anses som hans Ejendom, men som Kirkens, hvorfor han ikke kunde have nogen Dispositionsret over dem, og at han følgelig var pligtig at erstatte Kirken den Sum, som Træernes Værdi kunde antages at have udgjort, for at denne Sum »til Kirkens Fordel kunde udsættes iblandt Stiftets offentlige Midler.«

Færdig fra Trykkeriet den 30 April 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 8—9.

Torsdag den 17 April.

Efter at de paagældende Asketræers Værdi derpaa ved en afholdt Taksationsforretning var bleven ansat til 80 Rdl. Sedler, blev dette Beløb indbetalt til Hovedkassen for Statsgælden til Forrentning i Overensstemmelse med Kancelliets fornævnte Skrivelse af 17 Juli 1827. Ved Tillæg af Renter og Rentes Rente voksede dette Beløb saaledes, at det den 19 Juni 1906 udgjorde 2821 Kr. 83 Øre.

I Henhold til Landbrugsministeriets Bekendtgørelse af 27 Februar 1907 blev Aagerup Sogns Tiender afløste fra den 1 Januar 1908, og i Skrivelse af 17 December 1908 fremsatte Indstævnte, Udenrigsminister, Greve C. W. Ahlefeldt-Laurvigen til Eriksholm, som Ejer af Aagerup Sogns Kirketiende i Henhold til Tiendelovens § 23 Begæring om Afløsning af de ham paahvilende Forpligtelser overfor Kirken. Der blev herefter mellem Indstævnte og Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet ført Forhandlinger om Størrelsen af det Beløb, der ved Kirkens Overgang til Selveje af Kirketiendens Afløsningssum vilde være at henlægge til Kirkens fremtidige Vedligeholdelse og Drift. En i Henhold til Tiendelovens § 23 den 24 August 1909 afholdt Kommissionsforretning fastsatte sluttelig, at der i nævnte Øjemed af Afløsningssummen skulde henlægges 9730 Kr. 50 Øre foruden to blandt Stiftsmidlerne henstaaende Kapitaler, nemlig 302 Kr. 50 Øre, indbetalt af Indstævnte for et af ham erhvervet Gravsted, og det fornævnte opsparede Beløb af ca. 2822 Kr. samt 30 Kr. aarlig for afløst Pligtarbejde.

Skønt Ministeriet formente, at den oftnævnte Kapital af ca. 2822 Kr. efter sin Natur som henlagt »til Kirkens Fordel« ikke kunde henregnes blandt de i Tiendelovens § 23 omtalte Indtægter for Kirken, meddelte det dog i Skrivelse af 13 Januar 1910 Approbation paa, at Indstævntes Forpligtelser overfor Kirken afløstes paa de angivne Vilkaar mod, at der forbeholdtes Menigheden eller Kirkens Bestyrelse Ret til for Domstolene at indbringe Spørgsmaalet om Berettigelsen af at medregne den nævnte Kapital af ca. 2822 Kr. under det, som i Henhold til Tiendelovens § 23 vil kunne fradrages i Tiendens Afløsningssum.

Citanterne, Bestyrelsen for den til Selveje overgaaede Aagerup Kirke, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces, have nu under nærværende Sag nedlagt Paastand paa, at Indstævnte tilpligtes at anerkende, at det ovenomtalte til Frugtbargørelse blandt Stiftets offentlige

Midler i 1827 til Kirkens Fordel hensatte Beløb af 80 Rdl., pr. 19 Juni 1906 med Renter og Renters Rente opgjort til 2821 Kr. 83 Øre, med de siden sidstnævnte Dato paaløbne Renter, rettelig tilkommer Aagerup Kirke som en uden Forbindelse med Kirketienden staaende Kapital, og at Indstævnte tilpligtes at henlægge til Kirkens Vedligeholdelse andre 2821 Kr. 83 Øre med Renter fra 19 Juni 1906 og at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Til Støtte for deres Paastand have Citanterne anført, at det alt ved Kancelliets Skrivelse af 10 Februar 1816 var fastslaaet, at de paa en Kirkegaard staaende Træer »maa anses som Kirkens Ejendom, hvorover Kirkeejerne ikke kunne disponere til Fordel for dem selv«, en Retsregel, som senere fik Lovhjemmel ved Bestemmelsen i § 20 i Lov om Kirkesyn af 19 Februar 1861. Den Kapital, der i Henhold til Kancelliets Skrivelse af 17 Juli 1827 »til Kirkens Fordel« blev udsat blandt Stiftets offentlige Midler, kan, gør Citanten videre gældende, ikke henregnes blandt de Kirken tilhørende Kapitaler, hvis Indtægter ifølge Tiendelovens § 23, 2det Stk., skal medregnes ved Afgørelsen af, hvor stor en Del af Tiendeafløsningssummen, der skal henlægges til Kirkens fremtidige Vedligeholdelse, da den maa antages bestemt til at tjene Kirken som et Ækvivalent for den Kirken ved Træernes Fældning berøvede Prydelse og til lejlighedsvis Anskaffelse af en ekstraordinær Prydelse, som det ellers ikke kunde paalægges Tiendeejeren at anskaffe. Kapitalbeløbet, om hvis Eksistens Indstævnte først blev vidende ved Forhandlingerne om Vedligeholdelsespligtens Afløsning, vilde, om det skulde medregnes ved Tilvejbringelsen af det til Kirkens Vedligeholdelse nødvendige Beløb, finde en Anvendelse ikke »til Kirkens Fordel«, men til Tiendeejerens Fordel. Endelig have Citanterne gjort gældende, at Justitsraad Jacobsen maa have været paa det Rene med, at Kapitalen var Tiendeejeren uvedkommende, da han ingsinde har hævet Renter af Kapitalbeløbet, samt at dette ikke findes opført i den i Henhold til Kirkesynslovens § 2 over Aagerup Kirkes Tiender, Kapitaler osv. førte Protokol.

Der findes imidlertid at maatte gives Indstævnte Medhold i, at det ikke kan anses godtgjort, at den paagældende Kapital er bleven henlagt til Opnaelsen af særlige Tiendeejeren ellers uvedkommende Formaal, og kan dette navnlig ikke udledes af det i Kancelliskrivelsen af 17 Juli 1827 brugte Udtryk »til Kirkens Fordel«, idet der ikke med Føje deri kan lægges mere end en Fremhævelse af, at Beløbet ikke tilfalder Tiendeejeren som Privatmand, ligesom der heller ikke af den Omstændighed, at Tiendeejerne ikke have hævet Renter af det hensatte Beløb, lader sig udlede en Erkendelse fra deres Side af, at Beløbet var dem uvedkommende.

Idet det herefter maa anses beføjet, at Kapitalbeløbet er blevet medtaget ved Tilvejbringelsen af det til Kirkens fremtidige Vedligeholdelse fornødne Beløb, vil Indstævnte være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Salær tillægges der Citanternes beskikkede Sagfører, Overrets-

sagfører Helweg-Larsen, hvis Sagførelse har været lovlig, 80 Kroner, hvilket Beløb udredes af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandag den 21 April.

Nr. 71. **S. Chr. Hansen** (Ingen)
 mod
 Skræddermester M. Boysen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, S. Chr. Hansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 73. **Gas- og Vandmester Chr. Leth** (Ingen)
 mod
 Entreprenør Axel Jensen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Gas- og Vandmester Chr. Leth, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 75. Etatsraad Oscar Davidsen (Ingen)

mod

Executores testamenti i Grosserer Halberstadts og Hustrus Fællesbo, Overretssagfører Otto Bing og Prokurist Lauritz Nielsen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Etatsraad Oscar Davidsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale

Nr. 76. Gaardejer Hans Henrik Madsen (Ingen)

mod

Gaardejer Hans Kristiansen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Gaardejer Hans Henrik Madsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 201. Højesteretsagfører Møller

mod

Olaf Peter Olsen og Henry Ejnar Viktor Holst (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 7 Januar 1913: Arresterterne Olaf Peter Olsen og Henry Ejnar Viktor Holst bør straffes

med Forbedringshusarbejde, Olsen i 15 Maaneder og Holst i 8 Maaneder, og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Sagfører Knud Petersen, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Rafn, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Februar 1913: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Jørgensen, betale Arrestanterne, En for Begge og Begge for En, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Olaf Peter Olsen og Henry Ejnar Viktor Holst, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Møller og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Aalborg Købstads Ekstraret indankede Sag ere Arrestanterne Olaf Peter Olsen og Henry Ejnar Viktor Holst, der ere fødte henholdsvis den 5 Februar 1867 og den 4 December 1886, satte under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten Olsen har tidligere været anset ved Frederikssunds Købstads Ekstrarets Dom af 15 September 1885 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Frederiksborg Birks Ekstrarets Dom af 1 Oktober 1887 efter Straffelovens § 270, jfr. § 271 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, ved Ramsø-Thune Herreders Ekstrarets Dom af 17 Juni 1891 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Horns Herreds Ekstrarets Dom af 5 April 1892 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, ved Frederikssund Købstads Ekstrarets Dom af 9 Januar 1894 efter Straffelovens §§ 100 og 101, jfr. § 98, samt efter Politivedtægten for Frederikssund Købstad § 2, jfr. Lov 4 Februar 1871 § 6, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved den kgl. Landsoverrets samt Hof- og Stadsrets Dom af 7 Maj 1895 efter Straffelovens § 245 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Han har derhos den 5 Oktober 1898 inden Aalborg Købstads Politiret vedtaget at erlægge en Bøde af 50 Kr. til Statskassen for Vold mod Politiet. Fremdeles er han anset ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 9

April 1902 efter Straffelovens § 232, jfr. § 47, som for 4de Gang begaaet Tyveri og efter dens § 238, jfr. § 47, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 18 April 1903 efter Straffelovens § 240 i Medfør af § 232, jfr. §§ 47 og 39, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Nibe Købstads og Hornum Herreds Ekstrarets Dom af 11 December 1905 efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, for 6te Gang begaaet Hæleri, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt efter Lov om Jagten af 8 Maj 1894 §§ 13 og 23 med en Bøde af 40 Kr. til de Fattiges Kasse i Sønderholm-Frejlev Kommune, og senest ved Nørre Sundby Købstads og Kjær Herreds Ekstrarets Dom af 14 December 1908 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for 6te Gang begaaet Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos han i sin Militærtjeneste gentagne Gange har været straffet arbitrært for Tjenesteforseelser, ligesom han gentagne Gange dels ifølge Dom dels ifølge Vedtagelse har erlagt Bøder for Gadeuorden.

Arrestanten Holst har i Aaret 1906 inden Københavns Kriminal- og Politiret vedtaget en Bøde af 40 Kr. for Vold, hvorhos han har været anset ved Aalborg Købstads Politirets Dom af 15 November 1907 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage, ved Kronborg østre Birks Politirets Dom af 22 September 1908 efter samme Lovbestemmelse med Tvangsarbejde i 12 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 18 December 1908 efter samme Lovbestemmelse med simpelt Fængsel i 8 Dage, ved samme Rets Dom af 23 April 1910 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 og efter Værnepligtslovens § 13, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 30 December 1911 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. den midlertidige Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Fiskehandler Jacob Nielsen har forklaret, at han den 10 December f. A. om Aftenen ved Halvottetiden kom ned til Fiskehavnen i Aalborg og da saa Arrestanterne i Færd med at tage Torsk op af et Fiskehandler Nørlev tilhørende Hyttefad, der laa et Stykke ude ved Siden af en Løbebro. Han gik ud til Arrestanterne, der havde slagtet en Del af Fiskene og lagt dem op paa Løbebroen, og spurgte dem, hvem der havde givet dem Lov til at tage Fiskene, og Arrestanten Holst svarede da, at det havde Fiskehandler Olsen; men da der ikke i Aalborg findes nogen Fiskehandler af dette Navn, var Vidnet klar over, at Arrestanterne, der var noget paavirkede af Spiritus, men ikke mere, end at de vidste, hvad de gjorde, var i Færd med at stjæle, hvorfor han foranledigede dem anholdte.

Arrestanten Holst har forklaret, at han den anførte Dag havde drukket sammen med Arrestanten Olsen i en Beværtning i Aalborg, hvorved de var blevne noget berusede, men dog ikke i særlig høj Grad. Da de kom ud fra Beværtningen, sagde Arrestanten Olsen til ham, at nu kunde de gaa ned og tage nogle Fisk fra et Hyttefad, hvorhos han tilføjede, at Hyttefadet tilhørte en Bekendt eller Onkel af ham, og at denne havde givet ham Lov til at tage Fisk deraf. Idet Arrestanten Holst efter sit videre Udsagn troede paa dette Opgivende, hjalp han med til at tage Fisk op af et i Fiskehavnen liggende Hyttefad, og efterhaanden som de tog Fiskene op, slagtede han dem ved

at knække Nakken paa dem. Denne Arrestant har endvidere forklaret, at han, da Fiskehandler Nielsen kom tiltede og spurgte, hvem der havde givet dem Lov til at tage Fisken, svarede, at det havde Fiskehandler Olsen, hvilket Svar efter Arrestantens Fremstilling slap ham ud af Munden, uden at han sigtede til nogen Bestemt.

Arrestanten Olsen har erkendt sammen med Arrestanten Holst at have ved den ommeldte Lejlighed tilegnet sig Torsk af Fiskehandler Nørlevs Hyttefad. Han har nærmere forklaret, at han og Arrestanten Holst forinden havde drukket sammen, hvorved de begge var blevne noget paavirkede af Spiritus, samt at han ikke er i Stand til at huske, hvornaar eller hvorledes de kom paa den Tanke at stjæle Fisk. Han har bestemt benægtet at have udtalt til Arrestanten Holst, at noget Hyttefad tilhørte en Onkel eller Bekendt af ham, og at han havde Lov til at tage af Indholdet.

De Torsk, som Arrestanterne tilegnede sig, vejede $11\frac{1}{2}$ kg og ere med Arrestanternes Samtykke vurderede til 3 Kr. 50 Øre. De ere udleverede Fiskehandler Nørlev, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Idet der nu ikke vil kunne tages Hensyn til Arrestanten Holsts usandsynlige og ubestyrkede Forklaring om, at han gik ud fra, at Arrestanten Olsen havde Tilladelse til at tage de fornævnte Torsk, ere Arrestanterne ved Underretsdommen rettelig ansete, Arrestanten Olsen i Medfør af Straffelovens § 246 efter dens § 232, 1ste Led, som for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri, og Arrestanten Holst efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Straffe, der findes passende bestemte til Forbedringshusarbejde henholdsvis i 15 Maaneder og 8 Maaneder, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 198. Højesteretssagfører Winther

mod

Emil Vernon Petersen (Def. Bache),

der tiltales for Vold, Trusel om Vold og Fornærmelser mod Bestillingsmænd i Funktion.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 29 Januar 1913: Arrestanterne Carl Vilhelm Trampedach og Emil Vernon Petersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 6 Maaneder samt, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hansen, 24 Kr. og Defensor, Sagfører Mimer, 18 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Februar 1913: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær

til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Olivarius og Axel Bang, betale Arrestanterne Carl Wilhelm Trampedach og Emil Vernon Petersen, En for Begge og Begge for En, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Petersens Vedkommende anførte Grunde vil den forsaauidt være at stadfæste, dog at Straffetiden for ham findes at kunne forkortes til 4 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saauidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffe-tiden for Tiltalte Emil Vernon Petersen bestemmes til 4 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Winther og Bache 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanterne Carl Wilhelm Trampedach og Emil Vernon Petersen for Vold, Trusel om Vold og Fornærmelser mod Bestillingsmænd i Funktion.

Arrestanten Trampedach . . .

Arrestanten Petersen er født den 11 Maj 1870 og ligeledes oftere straffet, bl. a. ved Højesterets Dom af 6 Juni 1906 efter Straffelovens § 201, jfr. § 39, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder og senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 9 Januar 1912 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage; han har derhos henholdsvis den 5 Maj 1898 og den 25 September 1902 inden sidstnævnte Rets 1ste Afdeling for offentlige Politisager i Mindelighed vedtaget at erlægge Bøder paa henholdsvis 70 Kr. og 100 Kr. for med Vold forbundne Overtrædelser af Politivedtægten.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Arrestanterne, der begge var indlagte til Forsøgelse paa Frederiksberg Fattiggaard, deltog i det den 24 December f. A. om Aftenen i Anstaltens Spisestue i Kælderen for Lemmerne afholdte Julemaaltid, efter hvilket der blev serveret Punch. En halv Snes Minutter efter, at Opsynsbetjent Niels Petersen, der var iført Uniform, og som var sat til at holde Tilsyn med Lemmerne, var gaaet op i Vagtlokalet paa 1ste Sal, hørte han Støj fra Kælderen og begav sig derfor straks tilbage til denne, hvor han saa Arrestanten Trampedach staa med blodig Haand i Døraabningen mellem Spisestuen og Gangen ind til det tilstødende Forsamlingslokale, og hvor det viste sig, at denne Arrestant havde ituslaaet 7 Ruder i Gangen. Arrestanten Trampedach var op-

hidset og truede med at slaa alle Ruderne ud og at slaa et andet tilstedeværende Fattiglem ihjel, men det lykkedes dog Opsynsbetjent Petersen at faa ham nogenlunde beroliget og faa ham sat ned paa en Bænk og hans Haand badet. Petersen og dennes straks efter tilstedekomne Kollega Banzon fandt det imidlertid rettest, at Arrestanten Trampedach blev bragt til Hospitalet, der ligger paa samme Grund som Fattiggaarden, og efter at de pr. Telefon havde ladet Hospitalet anmode om at afhente Arrestanten, kom Portørerne Bahr og Raunsmed tilstede derfra og førte Arrestanten — der endnu var noget op-hidset og gjorde en Del Indsigelser — til Hospitalet, hvor han i den saakaldte Skadestue blev forbundet og derpaa af den vagthavende Lægekandidat beordret overført til Hospitalets Afdeling D for urolige Patienter. Paa Vejen dertil løb Arrestanten imidlertid fra de ham ledsagende Portører og tilbage til Fattiggaardens Kælderlokaler, forfulgt af de to Portører, der vilde føre ham tilbage til Hospitalet.

Om det derefter Passerede er det ved de af Opsynsbetjentene Petersen og Banzon, Reserveportør ved Hospitalet Madsen samt Portørerne Raunsmed, Bahr, Flygenskjold og Nielsen — for de fire Førstnævntes Vedkommende under Ed — afgivne Forklaringer godtgjort, at Arrestanten Trampedach overfor Opsynsbetjentenes Forsøg paa at berolige ham stadig opførte sig som rasende, nægtede at gaa og raabte, at han vilde flække Hovedet paa dem, der rørte ham, o. lign., at Arrestanten Petersen, der var forblevet tilbage i Kælderen sammen med nogle andre Lemmer, nu traadte til og erklærede, at han, hvis Arrestanten Trampedach skulde paa Afdeling D, vilde tale et Ord med, for der maatte han ikke komme, samt at der nu skulde ryddes op i Bulen, og at han ikke regnede Betjentene Petersen og Banzon for Noget, fremdeles, at Arrestanten Petersen, da Reserveportør Madsen, iført Uniform, kom tilstede sammen med de to sidstnævnte Portører, med en i Lokalet staaende Fejekost, som han havde grebet, slog Madsen et Slag oven i dennes ubedækkede Hoved, og at begge Arrestanter, efter at Kosten var bleven reven fra Arrestanten Petersen, hver greb en Flaske, som de hævdede som til Slag i en truende Stilling.

Det lykkedes imidlertid de tilstedeværende Funktionærer — af hvilke Hospitalets Funktionærer til enhver Tid ere pligtige til, naar de dertil beordres, at forrette Tjeneste paa Fattiggaarden — at overmande Arrestanterne, af hvilke Trampedach blev ført tilbage til Hospitalet, medens Petersen, der slog og sparkede om sig og raabte, at han nok skulde huske dem, rydde Bulen, faa dem væk o. lign., førtes til Fattiggaardens Straffecelle, hvor han ituslog Ruden for det elektriske Lys over Døren og ødelagde Lampen.

Det Portør Madsen med Kosten tildelte Slag i Hovedet fremkaldte ikke noget Saar eller nogen Hudbristning, men gjorde i Øjeblikket noget ondt og foranledigede, at Madsen i de nærmeste 3 Dage derefter havde Hovedpine; han har ikke søgt Lægehjælp og ikke været arbejdsudygtig, ligesom han ikke har nedlagt nogen Erstatningspaa-stand. Ingen af de andre Funktionærer have haft nogen Men af det Passerede.

Arrestanterne, der kendte de Paagældendes Stilling, have forklaret, Trampedach, at han vel modsatte sig at blive indlagt paa Afdeling D,

men at han ikke husker Detaillerne og specielt ikke, at han har truet med nogen Flaske, Petersen, at han blot vilde berolige Arrestanten Trampedach, at han ikke har slaaet Portør Madsen, men at han vel husker at have grebet en Flaske som Trusel. Til Arrestanternes delvise Benægtelse vil der dog ikke kunne tages noget Hensyn overfor Vidnernes overensstemmende, i det Foregaaende refererede Forklaringer, der i det Hele ville være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Efter det Oplyste maa det antages, at begge Arrestanter have været noget berusede efter Nydelsen af de spirituose Drikkevarer, hvormed Lemmerne ved den paagældende Lejlighed blev trakterede, medens der ikke findes Føje til at antage, at deres Beruselse har haft Indflydelse paa deres Tilregnelighed.

Derimod er det om Arrestanten Petersen oplyst, at han under den Sag, der endelig paakendtes ved Højesterets fornævnte Dom af 6 Juni 1906, har været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en den 12 Februar s. A. dateret Erklæring bl. a. udtaler om denne Arrestant, at han maa opfattes som en fra først af — vistnok paa Grund af Arv — abnormt anlagt Person med Karakterejendommeligheder, der ofte findes hos degenererede, til Sindssygdom disponerede Individuer. Han frembyder stor Egoisme, næsten manglende altruistiske Følelser, let vakt Vrede og stærk Reaktion derpaa, Tilbøjelighed til at føle sig forurettet, Ømtaalighed overfor formentlige Tilsidesættelser eller Uretfærdigheder, stærk Hævdelse af sig selv (Selvovurdering) og sin formentlige Ret. Disse Karakterejendommeligheder have imidlertid udviklet sig til en Styrke, saa at de maa betegnes som ganske sygelige. Hans Tilstand nærmer sig til egentlig Kværvulntforrykthed og kan utvivlsomt udvikle sig i denne Retning. Hans Tilstand er dog ikke saaledes, at den absolut fordrer Behandling paa et Sindssygehospital, og det er ikke udelukket, at han kan klare sig i Livet, om end ikke helt uden Ulempe for hans Medmennesker. I en under nærværende Sag tilvejebragt Erklæring af 25 Januar d. A. udtaler derhos Arrestlægen paa Frederiksberg, at Arrestantens Sindstilstand efter hans Skøn ikke er undergaaet nogen paaviselig Forandring siden den i 1906 stedfundne Observation.

I Henhold til det Foranførte maa det billiges, at Arrestanterne ved den indankede Dom ere ansete efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, og efter dens § 101, disse §§ for Arrestanten Petersens Vedkommende sammenholdt med dens § 39, med en Straf, der for begge Arrestanters Vedkommende findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder, og da Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanterne in solidum at udrede, ligeledes tiltrædes, vil Underrettsdommen i det Hele være at stadfæste.

Tirsdag den 22 April.

Nr. 200. Aktieselskabet **Det Dansk-Russiske Dampskibsselskab** (Vilh. Kondrup)

mod

Nordischer Bergungs-Verein af Hamborg (David),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt en Bjergeløn — uanset en i en Kontrakt indeholdt Vedtagelse om Voldgift — kunde fastsættes af Domstolene.

Sø- og Handelsrettens Kendelse af 15 Februar 1913: Den nedlagte Afvisningspaastand vil ikke kunne tages til Følge.

Højesterets Dom.

De Bestemmelser om Voldgift, der indeholdes i den i den indankede Kendelse ommeldte Bjergningskontrakt, ere saa uklare og ubestemte, at de ikke lade sig anvende, idet det navnlig ikke kan afgøres, om det har været Parternes Mening, at Lloyds Komité skulde medvirke ved Voldgiften eller ikke. Allerede af denne Grund og da Parterne ikke have kunnet enes om anden Afgørelsesmaade, vil Bjergelønnens Størrelse være at fastsætte af Domstolene.

Som Følge heraf vil den indankede Kendelse være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Kendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet **Det Dansk-Russiske Dampskibsselskab**, til Indstævnte, **Nordischer Bergungs-Verein af Hamborg**, med 200 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Kendelses Præmisser ere saalydende: I August 1912 grundstødt Dampskibet »Peter Berg« ved Dardanellerne. Føreren indgik en Bjergningskontrakt med en Citanterne, **Nordischer Bergungs-Verein af Hamborg**, tilhørende Bjergningsdamper, som derefter hjalp »Peter Berg« af Grunden. Kontrakten blev indgaaet paa en af Lloyds i London udarbejdet trykt Formular, i hvis Artikel 1 det var trykt, at Vederlaget eventuelt skulde fastsættes »ved Voldgift i London paa den nedenfor fastsatte Maade«, og i hvis Artikel 8 der indeholdes nøjagtige

Regler om Maaden, idet det bl. a. bestemtes, at Lloyds Komité eventuelt selv kunde komme til at virke som Voldgiftsmænd eller Opmænd eller udpege saadanne. Ordet »London« i Artikel 1 blev overstreget og erstattet med Ordet »København«, og over Underskriften blev Ordene »Voldgift København« indføjet, men hele Artikel 8 blev staaende uoverstreget.

Der har senere været ført Forhandlinger mellem Citanterne og de Indstævnte, Aktieselskabet Det Dansk-Russiske Dampskibsselskab af København, der optraadte paa det bjergede Skibs Vegne. Medens disse Forhandlinger stod paa, har Lloyds i London erklæret det umuligt for Lloyds Komité at udpege en Voldgiftsmand eller overhovedet at optræde, med mindre begge Parter erklære sig villige til at ophæve Bestemmelsen om, at Voldgiften skal finde Sted i København. Citanterne foreslog derfor de Indstævnte at ophæve denne Bestemmelse. De Indstævnte vilde ikke gaa ind herpaa, men foreslog forskellige andre Voldgiftsafgørelser.

Citanterne har derefter anlagt nærværende Sag for at faa Bjergelønnen afgjort ved Retten.

De Indstævnte have paastaet Sagen afvist, idet de under Proceduren have gjort gældende, at Kontrakten maa forstaas derhen, at Bjergelønnen skal fastsættes ved privat Voldgift i København. De Indstævnte gøre bl. a. gældende, at alle de trykte Bestemmelser om den nærmere Fremgangsmaade maa betragtes som bortfaldne ved Bestemmelsen om, at Voldgift skal finde Sted i København.

Da Retten ikke kan gaa ud fra, at det har staaet Kontraktens Underskrivere klart, at Lloyds Komité ikke vilde være villig til at medvirke ved en Voldgift i København, kan Retten ikke give de Indstævnte Medhold i deres Fortolkning af Kontrakten. Retten maa finde de Indstævntes Fordring om, at Bjergelønnen skal afgøres ved privat Voldgift i København, uhjemlet, den maa finde, at det er de Indstævnte selv, der har forskærtset en Voldgiftsafgørelse ved ikke at gaa ind paa, at den fandt Sted i London. Sagen vil derfor ikke kunne afvises her fra Retten.

Nr. 178.

Højesteretssagfører Liebe

mod

Rasmus Julius Hansen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Hillerød Købstads Ekstrarets Dom af 27 November 1912: Arrestanten Rasmus Julius Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar samt udrede til Generaldirektoratet for Post- og Befordringsvæsenet 274 Kr. 41 Øre, til de sydfynske Jernbaner 20 Kr. 90 Øre, til Stationsmester Jens Hansen, Holmdrup, 80 Kr. og til Stationsforstander N. P. Nielsen, Skaarup, 2 Kr. 50 Øre. Saa bør

og Arrestanten betale denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Raaschou, og Defensor, Sagfører Olsen, henholdsvis 30 Kr. og 20 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Januar 1913: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne J. L. Busch og Sinding, betaler Arrestanten Rasmus Julius Hansen 40 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus Julius Hansen til Højesterets-sagførerne Liebe og Dietrichson 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Hillerød Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Rasmus Julius Hansen for Tyveri. Arrestanten er født den 21 April 1891 og straffet — foruden 2 Gange før hans fyldte 18 Aar bl. a. for Tyveri — ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 15 Juni 1909 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og ved Hillerød Købstads Ekstrarets Dom af 11 Marts 1910 efter Straffelovens § 230 1ste og 2det Stk., tildels jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, af hvilken Straf han dog ved kgl. Resolution af 28 Juli 1911 blev fritaget for at udstaa den resterende Del mod i 2 Maaneder fra den 4 August 1911 at anbringes paa Optagelseshjemmet »Adserbølgaard«.

Af Sagens Oplysninger, der stemmer med Arrestantens egne Tilstaaelser og Forklaringer, fremgaar det, at han efter den 4 Oktober 1911 at have forladt »Adserbølgaard« og have taget Ophold hos sin Tante i København straks har genoptaget en Levemaade, hvorunder han i det Væsentlige har ernæret sig ved Tyverier, idet han i Tiden fra og med Natten til den 7 Oktober 1911, indtil han den 10 Juni 1912 blev anholdt, har begaaet en Række, for Størstedelen med Indbrud forbundne, Tyverier, væsentlig paa Privatbane-Stationer paa Sjælland og Fyn. Som oftest tog Arrestanten hjemmefra ved Aftenstid og foretog i Nattens Løb et eller flere Indbrud ved Hjælp af Redskaber,

som han i den Anledning havde medtaget, og hvormed han — i de fleste Tilfælde — opbrød et Vindue, hvorigennem han steg ind i de paagældende Lokaliteter. Ved Opdirkning af Døre eller Oplukning ved medbragte Nøgler af Dør-laase, Skuffer og Skabe skaffede han sig derhos Adgang til at tilegne sig kontante Penge, medens han kun undtagelsesvis stjal andet. I Almindelighed bar han under Udøvelse af Tyverierne Handsker eller Vanter for at undgaa Fingeraftryk, der kunde røbe ham.

Om de enkelte Tyverier og Tyveriforsøg, om hvis Enkeltheder Arrestanten ikke i alle Tilfældene vil have bevaret nogen klar Erindring, er følgende oplyst:

A. Natten til den 7 Oktober 1911 skaffede Arrestanten sig paa den ovenanførte Maade Adgang til Kontoret paa Harløse Jernbanestation paa Hillerød—Frederiksværk Jernbanen, hvor han tilvendte sig en paa Skrivebordet staaende til 25 Kr. vurderet Jernpengekasse, som han i en nærliggende Skov opbrød og derpaa lod ligge efter at have tilegnet sig Indholdet, 152 Kr. 40 Øre, der saa vel som Kassen var Postvæsenet tilhørende.

B. Natten til den 11 Oktober s. A. skaffede Arrestanten sig paa den ovenanførte Maade i 4 Tilfælde Adgang til Jernbanestationen paa Frederiksværkbanen, nemlig Hillerød (Lokalstationen), ovennævnte Harløse, Skævinge og Ølsted.

Paa Hillerød Stationen opbrød han en Del Skuffer i Kontorerne og tilvendte sig — foruden et uopgjort, Stationsforstanderen tilhørende Beløb — et Banen tilhørende Beløb, der efter Stationsforstanderens Forklaring udgjorde 130 Kr. 31 Øre, men efter Arrestantens egen Forklaring kun 30 à 40 Kr.

Paa Harløse Station aabnede han Billets-kabet med en medbragt Nøgle og tilvendte sig et der i en Skuffe beroende Beløb, der efter hans Forklaring udgjorde ca. 250 Kr., men efter Stationsbestyrerens Forklaring var 296 Kr. 76 Øre, hvoraf 249 Kr. 45 Øre tilhørte Postvæsenet og Resten Banen.

Paa Skævinge Station, hvortil han havde skaffet sig Adgang paa den sædvanlige Maade, stjal han fra en uaf-laaset Skabsskuffe i Kontoret 4 à 5 Kr., tilhørende Stationsbestyreren, og fra Buffet'en i den tilstødende Spisestue et samme tilhørende Beløb af 1 Kr. 24 Øre.

Paa Ølsted Station stjal Arrestanten fra et Par uaf-laasede Skuffer i Kontoret 1 Kr. 75 Øre, tilhørende Banen, og ca. 3 Kr., tilhørende Stationsbestyreren.

C. Medens Arrestanten, der for Udbyttet af de fornævnte Tyverier havde ekviperet sig og foretaget en Rejse, i Dagene omkring den 17, 18 Oktober 1911 opholdt sig i Aarhus, besluttede han sig, da hans Penge var slupne op, til at foretage Indbrud paa nogle af Nyborg—Svendborg Jernbanens Stationer, og Natten til den 20 Oktober iværksatte han dette Forehavende paa Holmdrup, Skaarup, Oure og Gudme Stationer.

Efter Sagens paa dette Punkt lidt usikre Oplysninger maa det antages, at Arrestanten her har foretaget følgende:

Paa Holmdrup Station skaffede han sig — ved med et Instrument at omvride de indvendig i Dørene til Ventesalen og Kontoret siddende Nøgler, hvormed disse Døre var aflaaede — Adgang til Kontoret,

hvor han med en sammesteds hængende Nøgle aabnede Skufferne i det aflaaede Billets-kab, hvorfra han stjal 20 Kr. 90 Øre, tilhørende Jernbaneselskabet, medens han fra nogle aflaaede Skrivebordsskuffer, som han antagelig aabnede med falsk Nøgle, tilvendte sig 80 Kr., tilhørende Stationsmester Jens Hansen.

Paa Skaarup Station har han ved paa samme Maade at aabne Døren til Ventesalen skaffet sig Adgang til Kontoret, hvor han med falsk Nøgle oplukkede en aflaaet Skrivebordsskuffe, og ved Hjælp af nogle Nøgler, som laa der, aabnede han en Pengekasse og forskellige Skuffer, hvorfra han tilvendte sig 2 Kr. 50 Øre, der tilhørte Stationsforstanderen.

Paa Oure Station aabnede han paa samme Maade Ventesalsdøren, og ved at opbryde Billetsalgs-Ruden og stikke sin Arm gennem Aabningen fik han Kontordøren op, hvorefter han gennemrodede en Del uafaaede Skuffer uden Udbytte.

Paa Gudme Station, hvor han kom ind i Kontoret ved at udtage en Rude og stige ind gennem Vinduet, fik han heller intet Udbytte, idet de paa Stationen beroende Penge var anbragte i et Jernpengeskab, som han ikke gjorde Forsøg paa at aabne.

D. Den 28 Oktober 1911 tog Arrestanten fra København til Tappernøje, idet han havde til Hensigt at foretage Indbrud paa Præstø — Næstved Banens Stationer. Først skaffede han sig om Natten til den 29 Oktober Adgang til Stationskontoret i Tappernøje ved at opbryde et Vindue med et medbragt Redskab og krybe ind gennem Vinduet. Efter hvad der maa antages, fandt han imidlertid hverken i Kontoret eller i Stationsforstanderens private Værelse Noget, han ønskede at stjæle.

Paa Snese Station skaffede han sig dernæst Adgang paa samme Maade til Kontoret, hvor han tilvendte sig et Postvæsenet tilhørende Jernskrin — hvis Værdi ikke ses oplyst under Sagen, hvilket Arrestanten i den Tro, at det indeholdt Penge, bar udenfor med det Formaal at aabne det og tilegne sig dets Indhold. Da han imidlertid ved at ryste det, mente at have konstateret, at Skrinet ingen Penge indeholdt, kastede han det fra sig i Nærheden af Stationsbygningen, hvor det senere blev fundet.

Paa Bøgesø Station skaffede han sig Adgang til Kontoret paa samme Maade som forannævnt, men fandt intet at stjæle.

Paa Brandelev Station fandtes Vinduet til Kontoret aabnet, og Arrestanten, der bemærkede, at der i Lokalet stod en Jernpengekasse, lænede sig ind og tog Kassen, som han, uden at gøre Forsøg paa at opbryde den, bar ud i Haven, hvor den fandtes tildækket med Jord. Hans Hensigt maa antages at have været at vende tilbage og undersøge den.

E. Den 15 December 1911 tog Arrestanten om Aftenen med Toget til Hillerød og begav sig til Fods til Kagerup Station paa Gribskovbanen, hvor han Kl. ca. 1 $\frac{1}{2}$ Natten til den 16 December opbrød et Vindue med et i den Hensigt medbragt Redskab og gennem Vinduet steg ind i Kontoret, hvor han stjal dels 4 Kr. 75 Øre i kontante Penge, henliggende i en uafaaet Skuffe, dels fra en Skuffe, som han opbrød eller opdirkede, 10 Kr. 60 Øre i Frimærker.

Ved Maarum Station paa samme Bane forsøgte han senere samme

Nat at opbryde eller opdirke en Indgangsdør for at begaa Tyveri, men han opgav Forsøget, fordi der blev tændt Lys i Huset.

F. Den 15 Januar 1912 foretog Arrestanten paany en Rejse til Hillerød for at besøge Frederiksværkbanens Stationer, hvoraf han denne Gang dog kun valgte Hillerød og Harløse. Om Natten til den 16de aabnede han med en medbragt Nøgle en aflaaet Yderdør til nævnte Banes Station i Hillerød (Lokalstationen), og efter ligeledes med medbragt Nøgle at have oplukket endnu en Dør opbrød han i Kontoret en Skuffe og en Blikkasse samt en til Sparebøsse indrettet Blikdaase, hvis Indhold han stjal, hvorhos han borttog en Hjemmesparebøsse, som han udenfor Huset opbrød og udtog Indholdet af.

Af Banen tilhørende Penge har han efter Stationsforstanderens Forklaring ved dette Tyveri tilvendt sig ialt 73 Kr. 60 Øre, og af Stationsforstanderens Penge ca. 15 Kr. Efter Arrestantens egen Forklaring har han dog kun haft et Udbytte af højst nogle og fyrrø Kroner.

Arrestanten opbrød derefter samme Nat et Vindue paa Harløse Station og steg derigennem ind i Kontoret sammesteds, hvor han opbrød nogle Skuffer, men intet fandt at stjæle.

Da han derefter begav sig tilbage til Hillerød ad Banelinien, faldt det ham ind at forsøge, om der skulde findes Penge at stjæle i et Kontor i ovennævnte Lokalstation, som han ved sit Besøg tidligere paa Natten havde bemærket var forsynet med Yale-Laas. Han kom ogsaa ind paa Stationen ad en Dør, om hvilken han ikke vil kunne erindre, om den stod aaben fra hans nævnte Besøg, eller om han igen benyttede Nøglen til at oplukke den. Da han imidlertid kom i Tanker om, at det vist var for langt hen ad Morgenstunden, til at det var raadeligt at fuldføre Forsøttet, opgav han at foretage videre og fjernede sig.

G. Den 16 April 1912 tog Arrestanten fra København til Frederiksværk i den Hensigt at begaa Indbrudstyveri paa Jernbanestationen der. Da det ved Ankomsten til Frederiksværk forekom ham at være for tidligt at udføre nævnte Forsæt, gik han op i Byen, hvor han ved Indstigning gennem et Vindue, som han opbrød, skaffede sig Adgang til Købmand Mathiesens Forretningslokale, hvor han af en uafaaet Pengekasse stjal et Mathiesens tilhørende Beløb af 4 Kr. i Smaamønt.

Paa Jernbanestationen skaffede han sig senere paa Natten Adgang paa samme Maade til Kontoret, efter med falske Nøgler at have oplukket nogle Skuffer uden at finde Penge lukkede han sig — formentlig med en af Stationens Nøgler — ind i Godsekspeditionen, hvor han fandt henstaaende indpakket en Cykle, som han tilvendte sig i den Hensigt at køre bort paa den. Han kørte ogsaa paa den et Stykke hen ad Banelinien, men da denne Kørsel blev ham for besværlig, satte han Cyklen fra sig paa Banelinien ved Bjørnehoved. Cyklen er af Ejeren vurderet til 90 Kr.

Senere paa Natten skaffede han sig paa samme Maade som ovenfor angivet Adgang til Kontoret paa Kregome Station paa samme Bane, hvor han fra en Skrivebordsskuffe, som han oplukkede med falsk Nøgle, tilvendte sig et Banen tilhørende Pengebeløb af 38 Kr. 43 Øre.

H. Den 30 Maj 1912 tog Arrestanten med Toget til Rungsted,

hvor han ved tidligere Lejlighed havde forøvet Tyveri. Fra Rungsted gik han imidlertid til Hørsholm, hvor han lidt over Midnat Natten til den 31 Maj skaffede sig Adgang ved at stige gennem et Vindue, som han opbrød, til Partivarehandler M. Nielsens Forretningslokale, men da han der ikke fandt noget at stjæle, og han i Ejendommens Gaard fik Øje paa et Skur med Cykler, opbrød han Skurets aflaaede Dør og tilvendte sig fra Skuret en Nielsen tilhørende, til 100 Kr. vurderet Cykle, paa hvilken han kørte til København, hvor han satte den fra sig et tilfældigt Sted.

I. Natten til den 4 Juni 1912 skaffede Arrestanten sig paa den tidnævnte Maade ved Indstigning gennem opbrudt Vindue Adgang til Kontorlokalerne paa Herløv Jernbanestation, hvor han fra en uafaaet Skuffe stjal 7 Kr. 70 Øre og fra en over en Stol frit fremme hængende Vest et til 20 Kr. vurderet Ur med Kæde, som han dog senere bortkastede. Derefter gik han op i Soveværelset ovenpaa, hvor Stationsforstander Mølvang med Hustru og 2 Sønner laa og sov, og fra Lommerne paa nogle frit fremme beroende Benklæder tilvendte han sig fra nogle Portemonnæer deres Pengeindhold, ca. 15 Kr. Det stjaalne tilhørte Mølvang og Familie. Yderligere tilvendte han sig en Mølvangs Søn tilhørende, til 50 Kr. vurderet Cykle, der stod i et uafaaet Rum, og som han efter at have kørt paa den til København hensatte paa et tilfældigt Sted.

J. Natten til den 7 Juni 1912 skaffede Arrestanten sig paa forangivne Maade paany Adgang til Frederiksværkbanens Lokalstation i Hillerød. Fra Skuffer og Skabe, som han aabnede med medbragt Nøgle, stjal han i Kontoret et Banen tilhørende Beløb, af Stationsforstanderen angivet til 37 Kr. 29 Øre, som han dog selv mener kun har været ca. 7 Kr.

I et andet af Kontorerne, hvor han ligeledes steg ind gennem et med Vold opbrudt Vindue, forsøgte han sig uden Held med en Pengekasse, og derefter aabnede han med medbragt Nøgle Døren til en Entré, hvor der stod en Stationsforstanderen tilhørende Cykle, som han satte ud paa Perronen for at benytte den til Hjemkørsel, hvorpaa han gennem nogle uafaaede Døre gik op i Stationsforstanderens Lejlighed paa 1ste Sal, hvor han, medens han undersøgte Lommerne paa noget i en Korridor hængende Tøj, blev overrasket af Stationsforstanderens Hustru, hvorefter han benyttede den ovennævnte i Beredskab holdte, til 25 Kr. vurderede Cykle, som han kørte paa til Hellerup, hvor han hensatte den paa et tilfældigt Sted.

Arrestanten vil i det Hele være at anse efter Straffelovens § 231 1ste Stk., og § 231, 2det Stk., begge tildels jfr. § 46, og i det Hele sammenholdt med Lov 1 April 1911 § 18, med en Straf, der findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar, og da Underrettsdommen i Medfør af nævnte Lovbestemmelser har anset Arrestanten med samme Straf, og dens Bestemmelser om, at han efter derom nedlagt Paastand vil have at udrede i Erstatning til Generaldirektoratet for Post- og Befordringsvæsenet 274 Kr. 41 Øre, til de sydfynske Jernbaner 20 Kr. 90 Øre, til Stationsmester Jens Hansen,

Holmdrup, 80 Kr., og til Stationsforstander N. P. Nielsen, Skaarup, 2 Kr. 50 Øre, i det Hele billiges saavel som dens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at udrede, vil nævnte Dom være at stadfæste.

Nr. 191. Højesteretssagfører Bagger

mod

Alexander Mc. Clean Hanley (Def. Dietrichson),

der tiltales for Drab.

St. Thomæ og St. Jans Ekstrarets Dom af 24 September 1912: Arrestanten Alexander Mc. Clean Hanley bør at miste sin Hals, og hans Hoved at sættes paa en Stage. Saa udreder han og Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 December 1912: Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Wolff og Oscar Johansen, betaler Arrestanten Alexander Mc. Clean Hanley, 35 francs til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alexander Mc. Clean Hanley til Højesteretssagførerne Bagger og Dietrichson 50 francs til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Alexander Mc. Clean Hanley, der har opgivet at være født paa den engelske Ø Nevis den 23 April 1882, og som ikke er funden forhen straffet, tiltales under nærværende fra St. Thomas og St. Jans Ekstraret hertil indankede Sag for Drab.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det da ogsaa bevist, at han har gjort sig skyldig i Drab under følgende nærmere Omstændigheder:

Arrestanten havde i et halvt Aars Tid indtil Slutningen af Juli 1912 samlevet med en Pige, Estella Haddocks, der derunder var blevet frugtsommeligt ved ham, men da han behandlede hende brutalt, unddrog hun sig Samlivet med ham ved at flytte fra ham til nævnte Tidspunkt. Af Vrede derover passede han hende op en Gang i Begyndelsen af August og pryglede hende, og da han Lørdag den 10 August om Aftenen Kl. ca. 10¹/₂ paa offentlig Gade i St. Thomas saa hende — hvem han tidligere paa Aftenen havde set gaa forbi sammen med en Mand, til hvem hun nu stod i Forhold — komme ud af et Hus, ledsaget af en lille Dreng, indhentede han hende og slog bagfra uden at tiltale hende højre Arm om hendes Hals, medens han, der er kejt-haandet, med venstre Haand, hvori han holdt en spidst tilløbende Bordkniv, tilføjede hende et kraftigt ført Snit paa venstre Side af Halsen, saa hun faldt om med et Skrig og kort efter døde.

Hele Kniven er 23 cm lang, deraf er Bladet 13 cm langt, det er derhos i den brede Del 2 cm bredt. Det Pigen tilføjede Saar beskrives i det afgivne visum repertum som et tværløbende, dybtgabende Saar af ca. 8 cm's Længde, omtrent liniært, med nogenlunde skarpe Rande. Saaret, der maatte være bibragt med en lang, spidst tilløbende og ikke synderlig skarp Kniv, begyndte 7 cm nedenfor og noget bag venstre Øre og forløb tværs over Halsen fortil til Legemets Midtlinie; den store Halsmuskel var med Undtagelse af bageste Rand gennemskaaret i hele sin Tykkelse; i det Hele var Bløddelene gennemskaarne tæt til Hvirvelsøjlen og fortil til nær Strubehovedet i en Dybde af ca. 3 cm, og navnlig var Halsens store Puls- og Blodaarestammer overskaarne.

Arrestanten har først nægtet at have handlet i Drabshensigt og forklaret, at han kun vilde tilføje Pigen et alvorligt Saar. Senere har han forklaret, at det ikke var hans Hensigt, at hun skulde dø paa Stedet, men at han vilde give hende et saadant Saar, at hun senere vilde dø deraf.

Som Bevæggrund til sin Handling har han angivet Vrede over, at Pigen havde forladt ham. Han har nægtet at have passet hende op og nægtet at have bestemt sig til at overfalde hende som sket før i det Øjeblik, han umiddelbart før Overfaldet saa hende komme ud af Huset.

Der maa imidlertid efter det Oplyste gaas ud fra, ikke blot, at den dræbte Pige har været sagesløs, men ogsaa — naar nemlig henses til, hvad der forud er passeret mellem Arrestanten og Pigen, til den Maade, hvorpaa Overfaldet er sket, og til, at Arrestanten maa antages at have forberedt dette saavel ved Medtagelsen af Kniven som paa anden Maade — at Arrestanten har handlet i Overensstemmelse med en forud lagt Plan om at dræbe Pigen. Arrestanten findes derfor med Rette anset med Livsstraf efter Fdg. 4 Oktober 1833 § 10, 3die Stykke, jfr. § 6, sammenholdt med D. L. 6—9—1 og Fdg. 24 September 1824, ligesom Sagens Omkostninger med Rette findes paa-lagte ham.

Onsdag den 23 April.

Nr. 197. Højesteretssagfører Liebe

mod

Carla Maryette Elisabeth Grøndal
(Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181 og Lov af 30 Marts 1906 § 9.

Kronborg vestre Birks Ekstrarets Dom af 19 November 1912: Tiltalte Carla Maryette Elisabeth Grøndal bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Nielsen, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Kapel, 12 Kr., udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Februar 1913: Tiltalte Carla Maryette Elisabeth Grøndal bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Sagførerne Nielsen og Kapel, 15 Kr. til den Første og 12 Kr. til den Sidste, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Steinthal og Overretsprokurator Mundt, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er frifunden for sit Forhold overfor August Marius Larsen. Men heller ikke hendes Forhold med Hensyn til Anbringelsen af hendes Barn findes at kunne paadrage hende Strafansvar. Tiltaltes Forklaring om ikke at have haft nogen Mistanke eller Formodning om, at Barnet var behæftet med venerisk Smitte, kan nemlig ikke forkastes, og om den særlige Regel, der indeholdes i Lov Nr. 81 30 Marts 1906 § 9, sidste Stykke, maa hun antages at have været uvidende, i hvilken Henseende bemærkes, at den udtrykkelige Tilkendegivelse, hun angaaende Barnets Anbringelse modtog paa det Hospital, hvor hun blev behandlet for Syfilis, indskrænkede sig til, at Barnet ikke maatte lægges til Brystet af en sund Kvinde. Tiltalte vil herefter i det Hele som sket ved Birketingsdommen være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande. De ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom for

denne Ret fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Liebe og Bagger 50 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kronborg vestre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Carla Maryette Elisabeth Grøndal sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 181 og Lov af 30 Marts 1906 § 9.

Tiltalte er født den 15 April 1890 og tidligere anset ved bemeldte Birks Ekstrarets Dom af 29 Juli 1911 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, hvilken Strafs Fuldbyrkelse imidlertid er udsat i Medfør af Lov Nr. 63 af 1 April 1911 § 20.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Tiltalte, som da var frugtsommelig i 5te Maaned, blev den 19 Oktober 1911 indlagt paa Rudolph Berghs Hospital her i Staden som lidende af Syfilis, hvilken Sygdom hun mener at have paadraget sig ved Samleje med en hende iøvrigt ukendt Matros, og hun henlaa derefter paa dette Hospital indtil den 29 November s. A., da hun udskreves som symptomfri. Ved hendes Indlæggelse paa Hospitalet blev der overleveret hende en trykt Blanket, overskrevet »Meddelelse til Personer, der lider af Syfilis«, og hvori det bl. a. hedder:

»Syfilis er en kronisk (d. v. s. langvarig, men ingenlunde derfor uhelbredelig) smitsom Sygdom, der hyppigst erhverves ved Samleje.

Paa det Sted, hvor Smitstoffet er trængt ind — altsaa hyppigst paa Kønsorganerne —, udvikler der sig efter nogen Tids Forløb et smittefarligt Saar (den saakaldte haarde eller syfilitiske Chanker).

Efter endnu nogen Tids Forløb kommer Sygdommen til almindeligt Udbrud med Udslet paa Huden og oftest ogsaa i Munden, Halsen, ved Endetarmsaabningen eller paa Kønsdelene, hvor Udslettet er vædskende og derfor i høj Grad smittende.

I Almindelighed giver Sygdommen i de første Aar efter Smitteoverførelsen Anledning til flere lignende, lige saa smittefarlige Udbrud, ligesom den ogsaa i disse Aar kan forplantes i smittefarlig Form til Børnene.

Sygdommen har Tilbøjelighed til atter og atter at bryde ud paany og kan derfor ikke ventes helbredet ved en enkelt Kur. Naar Behandlingen af et Udbrud er afsluttet, er Patienten altsaa ikke helbredet.*

Denne Blanket læste hun igennem, medens hun laa paa Hospitalet, men ved sin Udskrivning lod hun den blive liggende der, og ud over denne trykte Meddelelse er der efter hendes Forklaring — der vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse — paa Hospitalet kun givet hende den Besked, at naar hun atter mærkede Sygdom

og navnlig, naar hun atter fik Udslet, skulde hun henvende sig til en Læge.

Den 14 Februar f. A. blev Tiltalte indlagt paa Rigshospitalets Fødeafdeling, hvor hun samme Dag fødte et Pigebarn, som hun derefter selv ammede, indtil hun den 10 Marts f. A. fik det anbragt i Pleje hos Husmand Lars P. Larsens Hustru, Kirstine, i Frersvang, hvor det skulde opflaskes, og i hvis Hjem der — efter hvad der fremgaar af et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør — fandtes andre Børn. Efter Tiltaltes Forklaring, hvis Rigtighed bestyrkes ved det under Sagen Oplyste, saa Barnet — som ved Fødselen ikke viste Tegn paa at være sygt — den Gang det kom i Pleje i Frersvang, friskt og sundt ud, idet det dog maa antages at have haft noget Udslet paa den nederste Del af Kroppen. Dette Udslet bredte sig senere til Barnets Arme og Sæde, men det bedredes hurtigt, hvorfor der ikke blev tillagt det nogen Betydning. Da imidlertid Plejemoderen den 22 August f. A. er bleven indlagt paa Sygehus til Behandling for Syfilis, paaført hende uden legemlig Omgang, maa det antages, at Barnet har lidt af Syfilis, og at ligesom Plejemoderen er bleven smittet af det, har de i Hjemmet værende Børn været udsatte for Smittefare, hvorved bemærkes, at der efter det under Sagen Oplyste ikke var truffet nogen Foranstaltning mod saadan Fare.

Efter at Tiltalte var udskrevet fra Rudolph Berghs Hospital, har hun jævnlig indtil Slutningen af Juni haft Samleje med sin Kæreste, Tjenestekarl August Marius Larsen, og denne, om hvem det senere er bleven konstateret, at han var bleven lidende af Syfilis, maa antages at være smittet med denne Sygdom af Tiltalte.

Saa vel Husmand Lars P. Larsens Hustru som Tjenestekarl August Marius Larsen har frafaldet Krav paa Erstatning hos Tiltalte.

Tiltalte har under Sagen forklaret, at hun, da hun satte sit Barn i Pleje, ikke kunde antage og ikke havde nogen Formodning om, at det led af venerisk Sygdom, og ikke kunde tænke sig Muligheden af, at der kunde være nogen Smittefare ved det, at hun, hvis hun havde tænkt sig en saadan Mulighed, ikke vilde have sat Barnet i Pleje, at hun har forstaaet den hende som fornævnt givne trykte Meddelelse saaledes, at hun kun var smittefarlig, naar hun havde Genudbrud af Sygdommen, at hun ikke havde synlige Tegn paa saadanne Genudbrud, den Gang hun efter sin Udskrivning fra Hospitalet havde Samleje med August Marius Larsen, at hun derfor mente ikke at være smittefarlig, samt at hun, hvis hun havde haft nogen som helst Formodning om at kunne overføre Smitte, ikke vilde have haft Samleje med ham.

Medens det nu vel — idet den af Tiltalte saaledes afgivne Forklaring efter Omstændighederne ikke vil kunne forkastes — ikke kan statuere, at hun har gjort sig strafskyldig ved sit Forhold overfor August Marius Larsen, findes det derimod, at hun ved at sætte sit Barn — der i Henhold til Bestemmelsen i Lov af 30 Marts 1906 § 9, sidste Stykke, skal anses mistænkt for Syfilis — i Pleje som foranført har gjort sig skyldig i et Forhold, der i Medfør af Bestemmelsen i samme Paragrafs 2det Stykke maa paadrage hende Ansvar efter Straffelovens § 181, og hun vil da være at anse efter denne § med en

Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder. — — —

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er frifundet for Aktors Tiltale i denne Sag, og hvorved Aktionens Omkostninger ere paalagte det Offentlige, være at forandre.

Nr. 203. Højesteretssagfører Møldrup

mod

Carl Emil Valdemar Jørgensen og Georg Hansen
(Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri, Førstnævnte tillige for Rømning med Hyre.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Marts 1913: Arrestanterne Carl Emil Valdemar Jørgensen og Georg Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde hver i 2 Aar og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Sinding og Meyer, 30 Kr. til hver. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Carl Emil Valdemar Jørgensen og Georg Hansen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Møldrup og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Carl Emil Valdemar Jørgensen og Georg Hansen tiltales for Tyveri, Jørgensen tillige for Rømning med Hyre.

Jørgensen er født den 17 Januar 1877 og anset bl. a.: ved Højesterets Dom af 10 December 1909 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest ved Nykøbing p. Falsters Købstads Politirets Dom af 27

Oktober 1911 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Lov 1 April 1911 § 8, 2det Stk., og 11 med Tvangsarbejde i 150 Dage.

Hansen er født den 13 Marts 1872 og bl. a. anset: ved nærværende Rets Dom af 30 December 1905 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3, disse Lovbestemmelser smh. med Lov 1 April 1905 §§ 8 og 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, ved nærværende Rets Dom af 23 April 1907 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, ved nærværende Rets Dom af 21 December 1907 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest ved nærværende Rets Dom af 23 Januar 1912 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Lov 1 April 1911 § 8, med Tvangsarbejde i 4 Maaneder.

Ved Arrestanten Jørgensens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han, der fra den 13 Juni 1912 at regne var forhyret med Dampskibet »*Russia*« af København og havde faaet udbetalt Hyre-forskud 15 Kr., nævnte Dag ved Middagstid rømmede fra Skibet i Odense Havn.

Sagens Omstændigheder ere iøvrigt følgende:

Den 11 December 1912 ca. Kl. 11 Aften blev Arrestanterne i Asylgade anholdte i Besiddelse af nogle Stykker itubrudte Nedløbsrør. Arrestanten Hansen var tillige i Besiddelse af en Hammer.

Arrestanten Hansen forklarede, at Arrestanterne umiddelbart før Anholdelsen havde fundet de afbrudte Rørstykker liggende paa Gaden i Asylgade eller Dybensgade. Arrestanten Jørgensens Forklaring gik ud paa, at han ikke huskede, hvorledes Arrestanterne var komne i Besiddelse af Stykkerne, men at det forekom ham, at de havde fundet dem paa Gaden, og at han i ethvert Fald ikke huskede, at de havde stjaalet Rørene. Jørgensen har senere tilføjet, at han ikke husker, om Stykkerne mulig, da de fandt dem, udgjorde et sammenhængende Rør.

Frøkerne Anna Mette og Christine Rasmussen have edelig forklaret, at de, som ved 11-Tiden nævnte Aften fra Førstnævntes Værelse i Asylgade Nr. 5 paa 2den Sal havde set to Mænd i Følge med en 3die, som frabrød og stjal et Stykke Nedløbsrør fra nævnte Hus, nogle Minutter senere hørte Støj, og fra Vinduet i Værelset, fra hvilket de have Udsigt over Dybensgade, saa to Mænd bryde et Nedløbsrør fra Façaden af et Hus i Dybensgade paa den anden Side af Holmensgade — førstnævnte Vidne siger Façaden af Hjørnehuset Nr. 28 i Holmensgade — bære det ad Dybensgade op mod Asylgade og i førstnævnte Gade ud for Nr. 3 bøje det sammen, hugge det i Stykker og fordele det mellem sig, samt at en Inspektionsbetjent nu kom til og anholdt dem i Asylgade.

Signe Rasmussen, Lyderiks Hustru, har edelig forklaret, at hun ligeledes overværede førstnævnte Tyveri og nogle Minutter senere saa de to Mænd udfor Nr. 3 i Dybensgade brække et Nedløbsrør i Stykker og derpaa, som nys beskrevet, blive anholdte af en Inspektionsbetjent i Asylgade.

Saa vel sidstnævnte Vidne som Anna Mette Rasmussen have genkendt Arrestanterne som de to, der var i Følge med den, der begik det førstnævnte Tyveri, og som derpaa blev anholdte. Christine Ras-

mussen har forklaret, at hun ikke med Bestemthed genkender Arrestanterne, men ikke nærer Tvivl om, at det er dem, hun har forklaret om, og at de Mænd, der blev paagrebne af Inspektionsbetjenten, i alt Fald er dem, der stjal de i Bevaring tagne Stykker Nedløbsrør.

Endelig har Inspektionsbetjent Nr. 102, Høje, forklaret, at han ved fornævnte Tid gaaende i Holmensgade hørte Støj og derpaa fra Hjørnet af denne Gade og Dybensgade saa Arrestanterne staa ud for Nr. 3 i Dybensgade, samt at han, der troede, at de var i Færd med at stjæle Nedløbsrør, gik efter dem og anholdt dem i Asylgade.

Ved en samme Nat anstillet Undersøgelse viste det sig, at der paa den mod Dybensgade vendende Façade af Ejendommen Holmensgade Nr. 28 manglede et Stykke Nedløbsrør, og Ejendommens Vicevært, Skomager Carl Richter Hansen, har forklaret, at de i Arrestanternes Besiddelse fundne Stykker ganske ligne det paagældende Nedløbsrør, hvorved dog bemærkes, at det ved en senere Opmaalning viste sig, at der manglede 5 Meter Rør, medens de hos Arrestanterne fundne Stykker tilsammen kun udgøre $3\frac{1}{4}$ Meter.

Arrestanterne have overfor disse Forklaringer i det Væsenlige fastholdt deres første Forklaringer. De nægte at have været sammen med nogen 3die Mand — om denne er ingen nærmere Oplysning fremkommet, og angaaende det førstnævnte Tyveri er Sagen sluttet uden Tiltale — og at have deltaget i noget Tyveri, Jørgensen i alt Fald at huske saadant; iøvrigt har han i et Forhør erklæret ikke at turde bestride Rigtigheden af de afgivne Vidneforklaringer.

Efter det Oplyste kunne Arrestanterne, der have gjort gældende, at de ved den paagældende Lejlighed var berusede, ikke antages at have været synderlig berusede.

Idet det ved alt det Oplyste, navnlig de ovenanførte Vidneforklaringer, findes tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanterne, hvem deres Fortid stempler som tyvagtige, i Forening have stjaalet de i deres Besiddelse fundne til 1 Kr. Meteren vurderede Stykker Nedløbsrør fra den ovennævnte Façade i Dybensgade, ville de for dette Forhold være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri. Arrestanten Jørgensen vil tillige være at anse efter Sølovens § 299. De forskyldte Straffe findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar for hver.

Torsdag den 24 April.

Nr. 204. Højesteretssagfører Harboe
mod

Carl Christian Frederik Sørensen (Def. Møldrup),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Marts 1913: Arrestanten Carl Christian Frederik Sørensen bør straffes med Forbedrings-

husarbejde i 1 Aar og i Erstatning til Viktualiehandler Charles Jacobsen betale 15 Kr. 50 Øre. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Johansen og Amdrup, 20 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kændes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Christian Frederik Sørensen til Højesteretssagførerne Harboe og Møldrup 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Christian Frederik Sørensen, der tiltales for Tyveri, er født den 12 April 1888 og foruden i 1908 og 1909 at være straffet for Betleri anset: ved Rettens Dom af 5 Marts 1910 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, og ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 16 Maj 1911 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri, jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 13, 1ste Stk., og efter Lov 6 Marts 1869 § 48 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage samt en Bøde paa 10 Kr. til Statskassen, medens han ved Rettens Dom af 3 September 1912 blev frifundet for Tiltale for Tyveri.

Han har derhos efter den ham senest overgaaede Straffedom været arresteret ved Rettens Kriminalkamre i Tiden fra 11 Juli til 26 September 1910, fra 1 Marts til 1 April 1912 og fra 31 Oktober til 26 November 1912 som sigtet for Tyveri, hvilke Undersøgelser ere sluttede uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Politibetjentene 466, Jørgensen, og 393, Dollerup, have edelig forklaret, at [de], da de Natten mellem den 28 og 29 December f. A. ved 3 $\frac{1}{2}$ -Tiden bemærkede, at Arrestanten og 3 andre under Sagen ikke tiltalte Personer paa en mistænkelig Maade færdedes i Frederiksborggade, skjulte sig i en Gadedør, hvorfra de iagttog, at Arrestanten og hans Ledsagere i nogen Tid gik frem og tilbage i nævnte Gade mellem Nansensgade og Sørtorvet og spejdede omkring om Hjørnerne og derefter, at Arrestanten og en af Personerne stode stille ved en Frugtautomat umiddelbart ved Nedgangen til en i Nr. 37 i Kælderen værende Viktualiehandel, medens de 2 andre Personer gik frem og tilbage paa Gaden. Arrestanten og den Person, der stod sammen med

ham, forsvandt saa, uden at Betjentene saa, hvor de blev af, og først efter ca. 1 Kvarters Forløb saa de dem atter ude paa Gaden, hvor de sluttede sig til de 2 andre Personer. Betjentene fulgte efter dem, og da de ikke var i Tvivl om, at de havde begaaet noget Ulovligt, anholdt de dem og førte dem til Nørregades Politistation. Ankomne til Stationens Port saa Betjentene, at Arrestanten, der havde holdt den højre Haand ved Siden, antagelig i Lommen, kastede Noget fra sig, og dette viste sig at være en tom Pergamentspapirs Kaffepose, paa trykt bl. a. Juul Hansen, Kaffe- og Kolonialhandel, 32, Fiolstræde, samt nogle Papirstumper, vistnok Stykker af Reklamesedler, hvilke Papirstumper imidlertid ere bortkomne paa Politistationen. Ved Visitation af Arrestanten fandtes løstliggende i Arrestantens højre Benklædelomme 17 25-Øre-Stykker, 42 10-Øre-Stykker, 53 5-Øre-Stykker, 214 2-Øre-Stykker og 18 1-Øre-Stykker, ialt 15 Kr. 56 Øre, medens den i hans Besiddelse forefundne Portemonnæ var tom. Da Betjentene derefter ved 6-Tiden samme Morgen gik tilbage til ovennævnte Ejendom, viste det sig, at Døren ind til Viktualiehandelen ikke var lukket, idet den øverste Skyder i Dørens højre Fløj var trukket ned — efter en Ridse paa Listen antagelig med et spidst Instrument — medens Laaseriglen i den venstre Fløj var helt fremme, hvorefter det maatte antages, at Døren var aabnet ved, at Fløjene var trykkede saa meget fra hinanden, at den øverste Skyder kunde trækkes ned, hvorefter Laaseriglen ved et stærkt Tryk paa Døren var gaaet ud af sit Leje.

Paa Disken fandtes hensat et Par Skuffer.

Ved anstillet Prøve har det vist sig, at Døren kan aabnes paa den angivne Maade.

Forretningens Indehaver, Viktualiehandler Charles Jacobsen, der af Betjentene straks blev tilkaldt, har edelig forklaret, at han maa formode, at Døren er aabnet paa den ovennævnte Maade, hvilket særlig støttes af den Omstændighed, at han, da han forlod Butikken ved 1-Tiden samme Nat og udefra aflaaede Døren, anbragte under den øverste Skyder i højre Dørfløj en Træprop, fordi Skyderen havde Tilbøjelighed til at falde ned, fandt denne Træprop lige udenfor Døren paa det nederste Trappetrin, da han om Morgenen kom tilstede; de øvrige Indgange til Forretningen fandtes aflaaede. Paa Disken fandtes hensat en af denne udtrukken Reserve-Pengeskuffe, i hvis ene Rum havde henligget og nu savnedes dels en pergamentlignende Pose, som han ikke tvivler om er identisk med den Pose, Arrestanten kastede fra sig, og som indeholdt 9 Kr. i Smaapenge, hovedsagelig i Kobber, hvilke Penge han den 23 s. M. havde vekslet for Aviskone Caroline Jørgensen, Fiolstræde 28, der i mange Aar er kommet i Forretningen og faaet Smaapenge vekslede, dels en Rulle, indeholdende 50 2-Øre-Stykker, og en Rulle, indeholdende 5 Kr. 50 Øre i 25-Øre-Stykker og 5-Øre-Stykker, hvilke Penge han havde vekslet for en Gade-Avissælger, der havde afleveret dem, som de henlaa i Skuffen, tutede i gule Avis-Reklamesedler; inden han samme Nat forlod Forretningen, saa han saavel Posen som de 2 Ruller ligge i den ommeldte Skuffe.

Ekspeditrice hos Viktualiehandler Jacobsen Betty Louise Hilma Christiansen har edelig forklaret, at Avissælgerske Caroline Jørgensen, der daglig faar vekslet Smaapenge i Jacobsens Forretning, den 23 December f. A. afleverede en Pergamentpapirs Pose, paa hvilken var

trykt Noget, og som ganske lignede den Pose, Arrestanten kastede fra sig, at Forretningsfører Hansen, der den Dag assisterede i Forretningen, optalte de i Posen værende Smaapenge til 9 Kr., samt at Avissælger Koffer ligeledes jævnlig kommer i Forretningen med Byttepenge, som han plejer at aflevere i Tutter.

Forretningsfører Christian Sørensen Hansen har edelig forklaret, at han Mandag den 23 December f. A. af Ekspeditrice Christiansen fik overleveret til Eftertælling en Papirs-Kaffepose med Penge, hvilken Pose ganske lignede den, Arrestanten kastede fra sig, og om hvilken han mener at kunne sige, at den var paatrykt det ovenanførte Navn og Adresse; Posen, som indeholdt 9 Kr., hovedsagelig i Kobber og lidt Sølv, leverede han efter Optællingen tilbage til Ekspeditrice Christiansen.

Avissælgerske Caroline Charlotte Jørgensen har edelig forklaret, at hun den 23 December f. A. til Ekspeditrice Christiansen i Jacobsens Forretning afleverede en Papirs-Kaffepose, som hun har modtaget i Jul Hansens Forretning, Fiolstræde 32, og som hun har genkendt i den Pose, Arrestanten kastede fra sig, med Indhold 9 Kr., mest i Kobberpenge, men dog ogsaa nogle 10-Øre og 25-Øre.

Endelig har Avissælger Franz Koffe edelig forklaret, at han daglig kommer i Jacobsens Forretning med Byttepenge, som han forud har optalt og tutter, hvortil han som Regel benytter Reklamesedler, samt at han i Reglen tutter 50 5-Øre og 2 25-Øre sammen og 50 2-Øre sammen.

Arrestanten har nægtet at have været inde i Jacobsens Forretning den paagældende Nat og der stjaalet Penge, og han har benægtet at have været i Besiddelse af den Pose, han efter Betjentene Jørgensens og Dollerups Forklaringer kastede fra sig. Han har med Hensyn til sin Adkomst til de i hans Besiddelse forefundne Penge forklaret, at han har indvundet dem og yderligere ca. 10 Kr., som han før sin Anholdelse havde forbrugt, ved i de sidste 3 Dage før Jul at forhandle Julekort, som han havde indkøbt for 5 Kr.; han havde haft Pengene tutterede, uden at han dog havde talt dem, i sin Benklædelomme, men havde Dagen før sin Anholdelse taget dem ud af Tutterne for at faa dem vekslede, uden at det dog var blevet til noget. Overfor en af Arrestantens Moder afgiven Forklaring om, at han, da der Juleaften var Tale om at købe Noget, sagde, at han ikke havde mere end ca. 50 Øre, har Arrestanten benægtet at have udtalt sig saaledes.

Arrestantens Moder har iøvrigt forklaret, at han, der de sidste Par Maaneder før sin Anholdelse har boet hjemme, og som fortalte, at han havde lidt Arbejde, men ikke hvor, intet har betalt for sit Underhold fraset en Gang imellem en 25-Øre til lidt Brød.

Efter de saaledes tilvejebragte Oplysninger, særlig om Arrestantens Tilstedeværelse under de af Betjentene omforklarede Omstændigheder ved Gerningsstedet for Tyveriet og hans Besiddelse af den Pose, han kastede fra sig, og af et Beløb paa nogle Øre nær svarende til det stjaalne og i tilsvarende Møntsorter, findes det, idet hans Forklaring om hans Adkomst til og Bevaring af Pengene maa anses usandsynlig og er ganske ubestyrket, uden Betænkelighed i Betragtning af

hans Fortid at anse ham som skyldig i voldelig at have skaffet sig Adgang til den ommeldte Forretning paa den ovenanførte Maade for at begaa Tyveri og der at have stjaalet det savnede Pengebeløb.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 2det Stk., eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og efter derom nedlagt Paastand have at betale i Erstatning til Viktualiehandler Charles Jacobsen 15 Kr. 50 Øre.

Fredag den 25 April.

Nr. 151. Observator **Friederich Krüger** (David)

mod

Branddirektør J. Mikkelsen (Henriques),

betræffende Spørgsmaalet, om en Vekselret var bevaret.

Aarhus Købstads ordinære Rets Dom af 8 Februar 1912: Indstævnte, Observator Fr. Krüger, bør for Tiltale af Citanten, Branddirektør J. Mikkelsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 April 1912: Mod Udlevering af den ommeldte Veksel bør Appellindstævnte, Observator Friederich Krüger, til Appellanten, Branddirektør J. Mikkelsen, betale 6058 Kr. 24 Øre tilligemed Renter 6 pCt. p. a. af 6000 Kr. fra den 27 November 1911, indtil Betaling sker, samt Processens Omkostninger for begge Retter skadesløst. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført maa der ifølge Proceduren gaas ud fra, at Appellanten har paategnet den omstridte Veksel som Endossent. Det maa derhos efter samtlige foreliggende Oplysninger antages, at Vekslens virkelige Udstedelsesdag er den 18 August 1911 og ikke den 18 August 1910, idet dette sidste Aarstal skyldes en Fejlskrift. Rigtigheden heraf er ej heller bestridt af Appellanten, ligesaa lidt som han har gjort gældende, at han ved Vekselpaategningen har forudsat en anden Udstedelsesdag for Vekslen end den virkelige.

Idet Vekselretten herefter ikke overfor Appellanten kan anses præskriberet eller fortabt paa Grund af mangelfuld Protest, vil Dommen efter Indstævntes Paastand i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale skadesløst til Indstævnte.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Observator Friederich Krüger, skadesløst til Indstævnte, Branddirektør J. Mikkelsen. Saa betaler Appellanten og 10 Kroner til Justitskassen.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Idet Appellanten, Branddirektør J. Mikkelsen i Aarhus, der den 27 November f. A. som Endossent har indfriet en af H. Müller paa Firmaet Ravn & Müller for 6000 Kr. trukken og af bemeldte Firma akcepteret 3 Maaneders Veksel, der er dateret den 18 August 1910, og som den 21 November paafølgende Aar er protesteret de non solutione, har anbragt, at Vekslens Udstedelsesdag fejlagtig er angivet til den 18 August 1910 i Stedet for den 18 August 1911 — hvorom Vekslen er forsynet med en af H. Müller, Ravn & Müller og Appellanten underskreven Erklæring — har [han] under nærværende Sag i første Instans ved Aarhus Købstads ordinære Ret paastaet Appelindstævnte, Observator Friederich Krüger i Aarhus, som foregaaende Endossent af Vekslen tilpligtet at betale ham dens Paalydende tilligemed Protestomkostninger, Befordringsudgifter, Provision, Notifikation og Renter af 6000 Kr. fra den 18 til den 27 November f. A., ialt 6058 Kr. 24 Øre tilligemed Renter 6 pCt. p. a. af 6000 Kr. fra den sidstnævnte Dato, indtil Betaling sker. Ved Underretsdommen, ved hvilken det statueredes, at Vekslen ikke kunde anses rettidig protesteret, og at Appellantens Regresfordring var præskriberet, blev Appelindstævnte frifunden for Appellantens Tiltale, og Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i første Instans nedlagte Paastand med den Ændring, at Betalingen gøres afhængig af Vekslens Udlevering, hvorhos han har nedlagt en subsidær Paastand. Appelindstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Appelindstævnte har anbragt, at han som Endossent har paategnet en Del paa Firmaet Ravn & Müller trukne Veksler, at det samlede Beløb af de Veksler, der derefter ere fremkomne mod ham, imidlertid er betydeligt større end det Beløb, for hvilket han mener at have paataget sig Forpligtelse som Endossent, men at han dog ikke er i Stand til med sin Ed at fralægge sig sin Underskrift paa den om-

meldte Veksel, hvorfor han har indskrænket sig til at nedlægge Paa-stand om, at Vekslen og Protesten udleveres ham, saafremt han maatte blive dømt til at betale Vekslen.

Idet nu Appelindstævnte ikke med fornøden Bestemthed har imødegaaet det mod ham rejste Krav, samt idet det herefter maa blive uden Betydning, om Appellantens Regresfordring overfor Appelindstævnte, uanset at denne ikke har bestridt Rigtigheden af Appellantens Anbringende om Vekslens Udstedelsestid, maatte anses præskriberet eller paa Grund af mangelfuld Protest af Vekslen fortabt, vil han være at tilpligte mod Udlevering af Vekslen at betale Appellanten det ind-søgte Beløb tilligemed Renter heraf som paastaaet, hvorhos han vil have at godtgøre Appellanten Processens Omkostninger for begge Retter skadesløst.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Mandag den 28 April.

Nr. 25. Fhv. Inspektør Johannes Larsen
(I. Kondrup efter Ordre)

mod

Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring (Henriques),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Krav paa Provision.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 April 1911: De Indstævnte, Foreningen Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring, bør for Tiltale af Citanten, fhv. Inspektør Johannes Larsen af Lyngby, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det maatte befindes, at den den 13 December 1909 fremlagte Kontrakt burde have været oprettet paa stemplet Papir.

Højesterets Dom.

Den i den indankede Dom ommeldte Kontrakt er vel paa det omtvistede Punkt i høj Grad utydelig, men det ligger dog nærmest at antage, at det ikke har været Foreningens Mening at tillægge Appellanten den i Dommen ommeldte 5 pCt. Provision udover den Tid, i hvilken han stod i Foreningens Tjeneste, og efter de foreliggende, i Dommen tildels gengivne Oplysninger, maa det ogsaa antages, at Appellanten selv indtil Anlæget af den ved Københavns Amts nordre Birk den 28 April 1909 paa-

dømte Sag er gaaet ud fra en lignende Forstaaelse af Kontrakten. Som Følge heraf vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, fhv. Inspektør Johannes Larsen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører I. Kondrup 200 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kontrakt af 13 Marts og 9 April 1906 blev Citanten, fhv. Inspektør Johannes Larsen af Lyngby, antagen som Inspektør hos de Indstævnte, Foreningen Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring med det Hverv at tegne Forsikringer for Foreningen. Ifølge Kontraktens § 6 skulde han lønnes med en nærmere angiven Provision af det første Aars Bidrag for de Forsikringer, han tegnede paa en nærmere angiven Maade. Derefter hedder det: »Desuden erhoder Inspektøren for de Enkeltforsikringer, han tegner og har tegnet paa Sjælland udenfor Byer, hvor Foreningen har Filial, en løbende Provision af 5 pCt. af de Bidrag, der efter Udløbet af det første Forsikringsaar forfalde til Betaling og indgaa uden Sagførers Medvirken«.

Efter egen Opsigelse fratraadte Citanten sin ovennævnte Stilling den 25 Oktober 1907. Den 1 September 1908 underskrev han en af de Indstævnte udarbejdet Opgørelse over deres Provisionsmellemværende med ham for Tiden fra 1 Januar 1907 til 29 Februar 1908 og erkendte herved at skyldte de Indstævnte 467 Kr. 85 Øre.

Dette Beløb søgte de Indstævnte derpaa inden Københavns Amts nordre Birks ordinære Ret Citanten tilpligtet at betale. Citanten procederede til Frifindelse, idet han paastod et ham tilkommende Krav paa Provision for de løbende Forsikringer, som han anslog til ca. 2000 Kr. aarlig, forsaavidt angik Tiden fra 25 Oktober 1907 til 25 Oktober 1908, benyttet til Likvidation. Ved nævnte Rets Dom af 28 April 1909 blev Citanten dømt efter de Indstævntes Paastand, idet det af ham fremsatte Krav paa løbende Provision forkastedes.

Under denne Sag har Citanten oprindeligt paastaet de Indstævnte tilpligtet at betale 2500 Kr. eller et saadant Beløb, som en af Foreningen

Færdig fra Trykkeriet den 8 Maj 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 10.

Mandag den 28 April.

udfærdiget rigtig Opgørelse af, hvad der tilkommer Citanten i Provision for de af ham i sin Tid som Inspektør i Foreningen tegnede Forsikringer maatte udvise, med Renter 5 pCt. p. a. af det Beløb, der maatte blive ham tilkendt, fra Forligsklagens Dato den 20 September 1909 og Sagens Omkostninger skadesløst. Senere har han ændret Paastanden derhen, at de Indstævnte, saafremt de ikke fremlagde en specificeret Opgørelse over de omprocederede Provisionsrater, tilpligtedes at betale ham 2500 Kr. med Renter og Omkostninger som foran anført.

De Indstævnte have, efter at en af dem under foreløbig Procedure af Formaliteten nedlagt Paastand om Sagens Afvisning var bleven forkastet ved Rettens Kendelse af 6 Juni 1910, paastaaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger. De have derhos særlig protesteret imod, at Citanten har ændret sin oprindelig nedlagte Paastand som anført.

Twisten mellem Parterne drejer sig om Fortolkningen af den foran citerede Bestemmelse i Kontraktens § 6, idet Citanten har anbragt, at der ved Bestemmelsen om, at der tilkommer ham en løbende Provision af 5 pCt. af de Bidrag, der efter Udløbet af det 1ste Forsikringsaar forfalde til Betaling og indgaa uden Sagførers Medvirken, er tilsagt ham et Vederlag for hver af ham tegnet Enkeltforsikring, som han har Ret til at oppebære uden Hensyn til, om han vedvarende arbejdede for Foreningen, medens de Indstævnte herimod havde anført, at den løbende Provision var en Del af Vederlaget for Citantens løbende Arbejde for Foreningen, ikke specielt for hans Arbejde med den enkelte Forsikring, og at Citanten derfor ikke havde Ret til Vederlag for sit Arbejde, efter at han var ophørt med at arbejde for Foreningen.

Det maa anses for godtgjort, at Spørgsmaalet om, hvorvidt der tilkommer Citanten Provision, efter at han er udtraadt af Foreningens Tjeneste, ikke særlig har været drøftet mellem Parterne, hverken da Kontrakten mellem dem blev indgaaet, eller da Citanten fratraadte sin Stilling, eller da han den 1 September 1908 tiltraadte den af de Indstævnte udarbejdede Provisionsopgørelse.

Naar nu henses til, at Citanten ifølge den indgaaede Kontrakt alene lønnedes med Provision og derhos havde forpligtet sig til ikke uden skriftlig Tilladelse fra de Indstævnte at arbejde for noget andet

Forsikringsforetagende eller overhovedet drive nogen Virksomhed udenfor Foreningens Tjeneste, findes det at være den naturligste Forstaaelse af Kontraktens foranførte Bestemmelse, at hele det Citanten efter Kontrakten tilkommende Vederlag var tilsagt ham i hans Egenskab af Inspektør i Foreningen for den Virksomhed, han udøvede i denne, og at det derfor, naar ingen anden Aftale fandt Sted, maatte bortfalde, naar han ophørte at arbejde i Foreningens Tjeneste.

Som Følge heraf, og da, som anført, nogen saadan Aftale ikke kan antages at have fundet Sted, samt da Citanten ikke, forinden Anlægget af den ovennævnte mod ham ved Københavns Amts nordre Birk anlagte Sag, der procederedes efter Forligsklage af 3 November 1908, overfor de Indstævnte har gjort Krav paa den omhandlede løbende Provision, men kun har forlangt de ommeldte 467 Kr. 85 Øre afkortede i et af ham fordret Ekstragratiøle paa 800 Kr., ville de Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde, forsaavidt det maatte befindes, at den den 13 December 1909 fremlagte Kontrakt burde have været oprettet paa stemplet Papir. Iøvrigt foreligger Stempelovertrædelse ikke under Sagen.

Nr. 78. **Bagermester Niels Madsen (Ingen)**

mod

Aktieselskabet Victoria Dampmølle (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Bagermester Niels Madsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvitte- ring, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 79. Gæstgiver F. O. Frederiksen (Ingen)

mod

Fru Mimi Maale (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Gæstgiver F. O. Frederiksen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 91. Fabrikant H. G. Olsen (Ingen)

mod

Maskinfabrikant L. C. Boisen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Fabrikant H. G. Olsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 94. Snedkermester Ingvard Jespersen (Ingen)

mod

Snedkerforbundet i Danmark (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Snedkermester Ingvard Jespersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod

Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 95. Gaardejer og Møller Anders Poulsen (Ingen)

mod

Stenstrup Sogns Hjelpekasse (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Gaardejer og Møller Anders Poulsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 96. Forfatter, cand. phil. Knud Bokkenheuser (Ingen)

mod

Overretssagfører Holger Malling (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Forfatter, cand. phil. Knud Bokkenheuser, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 97. Handlende H. I. Ludvigsen (Ingen)
mod
Skrædder C. Nielsen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Handlende H. I. Ludvigsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 29 April.

Nr. 69. Enkefru H. Ploug Rasmussen (Bagger efter Ordre)
mod

Sognepræst for Saksild og Nølev Menigheder L. Jensen
(Hansen efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt Reglerne i Reskript af 26 Oktober 1798 finde Anvendelse ved Fordelingen i Naadensaaret af Renterne af Afløsningssummen for en Præstetiende.

Hads Herreds ordinære Rets Dom af 11 December 1911: Indstævnte, Sognepræst L. Jensen af Saksild, bør til Citantinden, Enkefru Hansine Ploug Rasmussen af Odder, betale 1269 Kr. 47 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra 26 Maj d. A., til Betaling sker, men iøvrigt for Citantindens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær tillægges der de for Citantinden og Indstævnte beskikkede Sagførere, Terndrup og Normand, hver 40 Kr., som udredes af det Offentlige. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 September 1912: Appellanten, Sognepræst L. Jensen, bør for Tiltale af Appelindstævnte, Enkefru Hansine Ploug Rasmussen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges de henholdsvis for Appellanten og for Appelindstævnte beskikkede Sagførere for Underretten, Sagførerne Terndrup og Normand, i Salær hver 40 Kr. og de for Parterne beskikkede Sagførere for Overretten, Overretts-sagførerne Johnsen og Jørgensen, i Salær hver 50 Kr., hvilke Salærer udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ifølge Ordlyden af det i den indankede Dom nævnte Reskript af 26 Oktober 1798 maa dettes Regler finde Anvendelse ligesaa fuldt paa de Kapitaler, der ere traadte i Stedet for afløste Tiender, som paa andre Embedet tilhørende Kapitaler, i hvilken Henseende bemærkes, at efter at Tienden er afløst, kunne de i D. L. 2—13 givne Regler om dens Fordeling i Naadensaaret ikke mere finde umiddelbar Anvendelse. Idet Parterne under Forudsætning af, at Reskriptet findes anvendeligt, ere enige om Rigtigheden af det Resultat, hvortil Underrettens Dom er kommet, vil denne være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Landsoverretten og for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoverretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. Der tillægges Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen i Salarium hver 50 Kroner og Højesteretssagførerne Bagger og Ulf Hansen i Salarium hver 120 Kroner samt Højesteretssagfører Bagger i Godtgørelse for Udlæg 3 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Appelindstævnte, Enkefru Hansine Ploug Rasmussen af Odder, der er Enke efter den under 9 November 1909 afdøde Sognepræst for Saksild og Nølev Menigheder, Simon Ploug Rasmussen, i 1ste Instans ved Hads Herreds ordinære Ret søgt Appellanten, nuværende Sognepræst for samme Menigheder L. Jensen af Saksild, til Betaling af 1534 Kr. 25 Øre, som han skal være Appelindstævnte skyldig til Rest paa den hende tilkommende Del af Renten af Afløsningssummerne for de nævnte Præstekald tillagte Tiender m. v., tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 26 Maj 1911, indtil Betaling sker. Appelindstævnte har i saa Henseende nærmere gjort gældende, at der, idet Renten af Afløsningssummen for Tiende og Smaaredsel udgør aarlig 3177 Kr. 16 Øre, tilkommer hende:

Hele den den 2 Januar 1910 forfaldne Rente, hvilken	
Rente skal være fuldt erhvervet for Maanederne	
1 Juni 1909 til 1 December s. A.	Kr. 1588.58
og Halvdelen af de den 1 Juli 1910 og den 2 Januar	
1911 forfaldne Renter	— 1588.58
	<hr/>
At overføre ialt	Kr. 3177.16

	Overført . . .	Kr. 3177.16
efter Fradrag af sidste Halvdel af Tienden for Aaret 1909		Kr. 1588.58
og Halvdelen af Renten for Aaret 1910 af Afløsningssummen for Kvæg- og Smaaredselstiende samt Smaaredsel	—	54.33
hvilke Beløb er hende udbetalt med ialt		<u>Kr. 1642.91</u>
altsaa til Rest		Kr. 1534.25
eller det indsogte Beløb.		
Ved Underrettsdommen er Appellanten tilpligtet at betale Appelindstævnte dels Renten for Tiden fra 1 Juli 1909 til 1 December samme Aar		Kr. 1323.80
dels Halvdelen af den for Tiden fra 1 December 1909 til 1 December 1910 faldende Rente	—	1588.58
	Ialt	<u>Kr. 2912.38</u>
efter Fradrag af det af ham betalte Beløb	—	1642.91
altsaa til Rest		<u>Kr. 1269.47</u>

tilligemed Renter heraf som paastaet, og Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instans har paastaet sig frifunden for Appelindstævntes Tiltale, hvorimod Appelindstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Der er mellem Parterne Enighed om, at Sagens Udfald beror paa, om Fordelingen af den i Stedet for Tienden traadte Rente af sammes Afløsningssum skal, som af Appellanten gjort gældende, finde Sted efter de i D. L. 2—13 om Tienden givne Regler eller, som af Appelindstævnte hævdet, efter Bestemmelsen i Reskript 26 Oktober 1798.

Om nu end den i Henhold til Loven af 15 Maj 1903 skete Afløsning af Tienden — som forøvrigt allerede den ved Loven af 14 April 1852 fastsatte Forandring af Korntienden — i det Væsenlige har fjernet de Forudsætninger, i Henhold til hvilke de i D. L. 2—13—1 ff. om Tienden givne Regler maa antages at være givne, ere disse Regler dog fremdeles bestaaende, og selv om den ved Afløsningen af Tienden i Stedet for samme traadte Kapital kunde ligestilles med de i fornævnte Reskript omhandlede Kapitaler, som ere udkomne ved Salg af Tiender, kunne de i Reskriptet givne Regler om Fordelingen af Renten af disse Kapitaler derfor ikke anses gældende for Fordelingen af Renten af Afløsningssummen. Herefter og efter det Foranførte vil Appellanten være at frifinde for Appelindstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve, hvorhos der bliver at tillægge de for Appellanten og Appelindstævnte beskikkede Sagførere for Underretten i Salær hver 40 Kr. og de for Parterne beskikkede Sagførere for Overretten i Salær hver 50 Kroner, hvilke Salærer ville være at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdag den 30 April.

Nr. 12. **Marie Jacobsen** (Bache efter Ordre)

mod

Teglbrænder Anders Peter Enevoldsen (Ingen),

betræffende Underholdsbidrag.

Viborg Købstads Politirets Dom af 1 Februar 1911: Indklagede, Rekrut ved 6te Bataillons 3die Komp. Nr. 705, Anders Peter Enevoldsen, bør for Tiltale af Klagerinden, Ugift Marie Jacobsen, Hee, i denne Sag fri at være.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Januar 1912: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges den for Appellantinden, Ugift Marie Jacobsen, beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Jørgensen, i Salær og Godtgørelse for Udlæg henholdsvis 30 Kr. og 5 Kr. 80 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Den af Indstævnte paaberaabte, i den indankede Dom nævnte Aftale mellem Sagens Parter, hvorefter Indstævnte uden Udgift for Appellantinden skulde modtage det i Sagen omhandlede Barn til fremtidig Forsørgelse og Opdragelse, maa anses for uforbindende for Appellantinden allerede af den Grund, at den ikke i Overensstemmelse med, hvad der er foreskrevet i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 § 1, 8de Stk., er godkendt af Overøvrigheden. Som Følge heraf vil Indstævnte være at tilpligte at betale Bidrag til Barnets Underhold og Opdragelse som af Appellantinden paastaet.

Processens Omkostninger for Overretten og for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Teglbrænder Anders Peter Enevoldsen, bør betale Bidrag til det af Appellantinden Marie Jacobsen den 23 Marts 1909 fødte Barn, Mette Marie Enevoldsens Underhold og Opdragelse fra den 23 September 1910 efter Øvrighedens Bestemmelse. Processens Omkostninger for Landsoverretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Der tillægges Overretssagfører Jørgensen i Salarium 30 Kroner og i Godtgørelse

for Udlæg 5 Kroner 80 Øre samt Højesteretssagfører Bache i Salarium 120 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende efter Begæring af Appellantinden, Ugift Marie Jacobsen af Hee, mod Appelindstævnte, Tegibrænder Anders Peter Enevoldsen af Brejning med Kurator ad hoc, Arrestforvarer P. J. Moeslund af Ringkøbing, i første Instans ved Viborg Købstads Politiret anlagte Sag har Appellantinden under Anbringende af, at Appelindstævnte er Fader til et af hende den 23 Marts 1909 født Barn, der i Daaben har erholdt Navnet Mette Marie Enevoldsen, paastaet Appelindstævnte, der har fyldestgjort hende for det hende tilkommende Bidrag til Barselfærden og til hendes eget Underhold samt for det Barnet for Tiden til den 23 September 1910 tilkommende Bidrag, tilpligtet at udrede Underholdsbidrag til Barnet fra sidstnævnte Dato efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse, og da Appelindstævnte ved Politiretsdommen overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand er frifunden for Appellantindens Tiltale, er Sagen nu af hende indanket her for Retten, hvor hun har gentaget sin i første Instans nedlagte Faastand. Appelindstævnte har derimod procederet til Potitiretsdommens Stadfæstelse.

Appelindstævnte, med hvis Slægtnavn det omhandlede Barn, som meldt, er døbt, og i hvis Forældres Hus Appellantinden var optagen under sin Barselfærd, har inden Retten erkendt at være Fader til Barnet, men har til Støtte for sin Frifindelsespaastand gjort gældende, at der mellem ham og Appellantinden — med hvem han var forlovet, indtil han kom paa det Rene med, at hun stod i utugtigt Forhold til en anden — er truffet den Aftale, at han skal overtage Barnet til fremtidig Underhold og Opdragelse uden Udgift for hende, i hvilken Henseende Appelindstævntes Fader inden Retten paa egne og Hustrus Vegne har tilbudt straks og uden Tilskud fra nogen af Forældrene at forsørge og opdrage Barnet, indtil Appelindstævnte selv er i Stand dertil, og at han, da hun har vægret sig ved at overholde denne Aftale, ikke anser sig pligtig til at svare Underholdsbidrag til Barnet. Han er dog villig til at betale Appellantinden, der har erklæret sig fyldestgjort for Underholdsbidrag til Barnet for ialt 1½ Aar fra dets Fødsel at regne, saadanne Bidrag fra den 23 September 1910, indtil han kræver det udleveret, beregnet efter 72 Kr. aarlig for de 2 første Leveaar og derefter 60 Kr. aarlig.

Appellantinden, af hvem Barnet er sat i Pleje hos en Familie i Vemb, har erkendt, at hun har truffet en saadan Aftale med Appelindstævnte som af denne ommeldt, men har hævdet, at hun, der er født den 21 Marts 1887, og som kun var 23 Aar gammel, da Aftalen blev truffen, ikke er bunden ved denne, der er indgaaet af hende uden Medvirkning af nogen Kurator.

Da imidlertid en mindreaarig Moder til et udenfor Ægteskab født Barn, over hvilket hun har Forældremagten, uden Kurators Medvirkning maa kunne træffe Dispositioner med Hensyn til dens Udøvelse,

forsaavidt de ikke paadrage hende økonomiske Forpligtelser, findes den ommeldte Aftale, paa hvilken Forskriften i § 1, 8de Stk., 1ste Punktum, i Lov indeholdende Bestemmelser om Børn udenfor Ægteskab m. m. af 27 Maj 1908 ikke kan anses anvendelig, at maatte staa ved Magt, og Appellindstævnte vil derfor ikke, saalænge det ikke er godtgjort, at han mangler Evne eller Villie til at sørge for BARNET, kunne tilpligtes at svare Bidrag til dets Underhold. Idet det derfor maa billiges, at Appellindstævnte ved Politiretsdommen er frifunden for Appellantindens Tiltale, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge den for Appellantinden beskikkede Sagfører sammesteds i Salær og Godtgørelse for Udlæg henholdsvis 30 Kr. og 5 Kr. 80 Øre, hvilke Beløb blive at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Nr. 6. Fisker **Hans Rasmussen** (Bache efter Ordre)

mod

Fabrikant **P. Matthiesen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Kontraktmæssigheden af en af Indstævnte solgt Motor med Vaadspil m. m.

Vejle Købstads ordinære Rets Dom af 15 Juli 1909: Imod Udlevering af den ommeldte Motor med Tilbehør i den Stand, hvori den forefindes, bør Indstævnte, Maskinfabrikant P. Matthiesen i Vejle, til Citanten, Fisker Hans Rasmussen i Nyborg, betale 1255 Kr. 5 Øre, tilligemed Renter 5 pCt. p. a. fra den 20 August 1907, indtil Betaling sker, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Sagfører Ad. Ohrt i Vejle og Overretssagfører Ludv. V. Dahlerup i Nyborg i Salær henholdsvis 60 Kr. og 15 Kr. samt i Godtgørelse for hafte Portoudlæg henholdsvis 2 Kr. 65 Øre og 40 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Marts 1911: Citanten, Fabrikant P. Matthiesen, bør for Tiltale af Indstævnte, Fisker Hans Rasmussen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges den for Indstævnte beskikkede Sagfører for Underretten, Sagfører Ohrt, i Salær 60 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg 2 Kr. 65 Øre og den for ham beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Heise, i Salær 60 Kr. samt Overrets-

sagfører V. Dahlerup og Sagfører Ohrt, der have været beskikkede for Indstævnte under tvende henholdsvis af ham og af Citanten optagne Tingsvidner, i Salær og i Godtgørelse for Udlæg hver 15 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den af Indstævnte den 24 Oktober 1907 for Underretten fremlagte Beskrivelse af en under 1 Juli s. A. foretagen Udmeldelse af tvende Syns- og Skønsmænd kan ses, at den i samme indlemmede Kontrakt af 1 Oktober 1906 er skreven paa behørig stemplet Papir samt med Hensyn til, at det ikke af en for Underretten s. D. fremlagt Beskrivelse af Afhjæmningen af den af Mændene afholdte Syns- og Skønsforretning fremgaar, at bemeldte, i Beskrivelsen indlemmede Forretning er skreven paa saadant Papir.

Højesterets Dom.

Til den i den indankede Dom givne Fremstilling maa føjes, at den i Dommen nævnte Montør havde maattet foretage Rettelser ved Motoren, inden Appellanten afsendte Brevet af 2 Maj 1907, og at Appellanten allerede den 5 s. M., Dagen efter Afsendelsen af Telegrammet af 4 Maj, underrettede Indstævnte om, at Motoren paany var i Uorden. Den samme Meddelelse gentog Appellanten, der vedblev at gøre Forsøg paa at bruge Motoren, flere Gange, inden han skrev Brevet af 29 Maj. Overfor disse Meddelelser indtog Indstævnte det Standpunkt, at han vægrede sig ved at sende sin Montør til Appellanten, medmindre han fik sine Udgifter derved godtgjort, og paa lignende Maade stillede Indstævnte sig senere overfor Skønsmændene, der under Skønsforretningen anmodede ham om at komme tilstede og sætte Motoren igang; hvoraf Følgen blev, at Forretningen maatte afholdes uden hans Bistand.

Under disse Omstændigheder i Forbindelse med, hvad der i Dommen er fremstillet, maa det ved Skønsforretningen og det iøvrigt Foreliggende anses tilstrækkelig godtgjort, at Motoren har lidt af en saadan Mangel, at Appellanten, der i Tide har givet Indstævnte den i saa Henseende fornødne Meddelelse, har været berettiget til at hæve Handelen. Navnlige er det efter det foran Anførte uden Betydning, at Skønsmændene ikke have været i Stand til at paavise, hvori Mangelen bestod, og at de ikke have kunnet besvare det i Dommen omtalte, ganske almindelige og ubestemte Kontraspørgsmaal vedrørende Appellantens Brug af Motoren anderledes end sket, i hvilken Henseende bemærkes, at der i Sagens øvrige Oplysninger mangler ethvert Holdepunkt for den Antagelse, at den den 15 Juli 1907 indtraadte Standsning af Motoren skyldtes en tidligere stedfunden urigtig eller fejlagtig Behandling af denne fra Appellantens Side.

Da det derhos efter den af Montøren afgivne Vidneforklaring er uden al Føje, naar Indstævnte til Støtte for sin Frifindelsespaastand har gjort gældende, at Telegrammet af 4 Maj indeholder en endelig Godkendelse fra Appellantens Side af Motorens Kontraktmæssighed, vil som Følge af det Anførte Underretsdommen efter Appellantens Paastand være at stadfæste. Processens Om-

kostninger for Overretten og for Højesteret vil Indstævnte have at udrede efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Indstævnte, Fabrikant P. Matthiesen, de Retsgebyrer, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Landsoverretten og for Højesteret havde været beneficeret for Appellanten, Fisker Hans Rasmussen, samt i Salarium til Overretssagfører Heise 60 Kroner, til Sagfører Ohrt, som beskikket for Appellanten under Optagelse af et Tingsvidne, 15 Kroner, og til Højesteretssagfører Bache 120 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Ved en den 1 Oktober 1906 oprettet skriftlig Kontrakt erkendte Indstævnte, Fisker Hans Rasmussen i Nyborg, at have afkøbt Citanten, Fabrikant P. Matthiesen i Vejle, en 4 H. K. Motor med Vaadspil m. m. for en Købesum af 1200 Kr. Det var derhos i Kontrakten bestemt, at Motoren skulde leveres snarest muligt og af Citanten installeres i en Indstævnte tilhørende Baad, der laa i Nyborg, idet dog Tømrerarbejdet ved Installationen skulde være Citanten uvedkommende. Den 31 Oktober 1906 blev Motoren afsendt til Nyborg, og efter at Indstævnte i Skrivelse af 29 Januar 1907 havde udtalt Ønske om at faa den installeret midt i Februar Maaned med Tilføjende, at Citanten til den Tid skulde blive anmodet om at komme til Nyborg medbringende det Tilbebør til Motoren, som endnu manglede, lod Citanten, der ved Fragtbreve af 5, 22 og 27 April samt 1 Maj 1907 tilsendte Indstævnte forskelligt Maskingods til Benyttelse i Forbindelse med Motoren, som det maa antages i Løbet af April Maaned s. A., denne opstille i Baaden, som derefter blev taget i Brug. Indstævnte var imidlertid utilfreds med Motoren og tilskrev derfor under 2 Maj s. A. Citanten, at Motoren ikke var tilfredsstillende, idet den bl. a. jævnlig gik i Staa, og at Citanten, hvis han ikke uopholdelig bragte den til at funktionere tilfredsstillende, maatte betragte den som stillet til hans Disposition, hvorhos han reserverede sig Ret til Erstatning bl. a. for forsilddig Levering. Der blev derefter af Citanten foretaget en Prøve med Motoren, hvorpaa Indstævnte i Telegram af 4 s. M. til Citanten udtalte, at Motoren nu gik efter Ønske, hvorhos han s. D. indfriede to af Citanten paa ham til Fyldestgørelse af Købesummen trukne Veksler, hver paa 600 Kr., men under 29 Maj 1907 tilskrev Indstævnte atter Citanten, at det nu igen var galt med Motoren, der ikke fungerede, som den skulde, og at han, hvis det ikke lykkedes Citanten at bringe den i

Orden, vilde sagsøge ham til Handelens Tilbagegang. Citanten foretog sig Intet i Anledning af denne Skrivelse, og Indstævnte har derefter i Henhold til Forligsklage af 20 August 1907, hvori anføres, at Motoren efter Installeringsen viste sig ubrugelig efter sin Bestemmelse, under nærværende Sag i 1ste Instans nedlagt Paastand om, at Citanten tilpligtes dels at tilbagebetale ham den erlagte Købesum 1200 Kr. og at godtgøre ham i Omkostninger ved den nedennævnte Syns- og Skønsforretning 55 Kr. 5 Øre, ialt 1255 Kr. 5 Øre, dels at betale ham i Erstatning for Næringstab i Tiden fra den 15 April 1907 til den 7 August s. A., paa hvilken sidste Dag Motoren blev bragt i Stand, ialt 114 Dage, 20 Kr. pr. Dag, subsidiært et ved Skøn af udmeldte Mænd fastsat Beløb tilligemed Renter af det tilkendte Beløb, 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er Citanten tilpligtet mod Udlevering af Motoren med Tilbehør at betale til Indstævnte 1255 Kr. 5 Øre med Renter heraf som paastaet, hvorimod han iøvrigt er frifunden for Indstævntes Tiltale, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instans har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, hvorimod Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Saaledes som Sagen, der ikke af Indstævnte er kontraappelleret, herefter foreligger Overretten til Paakendelse, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om, hvorvidt Indstævnte har Krav paa Tilbagebetaling af den erlagte Købesum og Godtgørelse for Omkostningerne ved den afholdte Syns- og Skønsforretning.

Forsaavidt Indstævnte til Støtte for sin Paastand har gjort gældende, at Citanten har misligholdt den i Kontrakten indeholdte Bestemmelse om Levering »snarest muligt« ved, som meldt, først i Løbet af April og Maj Maaneder 1907 at levere Indstævnte det fornævnte Maskingods, der efter Indstævntes Anbringende var nødvendigt Tilbehør til Motoren, og at Indstævnte herefter har været berettiget til at op hæve Handelen, vil der ikke kunne gives ham Medhold heri, idet Indstævnte ved uden Forbehold i saa Henseende at betale den vedtagne Købesum maa anses at have afskaaret sig fra at paaberaabe sig bemeldte Indsigelse, der iøvrigt er uomtalt i Forligsklagen, i hvilken alene Motorens Ukontraktmæssighed anføres som Grundlag for det af Indstævnte rejste Krav.

Under en af Indstævnte foranstaltet Syns- og Skønsforretning over Motoren have de af Retten udmeldte Mænd, Direktør H. Helms og Mekaniker Carl Hansen, begge af Nyborg, udtalt, at det ved Forretningens Paabegyndelse den 11 Juli 1907 viste sig umuligt at sætte Motoren i Gang, forinden Petroleumspumpen blev adskilt og Ventilerner eftersete og rensede, at den derefter kom i Gang, men arbejdede skiftevis begge Veje og i det Hele meget uregelmæssigt, at Motoren ved Forretningens Fortsættelse den 15 s. M., efter at Pumpen paany var adskilt og Petroleum af et andet Mærke paafyldt Tanken, viste noget større Tilbøjelighed til at gaa den rigtige Vej, men at en Utæthed ved Sammenkrumningen af et Sugerør bevirkede, at Petroleumen sivede ud. Ved en senere samme Dag foretagen Prøve arbejdede Motoren tilfredsstillende fra Kl. 4 til Kl. 8¹/₂, omend Spillet gik noget tungt, men Kl. 9 gik Motoren i Staa, uden at der siden Igangsætningen var foretaget nogen Forandring med den, og det lykkedes, uagtet gentagne

Forsøg, ikke at faa den i Gang paany. Mændene have herefter udtalt, at da Motoren uden nogen Forandring paa dens een Gang indstillede Gang og uden nogen synlig Grund begyndte at gaa uregelmæssig og sluttelig fuldstændig standsede, kan den ikke betragtes som driftssikker, at den sikkert maa have en Konstruktionsfejl, og at den i dens nuværende Stand er værdiløs for Indstævnte. Paa et af Citanten ved Forretningens Afhjemling stillet Kontrapørgsmaal have Mændene derhos svaret ved at fastholde, at Motoren maa være behæftet med en Konstruktionsfejl, men de have samtidig erklæret sig ude af Stand til at sige, hvori denne bestaar, og et derefter fremsat yderligere Kontrapørgsmaal om, hvorvidt Mændene mene, at den efter $4\frac{1}{2}$ Times Arbejde indtraadte Standsning ikke kan skyldes Fejl, foraarsagede ved tidligere Brug eller urigtig eller fejlagtig Behandling fra Indstævntes Side, have de besvaret derhen, at dette ere de ikke i Stand til at bedømme.

Vel fremgaar det nu endvidere af Sagens Oplysninger, derunder nogle afgivne Vidneforklaringer, at der i den nærmest efter Installationen følgende Tid gentagne Gange er indtraadt Standsninger i Motorens Gang, men der findes dog hverken ved det saaledes Fremkomne, hvis Betydning maa anses svækket ved den af Citantens tidligere Montør, Ejner Andersen, efter Sagens Indbringelse for Overretten afgivne Vidneforklaring, eller ved den nysnævnte Syns- og Skønforretning, der er afholdt lang Tid efter Motorens Levering og paa en Tid, da Indstævnte gentagne Gange havde haft den i Brug, at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til overfor Indstævntes Benægtelse at statuere, at Motoren allerede ved Leveringen var behæftet med nogen Mangel, der i væsentlig Grad forringede dens Brugbarhed, eller at de forefundne Uregelmæssigheder i dens Drift udelukkende skyldes saadanne Mangler.

Da Indstævnte herefter ikke findes at have haft tilstrækkelig Føje til at ophæve den om Motoren indgaaede Handel, vil Citanten være at frifinde for hans Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge den for Indstævnte beskikkede Sagfører for Underretten i Salær 60 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg 2 Kr. 65 Øre og den for ham beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 60 Kr. samt Overretssagfører V. Dahlerup i Nyborg og Sagfører Ohrt i Vejle, der have været beskikkede for Indstævnte under tvende henholdsvis af ham og af Citanten optagne Tingsvidner, i Salær og i Godtgørelse for Udlæg hver 15 Kr., hvilke Beløb blive at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af den af Indstævnte den 24 Oktober 1907 for Underretten fremlagte Beskrivelse af en under 1 Juli s. A. foretagen Udmeldelse af tvende Syns- og Skønsmænd kan ses, at den i samme indlemmede Kontrakt af 1 Oktober 1906 er skreven paa behørig stemplet Papir samt med Hensyn til, at det ikke af en for Underretten s. D. fremlagt Beskrivelse af Afhjemlingen af den af Mændene afholdte Syns- og Skønforretning fremgaar, at bemeldte, i Beskrivelsen indlemmede For-

retning er skreven paa saadant Papir. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 215. Højesteretssagfører Asmussen

mod

Anders Peter Walther og Hans Christian Walther
(Def. Overretssagfører Graae),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 199.

Odense Herreds Politirets Dom af 30 Oktober 1912: Tiltalte, Ugift Marie Pedersen af Aasum bør for Tiltale i nærværende Sag fri at være. De Tiltalte, Gaardejerne Anders Peter Walther og Hans Christian Walther, begge af Aasum, bør hver især til Statskassen betale en Bøde af 300 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage, hvorhos de En for Begge og Begge for En vil have at betale Sagens Omkostninger. At efterkomme inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Marts 1913: Politiretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokurator Mundt og Overretssagfører C. A. Olsen, betale de Tiltalte Anders Peter Walther og Hans Christian Walther, En for Begge og Begge for En, 35 Kr. til hver. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødernes Erlæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagfører Asmussen og Overretssagfører Graae 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Gaardejerne Anders Peter Walther og Hans Christian Walther ere under nærværende fra Odense Herreds Politiret hertil indankede Sag — der i første Instans tillige angik nedennævnte Tjenestepige Marie Petersen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er paaanket — satte under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 199.

De Tiltalte ere fødte henholdsvis den 22 Juli 1866 og den 10 Februar 1865, og ingen af dem ses tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Sent om Aftenen den 27 Juni f. A. nedkom den hos de Tiltalte — der ere Brødre, og som maa antages i Fællesskab at eje og drive en Gaard i Aasum ved Odense — da tjenende Pige Christine Sofie Kristiane Eriksen med et af hende udenfor Ægteskab avlet Barn. Fødselen foregik paa Gaardens Retirade, og da den var tilendebragt, lagde hun Barnet — i den Hensigt, at det skulde dø — ned i en Fordybning, der fandtes i Jorden under de løse Gulvbræder i Retiraden. Næste Dags Morgen Kl. omtrent 6¹/₂, da den ovennævnte, ligeledes paa Brødrene Walthers Gaard tjenende Marie Pedersen opholdt sig paa Retiraden, hørte hun en Klynken som af et Barn under et af Gulvbræderne. Hun blev angst og løb hjem til sin tæt ved Gaarden boende Moder, hvem hun meddelte, at der vistnok var et Barn inde paa Retiraden. Moderen raadede hende til straks at sige det til Brødrene Walther, og hun løb derpaa tilbage til Gaarden; da hun fra Køkkenet saa Anders Peter Walther staa paa Møddingen, raabte hun til ham, at han skulde komme ind i Køkkenet, da hun vilde tale med ham, og da han var kommen tilstede, sagde hun, at der var et lille Barn ude paa Retiraden, som skreg. Anders Peter Walther udtalte nu: »Ja, hvad skal vi gøre; vi kommer vel til at sige det til Sognefogden og Politiet«, hvorefter han, ledsaget af sin Broder, Hans Christian Walther, hvem han traf undervejs, gik hen til Retiraden. Medens Anders Peter Walther har forklaret, at han, lige før han kom til Retiraden, havde hørt Barneskrig derinde fra, har Hans Christian Walther, der oprindeligt forklarede, at han mener, at han, lige før han aabnede Retiradens Dør, hørte et svagt Skrig derinde fra, senere forklaret, at han ikke kunne erindre, om han hørte Barnet skrige, men at han og hans Broder i hvert Fald talte om, at der laa et Barn inde paa Retiraden, om hvilket Marie Pedersen havde sagt, at det laa og skreg. Efter at Anders Peter Walther havde aabnet Døren til Retiraden og herinde lettet et af de løse Gulvbræder op, saa han og Hans Christian Walther, der var blevne staaende udenfor Døren, et nyfødt Barn ligge under Brædtet. Barnet rørte sig ikke, og det skreg ikke, men paa den anden Side rørte ingen af de to Brødre ved det eller undersøgte, om det levede, hvad de imidlertid maa antages at være gaaet ud fra, at det gjorde. Efter at have set Barnet,

Færdig fra Trykkeriet den 15 Maj 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolssekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 11.

Onsdag den 30 April.

lod de det blive liggende og gik tilbage hen imod Køkkenet, og da de herunder passerede Gavlen af Stuehuset og saa Christine Eriksen i Færd med at vaske Mælkespande, sagde Hans Christian Walther til hende, at hun skulde gaa hen og se, hvad der laa paa Retiraden. Christine gik straks uden at svare noget hen paa Retiraden, hvorefter Hans Christian Walther gik til Sognefogden, og Anders Peter Walther ind i Stuehuset, hvor han opholdt sig en halv Snes Minutter. Da Christine ikke kom tilbage fra Retiraden, gik han nu atter ud og kaldte paa hende — som han hørte hulke inde paa Retiraden —, men hun lukkede ikke Døren op, hvorimod hun meddelte ham, at Barnet var dødt. Medens Christine saaledes opholdt sig paa Retiraden, kvalte hun, der, ved at undersøge Barnet, havde fundet, at det endnu levede, dette ved at trykke sin venstre Haands Tømmelfinger mod dets Hals, og efter at hun havde opholdt sig en halv Times Tid paa Retiraden, forlod hun denne, medens hun lod Barnets Lig blive liggende. For den af Christine saaledes begaaede Forbrydelse samt for Barnefødsel i Dølgmaal, begaaet i Aaret 1910, er hun ved Odense Herreds Eks-trarets Dom af 19 Oktober f. A. anset med Straf af Tugthusarbejde i 8 Aar.

Den af Tiltalte Anders Peter Walther under Sagen afgivne Forklaring gaar iøvrigt ud paa, at han blev saa altereret ved at se Barnet ligge, hvor det laa, at han ikke kunde komme det til Hjælp, hvorhos han mente, at Moderen var den, der nærmest skulde hjælpe; han har derhos forklaret, at han ikke i Øjeblikket kunde overse Situationen, og at det egentlig ikke den Gang faldt ham ind, at det var Moderen selv, der havde lagt Barnet under Gulybræderne. Den af Hans Christian Walther afgivne Forklaring gaar iøvrigt ud paa, at han ikke tænkte paa at komme Barnet til Hjælp, men at han mener at have gjort, hvad han kunde, idet han hidkaldte Moderen, og at det ikke faldt ham ind, at der kunde være nogen Fare for Barnet ved at lade Moderen komme ind til det; han var nærmest bange for, at Moderen skulde gøre en Ulykke paa sig selv, medens det ikke faldt ham ind, at hun vilde gøre en Ulykke paa Barnet.

For det af de Tiltalte udviste, ovenfor beskrevne Forhold, der findes at maatte tilregnes dem som en Tilsidesættelse af dem efter Straffelovens § 199 paahvilende Pligt til at komme det paagældende Barn til Hjælp — ere de ved Politiretsdommen rettelig ansete efter

bemeldte Paragraf med Straffe, der efter Omstændighederne findes for Hvers Vedkommende passende bestemt til en Bøde til Statskassen af 300 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 30 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om, at de Tiltalte in solidum ville have at betale Sagens Omkostninger, ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Nr. 40. Aktieselskabet **Københavns Oplysnings- Inkasso- & Laane-Bureau (Selv)**

mod

Højesteretssagfører Ulf Hansen (Selv),

betræffende Spørgsmaalet om Afvisning af en af Appellanten mod Indstævnte anlagt Sag, der tidligere var afgjort ved Dom.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 December 1912: Denne Sag afvises. I Kost og Tæring bør Citanterne, A/S Københavns Oplysnings-Inkasso- og Laane-Bureau, til Indstævnte, Højesteretssagfører Ulf Hansen, betale 40 Kr. inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 100 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Københavns Oplysnings-Inkasso- og Laanebureau, til Indstævnte, Højesteretssagfører Hansen, med 100 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under foreløbig Procedure af Formaliteten i nærværende af Citanterne, A/S Københavns Oplysnings-Inkasso- og Laane-Bureau, mod Indstævnte, Højesteretssagfører Ulf Hansen, anlagte Sag til Betaling af 800 Kr. 83 Øre

med Renter fra Forligsklagens Dato den 28 Oktober d. A. og Sagsomkostninger paastaar Indstævnte Sagen afvist og sig tilkendt Kost og Tæring, idet han til Støtte herfor i første Række har anført, at det paagældende Mellemværende er afgjort ved Rettens Dom af 23 September d. A., ved hvilken han frifandtes for Citanternes Tiltale.

I den ved denne Dom afgjorte Sag havde Citanterne nedlagt Paastand bl. a. om, at Indstævnte tilligemed 2 andre Medlemmer af Bestyrelsen for Raadvaddams Fabrikker titpligtedes in solidum at betale den Del af den under nærværende Sag indtalte Fordring, som Citanterne ikke havde faaet Valuta for, hvilken Fordring A/S Raadvaddams Fabrikker havde opgivet at have paa Firmaet Baadh & Winthers Eftf. og havde sammen med en Del andre Fordringer solgt til Citanterne ved et af Indstævnte som Formand for Aktieselskabets Bestyrelse og af Selskabets administrerende Direktør Brincker under 26 November 1910 for Aktieselskabet udstedt Købebevis saaledes, at »Sælgerne indestaa personligt for, at Fordringerne ere reelle, og at der ikke findes eller vil findes Modfordringer. Denne Paastand støttede Citanterne da alene paa, at Indstævnte og de 2 andre Bestyrelsesmedlemmer havde udvist Forsømmelighed med Tilsyn med Selskabets administrerende Direktør, der uberettiget havde forbrugt Fordringerne, som han havde indkasseret efter Aftale med Citanterne. Derimod havde Citanterne ikke paaberaabt sig som Søgsmalsgrund den Garantiforpligtelse, som Indstævnte havde paataget sig ved Købebeviset, paa hvilken Garantiforpligtelse de nu støtte nærværende Søgsmaal, idet de tilføje, at de nu først har bragt i Erfaring, at den indtalte Fordring var indfriet ved Modfordring, den Gang Købebeviset udstedtes, hvilket sidste Anbringende Indstævnte forøvrigt har benægtet Rigtigheden af.

Der findes at maatte gives Indstævnte Medhold i, at det Mellemværende, der begæres afgjort under nærværende Sag, er afgjort ved Rettens ovenfor nævnte Dom.

Allerede paa Grund heraf vil Indstævntes Paastand være at tage til Følge, saaledes at Citanterne vil have at betale ham i Kost og Tæring 40 Kr., og det bliver derfor ikke fornødent at komme ind paa, hvad Indstævnte iøvrigt har anført til Støtte for sin Paastand.

Nr. 213.

Højesteretssagfører I. Kondrup

mod

Charles Nikolaj Iversen (Def. Halkier),

der tiltales for Voldtægt og Røveri.

Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 29 Januar 1913: Arrestanten Charles Nikolaj Iversen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 5 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær

til Aktor, Overretssagfører Plenge, og Defensor, Overretssagfører Nielsen, begge af Horsens, Førstnævnte 30 Kr. og Sidstnævnte 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Marts 1913: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Heise, betaler Arrestanten 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Charles Nikolaj Iversen til Højesteretssagfører I. Kondrup og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Hatting Herreds Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Charles Nikolaj Iversen sat under Tiltale for Voldtægt og Røveri.

Arrestanten er født den 9 September 1882 og har tidligere ved Lysgaard m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 14 Marts 1902 været ansat efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage og ved Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 10 August 1911 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

1. Den 20-aarige Tjenestepige, Rasmine Augusta Christensen, har edelig forklaret Følgende: Da Vidnet den 29 November f. A. om Aftenen ca. Kl. 8 var gaaet fra Horsens, idet hun skulde til Bryllupsgilde i Hessellund Teglværk, saa hun paa Sundvejen i Nærheden af Avlsbruger Niels Petersens Lade en Mandsperson komme hende i Møde paa Stien. Da Personen var ud for hende, gjorde han en Bevægelse, som om han vilde favne hende, og hun troede derfor et Øjeblik, at det var hendes Broder, men da Personen slog Armene eller Hænderne om Nakken paa hende og trykkede hende haardt ind imod sit Bryst, mærkede hun straks, at det var galt fat. Hun forsøgte da at skubbe Personen fra sig og spurgte, hvem han var, men han svarede ikke, fastholdt med den ene Haand Taget i Nakken og gav hende med den anden Haand et haardt Slag for Mellemgulvet, der gjorde meget ondt. Idet han stadig holdt hende, sagde han nu: »Maa jeg krybe paa

Dig«. Hun sagde Nej og forsøgte at gøre sig fri, men han tog haardt fat i hende med begge Hænder, spændte Ben for hende og væltede hende bag over i Grøften. Vidnet raabte nu »Hjælp«, men fik kun raabt en Gang, idet Personen i det Samme var over hende og holdt hende i Halsen med den ene Haand, medens han med den anden pressede et Lommetørklæde saa haardt mod hendes Næse og Mund, at Blodet løb baade af Næsen og fra Læberne. Vidnet bed Tænderne sammen, men maatte tilsidst give efter. Hun tror, at hun derefter besvimed, da hun ingen videre Erindring har om det Passerede, før hun kom til sig selv ved en Stak bag fornævnte Lade, hvor Personen maa have slæbt hende hen. Hun havde da ikke Tørklædet i Munden, men laa paa Ryggen paa Jorden med Personen ovenpaa sig, og hun mærkede, at han havde sit Lem inde i hendes Kønnsdele og foretog Samlejevægelsler. Vidnet raabte nu højt: »Hvor er jeg, og hvem er det?«, og idet hun raabte, samlede Personen hendes Hænder, der havde ligget ud til Siden, over hendes Bryst med den ene Haand, medens han med den anden Haand holdt hende for Munden en kort Tid, hvorefter hun igen forsøgte at raabe. Personen holdt hende nu igen for Munden, hvorefter hun af Frygt for, at han vilde kvæle hende, opgav at raabe. Personen fortsatte stadig med Samlejevægelsler, hvilket efter Vidnets Opfattelse varede meget længe. Til sidst mærkede hun, at hun blev vaad mellem Benene, hvorefter Personen satte sig paa Knæene mellem hendes Ben og med en dyb, bøs Stemme sagde: »Har Du Penge?« Vidnet svarede Nej, og Personen befølte hende derefter over det Hele; han følte, om hun havde Ur paa, følte paa hendes Hænder, efter hvad hun tror, for at undersøge, om hun havde Ringe, og følte endog nedad hendes Ben helt ud paa Støvlerne. Da han Intet fandt, rejste han sig og trak hendes Kjole ned forpaa og undersøgte hendes Muffe, som hun hele Tiden havde haft paa den ene Haand, og hvori der beroede et Lommetørklæde, en Æske Tændstikker og 2 Haarspænder af Horn. Idet Personen tog Muffen fra hende, beholdt hun Spænderne i Haanden, men han tog dem ud af hendes Haand. Muffen og Tændstikkerne kastede han fra sig, og Lommetørklædet fandtes et Stykke derfra, medens Spænderne, hvis Værdi var 4 Øre, ikke ere fundne. Personen flyttede nu Vidnet nærmere over mod Laden og forsvandt derefter ad Horsens til. Først da han var kommen et Stykke bort, turde Vidnet rejse sig og løb til Hessellund Teglværk efter at have samlet sine Benklæder, der var trukne nedenfor hendes Knæ, op om sig, ved hvilken Lejlighed hun mærkede, at Personen havde revet den ene Knap af. Ved Ankomsten til Teglværket meddelte hun det Passerede til en Svigerinde og umiddelbart efter til tvende andre af sine Paarørende og derefter til alle Bryllupsgæsterne, da disse kom ud i Køkkenet for at høre, hvad der var paa Færde, og samme Aften skete der Anmeldelse til Politiet. Det af Vidnerne opgivne Signalement har vist sig at passe paa Arrestanten, hvem Vidnet iøvrigt ikke med nogen Sikkerhed har kunnet genkende. Vidnets Forklaring om at have været Genstand for en Voldtægtsforbrydelse er i væsentlig Grad bestyrket ved de af forskellige Personer afgivne Forklaringer om den Tilstand, hvori Vidnet og hendes Klæder befandt sig, da hun kom til Teglværket.

Arrestanten har erkendt, at han den ommeldte Aften henimod

Kl. 9 under de af Vidnet Rasmine Augusta Christensen omforklarede Omstændigheder har voldtaget hende, saaledes at han fuldbyrkede Samleje med hende, og at han ligeledes har forsøgt at frarøve hende, »hvad han maatte finde tjenligt«, men intet fik. Han har derhos erklæret, at han intetsomhelst har at indvende mod Vidnets Forklaring. Han handlede ifølge sin videre Forklaring efter en øjeblikkelig Indskydelse, da han saa Vidnet komme imod sig. Han har ikke kendt hende tidligere; hun har ikke givet ham mindste Anledning til at behandle hende som sket, og han havde ikke Føje til andet end at anse hende for en anstændig og uberygtet Pige.

Efter det iøvrigt Oplyste havde Vidnet tidligere haft kønslig Omgang med adskillige Mandspersoner. Ifølge en af vedkommende Embedslæge den 30 November f. A. afgiven Erklæring kunde det ved en samme Dag foretagen Undersøgelse kun fastslaas, at hun ikke var virgo og ikke havde været det i længere Tid. Hendes Forklaring om Overfaldet kunde godt være rigtig, men der var ved Undersøgelsen ikke fundet noget absolut Bevis derfor.

Rasmine Christensen har edelig forklaret, at hun i de første Dage efter Overfaldet følte nogle Smertes i Mellemgulvsregionen og i Ryggen over Lænderne. Hun kan ikke antages at være bleven besvangret af Arrestanten, og hun har ikke nedlagt Paastand paa Erstatning.

2. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste maa det fremdeles anses tilstrækkelig godtgjort, at han, da han om Aftenen den 6 December f. A. ca. Kl. 10 mødte to Damer paa Landevejen udenfor Horsens, efter en pludselig Indskydelse vendte om og fulgte efter dem i den Hensigt at frarøve dem Penge og eventuelt opnaa Samleje. Da der var flere Spadserende paa Vejen, udførte han først sit Forsæt, efter at de havde forladt Landevejen og drejede ind paa en Bivej, der blandt Andet fører til Gaarden Østerhaab, hvor Damerne — Frøken Agnes Kirstine Winther og Frøken Anna Kirstine Marie Magdalene Hansen — hvem Arrestanten forøvrigt ikke kendte, efter det Oplyste boede. Arrestanten overfaldt bagfra Damerne, hvem han tilføjede grove Slag med sine Næver, ligesom han tilsidst sparkede Frøken Winther, hvem han derhos ifølge hendes Forklaring kastede om baade paa Vejen, vistnok 3 Gange, og 1 Gang inde paa Marken, hvorefter han frarøvede Damerne deres Haandtasker med Indhold. Ifølge sin videre Forklaring tilvendte han sig af Haandtaskernes Indhold en til 12 Kr. vurderet Teaterkikkert, men opdagede iøvrigt intet af Værdi i Taskerne, som han derefter begge kastede fra sig. Den Frøken Hansen tilhørende Taske er funden paa Vejen med sit Indhold, en Pung med ca. 3 Kr., hvorimod den Frøken Winther tilhørende Taske, der ifølge hendes Forklaring antagelig var af Værdi ca. 10 Kr. og foruden Kikkerten indeholdt en Portemonnæ af Værdi et Par Kroner med Indhold antagelig 8 à 9 Kr., en Del Frimærker og en Lommekniv, der havde kostet 1½ Kr., ikke er kommen tilstede. Under Overfaldet afrev Arrestanten ogsaa Frøken Winthers Hat, der blev revet over i to Stykker, og Pelskrave, hvilke Genstande senere fandtes omkring paa Vejen og Marken i Nærheden af Gerningsstedet sammen med en Skildpaddekam, en Paraply og forskellige andre

nævnte Dame tilhørende Genstande, som hun havde mistet under Overfaldet.

De Overfaldne, der ikke kunne antages at have haft varig Men af den dem tilføjede Vold, og som ikke have tænkt sig eller bemærket, at Arrestanten tilsigtede nogen Krænkelse af Sædeligheden, have frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit anførte Forhold er Arrestanten — der i Henseende til det under Nr. 2 ommeldte Forhold alene er sat under Tiltale for Røveri — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens §§ 168, 2det Pkt., og 243 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 5 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Fredag den 2 Maj.

Nr. 14. **Anna Jensine Nielsen** (Lunn efter Ordre)

mod

Jernhandler Magnus Niels Villadsen (Ingen),

betræffende Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Maj 1912: Naar Indklagede, Magnus Niels Villadsen, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden, Anna Jensine Nielsen, i Tiden fra den 23 Marts 1911 til den 24 Maj s. A., bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Men trøster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Klagerinden og det af hende den 19 Januar 1912 fødte udøbte Pigebarn betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Aflæggelse bestemmes til 15 Dage fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellantinden

2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Lunn 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Klagerinden, Anna Jensine Nielsen, Indklagede, Magnus Niels Villadsen, der er født den 15 November 1889 i København, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 19 Januar 1912 fødte udøbte Pigebarn at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse, idet hun har anført, at hun i Marts, April og Maj 1911 har haft Samleje med Indklagede.

Indklagede paastaar sig frifunden, idet han har benægtet nogensinde at have haft Samleje med Klagerinden.

Ifølge Retslægeraadets Erklæring kan fornævnte Barn være avlet i Tiden fra henimod Slutningen af Marts 1911 til henimod Slutningen af Maj s. A.

Da Klagerinden nu ikke har bevist, at hun har haft Samleje med Indklagede i det af Retslægeraadet anførte Tidsrum og heller ikke har skaffet nogen Oplysning tilveje, som kunde føre til et for hende gunstigere Resultat, vil Sagens Udfald i Medfør af D. L. 6—13—5 være at gøre afhængig af Indklagedes Ed, saaledes at han vil være at frifinde, dersom han inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden i Tiden fra den 23 Marts 1911 til den 24 Maj s. A., hvorimod han i modsat Fald vil være at dømme efter Klagerindens i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 hjemlede Paastand.

Nr. 49. Handelsfirmaet Edelstein, Olsen & Co. (Hansen)

mod

Grosserer H. C. Christiansen (Levy),

betræffende Omfanget af en Indstævnte paahvilende kontraktmæssig Forpligtelse til at aftage Varer hos Appellanten.

Sø- og Handelsrettens Dom af 25 Juli 1912: Indstævnte, Grosserer H. C. Christiansen, findes at være pligtig til endnu hos Citanterne, Handelsselskabet Edelstein, Olsen & Co., at aftage for ca. 1400 Kr. Varer, men iøvrigt bør han for den af Citanterne rejste Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Handelsfirmaet Edelstein, Olsen & Co., til Indstævnte, Grosserer H. C. Christiansen, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Foraaret 1910 traf Citanterne, Handelsselskabet Edelstein, Olsen & Co. — der bl. a. handler med Olier — og Indstævnte, Grosserer H. C. Christiansen — der handler med Automobile og er Indehaver af en Automobilgarage med Reparationsværksted m. m., og som hidtil synes at have brugt en Automobilmøreolie »Ossag Olie«, som han fik fra et andet Firma end Citanterne — en Aftale, hvorefter Indstævnte solgte Citanterne en Automobil og samtidig forpligtede sig til at aftage et vist Kvantum Automobillolie hos Citanterne. Aftalerne blev ikke fikserede i en skriftlig Kontrakt, men i et Brev af 23 April 1910 fra Citanterne hed det, at de henholdende til behagelig Samtale stadfæstede at have købt en Lastmotorvogn til en Pris af 4000 Kr., hvoraf 2000 Kr. skulde betales kontant. Der opstilledes forskellige Fordringer, bl. a. om Retten til at prøve Vognen i 3 Dage, og det hed tillige:

»De forpligter Dem til at købe ca. 75 Tdr. Automobillolie til en Pris af 22 Øre pr. Pd., ekskl. Td., af garanteret samme gode Kvalitet, som De nu bruger at aftage successive efter Deres Forbrug inden Udgangen af Aaret 1911. Beløbet for denne Olie, som vil andrage ca. Kr. 4000, afdrages for de første 2000 Kr.s Vedkommende paa Vognen, Resten betales os 30 Dage Netto efter Leveringen.

De leverer os en Prøve af den Olie, De anvender, og garanterer vi Dem, at vi leverer Dem en Olie, nøje svarende til Deres saavel i Udseende som Analyse Punkter«.

Brevet sluttede med at udtale, at Citanterne imødesaa Indstævntes Bekræftelse. I Indstævntes Svar af 26 s. M. hed det, at han havde modtaget Citanternes Tilbud: »og stadfæster jeg dette fuldt ud«. Det hed dog videre:

»Jeg gaar ud fra, at det Beløb, jeg forpligtiger mig til at aftage Vare for hos Dem, kan jeg faa leveret saavel Olie, som andre Varer, De forhandler«.

Citanterne svarede undar 28 April:

»Vi have bemærket, at De ogsaa ønsker at aftage andre Varer hos os end Olie, og ere selvfølgelig villige til at levere Dem saavel den Petroleum som Pudsetvist og rens. Maskinfedt, som De bruger, men gaa dog ud fra, at De aftager det i vort ærb. af 24 ds. omtalte Kvantum Olie, som ligger til Grund for Forretningen«.

Efter Indstævntes af Citanterne bestridte Fremstilling gik Citanterne under en mundtlig Forhandling ind paa Indstævntes Fordring om, at han maatte aftage andre Varer i Stedet for Olie til Opfyldelse af Kontrakten. Motorvognen leveredes Citanterne, og Indstævnte begyndte at tage Olie og andre Varer hos dem. Forskellige af de Chauffører, som Indstævnte havde til Kunder, klagede imidlertid over den Olie, Indstævnte nu leverede. Indstævnte klagede videre til Citanternes Agent, og det endte med, at Indstævnte atter gjorde Indkøb af Ossag-Olie hos det Firma, han tidligere havde handlet med, og nægtede at aftage mere hos Citanterne.

Under Anbringende af, at Indstævnte kun har aftaget ialt 14 Tdr. Automobiliolie, og at der efter Overenskomsten mellem Parterne resterer at aftage 61 Tdr., have Citanterne under nærværende Sag paastaet Indstævnte dømt til at betale disse 61 Tdr. med et Beløb, som de opgør til 4806 Kr. 80 Øre, hvilket Beløb de forlange betalt med Renter 6 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 6 Februar 1912 og Sagens Omkostninger. De hævde, at det er en ren Fejlskrift, naar de i deres Skrivelse af 23 April 1910 have anført, at Prisen for de ca. 75 Tdr. vil andrage ca. 4000 Kr. De gøre gældende, at Indstævnte har købt 75 Tdr., og at det var hans egen Sag at vide, at 75 Tdr. snarere svarer til en Værdi af omtrent 5500 Kroner end til 4000 Kroner.

Indstævnte har principalt paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at Citanternes Olie var saa daarlig, at han har været berettiget til at gaa fra Kontrakten. Der er under Sagen ført en Række Vidner til Oplysning om Varens Kvalitet og de skete Reklamationer, men Retten skønner ikke, at der ved disse Vidneførsler er fremkommet saadanne Oplysninger, at de kunne blive afgørende for Sagen. Indstævnte har ikke paa betryggende Maade godtgjort, at den Vare, Citanterne leverede ham, ikke svarede til Prøven eller til Ossag-Olien. Indstævntes principale Paastand om Frifindelse kan derfor ikke tages til Følge.

Derimod maa der gives Indstævnte Medhold, forsaavidt han subsidært har gjort gældende, at han ikke kan dømmes til at betale saa stort et Beløb, som af Citanterne forlangt; for det Første findes Citanterne nærmest til at bære den Usikkerhed med Hensyn til Kvantum, som er fremkommen ved, at de i deres egen Skrivelse ved Siden af Tøndetallet. (ca. 75 Tdr.) have anført Prisen (ca. 4000 Kr.). Det ene Tal kan ligesaa godt antages for en Fejltagelse som det andet,

og naar henses til, at Motorvognen kostede 4000 Kr., og at Handelen om Olien aabenbart har staaet i Forbindelse med Handelen om Vognen som en Slags Modpræstation, findes det undskyldeligt, hvis Indstævnte ikke har udregnet, hvor meget 75 Tdr. sædvanligvis indeholder, og ved sin Antagelse af Citanternes Tilbud kun har ment at forpligte sig til kun at aftage for 4000 Kr. Olie.

Men Indstævnte findes derhos at være berettiget til at medregne ogsaa andre Varer, som han har aftaget hos Citanterne, end netop Olie ved Opgørelsen af, hvad der staaer tilbage for ham at aftage. Indstævnte har i sin Skrivelse af 26 April bestemt opstillet denne Betingelse, og Citanternes Svar af 28 April paa denne Indstævntes Fordring skønnes at være saa uldent, at de vanskeligt nu kunne høres med en Paastand om, at alt, hvad Citanterne have aftaget udenfor Automobilolie, maa være udenfor den her omhandlede Overenskomst, navnlig da Citanternes egne Fakturaer fra Sommeren 1910 henviser til Overenskomsten ikke blot, forsaavidt de angaar Automobilolie, men ogsaa forsaavidt de angaar Petroleum, Pudsetvist, Maskinfedt eller Andet. Det er uomtvistet, at Indstævnte har aftaget Automobilolier (og enkelte Tønder anden Olie) for ialt 1337 Kr. 06 Øre, samt at han har aftaget andre Varer for 1261 Kr. 30 Øre eller ialt Varer for 2598 Kr. 36 Øre.

Indstævnte findes saaledes vel at være pligtig til endnu hos Citanterne at aftage Varer for ca. 1400 Kr., men han findes ikke bunden til at aftage Olie alene. Under denne Forudsætning er der ikke nedlagt nogen Paastand under Sagen, som kan danne Grundlag for en eksigibel Dom, og der vil derfor alene kunne være Tale om, at Citanternes Ret anerkendes ved Dom.

Sagens Omkostninger findes at kunne ophæves.
Stempelovertrædelse ses ej at foreligge.

Mandag den 5 Maj.

Nr. 181. Højesteretssagfører I. Kondrup

mod

Jørgine Marie Jørgensen, Andersens Hustru (Def. Møller),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Februar 1913: Arrestantinden Jørgine Marie Jørgensen, Andersens Hustru, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder og betale Aktiøns Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bing og Carlsen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden under Hensyn til den Tiltalte overgaaede langvarige Varetægtsarrest findes at kunne nedsættes til 2 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Maaneder. I Salarium for Højsteret betaler Tiltalte Jørgine Marie Jørgensen, Andersens Hustru, til Højesteretssagførerne I. Kondrup og Møller 70 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Jørgine Marie Jørgensen, Andersens Hustru, der tiltales for Overtrædelse af Lov 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk., er født den 10 Maj 1868 og anset: ved nærværende Rets Dom af 7 Juli 1896 efter Straffelovens § 225 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved nærværende Rets Dom af 18 Maj 1912 efter Lov 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage for at have udlejet Værelser ikke til varigt Ophold, men kun for at give Lejlighed til Utugt.

Ved Løsladelsen efter sidste Straf af 9 August 1912 tog Arrestantinden Ophold i sin af 4 Værelser, Køkken og Pige-kammer bestaaende Lejlighed i Dannebrogsgade Nr. 12, 2den Sal, og boede dér, til hun den 11 November s. A. efter sin Forklaring, fordi vedkommende Værgeraad kun paa denne Betingelse tillod, at hendes Børn blev hos hende, flyttede til Danmarksgade, idet hun dog vedblev at beholde Lejligheden i Dannebrogsgade. Hun, der af denne Lejlighed udlejede Værelser enkeltvis, for en stor Del til løsagtige Piger, sigtes for i nedennævnte Tilfælde paany at have udlejet Værelserne ikke til fast Beboelse, men kun til Utugtsbrug.

Ugift Helga Petrea Sofie Jensen har forklaret, at hun dels i en Uge i Oktober 1912, vistnok fra den 11 til den 18, dels i Ugen fra den 3 til den 10 November s. A. har for 6 Kr. ugentlig af Arrestantinden lejet et Værelse alene til nævnte Brug, ikke til Beboelse, idet hun, der boede andetsteds, i Værelset drev Utugt med forskellige Mænd, som hun traf paa Gaderne, samt at Arrestantinden, der ved første Lejemaal efter hendes Mening vidste, at hun boede i Absalons-gade, og til hvem hun ved sidste Lejemaal udtrykkelig sagde, at hun ikke skulde bo i Værelset, men boede i sin Plads, maa have vidst, at hun kun brugte det til Utugt, i hvilken Henseende hun anfører, at hun to Gange om Aftenen ved 10¹/₂-Tiden, naar hun kom hjem med Mænd, mødte Arrestantinden i Huset, og at hun en Aften var inde

hos Arrestantinden i dennes Sovekammer for at faa en Tikroneseddel byttet for en af Mændene.

Arrestantinden nægter, at Helga har lejet Værelse hos hende i Oktober, men erkender, at hun en Uge i November har haft et Værelse hos hende for en Betaling af 5 Kr. Hun erkender, at hun tænkte, at Helga var utugtig, at hun, der selv gjorde rent i Værelset, har set, at Helga kun to Nætter — Helga siger en Nat — havde sovet i Værelset, og at hun ingensomhelst Ejendele havde der. Hun gør imidlertid gældende, at hun forstod, at Helga, hvem hun slet ikke vil have set i den Tid, hun havde Værelset, var Tjenestepige, men ikke havde Logi i sin Kondition og derfor tog Logi hos Arrestantinden. Hun nægter at have set hende med Herrer eller at have byttet Penge for hende om Natten, og hun har paaberaabt sig forskellige Vidner paa, at hun ved Lejemaalets Indgaaelse i November udtrykkelig sagde, at Helga kun kunde faa Værelset til fast Beboelse. Disse Vidner have forklaret intet Saadant at have hørt, idet de ikke overværede Lejemaalets Afslutning.

Derimod taler forskellige Vidneforklaringer for Rigtigheden af Helgas Forklaringer.

Jens Peter Jensen, der da var arresteret ved et andet Kriminalkammer for Alfonseri, har som Vidne forklaret, at han i 1ste Halvdel af Oktober 1912, medens han var Kæreste med Helga, en Nat ved 4-Tiden søgte at træffe hende paa hendes Aftrædelsesværelse hos Arrestantinden, men at denne, som kom til Døren, nægtede ham Adgang, idet hun sagde, at der var Nogen inde hos Helga, og Rigtigheden af denne Forklaring er bestyrket ved Forklaringer af Helga og den løstags Agnes Marie Bremer, som boede hos Arrestantinden. Denne erkender at have talt med Jensen under de angivne Omstændigheder, men paastaar, at Helga den Nat tilfældig var i Besøg hos Agnes Bremer, hvad Agnes imidlertid nægter, idet hun forklarer, at Helga netop paa den Tid havde Aftrædelsesværelse hos Arrestantinden.

Jens Peter Jensen har videre forklaret, at Arrestantinden, efter at Helga sidste Gang var flyttet fra hende, har spurgt ham om Helgas Bopæl, idet hun beklagede sig over, at Helga havde brugt Værelset efter Lejemaalets Udløb, og sagde, at der ingen Mening var i, at Helga trak Penge af Værelset«. Arrestantinden erkender at have spurgt om Helgas Adresse, fordi Helga var flyttet uden Opsigelse, men nægter øvrigt at have udtalt som anført.

Dyrepasser Axel Jensen, som havde et Værelse hos Arrestantinden, har forklaret, at han ved sikkert, at Helga har haft et Værelse hos denne tidligere end den 3 November.

Endelig har Agnes Bremer forklaret, at hun var paa det Rene med, at Helga, hvem hun har set komme med forskellige Mænd op i Huset, kun brugte Værelset som Aftrædelsesværelse, og Agnes' Søster, den løstags Ane Johanne Bremer, Larsens Hustru, som boede sammen med Helga, har ligeledes forklaret, at Helga en Uge i Oktober og i Begyndelsen af November har haft Aftrædelsesværelse hos Arrestantinden.

Nævnte Larsens Hustru har endvidere forklaret, at hun dels i 8 Dage i September, dels i 14 Dage, til hun den 5 November kom paa

Hospitalet, og dels nogle Dage imellem disse Perioder, medens hun boede andetsteds, har for en ugentlig Betaling af 2 Kr. 50 Øre haft Aftrædelsværelse alene til Utugtsbrug hos Arrestantinden, samt at hun, der intet Tøj havde i Værelset, mener, at Arrestantinden var ganske paa det Rene med Forholdet, bl. a. anfører hun, at Arrestantinden et Par Gange har byttet Penge for hende under saadanne Omstændigheder, at hun ikke kunde være i Tvivl om, at de blev byttede for Mænd, med hvem Larsens Hustru havde drevet Utugt. Arrestantinden nægter, at Larsens Hustru har lejet Værelse hos hende, hvorimod hun erkender, at Larsens Hustru nogle Nætter, hvor hun havde været til Dans og ikke turde komme hjem, har ligget i Arrestantindens Lejlighed. Hun nægter at vide, at Larsens Hustru levede af Utugt, men erkender at vide, at hun brugte Aftrædelsværelset.*)

Imidlertid har fornævnte Dyrepasser Jensen, der nu bor i Kristiania, og om hvem Arrestantinden paastod, at han beboede det Værelse, som Larsens Hustru angav i den nævnte Periode at have lejet hos Arrestantinden, forklaret, at han af Arrestantinden blev anmodet om at ombytte dette Værelse med et andet, idet hun kunde faa Værelset udlejet, og at Værelset derpaa blev lejet af Larsens Hustru, samt at han fra sit Værelse har hørt Arrestantinden sige til denne, at hun maatte have sin Husleje, og tilføje: »Har Du ikke været ude i Aftes?« Efter hans Mening maa Arrestantinden have været paa det Rene med, at Larsens Hustru ernærede sig ved Utugt, og at hun, der undertiden udeblev 2 à 3 Dage, ikke boede fast i Værelset.

Endvidere bestyrker de af gift Helga Marie Sørensen, Agnes Bremer og Helga Jensen afgivne Forklaringer Rigtigheden af Larsens Hustrus Forklaring.

Idet det efter alt saaledes Foreliggende findes uden Betænkelighed med Forkastelse af Arrestantindens modstaaende Forklaringer at finde det bevist, at hun i de af Helga Jensen og Larsens Hustru angivne Tilfælde har udlejet Værelser til disse ikke til varigt Ophold, men for at give Lejlighed til Utugt, vil Arrestantinden være at anse efter Lov 30 Marts 1906 § 3, 2det Stykke, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder.

Nr. 46. Anna Petersen (Møldrup)

mod

Handelsagent Jacob Møller Kolbye (Ingen),

betræffende Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 November 1911: Naar Indklagede, Handelsagent Jacob Møller Kolbye, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med

*) Skal formentlig være: Aftrædelsværelser.

sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden, Anna Petersen, i Tiden fra 14 August 1910 til 17 Oktober samme Aar, bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Men trøster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Klagerinden og det af hende den 12 Juni 1911 fødte Barn, Ruth Lady Petersen, betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse.

Højesterets Dom.

Efter hvad der af Appellantinden er anbragt for Højesteret, maa det antages, at Indstævnte den 27 Februar f. A. har aflagt den i den indankede Dom ommeldte Ed. Først derefter har Appellantinden efter erhvervet Oprejsningsbevilling ved Stævning af 21 November f. A. indbragt Sagen for Højesteret.

Da Appellantinden imidlertid ikke har oplyst nogen Omstændighed, der uanset Reglerne i Fr. 5 November 1723 og Fr. 14 September 1792 kunde hjemle hende Ret til at appellere Dommen, efter at Indstævnte har aflagt den omtalte Ed, vil Sagen ex officio være at afvise.

Thi kendes for Ret:

Denne Sag afvises. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Anna Petersen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Møldrups 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Klagerinden, Anna Petersen, Indklagede, Handelsagent Jacob Møller Kolbye, der er født den 14 Oktober 1876 i Rindom Sogn, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 12 Juni 1911 fødte Barn, Ruth Lady Petersen, at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse, idet hun til Støtte for sin Paastand har anført, at hun har haft Samleje med Indklagede en Gang i Oktober Maaned 1910, uden at hun dog nærmere kan angive Tidspunktet, og at hun ikke i hele Aaret 1910 har haft Samleje med Andre.

Indklagede paastaar sig frifunden; han vil ikke benægte, at han mulig en Gang har haft Samleje med Klagerinden og hævder, at dette, hvis det har fundet Sted, skete den 18 eller 19 Oktober 1910.

Ifølge Retslægeraadets under Sagen afgivne Erklæringer kan fornævnte Barn være avlet i Tiden fra Midten af August 1910 til Midten af Oktober s. A. men kan ikke antages at være Frugten af et Samleje, der har fundet Sted den 18 eller 19 Oktober samme Aar.

Da Klagerinden nu ikke har bevist, at hun har haft Samleje med Indklagede indenfor de af Retslægeraadet angivne Tidsgrænser og heller ikke har skaffet nogen Oplysning tilveje, som kunde føre til et for hende gunstigere Resultat, vil Sagens Udfald i Medfør af D. L. 6—13—5 være at gøre afhængig af Indklagedes Ed, saaledes at han vil være at frifinde, dersom han inden en Frist, der bestemmes til 4

Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden i Tiden fra 14 August 1910 til 17 Oktober s. A., hvorimod han i modsat Fald vil være at dømme efter Klagerindens i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 hjemlede Paastand.

Nr. 90. Fhv. Hotelejer **W. H. Berlau** (Ingen)

mod

Aktieselskabet Den danske Landmandsbank, Hypothek- og Vexelbank (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, fhv. Hotelejer **W. H. Berlau**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale

Nr. 101. Tømmermester **C. Willumsen** (Ingen)

mod

Snedkermester L. Nilsson (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Tømmermester **C. Willumsen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Rettelser. Pag. 106, Linie 16 foroven, staar: paastævnte, læs: paa-staaede. — Pag. 108, Linie 9 foroven, staar: de Forhold, læs: det Forhold.

Færdig fra Trykkeriet den 22 Maj 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 12—13.

Mandag den 5 Maj.

Nr. 110. Grosserer Theodor Nielsen (Ingen)

mod

Tømmermester Otto Wismann (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Grosserer Theodor Nielsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 121. Overretssagfører Wulff Hagen Frørup (Ingen)

mod

H. M. Nielsen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Overretssagfører Wulff Hagen Frørup, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 131. Hotelejer F. N. Hansen (Ingen)
 mod
 Aktieselskabet Ohlsen og Ahlmann (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Hotelejer F. N. Hansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 147. Sagfører E. Leth (Ingen)
 mod
 Skrædermester J. Larsen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Sagfører E. Leth, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 152. Sagfører N. C. Berg (Ingen)
 mod
 Hartwig Hertz Nachf. af Hamburg (Henriques).

Højesterets Dom.

Appellanten, Sagfører N. C. Berg, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne

Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Hartwig Hertz Nachf. af Hamburg, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 164. Gæstgiver Strathe (Ingen)

mod

Sagfører Henrik West som Mandatarius for Bygmester og Arkitekt Frits Jensen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Gæstgiver Strathe, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 6 Maj.

Nr. 214. Overretssagfører Graae

mod

Hans Johannes Hansen (Def. Winther),

der tiltales for Bedrageri.

Ning Herreds Ekstrarets Dom af 17 Januar 1913: Tiltalte Hans Madsen Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Hans Johannes Hansen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar og betale i Erstatning til Fodermester A. Poulsen, Vosnæsgaard, 11 Kr., Arbejdsmand Laurits Sørensen, do., 10 Kr. 20 Øre,

Tjenestekarl Jacob Rosiah, do., 1 Kr. 20 Øre, Arbejdsmand Rasmus Mikkelsen, do., 1 Kr. 20 Øre, Arbejdsmand Henrik Hansen, do., 1 Kr. 60 Øre, Tjenestekarl Hans Nielsen, do., 4 Kr. 60 Øre, Arbejdsmand R. Svenningsen, Eskerod, 4 Kr., Smed Chr. Christensen, Rosenholm, 5 Kr., Arbejdsmand Jens Laursen, do., 1 Kr. 60 Øre, Træskomand Laurits Bak, Rodskov, 5 Kr., Arbejdsmand S. Hougaard, Hvilsager, 11 Kr. 20 Øre, Husmand Jens Basse, Eskerod, 1 Kr. 80 Øre, Statshusmand Peder Lykke, do., 5 Kr., Fodermester Johannes Andersen, do., 3 Kr., Arbejdsmand Rasmus Rasmussen, do., 1 Kr. 60 Øre, Husmand Vilhelm Jøhnke, do., 6 Kr. 20 Øre, og Husmand Hans Svendsen, Hornslet Mark, 3 Kr. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Gulmann, 20 Kr., og til Defensor, Sagfører, Justitsraad Rasmussen, 15 Kr. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Marts 1913: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Johannes Hansen til Overretssagfører Graae og Højesteretssagfører Winther 70 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Johannes Hansen er under nærværende fra Ning Herreds Ekstraret indankede Sag — der i første Instans tillige angik en Medtalt, nemlig nedennævnte Hans Madsen Hansen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten — sat under Tiltale for Bedrageri.

Arrestanten, der er født den 28 Marts 1875, har tidligere, for-

uden at han tvende Gange, sidst den 14 December 1906, inden Politiretten har vedtaget Bøder af henholdsvis 10 og 200 Kr. for ulovlig Omløben med Varer, været anset ved Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 24 Februar 1897 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Viborg Købstads Ekstrarets Dom af 27 Oktober 1899 dels efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, dels efter Frd. 13 Februar 1775 § 4 og Plakat 27 November 1839 § 1 med en Bøde af 15 Kr. til vedkommende Politikasse og Konfiskation af de paagældende Varer, ved Hjerme-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 18 Februar 1901 efter Straffelovens § 275, jfr. § 268, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 7 Marts 1901 efter samme Bestemmelse med en efter Straffelovens § 64 lempet Tillægsstraf af samme Art Fængsel i 5 Dage, ved Rinds-Gislum Herreders Ekstrarets Dom af 2 Oktober 1901 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ved Overrettens Dom af 20 Marts 1905 dels efter Straffelovens § 146 med samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage, dels efter Plakat 27 November 1839 § 1 med en Bøde af 40 Kr. til vedkommende Politikasse, ved Højesterets Dom af 19 Oktober 1905 dels efter Straffelovens § 257, tildels i Forbindelse med § 64, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, dels efter Plakat 27 November 1839 § 1 med en Bøde af 100 Kr. til vedkommende Politikasse, ved Overrettens Dom af 13 Juli 1908 efter Straffelovens §§ 257 og 275 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, ved Hasle m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 31 Marts 1909 efter Straffelovens § 251, tildels sammenholdt med § 46, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved Højesterets Dom af 8 November 1910 efter Straffelovens § 251, tildels sammenholdt med § 46 og dens § 268, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Efter at Arrestanten i April Maaned f. A. var bleven løsladt fra Straffeanstalten efter Udtaelsen af den ham sidst idømte Straf, tog han Ophold i Aarhus hos sin Broder, fornævnte Hans Madsen Hansen, der ernærede sig ved at reparere Gravmonumenter, og hvem han bistod hermed. Under sit Ophold her indfandt han sig en Dag i Begyndelsen af Maj Maaned f. A. hos Gaardejer N. P. Nielsens Enke, Karen Nielsen, af Enslev og blev af denne antaget til at udtage en i et Gravmonument paa Koldt Kirkegaard indsat Marmorplade og istandsætte den ved Afslibning og Indhugning af Navne, hvorefter den paany skulde indsættes i Monumentet. Efter at Arrestanten derpaa havde udtaget Pladen, som han i Forening med sin Broder afleverede til en Billedhugger i Aarhus, uden at denne dog efter sin Forklaring modtog nogen endelig Besked om, hvad der skulde foretages med Pladen, indfandt han sig den 10 s. M. hos Enken, til hvem han afgav en Regning, lydende paa 18 Kr. 68 Øre »For Udført Arbejde paa Koldt Kirkegaard«, og af hvem han modtog Beløbet, idet han udtalte, at Pladen var færdig, men endnu ikke opsat, hvilket han opgav at ville foretage — som han har udsagt — inden Pinse eller — som Enken edelig har forklaret — om et Par Dage.

Arrestanten, der maa antages ikke senere at have sørget for Pladens Istandsættelse og Opsætning, bortset fra at han vil have be-

talt sin Broder 10 Kr. i nævnte Øjemed, har iøvrigt forklaret, at det var en Aftale mellem ham og hans Broder, at han for denne skulde rejse omkring og modtage Bestillinger paa Reparation af Gravmonumenter, at han nogle Dage efter, at Marmorpladen var afleveret til Billedhuggeren, spurgte sin Broder, om Pladen var færdig, hvortil denne svarede, at det var den nok, at han derpaa spurgte, om han skulde tage Regningen med, hvad hans Broder besvarede med, at det kunde han godt, hvis han kom i Nærheden af Enkens Bopæl, at han derfor, da han samme Dag kom til Enslev, henvendte sig til Enken, hos hvem han, saavidt han erindrer, skrev Regningen, og at han senere har erindret sin Broder, der havde lovet, at Pladen skulde blive færdig til rette Tid, om at sørge for dens Anbringelse paa Kirkegaarden.

Hans Madsen Hansen har derimod forklaret, at Arrestanten intet har haft at gøre med at rejse rundt for ham og modtage Bestillinger paa Reparation af Gravmonumenter, at det ikke kunde falde ham ind at overdrage Arrestanten sligt, da han kendte ham tilstrækkeligt til at vide, at det vilde »gaa galt«, at han ikke har lovet Arrestanten Pladen færdig, og at han ikke har haft nogetsomhelst Kendskab til eller Andel i, at Arrestanten har udfærdiget den ovennævnte Regning og indkasseret Beløbet, hvilket Arrestanten efter det Oplyste maa antages at have forbrugt.

Det er endvidere oplyst, at Arrestanten i afvigte Efteraar har rejst omkring paa Landet i Østjylland, navnlig i Omegnen af Aarhus, og under Forevisning af nogle Kataloger fra Aktieselskabet »Aarhus Møbelfabrik« uden Fabrikkens Bemyndigelse har modtaget Bestillinger paa Møbler, saaledes at Køberne ved Bestillingen eller dog, inden Leveringen af Møblerne fandt Sted, skulde betale 10 pCt. af Købesummen, hvis Restbeløb skulde betales afdragsvis med længere Tids Hensend, og at han saaledes i Forudbetaling paa bestilte Møbler har modtaget Beløb af forskellig Størrelse, varierende mellem 11 Kr. 20 Øre og 1 Kr. 20 Øre, uden at Bestillingerne ere blevne effektuerede, og uden at disse ere blevne indsendte til Møbelfabrikken, hvorhos Arrestanten har underskrevet nogle af Kvitteringerne for de indbetalte Beløb med Navnet »Agent Madsen«, hvorved han efter sin Forklaring sigtede til sin Broder, der i Almindelighed kaldes Hans Madsen, og som har forklaret, at han tidligere har været Agent, »idet han har gaaet og solgt Blade og Hæfter«.

Arrestantens Forklaring med Hensyn til dette Forhold gaar nærmere ud paa, at hans Broder i afvigte Efteraar foreslog ham at være sig behjælpelig med blandt Landboere at optage Bestillinger paa Møbler og i den Anledning overgav ham nogle Kataloger fra ovennævnte Møbelfabrik samt nogle Bestillingssedler med vedhæftede Kuponer, af hvilke han havde forsynet en Del med Paategningen: »Agent Madsen — Kvittering for«, saaledes at Arrestanten ved Modtagelsen af Bestillingen skulde udfylde Kuponerne med det forudbetalte Beløb, ligesom det var en Aftale, at han kunde underskrive Kvitteringerne med Broderens Navn, samt at han, der ikke havde andet med Forretningen at gøre end at modtage Bestillinger, og som ikke kendte noget til, hvorledes hans Broder var kommen i Besiddelse af Katalogerne, eller om

han havde nogen Forbindelse med Møbelfabrikken og effektuerede Ordrerne, under de af ham derefter foretagne Rejser indsendte Bestillingssedlerne til sin Broder, der sørgede for, at den forlangte Forudbetaling af 10 pCt. saafremt den ikke var erlagt ved Bestillingen, blev afkrævet de Vedkommende ved Postopkrævning, hvorhos Arrestanten endvidere vil have indbetalt ham en Del af de modtagne Beløb.

Hans Madsen Hansen har derimod benægtet at have været vidende om Arrestantens Forehavender, idet han har forklaret, at han, der af en Møbelhandler i Aarhus havde modtaget flere Kataloger, ikke tør bestride, at han har givet Arrestanten disse, at det ligeledes godt kan være, at han har været i Besiddelse af flere Kuponbøger og har overladt Arrestanten en af disse, at han har givet nogle af Kuponerne den ovenanførte Paategning samt udfyldt nogle Postopkrævningsblanketter og forsynet dem med Afsendernavnet »Agent Madsen, Restante, Aarhus«, at han har gjort dette paa Opfordring af Arrestanten, der fortalte ham, at Postopkrævningerne og Kvitteringerne vedrørte Abonnerter paa et illustreret Ugeblad, uden at han dog fik nærmere Besked, at der ikke har været truffet Aftale om, at Arrestanten skulde rejse ud for ham og sælge Møbler, at han bortset fra, at han har modtaget nogle Beløb af Arrestanten til deres fælles Husholdning, iøvrigt ikke har modtaget Penge af ham, og at han ikke har hævet Penge paa Postopkrævningerne, men at han en enkelt Gang efter Arrestantens Anmodning paa Posthuset har afhentet nogle uindløste Postopkrævninger.

Endvidere har Postekspedient Jensen i Aarhus under Forevisning af et Fotografi af Arrestanten til en Rapport forklaret, at han i Fotografiet genkendte en Person, der i afvigte Efteraar havde indfundet sig paa Postkontorets Afdeling for poste restante Forsendelser og under Navnet Agent Madsen hævet Penge paa Postopkrævninger.

Af de Personer, af hvilke Arrestanten har modtaget Bestillinger, have 17, der tilsammen have betalt ham 77 Kr. 20 Øre, nedlagt Paastand om, at Arrestanten tilpligtes at betale dem Erstatning svarende til de Beløb, de have udbetalt til ham, og disse Paastande ere ved Underrettsdommen tagne til Følge.

Medens det efter det Foreliggende maa antages, at Arrestanten ved Navnet »Agent Madsen« har sigtet til sin Broder, og medens det findes betænkeligt at statuere, at han ikke har kunnet gaa ud fra, at han havde dennes Tilladelse til at benytte hans Navn ved Meddelelse af Kvitteringer, maa det derimod efter Sagens Oplysninger, derunder at Arrestanten gentagne Gange har været straffet for Bedrageri, anses tilstrækkeligt godtgjort, saavel at han, da han afkrævede N. P. Nielsens Enke det ovennævnte Beløb, har været paa det Rene med, at Marmorpladen ikke var istandsat, og at han ikke har haft til Hensigt at fuldføre Arbejdet, som at han har optaget Bestillingerne paa Møblerne i den Hensigt svingagtig at tilegne sig de Beløb, der blev ham betalte i Forskud, og han er derfor for sit i foranførte Henseende udviste Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 251, jfr. midlertidig Straffelovs § 18, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 2 Aar,

og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til de idømte Erstatningsbeløb og Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Onsdag den 7 Maj.

Nr. 158. Sogneraadet for Varde Landsogn som Repræsentant for Folkekirkens Medlemmer i Sognet (Winther efter Ordre)

mod

Varde Byraad (Asmussen efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Landsognets Forpligtelse til at tage Del i de aarlige Udgifter til Varde Kirke.

Varde Købstads ordinære Rets Dom af 6 Marts 1911: Folkekirkens Medlemmer i Varde Landsogn, repræsenterede ved de Indstævnte, Sogneraadet for dette Sogn, bør være pligtige til at tage Del i de aarlige Udgifter til Varde Kirke, St. Jacobi Kirke, som ikke kunne dækkes af Kirkens egen Indkomst, efter Administrationens nærmere Afgørelse. Sagens Omkostninger ophæves. Til Sagfører Nonboe og til Sagfører E. Hansen betaler det Offentlige i Salær 100 Kr. til hver og i Godtgørelse for Udlæg til Sidstnævnte tillige 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Maj 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos der tillægges de henholdsvis for Appellanterne, Sogneraadet for Varde Landsogn, og de Appelindstævnte, Varde Byraad, beskikkede Sagførere for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Dahl, i Salær hver 60 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Sogneraadet for Varde Landsogn som Repræsentant for Folkekirkens Medlemmer i Sognet, 2 Kroner. I Salarium for Høje-

steret tillægges der Højesteretssagførerne Winther og Asmussen hver 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Varde Kirkes Indtægter i en Aarrække havde vist sig utilstrækkelige til at dække Kirkens Udgifter, besluttede de Appelindstævnte, Varde Byraad, der ved Ligning paa Købstadens Beboere havde tilvejebragt de fornødne Tilskud til Kirken, der er en saakaldet selvejende Kirke, i et den 4 December 1905 afholdt Møde, idet Varde Landsogn, der har Kirke fælles med Købstaden, ansaas pligtig at deltage i nævnte Tilskud, ved Henvendelse til Ribe Amtsraad at erholde en Afgørelse af, hvorledes det for Regnskabsaaret 1904—05 ydede Tilskud af 2000 Kr. og fremtidige Tilskud vilde være at fordele mellem Købstaden og Landsognet. Appellanterne, Sogneraadet for Varde Landsogn, hvem Ribe Stiftamt sendte Sagen til Erklæring, bestred imidlertid, at der paahvilede Landsognet nogen Forpligtelse til udover den af Sognets Hartkornsejere udredede Kirketiende at bidrage til Kirkens Vedligeholdelse, og Stiftamtet forespurgte derefter i en Skrivelse af 5 Januar 1907 Indenrigsministeriet om, hvorvidt Amtsraadet i Forening med Varde Byraad kunde fastsætte det Forhold, hvori Landsognet skulde deltage med Købstaden i Udgifterne til Kirken, forudsat at Forpligtelsen for Landsognet til at svare Bidrag statueredes af Domstolene. Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, med hvilket Indenrigsministeriet derefter brevvekslede om Sagen, udtalte imidlertid, at Spørgsmaalet om, i hvilket Forhold Udgifterne til Kirken vilde være at fordele mellem de tvende Kommuner, efter Ministeriets Formening i første Linie maatte søges løst ved direkte Forhandling mellem dem indbyrdes, men at Ministeriet, forsaavidt det maatte ønskes af de Interesserede, var villigt til at udtale sig om, hvorledes Fordelingen efter Ministeriets Skøn burde finde Sted. Appellanterne nægtede imidlertid i Skrivelse af 9 December 1907 at indlade sig i nogen Forhandling med de Appelindstævnte om Spørgsmaalet, og efter at de endvidere i en Skrivelse af 8 Februar næstefter havde udtalt, at de, indtil der forelaa en Afgørelse om Landsognets Bidragspligt, ikke nærrede noget Ønske om Sagens Forelæggelse for Ministeriet, tilkendegav dette de Appelindstævnte, der paany havde søgt Administrationens Afgørelse med Hensyn til Fordelingsspørgsmaalet, at det ikke fandt Anledning til for Tiden at udtale sig om Fordelingen, men maatte have de Appelindstævnte henviste til først at instituere Søgmaal mod Landsogneraadet til Anerkendelse af dettes Pligt til at bidrage til de ommeldte Udgifter.

Under nærværende Sag have derefter de Appelindstævnte i første Instans ved Varde Købstads ordinære Ret paastaet Appellanterne paa Kommunens Vegne eller, som de senere have ændret deres Paastand, Folkekirkens Medlemmer i Varde Landsogn, repræsenterede af Sogneraadet for dette Sogn, tilpligtede at tage Del i de aarlige Udgifter til den ovennævnte Kirke, som ikke kunde dækkes af Kirkens egen Ind-

komst, efter Forholdet mellem Kommunernes Folketal eller efter de Regler, som Retten maatte bestemme, eller, saafremt Retten maatte anse sig for inkompetent til at fastslaa Fordelingsmaaden, efter Administrationens nærmere Afgørelse i saa Henseende, idet de have forbeholdt sig Ret til, naar Bidragspligten er fastslaaet, at indfordre Bidragene for Regnskabsaaet 1904—05 og følgende Aar. Ved Underretsdommen er de Appelindstævntes Paastand tagen til Følge, saaledes at Folkekirkens Medlemmer i Varde Landsogn, repræsenterede af Sogneraadet, ere kendte pligtige efter Administrationens nærmere Afgørelse at tage Del i de aarlige Udgifter til Kirken, som ikke kunne dækkes af Kirkens egen Indkomst, hvorhos Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede, medens der hos det Offentlige er tillagt de henholdsvis for de Appelindstævnte og Appellanterne beskikkede Sagførere for Underretten, Sagførerne Nonboe og E. Hansen, begge i Esbjerg, i Salær hver 100 Kr. og Sidsnævnte tillige i Godtgørelse for Udlæg 15 Kr., og Sagen er nu af Appellanterne indanket her for Retten, hvor de ligesom i første Instans næst at paastaa Sagen afvist fra Underretten have paastaaet sig frifundne for de Appelindstævntes Tiltale, hvorhos de have nedlagt en subsidiær Paastand. De Appelindstævnte have derimod procederet til Underretsdommens Stadfæstelse.

Under Anbringende af, at en Del af de i Kirkens Regnskab for Regnskabsaaet 1904—05 opførte Udgifter mangler Lovhjemmel eller dog ikke kan fordres refunderet af de i Landsognet boende Medlemmer af Menigheden, at Kirkeinspektionen derhos har undladt at indkræve lovhjemlede Indtægter for Kirken, og at et rigtigt Regnskab vilde udvise Overskud i Stedet for Underskud, have Appellanterne for Underretten opfordret de Appelindstævnte til under Sagen at inddrage Spørgsmaalet om, hvorvidt det af Varde Kommune i nævnte Regnskabsaar ydede Tilskud overhovedet fyldestgør Betingelserne for at kunne fordres refunderet af Menigheden. De Appelindstævnte nægtede imidlertid at efterkomme denne Opfordring, og Appellanterne have derefter gjort gældende, at Sagen, saa længe det ikke er paavist, at Varde Kommune har ydet noget Tilskud til Kirken, der kan kræves refunderet af de i Landsognet boende Menighedsmedlemmer, savner aktuel Interesse og derfor i Overensstemmelse med deres derom nedlagte Paastand bør afvises. Men heri findes der ikke at kunne gives Appellanterne Medhold; thi ligesom det efter Sagens Oplysninger maa antages, at der foreligger et Underskud for Kirken, der kan kræves refunderet af Menigheden, saaledes maa de Appelindstævnte overfor Appellanternes Benægtelse af, at der paahviler Landsognets Beboere nogen Pligt til at svare Bidrag til Kirken, og Vægning ved at inklade sig i Forhandling med Byraadet om Fordelingsmaaden, anses at have aktuel Interesse i at erholde Spørgsmaalet om nævnte Pligt afgjort af Domstolene, og den nedlagte Afvisningspaastand vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Til Støtte for den af dem nedlagte Frifindelsespaastand have Appellanterne anbragt, at der mangler Lovhjemmel for at paalægge de i Landsognet boende Medlemmer af Menigheden Pligt til at deltage i Udredelsen af Tilskuddene til Kirken. Heri vil der imidlertid ikke kunne gives Appellanterne Medhold, idet den Sognemændene efter D. L. 2—22—64 paahvilende Forpligtelse til at yde Kirken Tilskud, naar denne ikke kan hjælpe sig med sin egen Indkomst, i Tilfælde af,

at Kirken er henlagt til Brug for tvende Sogne, maa paahvile Menighedsmedlemmerne i begge Sogne, forsaavidt der ikke er truffet en særlig Ordning af Forholdet, hvad ikke er Tilfældet for Varde Kirkes Vedkommende. Men herefter, samt da Spørgsmaalet om, i hvilket Forhold de paagældende Udgifter skulle fordeles mellem Købstaden og Landsognet, i Medfør af Analogien af Lov om Købstadkommunernes Styrelse af 26 Maj 1868 § 15 i Mangel af Overenskomst mellem de kommunale Myndigheder maa blive at fastsætte af vedkommende Ministerium, maa det, idet Appellanterne isøvrigt ikke have anført Noget, der kan tillægges Betydning, billiges, at Folkekirkens Medlemmer i Varde Landsogn, repræsenterede ved Sogneraadet for dette Sogn, ved Underrettsdommen ere kendte pligtige efter Administrationens nærmere Afgørelse at tage Del i de aarlige Udgifter til Kirken, som ikke kunne dækkes af Kirkens egen Indkomst, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Processens Omkostninger i første Instans og de de beskikkede Sagførere tilkendte Beløb tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge de henholdsvis for Appellanterne og de Appelindstævnte beskikkede Sagførere for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Dahl, i Salær hver 60 Kroner, der bliver at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Fredag den 9 Maj.

Nr. 65. Direktør for det Wærnske Institut, Docent, Dr. phil. **L. Kolderup-Rosenvinge** paa det Wærnske Instituts Vegne og Ingeniør, cand. polyt. **Fr. Hornemann** samt begge disse i Forening med Ingeniør **H. Schiøtz** som Bestyrelse for Lindevej-kvarterets Grundejerlaug og i denne Egenskab som Mandatarier for Grundejerlaugets øvrige Medlemmer (Lunn)

mod

Arkitekt **J. Landbo-Berthelsen**, Murmester **P. Elmer** og Tømmermester, nu Banemester **J. Bloch-Sørensen** (Trolle),

betræffende Spørgsmaalet om Nedrivelse af en i Strid med en Servitut opført Bygning.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 5 Maj 1911: De Indstævnte, Murmester P. Elmer, Arkitekt J. Landbo-Berthelsen og Tømmermester J. Bloch-Sørensen, bør under en dem, En for Alle og

Alle for En, paahvilende, Frederiksberg Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 50 Kr. for hver Dag, denne Dom sidde overhørig, inden en Frist af 4 Maaneder nedrive den paa Matr. Nr. 21 bh af Frederiksberg opførte Bygning i det Omfang, hvori den er i Strid med Servituten paa Ejendommen, men forøvrigt for Citanternes Tiltale under denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Februar 1912: Appellanterne, Murmester P. Elmer, Arkitekt J. Landbo-Berthelsen og Tømmermester J. Bloch-Sørensen, bør for Tiltale af de Appellindstævnte, Professor C. Nyrop, Docent, Dr. phil. L. Kolderup-Rosenvinge som Direktør for Det Wærnske Institut paa dettes Vegne, Ingeniør, cand. polyt. Fr. Hornemann samt alle disse i Forening som Bestyrelse for »Lindevejs Kvarterets Grundejerlag« og i denne Egenkab som Mandatarier for Grundejerlagets øvrige Medlemmer, i denne Sag fri at være mod til dem at betale i Erstatning et saadant Beløb, hvortil uvillige, af Retten paa Appellantens Bekostning udmeldte Mænd maatte ansætte den Forringelse i økonomisk Værdi, som de de Appellindstævnte tilhørende eller af dem repræsenterede, fornævnte Ejendomme have lidt som Følge af Appellanternes forommeldte servitutstridende Bebyggelse af Matr. Nr. 21 bh af Frederiksberg. Sagens Omkostninger i begge Instanser ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Ingen Stempelovertrædelse foreligger for Overretten.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at der ved Opførelsen af den i Sagen ommeldte Bygning er sket Brud paa den Matr. Nr. 21 bh af Frederiksberg i sin Tid paalagte Villaservitut, og at Hovedappellanternes Interesse i Servitutens Overholdelse derved er bleven krænket. Da denne Interesse, der tilmed ikke er af ren økonomisk Art, efter Omstændighederne ikke findes at kunne fyldestgøres ved Hjælp af en Erstatningssum, maa Kontraappellanterne anses pligtige at bringe Bygningen i Overensstemmelse med fornævnte Servitut. Birketingsdommen vil herefter kunne stadfæstes, dog at Fristen for Forandringens Udførelse findes at burde bestemmes til 8 Maaneder.

Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og Højesteret ville Kontraappellanterne, En for Alle og Alle for En, have at betale til Hovedappellanterne med 600 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Fristen bestemmes til 8 Maaneder fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og Højesteret betale Kontraappellanterne, Murmester P. Elmer, Arkitekt J. Landbo-Berthelsen og Tømmer-

mester, nu Banemester J. Bloch-Sørensen, En for Alle og Alle for En, til Hovedappellanterne, Direktør for det Wærnske Institut, Docent, Dr. phil. L. Kolderup-Rosenvinge paa det Wærnske Instituts Vegne og Ingeniør, cand. polyt. Fr. Hornemann samt begge disse i Forening med Ingeniør H. Schiøtz som Bestyrelse for »Lindevejkvarterets Grundejerlag« og i denne Egenskab som Mandatarier for Grundejerlagets øvrige Medlemmer med 600 Kroner. Saa betale Kontraappellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Købekontrakt af 6 November 1856, der fuldbyrdes ved Skøde af 15 November 1858, købte Grosserer L. Bramsen, Tømmermester J. A. Blom, Kammerjunker H. C. v. Rømer og Arkitekt Stilling af Professor, Dr. med. Trier og Grosserer Trier en Parcel af Ejendommen »Vilhelminelyst«, Matr. Nr. 21 b, af Frederiksberg, hvilken Parcel ved Udstykningen blev betegnet som Matr. Nr. 21 aq af Frederiksberg. Ved Overenskomst af 27 Juli 1857, tinglæst 5 August s. A., mellem paa den ene Side Raadmand Bülow, der ejede de store Nabogrunde Nord for Matr. Nr. 21 aq, og som havde anlagt Bülowvej, og paa den anden Side de fire ovennævnte Købere af sidstnævnte Parcel, erhvervedes der for denne Adgang til og Benyttelse af Bülowvej, medens det paa den anden Side blev vedtaget, at Matr. Nr. 21 aq kun maatte benyttes til Anlæg af »et saakaldet Cottage- eller Villa-Quarter«, dog, at dette — som det maa antages at hedde i Overenskomsten — »Ikke skal forhindre, at der muligens paa Quarterets søndre Parceller, som danne Grænsen mellem Gamle Kongevej og Hjørner med Bülows og den med samme parallelle nye Vej (?: den senere Lindevej), men som dog ikke maa have større Dybde end 60 Alen fra Gamle Kongevej — opføres Vaaningshuse med indtil 4 Etager, i hvilke ogsaa Boutikker kunne indrettes«. — Herefter anlagdes af Køberne af Matr. Nr. 21 aq, dels Lindevej, dels den vestlige Del af Kastanievej, hvorhos Udparcelleringen af den nævnte Ejendom paabegyndtes.

Ved Skøde af 31 Juli 1862, tinglæst 3 December s. A., overdrog saaledes de oftnævnte 4 Købere af Matr. Nr. 21 aq til Tømmermester F. C. Madsen den herfra udstykkede Parcel Matr. Nr. 21 bh af Frederiksberg, beliggende paa Hjørnet af Gamle Kongevej og Bülowvej, sidstnævnte Gade Nr. 2. Dette Skødes Post 3 er saalydende:

»Køberen og efterfølgende Ejere af Parcellen maa aldrig paa samme lade opføre nogen Bygning med Rørtag eller Straa. Bygningen lægges mindst 15 Alen tilbage fra Gl. Kongevej og mindst 5 Alen fra Bülowvejen og Naboskellene, med Undtagelse af Udhuset, der tør henlægges i Grænseskellet mod Nord og Øst og i Afstand af mindst 20 Alen fra Gl. Kongevej og Bülowvejen, hvilket Udhus kun tør være een Etage med Loft. Paa Parcellen tør kun være dette ene Vaaningshus, ikke højere end to Etager foruden Kælder og Kvist,

Dybden ikke over 24 Alen og Længden ikke over 30 Alen, Kælderen tør ligesaa lidt som Udhuset benyttes til Beboelse uden til Beboernes Tyende. Bygning eller Ombygning paabegyndes, maa Grund- og Façadetegning forevises os. Paa Parcellen maa ingensinde drives nogen Fabrik eller nogen af de Næringsveje, som Loven 10 Marts 1852 forbyder indenfor Københavns Volde og dens nærmeste Omegn, og ligesaa lidt maa der drives Værtshusholdning, holdes Keglebane, Dansehød eller noget andet Næringsbrug, hvorved Naboerne generes. Disse Bestemmelser og Indskrænkninger forpligte vi os til at indføre i Adkomstdokumentet paa Naboparcellen, saafremt det resterende Grundstykke mod Gl. Kongevej sælges i to Parceller, dog med den Forandring, at den eventuelle Ejer af Naboparcellen har Tilladelse at lægge Udhuset alternativt i Skellet mod Nord og Vest eller Nord og Øst og mindst 20 Alen fra Kongevejen; afhændes det nævnte Grundstykke i een Parcel, da skal denne være underkastet de samme Indskrænkninger, som ere gældende for det hele øvrige Villakvarter med Hensyn til Bygningernes Karakter og Afstand fra Vej og Skel, kun med den Undtagelse, at Bygningerne ingensinde maa lægges Gl. Kongevej nærmere end 15 Alen.

Disse Vilkaar noteredes paa den frasolgte Parcel, Matr. Nr. 21 bh's Folium i Panteregistret som servitutstiftende.

Ved Skøde af 6 Oktober 1905, tinglæst den 13 s. M., erholdt Appellanterne, Murmester P. Elmer, Arkitekt J. Landbo-Berthelsen og Tømmermester J. Bloch-Sørensen, bemeldte Parcel overdraget, men da de lod den paa Grunden staaende Villabygning nedrive for at opføre en Nybygning i Stedet, lod den daværende Bestyrelse for »Lindevej-Kvarterets Grundejerlag«, hvis Medlemmer bestod af Ejere af forskellige Parceller, der — ligesom Matr. Nr. 21 bh — var udstykkede fra Matr. Nr. 21 aq, og ved hvis Salg der efter det Oplyste maa antages at være paalagt dem »Villaservitutter« af i det Væsenlige samme Indhold som de Matr. Nr. 21 bh ved Skødet af 1862 paalagte, ved Notarius publicus i København forkynde en Beskikkelse for Appellanten Landbo-Berthelsen paa egne og hans Medejeres Vegne, gaaende ud paa, at Bestyrelsen, der i saadan Egenskab var Mandatarius for en Del nærmere betegnede i Kvarteret beliggende Ejendomme, vilde hævde de Matr. Nr. 21 bh i sin Tid paalagte Servituter og fordrø nedrevet og borttaget, hvad der i Strid med disse maatte blive opført paa Ejendommen. Da imidlertid Appellanterne, uanset denne Beskikkelse, gjorde Skridt til at bebygge Ejendommen paa en med de foran citerede Bestemmelser i Skødet af 31 Juli 1862 stridende Maade, begærede Grundejerlagets Bestyrelse i Rekvisition til Fogden i Frederiksberg Birk af 30 Januar 1906 Forbud herimod nedlagt for Appellanten Elmer, der imidlertid protesterede mod Forbudets Nedlæggelse, og hvis Protest blev taget til Følge ved Fogdens Kendelse af 25 Juni 1906.

Efter Indstævning i Overensstemmelse med Lov Nr. 67 af 14 April 1905 og Justitsministeriets Bevilling af 21 Juli 1906 anlagde Appellanterne derpaa ved Frederiksberg Birks ordinære Ret Sag til Mortifikation af de Matr. Nr. 21 bh ved Skødet af 31 Juli 1862 paalagte Servituter, men efter at der under Sagen var nedlagt Protest mod Appellanternes Paastand bl. a. af Det Wærnske Institut og Pro-

fessor C. Nyrop som Ejere og som Repræsentanter for Ejere af fra Matr. Nr. 21 aq udstykkede Parceller blev det ved bemeldte Rets Dom af 26 Juli 1907 statueret, at Appellanternes Paastand om Mortifikation af Servituterne ikke kunde tages til Følge. Denne Dom blev derefter stadfæstet ved nærværende Rets Dom af 22 Juni 1908, hvilken atter stadfæstedes ved Højesterets Dom af 29 Oktober 1909.

De Appellindstævnte, Professor C. Nyrop som Ejer af Matr. Nr. 21 bu, Docent, Dr. phil. L. Kolderup-Rosenvinge som Direktør for Det Wærnske Institut paa dettes Vegne som Ejer af Matr. Nr. 21 au, Ingeniør, cand polyt. Fr. Hornemann som Ejer af Matr. Nr. 21 ay samt alle disse i Forening som Bestyrelse for »Lindevej-Kvarterets Grundejerlag« og i denne Egenskab som Mandatarier for Grundejerlagets øvrige Medlemmer, nemlig Ejerne af Matr. Nr. 21 ax, 21 aæ og dr, 21 ba, 21 bi og 21 bm, 21 bl, 21 bn, 21 bs, 21 bt, 21 bv, 21 cf, 21 dp, 21 fp, 21 fq og 21 cg, alle af Frederiksberg, have derefter under Anbringende af, at Appellanterne paa Ejendommen Matr. Nr. 21 bh have opført en Bygning helt ud til Skellinien mod Gamle Kongevej og med Stue-Etage, første, anden og tredie Sals Etage samt Manzard-Etage og i det Hele uden Hensynstagen til de i Skødet af 31 Juli 1862 fastsatte Begrænsninger for Bygningens Størrelse, og at den saaledes stedfundne Bebyggelse af Grunden er foretaget paa et Tidspunkt, da Appellanterne var fuldt ud vidende om, at de Appellindstævnte vilde modsætte sig en Bebyggelse i Strid med Servituterne, under nærværende fra Frederiksberg Birks ordinære Ret hertil indankede Sag i første Instans paastaet Appellanterne hver for sig og alle i Forening tilpligtede under en klækkelig daglig Mulkt at nedbryde og fjerne den paa deres oftnævnte Ejendom opførte Bygning samt at betale Sagens Omkostninger. Appellanterne nedlagde principalt Paastand paa pure Frifindelse, hvorhos de subsidiært paastode sig frifundne mod Betaling af en ved uvillige Mænds Skøn fastsat Erstatning for det Tab, de Appellindstævnte maatte skønnes at have lidt ved den stedfundne Bebyggelse af Appellanternes Ejendom, hvorhos Appellanterne i alle Tilfælde paastode sig tilkendt Sagens Omkostninger.

Ved bemeldte Rets Dom af 5 Maj 1911 blev Appellanterne dømt til under en dem, En for Alle og Alle for En, paahvilende Frederiksberg Kommunes Kasse tilfaldende daglig Mulkt af 50 Kr. inden en Frist af 4 Maaneder at nedrive den paa Grunden opførte Bygning i det Omfang, hvori den er i Strid med Servituten paa Ejendommen, medens de iøvrigt frifandtes, og Sagens Omkostninger ophævedes. Appellanterne have derpaa indbragt Sagen her for Retten, hvor de have paastaet den indankede Dom forandret i Overensstemmelse med deres for Underretten nedlagte Paastande — for den subsidiære Paastands Vedkommende saaledes, at den dem eventuelt idømte Erstatning fastsættes enten ved Rettens eller ved uvillige Mænds Skøn — samt paastaet sig tilkendt Appellsagens Omkostninger. De Appellindstævnte maa antages at procedere til den indankede Doms Stadfæstelse.

Foreløbig bemærkes, at det for Overretten er oplyst, at Appellanten Elmer ved et den 18 April 1911 dateret, den 5 Maj næstefter tinglæst Skøde har til Appellanten Landbo-Berthelsen overdraget den

ham hidtil tilhørende Trediepart af Ejendommen Matr. Nr. 21 bh, og at han under Henvisning hertil her for Retten har gjort gældende, at han allerede af den Grund, at han ikke længere er Medejer af Ejendommen, maa være at frifinde forsaavidt angaar de Appelindstævntes Paastand om Bygningens Nedrivning, saaledes, at der for hans Vedkommende overhovedet kun vil kunne blive Spørgsmaal om et Erstatningsansvar overfor de Appelindstævnte. Til denne Indsigelse vil der imidlertid imod de Appelindstævntes Protest intet Hensyn kunne tages.

Ved Højesterets ovennævnte Dom af 29 Oktober 1909 maa det nu anses statueret, at der ved de Servitutpaalæg, der ved Salget af de paagældende, fra Matr. Nr. 21 aq udstykkede Parceller have fundet Sted, er skabt en, enhver af Parcelejerne tilkommende Ret til at hævde Servituterne, i alt Fald forsaavidt de maatte have Interesse i deres Overholdelse, hvilket maatte antages bl. a. at gælde enhver af Hovedappellanterne i den ved Dommen afgjorte Sag, det vil sige ogsaa enhver af de under nærværende Sag Appelindstævnte og de af dem repræsenterede Parcelejere. Denne Paataaleret maa efter det Foreliggende, navnlig efter Indholdet af det i 1862 paa Matr. Nr. 21 bh meddelte Skøde, tilkomme de paagældende Parcelejere ogsaa overfor Ejerne af sidstnævnte Parcel, uanset, at der — som ovenanført — ved den ovennævnte, i 1857 afsluttede Overenskomst mellem Raadmand Bülow og de daværende Ejere af Matr. Nr. 21 aq blev taget Forbehold med Hensyn til de til Gamle Kongevej stødende Parceller af denne Ejendom.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand have Appellanterne gjort gældende, at de Appelindstævnte og deres Mandanter ikke have paavist at have en saadan Interesse i Nedbrydelsen af Bygningen — eller i, at denne nedbrydes i det i Underrettsdommen angivne Omfang — at de kunne fordrø deres Paastand herom anerkendt, i hvilken Henseende de særlig have henvist til, at de Appelindstævnte og deres Mandanter have godkendt forskellige Brud paa tilsvarende Servituter, der ere paalagte andre, til Kvarteret hørende Parceller, navnlig de andre til Gamle Kongevej stødende, og at de herigennem have lagt for Dagen, at de ikke have nogen Interesse i, at Appellanterne ved Bebyggelsen af deres Ejendom holde sig indenfor de Grænser for Bebyggelsesfriheden, der ere angivne i Skødet af 31 Juli 1862.

De Appelindstævnte have heroverfor ikke gjort nærmere Rede for, paa hvilken Maade og i hvilket Omfang de af dem repræsenterede Ejendomme ere blevne forringede i Værdi ved den stedfundne Bebyggelse af Appellanternes Ejendom, eller hvilke Indskrænkninger denne Bebyggelse har medført i Benyttelsen af hine Ejendomme, idet de have indskrænket sig til at hævde, at der er tilsikret dem en Ret til at forlange Kvarteret bevaret som Villakvarter og til at paaberaabe sig, at de ere komne til at lide under, at deres Ejendomme ere blevne »hengemte« bagved den af Appellanterne opførte Bygning. I Forbindelse hermed have de gjort gældende, at de selv maa være raadige over, hvilke Lempelser der uden Skade for deres egne Interesser kan tilstaa enkelte af Parcelejerne, og anført, at der for ingen til Kvarteret hørende Parceller Vedkommende er indrømmet Lempelser i Bebyggelsesindskrænkningerne, der i Omfang svare til de ved Appellan-

ternes Bebyggelse af deres Ejendom stedfundne Krænkelse af Servituterne.

Om der nu end efter det Foreliggende maa gaas ud fra, at der ved Opførelsen af Appellanternes Bygning paa Matr. Nr. 21 bh af Frederiksberg er sket Brud paa den Parcelen i sin Tid paalagte Villa-Servitut, og at enhver af de her under Sagen som Appelindstævnte optrædende Parcelejere eller Repræsentanter for saadanne har Paataaleret overfor Appellanterne med Hensyn til den saaledes foreliggende Servitutkrænkelse, i alt Fald forsaauidt de — som det hedder i fornævnte Højesteretsdom af 29 Oktober 1909 — maatte have Interesse i Servitutens Overholdelse, saa er hermed ingenlunde givet, at de Appelindstævntes ved Byggeforetaget krænkede Interesse kun kan fyldestgøres ved den af dem paastaaede Nedrivning af den forlængst opførte og i Brug tagte Bygning.

De Appelindstævnte have i saa Henseende vel gjort gældende, at Bygningens Nedrivning allerede skulde nødvendigøres derved, at den bryder den ved Servitut-Paalæget i sin Tid tilsigtede Bevarelse af det hele Kvarter som »et saakaldet Kottage- eller Villa-Kvarter«; men ligesom den Omstændighed, at de Appelindstævnte — efter hvad der maa antages for at være in confesso under Sagen — tidligere have godkendt Fravigelser i saa Henseende overfor andre, i Nærheden af Appellanternes Bygning beliggende og med ganske lignende Servitut bebyrdede Ejendomme, paa Forhaand synes at vise, at den absolute Hævdelse af Kvarterets Opretholdelse som Villa-Kvarter ikke længere laa indenfor deres Interessesfære, saaledes have de Appelindstævnte ved de i saa Henseende tilvejebragte særdeles mangelfulde Oplysninger aldeles ikke godtgjort, at særlig Appellanternes Bygning efter de nuværende Bebyggelsesforhold med Føje kan siges at repræsentere en saadan Hindring for deres bagved den liggende, men — som det maa antages — ikke umiddelbart tilstødende Ejendommens fortsatte Nydelse af de til et Villa-Kvarter knyttede Fordele, at denne Bygnings Fjernelse med det deraf resulterende betydelige pekuniære Tab for Appellanterne skulde være den eneste Vej, ad hvilken deres Interesse i en Hævdelse af den ommeldte Servitut, saaledes som denne i Tidens Løb maa anses for at være modificeret ved deres egen Indvilligelse, vilde kunne ske Fyldest.

Idet de Appelindstævntes Interesse overfor den heromhandlede Bygning herefter kan antages at omfatte den økonomiske Skade, som den servitutstridende Bebyggelse i sin Tid af Matr. Nr. 21 bh faktisk har tilføjet de dem tilhørende eller af dem repræsenterede Ejendomme, maa man nære overvejende Betænkelighed ved under disse Omstændigheder, overensstemmende med de Appelindstævntes Paastand, at tilpligte Appellanterne at nedrive den paagældende Bygning, selv med den i den indankede Dom angivne, højst usikre Begrænsning. Derimod finder Retten, at Sagen under behørigt Hensyn til samtlige foreliggende Omstændigheder vil kunne afhøres derhen, at Appellanterne, overensstemmende med deres subsidiære Paastand, findes for de Appelindstævntes Tiltale mod til dem at betale en saadan Erstatning, hvortil uvillige af Retten paa Appellanternes Bekostning udmeldte Mænd maatte ansætte den de Appelindstævnte tilhørende eller af dem repræsenterede Ejendomme ved Appellanternes oven-

nævnte servitutstridende Byggeforetagende tilføjede Foringelse i økonomisk Værdi.

Sagens Omkostninger i begge Instanser findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Nr. 192. Højesteretssagfører Lunn

mod

Theodora Vilhelmine Agnes Emilie Christensen, Vollertsens Hustru (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Helligdagsloven af 22 April 1904.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Januar 1913: Tiltalte Theodora Vilhelmine Agnes Emilie Christensen, Vollertsens Hustru, bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 10 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Lunn og Winther hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Theodora Vilhelmine Agnes Emilie Christensen, Vollertsens Hustru, for Overtrædelse af Helligdagsloven af 22 April 1904 anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun, der driver Damefrisering som Erhverv, har holdt sin Frisørsalon i sin Lejlighed, Øhlenschlægersgade 52, 1ste Sal, aaben om Søndagen til ud paa Aftenen for Frisering af Kunder, og at hun bl. a. Søndag den 10 November 1912 Kl. 1 $\frac{1}{4}$ Eftermiddag har haft sin nævnte Frisørsalon aaben og friseret Kunder sammesteds.

Tiltalte har forment, at Paabudet i nævnte Lovs § 4 om Lukning af Barber- og Frisørstuer efter Kl. 12 paa Folkekirkeens Helligdage ikke skulde omfatte »Damefrisørsaloner«, men da der ikke kan gives Tiltalte Medhold heri, vil hun for den begaaede Overtrædelse af

nævnte Lovbestemmelse være at anse efter Lovens § 12 efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 10 Kroner.

Nr. 218. Højesteretssagfører Bagger

mod

Anders Martin Peter Knudsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Samsø Birks Ekstrarets Dom af 28 December 1912: Arrestanten Anders Martin Peter Knudsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Erstatning til Bageribestyrer Johan Meyer af Besser udreder han 3 Kr. Saa udreder han og alle med Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Werner, og Defensor, Sagfører Garde, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Februar 1913: Tiltalte, Fisker af Aarhus Anders Martin Peter Knudsen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Prokurator Juel og Overretssagfører E. Nyholm, bør Tiltalte udrede 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Martin Peter Knudsen til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende efter Tiltalte, Fisker af Aarhus Anders Martin Peter Knudsens Begæring fra Samsø Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte,

der er født den 21 November 1874, og som ikke er funden forhen straffet, sat under Tiltale for Tyveri.

Den 12 August 1912 anmeldte Bageribestyrer Johan Meyer af Besser til Politiet, at han var bleven bestjaalet for en Pram, der havde ligget fortøjet paa Vejrsø, og som nu skulde ligge i Aarhus Havn.

Tiltalte har erkendt, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han en Dag i Foraaret 1912 havde sat sig i Besiddelse af denne Pram, der da laa fortøjet paa Vejrsø, og havde ført den til Aarhus for at beholde og bruge den, hvad han derefter havde gjort, indtil han den 28 August blev afhørt i Anledning af den ovennævnte Anmeldelse. Tiltalte har imidlertid nægtet at have stjaalet Prammen, idet han har hævdet, at han havde købt den, forinden han havde sat sig i Besiddelse af den. Om dette Køb har han givet følgende nærmere Forklaring:

Nogle faa Dage forinden han tog Prammen, traf han paa Bosserne — en landløs Grund udenfor Vejrsø — en ham ubekendt Mandsperson, som var sammen med en Anden, der kaldte ham Jens Holm. Tiltalte kom i Samtale med disse to Personer, og under denne Samtale udtalte Jens Holm, at han vilde se at faa Ejeren's Tilladelse til at tage med sig hjem den heromhandlede Pram, der laa paa Vejrsø, hvilken Tilladelse han haabede at faa, da Ejeren — en Mand paa Samsø, hvis Navn dog ikke blev nævnt — vist ikke fik gjort Alvor af at faa den hjem, før den var ødelagt af Solen. Et Par Dage senere sejlede Tiltalte over til Langøre for at træffe Jens Holm og afkøbe ham Prammen, idet han tænkte sig, at denne nok havde erholdt den ønskede Tilladelse af Ejeren. Paa Strandbredden traf han en ham ubekendt lysskægget 40-aarig middelhøj Mand, der var beskæftiget med at samle Sten til et Rødspættegarn, og denne Mand fortalte Tiltalte nu sit Ærinde. Denne meddelte Tiltalte, at kun han alene havde Lov til at sælge Prammen, og Tiltalte afkøbte derefter denne Mand Baaden for 5 Kr., som Tiltalte skulde betale ham ved Lejlighed, naar han atter kom derover, eller naar de traf sammen i Aarhus.

Tiltalte har derefter forklaret, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han samme Dag førte Prammen til Aarhus, at han straks, da han kom ind i Havnen med Prammen, af de andre Fiskere fik at vide, at den Mand, han havde handlet med, ikke havde haft Ret til at sælge den, at han desuagtet vedblev at beholde og bruge Prammen, idet han mente, at dette Spørgsmaal maatte være ham uvedkommende, at han ikke senere har truffet den af ham omfinklede lysskæggede Mandsperson, samt at han ikke har betalt den aftalte Købesum.

Den af Tiltalte omfinklede Jens Holm og hans Ledsager ere komne tilstede under Sagen, nemlig Husmændene Søren Christian Jensen Holm og Johan Frederik Bernth Rasmussen af Langemark. Disse have under Ed forklaret, at de i Maj 1912 have haft en Samtale med Tiltalte ude paa Bosserne, at der var Tale om en Pram, som Tiltalte var Liebhaber til, men at denne Pram var den, de sejlede med ved den paagældende Lejlighed, nemlig Rasmussens Faders, at der ikke var Tale om den heromhandlede, den Gang paa Vejrsø fortøjede, Pram, og at der navnlig ikke var Tale om, at Holm mente at kunne faa denne Prams Ejers Tilladelse til at sælge den.

Politiet har dernæst ved Forhøring blandt Fiskerne i Langøre og

paa anden Maade anstillet Undersøgelser angaaende den af Tiltalte omforklarede lyskæggede Mandsperson, hvem han vil have afkøbt Prammen. Disse Undersøgelser have ført til det Resultat, at Ingen har kunnet tænke sig, hvem denne Person var, medens Alle have ment, at denne Person ikke eksisterede. Bestjaalne har dernæst inden Retten erklæret, at han ingen Tvivl nærer om, at Tiltaltes Forklaring om denne Person er usand.

Efter alt saaledes Foreliggende findes det ikke betænkeligt at forkaste Tiltaltes ovennævnte usandsynlige Forklaring om, at han havde købt Prammen, da han satte sig i Besiddelse af denne, hvorimod det findes at være tilstrækkeligt godtgjort, at han har stjaalet Prammen, med Hensyn til hvis Værdi Bestjaalne har forklaret, at han ansætter denne til at være 25 Kr., medens Tiltalte har protesteret herimod og kun mener, at den kan sættes til 3 Kr.

I Henhold til det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228, sammenholdt med midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, medens en af Bestjaalne nedlagt Erstatningspaastand om, at der tilkendes ham 35 Kr., mod Tiltaltes Protest ikke kan tages under Paakendelse under nærværende Sag, saaledes som Sagen foreligger oplyst, i hvilken Henseende bemærkes, at Prammen er bortkommen under Undersøgelsen.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og er tilpligtet at betale Bestjaalne i Erstatning 3 Kr., være at forandre.

Derimod tiltrædes Underrettsdommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, hvilke det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede, og den indankede Dom vil derfor forsaavidt være at stadfæste.

Torsdag den 15 Maj.

Nr. 4. Handelsfirmaet Thos. Robinson, Sons & Co.s Filial ved L. E. Andersen (Selv)

mod

Købmand Wibek Knudsen (Ingen),

betræffende nogle Tvistigheder hidrørende fra en Forretnings Afstaaelse.

Sø- og Handelsrettens Dom af 30 December 1911: Hovedindstævnte, Handelsfirmaet Thos. Robinson, Sons & Co.s Filial, bør til Hovedcitanten, Købmand Wibek Knudsen, Faaborg, betale 1567 Kr. 11 Øre med Renter 6 pCt. pro anno af 1195 Kr. 40 Øre fra den 1 Januar 1910 og 5 pCt. af 300 Kr. fra den 30 November 1910, alt til Betaling sker. Kontraindstævnte bør for Tiltale af Kontracitanterne

fri at være. Sagens Omkostninger bør Hovedindstævnte betale til Hovedcitanten med 500 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den af Appellanten for Højesteret nedlagte Paastand er der alene Spørgsmaal om den indankede Doms Forandring i Realiteten.

Uanset Indstævntes Indsendelse af urigtige Indkøbslister og hans Tilintetgørelse af de til hans Opgørelser af 12 og 19 December 1908 hørende Afregninger med Ægleverandørerne kan det ikke anses for godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Svig overfor Appellanten. Idet han som Følge heraf ikke vil kunne tilpligtes at tilbagebetale den af ham modtagne Afstaaelsessum eller betale Erstatning, og idet det i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, billiges, at de af Appellanten iøvrigt under Kontrasagen fremsatte Krav ere forkastede, maa det have sit Forblivende ved den Indstævnte ved Dommen tillagte Frifindelse.

Hvad dernæst angaar det af Indstævnte under Hovedsagen indtalte Beløb, maa det, da den mellem Parterne den 21 December 1908 truffne Aftale under Hensyn til de af Appellanten derefter foretagne Skridt ikke kan anses for bindende for Indstævnte, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde ligeledes have sit Forblivende ved Dommens Afgørelse.

Dommen vil herefter kunne stadfæstes, dog at Processens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, Købmand Wibek Knudsen, Faaborg, der i en Aarrække har drevet Manufakturforretning i Faaborg, drev nogle Aar tillige en Eksportforretning med Æg, som han indkøbte hos Landboerne i Omegnen til Priser, der var afhængige dels af »Dansk Andels Ægeksport«s dels »Odense Ægforretning«s Priser. Da han af Helbredshensyn ønskede at afstaa Ægforretningen, tilbød han den i Oktober Maaned 1903 til Indstævnte tilligemed dens faste Kreds af Leverandører. Han udtalte under de nærmere Forhandlinger, at han havde en halvhundredaarig, paalidelig dygtig Mand, gift og bosiddende i Byen, som Forvalter og Pakker, at Indstævnte kunde fortsætte Forretningen fra det hidtil brugte Lokale, som var en Del af de af Citanten til hans Manufakturforretning lejede

Lokaler, og at han (Citanten) selv, om det ønskedes — men han saa helst, at Indstævnte traf en anden Ordning — var villig til indtil videre at føre Tilsyn med Forretningens Gang, ligesom hans Kassererske i Manufakturbutikken ligeledes indtil videre kunde besørge Udbetalingerne og føre Bog over de indkøbte Æg uden Vederlag. Den aarlige Omsætning angav han til 3 à 400,000 Pd. Æg, der kunde købes til en Gennemsnitspris, der ikke oversteg »Dansk Andels-Ægekспорт«s Priser. Forhandlingerne mellem Parterne endte med, at Indstævnte overtog Forretningen for et Beløb af 2000 Kr. foruden 500 Kr. for Inventariet. Driften skulde fortsættes fra de af Citanten hidtil benyttede Lokaler, mod at Indstævnte betalte Citanten en aarlig Leje af 300 Kr. Dette Lejemaal skulde gælde indtil Oktober Flyttedag 1910, og derefter skulde det gensidigt kunne opsiges med 1 Aars Varsel. Citanten paatog sig indtil videre og i hvert Fald indtil Udgangen af Aaret 1904 uden Vederlag at tilse og passe Indkøbet, Pakningen og Afskibningen af Æggene. Citanten paatog sig indtil videre at lægge Pengene ud (senere fik han et vist Forskud) og hver Lørdag Aften at sende Indstævnte Opgørelser for den forløbne Uge.

Forholdet tog sin Begyndelse den 1 December 1903. Oprindelig indeholdt Citantens ugenlige Opgørelser kun summariske Oplysninger om de indkøbte Kvant, den betalte Sum, og de paaløbne Udgifter, men senere benyttede Citanten efter Indstævntes Anmodning nogle af denne sendte Skemaer, der indeholdt Rubrikker til Sælgerens Navne og deres Bopæl, til Antallet af Pund og til Prisen pr. Pund med Mere. I de første Maaneder af Aaret 1904 synes Citanten at have udfyldt disse Indkøbslister meget omhyggeligt og saaledes opført Sælgerens Navn, Kvantum, Pris og Fragtudlæg for hvert enkelt Parti, men senere blev Listerne mindre omhyggelig førte. De siden April 1904 sendte Lister indeholde langt færre Navne end de tidligere Lister, og der er ingen særskilte Fragtbeløb angivne.

Efter Sagens Oplysninger har Fremgangsmaaden været den, at den foran omtalte Pakker modtog Æggene, afvejede dem og opnoterede Vægten blandt Andet paa en Vægtseddel, som bragtes ind i Manufakturforretningen, hvor Prisen udregnede og af Kasserersken udbetaltes Leverandøren, der tillige fik udleveret en i Overensstemmelse med Pakkerens Vægtseddel udfærdiget Afregning. Kasserersken førte en lille Bog over de udbetalte Beløb men uden Angivelse af Leverandørernes Navne. Ved Ugens Slutning gjorde hun Ægforretningens Kasse op, Vægtsedlerne og de øvrige Optegnelser efterregnede, og Citanten udfærdigede derefter selv paa Basis af de foreliggende Optegnelser og Vægtsedler en Opgørelse til Indstævnte med tilhørende Indkøbsliste.

Citanten gør nu med Hensyn til den senere mindre nøjagtige Førelse af disse Indkøbslister gældende, at det var et ret uoverkommeligt og, da Indstævnte aldrig ønskede at kontrollere Listerne eller øvede mindste Kritik, overflødig Arbejde at føre dem nøjagtig, og at det var for at opnaa en Lettelse, at man under de ugenlige Efterregninger slog flere Kunder, der havde faaet samme Betaling, sammen og lagde den betalte Fragt sammen med andre Udgifter, navnlig ved at forhøje Prisangivelsen for en Del af Æggene. Citanten gør gældende ikke blot, at Indstævnte ikke har kunnet undgaa at se, at Listerne blev redu-

cerede, men ogsaa — men dette har Indstævnte benægtet — at han direkte har omtalt det for Indstævnte.

Markedsprisen i England svarede ofte ikke til de Priser, Citanten maatte betale Leverandørerne. Indstævnte klagede ofte over, at han arbejdede med Tab, og paalagde ved Lejlighed Citanten ikke at købe mere end højst nødvendigt. Henimod Slutningen af Aaret 1904 gik Citanten netop af Hensyn til Indstævntes Utilfredshed og under udtrykkelig Udtalelse af, at han helst var fri derfor, ind paa at vedblive nogen Tid med at passe Indkøbet for Indstævnte paa Betingelse af, at Indstævnte betalte 30 Kr. om Maaneden som Bidrag til Kassererskens Løn. Ogsaa i de følgende Aar klagede Indstævnte ofte over, at han arbejdede med Tab, og bad Citanten ikke købe mere, end han var nødt til. Han vedblev dog at drive Forretningen til Slutningen af Aaret 1908. Han har i den Tid — efter hvad der efter Proceduren maa antages — aldrig affordret Citanten Dokumentation for Rigtigheden af Indkøbslisterne, og Citanten tilintetgjorde derfor, efter hvad han gør gældende, og efter hvad han ses at have meddelt Indstævnte i en fremlagt Skrivelse af 23 Maj 1908, fra Tid til anden de foreliggende ældre Optegnelser og Vægtsedler.

I December 1908 skete der et Brud mellem Parterne. Den Indstævnte af Citanten under 14*) December 1908 sendte Liste over Ugens Indkøb lød paa 2069 Pd. Priserne var i stærk Stigning, og det nævnte Kvantum oversteg, hvad der var kommet den foregaaende Uge. Indstævnte tilskrev nu Citanten et Brev, hvori han antydede, at Citanten maatte have spekuleret med Æggene ved at hengemme Æg, han havde indkøbt i tidligere Uger for en billigere Pris. Citanten afviste denne Tanke: Tilførslerne af Æg var steget. Efter Opkøbernes Udtalelser var Produktionen tiltaget med det milde Vejr, og Producenterens eget Forbrug var indskrænket, da man ikke tilbageholdt et eneste Æg under de daværende høje Priser. Indstævnte fastholdt sin Mistanke, og det endte med, at Citanten den 21 December (samme Dag havde Indstævnte modtaget næste Uges Indkøbsliste fra ham lydende paa 1838 Pd.) kom her til Byen og havde en Samtale med Indstævnte. Om hvad der passerede under denne Samtale, er der nogen Uenighed, men det er givet, at det kom paa Tale, at Citantens Indkøbslister ikke var nøjagtige, at Indstævnte bebrejdede ham dette og talte om at lade Sagen kriminelt undersøge, samt at Citanten sluttelig gik ind paa at lade Indstævnte afkorte 500 Kr. i Citantens daværende Tilgodehavende.

Citanten rejste hjem, men fik ikke sit Resttilgodehavende. Derimod sendte Indstævnte ham samme Aften en Opgørelse, hvori han ikke blot afkortede de fornævnte 500 Kr., men ogsaa dels et Beløb af 200 Kr. »at skænke til velgørende Øjemed i Faaborg«, dels forskellige Beløb af ialt 495 Kr. 40 Øre, som han mente at kunne fradrage paa Grund af de 2 sidste Ugers efter hans Paastand unormalt store Indkøb. Det Restbeløb, der efter denne Opgørelse tilkom Citanten, 1788 Kr. 25 Øre, blev sendt ham tilligemed et Forskud paa næste Uges Opkøb paa 1000 Kr.

Paa de nævnte yderligere Afdrag nægtede Citanten at gaa ind.

*) Skal være 12.

Under 2 Januar 1909 spurgte Citanten, om han skulde fortsætte, da han i saa Fald maatte have fornyet Forskud. Indstævnte sendte ingen Penge, men truede under 7 Januar med en Undersøgelse ad Rettens Vej. Under 14 Januar anmodede Indstævnte Citanten om at sende ham, hvad han havde i Behold af Penge, Æg og Kasser, samt at medsende det Inventar, der tilkom Indstævnte i Henhold til Kontrakten. Citanten gjorde som forlangt, men krævede nu Leje af Æglokalerne til April Flyttedag 1910 med 300 Kr.

Indstævnte har ikke senere forlangt eller faaet Æg gennem Citanten, og denne, der for at holde Forbindelsen med Leverandørerne vedlige, under Striden med Indstævnte var vedblevet at købe Æg, har senere paany — om man vil — afhændet Ægforretningen til en Anden, idet han mod en Affindelsessum har forpligtet sig til at opføre med at gøre Indkøb.

I Slutningen af Januar rejste Indstævntes Forvalter til Fyen. Hos en af Citantens Leverandører laante han en Bog, hvori Leverandøren havde ført Regnskab over de Æg, han havde leveret til Citanten. Forsynet med denne Bog, der gennemgaaende udviste et mindre Kvantum end det, hvormed den paagældende Leverandør var opført paa Citantens Ugelister, indfandt han sig hos Citanten og truede med kriminel Tiltale, medmindre Citanten vilde give en Erstatning af 5000 eller dog 3000 Kr. Citanten nægtede at gaa ind herpaa, og da han senere fra Indstævntes Sagfører fik et Brev, hvori han, efter hvad der har været in confesso under den mundtlige Procedure, truedes med Retsforfølgning, hvis han ikke vilde træffe en Ordning om Betaling af 5000 Kr., svarede han slet ikke herpaa, men sendte sin Fordring til Inkassation. Efter en forgæves Forhandling mellem Citantens og Indstævntes Sagfører sendte denne under 11 Marts 1909 en Klage til Politiet i Faaborg, i hvilken han blandt Andet gjorde gældende, at Citanten havde indrømmet, at han, naar Priserne havde været lave, havde gemt Æggene, indtil Priserne steg, og stukket Differencen i sin egen Lomme. Sagføreren udtalte, at Indstævnte ikke var i Stand til at paavise, i hvilket Omfang Mislighederne havde fundet Sted, men at det var klart og ogsaa indrømmet af Citanten, at han havde besveget Indstævnte for betydelige Beløb.

Faaborg Købstads Politiret foretog nu en vidtløftig Undersøgelse med Gennemgang af Regnskabsbøger og Afregninger samt Afhøring af Citanten og hans Leverandører og Andre. Citanten erklærede aabent, at han havde haft flere Leverandører, end Ugelisterne udviste, men han paastod, at Indstævnte meget vel vidste, at der maatte være flere Leverandører end de 10—15 Navne, der stod i Listerne. Han paastod bestemt, at han aldrig havde gjort sig uredelig Fordel. Noget Bevis imod ham førtes ikke. Indstævnte og hans Forvalter indrømmede begge, at Citanten, saavidt de erindrede, ikke overfor dem havde erkendt sig skyldig i noget svigagtigt Forhold, og Forhøret endte efter 1½ Aars Forløb med, at Svendborg Amt dekreterede, at der ikke fandtes Anledning til at rejse Tiltale mod Citanten.

Citanten forlangte nu sine Penge, og da Indstævnte stadig ikke vilde betale, har Citanten anlagt nærværende Sag, hvorunder han, der ikke føler sig bunden ved sit under Forudsætning af, at Sagen dermed var ordnet, afgivne Tilbud om 500 Kr., har paastaet Indstævnte dømt

til at betale ham samtlige de i Indstævntes Opgørelse af 21 December 1908 afkortede Beløb af ialt 1195 Kr. 40 Øre med Renter 6 pCt. af dette Beløb i 1 Aar til 1 Januar 1910: 71 Kr. 71 Øre samt et Aars Leje til April Flyttedag 1910: 300 Kr. med Renter til 1 Januar 1910: 7 Kr. 50 Øre, ialt 1574 Kr. 61 Øre foruden Renter heraf 6 pCt. pro anno fra den 1 Januar 1910, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

Indstævnte gør gældende, at Citanten har gjort sig skyldig i Misligheder overfor ham saavel i sin Tid ved Overdragelsen af Forretningen som senere, medens han forestod Indkøbet. I førstnævnte Henseende anfører han, at Citanten har opgivet den aarlige Omsætning og den Gennemsnitspris, for hvilken Æggene kunde købes, urigtig. I sidstnævnte Henseende fastholder han sin Sigtelse mod Citanten for ved urigtige Regnskaber at have besveget ham for betydelige Beløb. Idet han har anlagt en Kontrasag, gaar hans Paastand i sin Helhed ud paa, at han frifindes i Hovedsagen, og at Citanten dømmes til at betale ham de 2000 Kr., han i sin Tid har betalt ham for Ægforretningen, eller det Beløb, han har faaet for den ved den senere Afhændelse, samt en Erstatning i Anledning af Besvigelserne.

Proceduren mellem Parterne har staaet paa i det meste af 1 Aar, og denne lange Tid er i det Store og Hele benyttet af Indstævntes Sagfører til at samle Materiale til Bevis for Rigtigheden af sin Paastand om, at Citanten har gjort sig skyldig i Bedrageri. Efter at han i April 1911 var kommen i Besiddelse af hele det Materiale, der havde været benyttet af Faaborg Politiret, søgte han med Forhørsudskriften som Basis dels at erhverve et Responsum Sagen vedrørende hos Grosserer Societetets Komité, — der to Gange afviste Sagen som sig uvedkommende — dels at rette Henvendelser til Landbrugsministeriet og Statistisk Bureau — Henvendelser, der, som det var at vente, ikke førte til noget Resultat — og dels endelig gennem et Syn og Skøn at faa oplyst, om Indstævnte havde lidt noget Tab ved Citantens Indkøb, men heller ikke herved bragtes Sagen et Skridt videre, idet Syns- og Skønsmændene erklærede, at de ikke kunde udtale sig om Sagen.

Den Pakker, der havde forestaaet Pakningen og Vejningen af Æggene hele den Tid, Parterne havde arbejdet sammen, var afgaaet ved Døden omtrent samtidig med, at Striden mellem Parterne opstod. Indstævnte lod imidlertid som Vidner afhøre bl. a. begge de Damer, der havde været Kasserersker i Citantens Forretning, og Citantens Husvært. Han opnaaede ikke ved disse Vidneførsler at erholde den aller ringeste Oplysning, der kunde støtte hans Paastand om, at Citanten havde brugt den Trafik, i Tider, da Priserne paa Æg steg, at gemme Æggene fra en Uge til en anden for at kunne afregne dem til en højere Pris. Derimod fik han at vide, at Citanten ikke havde givet Kassererskerne Ekstrabetaling for Arbejdet Ægforretningen vedrørende, idet de havde udført dette Arbejde i Arbejdstiden sammen med deres Arbejde i Manufakturforretningen. Endvidere fik han at vide, at man i sin Tid ved Forhandlingerne mellem Husværten og Citanten om Leje af Manufakturbutikken med tilstødende Lokaler var gaaet ud fra, at det Lokale, der senere benyttedes til Ægforretningen, repræsenterede

en Lejeværdi af 260 Kr. Paa Basis heraf har han forlangt tilbagebetalt 30 Kr. maanedlig (i Løn til Kasserersken) og 40 Kr. aarlig (i Husleje).

Da det ikke ad anden Vej lykkedes Indstævnte at finde Støtte for sine Ideer om, at Citanten havde gjort sig skyldig i Bedragerier ved Ægindkøbet, tilskrev han — men først under 21 September 1911 — de Leverandører, hvis Navne have været anførte paa Citantens Indkøbslister, en Skrivelse, hvori han opfordrer dem til at tilstille ham de Regnskaber, de maatte have ført over deres Salg til Citanten. Fra de fleste af Leverandørerne har han faaet et Svar, der gik ud paa, at de ikke havde opbevaret Regnskaber, men fra enkelte af dem har han faaet tilstillet enten Citantens ugenlige Afregninger eller en Udskrift af deres Bøger, og disse Dokumenter var, hvad der var at vente, ikke overalt overensstemmende med Citantens Lister navnlig ikke med Hensyn til Kvanta, men heller ikke ganske med Hensyn til Priser. Paa Basis af de saaledes fundne Uoverensstemmelser har Indstævnte nu gjort gældende, at Citanten ikke blot i Prisstigningstider har hengemt Æg, som han har afregnet til senere Ugers højere Priser, men at han ogsaa ofte ellers har beregnet sig en højere Pris for Æggene, end den, han har betalt.

Overfor dette af Indstævnte tilvejebragte Materiale gør Citanten gældende, at det intet viser, idet Uoverensstemmelserne med Hensyn til Kvantum kun ere en Følge af, at flere Poster ere slaaede sammen, og idet Uoverensstemmelserne med Hensyn til Priser for de allerflestes Vedkommende hænge sammen med, at Fragtbeløbene og andre Smaa-udgifter ere slaaede sammen med den egentlige Købepris. De enkelte større Prisuoverensstemmelser kunne — som af Citantens Sagfører under den mundtlige Procedure paavist — som Regel ganske simpelt have sin Grund i, at nogle af de Æg, der ere modtagne og afvejede i Ugens sidste Dage, ikke ere komne med paa den første Liste, Citanten afsendte, men først paa næste Uges. Vægtsedlernes Gang fra Pakkeren til Kasserersken og fra hende til Citanten kunde jo tage nogen Tid.

Sagen er procederet til Kendelse eller Dom, idet Indstævntes Sagfører af Hensyn til Citantens Udtalelser om Betydningsløsheden af det fremskaffede Materiale principalt har begært Anstand for at føre flere af de Leverandører, fra hvem han har faaet Regnskaber, som Vidner. Han agter at forelægge dem forskellige Spørgsmaal navnlig om, efter hvilken Regel vedkommende Leverandør har dateret Leverancerne til Citanten, hvem der betalte Fragten, og hvad denne Fragt androg; om Leverandørens Bøger ere rigtig førte og Lignende.

Citantens Sagfører har nedlagt en bestemt Protest mod, at Sagen nu yderligere forhales. Han gør gældende, at Indstævnte i de snart 3 Aar, der ere hengaaede, siden han første Gang fremsatte sin Beskyldning mod Citanten, har haft rigelig Tid til at samle det Materiale, han maatte ønske at have for at bevise sin uden behørigt Grundlag udslyngede Beskyldning. Han henviser til, at Citantens Fordring er utvivlsom, medens Indstævntes Kontrakrav er bygget paa en Formodning, som Politiet efter et langvarigt kriminelt Forhør har afvist som ubeføjet. Han (Citantens Sagfører) har taalmodig fundet sig i Indstævntes stadige Krav paa nye Udsættelser for ikke at afskære Ind-

stævnte fra at føre det ham paahvilende Bevis, men han kan ikke blive ved i en ubegrænset Tid at samtykke i Sagens fortsatte Forhaling. Det afholdte, paa en Klage, der indeholdt en urigtig Angivelse om, at Citanten havde indrømmet, at han havde besveget Indstævnte, byggede Forhør, og det senere Sagsanlæg med Afhøring af Vidner og skriftlige Forespørgsler til Citantens Forbindelser har forvoldt Citanten en overordentlig stor Tort, og det vilde være en stor Uret mod Citanten, om der fortsættes længere paa denne Maade.

I disse Betragtninger maa Retten give Citantens Sagfører Medhold. Indstævntes Sagfører har under den mundtlige Procedure som Grund til, at han først den 21 September paabegyndte den Undersøgelse (Henvendelse til Leverandørerne), som han nu vil have Anstand til at fortsætte, angivet, at han ikke tidligere havde faaet den Idé, at dette Skridt kunde føre til Maalet. Det maa imidlertid gaa ud over hans Mandant, at han i Begyndelsen har trukket Tiden hen med Skridt, der paa Forhaand synes ret ørkesløse (som Henvendelse til Grosserer Societetet, Udmeldelse af Syns- og Skønsmænd m. m.). Der har været rigelig Tid til at anstille de fornødne videre Undersøgelser, efter at Indstævnte i April havde faaet Materialet fra Faaborg. Men hertil kommer, at det, naar henses til Citantens Indrømmelse af, at Listerne ere unøjagtige, synes uantageligt, at de af Indstævnte ønskede Undersøgelser kunne føre til det Bevis, Indstævnte søger.

Hvad Sagens Realitet angaar, kan Retten ikke finde, at Indstævnte har ført noget Bevis for sin Paastand om, at Citanten har besveget ham. Det maa vel indrømmes, at den Maade, hvorpaa Citanten har ført sine Regnskaber, har været alt andet end heldig, men det maa i saa Henseende komme ham tilgode, at han har udført Arbejdet uden Vederlag, og at Indstævnte aldrig har søgt at øve nogen Kontrol, men, skønt han i hvert Fald burde have kunnet opdage, at Citantens Lister ikke kunde indeholde en Fortegnelse over alle de forskellige Leverandører, smaa og store, først i December 1908 er fremkommen med Indvending mod Citantens Regnskaber.

Naar Indstævntes Sagfører har lagt stærk Vægt paa, at Citanten har tilintetgjort de Vægtsedler, han havde, og de Bøger, hvori Vægtsedlerne blev indført, kan Retten ikke tillægge dette den allerringeste Betydning. Den Mistanke, Sagføreren har udkastet om, at Citanten skulde have tilintetgjort sine Regnskaber paa det Tidspunkt, den kriminelle Undersøgelse blev indledet, maa betragtes som ganske ubeføjet, naar henses til den ovenomtalte Skrivelse af 23 Maj 1908. Der er i Virkeligheden intet mærkeligt i, at Citanten, naar Indstævnte Aar efter Aar viste, at han ikke ønskede yderligere Regnskab fra Citanten end Indkøbslisterne, ikke har ladet sig det være magtpaaliggende at opbevare alle de mange Vægtsedler og Bøgerne.

De Uoverensstemmelser, der som nævnt ere mellem Citantens Indkøbslister og de Regnskaber, Indstævnte har fremskaffet fra Leverandørerne, kunne, som af Citanternes Sagfører paavist — rent bortset fra, at der ogsaa kan være begaaet Fejl af Leverandørerne — i hvert Fald for de flestes Vedkommende naturligt forklares, uden at man behøver at mistænke Citanten for noget Bedrageri eller gaa ud fra, at Indstævnte er kommet til at betale mere, end han skulde, og selv om der i enkelte Tilfælde virkelig maatte foreligge en Fejl i Ci-

tantens Regnskaber, er der ingen Grund til at tro, at der foreligger Andet fra Citantens Side end en mere eller mindre undskyldelig Uorden i Regnskabet.

Naar Indstævnte har forlangt de 2000 Kr. tilbage, som han i sin Tid har givet for Forretningen, findes dette Krav ganske ubegrundet. Der foreligger Intet om, at Citantens Oplysninger om de foregaaende Aars Omsætning og Priser have været urigtige, Citanten har ingen Garantipaataget sig, og den Omstændighed, at de senere Aars Indkøb ere noget mindre, kan hænge sammen med, at Indstævnte til Tider ligefrem har forbudt Citanten at købe Æg. At Citanten, efter at Indstævnte tilstrækkelig tydeligt havde vist, at han nu ikke længere agtede at købe Æg hos Citantens Kunder, har faaet en Afstaaelsessum af et andet Firma kan ikke berettigg Indstævnte til at forlange den for Afstaaelsen erhvervede Sum udbetalt. Indstævntes Krav paa Refundering af 40 Kr. af Lejesummen og det erlagte Bidrag til Kasserersken skønnes ganske ubeføjede.

I Overensstemmelse med det Anførte vil der være at give Dom efter Hovedcitantens Paastand, kun at der ikke findes at tilkomme Citanten Renter af Huslejeløbet med mere end 5 pCt. fra Stævningens Dato den 30 November 1910. I Kontrasagen vil Kontraindstævnte være at frifinde. Sagens Omkostninger findes Hovedindstævnte at maatte betale Hovedcitanten med 500 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 168. Højesteretssagfører Dietrichson

mod

Hans Peter Christensen (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Oktober 1912: Tiltalte Hans Peter Christensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Schmidt og Bentzen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Peter Christensen til Højesteretssagfører Diet-

richson 40 Kroner, til Advokat Hindenburgs Dødsbo 20 Kroner og til Højesteretssagfører I. Kondrup 30 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hans Peter Christensen, der tiltales for Bedrageri, er født den 25 Januar 1870 og anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 28 August 1894 efter Straffelovens § 251, 253 og 275, jfr. tildels § 268 dels § 270, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 18 Oktober 1906 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Den 3 Juni 1912 anmeldte Hestehandler Chr. Jensen til Politiet, at Tiltalte formentlig bedragerisk havde afhændet to Heste, som han den 23 April s. A. — iøvrigt under forskellige usandfærdige Foregivender angaaende sine økonomiske Forhold — havde købt af Anmelderen paa Vilkaar, at Købesummen skulde udgøre 1200 Kr., der skulde afdrages med 200 Kr. efter 8 Dages Forløb og derefter med mindst 100 Kr. pr. Maaned, at Tiltalte straks udstedte en 3 Maaneders Veksel for Beløbet, og at Ejendomsretten over Hestene skulde forblive hos Anmelderen, indtil Købesummen i sin Helhed var betalt, hvorom skriftligt Dokument senere skulde oprettes, da ingen af Parterne havde Tid til at oppebie et saadant Dokuments Udfærdigelse ved Handelens Indgaaelse.

Tiltalte, der har bestridt at være fremkommen med usandfærdige Angivender angaaende sine økonomiske Forhold, hvad heller ikke paa anden Maade er oplyst under Sagen, har erkendt, at han 6 à 7 Uger efter Handelens Indgaaelse har bortbyttet de ommeldte Heste og anvendt den modtagne kontante Byttesum, 400 Kr., til Dækning af ældre Gæld.

Medens Tiltalte oprindelig til den i Anledning af Anmeldelsen optagne Politirapport benægtede, at det overhovedet under Forhandlingerne med Anmelderen havde været paa Tale, at Ejendomsretten skulde forblive hos Anmelderen, indtil Købesummen var betalt, ændrede Tiltalte under de første Forhør denne Forklaring derhen, at en saadan Ordning vel havde været paa Tale, men at han bestemt havde modsat sig den og erklæret kun at ville underskrive den ommeldte Veksel for Købesummen.

Senere har Tiltalte imidlertid i tvende Forhør, der ere afholdte henholdsvis den 26 Juni og den 20 August 1912, erkendt, at han ved Indgaaelsen af Handelen med Anmelderen forpligtede sig til at underskrive »en saadan Seddel, som benyttes, naar Heste skulle købes paa Kredits«, at han var paa det Rene med, at Indholdet af denne Seddel skulde gaa ud paa, at han ikke havde nogen Raadighed over Hestene, førend han havde betalt dem, at han kun fik Hestene udleveret mod Løfte om at udstede et saadant Bevis, men at han derefter trods Opfordringer undlod at underskrive, og at han, da han som nævnt afhændede Hestene uden overhovedet at have betalt nogen Del af Købe-

summen, var paa det Rene med, at Ejendomsretten over disse ikke var bleven overført til ham, idet han dog vilde have tænkt sig, at han vilde blive i Stand til at indfri den af ham for Købesummen udstedte Veksel ved dennes Forfaldstid, hvad han imidlertid blev ude af Stand til, idet den ene af de tilbyttede Heste døde, og den anden blev syg.

Denne Tilstaaelse fragik Tiltalte imidlertid i et Forhør den 27 August 1912, idet han nu atter benægtede at have lovet at underskrive noget Dokument udover Vekslen, og forklarede, at han derfor gik ud fra, at Hestene tilhørte ham straks fra Handelens Indgaaelse. Senere har han atter ændret denne Forklaring, først til, at han ikke husker bedre end, at det ikke var aftalt, at han skulde underskrive et Papir om Ejendomsretten til Hestene, men at han dog ikke vilde bestride de under Sagen i modsat Retning afgivne Vidneforklaringer, og derefter til, at det ved Handelens Afslutning blev forlangt af Anmelderen, at han skulde underskrive et Papir foruden Vekslen, at han ikke sagde noget hertil og derfor opfattede det som en stiltiende Aftale, at han skulde underskrive et saadant Papir, men ikke desto mindre senere vægrede sig ved at underskrive, idet han var paa det Rene med, at Anmelderen derved vilde faa Hals- og Haandsret over Hestene, samt at han, da han afhændede Hestene, var paa det Rene med, at han var uberettiget hertil uden Anmelderens Tilladelse, som han ikke havde faaet.

Den af Tiltalte fremsatte Tilbagekaldelse er imidlertid ikke blot ubestyrket, men den afgivne Tilstaaelse bestyrkes i afgjort Grad af de dermed overensstemmende beedigede Vidneforklaringer, der ere afgivne dels af Anmelderen dels af Inspektør Hans Emil August Holm, der overværede de paagældende Forhandlinger, og af Staldmester Carl Christian August Larsen, og det findes herefter — særlig ogsaa naar henses til, hvad der foreligger angaaende Tiltaltes økonomiske Forhold — ubetænkeligt at statuere, at Tiltalte svigagtig har disponeret over de ommeldte Heste, som han vidste fremdeles tilhørte Anmelderen.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 253, jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Nr. 216. Højesteretssagfører Bache

mod

Adrian Foss (Def. Henriques),

der tiltales for Ejendomsindgreb.

Sakskøbing Købstads Ekstrarets Dom af 21 Februar 1913: Arrestanten Adrian Foss bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt betale samtlige af denne Sag flydende Omkostninger, herunder

Salær til Aktor, Overretssagfører Holst, og Defensor, Sagfører Larsen, med henholdsvis 20 og 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Marts 1913: Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Repsdorph og Wolff, udreder Arrestanten Adrian Foss 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Adrian Foss til Højesteretssagførerne Bache og Henriques 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Saksjøbing Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Adrian Foss for Ejendomsindgreb. Arrestanten er født den 25 Maj 1884 og 12 Gange straffet, bl. a. ved Frederiksborg Birks Ekstrarets Dom af 22 Marts 1900 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 12 Slag Rotting, ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 4 Juli 1902 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 31 Januar 1903 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med lige Straf i 4 Gange 5 Dage, ved Nyborg Købstads Ekstrarets Dom af 14 August 1903 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., tildels jfr. med dens § 237, med lige Straf i 6 Gange 5 Dage, ved Vordingborg nordre Birks Ekstrarets Dom af 14 September 1904 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 samt Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., jfr. dens § 39, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Baag Herreds Ekstrarets Dom af 20 November 1905 efter Straffelovens § 203 og midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 1, 2det Stk., jfr. Straffelovens §§ 54 og 55, med Tvangsarbejde i 120 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 22 Marts 1910 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde

Færdig fra Trykkeriet den 29 Maj 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 14.

Torsdag den 15 Maj.

i 1 Aar og senest ved Rudkøbing Købstads Politirets Dom af 16 Juni 1911 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 70 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Søndag den 20 Oktober 1912 om Morgenen Kl. 7^{1/2} anmeldte Skærsliber Jens Oluf Andersen, at Arrestanten nogle Timer tidligere havde frarøvet ham hans Ur, idet Arrestanten samtidig med at frarøve ham Uret havde bibragt ham et Slag i Ansigtet. Medens Anmelderen fra først af opgav, at dette var foregaaet paa en Vej i Nærheden af Sakskøbing Sukkerfabrik, hvor han havde mødt Arrestanten, der kom gaaende sammen med nogle Andre, har han senere ændret sin Forklaring til, at Røveriet fandt Sted inde i en Lade i Nærheden af førstnævnte Sted, hvor saavel han som Arrestanten havde taget Ophold. Det oplystes, at Arrestanten senere samme Dags Morgen havde solgt Uret til en Person, han traf paa en Beværtning i Sakskøbing. Arrestanten, der samme Dags Formiddag blev anholdt, erkendte at have solgt Uret, men paastod længe selv at have købt det af en ham ubekendt Mand, men sluttelig har han afgivet følgende Tilstaaelse, der — som ogsaa i Underretsdommen sket — vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Den paagældende Nat havde Arrestanten tilligemed nogle Andre, der om Aftenen havde sviret paa Byens Beværtninger, lagt sig til at sove i den omtalte Lade. Mellem Kl. 4 og 5 om Morgenen kom Anmelderen, hvem Arrestanten ikke kendte, ogsaa ind i Laden og lagde sig til at sove der, efter at han i Anledning af Arrestantens Spørgsmaal om, hvad Klokken var, havde omtalt sit Ur.

Da Anmelderen Kl. ca. 6 vilde forlade Laden, savnede han sit Ur og raabte, at en af de Andre havde taget det. Han fjernede sig derefter, idet han sagde, at han vilde hente Politiet. Arrestanten gav sig nu til at søge efter Uret paa det Sted, hvor Anmelderen havde ligget, og fandt der et Ur, der laa tildækket af noget Hø. Skønt Arrestanten var klar over, at Uret tilhørte Anmelderen og var det, denne nylig havde savnet, bestemte han sig til at tilegne sig det, stak det til sig og gik med en Kammerat hen paa en Beværtning, hvor han som omtalt solgte det.

Uret er under Sagen vurderet til 2 Kr.

Dette Forhold er i den indankede Dom rettelig tilregnet Arrestanten i Henhold til Straffelovens § 232 som for 5te Gang begaaet

simpelt Tyveri, men Straffen, der er sat til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, findes at burde forhøjes til lige Straf i 18 Maaneder. Underrettsdommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at udrede, tiltrædes.

Fredag den 16 Maj.

Nr. 211. Højesteretssagfører Henriques

mod

Martinus Nielsen (Def. Harboe),

der tiltales for Ran og Forbrydelse mod Sædeligheden.

Elbo m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 12 Februar 1913: Arrestanten Martinus Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder. Saa bør han og udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører R. Jacobsen, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Seidelin, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Marts 1913: Arrestanten Martinus Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Dahl, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Martinus Nielsen til Højesteretssagførerne Henriques og Harboe 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Elbo m. fl. Herreders Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Martinus Nielsen sat under Tiltale for Ran og Forbrydelse mod Sædeligheden.

Arrestanten, der er født den 23 Februar 1884, har tidligere, foruden at han adskillige Gange har været straffet for Betleri og en Gang for Tjenesteforseelser under sin Militærtjeneste, været anset ved Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 8 Oktober 1900 efter Straffelovens § 185, jfr. §§ 37 og 21, med 10 Slag Rotting, ved Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 28 September 1901 efter samme Lovs § 177, tildels sammenholdt med § 46, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 7 April 1904 efter Straffelovens § 203 og Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Straffelovens § 58, med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ved Fæstningsartilleriregimentets Krigsrets Dom af 30 Juni 1905 efter Straffelov for Krigsmagten §§ 84 og 112 samt efter Straffelovens §§ 236, 253 og 228 med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Svendborg Købstads Ekstrarets Dom af 13 Marts 1908 efter sidstnævnte Lovs § 176, jfr. § 168, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Bregentved-Gisselfeld Birks Ekstrarets Dom af 17 December 1908 efter samme Lovs § 230, 1ste Stykke, Lov 3 Marts 1860 § 3, Frd. 13 Februar 1775 § 4 og Plakat 27 November 1839 § 1, jfr. Næringslovens §§ 42 og 75, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og en Bøde paa 10 Kr., ved Middelfart Købstads Ekstrarets Dom af 17 Juni 1909 efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Næstved Købstads Ekstrarets Dom af 24 December 1909 efter samme Lovs § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 27 December 1911 i Medfør af samme Lovs § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for fjerde Gang begaaet Hæleri samt dens § 257, jfr. midlertidig Straffelov af 11*) April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og ved Overrettens Dom af 16 September f. A. efter Straffelovens § 185, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Med Hensyn til det Arrestanten nu paasigtede Forhold har Enkefru Sofie Elisabeth Jensen af Farum edelig forklaret, at hun den 22 November f. A. om Morgenen ved Sekstiden tog med Toget fra Fredericia til Taulov og kom i Kupé sammen med en Person, hvem hun har genkendt i Arrestanten. I Kupeen omtalte hun, at hun skulde besøge sin Svoger, Gaardejer H. Madsen af Holme Mark, og Arrestanten, der ligesom hun stod af ved Taulov Station, og som fortalte, at han skulde samme Vej, spurgte hende, om hun vilde med, hvorefter de sammen forlod Stationen ad Vejen til Taulov, men efter at de havde passeret Banebommen, drejede de ind paa en Gangsti, og da hun udtalte, at hun ikke kunde gaa saa raskt, spurgte Arrestanten, om hun ikke vilde sidde ned, og om han ikke maatte støtte hende, men da hun syntes, at han begyndte at blive kærlig, trak hun sig tilbage fra ham. Arrestanten udtalte derefter, at han vilde have et Kys, og kastede hende derpaa pludselig overende — uden at hun ved, hvorledes det gik til — saaledes at han kom til at ligge ovenpaa hende, og idet han udtalte: »Nu kan De skribe, om De tør, men De gør bedst i at lade være«, vred han sig saa løjerligt, at hun tror, at

*) Skal være: 1 April.

han foretog »Kønsbevægelser«, ligesom han efter at være fremkommen med flere Udtalelser, som hun ikke opfattede, idet hun dels samtidig bad for sig selv, dels var forstumlet ved Behandlingen, sluttelig udtalte, at han nu var færdig, hvilket hun forstod saaledes, at Sæden var gaaet fra ham.

Arrestanten, der ikke havde forsøgt at løfte hendes Klæder op, men som havde taget hende haardt paa Brystet over Korsettet, muligt for at faa fat i hendes Guldur og Guldkæde, som hun havde stukket ind paa Brystet, sprang derefter op, og idet han greb en hende tilhørende lille Taske, som hun havde tabt i Faldet, løb han tilbage ad den Vej, de var komne, medens hun — der ikke under Overfaldet havde raabt om Hjælp — løb den modsatte Vej og kort efter mødte en Mand, som Arrestanten mulig har hørt komme.

Nævnte Mand, Murer A. C. Agerup i Kolding, har edelig forklaret, at han den nævnte Morgen ved Syvtiden, da han gik ad Gangstien ind mod Taulov Station, hørte en Person raabe: »Er det Folk, er det Folk, hjælp, jeg er bleven overfaldet«, at han derefter traf en Kvinde, hvem han har genkendt i Enkefru Jensen, at hun gjorde et meget altereret Indtryk og gik og klagede sig, og at hun fortalte, at hun var bleven overfaldet og fraranet sin Taske.

Endvidere har Konduktør Chr. H. Christensen i Fredericia ligeledes edelig forklaret, at han i Arrestanten genkender en Person, der om Morgenen den 22 November f. A. paa Fredericia Banegaard opholdt sig i Kupé sammen med en ældre Dame, og at baade Arrestanten og nævnte Dame steg ud ved Taulov Station, hvortil de begge havde Billet.

Arrestanten, der den 19 November f. A. blev løsladt fra Arresten i Skanderborg efter Udtaaelsen af den ham sidst idømte Straf, og som i de følgende Dage maa antages at have nydt en Del Spiritus, har forklaret, at han den 21 s. M. under et Ophold i Kolding fik Krampe og faldt om paa Gaden, og at han derefter ikke har været sig klart bevidst, før han om Eftermiddagen den 22 November blev anholdt i Middelfart, hvorfor han er ude af Stand til at benægte eller bekræfte Rigtigheden af Enkefru Jensens Forklaring.

Den ovennævnte Taske, der efter Enkefru Jensens Forklaring foruden forskellige andre Smaating indeholdt et lille Sølvur samt et Pengebeløb af mindst 17 Kr., deriblandt en Tikroneseddel, blev ved Otte-tiden samme Morgen, Overfaldet fandt Sted, funden ved Siden af Gangstien 225 Alen nærmere Taulov Station end Gerningsstedet og indeholdt da alene ovennævnte Smaating og et Pengebeløb af 1 Kr. 25 Øre, medens Resten af Pengene og Uret manglede. Enkefru Jensen, der har genkendt Tasken som den hende tilhørende, og som har erholdt den tilbageleveret, efter at den var vurderet til 1 Kr. og de i den værende Genstande til 2 Kr., har frafaldet Krav paa Erstatning.

Der har under Sagen været rejst Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed i Gerningsøjeblikket, i hvilken Anledning Sagen har været forelagt Retslægeraadet, der i en den 25 Januar d. A. afgiven Erklæring har udtalt, at det er muligt, at Arrestanten, der er et af Alkoholmisbrug og Syfilis noget medtaget Individ, paavirkes uforholdsmæssigt stærkt af Alkohol, men at der i det i Sagen oplyste ikke findes tilstrækkelige Holdepunkter for den Antagelse, at han i Gerningens Øje-

blik har været paavirket af Alkohol paa en fra det sædvanlige afvigende Maade (patologisk Rus), at det er muligt, at hans Erindring om det i Dagene efter hans Løsladelse fra Arresten i Skanderborg Passerede paa Grund af den permanente Rus, hvori han synes at have befundet sig, har været taaget eller mangelfuld, men at det ikke er sandsynligt, at han bagefter har været helt uden Bevidsthed eller Erindring om, hvad der er foregaaet, siden han faldt paa Gaden i Kolding den 21 November f. A.

Arrestanten har endvidere under Sagen været sigtet for Natten mellem den 21 og 22 November f. A. at have forsøgt Voldtægt overfor Tjenestepige Hansine Nissen Rudbeck af Bramdrup, men da det ved Underrettsdommen er statueret, at han ikke kan anses overbevist herom, samt da Sagen er indanket for Overretten alene efter Arrestantens Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om dette Forhold.

Idet det nu efter det Foreliggende maa antages, at Arrestantens Forklaring om intet at kunne huske af det i det ovennævnte Tidsrum passerede er usandfærdig, samt idet Rigtigheden af den af Enkefru Jensen afgivne edelige Forklaring tildels er bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, maa der under særligt Hensyn til, at Arrestanten tidligere gentagne Gange har været straffet for Sædelighedsforbrydelser og Ejendomsindgreb, anses tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold overfor hende, og da der ikke findes at kunne gaas ud fra, at han har udøvet den ommeldte Vold mod hende i den Hensigt at fratage hende Ejendele, vil han, der maa antages i Gerningsøjeblikket at have været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, være at anse efter Straffelovens § 185 og i Medfør af samme Lovs § 237 efter dens § 232 som for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 219.

Advokat Halkier

mod

Lars Christian Andreas Rasmussen

(Def. Harboe),

der tiltales for Bedrageri og Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Marts 1913: Arrestanten Lars Christian Andreas Rasmussen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og betale Sagens Omkostninger. I Medfør af Bestemmelserne i Kapitel 3 i midlertidig Straffelov af 1 April 1911 udsættes Straffens Fuldbyrkelse, og efter Forløbet af 5

Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder den, alt saafremt de i nævnte Lov anførte Betingelser overholdes. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er det oplyst, at Tiltalte tidligere under sin Militærtjeneste har været tvende Gange straffet, senest ifølge 1ste Regiments Krigsretsdom af 14 April 1910, efter Straffelovens § 228, jfr. Straffelov for Krigsmagten § 40 og efter sidstnævnte Lovs § 182, med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Som Følge heraf vil Tiltalte for de i Dommen ommeldte Forbrydelser være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og § 253 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Lars Christian Andreas Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Saa betaler han og Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Harboe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Lars Christian Andreas Rasmussen, der er født den 30 Marts 1888 og ikke funden forhen straffet, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist om at have den 10 d. M. dels frastjaalet Grosserer Holger Andreas Jensen 1 Flaske til 1 Kr. vurderet Cognac, dels svigagtig tilegnet sig og til egen Fordel solgt en Grosserer John Willumsen tilhørende til 1 Kr. 50 Øre vurderet Spade, der var ham betroet til Transport, vil han være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 253, jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

I Medfør af Bestemmelserne i Kap. 3 i den midlertidige Straffelov findes Straffens Fuldbyrkelse at burde udsættes, og efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalde, alt saafremt de i nævnte Lov anførte Betingelser overholdes.

Mandag den 19 Maj.

Nr. 109. Parcellist **Valdemar Clausen** (Winther efter Ordre)

mod

Proprietær, Løjtnant F. Mourier-Petersen (Aagesen),

betræffende Appellantens Berettigelse til paa sin Ejendom at nedskyde en Indstævnte tilhørende Jagthund.

Vordingborg søndre Birks ordinære Rets Dom af 4 Juli 1911: Indstævnte, Parcellist Valdemar Clausen af Svinø, bør for Tiltale af Citanten, Proprietær, Løjtnant F. Mourier-Petersen til Sallerupgaard, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Maj 1912: Appellindstævnte, Parcellist Valdemar Clausen af Svinø, Køng Sogn, bør til Appellanten, Proprietær, Løjtnant Mourier Petersen af Sallerupgaard, betale i Erstatning 300 Kr. og Sagens Omkostninger for begge Retter med 100 Kr. Til Præstø Amts Fattiggasse bøder Sagførerne Kjølnær og L. C. Nielsen hver især 20 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at den i den indankede Dom ommeldte Hund jævnlig har strejft omkring paa fremmede Marker, og efter hvad der foreligger om Hundens Egenskaber og de Erfaringer, der ere gjorte ved tidligere Optagelsesforsøg, maa der gaas ud fra, at det vilde have været unyttigt for Appellanten, inden han nedlagde Hunden, at gøre Forsøg paa at optage den.

Appellanten, som herefter ikke vil kunne drages til Ansvar for sit Drab af Hunden, vil derfor, som sket ved Underrettsdommen, være at frifinde.

Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de Sagførerne Kjølnær og L. C. Nielsen idømte Bøder vil Overrettsdommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Parcellist Valdemar Clausen, bør for Tiltale af Indstævnte, Proprietær, Løjtnant F. Mourier-Petersen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. I Henseende til de Sagførerne Kjølnær og L. C. Nielsen idømte Bøder bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Indstævnte

10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Winther 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Vordingborg søndre Birks ordinære Ret hertil indankede Sag paastod Appellanten, Proprietær, Løjtnant Mourier-Petersen af Sallerupgaard, i 1ste Instans Appelindstævnte, Parcellist Valdemar Clausen af Svinø, Køng Sogn, tilpligtet at betale ham 1000 Kroner Erstatning for en Hund og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Appelindstævnte paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens den 4 Juli 1911 afsagte Dom frifandtes Appelindstævnte for Appellantens Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes.

Her for Retten har Appellanten paastaaet Underretsdommen forandret overensstemmende med den af ham i 1ste Instans nedlagte Paastand, medens han subsidiært har paastaaet Erstatningen fastsat ved Rettens Skøn. Han har derhos paastaaet sig tillagt Appellsagens Omkostninger.

Appelindstævnte procederer til Underretsdommens Stadfæstelse med Tillæg af Sagens Omkostninger her for Retten.

Appelindstævnte har erkendt at have den 9 November 1908 paa sin Grund, hvor han maa forudsættes at være jagtberettiget, nedskudt en Appellantens tilhørende Hønsehund. Han gør imidlertid gældende at have været berettiget hertil, idet Hunden ofte har strejfet og jaget paa hans Jord.

Selv om det imidlertid ved de under Sagen tilvejebragte Vidneforklaringer maatte anses godtgjort, at den paagældende Hund, som af Appelindstævnte hævdede, var »omstrefjende«, har Appelindstævnte, hvem Bevisbyrden i saa Henseende paahviler, ikke mod Appellantens Benægtelse godtgjort, at han, forinden han nedlagde Hunden, saaledes som foreskrevet i Jagtlov af 8 Maj 1894 § 11, forgæves har søgt at optage den, hvorhos han end ikke under Sagen har assereret, at han, forinden han skød Hunden, havde forsøgt at skræmme denne, — der ved den paagældende Lejlighed ikke havde været i Færd med at jage og overhovedet ikke havde forulempet ham paa anden Maade end ved sin blotte Tilstedeværelse paa hans Grund, — bort fra sine Ene-mærker.

Herefter og idet det ikke vil kunne komme Appelindstævnte tilgode, at han efter en af hans Svigerfader under Sagen afgiven Forklaring ved tidligere Lejligheder forgæves skal have gjort Forsøg paa at optage Hunden, navnlig ogsaa, da intet nærmere er oplyst om, hvorledes disse Optagelsesforsøg have været beskafne, og hvornaar de ere foretagne, maa Appelindstævnte være erstatningspligtig for den ved Drabet paa Hunden forvoldte Skade.

Idet den Appellantens herefter tilkommende Erstatning findes passende at kunne bestemmes til 300 Kr., vil herefter Appelindstævnte have at tilsvare Appellantens dette Beløb i Erstatning.

Han findes derhos at burde tilsvare Appellanten Sagens Omkostninger i begge Instanser med 100 Kr.

For utilbørligt Ophold af Sagen vil Sagførerne Kjølner og L. C. Nielsen, begge af Vordingborg, i Medfør af Forordningen 16 Januar 1828 § 14 hver især være at anse med en Bøde til Præstø Amts Fattigkasse stor 20 Kr.

Onsdag den 21 Maj.

Nr. 107. Generaldirektionen for de danske Statsbaner
(Asmussen)

mod

Enke Kirstine Hansen (Liebe efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Appellanternes Forpligtelse til at yde Indstævnte Erstatning for den Værdiforringelse, der ved Brugen af nogle i umiddelbar Nærhed af hendes Ejendom lagte Remiser er tilføjat denne.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Juli 1912: De Indstævnte, Generaldirektionen for de danske Statsbaner, bør til Citantinden, Enke Kirstine Hansen af Nyborg, betale 1800 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 16 September 1910, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretts-sagførerne Wolff og Dahlerup i Salær henholdsvis 60 Kr. og 40 Kr. samt i Godtgørelse for Udlæg henholdsvis 1 Kr. og 75 Øre, hvilke Beløb blive at udrede af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I den i den indankede Dom omtalte Syns- og Skønforretning udtales det som uomtvisteligt — hvad ogsaa bestyrkes ved de isøvrigt foreliggende Oplysninger — at de enorme Røgmasser, som udstrømme fra de 15 Remiseskorstene, ere til meget stor Ulempe for Indstævntes Ejendom. Herefter og idet det fremhæves, at det paagældende Anlæg er lagt i umiddelbar Nærhed af de tidligere paa Indstævntes Ejendom opførte Beboelsesbygninger, samt isøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde maa Statsbanerne, der under Proceduren har anbragt ikke at kunne afhjælpe eller bøde paa Ulemperne, anses pligtige at yde Indstævnte Erstatning for den Værdiforringelse, der ved Brugen i det Hele af Remiserne er tilføjat Ejendommen. Erstatningen

findes i Overensstemmelse med Skønsforretningen at kunne fastsættes, som i Dommen sket, til 1800 Kroner med Renter, og da Dommens Bestemmelser vedrørende Sagens Omkostninger tiltrædes, vil denne i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Liebe 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citantinden, Enke Kirstine Hansen af Nyborg, hvem Bevilling til fri Proces er meddelt, paastaaet de Indstævnte, Generaldirektionen for de danske Statsbaner, tilpligtede at betale 2700 Kr. eller subsidiært et ved Rettens eller uvillige Mænds Skøn fastsat Beløb som Erstatning i Anledning af, at der ved Røg og anden Ulempe, hidrørende fra 2 Statsbanerne tilhørende Lokomotivremiser med Drejeskive, skal være paaført Citantinden, der er Ejerinde af Ejendommen Matr. Nr. 33 af Nyborg, Tab af Lejeindtægt samt bevirket Forringelse af hendes nævnte Ejendoms Værdi. Citantinden paastaaer derhos sig tilkendt Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 16 September 1910 og de Indstævnte paalagte at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager. De Indstævnte paastaa sig principalt frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger og have derhos nedlagt en subsidiær Paastand.

Af Sagens Oplysninger fremgaar, at de Indstævnte i Aarene 1909 og 1910 — paa hvilket Tidspunkt det maa antages, at Citantinden allerede ejede Matr. Nr. 33 — lod opføre 2 Lokomotivremiser paa Statsbanernes Terræn Nordvest for Citantindens Ejendom, der er adskilt fra Remiserne ved en smal Vej, og hvis Bygninger ifølge Maaleangivelserne paa et under Sagen fremlagt Kort maa antages at ligge i en Afstand af ca. 50 Alen fra den nærmeste Remise. Remiserne ere forsynede med — som det maa antages — 15 Skorstene af ca. 8 Meters Højde og indeholde tilsammen 15 Sporpladser, der staa i Forbindelse med en for begge Remiser fælles Drejeskive, der under almindelige Forhold benyttes ca. 24 Gange i Døgnet, dog at Benyttelsen under stærk Trafik kan stige til 32 à 34 Gange i Døgnet, idet Udøg Indrykningerne ere saaledes fordelte, at de fleste af disse falde paa følgende Tidspunkter af Døgnet: Ved Middagstid, omkring Kl. 6 Eftermiddag, noget før Midnat og i de første Morgentimer inden Kl. 6. I

Remiserne opfyres der i Døgnet 11 Maskiner dels fra kold Tilstand, hvilket varer ca. 5—6 Timer, dels fra saakaldt »bakket Fyr«, hvilket varer ca. $\frac{1}{2}$ —1 Time.

Citantinden gør nu gældende, dels at der fra Remise- og Lokomotivkorstenene udvikles en stærk Røg, som trænger ind i Lejlighederne i hendes Ejendom og gør denne ubeboelig, dels at der ved Opfyring af Lokomotiver og ved Rangeringen paa Drejeskiven forårsages Larm og Rystelse, som i høj Grad er til Gene for Beboerne, og at samtlige disse Omstændigheder have bevirket, at adskillige af Lejlighederne i Ejendommen staa ledige. Ifølge Citantindens Anbringende har hendes Lejetab i Aarene 1909 og 1910 udgjort ialt 200 Kroner, medens hun anslaaer Ejendommens Værdiforringelse til mindst 2500 Kroner.

Medens det nu ikke, naar bl. a. henses til den Uoverensstemmelse, der foreligger mellem en af Sundhedskommissionen i Nyborg afgiven Erklæring og Indholdet af en under Sagen optagen Syns- og Skønforretning, findes tilstrækkelig godtgjort, at Røgen fra Lokomotiverne og Remiserne medfører saadanne Ulemper, at Ansvar derved kunde opstaa for de Indstævnte, maa det derimod saavel efter Sundhedskommissionens som Skønsmændenes Erklæringer, der bestyrkes ved Indholdet af forskellige Vidneforklaringer, antages, at den hyppige Benyttelse af Dampfløjten og den ofte vedvarende Larm, der opstaaer, naar Maskinerne udløser Dampspændingen eller suger eller prøver Vacuum, medfører stor Forstyrrelse af de Omboendes Fred og særlig ved Nattetid føles som en alvorlig Ulempe. Da endvidere de Indstævnte have anbragt Remiserne i en saadan Nærhed af Citantindens Ejendom, at de anførte Ulemper maatte virke særlig generende for Ejendommens Beboere, og da det efter de foreliggende Oplysninger maa antages, at de omhandlede Forhold gør det vanskeligt for Citantinden at finde Lejere, maa Citantinden, der ikke kan være pligtig uden Godtgørelse at finde sig i den saaledes stedfundne Forringelse af hendes Ejendom, anses berettiget til at kræve Erstatning hos de Indstævnte. Idet Erstatningen for det Citantinden paaførte Tab under Hensyn til, hvad der er oplyst om Ejendommens Lejeindtægter og Værdi, under Et findes passende at kunne bestemmes til 1800 Kr., vil dette Beløb være at tillægge Citantinden med Renter heraf som paastaet.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, medens der hos det Offentlige vil være at tillægge de for Citantinden her for Retten samt under forskellige Retshandlinger ved Nyborg Byting beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær henholdsvis 60 Kr. og 40 Kr. samt i Godtgørelse for Portoudløb henholdsvis 1 Kr. og 75 Øre.

Nr. 108. **Generaldirektionen for de danske Statsbaner**
(Asmussen)

mod

Fisker Vilhelm Christensen (Liebe efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Appellanternes Forpligtelse til at yde Indstævnte Erstatning for den Værdiforringelse, der ved Brugen af nogle i umiddelbar Nærhed af hans Ejendom lagte Remiser er tilføjet denne.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Juli 1912: De Indstævnte, Generaldirektionen for de danske Statsbaner, bør til Citanten, Fisker Vilhelm Christensen af Nyborg, betale 3000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 14 September 1910, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagførerne Wolff og Dahlerup i Salær henholdsvis 60 Kr. og 40 Kr. samt i Godtgørelse for Udlæg hver 75 Øre, hvilke Beløb blive at udrede af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I den i den indankede Dom omtalte Syns- og Skønsforretning udtales det som uomtvisteligt — hvad ogsaa bestyrkes ved de iøvrigt foreliggende Oplysninger — at de enorme Røgmasser, som udstømme fra de 15 Remiseskorstene, ere til meget stor Ulempe for Indstævntes Ejendom. Herefter og idet det fremhæves, at det paagældende Anlæg er lagt i umiddelbar Nærhed af de tidligere paa Indstævntes Ejendom opførte Beboelsesbygninger, samt iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde maa Statsbanerne, der under Proceduren har anbragt ikke at kunne afhjælpe eller bøde paa Ulemperne, anses pligtige at yde Indstævnte Erstatning for den Værdiforringelse, der ved Brugen i det Hele af Remiserne er tilføjet Ejendommen. Erstatningen findes i Overensstemmelse med Skønsforretningen at kunne fastsættes, som i Dommen sket, til 3000 Kroner med Renter, og da Dommens Bestemmelser vedrørende Sagens Omkostninger tiltrædes, vil denne i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for

Højesteret ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Liebe 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Fisker Vilhelm Christensen af Nyborg, hvem Bevilling til fri Proces er meddelt, paastaaet de Indstævnte, Generaldirektionen for de danske Statsbaner, tilpligtede at betale ham 4300 Kr. eller subsidært et ved Rettens eller uvillige Mænds Skøn fastsat Beløb som Erstatning i Anledning af, at der ved Røg og anden Ulempe, hidrørende fra to Statsbanerne tilhørende Lokomotivremiser med Drejeskive, skal være paaført Citanten, der er Ejer af den lige overfor Remiserne beliggende Ejendom Matr. Nr. 32 a af Nyborg, Tab af Lejeindtægt samt bevirket Forringelse af hans nævnte Ejendoms Værdi. Citanten paastaar derhos sig tilkendt Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 14 September 1910 og de Indstævnte paalagte at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager. De Indstævnte paastaa sig principalt frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger og have derhos nedlagt en subsidær Paastand.

Af Sagens Oplysninger fremgaar, at de Indstævnte, efter at Citanten siden Aaret 1894 havde besiddet den ovennævnte paa Tvedesvej i Nyborg beliggende Ejendom, i Aarene 1909 og 1910 lod opføre to Lokomotivremiser paa Statsbanernes Terræn Nordvest for Citantens Ejendom. Remiserne, der ere adskilte fra Citantens Ejendom ved en smal Vej, og hvis nærmeste Port ifølge Maaleangivelserne paa et under Sagen fremlagt Kort kun ligger nogle faa Alen fra Ejendommens Bygninger, ere forsynede med — som det maa antages — 15 Skorstenene af ca. 8 Meters Højde og indeholde tilsammen 15 Sporpladser, der staa i Forbindelse med en for begge Remiser fælles Drejeskive, der under almindelige Forhold benyttes ca. 24 Gange i Døgnet, dog at Benyttelsen under stærk Trafik kan stige til 32 à 34 Gange i Døgnet, idet Ud- og Indrykningerne ere saaledes fordelte, at de fleste af disse falde paa følgende Tidspunkter af Døgnet: ved Middagstid, omkring Kl. 6 Eftermiddag, noget før Midnat og i de første Morgentimer inden Kl. 6. I Remiserne opfyres der i Døgnet 11 Maskiner dels fra kold Tilstand, hvilket varer ca. 5—6 Timer, dels fra saakaldet »bakket Fyr«, hvilket varer ca. $\frac{1}{2}$ —1 Time.

Citanten gør nu gældende, dels at der fra Remise- og Lokomotivskorstenene udvikles en stærk Røg, som trænger ind i Lejlighederne i hans Ejendom og gør denne ubeboelig, dels at der ved Optyringen af Lokomotiver og ved Rangeringen paa Drejeskiven bevirktes Larm og Rystelse, som i høj Grad er til Gene for Beboerne, og at samtlige disse Omstændigheder have bevirket, ad adskillige Lejligheder i Ejendommen staa ledige. Ifølge Citantens Anbringende har hans Lejetab i Aarene 1909 og 1910 udgjort ialt 300 Kr., medens han anslaaer Ejendommens Værdiforringelse til mindst 4000 Kr.

Medens det nu ikke, naar bl. a. henses til den Uoverensstemmelse,

der foreligger mellem en af Sundhedskommissionen i Nyborg afgiven Erklæring og Indholdet af en under Sagen optagen Syns- og Skønsforretning findes tilstrækkelig godtgjort, at Røgen fra Lokomotiverne og Remiserne medfører saadanne Ulemper, at Ansvar derved kunde opstaa for de Indstævnte, maa det derimod saavel efter Sundhedskommissionens som Skønsmændenes Erklæringer, der bestyrkes ved Indholdet af forskellige Vidneforklaringer, antages, at den hyppige Benyttelse af Dampfløjtten og den ofte vedvarende Larm, der opstaaer, naar Maskinerne udløser Dampspændingen eller suger eller prøver Vacuum, medfører stor Forstyrrelse af de Omboendes Fred og særlig ved Nattetid føles som en alvorlig Ulempe. Da endvidere de Indstævnte have anbragt Remiserne i en saadan Nærhed af Citantens Ejendom, at de anførte Ulemper maatte virke særlig generende for Ejendommens Beboere, og da det efter de foreliggende Oplysninger maa antages, at de omhandlede Forhold gør det vanskeligt for Citanten at finde Lejere, maa Citanten, der ikke kan være pligtig uden Godtgørelse at finde sig i den saaledes stedfundne Forringelse af hans Ejendom, anses berettiget til at kræve Erstatning hos de Indstævnte. I det Erstatningen for det Citanten paaførte Tab under Hensyn til, hvad der er oplyst om Ejendommens Lejeindtægter og Værdi, under Et findes passende at kunne bestemmes til 3000 Kr., vil dette Beløb være at tillægge Citanten med Renter heraf som paastaaet. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, medens der hos det Offentlige vil være at tillægge de for Citanten her for Retten og under forskellige Retshandlinger ved Nyborg Byting beskikkede Sagførere, Overretssagførerne Wolff og Dahlerup, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær henholdsvis 60 Kr. og 40 Kr. samt i Godtgørelse for Porto 75 Øre til hver.

Torsdag den 22 Maj.

Nr. 224. Højesteretssagfører Lunn

mod

Victor Emil Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Udskænkning af Brændevin og stærke Drikke.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Marts 1913: Tiltalte, Gæstgiver Victor Emil Jensen, bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder og betale Sagens Omkostninger samt have sit Borgerskab som Gæstgiver her i Byen forbrudt. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige kunne tiltrædes, vil Tiltalte, som i Dommen sket, være at anse efter Lov Nr. 104 af 10 Maj 1912 § 34, 2°; men Straffen findes at kunne nedsættes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder, hvorhos Dommens Bestemmelse om Borgerskabets Forbrydelse findes at burde bortfalde.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Victor Emil Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneder. Saa betaler han og Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Gæstgiver Victor Emil Jensen tiltales for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Udskænkning af Brændevin og stærke Drikke.

Tiltalte er født den 25 September 1873 og har i en af Rettens Afdelinger vedtaget at erlægge følgende Bøder med Virkning som Dom for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning:

Den 10 April 1902	15 Kr.
— 25 Juni 1903	30 »
— 6 August 1903	40 »
— 27 Oktober 1911	80 »
— 16 November 1911	100 »
— 18 Januar 1912	200 »
— 27 August 1912	300 »
— 26 September 1912	400 »
— 8 November 1912	800 »
— 6 Februar 1913	500 »

henholdsvis for 1ste, 2den, 3die, 4de, 5te, 6te, 7de, 8de, 9de og 10de Gang begaaet, den 3die Bøde dog kun for uberettiget Næringsbrug.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte, der har Borgerskab som Gæstgiver her i Byen fra 25 Marts 1902, men som paa Grund af Restance med Brændevinsafgifts Erlæggelse ifølge Lov 2 Juli 1870 § 6 i 1910 har fortabt Retten til at udskænke Brændevin, har desuagtet siden sidste Bødevedtagelse fortsat Driften af sit Gæstgiveri paa Aaboulevard Nr. 68 med almindelig Beværtning og Udskænkning af Brændevin og stærke Drikke som sin Næringsvej.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Lov Nr. 104 af

10 Maj 1912 om Beværtning og Gæstgiveri samt om Handel med stærke Drikke, dens § 34, 2det Stykke, efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 3 Maaneder — — —.

I Medfør af samme Lovs § 35, 1ste Stykke, bør Tiltalte derhos have sit Borgerskab som Gæstgiver her i Byen forbrudt.

Nr. 230. Højesteretssagfører Møldrup
mod
Søren Peder (Peter) Svensen (Def. Hansen),
der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 April 1913: Arrestanten Søren Peder Svensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bang og Paludan, 20 Kr. til hver. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Peder (Peter) Svensen til Højesteretssagførerne Møldrup og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Søren Peder Svensen, der tiltales for Tyveri eller Hæleri, er født den 11 Maj 1871 og ved Dom anset: ved Stevns Fakse Herreders Ekstrarets Dom af 6 September 1892 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage, ved Vallø Birks Ekstrarets Dom af 30 Juli 1909 efter Straffelovens §§ 253 og 228, sammenholdt med § 62, kfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig

Færdig fra Trykkeriet den 4 Juni 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 15—16.

Torsdag den 22 Maj.

Fangekost i 20 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 29 April 1910 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 12 Dage og ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 3 September 1910 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 4 Januar 1913 blev Arrestanten anholdt under Forsøg paa at sælge et Cyklestel. Det oplystes derpaa, at han samme Dag, efter at det af Vicevæerten i Ejendommen Vesterbrogade Nr. 25, hvor han boede, var betydet ham, at han maatte flytte, havde hensat endnu et Cyklestel og 4 Cyklehjul, af hvilke Gummiringene var aftagne, i Ejendommens Gaard.

Grosserer William Jensen har genkendt det førstnævnte Stel og 2 af Hjulene som hørende til en ham til Brug af Firmaet Bendixen udleveret Cykle, der er frakommen ham uden hans Vidende og Villie den 30 December 1912 Kl. 7 $\frac{1}{2}$ —8 Eftermiddag, medens han havde stillet den fra sig ved Helmershus ved Vestre Boulevard. Han har beediget sin Forklaring og tilstrækkelig godtgjort, at Stellet og Hjulene høre til en Cykle, som tilhørte nævnte Firma og af dette var overleveret ham til Brug; den er vurderet til 120 Kr.

Arbejdsmand Peter Emil Andersen har edelig forklaret, at han genkender det andet Cyklestel og de 2 andre Hjul som hørende til en Cykle, der den 28 December 1912 Kl. 8—8 $\frac{1}{2}$ Aften er mod hans Vidende og Villie frakommen ham, medens den henstod paa Fortovet udfor Enghavevej Nr. 77; han har forevist Købebevis for sig paa en Cykle svarende til paa Stellet værende Kendetegn, og Arbejdsmændene Christian Nielsen, Carl Sørensen og Anders Jensen have edelig bekræftet, at de genkende Stellet som hørende til en Cykle, de i længere Tid have set i hans Besiddelse, samt forklaret, at Hjulene, med Hensyn til hvis Identitet de ikke ere aldeles sikre, ligne nævnte Cykles Hjul.

Arbejdsmand Andersen har tilføjet, at han mener i en hos Arrestanten funden Cykleslange at genkende en til Cyklen hørende uden dog at turde beedige, at det er denne.

Denne Cykle er vurderet til 35 Kr.

Arrestanten, der efter sin Forklaring i den paagældende Tid plejede at tilbringe sine Aftener paa Beværtninger i Saksogade, nægter

at have stjaalet Cyklerne og forklarer, at Stellene og Hjulene høre til 2 Cykler, som en Person, som han kender under Navnet Peter Overflødhedshorn, med en Dags Mellemrum ca. 10 Dage før Arrestantens Anholdelse har bragt op i Arrestantens Logi, Vesterbrogade Nr. 25, hvor Arrestanten, som nok tænkte, at de var stjaalne, lod ham have dem, og hvor Peter skilte dem ad, og Arrestanten har videre forklaret, at da Peter efter at have boet nogle Nætter hos Arrestanten udeblev, søgte Arrestanten at sælge det ene Stel, som anført, medens han ikke vilde have mere at gøre med de Cykledele, som han som anført bragte ned i Gaarden.

Den ovennævnte Cykleslange vil han have faaet af Peter.

Arrestanten har ingen Oplysning af Betydning kunnet give til Udfindelse af Peters rette Navn og hans Opholdssted, og der er trods Efterforskning slet ikke fremkommen nogen Oplysning om ham.

Derimod har Syerske Ellen Hansigne Nielsen, der boede paa samme Gang i nævnte Hus som Arrestanten, forklaret, at Arrestanten gik under Navnet »Cyklemanden«, fordi der altid stod Cykler udenfor og inde i hans Værelse, og at hun flere Gange har hørt det hamre og banke i Værelset, samt at hun troede, at han reparerede Cykler; og den tidligere for Tyveri straffede Camilla Fugl har forklaret, at hun vist i Slutningen af December 1912 eller Begyndelsen af Januar 1913 har boet nogle Nætter hos Arrestanten, og at denne en Gang imellem bragte nogle Cykledele og noget Gummi etc. hjem med sig om Natten, og at en hende ubekendt Mand ogsaa en Gang har bragt Cykledele til Arrestantens Logi.

Endvidere har Viceværtten i det Hus, i hvilket Arrestanten boede, Robert Christensen, forklaret, at Arrestanten vistnok i Slutningen af December 1912 eller Begyndelsen af Januar 1913, flyttede fra et Værelse i Huset til et andet, og at Christensen da kom op i det Værelse, Arrestanten skulde flytte fra, og i Værelset saa to hele Cykler, af hvilke Arrestanten, der var alene, øjensynlig var i Færd med at skille den ene ad, og at der samtidig udenfor paa Gangen stod et afklædt Cyklestel.

Arrestanten bestrider Rigtigheden af Camilla Fugls og Vicevært Christensens Forklaringer.

Efter det saaledes Foreliggende findes det overvejende betænkeligt at forkaste Arrestantens Forklaring om den Maade, paa hvilken han er kommen i Besiddelse af Cyklerne, hvilken altsaa vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen.

Efter at der var opstaaet Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed, blev han, der ved Afsoningen af den ham senest idømte Straf en Tid som sindssyg var indlagt paa Sindssygehospitalet ved Vordingborg, indlagt til Observation paa Kommunehospitalet, hvis Overlæge i en den 24 Marts 1913 dateret Erklæring har udtalt, at Arrestanten er fra Fødselen meget svagt begavet, nærmest at kalde i let Grad imbecil og tillige sløvet af Alkohol, men at hans aandelige Svækkelse ikke er saa stor, at han ikke er klar over, om han foretager sig noget Ulovligt eller ej, samt at han for Tiden ikke er sindssyg.

Arrestanten maa herefter anses for fuldt tilregnelig.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for tredje Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 237. Højesteretssagfører I. Kondrup

mod

Ole Hansen (Def. Harboe),

der tiltales for Tyveri.

Merløse-Tudse Herreders Ekstrarets Dom af 19 Marts 1913: Arrestanten Ole Hansen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Lind, 15 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Holm, 12 Kr. I Erstatning til Fattiglem P. Christensen, Merløse Fattiggaard, betaler Arrestanten 33 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 April 1913: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Cortsen og Justitsraad, Overretssagfører Nyholm, betaler Arrestanten Ole Hansen 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ole Hansen til Højesteretssagførerne I. Kondrup og Harboe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende efter Arrestanten Ole Hansens Begæring fra Merløse og Tudse Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 19 August 1850, og som tidligere flere Gange har været straffet, bl. a. ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 Januar 1882 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 3 Aar, er senest anset: ved Sorø Birks Ekstrarets Dom af 22 April 1901 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Ramsø-Tune Herreders Ekstrarets Dom af 9 September s. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Holsteinborg Birks Ekstrarets Dom af 9 December 1902 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Tugthusarbejde i 15 Maaneder, hvilken Straf ved kongeligt Reskript af 20 s. M. formildedes til Forbedringshusarbejde i 14 Maaneder, ved Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 1 August 1904 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., jfr. § 60, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, for Resten af hvilken Straf han ved kongelig Resolution 19 Juli 1905 blev fritaget mod at forlade Landet i 10 Aar, hvorhos han ved kongelig Resolution af 6 Oktober 1911 paany fritoges for at afsone Reststraffen, mod at han i et Tidsrum af 5 Aar fra den 16 November 1911 førte en straffri Tilværelse, og ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 13 November 1909 efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, som dengang var anbragt paa Merløse Fattiggaard, den 26 Januar dette Aar om Aftenen har ud af en Fattiglem Peter Christensen tilhørende Vadsæk, der hang frit fremme i en af Fattiggaardens Stuer, hvortil Arrestanten havde uhindret Adgang, tilegnet sig en Christensen ligeledes tilhørende Lærredspose, indeholdende 33 Kroner i En- og Tokronestykker. Vadsækken var aflaaaset, men dens Lukke sluttede ikke bedre, end at Arrestanten uden at opbryde Laasen kunde stikke Haanden ned i den og tilegne sig Posen med Pengene. Under Sagen har Christensen nedlagt Paastand om, at Arrestanten tilpligtes at erstatte ham de stjaalne Penge — som Arrestanten har forbrugt —, og denne Paastand er ved Underretsdommen tagen til Følge.

For sit nævnte Forhold er Arrestanten ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for sjette Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 3 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende den Arrestanten paalagte Erstatning og angaaende Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at udrede, tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Fredag den 23 Maj.

Nr. 67. Borup Sogneraad (Henriques efter Ordre)

mod

Randers Byraads Fattigudvalg (I. Kondrup efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet, om Udgifterne ved nogle Børns Ophold paa en Fattiggaard skulde i Henhold til Lov 14 April 1905 § 44 afholdes af Forsørgelseskommunen.

Randers Købstads ordinære Rets Dom af 11 Juli 1910: Indstævnte, Randers Byraads Fattigudvalg, bør til Citanterne, Borup Sogneraad, betale 80 Kr. 53 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 25 Marts 1909, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Til de beskikkede Sagførere, Overretssagfører Buhl og Sagfører J. C. Jensen, udreder det Offentlige i Salær 25 Kroner til hver.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Januar 1912: Kontraappellanterne, Randers Byraads Fattigudvalg, bør for Tiltale af Hovedappellanterne, Borup Sogneraad, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges de henholdsvis for Hovedappellanterne og for Kontraappellanterne beskikkede Sagførere for Underretten, Overretssagfører Buhl og Sagfører J. C. Jensen, i Salær hver 30 Kr. og de for dem beskikkede Sagførere for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, i Salær hver 50 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Borup Sogneraad, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Henriques og I. Kondrup hver 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skrivelse af 5 December 1907 godkendte Overværgeraadet i Henhold til § 11, 2det Stykke, i Lov om Behandling af forbryderske og forsømte Børn m. m. af 14 April 1905 efter Indstilling fra Randers Købstads Værgeraad, at Positivspiller N. P. Sørensens i Borup Kommune forsørgelsesberettigede 4 Børn, der var i en Alder af fra 4 til 9 Aar, endelig fjernedes fra Hjemmet og anbragtes i Plejehjem ved Værgeraadets Foranstaltning. Allerede den 4 Oktober s. A. var imidlertid Børnene af Værgeraadet i Medfør af nævnte Lovs § 11, 4de Stykke, blevne anbragte paa Randers Fattiggaard, hvor det ældste forblev, indtil det den 1 April 1908 anbragtes i et Plejehjem, medens de 3 yngste allerede den 10 December 1907 overflyttedes til Børnehjemmet Christiansborg i Randers, hvor de forblev, indtil ogsaa de i Slutningen af den paafølgende April Maaned anbragtes i Plejehjem.

Efter at Hovedappellanterne, Borup Sogneraad, for Børnenes Ophold paa Randers Fattiggaard i Tiden efter den 5 December 1907 have udlagt 104 Kr. 82 Øre og for de 3 Børns Ophold paa Christiansborg i

Tiden efter samme Dag 186 » 30 »

Tilsammen . . . 291 Kr. 12 Øre

med Fradrag af de af Faderen indbetalte Bidrag til ialt 83 » 57 »

altsaa til Rest . . . 207 Kr. 55 Øre

have de under nærværende fra Randers Byting indankede Sag i 1ste Instans paastaet Kontraappellanterne, Randers Byraads Fattigudvalg paa Randers Kommunes Vegne i dennes Egenskab af Opholdskommune for Børnene tilpligtede i Medfør af ovennævnte Lovs § 44 at betale dem dette Beløb tilligemed Renter deraf, 5 pCt. aarlig, fra Forligsklagens Dato, den 25 Marts 1909, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen ere Kontraappellanterne, der paastod sig frifundne, tilpligtede at betale Hovedappellanterne 80 Kr. 53 Øre med Renter deraf som paastaet, og Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor de have gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastande.

Til Støtte for deres Paastand have Hovedappellanterne gjort gældende, at da de ovennævnte Børn ifølge Værgeraadets af Overværgeraadet godkendte Beslutning skulde anbringes i Plejehjem, kan der ved deres Indlæggelse paa Randers Fattiggaard og Børnehjemmet Christiansborg kun anses at være truffen saadanne foreløbige Foranstaltninger til deres Anbringelse udenfor Hjemmet, som ommeldes i titnævnte Lovs § 11, 4de Stykke, og ved hvilke Omkostningerne ifølge samme Lovs § 44 blive at udrede af Børnenes Opholdskommune. Heri vil der imidlertid ikke kunne gives Hovedappellanterne Medhold. Ifølge den førstanførte Lovbestemmelse er et Værgeraad efter at have gjort Indstilling til Overværgeraadet om et Barns Anbringelse udenfor Hjemmet beføjet til straks at sætte saadanne hertil sigtende foreløbige Foranstaltninger i Værk, »som findes ikke uden Fare for Barnets Vel at kunne udsættes, indtil Overværgeraadets Afgørelse foreligger«, og i Overensstemmelse hermed kan der ved Bestemmelsen kun antages at være hjemlet Værgeraadet Myndighed til at træffe Foranstaltninger for den Tid, der maatte hengaa, indtil Overværgeraadets Afgørelse fore-

ligger. Ved at kræve, at de ommeldte Foranstaltninger skulle have Egenskab af foreløbige, maa Bestemmelsen herefter antages at betegne, at de ikke maa foregribe den Overværgeraadet forbeholdte Afgørelse, hvorimod den ikke kan antages at have haft saadanne Foranstaltninger, som kun tilsigte en midlertidig Anbringelse af Barnet, indtil dette kan overføres til det for det bestemte endelige Opholdssted, for Øje. I Overensstemmelse med det Anførte vil ogsaa, som af Kontraappellanterne hævdet, Bestemmelsen i Lovens § 44 være at forstaa som alene angaaende Omkostningerne ved de af Værgeraadet i Medfør af § 11, 4de Stykke, truffne Foranstaltninger, forsaavidt disse ligge forud for Overværgeraadets Godkendelse af den skete Indstilling, og idet Kontraappellanterne herefter ikke kunne anses pligtige at udrede nogen Del af det indsøgte Omkostningsbeløb, der i sin Helhed er paaløbet, efter at Overværgeraadet havde godkendt den skete Indstilling om de ovennævnte Børns Anbringelse udenfor Hjemmet, ville de følgelig være at frifinde for Hovedappellanternes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Der vil være at tillægge de henholdsvis for Hovedappellanterne og for Kontraappellanterne beskikkede Sagførere for Underretten i Salær hver 30 Kr. og de for dem beskikkede Sagførere for Overretten i Salær hver 50 Kr., hvilke Beløb blive at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Mandag den 26 Maj.

Nr. 102. Overretssagfører C. Hald (Ingen)

mod

Enkefru Emma Haas (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Overretssagfører C. Hald, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 129. Sagfører Joh. Wog. Steenstrup (Ingen)

mod

Sagfører H. P. Nielsen som Inkassator for Firmaet **Petersen og Hansen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Sagfører Joh. Wog. Steenstrup, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 227.

Højesteretssagfører Liebe

mod

Aksel Theodor Dahl (Def. Dietrichson),

der tiltales for Røveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 April 1913: Arresterne Jørgen Laurits Petersen og Aksel Theodor Dahl bør straffes med Forbedringshusarbejde, Petersen i 1 Aar, Dahl i 2½ Aar og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Christensen og Nyholm, 20 Kr. til hver. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Dahls Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Aksel Theodor Dahl til Højesteretssagførererne Liebe og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Jørgen Laurits Petersen og Aksel Theodor Dahl tiltales for Røveri.

Dahl er født den 20 Januar 1890 og ved Dom anset: ved nærværende Rets Dom af 14 December 1907 efter Straffelovens § 229, Nr. 4, jfr. §§ 39 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved samme Rets Dom af 14 Marts 1908 efter Straffelovens § 64, §§ 228 og 229, 4de Stk., jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 10 Februar 1911 efter Straffelovens § 229, Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Han har i Aarene 1909, 1910 og 1912 været arresteret ialt 4 Gange ved forskellige af Rettens Kriminalkamre og ved Københavns Amts søndre Birk som sigtet for Ejendomsindgreb. Sagerne blev forsaavidt sluttede uden Tiltale, hvorimod han under den første af disse Sager vedtog en Bøde af 200 Kr. for Fornærmelse mod Politiet.

Rørlægger Frits Hjalmar Olsen har som Vidne edelig forklaret følgende:

Natten efter den 6 Januar 1913 kom han i noget beruset Tilstand fra Beværtning i Nyhavn og trak i Lille Kongensgade fra en Automat en Pakke Cigaretter, idet han omtrent samtidig saa paa sit Ur. Han erindrer ikke at have talt med Arrestanterne, før Arrestanten Petersen nu nærmede sig og bad ham om en Skærv, hvorpaa Olsen gav ham lidt Penge, kom i Snak med ham og fulgtes med ham over Gaden for, han erindrer ikke af hvilken Grund, at gaa med Arrestanten op i Nr. 19 i samme Gade; i Gadedøren stod Arrestanten Dahl, hvis Ansigt og Paaklædning Olsen ved Lyset fra Gaden aldeles tydeligt bemærkede, og hilste Godaften. Da Petersen og Olsen var komne et Stykke, i alt Fald ikke højere end til 1ste Sal, op ad Trappen i Huset, hvor der var ganske mørkt, spændte Petersen Ben for Olsen, gav ham med knyttet Haand et Slag paa Siden af Hovedet, saa at han faldt, og lagde Knæene paa hans Arme og holdt ham nede, medens en Anden, utvivlsomt Dahl, idet denne fulgte efter dem op ad Trappen, begyndte, trods Olsens Modstand, at rode i hans Lommer, hægtede Uret af dets Kædes Karabinhage, og tog det ud af hans Vestelomme, drejede ham om og stjal fra Baglommen i hans Benklæder en Pung, indeholdende i alt Fald godt 2 Kr., og søgte, men forgæves, at trække en Ring af hans Finger. Derpaa kom Petersen med en Bemærkning, hvorved han tiltalte Personen som Axel, og straks efter løb Personen, Olsen kan ikke sige hvorhen, idet han raabte: »Jeg bor paa 4de Sal, at Du ved det«. Nu fik Olsen sig befriet fra Petersen, der løb ud i Gaarden, medens Olsen løb ud paa Gaden, raabende paa Politi; nogle Politibetjente kom til, og Petersen blev fundet og anholdt i en Lyskasse i Husets Gaard.

Olsen gav derhos straks til Politiet af den anden Persons Udseende og Paaklædning en Beskrivelse, der passer paa Arrestanten Dahl.

Arrestanten Petersen, der ved Anholdelsen ikke fandtes i Besiddelse af noget Mistænkeligt, tilstod straks, at han og Dahl, der var i Følge, havde bemærket Olsen og talt om, at han kunde der vist

stjæles fra, hvorfor de fulgte efter ham hen i Lille Kongensgade, hvor Petersen gav sig i Snak med ham og, da han trak Cigaretter fra en Automat, saa, at han havde Penge i sin Pung, hvorpaa Arrestanterne enedes om at bestjæle ham; medens Dahl stillede sig i den aabne Gadedør til Nr. 19, foreslog Petersen, der forstod, at det gjaldt at faa Olsen ind paa Trappen der, ham at gaa med at sove i dette Hus, og da de var komne ind ad Gadedøren og op paa Trappen, greb Petersen ham, kastede ham om og holdt ham nede for at hindre ham i at modsætte sig, at Dahl fratog ham hans Værdisager. Petersen har ikke turdet benægte, men vil ikke huske at have slaaet Olsen i Ansigtet.

Han forklarede først, at han ikke vidste, om det var lykkedes Dahl at fratage Olsen Noget, men at Dahl pludselig løb, hvorpaa Petersen slap Olsen og gemte sig i Gaarden, hvor han kort efter blev anholdt, men senere har han forklaret, at han vel, da han væltede Olsen, raabte til Dahl: »Axel, kom nu«, men at Dahl slet ikke kom, men maa være løbet sin Vej, idet Olsen raabte om Hjælp, hvorfor Petersen slet ikke tror, at der er taget Noget fra Olsen; han nægter at have bemærket, at Olsen havde et Ur, hvorimod han saa, at han bar Urkæde.

Arrestanten Dahl, der har opgivet, at han paa det paagældende Tidspunkt var arbejdsløs, har vedholdende benægtet at have været med Petersen i Lille Kongensgade eller at have nogensomhelst Andel i Overfaldet. Han har angivet, at Janus Jønsson, der boede paa 4de Sal i Huset Nr. 19 i Lille Kongensgade, er en Ven af Petersen og mulig har faaet Del i Udbyttet.

Inspektionsbetjent Nr. 102, Høje, og Politibetjentene Nr. 297, Oreby, og Nr. 608, Bonde, have forklaret, at de ca. Kl. 1¹/₂ den paagældende Nat hørte Olsen raabe paa Politi udfor Nr. 19 i Lille Kongensgade, og at han, der var fuldstændig klar og fornuftig i sin Fremstilling, om end noget ophidset over det Passerede, da de kom derhen, forklarede, at han lige var bleven overfaldet af to Mænd, der havde frarøvet ham Ur og Portemonnæ, og at den ene var løbet op ad Trappen i Nr. 19, den anden ud i Gaarden, hvor Petersen nu blev anholdt, hvorpaa Høje og Bonde paa Husets Trappe ud for 2den Sal fandt en Æske Tændstikker og en Hue. De mene bestemt at huske, at Olsen straks viste dem sin Urkæde, som han bar i Tøjet, og viste, at Uret var borte.

Tændstikæskan, som er mærket med en svensk Kaffe-forretnings Navn, har Olsen genkendt som en, der ved Dahls Roden i hans Lommer blev revet op. Huen have Arrestanterne genkendt som Petersens; denne har forklaret, at han har tabt den under Oprinet.

Den i Huset paa 1ste Sal til Gaden boende Handelsmand Alexius Engelsen har i Retten forklaret, at han den paagældende Nat i Halvsøvn hørte Støj fra Gangen eller Trappen, i alt Fald nedenfor hans Løjlighed og hørte en Stemme, der minder ham om Arrestanten Dahls, hvorimod den ikke synes ham at ligne Arrestanten Petersens, sige noget som: »Jeg bor deroppe«, og straks efter hørte en Person løbe forbi hans Løjlighed højere op, uden at Vidnet, hvis Opmærksomhed nu blev henledt paa Raab paa Politi, lagde Mærke til, hvor højt Personen løb op, eller om han kom ned igen. Han har ikke hørt flere

Stemmer eller Lyd af Andres Fodtrin. Hans Bedstemoder, Enke Anna Engelsen, har til en Rapport ligeledes forklaret, at hun hørte En sige: »Jeg bor heroppe«.

Saa vel Olsen som den af Dahl nævnte Jønsson og dennes Kæreste, Torvaja Hansen, have benægtet, at Jønsson har deltaget i Overfaldet; de to Sidstnævnte benægte at have set noget til de stjaalne Koster eller at have set Arrestanterne efter Overfaldet. Ved Undersøgelse straks efter Overfaldet i Huset, hvis Gang og Trappe ere ca. 1 Meter brede, fandtes ingen Mistænkelig, og efter Politibetjentenes Forklaring maa det antages, at Dahl ikke efter deres Ankomst kan have forladt dette, hvorimod det er oplyst, at der fra dets Gaard er Adgang til Sidehusets Gaard og derfra var uhindret Udgang til Gaden, ad hvilken Dahl inden Politiets Ankomst kan være undløbet.

Uret og Portemonnæen ere ikke fundne.

Om Arrestanternes Færden den paagældende Nat er det isøvrigt oplyst, at de sammen med Jønsson, Torvaja og flere Andre havde været til Gilde hos Handelsmand Alexius Enger i Dronningensgade, hvorfra hele Selskabet fulgtes, og at Arrestanterne samt en Fyrbøder, kaldet »Bisse Peter«, skiltes fra det øvrige Selskab enten i Lille Kongensgade eller der i Nærheden. Arrestanten Petersen hævder, at han, Dahl og Peter derpaa gik sammen ned i Nyhavn og tilbage ad Kongens Nytorv, hvor de traf Anmelderen, og hvor Peter forlod dem. Dahl paastaar derimod, at han ved Hjørnet af Lille Kongensgade og Holmensgade skiltes fra de to Andre, inden de havde været i Nyhavn, og at han derpaa skraaede over Lille Kongensgade til Integade, gik til Adelgadekvarteret og derefter drev om i Byen til 5-Tiden om Morgen. To Personer, hvilke han har paaberaabt sig som Vidner paa, at han lidt før Kl. 2 var paa Hjørnet af Dronningens Tværgade og Borberggade, have erklæret, at de i det Mindste ikke huske dette, og at de ikke tro, at det forholder sig saaledes. »Bisse Peter« er ikke fundet under Sagen.

Efter det saaledes Foreliggende findes Anmelderen Olsens edelige Forklaring, der er i høj Grad bestyrket ved Arrestanten Petersens Forklaring, og som stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, medens Arrestanten Dahls Fortid taler stærkt mod ham, at burde lægges til Grund for Paadømmelsen, og det findes saaledes bevist, at Arrestanten Petersen i Forstaaelse med Arrestanten Dahl under de af Olsen omfornklarede Omstændigheder har slaaet ham om og holdt ham nede for at give Dahl Lejlighed til at udplyndre ham, og at Dahl benyttende sig heraf har frataget Olsen dennes Ur, der er vurderet til 150 Kr., og Pungen, der er vurderet til 50 Øre, samt dens Indhold.

Efter Olsens Forklaring tilføjedes der ham ved Slaget en øjeblikkelig Smerte, ligesom det efterlod nogen Hovedpine, men ikke andre Følger.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 243 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Petersen i 1 Aar, Dahl i 2¹/₂ Aar.

Nr. 229. Højesteretssagfører Møller

mod

Hans Peter Christensen og Hans Christian Albert Hermansen (Def. Liebe),

der tiltales: Førstnævnte for Bedrageri og Sidstnævnte for Tyveri eller Bedrageri.

Næstved Købstads Ekstrarets Dom af 2 Januar 1913: Arrestanten Søren Nielsen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder, Arrestanten Jens Peder Thorvald Andreas Sofus Jakobsen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Tiltalte Hans Peter Christensen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage. Den af Tiltalte, Arbejdsmand Hans Rasmus Olaf Adolf Vilhelm Andersen udstaaede Varetægtsarrest træder i Stedet for Straf. Tiltalte Hans Christian Albert Hermansen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Jensen, 40 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Mathiesen, 30 Kr. bør udredes in solidum af Arrestanterne Søren Nielsen og Jakobsen med $\frac{2}{5}$ og af de Tiltalte Christensen, Andersen og Hermansen med $\frac{1}{5}$ for hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Marts 1913: De Tiltalte, Arbejds mændene Hans Peter Christensen og Hans Christian Albert Hermansen bør hensættes, hver især, i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tyve Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Amstrup og Repsdorph, betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Hans Peter Christensen og Hans Christian Albert Hermansen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførererne Møller og Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Næstved Købstads Ekstraret hertil indankede Sag — der i 1ste Instans tillige angik 3 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indbragt her for Retten — ere Arbejds mændene Hans & Peter Christensen og Hans Christian Albert Hermansen satte under Tiltale, Christensen for Bedrageri, Hermansen for Tyveri eller Bedrageri.

Tiltalte Christensen er født den 25 Oktober 1868 og har tidligere inden Tybjerg Herreds Politiret vedtaget at erlægge en Bøde af 20 Kr. til Statskassen for ulovlig Brændesankning, hvorhos han efter sin Forklaring 2 Gange er idømt Bøder for Jagtforseelser.

Tiltalte Hermansen er født den 9 Juni 1873 og har tidligere, dog inden sit fyldte 14de Aar, gentagne Gange været straffet for Tyveri og Bedrageri.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Efter at Malkerøgter Christian Jensen den 7 November f. A. havde fratraadt sin Plads hos en Gaardejer i Guderup, tog han til Næstved, hvor han samme Dags Aften hos en Gæstgiver traf sammen bl. a. med Arbejdsmand Søren Nielsen, hvem han trakterede med Drikkevarer, ligesom han ogsaa selv drak saa meget, at han blev stærkt beruset. Ud paa Aftenen forlod han og Nielsen Gæstgiveriet, hvorefter de tilbragte Natten sovende i en Gartners Halmbod. Den paafølgende Morgen fulgte de ad til Næstved Granplantage, hvor efterhaanden flere andre Personer, og deriblandt de her under Sagen tiltalte Christensen og Hermansen, kom til, og sammen med disse konsumerede Jensen i Dagens Løb saa mange Drikkevarer, at han paany blev stærkt beruset. Under Drikkelaget opfordrede en af Selskabet Jensen og Tiltalte Christensen til at bytte Jakke med hinanden, og efter at Jensen var gaaet ind herpaa, modtog Tiltalte Christensen Jensens til 12 Kr. vurderede Jakke og gav ham sin egen, til 25 Øre vurderede, Jakke i Stedet, idet han i Bytte betalte ham 14 Øre, hvorefter Christensen iførte sig den tillyttede Jakke, som han senere har benyttet. Efter Christensens Forklaring vilde han, hvis han ikke selv havde været paavirket af Spiritus, ikke have byttet Jakke med Jensen, med Hensyn til hvem han var paa det Rene med, at han ikke dengang vidste af sig selv at sige. Han har derhos forklaret, at han, hvis Jensen bagefter var kommen til ham og havde gjort Krav paa sin Jakke, vilde have tilbageleveret den. Jakken er under Sagen tilbageleveret Jensen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Efter at denne Byttehandel havde fundet Sted, byttede Tiltalte Hermansen — hvis Forklaring om det i saa Henseende passerende vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse — Fodtøj med Jensen, saaledes at Hermansen fik Jensens til 5 Kr. vurderede Par Spændesko, medens Jensen i Bytte modtog Hermansens til 25 Øre vurderede Par Træsko samt 25 Øre kontant, hvilket Beløb Jensen dog samtidig tillod Hermansen at give en af de andre Tilstedeværende til Indkøb af Brændevin. Efter det Oplyste maa der gaas ud fra, at Jensen, ogsaa da denne Byttehandel foregik, var saa beruset, at han ikke vidste, hvad han foretog sig, samt fra, at dette var Hermansen — der har indrømmet, at det stod ham klart, at Jensen ikke i ædru Tilstand vilde have borthandlet sine gode Sko mod Tiltaltes Træsko —

bevidst. Spændeskoene, som Hermansen benyttede i Løbet af den samme Dag, ere tilbageleverede Jensen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For de af de Tiltalte saaledes udviste Forhold ville de være at anse efter Straffelovens § 257 efter Omstændighederne hver især med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, og i Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen — ved hvilken Tiltalte Christensen er anset efter bemeldte Lovbestemmelse med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage, medens Tiltalte Hermansen er anset efter Straffelovens § 228 med samme Art Fængsel i 2 Gange 4 Dage — være at forandre.

Tirsdag den 27 Maj.

Nr. 13. **Skattedepartementet** (den kst. Kammeradvokat)

mod

Overretssagfører **V. M. Amdrup** (Ingen),

betræffende et Stempelspørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juni 1912: Indstævnte, Overretssagfører V. M. Amdrup, bør for Tiltale af Citanterne, Skattedepartementet paa Statskassens Vegne, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betale Citanterne til Indstævnte med 50 Kroner. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ikke er Føje til at indskrænke Reglen i Stempellovens § 153 paa Grund af en fra Lovens § 155 hentet Analogi, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Den 28 September f. A. blev der uden forudgaaende Købekontrakt af Murmester Rasmus Petersen udstedt Skøde til fhv. Sadelmager og Tapetserer O. G. Petersen paa Ejendommen Matr. Nr. 3329, af Stadens udenbys Klædebo Kvarter. Dette Skøde blev den 29 September f. A. af Parterne for-

synet med Stempel efter den dagældende Lovgivning til Takst 935 Kroner. Skødet blev tinglæst den 16 Oktober f. A. og derefter af nærværende Rets 2det Brevskriverkontor indsendt til Stempelberigtigelse til Skattedepartementet. Ved Resolution af 11 December f. A. antog Skattedepartementet under Hensyn til, at Tinglæsningen først fandt Sted, efter at Lov Nr. 108 af 13 Maj 1911 var traadt i Kraft, i Medfør af Lovens § 155, Stk. 1, Skødet til at efterstemples med 465 Kroner 10 Øre. Denne Resolution paaankedes for Finansministeriet, der imidlertid under 8 Februar d. A. stadfæstede Skattedepartementets Resolution. Herefter har Indstævnte, Overretssagfører V. M. Amdrup, ved Skrivelse til Skattedepartementet af 13 Februar d. A. anmodet om, at Resolutionen maa blive undergivet Domstolenes Prøvelse under en mod ham paa det Offentliges Foranstaltning anlagt Retssag, saaledes at han overfor Administrationen betragtes som Skyldner for den resolverede Stempeltakst, og Citanterne — Skattedepartementet — have derpaa under denne Sag paastaet Indstævnte tilpligtet at betale det fornævnte Beløb 465 Kroner 10 Øre tilligemed den Amtsforvalteren for Stemplingen tilkommende Kendelse af 25 Øre eller ialt 465 Kr. 35 Øre, med Renter 5 pCt. p. a. af 465 Kroner 10 Øre fra Stævningens Dato den 8 Marts d. A. og Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat, som har givet Møde for Citanterne.

Indstævnte har paastaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Da Stempelovens § 155, Stk. 1, ikke indeholder Hjemmel til at fordre yderligere Stempelafgift i et Tilfælde som det foreliggende, hvor der mellem de paagældende Parter uden forudgaaende Købekontrakt er oprettet Skøde før 1 Oktober 1911, vil Indstævntes Frifindelsespaastand være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger ville Citanterne have at godtgøre Indstævnte med 50 Kr., og der bliver herefter ikke Spørgsmaal om at tillægge den konstituerede Kammeradvokat noget Salær.

Nr. 11. Fru Anna Marie Niebuhr, født Kochen (Harboe)

mod

Kurator i Ejendomsmægler J. H. Niebuhrs Konkursbo, Sagfører A. C. Thomassen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af en Ægtepagt, der var underskrevet af en Mindreaarig alene.

Gjerlev-Onsild Herreders Skifterets Decision af 27 Maj 1911: Den af Anna Marie Niebuhr, Ejendomsmægler af Onsild Stationsby Jens Herman Niebuhrs Hustru, nedlagte Protest imod, at en Del

Effekter, der omhandles i en mellem hende og Fallenten under 24 Februar 1909 oprettet Ægtepagt angaaende Særeje for hende, inddrages under Mandens Konkursbo, kan ikke tages til Følge.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Marts 1912: Den paa-ankede Skiftedecision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og der tillægges den for Appellantinden, Anna Marie Niebuhr, født Kochen, beskikkede Sagfører sammesteds, Overretssagfører Jørgensen, i Salær 40 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Harboe 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Ejendoms­mægler af Onsild Stationsby Jens Hermann Niebuhrs Bo den 23 December 1910 var taget under Konkursbehandling ved Gjerlev-Onsild Herreders Skifteret, og efter at der derpaa var foretaget Registrering og Vurdering af det i Fallentens Løjlighed beroende Indbo og andet Løsøre, nedlagde hans Hustru, nemlig Appellantinden Anna Marie Niebuhr, født Kochen, nu i Randers, paa en den 10 Januar f. A. afholdt Skiftesamling Indsigelse mod Realisationen af det registrerede Indbo, idet hun gjorde gældende, at det tilhørte hende som hendes Særeje, og da Boets Kurator i Modsætning hertil hævdede, at de registrerede Effekter tilhørte Boet, udspandt der sig en Disput, som ved Skifterettens Decision af 27 Maj f. A. afgjordes derhen, at Appellantindens Indsigelse ikke kunde tages til Følge. Sagen er nu af hende efter Stævning til Boets Kurator indanket her for Retten, hvor hun har gentaget sin for Skifteretten nedlagte Indsigelse, medens Konkursboet har procederet til den indankede Decisions Stadfæstelse.

Ifølge Sagens Oplysninger har Appellantinden, der er født den 6 Marts 1887, tidligere været gift med en Cyklehandler J. P. Tander; men deres Ægteskab ophævedes ved kgl. Bevilling af 17 Juli 1909, hvorefter hun den 6 August s. A. indgik Ægteskab med Niebuhr. Den 16 August 1907 var der mellem Appellantinden og Tander oprettet en Ægtepagt, hvorved bl. a. forskellige hende tilhørende Indbogenstande holdtes udenfor Formuefællesskabet, og den 24 Februar 1909 er der ligeledes mellem hende og Niebuhr oprettet en Ægtepagt, der tinglæstes den 3 næstefter, ifølge hvilken forskellige Effekter — hvoraf en Del ere identiske med de i Ægtepagten af 1907 omhandlede

— holdes udenfor Formuefællesskabet som Appellantindens Særeje. I Ægtepagten af 1909, der er underskrevet af Appellantinden uden Kurator, hedder det nærmere:

1.

Fra det Formuefællesskab, der iøvrigt skal bestaa mellem os som Ægtefæller, gøre vi den Undtagelse, at alt vor Indbo, hvorover en Fortegnelse hosføres, samt saadanne Effekter, hvormed disse Genstande erstattes, ombyttes eller forbedres, saavel som Hustruens Udstyr af Gangklæder, Smykker og lignende Ting til personlig Brug skal være mit Anna Marie Tander, f. Kochens Særeje, saa at det ikke kan tjene til Fyldestgørelse for nogen af min tilkommende Mand stiftet Gæld.

2.

Som mit Særeje forbliver ogsaa alt, hvad jeg Anna Marie Tander herefter ved Arv, Gave eller paa anden Maade maatte erhverve.

3.

Over Særejet er jeg Anna Marie Tander dog uberettiget til at disponere uden min Mands Samtykke.◀

Fra Boets Side er det gjort gældende, at Ægtepagten af 1909 er ugyldig, eftersom den er underskrevet af Appellantinden alene og ikke tillige af hendes Kurator.

Appellantinden har fremlagt en den 17 December 1910 dateret Skrivelse fra hendes Fader, Gas- og Vandmester H. Kochen af Højbjerg — der har medunderskrevet Ægtepagten af 1907 som hendes Kurator — til Herredsfogden i de ovennævnte Herreder, ifølge hvilken Ægtepagten af 1909 er oprettet med hans Tilladelse; men selv afset fra, at Boet har benægtet Rigtigheden heraf, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til denne Skrivelse — der er udfærdiget i Anledning af, at det under en Udlægsforretning var statueret, at de i Ægtepagten ommeldte Effekter tilhørte Fællesboet — idet det efter Indholdet af Bestemmelserne i §§ 1 og 2 i Lov om Formueforholdet mellem Ægtefæller af 7 April 1899 maa antages, at Kurators Samtykke til Ægtepagten skal foreligge skriftligt.

Ligesaa lidt kan der gives Appellantinden Medhold, naar hun har gjort gældende, at hun, der opnaaede Fuldmyndighed ved sit Ægteskabs Ophævelse, maa anses at have godkendt Ægtepagten ved at indgaa det deri ommeldte Ægteskab.

Endelig har Appellantinden her for Retten villet hævde, at Ægtepagten af 24 Februar 1909, der efter hendes Formening alene indeholder Bestemmelser til hendes Fordel, er en saadan erhvervende Retshandel, hvis Gyldighed ikke er betinget af Fuldmyndighed hos Erhververen. Men ej heller paa dette Grundlag vil Ægtepagten kunne opretholdes henset til den udtrykkelige i fornævnte Lovs § 2 indeholdte Bestemmelse om, at der, naar nogen af Parterne er mindre-aarig ved Ægtepagtens Oprettelse, kræves Kurators Samtykke.

Som Følge af det Anførte maa det billiges, at Appellantindens

Indsigelse ved den paaankede Decision er forkastet, og bemeldte Decision vil derfor være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge den for Appellantinden beskikkede Sagfører sammesteds i Salær 40 Kr., der blive at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdag den 28 Maj.

Nr. 64. Fabrikant **K. B. Bruun** (Møldrup)

mod

Skomager **Lars Søren Nielsen** (Henriques efter Ordre),

betreffende Spørgsmaalet om Indstævntes Krav paa Erstatning i Henhold til § 33 i Automobillov 27 Maj 1908.

Nykøbing F. Bytings Dom af 27 Februar 1911: Indstævnte, Fabrikant K. B. Bruun, bør for Tiltale af Citanten, Skomager L. S. Nielsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Januar 1912: Appellindstævnte, Fabrikant K. B. Bruun af Nykøbing paa Falster, bør til Appellanten, Skomager Lars Søren Nielsen, sammesteds, betale 4930 Kr. 40 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 10 Marts 1910, til Betaling sker. Sagens Omkostninger i begge Instanser ophæves. Der tillægges Overretssagfører Olivarius 60 Kr. i Salær hos det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. For Overrettens Vedkommende vil der intet Stempelforbehold være at tage.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Kontra-appellantens subsidiære Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hoved-

appellanten, Fabrikant K. B. Bruun, 10 Kroner og Kontra-appellanten, Skomager Lars Søren Nielsen, 2 Kroner. Der tillægges Sagfører C. B. Olivarius i Salarium for Møde under et Tingsvidne 15 Kroner og Højesterets-sagfører Henriques i Salarium for Højesteret 120 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da Appelindstævnte, Fabrikant K. B. Bruun af Nykøbing paa Falster, den 1 August 1909 om Aftenen mellem Kl. 8¹/₂ og 9 med et ham tilhørende og af ham selv ført Automobil i Retning mod Øst passerede Dæmningen mellem Lolland og den til Nykøbing førende Chr. IX's Bro, paakørte han Appellanten, Skomager Lars Søren Nielsen af Nykøbing, der derved paadrog sig en større Hudafskrabning i Nakken og et Brud af venstre Skinneben, der havde til Følge, at Appellanten henlaa som Patient paa Købstadens Sygehus fra den 2 August til den 19 December 1909, og at hans venstre Ben maatte amputeres lidt under Knæet. Til Oplysning om, hvorvidt Appelindstævnte ved den paagældende Lejlighed havde gjort sig skyldig i Overtrædelse af den dagældende Lov om Kørsel med Automobiler af 27 Maj 1908, blev der inden Musse Herreds Politiret indledet en offentlig Undersøgelse, hvilken imidlertid i Marts 1910 sluttedes, uden at der blev rejst Tiltale mod Appelindstævnte, og saaledes, at Appellanten henvistes til at søge sit Krav paa Skadeserstatning gennemført ved civilt Søgmaal.

Under en straks efter af Appellanten ved Nykøbing Falster Købstads ordinære Ret anlagt Sag paastod han derpaa Appelindstævnte som den for Paakørselen formentlig ansvarlige dømt til at betale ham:

- a) i Erstatning for Tabet af det amputerede Ben og den ham tilføjede vedvarende Forringelse af hans Arbejdsevne 10,000 Kr. eller subsidiært et ved Rettens Skøn fastsat Beløb,
- b) som Godtgørelse for de ham ved Sygelejet m. m. forvoldte positive Udgifter 430 Kr. 40 Øre og
- c) til Anskaffelse af et kunstigt Ben 300 Kr.,

tilligemed Renter af de ham tildømte Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 10 Marts 1910 og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Appelindstævnte principalt paastod sig pure frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved fornævnte Rets Dom af 27 Februar 1911 blev Appelindstævntes Frifindelsespaastand taget til Følge, medens Sagens Omkostninger ophævedes, og Appellanten har derefter indbragt Sagen her for Retten, hvor han, hvem der under 22 April s. A. er meddelt Bevilling til fri Proces for Overretten, ved den for ham beskikkede Sagfører, Overretssagfører Olivarius, har nedlagt Paastand paa i Erstatning og Godtgørelse for hafte Udlæg at erholde tilkendt hos Appelindstævnte ialt 10,451 Kr. — subsidiært et ved Rettens Skøn fastsat Beløb — med Renter heraf som for Underretten paastaaet og Sagens Omkostninger i begge Instanser, forsaavidt angaar Omkostningerne her for

Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretssagfører Olivarius, hvilket denne sidste i hvert Tilfælde har paastaat sig tilkendt hos det Offentlige. Appellindstævnte procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse og paastaar sig tilkendt Appellsagens Omkostninger.

Foreløbig hemærkes, at der intet Hensyn vil kunne tages til Appellantens Paastand, forsaavidt det i Godtgørelse for positive Udgifter paastaande Beløb 451 Kr. overstiger 430 Kr. 40 Øre, til hvilket sidstnævnte Beløb Appellanten for Underretten har nedsat sin tilsvarende der oprindelig nedlagte Paastand.

Saaledes som Sagen foreligger, vil Afgørelsen af, om Appelindstævnte er pligtig at erstatte Appellanten den denne ved Paakørselen forvoldte Skade, i Medfør af § 33 i fornævnte Lov Nr. 180 af 27 Maj 1908 alene bero paa, om det efter det foreliggende kan antages, at Appellanten, som af Appelindstævnte hævded, selv ved grov Uagtsomhed har hidført Skaden.

Det fremgaar af Sagen, at Appellanten, der den Gang maa antages at have været i en Alder af 56 Aar, ved den paagældende Lejlighed sammen med en voksen Datter og dennes Forlovede passerede Dæmningen i modsat Retning af Automobillet, at han, da han saa denne komme imod ham, gik paa den langs Dæmningens sydlige Side værende Gangsti eller maaske snarere lidt uden for denne paa Kørebanelen, og at Paakørselen fandt Sted paa den ca. 12 Alen brede Kørebanelens nordre Halvdel under Appellantens Forsøg paa at passere fra Dæmningens sydlige til dens nordlige Side. Han har selv under den ved Musse Herreds Politiret indledende Undersøgelse forklaret, at han besluttede sig til at gaa over Kørebanelen, fordi han frygtede for, at han ved at vedblive at gaa som hidtil, kunde blive overkørt af Automobillet, men at Grunden maaske ogsaa var den, at han — hvad der, da den nordre Passage, som han styrede over til, ikke var forsynet med noget særligt Fortov, saaledes som Tilfældet var med den søndre, maa anses for det eneste antagelige — vilde undgaa det Støv, som Automobillet hvirvlede op, og som af en nordlig Vind førtes ind over Gangstien paa Dæmningens Sydside. Hvorledes Appellanten blev ramt af Automobillet, hvis Lygter var tændte, og som efter Appelindstævntes Anbringende kørte med en Fart af godt 2 Mil i Timen, men efter nogle under Sagen afgivne Vidneforklaringer med betydelig større Fart, er ikke med Sikkerhed oplyst, omend en efter Paakørselen stedfunden Besigtigelse af Automobillet bestyrker Appelindstævntes Anbringende om, at Appellanten blev ramt af Automobilets højre Forhjul og Hjulskærm under en Drejning af Automobillet tilvenstre, som Appelindstævnte umiddelbart forinden Sammenstødet foretog for at undgaa Paakørselen. Appelindstævnte har for Politiretten forklaret og under nærværende Sag fastholdt, at han, straks da han saa Appellanten træde ud paa Kørebanelen i kort Afstand fra Automobillet, slog Maskinen fra og — samtidig med at foretage den ovennævnte Drejning tilvenstre — bremsede saa stærkt, han kunde, hvorfor Automobillet ogsaa standsede 3—4 Alen paa den anden Side af Paakørselsstedet.

Efter det Oplyste maa der vel gaas ud fra, at Brømseapparatet efter Paakørselen sad fast som Følge af en kraftig Brømsning, men da de fleste Vidneforklaringer gaar ud paa, at Afstanden mellem

Paakørselsstedet og det Sted, hvor Automobilet standsede, var ca. 50 Alen, finder Appellindstævntes Anbringende om at have brugt Bremsen før Paakørselen ingen Støtte i det iøvrigt Oplyste.

Medens det efter alt Foreliggende ikke kan betvivles, at Paakørselen vilde være undgaaet, hvis Appellanten havde holdt sig paa Gangstien langs Dæmningens Sydside, og at Appellantens Beslutning om uden tvingende Grund at gaa over Kørebanen foran Automobilet har været paavirket af en fejlagtig Bedømmelse af Automobilets Afstand og den Fart, hvormed det kørte, savnes der iøvrigt i Sagen nærmere Oplysninger om de Omstændigheder, der er afgørende for Bedømmelsen af, om Appellantens Overgang over Kørebanen kan betegnes som grov Uagtsomhed fra hans Side eller ej, og om Appellindstævnte har udvist tilbørlig Forsigtighed og Opmærksomhed og holdt sig Lovens Forskrifter efterrettelige, i hvilken Henseende ydeligere bemærkes, at det end ikke er oplyst, om Paakørselen fandt Sted før eller efter det mellem Kl. 8¹/₂—9 Aften indtrædende Tidspunkt, efter hvilket Kørehastigheden i Medfør af Lovens § 22, 3dje Stk., jfr. § 21, 5te Stk., ikke maa overskride 2 Mil i Timen, og at de afhørte Vidners Angivelse af Afstanden mellem Automobilet og Appellanten i det Øjeblik, denne begyndte at overskride Kørebanen, varierer fra ca. 75 Alen til ikkun 6—7 Alen.

Efter den i Lov 27 Maj 1908 § 33 indeholdte særlige Ansvarsregel findes herefter Betingelserne for at statuere Ansvarsfrihed for Appellindstævnte ikke at være tilstede, og Sidstnævnte vil derfor være at dømme til at erstatte Appellanten den ham ved Sammenstødet paaførte Skade. I det Appellantens Paastand, forsaavidt angaar Godtgørelse for hans positive Udgifter ved Sygelejet, findes tilstrækkelig dokumenteret og den ham for Tabet af venstre Ben og for den heraf flydende Invaliditet tilkommende Erstatning efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes at kunne bestemmes til 4500 Kr., vil Appellindstævnte være at dømme til at betale Appellanten ialt 4930 Kr. 40 Øre med Renter heraf som paastaaet. Den indankede Dom vil i Overensstemmelse hermed være at forandre, medens dens Bestemmelser om Ophævelse af Sagens Omkostninger tiltrædes. Efter Omstændighederne findes ogsaa Appellsagens Omkostninger at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge Overretssagfører Olivarius, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 60 Kr., der vil være at udrede af det Offentlige.

Torsdag den 29 Maj.

Nr. 225.

Højesteretssagfører Winther

mod

Christen Nielsen kaldet Christen Berg Nielsen (Def. Henriques),

der tiltales for Tyveri, Hæleri og Overtrædelse af Straffelovens §§ 288 og 296.

Skive Købstads Ekstrarets Dom af 10 December 1912: Arrestanten Christen Nielsen, kaldet Christen Berg Nielsen, bør hen-sættes til Tugthusarbejde i 3 Aar. Han udreder til de danske Stats-baner i Erstatning 67 Kr. 57 Øre, og han udreder alle af Forunder-søgelsen og Sagen flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Rosenthal, 100 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Marts 1913: Under-retsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, betaler Arrestanten 60 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Ad-færd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte for den i den indankede Dom ommeldte Beskadigelse af den Jernbanen tilhørende Salonvogn vil være at anse efter Straffelovens § 296 og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Nielsen, kaldet Christen Berg Nielsen, til Højesterets-agførerne Winther og Henriques 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Skive Købstads Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Christen Nielsen, kaldet Christen Berg Nielsen, sat under Tiltale for Tyveri, Hæleri og Overtrædelse af Straffelovens §§ 288 og 296.

Arrestanten, der er født den 10 Maj 1860, har tidligere været anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 15 Februar 1902 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, samt efter dens § 100 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, hvorhos der i Aaret 1908 har været indledet Undersøgelse mod ham ved Skive Købstads Politiret som sigtet for Tyveri, uden at det oplyste dog førte til, at der rejstes Tiltale mod ham.

Ved Underretsdommen er Arrestanten, der under Sagen har været sigtet for en Mængde Forbrydelser, alene fundet skyldig til Straf for følgende Forhold, om hvilke der derfor, idet Sagen er indanket efter hans Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, her for Retten alene bliver Spørgsmaal.

Natten mellem den 26 og 27 April 1911 blev der forøvet forskellige Indbrud i Skive, nemlig paa Andelssvineslagteriet, paa Koopmanns Svineslagteri, paa Jernbanestationen og paa Toldkontoret.

Til Andelssvineslagteriet havde Tyven eller Tyvene ifølge den af Politiet den følgende Dag anstillede Undersøgelse skaffet sig Adgang gennem et Vindu, som var bleven opbrudt ved Hjælp af et ca. $\frac{1}{2}$ Tomme bredt Brækjern eller lignende Stykke Værktøj. I Kontoret havde de derefter ved Hjælp af en trekantet Fil eller et tilsvarende kantet Redskab aabnet Skufferne i Skrivepulten ved at bore lige over Laasene; men da der ikke opbevaredes Penge i Skufferne, havde de intet Udbytte haft, og der savnedes ej heller andre Ting paa Kontoret.

Paa Koopmanns Slagteri var der ligeledes aabnet et Vindue til Kontoret, rimeligvis med samme Brækjern eller i alt Fald med et Brækjern af samme Størrelse, og i Kontoret havde Tyvene opbrudt en Bordskuffe samt 3 Skrivebordsskuffer ganske paa samme Maade som paa Andelsslagteriet; men ej heller paa det her omhandlede Slagteri havde Tyvene fundet Penge eller andre Værdisager, og der savnedes ikke andre Ting paa Kontoret.

Til Jernbanestationens Godsekspektion havde Tyvene skaffet sig Adgang ved at aabne en Dør med en falsk Nøgle eller Dirk, hvorpaa de havde aabnet flere Bordskuffer paa samme Maade som paa Slagterierne. Efter Indbrudet savnedes to mindre Pengebeløb, der havde beroet i en af Skufferne, nemlig 74 Øre, tilhørende Kørselsentreprenøren og 25 Øre, tilhørende Godsekspektionen, men der udover intet.

Til Toldkontoret havde Tyvene ligeledes skaffet sig Adgang med en falsk Nøgle eller Dirk og havde derefter aabnet nogle Skuffer i Toldforvalterens Skrivebord samt en Skuffe i en Skrivepult. Efter Indbrudet savnedes et Kontoret tilhørende Pengebeløb af mindst 50 Øre, der havde beroet i en af Skrivebordsskufferne, samt en Uniformshue, tilhørende Toldassistent Kjertmann. Under deres Ophold i Kontoret havde Tyvene tændt Gasblussene, der endnu brændte den følgende Morgen. De havde derhos efterladt et med Blyant skrevet Brev af uforstaaeligt Indhold og forsynet med Tegninger af en sort Haand. Endvidere havde de efterladt en Dirk, forfærdiget af galvaniseret Staaltraad.

Paa Jernbanestationen havde Tyvene endvidere skaffet sig Adgang til Ekspeditionsrummet for Frimærkepakker m. m. ved ude fra Perronen at aabne Døren med en Nøgle eller Dirk og havde derefter fra nævnte Lokale medtaget 2 Regnkapper, tilhørende de paa Stationen tjenestegørende Overportører.

Endelig havde de paa Stationspladsen sat sig i Besiddelse af en Dræsin, aflaaet med Kæde og Hængelaas, som de havde itubrudt, hvorpaa de havde kørt Dræsinen ind paa Jernbanesporet. I Nærheden af det Sted, hvor den havde staaet, fandtes den følgende Morgen en omtrent ny blød Hat af graat Stof med sort Baand, men uden For, og længere ude paa Stationspladsen fandtes nogle Dele af et Rejsetæppe, der antagelig var afrevne af Dræsinens Tandhjul. Langs det Spor, ad hvilket Dræsinen maatte antages at være kørt ud fra Stationen, fandtes Fodspor mellem Skinnerne af Turist- eller Gymnastiksko.

Om Morgenen den 27 indløb der til Skive Jernbanestation telegrafisk Meddelelse om, at Dræsinen var funden staaende paa Hovedsporet ca. 300 Alen uden for Viborg Jernbanestation, og de 2 Regnkapper liggende paa Dræsinen. Et Rejsetæppe, stærkt beskadiget og svarendetil de Dele af et Rejsetæppe, der som meldt var funden ved

Skive Station, blev ligeledes den 27 fundet paa Banestrækningen mellem Ravnstrup og Viborg. Ved en samme Dag foretagen Undersøgelse viste det sig derhos, at der paa Baneterrænet, hvor Dræsinen var efterladt, fandtes lignende Fodspor som de, der var iagttagne ved Skive Station.

Samme Dag indløb der til Politiet i Silkeborg telefonisk Meddelelse om, at en mistænkelig Taske, indeholdende Indbrudsværktøj m. m., var undervejs til Silkeborg, idet en Passager fra Alken Station havde ladet telefonere til Skanderborg Station, at han havde glemt Tasken der og ønskede den sendt til Silkeborg under Adr.: »Nielsen, Restante«. Politiet havde endvidere modtaget et Signalement af den paagældende Passager, passende paa Arrestanten, der driver en Kaffe-forretning i Silkeborg. Da der tilmed i Pakken fandtes noget Indpakningspapir, paatrykt Arrestantens Firmanavn, samt da det oplystes, at Arrestanten den 26 havde forladt Silkeborg og var vendt tilbage med Toget den 27, blev han eftersøgt. Han var imidlertid bleven opmærksom paa, at Politiet holdt Øje med ham, hvorfor han havde forladt sit Hjem, og først den 30 s. M. om Aftenen blev han paagrebet.

Den 1 Maj modtog Politiet i Silkeborg fra Jernbanestationen sammesteds Meddelelse om, at en Person, antagelig Arrestanten, havde overnattet i en i en Remise ved Stationen staaende Salonvogn. Dørene til Vognen havde været aflaaede, men Personen havde skaffet sig Adgang gennem et Vindue, der kunde aabnes udvendig fra. Ved en af Politiet samme Dag foretagen Undersøgelse fandtes i Vognen et smalt Stykke Karton, paaskrevet med Blyant, 1 Sigtebrød og $\frac{1}{4}$ Pd. Margarine samt nogle Smaating, som Personen havde efterladt. Endvidere fremgik det af Undersøgelsen, at 5 Gardiner, der havde været anbragte for Vinduerne, var afrevne, ligesom to Stykker Plys og noget Vat var revet af en i Vognen staaende Chaiselong.

Den fornævnte Taske — en saakaldt Citytaske — fandtes, da den afleveredes til Politiet, at indeholde bl. a. et Stykke Indpakningspapir, mærket »Silkeborg Kaffebod, Søndergade 1, Silkeborg«, 11 Nøgler, 1 Skruenøgle, 1 Par blaa Brillor i Federal samt indpakket i en Avis: 1 Brækjern, 3 Skruetrækkere, 1 Dirk af Staaltraad samt en Dolk eller Skedekniv.

Med Hensyn til Sigtelsen for Deltagelse i de ovennævnte Indbrud m. m. har Arrestanten afgiven en Forklaring, der gaar ud paa følgende:

En Dag i Foraaret 1908, da han efter at være løsladt af Arresten i Skive rejste med Jernbanen til Aarhus, hvor han, der er uddannet som Maskinsmedker, vilde søge Plads, traf han en Person ved Navn Christensen, som, da de var bleven alene i Kupeen, erklærede, at han kendte Arrestanten fra Forbedringshuset, hvor Christensen selv havde været, og da han bad om Understøttelse »for gammelt Kammeratskabs Skyld«, gav Arrestanten ham 20 Kr., idet han troede, at han dermed var fri for Personen. I Juli Maaned 1909 traf Arrestanten for anden Gang Christensen, nemlig paa Skanderborg Station, og da de begge skulde med Toget Vest paa, fulgtes de ad. Ogsaa denne Gang anmodede Christensen, der var i Følge med en lille, ca. 30-aarig Mandsperson, Arrestanten om en Understøttelse, men fik ingen, da Arrestanten den Gang havde smaaet med Penge, og da Arrestanten stod ud ved Silkeborg, sagde Christensen noget som: »Ja, vi ses nok en anden Gang«, eller

»jeg skal nok træffe Dem«. Tredje Gang, Arrestanten traf Christensen, var i Slutningen af Aaret 1910. Arrestanten kan i hvert Fald ikke med Bestemthed mindes at have haft Besøg af Christensen for paa dette Tidspunkt, men det staar dog for ham, at Christensen har været hos ham en Gang i Mellemtiden. Christensen kom som anført i Slutningen af Aaret 1910 en Lørdag Aften tæt op mod Jul, da Arrestantens Hustru havde forladt Butikken, indenfor efter flere Gange at have staaet og kikket ind af Vinduet. Han forlangte ved denne Lejlighed 25 à 30 Kr., som han imidlertid ikke fik, idet Arrestanten af-færdigede ham og lukkede Butikken; men nogle Dage efter kom Christensen igen og forlangte Penge med Tilføjende, at han i modsat Fald vilde fortælle Arrestantens Hustru om Arrestantens Fortid, og af Frygt for, at Christensen skulde gøre Alvor af denne Trusel, udbetalte Arrestanten ham 30 Kr. En Gang siden har hans Hustru meddelt ham, at en Person, vistnok en Lørdag Aften, havde gaaet og kikket ind ad Butiksvinduerne, da Arrestanten var gaaet i Seng, og Arrestanten antager, at det har været Christensen, der ikke har villet gaa ind, da han ikke saa Arrestanten. Sidste Gang, Christensen henvendte sig til Arrestanten, var den 24 April 1911, da han atter indfandt sig og afkrævede Arrestanten Penge. Da Arrestanten svarede, at han ingen havde, sagde Christensen, at saa maatte de ud sammen for at skaffe nogle, og efter megen Vægning indvilligede Arrestanten i at træffe Christensen paa Langaa Jernbanestation, hvorfra de skulde følges til Viborg for at begaa Indbrudstyveri, uden at der var Tale om, hvor i Viborg de skulde stjæle. Rejsen fandt imidlertid ikke Sted den Dag, da Arrestanten blev angrebet af et Maveonde, hvoraf han jævnligt havde lidt; men den følgende Dag modtog han med Formiddagsposten et lukket Korrespondancekort, stemplet »Randers« og underskrevet »P. Chr.«, indeholdende en Anmodning til ham om at møde »snarest muligt«, da der i modsat Fald vilde ske ham noget ubehageligt. Kortet har han ikke opbevaret. Den 24 havde de i Forening udsøgt noget Værktøj i Arrestantens Værksted i Kælderen, hvor Christensen udtog et Par Skruetrækkere og et Brækjern og indpakkede det i noget graat Papir samt sagde til Arrestanten, at det skulde han tage med. Den 26 rejste da Arrestanten med Toget Kl. 3³⁰ Eftermiddag, idet han foregav for sin Hustru, at han agtede sig til København i Forretningsanliggender, dog med et Ophold i Aarhus. Af Bagage havde han kun medtaget en Citytaske, indeholdende nogle Rejsefornødenheder og det ovenomhandlede Værktøj, som han den 25 om Aftenen havde bragt hen i Garderoben paa Jernbanestationen, for at hans Hustru ikke skulde se det, samt et Rejsetæppe. Paa Langaa Station traf han Christensen, og de rejste da med det om Aftenen Kl. 7⁰⁵ afgaaende Tog Vest paa. Arrestanten havde taget Billet til Viborg, men Christensen sagde, at der intet var at gøre der, og i Viborg løste Christensen Billet for Arrestanten til Skive, hvad Arrestanten ikke selv kunde besørge, da han allerede i Langaa havde faaet Diarré og i Viborg paany maatte paa Retiraden. Under Opholdet i Viborg havde han tillige Opkastninger. Paa Vejen fra Viborg til Skive talte Christensen og han ikke om, hvor de skulde begaa Indbrud, idet Arrestanten følte sig utilpas paa Grund af sit Mavetilfælde. Da de ved Nitiden naaede Skive, maatte Arrestanten paany paa Retiraden, hvorimod

Christensen gik sig en Tur i Byen. Han kom tilbage efter en Time Tids Forløb, og der var da slukket alle Vegne paa Jernbanestationen. Efter at de derpaa havde tilbragt nogen Tid i Nærheden af Stationen og bl. a. ventet ved et lille Anlæg, der ligger nord for den, gik de sammen ind paa Perronen ad Indgangen ved den vestre Ende af Stationsbygningen. Her forsvandt Christensen en kort Tid og kom derefter tilbage med 2 Regnfrakker uden at omtale, hvor han havde faaet dem fra, og de iførte sig hver en af dem. Derpaa sagde Christensen, at nu gjaldt det om at skaffe sig et Køretøj. Da Arrestanten spurgte, hvad han mente dermed, svarede han, at det kom ikke Arrestanten ved, og Arrestanten blev i det hele groft behandlet af Christensen, der øjensynlig var irriteret over, at Arrestanten stadig skulde paa Retiraden og, som Christensen udtrykte sig, ikke kunde bruges til andet. Da Arrestanten efter paany at have besørget sin Nødtørft kom ud, stod han en kort Tid paa Perronen uden at vide, hvor Christensen var bleven af, men derefter hørte han en klaprende Lyd, og Christensen kom straks efter trækkende med Dræsinen, som gjorde forholdsvis stærk Støj, og medens Arrestanten blev paa Perronen, trak Christensen Dræsinen med sig hen til en Blokpost i Nærheden af Lokomotivremisen. Her anbragte Arrestanten sin Taske og Tæppet paa Dræsinen og gav Pakken med Redskaberne til Christensen, der pakkede dem op og beordrede Arrestanten til at følge med.

Først gik Christensen, efterfulgt af Arrestanten, hen til en nærliggende Bygning, formentlig enten Godsekspeditionen eller Toldbodbygningen. Her fremtog Christensen et stort Knippe Nøgler af sin Lomme, men Arrestanten tror dog nærmest, at han dirkede Døren op, idet han mumlede noget om, at det var »Satans til Laas«, hvortil Nøglerne ikke passede. Medens Arrestanten holdt Vagt udenfor, var Christensen inde i Bygningen et Kvarters Tid og havde Lys derinde, formentlig fra en elektrisk Lommelygte, som Arrestanten havde set i hans Besiddelse. Da Christensen kom tilbage, sagde han, at der intet havde været at gøre, idet »de Bæster jo lukkede alting inde i Pengeskabet«.

Derpaa gik Christensen hen til en anden Bygning paa Jernbanens Terræn lige overfor den første, formentlig Toldbodbygningen eller Godsekspeditionen, udenfor hvilken Arrestanten længe stod Vagt, Christensen, der skaffede sig Adgang gennem Døren paa samme Maade som ved den første Bygning, tændte Lys derinde og spurgte Arrestanten, om det kunde ses udefra, hvortil Arrestanten, idet der var Skodder for Vinduerne, svarede benægtende med Tilføjende, at Christensen blot skulde skynde sig. Christensen blev længere Tid derinde, og Arrestanten tror, at han holdt Maaltid, idet han kom frem med et Stykke Papir i Haanden og spurgte Arrestanten, om han ikke vilde ind og varme sig, hvad Arrestanten dog ikke turde. Da Christensen omsider kom ud, spurgte Arrestanten ham, om han ikke fik noget ud deraf, hvortil Christensen svarede noget lignende som, at alting havde været tomt, og Arrestanten fik saaledes ej heller noget Udbytte herfra.

De gik derefter ud paa Gaden til Slagteriets nye Bygning, formentlig Andelsslagterierne. Christensen gik gennem et lille Anlæg hen til et Vindu og sagde til Arrestanten om nu at passe paa, at ingen

kom, da det vistnok lavede lidt Spetakel; men Arrestanten svarede, at det kunde han ikke, da han maatte hen og besørge sin Nødtørft. Christensen ytrede hertil, at saa skulde han hjælpe sig selv, og da Arrestanten kom tilbage, stod Vinduet aabent, saa at Arrestanten maa antage, at Christensen havde brudt det op og var krøben ind. Han kom imidlertid lige straks ud gennem Vinduet og sagde, at han ikke havde faaet noget. Arrestanten lagde ikke Mærke til, om han havde Lys derinde.

Derfra gik de ud paa den anden Side af Vejen til Koopmanns Svineslagteri, hvor Arrestanten patruillerede paa Vejen, medens Christensen skaffede sig Adgang til Pladsen ved at opdirke en Laage. Arrestanten ved ikke, hvorledes Christensen kom videre frem, men han saa et Lysglimt langt nede i en af Bygningerne, og da Christensen efter længere Tid, vistnok $\frac{1}{2}$ Time, kom tilbage, sagde han, at det havde været »skidt som sædvanlig«.

Christensen vilde nu have været ind til Byen, idet han, som han sagde, havde udset sig et Par Steder der; men paa Grund af sit Ildebefindende vægrede Arrestanten sig ubetinget ved at følge med og holdt paa, at de nu skulde skynde sig til Viborg. Dette bragte de derpaa til Udførelse, idet de steg op paa Dræsinen, efter at Christensen havde lagt nogle Nøgler, som han tog op af en Lomme, og Redskaberne, indsvøbte i en Avis, i Arrestantens Taske. Arrestanten kendte ikke noget til et saadant Køretøj, men hjalp dog med til at arbejde det frem. Straks efter, at de havde forladt Stationen, tabte Arrestanten sin Hat, og Christensen laante ham da en gammel Cykkekasket. Paa Vejen til Viborg vilde Christensen have besøgt Højslev Stationsbygning, men det fik Arrestanten ham til at opgive, idet Arrestanten mente, at de ikke kunde naa det. Ca. $\frac{1}{2}$ Mil fra Viborg maatte Arrestanten staa af paa Grund af sit Mavetifælde, og Christensen, med hvem han havde skændtes næsten paa hele Turen, kørte da videre i Vrede efter at have tilkastet ham Tasken. Arrestanten ved ikke, hvor Christensen skulde hen; men han tror nærmest, at han kom med det første Morgentog fra Viborg, idet Klokken, da de skiltes, var ca. 4 om Morgenen. Arrestanten gik ad en Markvej til Viborg, hvorfra han tog med Toget Kl. 8²⁰ om Morgenen over Langaa og Aarhus tilbage til Silkeborg, som han naaede Kl. 2²⁰ Eftermiddag. Under Opholdet i Skanderborg anbragte han sin Taske i en Kupé, hvorfra den imidlertid, da han havde forladt Kupéen for at gaa sig en Tur, blev fjernet af Togpersonalet, saa at han ikke fik den med sig. Det Tæppe, han havde med paa Turen, havde han ikke med sig tilbage; men det er maaske bleven borte, da de kørte paa Dræsinen, i hvis Tandhjul det et Par Gange kom i Klemme.

Arrestanten vilde ikke have deltaget paa anden Maade i Indbrudene i Skive end ved at staa udenfor, medens Christensen opererede. Der var ikke forud truffen Aftale om Fordelingen af Udbyttet, og han har intet modtaget som sin Part. Han nægter at kende noget til det paa Toldkontoret i Skive fundne Brev, mærket med den sorte Haand, og til den sammesteds fundne Dirk.

Da Arrestanten i Løbet af den 28 blev klar paa, at han var mistænkt for Meddelagtighed i Indbrudene i Skive, forlod han sit Hjem, og han er ikke ganske klar over, hvad han derefter foretog

sig. Den følgende Morgen vaagnede han i et Skur ved Lysbro Teglværk og flakkede derefter rundt i Omegnen af Silkeborg. Natten til den 30 April tilbragte han i den ovennævnte Salonvogn, hvortil han skaffede sig Adgang gennem et Vindue. I Vognen spiste han af noget Brød og Margarine, som han hen ad Aften havde købt under sin Omflakken, hvorhos han paa et smalt Stykke Karton, som han skar af et Opslag i Vognen, med Blyant skrev en Henvendelse til sin Hustru. Han erkender at have tilføjet Vognen og dens Inventar de ovennævnte Beskædigelser; men hvorfor han gjorde det, kan han ikke forklare paa anden Maade, end at han maa have været »vild«.

Arrestanten har genkendt det paa Banestrækningen mellem Skive og Viborg fundne Rejsetæppe som det, han havde med sig, da han den 26 April rejste fra Silkeborg. Derimod har han hævdet, at den ved Skive Station fundne graa Hat ikke er hans; men ved de Oplysninger, der er indhentede hos Arrestantens Paarørende samt hos en Bundtmager i Silkeborg, maa det antages, at hans Benægtelse paa dette Punkt er usandfærdig. Endvidere maa der gaas ud fra, at den Cyklekasket, som Arrestanten var iført ved sin Hjemkomst den 27 April, og som han efter sin Forklaring havde laant af Christensen, ligeledes har været i hans Besiddelse, inden han den 26 rejste til Skive.

De paa Jernbanestrækningen mellem Skive og Viborg den 27 April fundne Fodspor har vist sig ikke at svare til det Fødtøj, Arrestanten ved sin Anholdelse var iført, og som han vil have været iført paa Turen til Skive. Dette er dog efter hans Forklaring bleven forsaaget efter hans Tilbagekomst til Silkeborg.

Arrestantens Hustru, Ellen Johanne, født Andersen, der blev gift med Arrestanten i Aaret 1908, hvorefter han det følgende Aar aabnede Kaffe forretningen i Silkeborg, har forklaret, at hun en Aften ved Nittiden i Marts Maaned 1911, efter at hun havde lukket Butikken, bemærkede en, saavidt hun husker, lille Mandsperson, som stadig gik op og ned og saa ind ad Butiksvinduet, uden at hun dog aner, om det var hendes Mand, han gik efter. Endvidere har hun udsagt, at der paa den Tid, da Arrestanten sidste Gang vil have modtaget Besøg af Christensen, var Snedkerarbejderstrejke i Silkeborg, at Arrestanten havde Kontrollen med de Strejkende, som 2 Gange ugentlig skulde fremstille sig hos ham, at hun den 24 April 1911 af sin lille Pige fik at vide, at der var en Person nede i Kælderen hos Arrestanten, at hun da tænkte, at det var en af de Arbejdsløse, samt at hun, da hun spurgte Arrestanten, hvem det var, ikke fik noget Svar. Først da hun besøgte Arrestanten i Arresten i Silkeborg, meddelte han hende, at den Person, der havde besøgt ham i Kælderen, var den samme, som havde tvunget ham til at deltage i Indbrudene i Skive. Han fortalte hende samtidig, at denne Person ved Juletid havde afpresset ham et Beløb af 30 Kr., som var udgaaet af Butiksskuffen, og om hvilket hun dengang forgæves havde forlangt Oplysning af Arrestanten.

Telegraformand Lund i Skive, der er ansat ved Statsbanerne og særlig sagkyndig i Dræsinekørsel, har meddelt Politiet, at den borttagne Dræsine er bygget for een Mand og med Lethed løftes paa Sporet af een Mand. Akslerne ere konstruerede som Cykleaksler og

gaa i Kuglelejer, hvorfor de løbe lettere med en Mand end med flere. Lund har tilføjet, at een Mand, selv om han er ukendt med Dræsinekørsel, med Lethed kan behandle den ommeldte Dræsine, i Særdeleshed naar der er Medvind, hvilket var Tilfældet under Kørselen fra Skive til Viborg Natten mellem den 26 og 27 April 1911.

Banearbejder N. C. Nielsen i Skive har til en Politirapport forklaret, at han den 27 April 1911 om Morgenen fandt Trævler af et Rejsetæppe, som antagelig var afrevne af en Dræsines Tandhjul, og han fandt tydelige Spor i Gruset paa det Sted, hvor Vedkommende havde staaet, medens han rensede Dræsinsens Tandhjul. Han lagde nøje Mærke til Sporene, der viste, at Personen havde haft lave, brede Hæle. Det var umuligt at finde mere end et Spor, og han er sikker paa, at der kun har været en Person paa Dræsinen.

Manufakturhandler Laurits Mønsted af Sparkær har til samme Politirapport udsagt, at han Natten mellem den 26 og 27 April 1911 fra sit Vindue, der vender umiddelbart ud til Jernbanen, saa en Dræsine komme forbi i østlig Retning i forholdsvis stærk Fart. Det saa ud, som om der kørt med Sejl, idet en Person ligesom holdt sin Frakke ud til Siderne. Denne Deponent har derhos anført, at han efter at have hørt Tale om de stjaalne Regnfrakker ikke er i Tvivl om, at det var en af dem, der blev anvendt til Sejl. Om der var en eller to Personer paa Dræsinen, kan han ikke afgøre; men Maaden, hvorpaa Regnkappen blev holdt ud til Siden, tyder paa, at der kun har været en.

Efter de Oplysninger, der af Politiet ere indhentede paa Viborg Station, kan det ikke antages, at den Person, der efter Arrestantens Fremstilling var sammen med ham paa Dræsinen, er rejst fra Viborg med det første Morgentog Øst paa.

Grafologen Johannes Marer, hvem det paa Toldkontoret i Skive fundne Brev har været forelagt sammen med Prøver af Arrestantens Haandskrift, har i en Erklæring af 11 August 1911 udtalt, at han efter stedfunden Undersøgelse af disse Skriftstykker umuligt kan komme til andet Resultat, end at Skriften i det ommeldte Brev er Arrestantens.

Den Person ved Navn Christensen, med hvem Arrestanten vil have været sammen Natten mellem den 26 og 27 April 1911, er efter Arrestantens Fremstilling ret høj, og Arrestanten har iøvrigt givet et til de mindste Enkeltheder gaaende Signalement af ham; men det er desuagtet ikke lykkedes Politiet nogetsteds her i Landet at komme paa Spor efter ham.

De danske Statsbaner have paastaaet sig hos Arrestanten tilkendt en Erstatning af 67 Kr. 57 Øre for Beskadigelse af den ovennævnte Salonvogn med Tilbehør, og denne Paastand er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

Under et ifølge Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør er Godsekspeditør Kühl, Toldforvalter Koch samt Toldassistenterne Kjertmann og Jespersen blevne afhørte inden Retten, og efter Indholdet af de af dem afgivne Forklaringer maa der gaas ud fra, at i hvert Fald de Pengebeløb, der som meldt savnedes efter Indbrudene paa Jernbanestationen i Skive og Toldkontoret sammesteds, ere bortkomne ved Tyveri.

Medens der, saaledes som Sagen efter det Ovenanførte foreligger

for Overretten, ikke bliver Spørgsmaal om Straf for Arrestantens Tilvendelse eller Benyttelse af Regnkapperne, vil han iøvrigt for sin Deltagelse i Indbrudene i Skive være at anse efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, tildels sammenholdt med § 45, hvorhos han for sin Benyttelse af Dræsinen saavel som for at have beskadiget Salonvognen med Tilbehør vil være at anse efter Straffelovens § 288, 2det Stykke.

Natten mellem den 9 og 10 Januar 1911 blev der begaaet Indbrud 6 forskellige Steder i Roskilde, bl. a. paa Andelssvineslagteriet og paa Jernbanestationens Godsekspedition.

Paa Slagteriet havde Tyven skaffet sig Adgang til Kontoret formentlig gennem et Vindue, som han havde aabnet ved Hjælp af et Stykke Jern, der var stukket ind mellem Rammen og Sprossen, hvorefter han havde opbrudt forskellige Skuffer og derfra tilegnet sig nogle Pengebeløb af tilsammen 31 Kr. 30 Øre, 2 Bundter Nøgler samt en enkelt Nøgle.

Af de i Arrestantens Besiddelse forefundne Nøgler have Slagteriets Direktør, H. C. H. Hauerslev, og dets Bogholder, H. P. P. Schou, genkendt en, om hvilken de have forklaret, at den hører til Jerndøren til det brandfri Rum i Direktørens Kontor og er bortkommen ved Indbrudet den anførte Nat. Ved en af Politiet foretagen Undersøgelse har Nøglen vist sig at være Magen til en anden i Slagteriets Besiddelse værende Nøgle, og paa Forespørgsel har den Fabrikant, der har tilvirket Døren oplyst, at der til denne kun er forfærdiget 2 Nøgler, samt at han ikke forfærdiger 2 Døre, til hvilke Nøglerne ere ens. En anden i Arrestantens Besiddelse forefunden Nøgle, en saakaldet Yale-Nøgle, har Bogholder Schou genkendt som hørende til en bestemt Dør paa Slagteriet, og han har forklaret, at den er stjaalet ved det omhandlede Indbrud. Ved en af Politiet foretagen Prøve passede denne Nøgle nøjagtig i den af Schou angivne Dør. En tredie i Arrestantens Besiddelse forefunden Nøgle er af Direktør Hauerslev genkendt som hørende til den gamle Laas i Slagteriets Port, og han har forklaret, at den er stjaalet ved samme Lejlighed.

Saavel Direktør Hauerslev som Bogholder Schou have bekræftet deres Forklaringer med Ed.

Til Godsekspeditionen havde Tyven skaffet sig Adgang gennem et Vindue, som han havde aabnet ved at anbringe et Jern mellem Rammen og Sprossen. Han havde derefter i Kontoret opbrudt en Skuffe og fra samme tilegnet sig et Overassistent Madsen tilhørende Par røgfærvede Brillen samt fra en anden Skuffe, som han ligeledes havde opbrudt, et kontant Beløb af 4 à 5 Kr., en Klædebørste og en Gods-ekspektor Hansen tilhørende Teaterkikkert. Endvidere savnedes en Nøgle til et Klædeskab og en Nøgle til et Skrivebord.

Godsekspektor F. C. Hansen i Roskilde har edelig forklaret, at tvende i Arrestantens Besiddelse fundne Nøgler ere dem, der savnedes efter Indbrudet, og disse Nøgler have ved Politiets Undersøgelse vist sig at passe i de paagældende Laase. Han har endvidere om en i Arrestantens Besiddelse fundet Teaterkikkert forklaret, at han bestemt genkender den som den, der er frakommen ham ved det ommeldte Indbrud. Han har dog tilføjet, at han ikke har noget særligt Kendemærke paa Kikkerten og derfor kun kan sige, at den hos Arrestanten forefundne ganske ligner den, der er frastjaalet ham. Endvidere har

Overassistent A. Madsen, som, da Indbrudstyveriet fandt Sted, gjorde Tjeneste paa Roskilde Station, til en Politirapport forklaret, at det i Arrestantens Besiddelse værende Brilléfoderale, der er ham forevist, sikkert er identisk med det, der er frakommet ham ved Indbrudet paa Roskilde Station. Han har intet særligt Kendemærke paa Foderale; men det er nøjagtig som det, der er frastjaalet ham.

Om sin Adkomst til Teaterkikkerten har Arrestanten oprindelig forklaret, at han har købt den paa en Auktion i København, vistnok i Efteraaret 1910. Senere har han ændret sin Fremstilling derhen, at han har købt den i Januar Maaned 1911 i R. Nielsens Auktionslokale i København i en nærmere angiven Sal. Han købte den af en Dame, der angav, at hun selv havde købt den paa Auktion. Ved Forespørgsel i bemeldte Auktionslokale er det imidlertid oplyst, at der i nævnte Maaned kun har været holdt Auktion i det af Arrestanten beskrevne Lokale den 11, paa hvilken Dag Arrestanten ikke kan antages at have været i København.

Værdien af Teaterkikkerten er af Retsvidnerne ansat til 5 Kr., hvorimod Arrestanten har forment, at dens Værdi ikke kan sættes højere end til 3 Kr.

Med Hensyn til Brilléfoderale har Arrestanten forklaret, at det maa være lagt i hans Taske af Christensen. Om Yalenøglen og de to af Godsekspeditor Hansen genkendte Nøgler vil Arrestanten ikke kunne give anden Forklaring, end at han som Maskinsnedker Tid efter anden er kommen i Besiddelse af mange forskellige Nøgler i de Ejendomme, hvor han har arbejdet. Angaaende de to andre af Slagteriets Personale genkendte Nøgler har Arrestanten forklaret, at de maa være lagte i hans Taske af Christensen.

Portør F. L. E. Nimb i Roskilde har til en Politirapport forklaret, at han den 10 Januar 1911 Kl. 4 om Morgenen, da han opholdt sig paa Jernbanens Terræn over røde Port i Roskilde, saa en Mandsperson af Middelhøjde, Middelbygning, iført mørk Overfrakke, sort, stiv Hat med rund Puld, hvidt Kravetøj og Læderfodtøj, løbe i Algade. Han formoder, at Personen kom ud af Ejendommen Algade Nr. 60 — i hvilken der den ommeldte Nat blev forøvet Indbrud — og han løb i Retning af røde Port, hvor Nimb tabte ham af Syne.

Om det af Nimb givne Signalement udtales det i Underrettsdommen, at det kan passe paa Arrestanten.

Efter det Foreliggende er det udenfor al Tvivl, at Arrestantens Forklaring om Maaden, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af de under denne Del af Sagen omhandlede Koster, er stridende mod Sandheden. Naar hertil kommer, at Arrestanten efter det Oplyste er passeret Roskilde — hvor han maa antages at være stedkendt — i Dagen umiddelbart før den 11 Januar 1911, findes det under Hensyn til det iøvrigt Foreliggende, derunder navnlig til, at Arrestanten tidligere er straffet for Indbrudstyveri, at være tilstrækkelig godtgjort, at han er kommen i Besiddelse af disse Koster — for hvilken han ved Underrettsdommen er anset som Hæler — ved groft Tyveri, og han vil derfor for sit i saa Henseende udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 230, 2det Stykke.

Nogen Erstatningspaastand er, bortset fra den fornævnte, ikke nedlagt under Sagen.

Der har under Sagen været rejst Spørgsmaal om Arrestantens mentale Tilstand; men de foreliggende Oplysninger give dog ikke tilstrækkelig Føje til at betvivle, at han under Udøvelsen af de Forbrydelser, som han efter det ovenfor Anførte har begaaet, har været fuldt tilregnelig.

Den Straf, som Arrestanten for sine i de forommeldte Henseender udviste Forhold har forskyldt, findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar, og da Underrettsdommen har samme Straf, samt da dens Bestemmelser om Erstatningen og Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil den kunne stadfæstes. — — —

Arrestanten har været fængslet siden den 30 April 1911. Under søgelsen har imidlertid efter Beskaffenheden og Mængden af de Sigtelser, der have været rettede mod ham, været særdeles omfattende og vidtløftig, hvorhos den yderligere er bleven forhalet ved hans usandfærdige Forklaringer saavel som ved hans Vægning ved at meddele forskellige af Forhørsdommeren forlangte Oplysninger, og det stedfundne Ophold findes under disse Omstændigheder ikke at burde bevirke Ansvar. — — —

Fredag den 30 Maj.

Nr. 9. Aarhus Snedkerlaugs Bygningssnedkerafdeling
(Stein)

mod

Snedkermester **Fr. Bagger** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse i Henhold til Laugsvedtægterne til at tilsvare Appellanten et Beløb i Anledning af Arbejde, han har haft i Entreprise.

Aarhus Bytings Dom af 31 Oktober 1910: Indstævnte, Snedkermester Fr. Bagger, bør til Aarhus Snedkerlaugs Bygningssnedkerafdeling betale 408 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 17 September 1908, til Betaling sker, samt erstatte Citanterne Sagens Omkostninger med 30 Kr. Til Aarhus Købstads Kæmnerkasse bøder Sagfører Eeg 30 Kr. Der forelægges Sagfører Jarding en Frist af 8 Dage til at berigtige Stempelingen af det af ham den 7 Januar f. A. fremlagte Indlæg. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 12 Juni 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 17—18.

• Fredag den 30 Maj.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 August 1910: Appellanten, Snedkermester Fr. Bagger, bør for Tiltale af de Appellindstævnte, Aarhus Snedkerlaugs Bygningssnedkerafdeling, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. I Henseende til den Sagfører Eeg for Forhaling af Sagen idømte Bøde bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de foreliggende, for en væsenlig Del efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger er det godtgjort, at Indstævnte, da de anmeldte Tilbud var til Behandling paa et Møde i Bygningssnedkerafdelingen, inden Begyndelsen af denne Behandling udtalte, at han vist ikke behøvede at anmelde sit Tilbud, eftersom han i Forening med en Tømmermester skulde indgive samlet Entreprisetilbud uden at opgive særskilt Pris paa Snedkerarbejdet, at denne Udtalelse gav Anledning til, at Formanden for Afdelingen og dennes Forretningsfører tilkendegav Indstævnte, at, naar det forholdt sig saaledes, maatte han gerne gaa med det samme og være fritaget for at deltage i Forhandlingen og i Udregningen af de fremkomne Tilbud, at Indstævnte som Svar herpaa erklærede, at han vilde blive og deltage i Forhandlingen, og at han for at kunne gøre dette underkastede sig Vedtægternes Bestemmelser, og at han derefter blev og deltog i Behandlingen af Tilbudene samt sluttelig, da denne var endt og den laveste Tilbudssum, der kunde indgives, var udregnet og indført i Protokollen, underskrev denne, efter at den var oplæst for ham. Efter hvad der saaledes er foregaaet i det nævnte Møde, kan den Omstændighed, at det paagældende Arbejde ikke er bleven overdraget Indstævnte i Henhold til det af ham for Afdelingen anmeldte Tilbud, men at han har udført Arbejdet som Deltager i den foran omtalte Hovedentreprise, ikke fritage Indstævnte for at tilsvare Afdelingen det krævede Beløb. Da Indstævnte derhos ikke overfor Appellantens Benægtelse har bevist Rigtigheden af sit Anbringende om, at han paa Mødet har gjort Indsigelse mod at være bunden ved den skete Behandling

af Tilbudene, navnlig Beregningen af Middelsummen, fordi nogle af Tilbudene angik andet og mere Snedkerarbejde end hans Tilbud — en Indsigelse, som efter Sagens Oplysninger iøvrigt ikke kan forudsættes at ville have været berettiget — maa Indstævnte, som ved Underrettsdommen antaget, være pligtig at betale Appellanten det paastævnte Beløb. Denne Dom, hvis Bestemmelser om Renter, Procesomkostninger og den Sagfører Eeg paa lagte Bøde ligeledes tiltrædes, vil derfor i det Hele kunne stadfæstes. I Henseende til Processens Omkostninger for Landsoverretten vil denne Dom være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret vil Indstævnte have at betale til Appellanten med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Henseende til Processens Omkostninger for Landsoverretten bør dennes Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Indstævnte til Appellanten med 200 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have de Appelindstævnte, Aarhus Snedkerlaugs Bygningssnedkerafdeling, i 1ste Instans paastaet Appellanten, Snedkermester Fr. Bagger i Aarhus, tilpligtet i Henhold til Laugsvedtægternes §§ 3 og 8 i Anledning af Arbejde, som han har haft i Entreprise ved Administrationsbygningen paa Landsudstillingen i Aarhus, at betale 408 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 17 September 1908, indtil Betaling sker. Denne Paastand er ved Underrettsdommen tagen til Følge, hvorhos Appellanten er tilpligtet at betale de Appelindstævntes 30 Kr. i Procesomkostninger for Underretten og de Appelindstævntes Sagfører for Underretten, Sagfører Eeg, for utilbørligt Ophold af Sagen er idømt en Bøde af 30 Kr. til Aarhus Købstads Kæmnerkasse. Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instans har paastaet sig frifunden for de Appelindstævntes Tiltale. De Appelindstævnte have ikke givet Møde for Overretten.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Appellanten og 9 andre Medlemmer af Aarhus Snedkerlaugs Bygningssnedkerafdeling i sin Tid til Afdelingen anmeldte Tilbud paa Døre og Vinduer til nævnte Administrationsbygning, af hvilke Tilbud, der varierede fra 1300 Kr. til 2444 Kr., Appellantens var det laveste, nemlig paa 1300 Kr., medens Middelsummen af de fremkomne Tilbud var 1963 Kr. Efter § 3 i Vedtægterne for Aarhus Snedkerlaugs Bygningssnedkerafdeling lægges der til Budene 2 Procent af Middelsummen, hvilke 2 pCt. udbetales til Foreningens Kasse ved første Udbetaling paa vedkommende Arbejde, hvorhos det i § 8 bestemmes, at naar det viser sig, at et Tilbud

er over 15 pCt. under Middelsummen, og Vedkommende fastholder sit Tilbud, skal dette forhøjes saaledes, at det ikke bliver over 15 pCt. under Middelsummen, og det paalignede Beløb tilhører Afdelingens Kasse. Idet 15 pCt. af Middelsummen er beregnet til 294 Kroner, fremkommer det paastævnte Beløb saaledes:

2 pCt. af 1963 Kr., § 3	39 Kr.
(1963 Kr. ÷ 294 Kr. =) 1669 Kr. ÷ 1300 Kr., § 8 . .	369 —
	<hr/>
	Ialt . . . 408 Kr.

Afdelingens Forhandlingsprotokol, af hvilken der under Sagen er fremlagt en notarialiter bekræftet Udskrift, indeholder en tilsvarende Beregning, og Appellanten ses at have underskrevet Protokollen for den Dag, da Tilbudene var til Behandling i Afdelingen. Forsaavidt Appellanten nu har villet støtte sin Frifindelsespaastand paa, at Tilbudene fra de andre Mestre angik andet og mere Snedkerarbejde end hans Tilbud, er dette af de Appelindstævnte benægtet, uden at der, navnlig ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer, kan anses at være tilvejebragt Bevis for Rigtigheden af Appellantens Anbringende. Det er imidlertid endvidere oplyst, at Appellanten ikke har indgivet det ommeldte eller noget andet Tilbud til Landsudstillingens paagældende Udvalg, og at hele Arbejdet ved den paagældende Bygning med Undtagelse af Malerarbejdet blev overdraget Tømrer Richard H. Jensen i Henhold til et af ham indgivet Tilbud, saaledes at Appellanten udførte Snedkerarbejdet som Jensens underhaanden antagne Med-entreprenør. Jensen, hvis Forklarings Rigtighed ikke af de Appelindstævnte er benægtet, har derhos som Vidne forklaret, at Appellantens Tilbud til ham, saavidt han erindrer, lød paa 13 à 1400 Kr., at det var Aftalen, at det ommeldte Vederlag skulde reduceres eller forhøjes, eftersom Hovedentreprisen betalte sig eller ikke, og at det Beløb, som Appellanten modtog, formentlig ialt udgjorde ca. 1600 Kr., idet Entreprisen viste sig at give Overskud. Da Appellantens Pligt til overensstemmende med Bestemmelserne i Vedtægtens §§ 3 og 8 at betale det paastævnte Beløb i alt Fald maatte være betinget af, at det paagældende Arbejde var overdraget ham i Henhold til det for de Appelindstævnte anmeldte Tilbud, hvilket efter det Foreliggende ikke kan antages at have været Tilfældet — hvorved ogsaa bemærkes, at en af de andre Snedkermestre, der havde indgivet Tilbud, Søren Rasmussen, som Vidne har forklaret, at det, da Tilbudene blev behandlede, blev sagt til Appellanten, at han ikke behøvede at underkaste sig Snedkerlaugets Vedtægter, da han jo optraadte som Hovedentreprenør — og idet der derhos ikke mod Appellantens Benægtelse vil kunne gaas ud fra, at han ved som ovennævnt at underskrive Forhandlingsprotokollen med sit Navn har tilsigtet at forpligte sig til at betale de Appelindstævnte det paastævnte Beløb, findes Appellanten ikke at kunne tilpligtes at betale de Appelindstævnte dette Beløb eller — da der i saa Henseende i alt Fald mangler fornødne Oplysninger saavel som nogen derpaa rettet Paastand — noget andet Beløb. Som Følge af det Anførte vil Appellanten være at frifinde for de Appelindstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne

at burde ophæves. Forsaavidt angaar den Sagfører Eeg ved Underretsdømmen idømte Bøde, vil Dømmen være at stadfæste.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at foreligge.

Nr. 163. Sogneraadet for Sønderho Sogn, (Harboe)

mod

Aktieselskabet Fanø Vesterhavsbad (David),

betræffende Spørgsmaalet om Omfanget af Indstævntes Eneret til at benytte Sønderho Sogns Forstrand til Badning.

Fanø Birks ordinære Rets Dom af 25 April 1911: De Indstævnte, Sønderho Sogneraad, bør for Tiltale af Citanten, Aktieselskabet »Fanø Vesterhavsbad«, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves, og der tillægges den for de Indstævnte beskikkede Sagfører, E. Hansen i Esbjerg, i Salær 50 Kr., der udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Juni 1912: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges den for de Indstævnte, Sønderho Sogneraad, beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Johnsen, i Salær 60 Kr., der udredes af det Offentlige. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, af det af Overretssagfører Axel Bang for Appellanterne, Aktieselskabet Fanø Vesterhavsbad, den 1 April 1912 for Overretten fremlagte Indlæg ikke er skrevet paa behørig stemplet Papir.

Højesterets Dom.

For Højesteret er der alene Spørgsmaal om Rigtigheden af den i den indankede Doms Præmisses indeholdte Udtalelse, at Indstævnte er beføjet til at forbyde Badning fra aaben Strand.

Formodningen kan ikke være for, at Sønderho Sogneraad skulde have indladt sig paa at tilstaa en Tredjemand en Ret, der ganske i Almindelighed vilde forhindre Badning fra den til Sognet hørende vidtstrakte aabne Strand. Men en saa omfattende Ret findes heller ikke at kunne udledes af de foreliggende Dokumenter. Den i Dømmen ommeldte Deklaration af 15 November 1890 støtter sig ifølge sit Indhold til en til Kaptein Rødgaard, der senere har afstaaet sine Rettigheder til Aktieselskabet Fanø Nordsøbad, den 24 September s. A. udstedt saalydende Erklæring: » . . . De tilstedeværende Strandejere enedes

med Sogneraadet om at overdrage Kaptain H. Rødgaard i Nordby Eneretten til i 100 Aar at benytte Sønderho Sogns Forstrand til Badning, saa at altsaa ingen anden Enkeltmand eller Selskab i det nævnte Tidsrum maa anbringe eller benytte Badevogne, Telte, Stole, Kurve eller lignende paa den nævnte Strand, paa følgende Betingelser . . . De enkelte Handlinger, som begge de tvende Dokumenter saaledes udtrykkelig nævne som forbudte, er alene Badning ved Hjælp af særlige for Badningen anbragte Indretninger, og de indeholde ikke tilstrækkelig sikker Hjemmel til at forbyde en ikke erhvervsmæssig dreven Badning fra aaben Strand.

Med denne Forandring i Præmisserne vil Overrettsdommen, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger tiltrædes, efter Appellantens Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Deklaration af 15 November 1890 overdrog de Indstævnte, Sønderho Sogneraad, for 100 Aar fra 1 s. M. at regne til Aktieselskabet »Fanø Nordsøbad« Eneret til at benytte Sognets Forstrand til Badning, idet det i Forbindelse hermed i Deklarationen nærmere udtales: »Som Følge deraf skal i nævnte Tidsrum Aktieselskabet (eller hvem samme maatte overdrage sin Ret), men ingen Anden (være sig Enkeltmand eller Selskab) være berettiget til at have Adgang til paa den nævnte Forstrand at anbringe, benytte, opstille eller udleje Badevogne, Telte, Stole, Kurve eller andre til Badning tjenende Redskaber eller Indretninger. Sogneraadet skal, om det ønskes, være Aktieselskabet behjælpelig med at forebygge og forhindre Overgreb fra Tredjemands Side i Henseende til den indrømmede Eneret og ved Paatalen af saadanne Overgreb«.

Idet Appellanterne, Aktieselskabet »Fanø Vesterhavsbad«, der ere indtraadt i det ovennævnte Aktieselskabs Rettigheder efter Deklarationen, under Hævdelse af, at Badning fra aaben Strand strider imod den dem ifølge Deklarationen tilkommende Eneret, har anbragt, at saadan Badning i de senere Aar er tiltaget stærkt og i høj Grad har medvirket til at skade Selskabets økonomiske Interesser, men at de Indstævnte trods Opfordring have vægret sig ved at yde Hjælp til at forebygge og forhindre saadan Badning, have de under nærværende fra Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks ordinære Ret indankede Sag i 1 Instans søgt de Indstævnte, som, efter hvad Appellanterne videre have gjort gældende, ved den nævnte Vægning have handlet imod den dem ifølge den ovenanførte Bestemmelse i Deklarationen paahvilende Forpligtelse til at betale i Erstatning 10,000 Kr.

eller et ved Skøn af Retten eller uvillige af den udmeldte Mænd fastsat Beløb tilligemed Renter deraf, 5 pCt. aarlige, fra Forligsklagens Dato den 19 April 1910, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er de Indstævnte overensstemmende med deres derom nedlagte Paastand frifundne for Appellanternes Tiltale, hvorhos der er tillagt deres beskikkede Sagfører for Underretten 50 Kr. i Salær hos det Offentlige, og Sagen er nu af Appellanterne indanket her for Retten, hvor de have gentaget deres i 1 Instans nedlagte Paastand, hvorimod de Indstævnte have procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Ifølge Sagens Oplysninger have Appellanterne tvende Gange, nemlig i August 1906 og i December 1909, meddelt de Indstævnte, at der henholdsvis af en navngiven Familie og af en navngiven Mand badedes fra aaben Strand i Sønderho Sogn, og i Forbindelse med den første Meddelelse anmodet de Indstævnte dels om »igennem Politiet resp. Sognefogden« at forbyde Badning, dels om gennem Sognefogden at »inkassere« 12 Kr. for de fra aaben Strand tagne Bade, i Forbindelse med den anden Meddelelse forespurgt, hvad de Indstævnte »agtede at foretage« i Sagen, uden at disse har efterkommet Anmodningen eller iøvrigt foretaget noget Skridt for at forhindre, at Badningen fortsattes.

Medens der nu vel maa gives Appellanterne Medhold i, at de i Henhold til den dem ved ovennævnte Deklaration overdragne Eneret er beføjede til at forbyde Badning fra aaben Strand, kan den de Indstævnte ved Deklarationen paalagte Pligt til at være Appellanterne behjælpelige med at forebygge Overgreb mod Eneretten og ved Paatalen af saadanne imidlertid ikke anses at medføre nogen Forpligtelse for dem til at efterkomme en saadan Anmodning som den Appellanterne i August 1906 til dem rettede, ligesom de ej heller kan anses pligtige af egen Drift at foretage Skridt, sigtende til at forebygge eller paa tale Overgreb af den nævnte Art. Idet der iøvrigt ikke foreligger nærmere Oplysninger til Afgørelse af, om og i hvilket Omfang de Indstævnte har vægret sig ved at efterkomme den dem ifølge Deklarationen paahvilende nysnævnte Pligt, vil det ikke kunne paalægges dem at udrede Erstatning til Appellanterne for Overtrædelse af samme, og det maa derfor have sit Forblivende ved, at de ved Underrettsdommen ere frifundne for Appellanternes Tiltale. Bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1 Instans ere ophævede, og ved hvilken det rettelig er undladt at tage en af de Indstævntes beskikkede Sagfører nedlagt Paastand om at mortificere nogle af Appellanternes Sagfører om ham brugte Udtalelser samt om at ikende samme Sagfører Straf for disse til Følge, samt hvis Bestemmelser i Henseende til det de Indstævntes beskikkede Sagfører for Underretten tillagte Salær tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Der vil være at tillægge de Indstævntes beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 60 Kr., der bliver at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1 Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Statskassens Ret vil være at forbeholde i Anledning af, at det af Overretssagfører Axel Bang for Appellanterne den 1 April d. A.

for Overretten fremlagte Indlæg ikke er skrevet paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Mandag den 2 Juni

Nr. 239. Højesteretssagfører Asmussen
mod

Lars Peder Hansen (Def. Bagger),
der tiltales for Hæleri.

Nykøbing F. Købstads Ekstrarets Dom af 21 December 1912: Arrestanten Carl Gregers Martin Pedersen Bjørn bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, Tiltalte, Værtshusholder Lars Peter Hansen med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Det Tiltalte meddelte Borgerskab som Værtshusholder i Nykøbing F. bør derhos være forbrudt, og Tiltalte i Erstatning til Arbejdskarl Frederik Jensen have at betale 20 Kr. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Holst, og Defensor, Sagfører Olivarius, 25 Kr. til hver udredes af Arrestanten, dog saaledes, at Tiltalte heraf in solidum med ham udreder Halvdelen. At efterkomme under Adfærd efter Løen.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 April 1913: Uderrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Salær til Overretssagførerne Krabbe og A. Damm for Overretten betaler Tiltalte Lars Peder Hansen 30 Kr. til hver. Den idømte Erstatning i udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Løven.

Højesterets Dom.

I Henholdt til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsøve- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Peder Hansen til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykøbing F. Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Lars Peder Hansen for Hæleri.

Tiltalte er født den 23 Maj 1856 og ikke straffet ifølge Dom, hvorimod han inden bemeldte Købstads Politiret den 3 April 1908 under en Sag, hvorunder han var sigtet for Hæleri, har vedtaget for at undgaa Tiltale at betale en Bøde paa 50 Kr.

Omstændighederne i Sagen — der i 1 Instans tillige omfattede den anden Tiltalt, Carl Gregers Martin Pedersen Bjørn, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, — ere følgende:

Den 9 November 1912 om Eftermiddagen indfandt Arbejdskarl Frederik Jensen sig i den Tiltalte tilhørende Beværtning »Guldborgsund« i Nykøbing F. Jensen, som samme Dag var kommen til Byen og havde en Del Penge hos sig, deriblandt 1 Hundrekroneseddel og nogle Tikronesedler, som han gemte i en Tegnebog i en Jakkelomme, trakterede tilstedeværende Gæster rigelig med Drikkevarer og nød selv en Del, saa at han efterhaanden blev noget beruset. Ud paa Aften kom ovenmeldte Carl G. M. P. Bjørn, som logerede i Beværtningen, til Stede i denne og sluttede sig efter en Tids Forløb til Jensens Selskab. Noget efter fulgte Bjørn, som mange Gange er straffet, bl. a. for Røveri, Tyveri og Vold, men var Jensen ganske ubekendt, med sidstnævnte ud i Gaarden, og her fratog han med Magt Jensen dennes Tegnebog, hvoraf han udtog nogle Pengesedler — som det maa antages Hundredekronesedlen og to Tikronesedler — og derefter stak han igen med Anvendelse af Magt Tegnebogen i Jensens Lomme. Jensen gik straks ind i Beværtningen og fortalte de Tilstedeværende, derimellem Tiltalte, at Bjørn havde frataget ham hans Peng, samt foreviste sin Tegnebog, og Tiltalte, som tidligere paa Aften havde hørt Jensen prale med de mange Penge, han havde hos sig, og set at han havde en Del Seddelpenge, deriblandt 1 Hundredekroneseddel, konstaterede, at der nu kun var 10 Kr. tilbage i Tegnebogen. Medens denne Forevisning stod paa, kom Bjørn ind fra Gaarden, og Jensen sigtede ham nu for at have taget hans Penge — hvilken Sigtelse Bjørn afviste — samt opfordrede Tiltalte til at sende Bud efter Politi; men dette afslog Tiltalte, uagtet han, der nøje kendte Bjørn og hans Fortid, gik ud fra, at han virkelig havde frataget Jensen de Penge, som denne kort i Forvejen havde haft. Jensen betalte da, hvad han skyldte Tiltalte for Drikkevarer, og forlod Beværtningen, hvorimod Bjørn forblev der. Efter Tiltaltes Forklaring, der i de væsentlige er overensstemmende med Bjørns, betalte Bjørn, der skyldte ham 3 Kr. for nydt Drikkevarer og 2 Kr. for Logi, inden Lukkede denne Gæld med 1 Tikroneseddel, som han fik en Femkroneseddel tilbage paa. Efter Lukketid blev Tiltalte og Bjørn siddende i Beværtningen og drak hver 2 Bajere og 2 Genevere, som Tiltalte gav, og Bjørn blev herved efterhaanden en Del beruset. Medens de saaledes sad sammen alene, tilbød Bjørn at betale Tiltalte 15 Kr. til Afgørelse af et Laan paa 20 Kr., som Tiltalte et Par Aar tidligere havde ydet ham, og Tiltalte modtog dette Tilbud, hvorefter Bjørn betalte ham 15 Kr. i Sedler. Efter at dette var sket, fremtog Bjørn 1 Hundredekroneseddel og bad Tiltalte veksle den; men dette afslog Tiltalte, for han var klar over, at Bjørn havde taget denne Seddel fra Jensen.

Derimod har Tiltalte vedvarende fastholdt, at han med Hensyn til de fornævnte 20 Kr. ikke havde mindste Formodning om, at de hørte til de Penge, som Bjørn havde tilvendt sig fra Jensen. Ligesom der imidlertid efter Sagens Oplysninger ikke kan være Tvivl om, at Beløbet hidrørte fra det af Bjørn begaaede Røveri mod Jensen, maa det endvidere efter alt det foreliggende, hvoraf navnlig fremhæves, at Tiltalte ikke i de sidst foregaaende Dage havde set Bjørn, der, som ovenfor nævnt, logerede hos ham og stadig kom i Beværtningen, i Besiddelse af Penge, at Bjørn nogle Dage i Forvejen havde bedt Tiltalte om Henstand med 2 Kr. for Logi, at Tiltalte, der tidligere paa Aftenen baade havde hørt og set, at Jensen havde betydelig over 100 Kr. i sin Tegnebog, senere havde konstateret, at han havde mistet dem alle med Undtagelse af 10 Kr., at Tiltalte forstod, at Bjørn havde frataget Jensen de manglende Penge, og at Tiltalte paa adskillige Punkter har afgivet ganske urimelige Forklaringer om sin Optræden den paagældende Aften, — statueres, at Tiltalte maa have tænkt sig, at de 20 Kr. hørte til de Penge, som Bjørn havde taget fra Jensen.

Tiltalte vil derfor, idet hans Forhold ikke efter det Oplyste kan tilregnes ham som Meddelagtighed i det af Bjørn begaaede Røveri, være atanse efter Straffelovens § 238, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, hvorhos han, som under 30 September 1886 har erhvervet Borgerskab som Værtshusholder i Nykøbing F., efter Lov Nr. 73 af 23 Maj 1873 § 9, jfr. nu Lov Nr. 104 af 10 Maj 1912 § 42, første Stykke, vil være at dømme til at have denne sin Næringsadkomst forbrudt. Da Underrettsdommen efter de to foranstførte Lovbestemmelser har fastsat samme Straf og Forbrydelse af Næringsadkomst, og da Dommens øvrige Bestemmelser, ved hvilke det er paalagt Tiltalte at betale Arbejdskarl Frederik Jensen 20 Kr. i Erstatning og in solidum med Bjørn at udrede Halvdelen af Aktionens Omkostninger, tiltrædes, vil Dommen, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

Nr. 238.

Advokat Halkier

mod

Oluf Andreas Eriksen (Def. Henriques),

der tiltales for Brandstiftelse og Forsøg paa Bedrageri.

Bornholms Sønder Herreds Ekstrarets Dom af 26 April 1913: Arrestanten Oluf Andreas Eriksen bør straffes med Tugthusarbejde i 8 Aar og i Erstatning til »Østifternes Brandforsikring« og »Bornholms Brandforsikring« samt til Pigen Marie Magdalene Johansen betale henholdsvis 4550 Kr. 50 Øre, 2887 Kr. og 150 Kr. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Janus Olsen og Fr. Pihl, 25 Kr. til hver. De

idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved alene bemærkes, at Henvisningen til Straffelovens § 46 findes at burde udgaa,

kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Oluf Andreas Eriksen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Henriques 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales i Henhold til Bornholms Amts Ordre af 14 April d. A. Arrestanten Oluf Andreas Eriksen, der er født den 28 August 1888, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Brandstiftelse og Forsøg paa Bedrageri.

Ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Ved Slutseddel af 14 Marts d. A. havde Arrestanten købt en i Ejendommen »Vasahuset« Matr. Nr. 127 i Pedersker paa 2den Prioritet indestaaende Panteobligation, stor 2200 Kr., for en Købesum af 2000 Kr. Der var den 24 Februar d. A. gjort Eksekution af 1ste Prioritetshaver i Ejendommen, og Tvangsauktion skulde afholdes. Arrestanten foretog Købet af Panteobligationen for ved Tvangssalget af Ejendommen at lade sig denne udlægge som ufyldestgjort Panthaver og saaledes blive Ejer af Ejendommen.

Ejendommen bestod af 4 straatækkede Længer af Bindingsværk i en Etage med ringe Mellemrum mellem Længerne. Den var gammel og forfalden.

Straks efter Købet af den ovennævnte Panteobligation begyndte Arrestanten at omgaas med den Tanke at afbrænde Stedet for paa denne Maade at komme af med de gamle Bygninger og for efter Indholdet af den købte Obligation at faa Andel i Assurancesummen for Bygningerne til Anvendelse ved Opførelsen af nye og hensigtsmæssige Bygninger, naar han var bleven Ejer af Stedet. Den endelige Beslutning om Forbrydelsens Udførelse fattede han dog først, da han den 18 Marts d. A. var paa Besøg i sine Forældres Hjem, der ligger i Nærheden af Brandstedet, og ved 10-Tiden om Aftenen med sit Køretøj forlod Hjemmet for at begive sig til sit eget Hjem i Østermarie. Beslutningen bragte han straks til Udførelse. For at skjule Køretøjet, mens han udførte Forbrydelsen, kørte han det ad en Omvej til en i Nærheden af Brandstedet beliggende Skov, hvor han bandt Hesten ved et Træ. Derefter begav han sig til Fods til Ejendommen, hvis nær-

mere lokale Forhold var ham vel bekendte, og han ankom her ca. Kl. 11 Aften. Han stak ved Hjælp af en Tændstik Ild i Taget paa den sydlige Længe, hvor der er Kostald og Foderlade. Taget var tørt, og Ilden tog hurtig fat paa Grund af den stærke, sydvestlige Storm, hvilken — efter Arrestantens Beregning — vilde bevirke, at hele Stedet hurtig maatte nedbrænde. Efter at have forvisset sig om, at Ilden havde godt fat, skyndte Arrestanten sig fra Brandstedet tilbage til sit Køretøj i Skoven og kørte til sit Hjem. Undervejs kunde han se Lysskæret over Brandstedet, og han var da ganske paa det Rene med, at hele Ejendommen var ompspændt af Ilden. Han har intet-somhelst foretaget sig for at redde Brandstedets Beboere, nemlig Ejeren, Anton Sinius Johansen, og Hustru samt deres Datterdatter, Marie Magdalene Johansen, hvem han alle kendte, og om hvem han vidste, at de boede i Stuehuset mod Nord. Han vil ikke have vidst, om Beboerne var i Seng, men det var ham bekendt, at man paa Landet i Reglen gaar tidlig i Seng, og han har under Forhøret erkendt, at Beboerne antagelig var gaaede i Seng, da han udførte sin Forbrydelse, men efter sit Anbringende vil han dog ikke have skænket Beboerne nogen Tanke, før han var paa Vej til sit Hjem, og der var gaaet ca. 1 Time efter Ildspaesættelsen. Han haabede da, at Lysskæret i Tide maatte have vækket Beboerne, og at disse var komne i Sikkerhed. Paa dette Tidspunkt var han desuden kommen saa langt fra Brandstedet, at han intet kunde foretage sig for at bringe Beboerne Hjælp.

Ilden greb hurtig om sig paa Grund af den stærke Storm, og i kort Tid nedbrændte alle Bygningerne til Grunden. Der indebrændte 2 Heste, 2 Køer, 1 Kat og 3 Hundehvalpe, og det eneste Husdyr, der blev reddet, var en Hund. Ligeledes brændte alt Ind- og Udbo. Beboerne kom i sidste Øjeblik ud af det brændende Stuehus og kun foruden Natlinned iført de allernødvendigste Klæder. Beboerne var den paagældende Aften alle gaaede i Seng før Kl. 9 og sov alle ved Ildens Opkomst. Ildens buldrende Lyd vækkede Ejeren, der atter vækkede sin Hustru, og denne sidste vækkede Datterdatteren, der sov i et Værelse for sig selv, medens Ejeren og Hustru sov i fælles Kammer. Alle Tagene stode da i lys Lue. Ejeren har forklaret, at han med Husstand sikkert vilde være indebrændt, hvis han var vaagnet 5 à 10 Minutter senere end sket. Straataget paa Stuehuset skred ned mod Gaardsiden umiddelbart efter, at han var kommen ud af Døren til Haven. Sammen med en hidkaldt Nabo og sin Hustru forsøgte han at redde Hestene ved at rive Bindingsværksmuren ned paa Hestestaldens Yderside mod Vest, men de maatte opgive Forsøget paa Grund af Ilden og Røgen. Efter Forløbet af ca. $\frac{1}{2}$ Time, efter at Ejeren var kommen ud af Huset, begyndte Folk, der ikke var hidkaldte af Ejeren, først at indfinde sig paa Brandstedet, der er noget afsides beliggende. Ejerens Hustru og Datterdatter have ligeledes forklaret, at det var i sidste Øjeblik, at de kom ud af det brændende Hus. Efter Hustruens Forklaring vilde hun være indebrændt, hvis hun var bleven vækket enkelte Minutter senere end sket. Hun fik foruden sit Natlinned kun Tid til at medtage et Skørt og et Par Strømper. Vinduerne i Sovekammeret sprængtes af Heden, forinden hun var kommen ud af Huset. Taget til Gaardsiden var efter hendes Skøn allerede da skredet ned,

og kort Tid efter, at hun var kommen ud af Huset, skred Taget mod Haven ligeledes ned, saaledes at alle Udgangene var spærrede.

Arrestanten har erkendt, at der har været aabenbar Fare for, at Beboerne maatte indebrænde, men han vil ikke have tænkt paa denne Fare. Han vil straks efter at have paasat Ilden have fortrudt sin Gerning, men det var for sent, idet Ilden bredte sig umaadelig hurtig.

»Østifternes Brandforsikring«, i hvilken Stedets Bygninger var forsikrede for ialt 4591 Kr., har paastaaet sig hos Arrestanten tilkendt et Erstatningsbeløb af 4540 Kr., hvortil Brandskaden paa Bygningerne er opgjort, tilligemed Omkostninger ved Skadens Opgørelse 10 Kr. 50 Øre, ialt 4550 Kr. 50 Øre, hvorhos »Bornholms Brandforsikrings-selskab«, i hvilket en Del af det brændte Løsøre var forsikret, har nedlagt en Erstatningspaastand paa 2887 Kr. Endelig har Pigen Marie Magdalene Johansen, der ikke havde sine Ejendele assurede, og som ved Branden har lidt et Tab af 150 Kr., paastaaet sig dette Beløb tilkendt i Erstatning hos Arrestanten. Mod disse Erstatningspaastande har Arrestanten intet haft at erindre.

Idet det nu under Hensyn til Tidspunktet for Ildspaaættelsen og den Hurtighed, hvormed Ilden udbredte sig, maa antages, at Andres Liv ved Branden blev udsat for aabenbar Fare, samt da der maa gaas ud fra, at Arrestanten har maattet indse denne Fare, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 280 og paa Grund af det i hans Brandstiftelse indeholdte Forsøg paa at besvige »Østifternes Brandforsikring« tillige efter Straffelovens § 259, jfr. § 46, med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 8 Aar.

Han vil derhos have at udrede de ovennævnte Erstatningsbeløb.

Nr. 248. Højesteretssagfører Hansen

m o d

Hans Peder Nielsen (Def. Møller),

der tiltales for Blodskam.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 April 1913: Arrestanten Hans Peder Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 5 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Tegner og Sinding, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foruden under sin Militærtjeneste oftere at være straffet arbitrært er Tiltalte ved Københavns Garnisons Krigsrets Dom af

2 Maj 1892 anset efter Straffelov for Krigsmagten §§ 174, 176, 178 og 112 med strængt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 161, jfr. § 174, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 6 Aar. Med denne Forandring vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Aar. I Salarium for Højsteret betaler Tiltalte Hans Peder Nielsen til Højsteretssagførerne Hansen og Møller 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Peder Nielsen tiltales for Blodskam.

Han er født den 25 September 1870 og ikke fundet forhen tiltalt.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har i Tiden fra Slutningen af Marts 1911 til 18 Juni s. A., i hvilket Tidsrum hans Hustru laa paa Hospitalet, og i Tiden fra 25 Marts 1912, da hans Hustru døde, til ca. 14 Dage før hans Anholdelse her under Sagen den 18 Januar d. A. mange Gange haft legemlig Omgang med sin den 14 September 1897 i Ægteskab med hans ommeldte Hustru fødte Datter. Denne, som under Moderens Fraværelse fra Hjemmet og efter hendes Død har passet Huset for Faderen og 5 Søskende, maa ifølge en den 29 Januar dette Aar af Reservelæge K. Secher udstedt Erklæring antages at være frugt-sommelig i 3dje til 4de Maaned, og hun maa ifølge det under Sagen Oplyste og Arrestantens Erkendelse antages at være besvangret af Faderen.

Forsaavidt Datteren har forklaret, at Arrestanten nogle Gange med Magt har tiltvunget sig Samleje med hende, vil der overfor Arrestantens Benægtelse heraf og hans Fastholden af, at han, naar Datteren nogle Gange gjorde Modstand, har trukket sig tilbage fra hende og indstillet sine Tilnærmelser, ikke kunne tages Hensyn til hendes paa dette Punkt iøvrigt noget usikre Forklaring.

Arrestanten har under Sagen været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en den 4 April 1913 dateret Erklæring blandt Andet har udtalt, at Arrestanten er kronisk Alkoholist, men ikke kan betegnes som sindssyg. Han er noget sløvet, og den begyndende alkoholiske Dements har, som det er Reglen, væsenlig vist sig ved Sløvelse af de etiske Følelser, hvad der forklarer hans Forbrydelse, og ved ringere og ringere Modstandsevne overfor Trangen til Drik.

Arrestanten maa herefter betragtes som fuldstændig tilregnelig.
Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 161 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 5 Aar.

Tirsdag den 3 Juni.

Nr. 60. Sagfører H. S. Poulsen (Asmussen)
 mod
 Aarhus Byraad (Møller),
 betræffende Appellantens Erhvervsskat.

Hasle m. fl. Herreders Fogedrets Kendelse af 12 Januar 1911: Den af Aarhus Byraad hos Sagfører H. S. Poulsen af Vejlbj for 242 Kr. 66 Øre begærte Udpantningsforretning bør nyde Fremme.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 September 1912: Den paaankede Fogedkendelse bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betaler Appellanten, Sagfører H. S. Poulsen, til de Appelindstævnte, Aarhus Byraad, 60 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at et af Appellanten den 25 September 1911 for Overretten fremlagt Indlæg ikke er skrevet paa stemplet Papir.

Højesterets Dom.

For Højesteret drejer Tvisten sig alene om, hvorvidt der efter Beskaffenheden af den i den indankede Dom ommeldte Indtægtspost paa 4000 Kroner skal svares Erhvervsskat af den til Aarhus Kommune. Da dette Spørgsmaal i Henhold til de i Dommen anførte Grunde maa besvares bekræftende, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Sagfører H. S. Poulsen, til Indstævnte, Aarhus Byraad, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Appellanten, Sagfører H. S. Poulsen af Vejby, den 13 Februar 1909, paa hvilket Tidspunkt han var bosat i Aarhus, til Brug ved Ansættelsen til Indkomst- og Formueskat til Staten for Skatteaaret 1909—10 havde opgivet sins samlede Indkomst for Aaret fra 1 Januar 1908 til 1 Januar 1909 til 13,269 Kr. 68 Øre og sin Formue til »under 50,000 Kr.«, blev han af Aarhus Købstads Ligningskommission ansat til en skattepligtig Indkomst af 16,000 Kr. Da Appellanten imidlertid i April Maaned 1909 var fraflyttet Aarhus og havde taget fast Ophold i Vejby Kommune, blev han, der fremdeles drev Sagførerforretning i Aarhus, i Juli Maaned s. A. paa en i Henhold til § 11 i Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 udfærdiget særlig Ligningsliste ansat til at svare Erhvervsskat til Aarhus Kommune fra 1 Maj s. A. af samme Indkomst. Efter at Skatteraadet for Aarhus Skattekreds, til hvilken Appellanten havde indgivet Klage over Ansættelsen til Statskat, ved Kendelse af 12 Juli 1909 havde ansat Appellantens Indkomst til 14,881 Kr. og hans Formue til 25,000 Kr., nedsatte Ligningskommissionen, til hvilken Appellanten havde indgivet Klage, Ansættelsen til Erhvervsskat til 14,000 Kr., og denne Ansættelse, som Appellanten i Henhold til den fornævnte Lovbestemmelse havde paaklaget for Overskatteraadet for Aarhus Amdsraadskreds, blev ved dettes Kendelse af 8 November 1909 stadfæstet. Da Appellanten imidlertid vægrede sig ved at betale den ham i Henhold til Ansættelsen paalignede Erhvervsskat for Tidsrummet fra 1 Maj 1909 til 30 September samme Aar 233 Kr. 34 Øre, indgav de Appelindstævnte, Aarhus Byraad, under 1 Marts 1910 til Fogden i Hasle m. fl. Herreder skriftlig Begæring om at affordre Appellanten sidstnævnte Beløb tilligemed Renter deraf $\frac{1}{2}$ pCt. maanedlig i 8 Maaneder 9 Kr. 32 Øre, ialt 242 Kr. 66 Øre, og om i Mangel af Betaling at inddrive Beløbet ved Udpantning, og efter at Fordringen ved Fogdens Kendelse af 5 Marts 1910 var bleven autoriseret til Inddrivelse ved Udpantning, og Appellanten havde erkendt, at denne Kendelse var ham lovlig forkyndt, blev der den 3 Januar 1911 paa Fogdens Kontor paabegyndt en Udpantningsforretning, under hvilken der fremlagdes nogle mellem Appellanten og de Appelindstævnte underhaanden vekslede Indlæg med tilhørende Bilag. Medens de Appelindstævnte under den saaledes stedfundne Procedure fastholdt deres Begæring om Forretningens Fremme, nedlagde Appellanten, der gjorde gældende, at han ikke var pligtig til at svare Erhvervsskat af et større Beløb end 10,000 Kr., og at han havde gjort lovligt Tilbud om Betaling af det dertil svarende Skattebeløb 166 Kr. 67 Øre, Protest mod Forretningens Fremme; men ved Fogdens den 12 samme Maaned afsagte Kendelse afgjordes Disputen derhen, at Forretningen vilde være at fremme overensstemmende med de Appelindstævntes Begæring. Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin for Fogedretten nedlagte Paastand, medens de Appelindstævnte næst at paastaa Sagen afvist fra Overretten, hvortil der imidlertid ikke findes tilstrækkelig Føje, have procederet til Fogedkendelsens Stadfæstelse, subsidiært forsaa vidt angaar et Beløb af 166 Kr. 67 Øre.

Medens Appellanten har erkendt, at han af den fra hans Virk-

somhed som Sagfører i Aarhus hidrørende Indtægt er pligtig at svare Skat til Aarhus Kommune som Erhvervskommune, har han under Anbringende af, at der i det Beløb, hvortil Overskatteraadet, som meldt, har ansat hans Indtægt, er indbefattet en Indtægtspost paa 4000 Kr., der i det paagældende Skatteaar er tilfalden ham som Konventionalbøde i Anledning af, at en af hans tidligere Fuldmægtige, der havde paataget sig en kontraktmæssig Forpligtelse til paa Appellantens Forlangende at forlade Aarhus By og til i 2 Aar derefter ikke i eget eller Andres Navn at drive nogensomhelst Art af Sagførervirksomhed eller at tage Plads som Sagførerfuldmægtig eller overhovedet at tage Bopæl i Aarhus eller Omegn indenfor en Kreds af 4 Mil, havde handlet i Strid hermed, gjort gældende, at Overskatteraadet har været uberettiget til at henregne bemeldte Indtægtspost til den fra hans Sagførervirksomhed hidrørende Indtægt.

Forsaauidt de Appelindstævnte til Støtte for deres Paastand have villet gøre gældende, at det foreliggende Spørgsmaal som et Spørgsmaal om Størrelsen af Appellantens skattepligtige Indtægt saavel ifølge Lov af 26 Maj 1868 § 28 som ifølge Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 § 11 er endelig afgjort ved Overskatteraadets fornævnte Kendelse, findes der ikke at kunne gives dem Medhold heri, idet Domstolene maa anses berettigede til at afgøre, om en Indtægt efter sin Oprindelse overhovedet er skattepligtig.

Efter de under Sagen foreliggende Oplysninger maa der dernæst, uanset at de Appelindstævnte ikke have villet udtale sig herom, gaas ud fra, at den heromhandlede Indtægtspost omfattes af det Beløb, hvoraf Appellanten efter Overskatteraadets Kendelse skal svare Skat til Erhvervskommunen.

Det findes imidlertid ikke at kunne drages i Tvivl, at Appellanten har betinget sig den ovennævnte Konventionalbøde i Erhvervsøjemed, nemlig for at værne om sine Interesser som Sagfører i Aarhus, og idet Bødeløbet herefter maa betragtes som en ekstraordinær, hans Sagførervirksomhed vedrørende Indtægt, maa hans Indsigelse mod for denne Indtægts Vedkommende at svare Erhvervsskat til Aarhus Kommune anses ubeføjet.

Som Følge heraf vil den paaankede Fogedkendelse være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes Appellanten at burde godtgøre de Appelindstævnte med 60 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at et af Appellanten den 25 September 1911 for Overretten fremlagt Indlæg ikke er skrevet paa stemplet Papir. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 223. Højesteretssagfører Dietrichson

mod

cand. pharm. Johan Ernst Heilman Borchsenius
(Def. Lunn),

der tiltales for ulovlig Medikamenthandel.

Kallundborg Købstads Politirets Dom af 14 Februar 1913: Tiltalte, Købmand, cand. pharm. Johan Ernst Heilman Borchsenius af Kallundborg, bør til Kallundborg Købstads Kæmnerkasse bøde 200 Kroner og udrede denne Sags Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Marts 1913: Politiretsretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne A. Damm og J. Krabbe, betaler Tiltalte, cand. pharm. Johan Ernst Heilmann Borchsenius 20 Kroner til hver. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, cand. pharm. Johan Ernst Heilman Borchsenius, til Højesteretssagførerne Dietrichson og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kallundborg Købstads Politiret hertil indankede Sag tiltales cand. pharm. Johan Ernst Heilman Borchsenius for ulovlig Medikamenthandel.

Tiltalte er født den 11 Marts 1863 og anset ved Kallundborg Købstads Politirets Dom af 22 Januar 1902 efter Frdn. af 4 December 1672 § 30 med en Kallundborg Købstads Kæmnerkasse tilfaldende Bøde, stor 200 Kr., ved nærværende Rets Dom af 3 August 1906 efter samme Lovbestemmelse med en Bøde, stor 200 Kr., til samme Kasse, samt ved Højesterets Dom af 2 Oktober 1912 efter samme Lovbestemmelse med en Bøde, stor 200 Kr., til samme Kasse. Han har derhos under en mod ham for ulovlig Medicinalhandel inden samme Købstads Politiret anlagt Sag under 8 Juli 1896 vedtaget at erlægge en Bøde af 100 Kr. til nævnte Kasse, og under en mod ham

ved samme Ret anlagt Sag om Overtrædelse af Næringsloven under 20 Juli 1896 vedtaget en Bøde paa 10 Kr. til samme Kasse.

Det Forhold, for hvilket Tiltalte blev anset ved Højesterets Dom af 2 Oktober 1912, var følgende:

Tiltalte havde i et Par Aar under Navnet »Kinol«, senere »Borchsol«, forhandlet et af Pebermynte-, Nellike-, Enebær- og Gaulteriolie sammensat Præparat og fra Foraaret 1911 reklameret for Præparatet ved Hjælp af Brugsanvisninger og Annoncer, hvori der udtaltes: »Kinol er intet Lægemedel, men en bakteriedræbende, giftfri Vædske, der virker stærkt blodrensende, og saaledes er et udmærket forebyggende Mittel mod Gigt, Ischias, Mavekatarrh, Eksem, Bylder, Filipenser o. s. v.«, hvorhos der henvistes til en Række Anbefalinger fra navngivne Personer om den gode Virkning, Nydelsen af »Kinol« havde haft paa deres Lidelser og Sygdomme, derimellem Gigt, Bylder, Mavekatarrh og Ischias.

Præparatet forhandlede paa Flasker à 1 Kr. 50 Øre og med en Fortjeneste af ca. 1 Kr. 10 Øre pr. Flaske.

Om Præparatet var det af Sundhedsstyrelsen udtalt, at det med lige Ret kunde henføres under liquores medicati og arcana medicata, og at det i alt Fald maatte henregnes til de i Justitsministeriets Bekendtgørelse af 10 Oktober 1905 under Afdeling A nævnte præparerede Medicinalvarer, der ere undtagne fra almindelig Detailhandel.

Efter den ovennævnte Højesterets Dom er Tiltalte vedbleven at forhandle det omhandlede Præparat under Navnet Borchsol og har i Avertissementer i Dagbladet »Politiken« og 2 Ugeblade reklameret for Præparatet paa samme Maade som ovenfor angivet, idet han dog har udeladt Henvisningen til Anbefalingerne fra forskellige navngivne Personer. Han ansætter sit Salg af Præparatet til ca. 100 Fl. om Maanedens.

I Avertissementerne er Ordene »intet Lægemedel« og »forebyggende« trykte med smaa Typer, medens Ordene »bakteriedræbende« og »blodrensende« og Sygdommens Navn ere trykte med store Typer. I Avertissementerne i Ugebladene er der derhos som Overskrift bragt en Etikette, hvorpaa forrest fremstilles en svagelig udseende Kvinde med Krykke og Stok, og bagest en rask udseende, rank Kvinde. Der udtaltes endelig i disse sidste Avertissementer, at det ved ovennævnte Højesterets Dom er forbudt Tiltalte at offentliggøre de mange rosende Anbefalinger, som han har modtaget.

Da Avertissementerne ogsaa i den Skikkelse, hvori de nu foreligge, maa antages at have til Formaal at bibringe Publikum den Opfattelse, at Præparatet er et Lægemedel mod de i Avertissementerne angivne Sygdomme, maa det billiges, at Tiltalte, der ikke har Adkomst som Apoteker, ved Politiretsdommen er anset efter Frdn. af 4 December 1672 § 30 med en Kallundborg Købstads Kæmmerkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr., og Dommen, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

Onsdag den 4 Juni.

Nr. 251. Højesteretssagfører Møldrup

mod

Husejer **Henrik Jensen** og Overretssagfører **Valter Krüger**
(Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Bygningsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 September 1912: De Tiltalte, Husejer Henrik Jensen og Overretssagfører Valter Krüger, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Vel maa det antages, at Bygningslovens § 43 medfører en vedvarende Forpligtelse til at holde Trapperne forsynede med Rækværk og i det Hele i en saadan Tilstand, at det ikke er forbunden med Fare at passere dem, men da der under nærværende Sag ikke foreligger tilstrækkelige Oplysninger om de paaklagede Manglers Omfang og Betydning, findes det at maatte have sit Forblivende ved det Resultat, hvortil den indankede Dom er kommen.

Thi kendes for Ret:

De Tiltalte, Husejer Henrik Jensen og Overretssagfører Valter Krüger, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Højesterets-sagførerne Møldrup og Dietrichson 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husejer Henrik Jensen og Overretssagfører Valter Krüger tiltales efter Bygningskommissionens Begæring for Overtrædelse af Bygningsloven.

Ifølge de Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

I Ejendommen Skyttegade Nr. 21, som tidligere administreredes af Tiltalte Krüger, men i Efteraaret 1911 overtoges af Tiltalte Jensen, viste det sig i Vinter, at der bl. a. manglede Balustre i Trappegelænderet og Gelænder for Trappevinduer, hvilke maa antages at være fjernede, medens Tiltalte Krüger administrerede Ejendommen, formentlig af Beboerne. Forholdene ere senere paany bragte i lovlig Orden.

Da de Tiltalte imidlertid ikke ses at have noget Ansvar for den uden deres Viden skete Bortfjernelse, og Bygningslovens Bestemmelse i § 43 ikke kan antages at omfatte Forpligtelse til Trappers Vedligeholdelse, men kun disses oprindelige Indretning, har de Tiltalte i alt Fald ikke paadraget sig noget Strafansvar efter Bygningsloven, hvorfor de vil være at frifinde

Fredag den 6 Juni

Nr. 19. Grosserer Carl F. Petersen (I. Kondrup)

mod

Smedemester Carl Setterberg (Henriques)

betræffende Spørgsmaalet om Erstatning for en ukontraktmæssig Leverage af Dørlaase.

Sø- og Handelsrettens Dom af 31 Marts 1911: Hovedindstævnte, Smedemester Carl Setterberg, bør for Tiltale af Hovedcitanten, Grosserer Carl F. Petersen, fri at være. Kontraindstævnte bør til Kontracitanten betale 983 Kr. 22 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra 8 November 1910, til Betaling sker, men bør iøvrigt for Tiltale i Kontrasagen fri at være. Sagernes Omkostninger betaler Hovedcitanten til Hovedindstævnte med 100 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er Indstævnte, Smedemester Carl Setterberg, afgaaet ved Døden og hans i uskiftet Bo hensiddende Enke, Dagmar Theodora Setterberg, indtraadt i Sagen.

I Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde, hvis Rigtighed delvis bekræftes ved et efter dens Afsigelse foretaget Overskøn, maa det billiges, at Appellanten er funden pligtig at betale Erstatning for sin i Dommen ommeldte Levering af Laase med støbte i Stedet for smedede Faller. Hvad Erstatningens Størrelse angaar, maa det ifølge Proceduren for Højesteret antages, at det Antal Laase, Indstævnte leverede til den i Dommen omhandlede Skole, kun udgjorde 159, og at han af disse kun ombyttede 113, idet han fik Tilladelse til foreløbig at lade de resterende 46 Laase forblive uforandrede imod at forpligte sig til paa Forlangende at bringe dem i kontraktmæssig Stand. Det er derhos ved ovennævnte Overskøn oplyst, at det vilde have været en praktisk og forsvarlig Fremgangsmaade at udskifte de støbte Faller i Laasene med haandsmedede Faller, og at Be-

kostningen herved vilde have udgjort 3 Kr. pr. Laas, indbefattet Betaling for Arbejde med Udtagning og Indsætning af Laasene, men ikke Betaling for det derved nødvendiggjorte Malerarbejde.

Den fra Indstævntes Side for Højesteret nedlagte principale Paastand gaar for Kontrasagens Vedkommende ud paa Tilkendelse af 999 Kr. 40 Øreforuden Renter og Omkostninger, hvilket Beløb fremkommer saaledes:

Forarbejdelse af 113 Laase à 6 Kr.	678 Kr. 00 Øre
Arbejdet ved de gamle Laases Udtagelse m. v.	98 — 40 —
Malerarbejde	85 — 00 —
Eventuel Ombygning af de resterende 46 Laase eller Indsættelse af andre Faller i dem à 3 Kr.	138 — 00 —

For Forarbejdelse af de 113 Laase og Arbejdet med de gamle Laases Ombygning med dem, vil der imidlertid, da Indstævnte ifølge Overskønnet kun kan anses berettiget til at belaste Appellanten med Bekostningen ved en Udskiftning af Fallerne, kun kunde tillægges Indstævnte Betaling af 3 Kr. for hver Laas, og heraf følger dels, at ovennævnte 678 Kr. vil være at nedsætte med Halvdelen til 339 Kr., dels at de for Laasenes Udtagelse m. v. krævede 98 Kr. 40 Øre ikke kan tilkendes Indstævnte. Med Hensyn til Erstatningen for de 46 Laase findes denne at kunne ansættes til 50 Kr. Af de for Malerarbejde fordrede 85 Kr. kan efter Proceduren kun 60 Kr. antages at vedrøre de 113 Laase, hvorfor paa denne Konto kun dette Beløb bliver at tillægge Indstævnte. Idet der fra det Indstævnte herefter tillagte Beløb af ialt 449 Kr. bliver at fradrage de Appellanten tilkommende 184 Kr. 18 Øre, vil der være at tilkende Indstævnte 264 Kr. 82 Øre med Renter. Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Grosserer Carl F. Petersen, bør til Indstævnte, Smedemester Carl Setterbergs Enke Dagmar Theodora Setterberg, betale 264 Kroner 82 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fraden 8 November 1910, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Grosserer Carl F. Petersen, og Indstævnte, Enkefru Dagmar Theodora Setterberg, hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, Grosserer Carl F. Petersen, søger under nærværende Sag Indstævnte, Smedemester Carl Setterberg, til Betaling af 184 Kr. 18 Øre for leverede Varer tilligemed 6 pCt. Rente p. a. fra 12 August f. A. (sidste Leveringsdag), til Betaling sker og Sagens Omkostninger.

Indstævnte, der i og for sig erkender at være det paastævnte Beløb skyldig, har paastaaet sig frifunden i Hovedsagen og har under en Kontrasag paastaaet sig tilkendt en Erstatning i Anledning af Mangler ved en tidligere Leverance.

Indstævnte havde i Januar 1910 sluttet Kontrakt med Citanten om Levering af et Parti Laase, der skulde bruges til Amagerfælledvejs Skole. Laasene skulde være første Klasses Varer med smedede Faller. De bleve leverede i Maj Maaned og bleve straks anbragte i Dørene i Skolen. Nogen Tid efter gik Fallen paa en af Laasene itu, og ved nærmere Undersøgelse viste det sig, at Fallerne til Laasene vare støbte, ikke smedede. Indstævnte, der efter sin Kontrakt med Kommunen skulde levere smedede Faller, fik derefter Ordre til enten at lave helt nye Laase eller ogsaa at anbringe smedede Faller i de indsatte Laase, og for ikke at forstyrre Arbejdet paa Skolen lod Indstævnte hjemme paa sit Værksted lave et tilsvarende Antal — 164 Stykker — Laase. Til Forfærdigelsen af de nye Laase, Udtagningen af de kasserede Laase samt Reparationen af Dørene medgik ialt 1167 Kr. 40 Øre. Indstævnte havde akcepteret en Veksel for Købesummen for de ham af Citanten leverede Laase. Denne Veksel indløste Indstævnte ikke ved Forfaldsdag, og der blev af Ihændehaven foretaget Arrest. Indstævnte har nu under Kontrasagen paaastaaet sig tilkendt dels det foran omtalte Beløb 1167 Kr. 40 Øre, dels Erstatning for Tort, Tab og Kreditspilde i Anledning af den efter hans Mening ulovlig foretagne Arrest.

Der har under Sagen været afholdt en Skønsforretning over en Del af de leverede Laase, og efter Skønsmændenes Udtalelser var Fallerne støbte og endda efter deres Skøn af usædvanlig skørt Jern. At de Skønsmændene foreviste Laase er identiske med de af Citanten leverede, synes der efter det foreliggende ingen Grund til at betvivle.

Citanten har gjort gældende, at Indstævnte har reklameret for sent, men heri kan Retten ikke give ham Medhold. Efter Skønsmændenes Udtalelser lader det sig ved velpudsede Laase — som de her leverede Laase maa antages at have været — vanskelig se ved en almindelig Undersøgelse, om Fallerne til Laasene ere støbte eller smedede, og efter det foreliggende maa det antages, at Indstævnte, straks efter at have erfaret, at Fallerne vare støbte, har reklameret.

Efter det anførte maa der tilkomme Indstævnte en Erstatning, og da det af Indstævnte forlangte Beløb maa antages at svare til, hvad der normalt maatte medgaa til Forfærdigelsen af nye Laase, Udtagelse af de gamle og Indsættelse af de nye, samt da Retten ikke finder, at der kan indvindes noget imod, at Indstævnte under de foreliggende Omstændigheder valgte at lave helt nye Laase i Stedet for at sætte smedede Faller ind i de gamle — maa Citanten erstatte Indstævnte de foran omtalte 1167 Kr. 40 Øre. Derimod kan der ikke tilkendes Indstævnte nogen Erstatning for Tort, Tab og Kreditspilde i Anledning af Arresten. Indstævnte har gjort gældende, at det var en Aftale mellem Indstævnte og Citanten, at Citanten skulde indfri Vekslen ved Forfaldsdagen, men noget Bevis herfor har Indstævnte ikke ført, og der vil derfor ikke kunne være Tale om at tilpligte Citanten til at give Indstævnte Erstatning for den af Vekselejeren (Vekslen var endosseret til en Tredjemand) foretagne Arrest.

Efter det saaledes anførte vil Sagen være at afgøre derhen, at Indstævnte frifindes i Hovedsagen, og at der i Kontrasagen tilkendes ham et Beløb af 983 Kr. 22 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra Kontrastævningens Dato den 8 November 1910, til Betaling sker.

Sagens Omkostninger findes Citanten at maatte tilsvare Indstævnte med 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandag den 9 Juni.

Nr. 125. **Tobaksfabrikant Charles Holmen (selv)**

mod

Værtshusholder Ingvard Kjærgaard (Harboe)

betræffende en Strid om Indholdet af en Handel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 April 1912: Indstævnte, Værtshusholder Kjærgaard, bør for Tiltale af Citanten, Cigarfabrikant Charles Holmen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 60 Kr. inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Til den i den indankede Dom givne faktiske Fremstilling føjes, at Købesummen for de solgte Møbler — Panelsofaen og Pillespejlet med Konsolskab — skulde være 130 Kroner. For Højesteret maa Appellanten anses at paastaa Indstævnte tilpligtet, foruden at betale de i Dommen ommeldte 200 Kroner, enten at udlevere Møblerne eller tilbagelevere det af Appellanten til Handelens Opfyldelse erlagte. Indstævnte paastaar Dommen stadfæstet, idet han fastholder, at de senere leverede Cigarer ifølge Aftalen skulde være af samme Kvalitet som de først leverede. Indstævnte har imidlertid ikke godtgjort Rigtigheden af dette Anbringende, og under disse Omstændigheder findes han ikke at kunne modsætte sig, at Sagen afgøres overensstemmende med Appellantens Paastand, dog at han bliver at frifinde med Hensyn til Kravet paa de 200 Kroner.

Processens Omkostninger ville være at ophæve for begge Retter.

De Højesteret forelagte Oplysninger afgive ikke tilstrækkeligt Grundlag for den i Dommen indeholdte Misbilligelse, som derfor maa bortfalde.

Thi kendes for Ret:

Saafrømt Indstævnte, Værtshusholder Ingvarð Kjærgaard, ikke inden 15 Dage fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse til Appellanten, Tobaksfabrikant Charles Holmen, udleverer ovennævnte Møbler, bør han til Appellanten betale 64 Kroner samt enten til Appellanten udlevere de i Sagennævnte 19 Kasser Cigarer eller for hver Kasse, han ikke maatte udlevere, betale 3 Kroner 50 Øre. Iøvrigt bør Indstævnte for Appellantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten og Indstævnte hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 22 og 23 Juni f. A. blev der mellem Citanten, Cigarfabrikant Charles Holmen, og Indstævnte, Værtshusholder Kjærgaard, indgaaet en Overenskomst, ifølge hvilken Indstævnte solgte til Citanten en Panelsofa og et Pillespejl med Konsolskab mod, at Citanten herfor skulde betale 60 Kr. kontant og for Restkøbesummen levere Indstævnte Cigarer. I Henhold hertil henvendte Citanten sig den 23 Juni f. A. til Indstævnte med en Kasse Cigarer som Prøve, for hvilken han forlangte en Betaling af 4 Kr.

Indstævntes Anbringende gaar ud paa, at han hertil svarede, at 4 Kr. var for meget for den Cigar, og at han højst vilde betale 3 Kr. 50 Øre, men at han, saafremt Citanten vilde sælge den for den Pris, vilde modtage foruden den Prøvekasse, Citanten havde med, yderligere 19 Kasser, og at de derpaa blev enige herom, hvorefter Citanten betalte 10 Kr., medens Indstævnte udstedte en Kvittering til ham lydende paa 14 Kr., idet den leverede Kasse blev sat til 4 Kr., fordi Indstævnte tilkendegav Citanten, at det var ham ligegyldigt, om Citanten leverede ham 19 Kasser Cigarer eller betalte Restkøbesummen kontant, og at han i sidste Tilfælde var villig til at beholde den leverede Kasse for 4 Kr.

Citanten har derimod gjort gældende, at Indstævnte, ved den nævnte Lejlighed udtalte, at han ikke behøvede saa dyr en Cigar, men hellere vilde have et større Antal til en lidt lavere Pris, og at Citanten gik ind derpaa.

Den 26 Juni betalte Citanten 50 Kr. til Indstævnte, og den næste Dag lod han et Bybud bringe 19 Kasser Cigarer til Indstævnte for saa samtidig at faa Møblerne udleverede. Da Indstævnte imidlertid saa, at Cigarerne i de 19 Kasser var mindre end de den 23 Juni overleverede, udleverede han kun Bybudet Panelsofaen, idet han bad meddele Citanten, at han ikke vilde udlevere Pillespejlet med Konsolskabet, forinden han havde faaet 19 Kasser Cigarer overensstemmende med den leverede Prøvekasse. Bybudet bragte denne Besked og Panelsofaen til Citanten, men denne nægtede at modtage

Sofaen alene og fulgtes med Bybudet tilbage til Indstævnte og havde en Samtale med denne, uden at der dog blev opnaaet Enighed, hvorefter Citanten lod Sofaen blive hos Indstævnte.

Under denne Sag har Citanten paastaet Indstævnte tilpligtet at betale ham 200 Kr., som Indstævnte skal skyldte ham som Erstatning for Afsavn og anden Ulæmpe og direkte Udlæg forvoldt ham i Anledning af, at Indstævnte har nægtet at udlevere de fornævnte Møbler til ham, hvorhos han har paastaet Indstævnte tilpligtet under en Citanten tilfalden daglig Mulkt af 10 Kr. at udlevere Møblerne til ham.

Indstævnte har principalt paastaet sig frifunden.

Under Sagen er det ubestridt, at Cigaretterne i de 19 Kasser var af ringere Kvalitet end den først leverede Kasse.

Da Citanten nu ikke har bevist, at Indstævnte er gaaet ind paa at modtage 19 Kasser Cigaretter af en ringere Kvalitet end de ham den 23 Juni foreviste Cigaretter, og da det synes usandsynligt, at Indstævnte efter at have faaet forevist en Slags Cigaretter skulde været gaaet ind paa at modtage en anden Slags, som ikke var ham forevist, samt da Indstævnte ved straks at lade Citanten vide, at han ikke vilde modtage de 19 Kasser, fordi disse ikke svarede til Prøven, har reklameret i rette Tid, vil Citanten ikke kunne gøre Krav paa, at Indstævnte for den ydede Betaling skal udlevere de solgte Møbler.

Den af Citanten under denne Sag nedlagte Paastand vil derfor ikke kunne tages til Følge, hvorimod Indstævnte vil være at frifinde.

Sagens Omkostninger, som begge Parter har paastaet sig tilkendt, findes Citanten at burde betale Indstævnte med 60 Kr.

Det maa alvorlig misbilliges, at Overretssagfører Heinrich har fremsat et — som det efter det foreliggende maa antages — usandfærdigt Anbringende vedrørende et Bilags Fremlæggelse.

Tirsdag den 10 Juni.

Nr. 175. Højesteretssagfører Liebe
mod

Peder Jensen og Jens Peter Knudsen (Def. Asmussen)
der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Januar 1913: De Tiltalte Peder Jensen og Jens Peter Knudsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Jensen i 60 Dage, Knudsen i 30 Dage, og en for begge og begge for en have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Steinthal, 30 Kr., dog at Knudsen ikke udreder udover Halvdelen af disse Omkostningers samlede Beløb.

Endelig bør de Tiltalte en for begge og begge for en betale til Møbelhandler C. Christensen 109 Kr., hvorhos Tiltalte Jensen til Møbelfabrikant Kofoed bør betale 163 Kr. 49 Øre. De idømte Er-

statningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af de Tiltalte med Hensyn til Christensens Møbler udviste Forhold, der i det Væsentlige er rigtig gengiven i den indankede Dom, ville de være at anse efter Straffelovens § 257; med denne Bemærkning vil Dommen i Henhold til de i den iøvrigt anførte Grunde, og da det vil kunne have sit Forblivende ved de valgte Straffe, i det hele kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Peder Jensen og Jens Peter Knudsen — En for Begge og Begge for En — til Højesteretssagførerne Liebe og Asmussen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Peder Jensen og Jens Peter Knudsen tiltales for Bedrageri.

Jensen er født den 22 Maj 1856 og tidligere anset: ved Rettens Dom af 16 November 1907 efter Straffelovens § 184, jfr. § 46, med en Bøde paa 100 Kr.

Knudsen er født den 3 December 1864 og ikke fundet straffet.

Angaaende Sagens Omstændigheder er følgende oplyst: Den 1 Februar 1909 blev der mellem Møbelhandler C. Christensen og Mechaniker Hans August Frederik Møller oprettet en »Lejekontrakt«, ifølge hvis Lydende Christensen til Møller udlejede en Egetræs Buffet, et Spisebord og 6 Stole af Værdi ialt 337 Kr. paa Vilkaar, at Møller, der ved Underskriften betalte 25 Kr., yderligere skulde erlægge i maanedlig Leje 10 Kr. Det virkelige Retsforhold var imidlertid et sædvanligt Køb paa Afbetaling, saaledes at Møblerne skulde tilhøre Møller, naar deres i Kontrakten anførte Værdi var betalt.

I August 1910 henvendte Møller, der bl. a. paa Grund af sin Hustrus Sygdom var i Pengeforlegenhed, sig til Tiltalte Jensen, der drev Forretning som Pengeudlaaner, og laante ham 75 Kr., idet han gav Forskrivning for 107 Kr. Til Sikkerhed for Laanet oprettedes en saakaldet Købekontrakt, dateret 9 August 1910, ved hvilken Møller til Jensen overdrog de forannævnte Møbler, paa hvis Købesum der resterede et ikke ubetydeligt Beløb, hvorom Jensen dog paa det Tidspunkt maa antages at have været uvidende. Samtidig hermed oprettedes en Kontrakt, ifølgende hvilken Møller af Jensen lejede Møblerne, der forblev i Møllers Besiddelse. Møller overholdt ikke den om Laanets Tilbagebetaling truffne Aftale, og kort før Julen 1910 lod Jensen ved Inkassator Theodor Marinus Valdemar Helgesen, der har

været arresteret under Sagen, uden at der dog er rejst Tiltale mod ham, Møblerne hente paa Møllers Bopæl.

Møblerne blev med Tilladelse af Tiltalte Knudsen, sammen med hvem Jensen gjorde Forretning, anbragt i en af Knudsen lejet Stald i Bangertsgade.

I Begyndelsen af Februar 1911 henvendte Christensen, der havde faaet at vide, at Jensen havde ladet Møblerne afhente, sig til denne og meddelte ham, at Møblerne tilhørte ham (Christensen), hvilket Jensen derefter fik bekræftet hos Møller, til hvem han i den Anledning henvendte sig, og som oplyste ham om, at Møblerne var købt af Christensen paa Afbetaling, og at Købesummen ikke var fuldt betalt.

De Tiltalte har erkendt, at til Trods for, at de begge var vidende om dette Forhold, hvorom Knudsen var bleven underrettet enten af Jensen eller Helgesen eller af begge disse, har Jensen den 29 Marts 1911, paa hvilket Tidspunkt Møller paa Møblerne endnu skyldte ca. 160 Kr., med Helgesen som Mellemand overdraget til Knudsen de ommeldte Møbler, som dengang endnu henstod i Knudsens Stald, og som Knudsen straks lod bortsælge ved Auktion, hvor de udbragtes til ialt 94 Kr.

Forsaavidt Jensen senere under Forhøret har villet gøre gældende, at Helgesen inden Overdragelsen den 29 Marts 1911 havde meddelt ham, at Christensen havde udtalt, at Møblerne kunde sælges, kan der ikke tillægges denne Tiltaltes Forklaring, der er i Strid saavel med hans tidligere Tilstaaelse som med det i Sagen iøvrigt oplyste, nogen Betydning.

I August 1911 anmodede Overretssagfører Niels Nielsen for Møbelfabrikant Georg Kofoed i en Skrivelse til Politidirektøren om, at der maatte blive indledet Undersøgelse mod Tiltalte Jensen og Bestyrelsen af et Aktieselskab, kaldet »Grafia«, i Anledning af et Forhold, der i Skrivelsen fremstilles saaledes:

Den 29 November 1909 laante Grosserer Axel Møller af Tiltalte Jensen et Beløb af 650 Kr., idet han, der gav Forskrivning for 785 Kr., gav Jensen Sikkerhed i et ham tilhørende Møblement, angaaende hvilket der oprettedes en saakaldet Købekontrakt mellem Parterne.

Den 12 April 1910, da Møller havde nedbragt Laanet til 400 Kr., underskrev han efter Opfordring af Jensen en ny Købekontrakt paa Møblerne, blandt hvilke i Kontrakten nævnes:

- 1 Sofa og 4 Stole med Mekka.
- 2 dilo Lænestole,
- 1 Arbejdsbord.

Møller, der efter sin Fremstilling ogsaa afviklede dette sidste Laan, solgte derefter Møblerne, men ved senere Kontrakt, dateret 31 Oktober og 5 November 1910, købte han hos nævnte Fabrikant Kofoed en Del andre Møbler, hvoriblandt:

- 1 mat Mahogni Panelsofa med Mekka,
- 2 » do. Lænestole,
- 3 » do. Salonstole,
- 1 » do. Arbejdsbord.

Ifølge en i Kontrakten indeholdt Bestemmelse vedblev Effekterne at tilhøre Sælgeren, indtil den fulde Købesum, der androg 2630 Kr.,

var erlagt. Ved Klagens Affattelse var der heraf kun betalt ca. 800 Kr.

I Maj 1911 lod Jensen, der havde overdraget sine Rettigheder efter Købekontrakten af 12 April 1910 til Aktieselskabet »Grafia« — efter det Oplyste et rent Proformaselskab, i hvilket han selv var eneste Interessent — under Paaberaabelse af, at de 400 Kr. ikke var betalt, hos Møller afholde en Fogedforretning, under hvilken han forlangte de i Købekontrakten ommeldte Møbler udleverede. Under den herved for Fogden opstaaede Procedure, ved hvilken Jensen lod møde ved Sagfører Albrechtsen, gjorde Møller gældende, at han havde betalt Jensen ialt over 1000 Kr., hvilket var mere, end Jensen rettelig ifølge Kontrakten havde Krav paa, og at han derefter havde disponeret over Møblerne. Forretningen blev derefter udsat og ikke senere kontinueret, hvorimod Jensen i August s. A. rekvirerede en helt ny Fogedforretning. I Henhold til denne Rekvisition indfandt Fogden sig den 15 samme Maaned paa Møllers Bopæl, hvor ingen blev truffen hjemme. Den ovennævnte Helgesen, der nu mødte for Jensen, og paa hvis Foranledning en Smed var til Stede, som skaffede dem Adgang til Lejligheden, paaviste for Fogden de efternævnte i Lejligheden forefundne Effekter, der i Fogedprotokollen angives saaledes :

- 1 Sofa og 4 Stole med Mekka,
- 2 Lænestole med do.,
- 1 Arbejdsbord,

som han angav at være identiske med de i Købekontrakten af 12 April 1910 nævnte Møbler, og som han af Fogden erholdt udleveret og straks bragte bort.

I Anledning af denne Overretssagfører Niensens Anmeldelse blev der i August 1911 indledet Undersøgelse ved 7de Kriminalkammer, hvilken Undersøgelse den 3 November s. A. sluttedes med Politidirektørens Samtykke.

Efter at der senere ved 1ste Kriminalkammer var indledet ny Undersøgelse mod Jensen i Anledning af hans ovennævnte Forhold overfor Møbelhandler Christensen, er den ved 7 Kammer sluttede Undersøgelse genoptaget ved 1ste Kammer, og dette Forhold vil nu være at paakende, hvilket der under de foreliggende Omstændigheder ikke skønnes at være nogen Hindring for.

Tiltalte Jensen har erkendt at have ladet Møblerne udlevere og at have ladet dem indsætte i Tiltalte Knudsens ovennævnte Stald i Bangertsgade, hvorfra de senere, efter en Tid at have staaet hos en Markandiser i Dannebrogsgade, flyttedes til hans — Jensens — Hjem. Medens de stode her, blev de ved en den 25 September 1911 oprettet, den 2 Oktober samme Aar tinglæst Ægtepagt af Jensen overdragne til hans tilkommende Hustru.

Efter alt det Oplyste maa det anses godtgjort, at de Møbler, som den 15 August 1911 ved Fogden udleveredes Jensen, tilhørte Fabrikant Kofoed, hvem de forøvrigt senere ved en ny Fogedforretning paa Trods af Jensens Protest er tilbageleveret, og at Jensen ganske afsat fra, om han paa det ommeldte Tidspunkt havde noget Krav overfor Møller eller ikke, ingensombelst Ret har haft til disse Møbler. Jensen gør imidlertid gældende, at han har staaet i den Formening, at Møblerne var de i Købekontrakten af 12 April 1910 nævnte.

Imidlertid er i Sagen Følgende oplyst:

Sagfører Niels Peter Albrecht Albrechtsen, der som ovenfor nævnt mødte for Jensen under Fogedproceduren, har edelig forklaret, at han, der havde bemærket, at de Møbler, som han saa hos Møller, var nye og derfor ikke kunde være identiske med dem, som var nævnt i Købekontrakten af 12 April 1910, og som ifølge en gammel ham forevist Kvittering var købt for flere Aar siden, gjorde Jensen bekendt hermed, ligesom han, der ved anstillet Undersøgelse var kommet til den Overbevisning, at de Møbler, der nu fandtes i Møllers Lejlighed, tilhørte Kofoed, meddelte Jensen ogsaa dette, idet han samtidig erklærede ikke at ville have mere med Sagen at gøre.

Senere fik Vidnet af Helgesen at vide, at denne havde hentet Møblerne, medens der Ingen var tilstede i Lejligheden, og da Vidnet ikke kunde forstaa, hvorledes dette efter den tidligere Fogedprocedure kunde ske uden Kendelse, sagde Helgesen, at han havde bestilt Indsættelsesforretningen som en ny Fogedforretning.

Fabrikant Kofoed har edelig forklaret, at Tiltalte Jensen et Par Maaneder før August 1911 indfandt sig i Vidnets Forretningslokale og meddelte Vidnet, at det Herreværelse, som Vidnet havde Kontrakt paa med Møller, havde denne pantsat til en Anden, uden at han dog nævnte til hvem.

Jensen, der nægter at have talt med Kofoed om Møblerne, har, foreholdt Sagfører Albrechtsens Forklaring, udtalt, at han ikke ved, hvad han skal sige hertil, og at han ikke husker, at Vidnet har gjort ham bekendt med, at Møblerne tilhørte Kofoed, men at han ikke tør bestride det. Han har desuden erkendt, at han, saavel da den første Købekontrakt med Møller blev oprettet som ogsaa et Par Gange senere ved Besøg i Møllers Hjem har set de Møbler, hvori han fik Sikkerhed, og at han saa de Møbler, som gennem Helgesen blev udleverede, endnu medens de stod i Dannebrogsgade, men han har paastaet, at han ikke har bemærket, at det ikke var de samme Møbler.

Der er under Sagen fremlagt Tegninger af de 2 Sæt Møbler, der ere af ret forskelligt Udseende.

Efter alt det saaledes foreliggende, hvortil endnu kommer, at det er oplyst, at Jensen den 16 Juni 1911, altsaa umiddelbart efter Fogedproceduren samme Maaned, har af Albrechtsen modtaget tilbage Sagens Dokumenter, og at Tiltalte har erkendt, at Møller paa den Tid, da bemeldte Fogedprocedure fandt Sted, har meddelt ham, at han, Møller, havde solgt de i Købekontrakten af 12 April 1910 ommeldte Møbler, findes det uden Betænkelighed at statuere, at Tiltalte gennem Helgesen har ladet sig de ved Forretningen den 15 August 1911 forefundne Møbler udlevere i Henhold til Dokumentet af 12 April 1910, vidende om, at disse ikke var de Møbler, hvori han havde Sikkerhed.

Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 253, Jensen tillige efter Analogien af § 252 efter Omstændighederne og under Hensyn til midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Jensen i 60 Dage, Knudsen i 30 Dage. — — —

Endelig vil efter derom nedlagte Paastande begge de Tiltalte have

in solidum at betale i Erstatning til Møbelhandler Christensen 109 Kr., hvorhos Tiltalte Jensen vil have at betale i Erstatning til Møbelfabrikant Kofoed 163 Kr. 49 Øre.

Nr. 240. Højesteretssagfører Henriques

mod

Ole Kristian Jakobsen (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Ulfborg-Hind Herreders Ekstrarrets Dom af 14 December 1912: Ole Kristian Jakobsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og betale i Erstatning til Cyklehandler Peter Evald Nikolajsen i Vemb 20 Kr. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Aktor, Sagfører Kamp, 30 Kr. og til Defensor Overretssagfører Grove, 25 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 April 1913: Tiltalte Ole Kristian Jakobsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Dahl, 25 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagførerne Henriques og I. Kondrup hver 50 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Ulfborg-Hind Herreders Ekstraret indankede Sag tiltales Ole Kristian Jakobsen for Tyveri og Bedrageri.

Tiltalte er født den 25 Juni 1891 og ses ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Den 12 Juli 1912 anmeldte Forpagter Tang Pedersen af Nørre Vosborg til Politiet, at der i den senere Tid var begaaet nogle mindre Pengetyverier paa Gaarden, men den derefter foretagne Undersøgelse, under hvilken Mistanken iøvrigt ikke særlig var henledet paa Tiltalte, der havde tjent paa Gaarden siden 1 April s. A., førte ikke til noget Resultat. Nogen Tid efter anmeldte Forpagteren, at der ogsaa skulde være frastjaalet en af de paa Gaarden arbejdende Polakker et Lommeur, og efter at Tiltalte den 31 August s. A. var bleven bortvist af Tjenesten, meddelte Forpagteren endvidere Politiet, at Polakkerne havde fundet det bortkomne Ur i Tiltaltes Kuffert. Der fremkom derhos forskellige andre Sigtelser mod Tiltalte, som blev eftersøgt og anholdt den 28 September s. A.

Polakarbejder Stanislaw Garvlik har edelig forklaret, at der engang i Sommeren 1912 er frakommet ham et Sølv-Lommeur med Metalkæde, der beroede i en dengang antagelig uaflaaset, i hans og hans Medtjener Jan Beirnat's uaflaasede Sovekammer i Gaardens Polakbolig henstaaende Kuffert, at nævnte Jan Beirnat ca. 1½ Maaned senere afleverede den bortkomne Urkæde til ham, idet han fortalte, at han ved at søge efter en Skruenøgle havde fundet Kæden i en Papæske i Tiltaltes Kammer, og at Vidnet den følgende Søndag, da Tiltalte var optaget andetsteds, saa Lejlighed til ubemærket at gaa ind i Tiltaltes Kammer og gennemsøge hans der henstaaende uaflaasede Kuffert, paa hvis Bund han da fandt sit Ur med tilhørende Celluloidkapsel, hvorefter han løste en ham ikke tilhørende Kæde, der var anbragt ved Uret, fra og tog Uret med Kapsel til sig. Paa samme Maade har nævnte Vidne forklaret, at der i den indvendige Side af Urets Yderkapsel fandtes at være indridset nogle Bogstaver, som Vidnet opfattede som Tiltaltes Fornavn »Ole«, og at han om Efteraaret atter har mistet Uret ved at tabe det i Halmen og ikke senere har fundet det. Jan Beirnat har derhos edelig forklaret overensstemmende med det Ovenanførte om sit Fund af Urkæden samt endvidere, at Garvlik den følgende Søndag viste ham et Ur med tilhørende Celluloidkasse, som han fortalte, at han han havde fundet paa Bunden af Tiltaltes Kuffert, og som Vidnet genkendte som tilhørende Garvlik.

Overfor Tiltaltes bestemte Benægtelse af at have tilvendt sig de ommeldte Genstande saavel som af, at nogen af disse har beroet i hans Gemmer, findes der imidlertid ikke ved de nævnte Vidneforklaringer og det iøvrigt Oplyste at være tilvejebragt et til at dømme Tiltalte fuldt tilstrækkeligt Bevis.

Efter at Tiltalte om Aftenen den 31 August f. A. havde forladt Gaarden, efterladende en Kuffert, der senere er eftersendt til ham, undersøgte 4 af Gaardens Karle den følgende Dag nævnte Kuffert, der henstod i det af Tiltalte hidtil beboede Kammer tillukket, men uaf-laaset, for at se, om der deri fandtes dem tilhørende Genstande. I Kufferten fandtes en med »O« mærket hvid Lærredsskjorte, som Karlen Christian Dahl Ovesen, der ifølge sin Forklaring Dagen før havde savnet en saadan, og som mente at genkende Skjorten som den savnede, satte sig i Besiddelse af, men han har dog ikke i Retten turdet beedige Identiteten. Endvidere fandtes i Kufferten bl. a. en Karlen Elias Traberg tilhørende Flaske Tusch, og endelig fandtes i

Kammeret en til Ophængning af en Cykle bestemt Tallie, som, efter hvad Karlen Carl Pedersen har forklaret, formentlig er identisk med en ham nogle Dage før 1 November 1910, medens han sammen med Tiltalte tjente paa Nørresølegaard, frakommen Tallie. Om denne har han iøvrigt forklaret, at han allerede i Vinteren 1911—12 fandt en Tallie, utvivlsomt den samme, i Tiltaltes Gemmer, som han under et Besøg hos Tiltalte i hans daværende Tjeneste fandt Lejlighed til ubemærket at undersøge, idet han allerede da mistænkte Tiltalte for at have tilvendt sig Tallien, som han imidlertid dengang lod ligge.

Tiltalte har erkendt, at de nævnte Genstande have været i hans Besiddelse og som anført tildels beroede i hans Kuffert, men overfor den af ham afgivne Forklaring om, at saavel Skjorten som Tallien ere hans lovlige Ejendom, og at han havde laant Tuschflasken af en Medtjener, kan det ikke anses godtgjort, at Tiltalte med Hensyn til nævnte Genstande har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold.

Forsaavidt Tiltalte endvidere er sigtet for i Løbet af Sommeren 1912 at have frastjaalet Røgter Lars Nielsen en Pung med Indhold noget over 15 Kr., polsk Arbejderske Josefa Beirnat 70 Øre, Karlen Elias Traberg en Pung med 8 Kr. 85 Øre og Karlen Marius Ovesen en Skjorte samt for under deres Tjenestetid paa Nørresølegaard at have frastjaalet Karlen Carl Pedersen en Lommekniv og en Pung med 25 Øre, og forsaavidt han endvidere har været sigtet for Bedrageri i Kortspil, er ingen af disse Sigtelsers Rigtighed overfor hans Benægtelse godtgjort.

Endelig er Tiltalte sigtet for bedrageligt Forhold overfor Detailhandler Nicolajsen af Vemb. Det er i saa Henseende oplyst, at Tiltalte den 20 April 1912 af Nicolajsen købte en Cykle for 95 Kr., hvoraf ifølge en samtidig oprettet skriftlig Købekontrakt 25 Kr. skulde betales den 1 Juli s. A. og Resten den 1 November s. A., saaledes at Forpagter Tang Pedersen af Nørre Vosborg maatte betale Beløbet af Tiltaltes Løn. Det hedder derhos i Kontrakten, at indtil Købesummen er betalt, bliver Kontrakten »til Sikkerhed for Afragenes prompte Erlæggelse samt alle andre skadesløse Omkostninger« kun betragtet som Lejekontrakt, og at Tiltalte, saafremt han fraflytter sin Plads paa Nørre Vosborg inden 1 November 1912, straks ved Fraflytningen er forpligtet at betale hele det resterende Beløb eller at aflevere Cyklen uden at kunne fordre nogen Erstatning. Ifølge Kontraktens § 5 var Tiltalte derhos uberettiget til, før Købesummen var betalt, at sælge, pantsætte, udleje eller udlaane Cyklen saavel som til Flytning af samme uden Sælgerens Vidende, og i Overtrædelsestilfælde forbeholdt Sælgeren sig, som det endvidere hedder, »at anklage Sagen for Politiet som bedragerisk Forhold«.

Da Tiltalte den 31 August 1912 forlod sin Tjeneste paa Nørre Vosborg, udbetalte Forpagteren ham hans tilgodehavende Løn med Fradrag af 25 Kr., som han udbetalte Nicolajsen som Dækning af det

Færdig fra Trykkeriet den 19 Juni 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 19.

Tirsdag den 10 Juni.

den 1 Juli s. A. forfaldne Afdrag, idet han samtidig meddelte ham, at han, da Tiltalte ikke længere var i hans Tjeneste, ikke vilde betale Restbeløbet. Tiltalte, der ifølge sin Forklaring brugte hele det ved Fratrædelsen af Tjenesten modtagne Beløb til at betale anden Gæld, medtog Cyklen, da han forlod Nørre Vosborg, og var ved sin Anholdelse endnu i Besiddelse af denne. Han har erkendt, at han, uagtet han umiddelbart forinden sin Afrejse fra Vemb Station var inde i Nicolajsens Forretning, undlod at meddele ham, at han ikke længere var i Tjeneste paa Nørre Vosborg, og at han ej heller senere har underrettet Nicolajsen om, hvor han havde taget Ophold. Ved sin Anholdelse havde Tiltalte, som det maa antages, Plads paa Vejrum Kalkværk ved Struer, hvorhos han fra 1 November s. A. havde fæstet sig til en Plads i Hjerm. Det er endvidere oplyst, at hans Forældre bor i Mejrup ved Holstebro. Tiltalte maa anses at have erkendt, at han var paa det Rene med, at Nicolajsen ikke vilde betro ham Cyklen, naar Forpagteren paa Nørre Vosborg ikke indestod for Betalingen, og at dette ikke var Tilfældet, efter at han havde forladt Pladsen, men har iøvrigt gjort gældende, at Restbeløbet først forfaldt til Betaling den 1 November. Han har ikke erkendt at have haft til Hensigt at unddrage sig Betalingen af Restkøbesummen for Cyklen, der af Retsvidnerne er vurderet til 50 Kr., mod hvilken Vurdering Tiltalte forøvrigt har protesteret som formentlig for lav. Cyklen er under Sagen udleveret Nicolajsen, der endvidere har paastaet sig tilkendt 20 Kr. i Erstatning.

Da der efter de foreliggende Omstændigheder ikke findes at kunne gaas ud fra, at Tiltaltes retsstridige Forhold overfor Detailhandler Nicolajsen har været forbundet med svigagtig Hensigt, vil Tiltalte i det Hele være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, hvorefter der ikke bliver Spørgsmaal om at tage den nedlagte Erstatningspaastand til Følge.

Nr. 260.

Advokat Halkier

mod

Jens Kristian Meier (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 7 April 1913: Arrestanten Jens Christian Meier bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Efter Løsladelsen bør Arrestanten i 3 Aar tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham. Arrestanten bør derhos udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Petersen, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Teller, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Maj 1913: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Jørgensen, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Kristian Meier til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nørvang-Tørrild Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Jens Kristian Meier sat under Tiltale for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Værnepligtsloven.

Arrestanten, der er født den 22 Januar 1876, har tidligere, foruden at han mange Gange har været anset for Betleri, tildels i Forbindelse med Løsgængeri og Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828, senest ved Esbjerg Købstads og Skads Herreds samt Fanø Birks Politirets Dom af 26 April 1912 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Lov 1 April 1911 § 8, med Tvangsarbejde i 5 Maaneder, endvidere været anset ved Varde Købstads Ekstrarets Dom af 19 Juli 1893 efter Straffelovens § 228, sammenholdt med §§ 62, 37 og 21, med

Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, ved Hjlemslev-Gern Herreders Politirets Dom af 15 Maj 1900 efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, ved Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 1 December 1911 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Gørding-Malt Herreders Ekstrarets Dom af 8 Januar 1912 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, og Lov 3 Marts 1860 § 3, sammenholdt med Straffelovens § 62 og midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og ved samme Herreders Politirets Dom af 16 Marts 1912 efter Værnepligtslovens § 13, 3die Stykke, jfr. Straffelovens § 64, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 14 Marts d. A. efter udefra at have afventet et Øjeblik, da der Ingen var tilstede i Slagter H. J. Bruuns Butik i Thyregod, gik ind i Butikken, hvortil der var uhindret Adgang, og tilvendte sig et paa Disken henliggende Stykke røget Grisefilet paa ca. 1 $\frac{1}{2}$ kg. Tyveriet blev imidlertid straks opdaget, hvorefter Kødet, hvis Udsalgspris var 2 Kr. 30 Øre, blev frataget Arrestanten.

Endvidere maa det paa samme Maade anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten den 13 og 14 Marts d. A. har betlet forskellige Steder i Thyregod.

Forsaaavidt Arrestanten derhos har været sat under Tiltale for Overtrædelse af Værnepligtsloven, er Arrestanten ved Underretsdommen ikke i saa Henseende funden at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold, og da Sagen alene er appelleret efter Arrestantens Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om at tage det ham i bemeldte Henseende paa-sigtede Forhold under Paakendelse.

Der er ikke under Sagen nedlagt nogen Erstatningspaastand.

For sit i de foranførte Henseender udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, samt midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 8, 2det Stykke, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder ved Underretsdommen findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Idet det derhos billiges, at der ved Underretsdommen i Medfør af sidstnævnte Lovs § 8, 3die Stykke, er givet Arrestanten Paalæg om i 3 Aar fra hans Løsladelse at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste.

Fredag den 13 Juni.

Nr. 24. Gaardejer **Marius Thorkildsen** (Møller)

mod

Grosserer **Ferdinand Andersen** (David)

betræffende Spørgsmaalet om Ejendomsretten til et Jordstykke.

Kronborg vestre Birks ordinære Rets Dom af 9 November 1909: Indstævnte bør i denne Sag for Citantens Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger hæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke fremgaar af den af Indstævnte den 16 Marts 1909 fremlagte Genpart af et den 28 December 1882 dateret Overdragelsesdokument mellem Interessentskabet for Nedlæggelsen af Dronningemøllens Vandkraft og Gaardejer Peder Thorkildsen vedrørende et Stykke Kanalbund, at det originale Dokument er behørigt stemplet.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 December 1910: Appelindstævnte, Gaardejer Marius Thorkildsen, forhen af Villingebæk, bør under en Bøde af 5 Kr. til Frederiksborg Amtsfattigkasse for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, fravige Besiddelsen af det ovennævnte, paa et i November 1906 udfærdiget Situationskort med rød Skygge indlagte Areal, stort 1170 Kvadrat Alen, af Parcellen Matr.-Nr. 1 t af Dronningemølle, Esbønderup Sogn. Men iøvrigt bør han for Appellanten, Grosserer Ferdinand Andersens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de foreliggende Oplysninger, derunder en efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragt Vidneforklaring, maa det anses godtgjort, at Appellanten og dennes Fader forinden Sagens Anlæg i et Tidsrum af over 20 Aar have udøvet en saadan Raadighed over det i Dommen ommeldte Jordstykke, at Appellanten ved Hævd har erhvervet Ejendomsret over dette. Som Følge heraf, og idet det herefter ikke bliver nødvendigt at komme ind paa, hvad Appellanten iøvrigt har anført til Støtte for sin Paastand, vil han ogsaa under den Del af Sagen, der efter dennes processuelle Stilling foreligger Højesteret til Paa-kendelse, være at frifinde. Underretsdommen vil saaledes i Overensstemmelse med Appellantens Paastand kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret findes Indstævnte at burde betale til Appellanten med 600 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og

Stadsretten og for Højesteret betaler Indstævnte, Grosserer Ferdinand Andersen, til Appellanten, Gaardejer Marius Thorkildsen, med 600 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Kronborg vestre Birks ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i 1 Instans Appellanten, Grosserer Ferdinand Andersen, Appelindstævnte, Gaardejer Marius Thorkildsen, forhen af Villingebæk, tilpligtet under en daglig Mulkt at fravige Besiddelsen af et af Appelindstævnte i Foraaret 1906 i Besiddelse taget, paa et fremlagt Situationskort af November 1906 nærmere angivet Jordstykke paa 1170 Kva-dratalen af den Appellanten tilhørende Parcel, Matr.-Nr. 1 t af Dronningemøllen, Esbønderup Sogn, og at udrede i Erstatning for Værdiforringelse af Appellantens Ejendom som Følge af Appelindstævntes Behandling af Jordstykket — og for Afsavn af dette — 300 Kr. eller saa stort et Beløb, som uvildige af Retten udmeldte Mænd maatte fastsætte, med Renter af Erstatningsbeløbet 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 20 Juni 1907, samt idømt Straf efter Straffelovens § 296 for Beskadigelse af Appellantens Ejendom.

Appelindstævnte paastod sig frifunden, og begge Parter paastod sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst.

Ved ovennævnte Rets Dom af 9 November 1909 blev Appelindstævnte frifunden, medens Sagens Omkostninger ophævedes, og Appellanten har nu her for Retten gentaget sine for Underretten nedlagte Paastande samt paastaaet sig tilkendt Appelsagens Omkostninger, medens Appelindstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst i begge Instanser.

Det fremgaar af Sagen, at Staten ved Købekontrakt af 26 Juni 1872 afhændede til et »Interessentskab for Nedlæggelse af Dronningemøllens Vandkraft«, dels Ejendommen »Dronningemøllen«, Matr.-Nr. 1 a af Dronningemølle i Esbønderup Sogn, med Tilliggende, dels »Esrom nedre Kanal«, som laa uden for Dronningemøllens Jorder, men hvorfra en Arm eller Kanalgren løb gennem disse Jorder, hvorpaa der fandtes en Mølle-dam, der havde Tilløb fra Kanalen.

Ved en den paagældende Købekontrakt paategnet Transport af 9 September 1875 overdrog det nævnte Interessentskab dernæst den ovennævnte Ejendom, »Dronningemøllen«, til Gaardejer Hans Larsen af Villingebæk, der under 9 Oktober 1875 fik kgl. Skøde paa Ejendommen, og hvis Enke den 26 Januar 1897 har meddelt Appellanten Skøde paa samme.

I § 2 i den nævnte Købekontraktstransport af 9 September 1875 hedder det: »Den til bemeldte Dronningemølle tidligere henlagte Vandkraft ved Esrom nedre Kanal tilligemed de sig til samme knyttende Rettigheder og Forpligtelser er derimod Køberen aldeles uvedkommende, hvorhos denne ej er berettiget til at lægge Ejeren eller Ejerne af den nævnte Vandkraft og Kanal m. v. nogensomhelst Hindring i Vejen for den frie og uhindrede Benyttelse af samme paa saadan Maade, som

han eller de maatte anse for tjenlig, dog at der ved saadan Brug selvfølgelig ikke gøres Indgreb i de Køberen som Ejer af Bygninger og Jorder tilkommende Rettigheder.«

Idet Appellanten ifølge sit Skøde anser sig som Ejer af hele Dronningemøllens Tilliggende, derunder ogsaa af Matr. Nr. 1 t, hvoraf — efter Sagens Oplysninger — det omprocederede Jordstykke er en Del, hævder han, at Appelindstævnte uhjemlet gererer sig som Ejer af Jordstykket, paa hvilket han i 1906 skal have foretaget forskellige for Appellanten generende Planerings- og Beplantningsanlæg, tilkastet en Grøft, fældet nogle Træer — eller dog store Dele af saadanne — samt anbragt et Stakit.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand gør Appelindstævnte i første Række gældende, at det ovenfor nævnte »Interessentskab for Nødlæggelse af Dronningevandmøllens Vandkraft« ved et under Sagen fremlagt utinglæst Dokument af 28 December 1882 har overdraget til hans Fader — der før ham var Ejer af Dronningemøllens Naboejendom, »Kassegaarden« — bl. a. det omprocederede Jordstykke, der med sin sydlige Side grænser op til »Kassegaarden«s Jorder og mod Nord begrænses af Byvejen.

Det paagældende Dokument lyder saaledes:

»Undertegnede Interessentskab for Nødlæggelsen af Dronningemøllens Vandkraft erkender herved at have modtaget den akkorderede Købesum 90 Kr. af Gaardejer Peder Thorkildsen for det Stykke gamle Kanalbund, som blev tørlagt ved Omreguleringen af Esrom nedre Kanal, og som strækker sig igennem og langs med Kassegaardens Jorder Matr.-Nr. 3 a fra Hintzehougaards Skjel til Landevejen ved Dronningemøllen og den saakaldte Højbro, og at han for Eftertiden er Ejer af ovennævnte Jordstykke«.

Appelindstævnte hævder, at det i Dokumentet omhandlede Stykke gamle Kanalbund omfatter — indenfor de i selve Dokumentet angivne Grænser — hele den udtørrede Kanalbund med Tilliggende, derunder ogsaa den udtørrede Kanalgren og Mølle dam, der ligger inden for Dronningemøllens Jorder, og hvoraf det omprocederede Jordstykke bestaar, og denne Forstaaelse af Dokumentet vil Appelindstævnte finde særlig støttet ved Udtrykkene i den ovenfor citerede § 2 i Købekontrakttransporten af 9 September 1875, der skal vise, at der ved Overdragelsen af »Dronningemøllen« med Tilliggende ikke alene er taget Forbehold om Interessentskabets Ret til at afbryde Vandtilførselen fra Kanalen til Dronningemøllen og altsaa berøve den dens Vandkraft, men ogsaa om Retten til den Jord, hvorover Mølle dammens Vand og Sidekanalens Vand befandt sig, og: det omprocederede Jordstykke.

Appelindstævnte har derhos ogsaa i forskellige andre Bestemmelser i Købekontrakten af 26 Juni 1872 og den fornævnte Købekontrakttransport forment at finde Støtte for den af ham hævdede Opfattelse.

Der findes imidlertid at maatte gives Appellanten Medhold i, at han ifølge de under Sagen fremlagte Udstyknings- og Matrikelkorts Udvisende i Forbindelse med det ham meddelte Skøde maa anses som Ejer af Matr.-Nr. 1 t af Dronningemøllen og altsaa ogsaa af det omprocederede Jordstykke, der som ovenfor anført er en Parcel af Matr.-

Nr. 1 t, medmindre Appellindstævnte maatte føre Bevis for sin bedre Adkomst, men saadant Bevis findes Appellindstævnte ikke at have ført.

Ligesom nemlig Ordene i det paaberaabte Overdragelsesdokument af 28 December 1882 nærmest synes alene at omfatte Bunden af selve den udtørrede Esrom nedre Kanal og ikke at angaa det under Sagen omprocederede Jordstykke, der er fremkommet ved Udtørring af Kanalgrenen og Mølledammen, og hvorpaa Ordene: »strække sig igennem eller langs med »Kassegaarden«s Jorder, Matr.-Nr. 3 a«, ikke synes at kunne passe, saaledes er det ogsaa af forskellige af de under Sagen førte Vidner forklaret, at Udtrykket »Esrom nedre Kanal« ikke i Almindelighed omfatter — eller omfattede — mere end selve Hovedkanalen uden Sidekanal eller Kanalgren — i hvilken Henseende det ogsaa kan anføres, at den paagældende Mølledam efter Sagens Oplysninger maa antages først at være udtørret flere Aar efter 1882 — og en anden Forstaaelse skønnes ej heller med Sikkerhed at kunne udledes af Udtrykkene i Købekontrakten af 26 Juni 1872 og Transporten af 9 September 1875, der i alt Fald ikke paa afgørende Punkter ses at være i Strid med den af Kortene fremgaaende Opfattelse af Ejendomsforholdet.

Forsaavidt Appellindstævnte dernæst har gjort gældende, at han ved Hævd er bleven Ejer af det paagældende Jordstykke, og i saa Henseende har anbragt, at hans Fader har slaaet Græs derpaa, har tøjret Faar der og ladet sin Gaaseflok gaa derpaa samt opsat et Risgærde og gravet en Grøft over Lodden, samt at han selv har udøvet en lignende Raadighed over Jordstykket, findes der ikke i Sagens Oplysninger tilstrækkelig Grundlag for at statuere, at der er udøvet en saadan Raadighed over Jordstykket, at Betingelserne for Hævdserhvervelse kan anses for at være til Stede.

Appellindstævnte vil herefter være at tilpligte under en daglig Bøde til Frederiksborg Amtsfattigkasse, som findes at kunne bestemmes til 5 Kr., at fravige Besiddelsen af det omprocederede, paa det fremlagte i November 1906 udfærdigede Situationskort med rød Skygge indlagte Areal, stort 1170 Kvardratalen, af Parcel Matr.-Nr. 1 t af Dronningemølle, Esbønderup Sogn.

Til efter Appellantens Paastand at anse Appellindstævnte med Straf efter Straffelovens § 296 findes der efter Omstændighederne ikke Føje.

Hvad gernæst angaar Appellantens Paastand om Erstatning for Værdiforringelse og Afsavn findes der efter samtlige Omstændigheder, og da navnlig under Hensyn til Usikkerheden angaaende Ejendomsretten og Appellantens Undladelse af tidligere at søge Afgørelse ad retslig Vej, heller ikke tilstrækkelig Føje til at tage denne Paastand til Følge.

I Overensstemmelse med det anførte vil Underrettsdommen saaledes være at forandre, medens Sagens Omkostninger i begge Instanser efter Omstændighederne vil være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Mandag den 16 Juni.

Nr. 254. Højesteretssagfører I. Kondrup
mod

Alexander Edmund Gustaf Jensen (Def. Harboe),
der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Maj 1913: Arrestanten Alexander Edmund Gustaf Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Sally og Meyer, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alexander Edmund Gustaf Jensen til Højesteretssagførerne I. Kondrup og Harboe 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Alexander Edmund Gustaf Jensen tiltales for Tyveri og Betleri.

Han er født den 2 Marts 1874 og tidligere blandt Andet anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 16 Oktober 1900 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 17 Oktober 1903 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved nærværende Rets Dom af 15 Juli 1905 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stykke, sidstnævnte Led tildels jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Ved kgl. Resolution af 4 April 1907 eftergivet Resten af Straffen mod Ophold paa »Lyng«. Ved nærværende Rets Dom af 24 Marts 1908 efter Straffelovens § 232, jfr. § 46, for 4de Gang forsøgt groft Tyveri og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 2 Aar, og senest: ved Middelfart Købstads Ekstrarets Dom af 11 Oktober 1910 efter Straffelovens § 232, jfr. § 229, 4de Stk., med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 9 December 1912 har Arrestanten frastjaalet Viktualiehandler Frederik Schovsbo i Fredericia en Pengekasse, indeholdende 75 Kr. i

rede Penge og 1 Guldring. Pengekassen stod frit fremme paa et Skrivebord i Bestjaalnes mod Gaarden vendende Værelse i Stueetage. Arrestanten aabnede med Fingrene et Vindue, hvis Hasper maa antages ikke at have været paasatte, og idet han stod paa Jorden, rakte han en Arm ind gennem Vinduet og tilegnede sig Kassen. Det Stjaalne havde, afset fra de rede Penge, en samlet Værdi af 70 Kr.

En Dag i Begyndelsen af Februar Maaned d. A. henad Aftenstid har Arrestanten i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til et aflaaaset Pulterkammer i Ejendommen Dannebrogsgade Nr. 1, idet han med Vold frabrød en Hængelaas, men han fjernede sig uden at stjæle Noget.

I Tiden fra 2 Februar d. A. til den 4 Marts har Arrestanten dels ved med Vold at frabryde Hængelaase, dels ved med falsk Nøgle at oplukke indstukken Laas, i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til 7 aflaaede Pulterkamre i følgende beboede Ejendomme:

Strandvej Nr. 61,
H. C. Ørstedesvej Nr. 43,
Odensegade Nr. 24,
Nørre Farimagsgade Nr. 55,
Sølvgade Nr. 92 og
Amaliegade Nr. 3.

Han har her stjaalet Kufferter, Stole, Gardiner, Sengklæder, et Bordtæppe, Værktøj m. m. Det Stjaalne, der havde en samlet Værdi af 142 Kr., har beroet dels frit fremme, dels i uafaaaset Gemme og dels i aflaaaset, som Arrestanten har opbrudt. Tyverierne ere alle begaaede om Eftermiddagen.

I Tiden fra 20 Februar d. A. til 4 Marts har Arrestanten i tyvagtig Hensigt ved med Vold at frabryde Hængelaas skaffet sig Adgang til 5 aflaaede Pulterkamre i de tre fornævnte Ejendomme, Nørre Farimagsgade Nr. 55, Sølvgade Nr. 92 og Amaliegade Nr. 3, samtidig med, at han der begik de foran beskrevne Tyverier, men han, som i 2 af disse Tilfælde har opbrudt aflaaede Kufferter, har fjernet sig uden at stjæle Noget.

Den 12 Februar d. A. Kl. ca. 6 Eftermiddag skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang til et aflaaaset Pulterkammer i Ejendommen Frederiksberg Allé Nr. 56 ved med Vold at opbryde en Hængelaas; han opbrød derpaa et aflaaaset Klædeskab og stjal 3 Jakkesæt, 2 Ulstere og en Overfrakke.

Arrestanten, der ikke kunde bære mere, bar nu disse Koster til sit Logi, idet det var hans Hensigt at vende tilbage og stjæle mere. Han gik lige hjem og tilbage igen og stjal derpaa i samme Pulterkammer, hvortil Døren nu stod aaben, en Ederdunsdyne, 2 Uldtæpper, et Par Sko, 3 Puder og 1 Sæk, der alt beroede i uafaaaset Kasse. Værdien af samtlige stjaalne Koster var 200 Kr.

Den 26 s. M. om Aftenen mellem Kl. 9 og 10 skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang til et Forretningslokale i Stueetagen til Ejendommen, Store Kongensgade Nr. 64, ved at stige gennem et mod Gaarden vendende Vindue, som han opbrød. Han stjal her Sparemærker, Frimærker, 1 Stempelmærke og nogle Cigarer til samlet

Værdi ca. 4 Kr. 75 Øre. Det Stjaalne beroede dels frit fremme, dels i aflaaaset Skrivebord, som han opbrød.

Den 4 Marts d. A. har Arrestanten for at begaa Tyveri indfundet sig i Urmager Sigvard Emil Hansens Pulterkammer. Dette var aflaaaset, men Krampen sad løst i, og han tog den ud med Fingrene, som det maa antages uden at anvende Vold. Arrestanten tilegnede sig et Brækjern og 2 Dirke, der alt er erklæret værdiløst, og fjernede sig derpaa uden at stjæle Noget.}

Ved Arrestantens Tilstaaelse er det derhos bevist, at han i Tiden fra Slutningen af Januar dette Aar til sin Anholdelse her under Sagen den 4 Marts dette Aar har gjort sig skyldig i Betleri her i Staden, og at han forinden har betlet forskellige Steder paa Sjælland og Fyen.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46, for 5te Gang begaaet og forsøgt Tyveri, simpelt og groft, og efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne og under Et med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Nr. 255. Højesteretssagfører Henriques

mod

Søren Anton Nielsen (Def. Bache),

der tiltales for Tyveri.

Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 22 Februar 1913: Arrestanten Jens Peder Olsen samt de Tiltalte Søren Anton Nielsen og Jørgen Gustav Nielsen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Nr. 1 i 100, Nr. 2 i 60 og Nr. 3 i 24 Dage. Saa bør de og udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til de befalede Sagførere med 20 Kr. til Aktor, Sagfører Hoffmann, og 15 Kr. til Defensor, Sagfører Schäfer, principaliter med henholdsvis $\frac{5}{8}$, $\frac{2}{8}$ og $\frac{1}{8}$, subsidiært in solidum. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 April 1913: Underretsdømmen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører H. H. Schmidt og Overretsprokurator Nissen, betale de Tiltalte Søren Anton Nielsen og Jørgen Gustav Nielsen in solidum 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Søren Anton Niensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Anton Nielsen til Højesteretssagførerne Henriques og Bache 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Antvorskov Birks Ekstraret hertil indankede Sag — der i første Instans tillige angik en meddomfældt Person, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret — tiltales Søren Anton Nielsen og Jørgen Gustav Nielsen for Tyveri.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Natten mellem den 5 og 6 Oktober 1912 gik de Tiltalte i Forening med Meddomfældte, der er en mange Gange — bl. a. for Jagtforseelser — straffet Person, fra Slagelse for efter Aftale at gaa paa Jagt i Fællesskab.

Den 6 om Morgenen ved Ni-Tiden steg de over et Hegn, der omgiver Vedsøvang Dyrehave, hvor den Meddomfældte, der medførte Bosse, nedlagde 2 Daadyr, som de alle i Forening brækkede op og lagde i Sække, som de Tiltalte havde medbragt, hvorefter Dyrene solgtes gennem en Handlende i Slagelse for et Beløb af 42 Kr. 10 Øre, som de Tiltalte og Meddomfældte delte.

Om Vedsøvang Dyrehave er det under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør oplyst, at den, der maa antages fra ældgammel Tid at have været benyttet som Dyrehave og at udgøre ca. 72 Tdr. Land, er indhegnet med solide Egestolper, paaslaaede 2 Egetræsæk, hvorpaa Stakitpæle eller Lægter ere paaslaaede, saaledes at det samlede Stakit eller Hegn har en samlet Højde af 2 Meter. I Dyrehaven findes ingen Veje, medens der udenfor den mod Nord fører en privat Vej. Gennem Indhegningen findes paa forskellige Steder 3 Adgangsporte og 4 Laager, der holdes aflaaede Nat og Dag, medens Hegnet flere Gange om Ugen bliver tilset.

Efter Sagens — tildels ogsaa ved Reassumtionsforhøret tilvejebragte — Oplysninger er Søren Anton Nielsen født den 4 Marts 1886, ved Ringsted Herreds Ekstrarets Dom af 10 Maj 1907 efter Straffelovens § 228 anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, medens han den 14 November 1910 til Ringsted Herreds Politiprotokol for ulovlig Jagt har vedtaget en Nordrup Kommunekasse tilfaldende Bøde, stor 50 Kr. . . .

De Tiltalte have forklaret, at de aldrig før have været i Vedsøvang, men de have erkendt, at de ved den ovenfor omhandlede Lejlighed ere komne derind og ud igen ved at stige over Hegnet, og den ovennævnte i første Instans Meddomfældte har forklaret, at de Tiltalte ikke have kunnet undgaa at vide, at de var i en indelukket Dyrehave.

Herefter og naar henses til de ovenfor angivne Oplysninger bl. a. om de Tiltaltes tidligere begaaede Jagtforseelser, ville de være at anse, Søren Anton Nielsen efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 54 . . . for begges Vedkommende sammenholdt med Lov Nr. 63 af 1 April 1911 § 13 — med Straffe, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage . . . og den indankede Dom, der har samme Resultat, og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt de tvende Tiltalte at udrede, principalt med henholdsvis $\frac{2}{8}$ og $\frac{1}{8}$, subsidiært sammen med Domfældte, hver især in solidum med de Andre, billiges, vil kunne stadfæstes, forsaavidt paaanket er.

Nr. 246. Højesteretssagfører Winther

mod

Peter Frederiksen, kaldet Møller (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 April 1913: Arrestanten Peter Frederiksen, kaldet Møller, bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Kaae og Bing, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, men Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Peter Frederiksen, kaldet Møller, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Winther og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peter Frederiksen, kaldet Møller, tiltales for Tyveri.

Han er født den 29 Marts 1885 og tidligere ved Dom anset bl. a.: ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 1 Marts 1902 efter Straffelovens § 235 og § 228, jfr. § 21, i det Hele sammenholdt med § 37, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, ved samme Rets Dom af 15 Januar 1904 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 16 Oktober 1905 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., som for 2den Gang begaaet Tyveri (nu groft) med Forbedringshusarbejde i 12 Maaned, ved Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 7 Juli 1908 efter Straffelovens § 231 (3die Gang begaaet simpelt Tyveri) med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest ved Kriminal- og Politirettens Dom af 16 November 1909 i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 231, 2det Stk., lempet Tillægsstraf og efter dens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved kgl. Resolution af 5 December 1910 benaadet paa Betingelse bl. a. af 5 Aars ulastelig Vandel og Tilsyn af Fængselshjælpen.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 8 Februar d. A., da Arrestanten logerede i et Værelse sammen med Mekaniker Helge Anders Lundqvist, tilegnede han sig en denne tilhørende til 10 Kr. vurderet Guldring, der beroede i en uaf-laaset Skuffe i et i Værelset henstaaende Skrivebord, der var til Raadighed for begge Logerende, men hvori Arrestanten dog intet op-bevarede. Arrestanten pantsatte Ringen for 6 Kr., som han forbrugte. Nogle Dage senere fandt Lundqvist Laanesedlen i Arrestantens Lomme, konstaterede, at den pantsatte Ring tilhørte ham og lagde derpaa Sedlen tilbage i Lommen, idet han tænkte, at Arrestanten vilde ind-løse Ringen og tilbagelevere den. Da dette ikke skete, foreholdt Lundqvist og deres Logivært Oscar Grum senere Arrestanten, at han havde stjaalet Ringen og pantsat den, og efter at han først havde nægtet dette, erkendte Arrestanten det og har senere tilstillet Lund-qvist Laanesedlen samt under Sagen sat ham i Stand til at indløse Ringen.

I Tiden fra 17 Februar til 25 samme Maaned, medens Arrestan-ten arbejdede paa Adlers Cykleværksteder, har han der i to Gange tilegnet [sig] et Kugleleje og 3 Kompressionshaner, der havde en samlet Værdi af 15 Kr. og beroede frit fremme i Værkstederne. Disse Koster bragte han til sit Logi, hvor Værten Grum fandt dem og afleverede dem til Værkstederne.

Arrestanten har forklaret, at det, da han tilegnede sig og pant-satte Ringen, var hans Hensigt at indløse den igen og tilbagelevere den, og at han tilegnede sig Kosterne fra Værkstederne for »at stu-dere dem« og derefter levere dem tilbage. Ligesom imidlertid Arre-stantens Forklaring med Hensyn til Ringen er i Strid med det iøvrig Oplyste, saaledes er hans Forklaring med Hensyn til de fra Værk-stederne borttagne Koster ganske ubestyrket.

Under Hensyn hertil og til Arrestantens Fortid, der kendetegner ham som tyvagtig, ligesom han tidligere er straffet bl. a. for Tyver af Metalsager paa Arbejdsplads, ville disse Forklaringer være at for-

kaste, og Arrestantens Tilegnelse saavel af Ringen som af de øvrige fornævnte Koster at tilregne ham som Tyveri.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5. Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Onsdag den 18 Juni.

Nr. 183. Firmaet R. & J. Dick Ltd. (Overretssagfører Jarner)

mod

Etatsraad, Vekselerer O. Davidsen samt executores testamenti i Fællesboet efter afdøde Grosserer Gustav Leo Halberstadt og efterlevende Enke Agnes Helene, født Børresen, Overretssagfører Otto Bing og Prokurist Lauritz Nielsen (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Ejendomsretten til et i ovennævnte Bo forefundet Lager.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 13 Januar 1913: Den af Firmaet R. & I. Dick limt. af Glasgow nedlagte Paastand paa at kendes ejendomsberettiget til det ovenfor omhandlede Lager af Balata Remme kan ikke gives Medhold. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Højesterets Dom.

Af de i den indankede Decision ommeldte Noteringer i det appellerende Firmas og Halberstadts Bøger og af Korrespondancen imellem dem fremgaar det, at det har været Kontrahenternes Mening, at Balata-Remmene skulde leveres i Konsignation, og at Firmaet straks efter at være bleven bekendt med, at Halberstadt i 1910 havde forandret denne Noteringsmaade, gjorde Indsigelse herimod, hvilken Indsigelse han tog til Følge. De foreliggende, tildels efter Decisionens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger vise derhos, at en af Firmaet i 1910 iværksat Prisforhøjelse bragtes til Anvendelse ogsaa paa Varer, som forinden var leverede Halberstadt og endnu beroede hos denne. Under de anførte Omstændigheder maa den ved Halberstadts Død forefundne Beholdning af Balata-Remme betragtes som leverede Halberstadt i Konsignation, idet der ikke kan tillægges det i modsat Retning anførte nogen væsentlig Betydning.

Herefter vil Firmaets Paastand om at kendes ejendomsberettiget til Varerne være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne opophæves.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Firmaet R. & I. Dick Ltd., anerkendes som ejendomsberettiget til ovennævnte Beholdning af Balata-Remme. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Etatsraad Oscar Davidsen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I det af Overretssagfører Bing og Procurist L. Nielsen som executores testamenti efter Skiftelovens Kapitel III behandlede Dødsbo efter afdøde Grosserer Gustav Leo Halberstadt og efterlevende Enke Agnes Helene, født Børresen (Jensen), er der mellem tvende af Boets Kreditorer, nemlig Firmaet R. & I. Dick limtd. af Glasgow og Etatsraad, Vekselerer Oscar Davidsen af København, opstaaet nedennævnte Disput, der er indladt til Skiftekommissionens Afgørelse.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at Halberstadt paa det Tidspunkt, da han døde, bl. a. laa inde med et Parti fra nævnte Firma leverede Balata-Remme, for hvilket han med Fradrag af Salgsprovisionen vilde være Firmaet ca. 34,000 Kr. skyldig. Firmaet gjorde straks efter Dødsfaldet gældende, at dette Parti Balata-remme overensstemmende med Firmaets Noteringer var givet Halberstadt i Konsignation, og at disse Varer saaledes tilhørte Firmaet.

Etatsraad Davidsen anbragte paa sin Side, at dette Lager sammen med det øvrige Lager, hvormed Halberstadt laa inde, af afdøde Halberstadt var givet ham i Haandpant for ydede Forstrækninger.

I nævnte Egenskab og iøvrigt ogsaa som simpel Kreditor i Boet for et stort Beløb protesterede han mod den af Firmaet paastaaede Ejendomsret til Balata-Remme-Lageret.

Da det efter Eksekutorernes Anbringende havde stor Interesse hurtigst muligt at faa dette Tvivlsspørgsmaal afgjort, idet Firmaet havde erklæret sig villig til at overdrage det meget lukrative Agentur, som Halberstadt havde haft, til den Mand, der kunde overtage det samlede Lager, og der netop var fundet en Mand, der vilde betale et Beløb for »Firmaet Gustav Halberstadt« og sammes samlede Varelager, som langt overgik, hvad der ved Auktion kunde forventes udbragt af Lageret, tillyste Eksekutorerne en Skiftesamling i Boet.

Paa denne Samling, der afholdtes den 6 Maj f. A., udtalte Eksekutorerne, at de efter at have undersøgt Sagen maatte skønne, at Balata-Remme-Lageret var givet Halberstadt i Konsignation, og at der, da den ovenomtalte Overenskomst om Salg af Firmaet og dets samlede Lager, ikke kunde komme i Stand, uden at Konsignationsforholdet godkendtes, med Kreditorudvalgets Billigelse havde godkendt dette, dog under Forbehold af, at Spørgsmaalet forelagdes en Skiftesamling, og selvfølgelig, idet man forbeholdt Tredjemand, (derunder Etatsraad Davidsen), enhver Ret, som Vedkommende maatte have.

Dette Forslag vedtoges derefter af samtlige mødte Kreditorer, med Undtagelse af Etatsraad Davidsen, der modsatte sig, at Firmaet

aner kendtes som ejendomsberettiget til Balata-Remme-Lageret, hvad enten en Del af samme ved Dødsfaldet maatte være i Dødsboet eller i hans Besiddelse, idet han ikke kunde erkende, at dette Lager var givet Halberstadt i Konsignation.

Under Disputens Forløb er den af Etatsraad Davidsen prætenderede Haandpanteret ved Sø- og Handelsrettens Dom af 23 Maj 1912 kendt ugyldig, idet den Besiddelse, der til gyldig Haandpant sætning af Varer og Varelager maatte fordres, ikke fandtes at have været til Stede, og ved Højesteretsdom af 29*) November f. A. er denne Dom bleven stadfæstet.

Etatsraad Davidsen, som herefter optræder alene som simpel Kreditor i Dødsboet, har nu under Paaberaabelse af Skiftelovens § 24 gjort gældende, at der ikke paa Skiftesamlingen mod hans Protest kunde gives nogen gyldig Anerkendelse af, at Firmaet Dick var ejendomsberettiget til det oftnævnte Lager, og heri finder Skiftekommissionen at maatte give ham Medhold.

Det maa herefter blive at undersøge, om det omtalte Lager maa — som af Firmaet paastaet — anses at være givet Halberstadt i Konsignation, eller om Lageret — som af Davidsen paastaet — maa anses som solgt Halberstadt paa Kredit.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at der ikke har foreligget nogen skriftlig Kontrakt om Parternes indbyrdes Rettigheder og Pligter, udspringende af det omtalte Mellemværende, men at Firmaet i det Tidsrum, Mellemværendet har været, i sine Bøger noterede Leveringerne som sendte i Konsignation til Halberstadt, samt at denne i sine Bøger har noteret Sendingerne paa samme Maade, indtil han fra 1 Januar til 1 September 1910 opførte disse som almindelige Salgsvarer. Fra sidstnævnte Tidspunkt opførtes de atter som leverede i Konsignation, idet Halberstadt rettede sig efter en fra Firmaet modtaget Remonstration.

Overfor Firmaets Paastand om, at der herefter foreligger et Konsignationsforhold, og at Firmaet saaledes er Ejer af Balata-Remme-Lageret, har Etatsraad Davidsen gjort gældende, at den blotte Notering ikke kan være afgørende — hvorved han yderligere har bemærket, at Halberstadt i September 1910 var saa dybt i Gæld til Firmaet, at han var nødt til at bøje af for dettes Forlangende — men at der maa ses hen til, hvorledes Parternes Mellemværende i Virkeligheden har udviklet sig.

I saa Henseende har han anbragt, at Firmaet, der ingensomhelst Kontrol har ført med Lagerets Tilstedeværelse, ikke har faaet regelmæssige Opgørelser over Lagerets Størrelse eller over det Solgte, ligesaa lidt som det har faaet regelmæssige Indbetalinger. Forholdet var det, at Halberstadt, der selv betalte Told og Fragt af Varerne, der

*) Skal være 28.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 20—21.

Onsdag den 18 Juni.

fremsendtes med almindelige Salgsfakturaer, skulde tilsvare Firmaet Fakturapris ÷ 33 $\frac{1}{2}$ *) pCt. Provision, hvorimod det stod ham frit at sælge til højere eller lavere Pris eller selv at beholde Varerne aldeles som ved Kreditsalg.

I saa Henseende har han yderligere henvist til, at Firmaet, der lod Halberstadts Skyld vokse til 250,000 Kr., paa et Tidspunkt, da denne Gæld var særlig stor, lod Betalingen ske ved at modtage maa-nedlig 4 à 6 Veksler paa 150 Pd. Sterl. uden nærmere Specifikation angaaende solgte Varer.

I Forbindelse med Bemærkningen om Davidsens**) forandrede Notering i 1910 har han derhos henpeget paa, at Halberstadt i vidt Omfang pantsatte Lageret til Trediemand saavel i Tiden før 1 Januar 1910 som efter 1 September 1910.

I Henhold til foranstaaende har Etatsraad Davidsen paastaaet, at der ikke har foreligget noget sandt Konsignationsforhold, og at Firmaet derfor ikke kan anses som ejendomsberettiget til Balata-Remme-Lageret.

Overfor disse Anbringender har Firmaet fastholdt sin Paastand paa sin Ejendomsberettigelse til Lageret med Bemærkning, at Firmaets undladte Kontrol skyldtes dettes ubetingede Tillid til Halberstadts Solvens.

Som Sagen saaledes foreligger, finder Skiftekommissionen, at selv om der oprindeligt har været tilsigtet et Konsignationsforhold, er et saadant ikke gennemført paa en saadan Maade, at Firmaets Paastand paa at kendes Ejendomsberettiget til det omtalte Lager kan tages til Følge.

*) Skal være: 33 $\frac{1}{3}$.

**) Skal være: Halberstadts.

Torsdag den 19 Juni.

Nr. 231. Højesteretssagfører Hansen

mod

Jens Vilhelm Georg Jørgensen og Theodor Mikkelsen
(Def. Møller),

der tiltales: Førstnævnte for Hæleri og Sidstnævnte for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Marts 1913: Arrestanterne Theodor Mikkelsen og Jens Vilhelm Georg Jørgensen bør straffes med Tugthusarbejde, Mikkelsen i 3 Aar, Jørgensen i 2 Aar, og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Repsdorph og Sally, 30 Kr. til hver, dog at Arrestanten Jørgensen af Aktionsomkostningernes samlede Beløb ikke udreder over $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at de Tiltalte ere ansete skyldige: Jørgensen i Hæleri og Mikkelsen som Gerningsmand eller Medgerningsmand til det hos Direktør Christensen begaaede Indbrudstyveri. Derimod findes der ikke at foreligge aldeles tilstrækkeligt Bevis for, at Mikkelsen har gjort sig skyldig i de to andre i Dommen ommeldte Tyverier. Som Følge heraf ville de Tiltalte være at anse, Mikkelsen efter Straffelovens § 231, II, for 3die Gang begaaet groft Tyveri eller i Medfør af dens § 241, II, efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri, og Jørgensen i Medfør af Straffelovens § 241, I, efter dens § 238 som for 7de Gang begaaet Hæleri. Straffen vil kunne bestemmes som i Dommen sket til Tugthusarbejde for Mikkelsen i 3 Aar og for Jørgensen i 2 Aar.

Efter dette Resultat vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, Jens Vilhelm Georg Jørgensen og Theodor Mikkelsen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Hansen og Møller 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Theodor Mikkelsen, der tiltales for Tyveri, er født den 5 Maj 1880 og anset: ved nærværende Rets Dom af 4 Juni 1904 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kgl. Resolution af 18 Juni 1904 blev formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 25 November 1905 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., og Lov 3die Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved samme Rets Dom af 27 April 1907 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 11 Maj 1909 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 1 Maaned, ved samme Rets Dom af 24 August 1909 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 4de Gang begaaet Hæleri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved Højesteretsdom af 2 August 1911 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Arrestanten Jens Vilhelm Georg Jørgensen, der tiltales for Hæleri, er født den 9 Februar 1873 og anset bl. a.: ved Højesterets Dom af 18 Marts 1904 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar, ved nærværende Rets Dom af 23 November 1907 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 60 Dage og ved nærværende Rets Dom af 31 August 1909 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet groft Tyveri og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Ved de af Fuldmægtig Axel Lindberg, Edith Andersen, Portner Madselius Andersen og Politibetjentene Nr. 271, Haarup, og Nr. 618, Bastrup afgivne beedigede Vidneforklaringer er det bevist, at der er begaaet Indbrudstyveri i Konferensraadinde Olivia Lindbergs Lejlighed i Rømersgade Nr. 3, 4 Sal, i hvilke de fire sidstnævnte Vidner, efter at Edith Andersen den 20 August 1912 ved 8^{1/4}-Tiden om Eftermiddagen havde opdaget, at en Rude over Lejlighedens Fløjddør fra Entreen til Hovedtrappen var knust, begav sig ind og fandt forskellige Gemmer opbrudte og andre Spor af Tyveri. Efter det iøvrigt oplyste maa det antages, at Tyveriet er begaaet samme Dag efter Kl. 3—4 Eftermiddag, samt at Tyven eller Tyvene efter at have forsøgt at opbryde Entredøren ved at stige op paa en Trappestol har knust den ovennævnte Rude og gennem den skaffet sig Adgang til Lejligheden, hvis Gardiner til Gaden, da Beboerne var fraværende, var nedrullede.

Efter Fuldmægtig Lindbergs Forklaring savnedes efter Tyveriet ca. 200 gamle, danske Sølvmonter og en Del gamle danske ude af Kurs værende Pengesedler, som har beroet i et Skrin, der fandtes opbrudt; deres samlede Værdi er ansat til 100 Kr.

Af de af Direktør Ferdinand Christensen og Portner Niels Nielsen afgivne beedigede Vidneforklaringer fremgaar det dernæst, at der er begaaet Indbrudstyveri i Christensens Lejlighed, Vester Boulevard Nr. 43, 3 Sal, hvor flere Gemmer den 6 September 1912 om Eftermiddagen fandtes gennemsøgte, nogle af dem opbrudte, medens nogle Sparebøsser fandtes ituslaaede. Tyveriet maa antages begaaet, medens

Direktør Christensen i Tiden fra 21 August s. A. laa paa Landet, og Tyven maa antages at have skaffet sig Adgang til Lejligheden ad dens Fløjdør til Hovedtrappen, som bar tydelige Mærker af Vold.

Efter Christensens og hans Hustrus Forklaring savnedes efter Tyveriet 1 Aftenkaabe og 1 Damekjole, som havde beroet i et aflaaaset Skab, der fandtes opbrudt, 2 Sølvbægere, der havde beroet i et uafaaaset Gemme, og ca. 6 Kr., der havde beroet dels i to Sparebøsser, dels i et Jernskrin i et aflaaaset Gemme, der begge fandtes opbrudte. Det stjaalne er, fraset de rede Penge, ansat til en Værdi af ialt 260 Kr.

Endelig er det ved de af Grosserer Olaf Borum, Politibetjent Nr. 708, Faaborg, og Portner Hans Peter Hansen afgivne beedigede Forklaringer bevist, at der er begaaet Indbrudstyveri i Borums Lejlighed, Vesterbrogade Nr. 80, 1 Sal, hvis Entredør til Hovedtrappen den 9 September 1912 fandtes beskadiget, medens en Dør og forskellige Gemmer i Lejligheden fandtes opbrudte. Borum har anmeldt, at der ved Tyveriet, dette maa antages begaaet under hans Bortrejse i Tiden efter den 23 August s. A., i hvilken Tid Lejlighedens Gardiner til Gaden var nedrullede, er frastjaalet ham en Del Sølvtøj og Pletsager m. m. til samlet Værdi 314 Kr. samt en Vinterfrakke til Værdi 85 Kr., hvilket alt havde beroet dels i uaflaasede Gemmer, dels i aflaaasede Gemmer, som fandtes opbrudte.

Efter at det var meddelt fra Centralbureauet for Identifikation, at der paa alle tre Gerningsteder var fundet Fingeraftryk, som i Bureauet, efter at dettes Opmærksomhed var henvendt paa Arrestanten Mikkelsen som den mulige Gerningsmand, var identificerede som hidrørende fra Mikkelsen, blev denne anholdt og Undersøgelse indledet mod ham og Arrestanten Jørgensen, der var set i Følge med ham.

Begge Arrestanter nægte sig skyldige i Tyverierne.

Med Hensyn til Fingeraftrykkene foreligger følgende Oplysninger: Politibetjent Nr. 322, Restrup, og Portner Madselius Andersen have edelig forklaret, at Restrup ved Politiundersøgelsen angaaende Tyveriet i Rømersgade paa den omtalte Trappestol udenfor Døren fandt nogle øjensynlig fra den ituslaaede Rude hidrørende Glasstykker, paa hvilke fandtes Fingeraftryk.

Paa disse Glasstykker fandtes ved Undersøgelse i Centralbureauet for Identifikation ifølge Bestyrer Jens Nielsen Bugges og Assistent Carl Hanssons Forklaring Aftryk af begge Arrestanten Mikkelsens Pege- og Mellemfinger.

Ved Undersøgelsen efter Tyveriet i Vester Boulevard fandtes efter Politibetjent 578, Knudsens beedigede Forklaring paa Gerningsstedet Skaar af 2 Sparebøsser, paa hvilke fandtes Fingeraftryk.

Forstander Bugge og Assistent Hansson have erklæret, at de blandt disse Aftryk have fundet Aftryk af Arrestanten Mikkelsens venstre Tommelfinger og Mellemfinger.

Endelig fandtes ifølge Forstander Bugges og Grosserer Borums Forklaring ved Undersøgelsen af Gerningsstedet, Vesterbrogade Nr. 80, 1 Flaske, hvorpaa var Fingeraftryk. Bugge og Hansson have identificeret disse som hidrørende fra Arrestanten Mikkelsens højre Pege-, Mellem- og Ringfinger.

Bugge og Hansson, som forklare at have gjort Tjeneste i hen-

holdsvis 10 og 5 Aar ved Identifikationsvirksomheden ved Hjælp af Fingeraftryk, og som have beediget deres Forklaringer, have erklæret, at de ved Udfindelsen af deres Resultater, som de udførligt have begrundet, have nøje fulgt det ved Identifikationsvirksomheden anvendte videnskabelige System, og at de ere overbeviste om Resultaternes Rigtighed.

Arrestanten Mikkelsen, der den 9 August 1912 blev løsladt efter Udstaaelsen af sin sidste Straf og derpaa efter sin Forklaring har opholdt sig her i Byen og levet af tilfældigt Arbejde og Handel med Ure og Kæder, nægter at have været paa Gerningsstederne siden Løsladelsen. Under den den 25 November 1905 paadømte Sag blev han derimod overbevist om at have i Forening med to Andre begaaet Tyveri i Ejendommen Vesterbrogade Nr. 80 paa 2den Sal. Han erklærer ikke at huske, hvor han opholdt sig den 20 August 1912 om Eftermiddagen.

Arrestanten Jørgensen, som den 5 September 1912 blev løsladt efter sin sidste Straf, forklarer, at han en Dag, han tror den 9 s. M., traf Arrestanten Mikkelsen, hvem han kender fra Straffeanstalten, og at denne da bad ham mod et Vederlag af 3—4 Kr. at pantsætte noget Tøj, som Mikkelsen foregav at have taget fra sin Kæreste; Jørgensen gik ind herpaa, og efter at Mikkelsen havde hentet Tøjet paa Sømandshjemmet paa Sct. Annæ Plads, tog de det ned i en Beværtning i Lille Strandstræde, hvor Jørgensen i Mikkelsens Nærværelse falbød det, der viste sig at bestaa i en Aftenkaabe og en Damekjole. Da de ikke fik det solgt, lod Jørgensen et Bybud, som han traf paa Kongens Nytorv, pantsætte det paa Assistenshuset og bringe Jørgensen Udbyttet i en anden Beværtning, medens Mikkelsen ventede udenfor.

Det nævnte Tøj er fundet pantsat paa Assistenshuset den 9 September 1912 Kl. 2—3 Eftm. og genkendt af Direktør Christensen og dennes Hustru, Elna Møller, som dem frakommet, formentlig ved ovennævnte Tyveri; de have beediget deres Forklaringer og godtgjort deres Ejendomsret til Tøjet, der er vurderet til ialt 200 Kr.

Bybud Niels Rosenberg Villesen har bekræftet Arrestanten Jørgensens Forklaring om Pantsætningen og Rigtigheden af Arrestanten Jørgensens Forklaring om Falbydelsen i Beværtningen er bekræftet ved de af Caroline Mathilde Eriksen, Rasmussens Hustru, Rullekone Emma Frederikke Hansen, Julie Emilie Olsen og Arbejdsmand Vilhelm Vilhelmsen afgivne Forklaringer.

Arrestanten Mikkelsen har efter først at have nægtet at kende noget til Aftenkaaben og Kjolen sluttelig erkendt, at Jørgensen i Beværtningen i hans Paasyn har falbudt Genstande, lignende disse, hvorimod han vedholdende har nægtet at have været i Besiddelse af Kosterne eller anmodet Jørgensen om at pantsætte disse, som han paa-
staar, at Jørgensen bar, da Mikkelsen traf ham.

Endvidere har Arrestanten Jørgensen, efter at hans Søster Oda Jørgensen, Grønholdts Hustru, havde forklaret, at han til hende havde sagt, at han skulde møde paa Politikammeret, fordi han havde vekslet nogle falske Penge for en Bekendt, indrømmet, at han kort før Anholdelsen for Arrestanten Mikkelsen har vekslet en Del amerikanske Pengesedler fra Sydstaterne, hvorimod Arrestanten nægter, at der var danske Sedler imellem. Senere har Arrestanten i et Reassumptions-

forhør tilbagekaldt denne Forklaring og paastaaet, at han overfor Søsteren kun er fremkommen med en Vits om, at han ligesom »Cham-pagneskræderen« havde lavet falske Pengesedler.

Arrestanten Mikkelsen nægter at kende noget til Pengesedlerne.

Endelig har Portner Anders Marius Peter Frederik Ludvig Nielsen forklaret, at han den 3 September 1912 Kl. ca. 8 Eftermiddag indfandt sig paa Trappen udenfor Grosserer Borums Lejlighed, Vesterbrogade Nr. 80, og da der ikke blev lukket op, kikkede ind ad en Luftaabning i Døren og saa, at der var Lys i Lejligheden, og i Entreen saa en Mand, der flere Gange vendte sig om som for at tale med Nogen inde i Lejligheden, samt at Arrestanten Mikkelsen efter hele Udtrykket i sit Ansigt ligner denne Person, og at han tror, at Personen er Mikkelsen, men ikke tør beedige dette.

Naar nu henses til, at de daktyloskopiske Resultater med Bestemthed vise, at Arrestanten Mikkelsen har været paa alle 3 Gerningssteder, hvor han intet lovligt Ærinde har haft, og hvor han nægter at have været, og at den derved frembragte stærke Mistanke om, at han er Gerningsmand til de 3 Tyverier, uden paa noget Punkt at være modsagt af Sagens øvrige Oplysninger tværtimod i ikke uvæsentlige Henseender ere bestyrkede ved disse, samt til, at Arrestanten Mikkelsen tidligere er dømt 2 Gange for Indbrudstyveri og 3 Gange for Hæleri, idet han fandtes i Besiddelse eller bevistes at have været i Besiddelse af stjaalne Koster hver Gang under saadanne Omstændigheder, at der opstod ikke ringe Mistanke om, at han var Tyven, og endelig til, at han under tidligere Sager har vist sig som en haardnakket Benægter, findes det uden Betænkelighed at anse bevist, at han, om alene eller i Forening med Andre maa staa hen, har som Gerningsmand udført de 3 oftnævnte Tyverier.

Efter at Sagen var optagen til Dom, fremkom Arrestanten Mikkelsen med Klager, som fremkaldte Mistanke om, at han led af Sindssygdom, og efter at Fængselslægen havde erklæret, at han, der i det sidste Par Maaneder havde iagttaget Arrestanten, længe havde ham mistænkt enten for Simulation eller for begyndende Psykose, blev Arrestanten udlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en den 21 Marts 1913 afgiven Erklæring har udtalt, at han anser det for ret sikkert, at Arrestanten, der iøvrigt faa Dage efter Indkomsten paa Kommunehospitalet flygtede og endnu ikke er paagrebet, ved Indlæggelsen led af en af de sædvanlige Former af Fængselspsykose, men at denne utvivlsomt er opstaaet i Fængslet, og at der intet er, som taler for, at han var sindssyg, da han forøvede de Forbrydelser, for hvilke han er sigtet.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten Mikkelsen være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Pkt., som for 3die Gang begaaet groft Tyveri eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri.

Arrestanten Jørgensen har forklaret, at han troede paa Rigtigheden af Arrestanten Mikkelsens Angivende med Hensyn til de ovennævnte Klædningsstykker og ikke troede dem stjaalne, men efter alt Foreliggende, hvorved endnu bemærkes, at Arrestanten Jørgensen har erkendt ved Falbydelsen at have foregivet, at han i Hamborg havde købt dem til sin Kæreste, samt at det er oplyst, at deres Udseende

var kostbart og elegant, findes det ikke at kunne betvivles, at en gammel Tyv som han har været paa det Rene med, at de var stjaalne. Han vil saaledes være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 7de Gang begaaet Tyveri. De forskyldte Straffe findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde for Arrestanten Mikkelsen i 3 Aar og for Arrestanten Jørgensen i 2 Aar.

Nr. 243. Højesteretssagfører Bagger
m o d
Søren Elholm Thomsen (Def. Bache),
der tiltales for Brugstyveri og Tyveri.

Nørhald-Støvring og Galthen Herreders Ekstrarets Dom af 3 Marts 1913: Arrestanten Søren Elholm Thomsen bør straffes med 1 Aars Forbedringshusarbejde; han bør derhos erstatte Landmand Vilh. Christiansen af Hedslund Ø. Vraa 75 Kr. og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær 20 Kr. til Aktor, Sagfører A. Jørgensen, og 15 Kr. til Defensor, Sagfører Christoffersen. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 April 1913: Arrestanten Søren Elholm Thomsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Underretten i Salær: den Første 40 Kr. og den Sidste 30 Kr., samt Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, i Salær hver 40 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Elholm Thomsen til Højesteretssagførerne Bagger og Bache 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nørhald-Støvring og Galthen Herreders Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Søren Elholm Thomsen sat under Tiltale for Brugstyveri og Tyveri.

Arrestanten, der er født den 2 Juli 1888, har tidligere været straffet ifølge Hjørring Købstads Ekstrarrets Dom af 29 Juni 1907 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, idet der dog i Dommen var truffen Bestemmelse overensstemmende med midlertidig Lov af 1 April-1905 § 20, ifølge samme Rets Dom af 29 Marts 1909 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og ifølge Københavns Amts nordre Birks Ekstrarrets Dom af 14 Juli 1910 efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

1. Den 26 Juni 1911 Kl. ca. 1 Eftermiddag tilegnede Arrestanten sig en paa Markedspladsen i Odense hensat, Handelsmand Henrik Petersen af Bred tilhørende Cykle, som han senere bortbyttede. Cyklen, der er bragt tilstede under Sagen, er efter at være vurderet til 65 Kr. udleveret til Petersen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

2. Den 13 September s. A. om Eftermiddagen tilegnede Arrestanten sig en Tjenestekarl Peder Johannes Pedersen af Fjellebro tilhørende Cykle, der af Ejeren var hensat i en Landevejsgrøft ved Indgangen til Egeskov Marked i Kværndrup. Cyklen, som Arrestanten senere bortsolgte, er bragt tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 35 Kr. udleveret til Pedersen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

3. Den 2 November s. A. Kl. ca. 9¹/₂ Aften tilegnede Arrestanten sig i den til Ejendommen Nørregade Nr. 67 i Odense hørende Gaard, hvortil der var uhindret Adgang fra Gaden, en sammesteds hensat, Tømmersvend William Jacobsen af Øster Hæsinge tilhørende Cykle. Arrestanten begav sig samme Aften med Cyklen til Sydfynske Jernbanes Station i Odense, og efter selv at have løst Billet til Sørup lod han den indskrive dertil. Da Tyveriet allerede var anmeldt til Politiet, lod dette imidlertid det Tog, hvori Arrestanten havde taget Plads, eftersøge inden Afgangen, og Arrestanten, som blev opmærksom herpaa, saa da Lejlighed til at undslippe over Jernbaneterrænet imellem en Del oprangerede Vogne, medens Cyklen toges i Politiets Besiddelse. Erstatningspaastand med Hensyn til denne Cykle, der er tilbageleveret Ejeren, og hvis Værdi af Arrestanten er ansat til 35 Kr., er ikke nedlagt under Sagen.

4. Den 5 s. M. tilegnede Arrestanten sig fra en, som det maa antages, uaflykket Hestestald i Cloos' Filiars Gaard i Hjørring en Landmand Vilhelm Christiansen af Øster-Vraa tilhørende Cykle, som Arrestanten medførte, da han snart efter kom i Tjeneste paa en Gaard ved Sindal. Efter et Par Ugers Forløb blev Arrestanten ked af at tjene her, og forinden han da bortgik af Tjenesten, overgav han bemeldte Cykle til en sammesteds arbejdende Daglejer, hvem han i Slutningen af December s. A. tilskrev med Anmodning om at sende ham Cyklen til et nærmere angivet Gæstgiveri i Svendborg. Ifølge Sagens Oplys-

ninger er oftnævnte Cykle afsendt af den Paagældende og ankommen til Gæstgiveriet uden dog at blive afleveret, idet Arrestanten ikke var der tilstede, og Ingen vilde betale Fragten. Cyklen, der af Arrestanten er ansat til en Værdi af 60 Kr., er ikke kommen tilstede under Sagen. Christiansen har paastaet sig tilkendt i Erstatning hos Arrestanten 75 Kr., og denne Paastand, mod hvilken Arrestanten har erklæret ikke at ville gøre Indsigelse, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

5. Natten mellem den 24 og 25 s. M. tilegnede Arrestanten sig fra en uafaaet Lade ved Staurby Skole en sammesteds beroende Hans Peter Nielsen tilhørende Cykle. Bemeldte Cykle, som Arrestanten solgte, men senere tilbagekøbte og sluttelig bortskænkede til en Bekendt, der senere har afhændet den, er bragt tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 15 Kr. udleveret til Nielsen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

6. Den 14 December 1911 om Eftermiddagen eller Aftenen tilegnede Arrestanten sig fra det paa Fortovet udenfor Hotel »Phoenix« i Svendborg anbragte Cyklestativ en deri hensat, Hestehandler Niels Larsen af Svendborg tilhørende Cykle, som han senere bortbyttede. Bemeldte Cykle er bragt tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 20 Kr. udleveret til Larsen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

7. En Dag i Januar 1912 tilegnede Arrestanten sig en udenfor Smed Knudsens Ejendom i Vraa henstillet, Skomager A. Christensen af Harken tilhørende Cykle, som Arrestanten derpaa satte ind hos sin i Hjørring boende Fader uden senere at tage sig af den. Christensen efterlyste Cyklen i forskellige Dagblade og erholdt den nogen Tid efter tilbageleveret af en ham ubekendt Mand, som det maa antages Arrestantens Fader, der senere er afgaaet ved Døden. Bemeldte Cykle er under Sagen vurderet til 20 Kr., og der er ikke med Hensyn til den fremsat nogen Erstatningspaastand.

8. Den 15 Februar s. A. om Eftermiddagen ved Femtiden tilegnede Arrestanten sig en udfor Ejendommen Ryesgade Nr. 27 i Aarhus henstillet, Depotarbejder Johannes Johansen af Rosenvang tilhørende Cykle, som han senere bortsolgte. Cyklen er bragt tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 25 Kr. udleveret til Johansen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

9. En Aften i Slutningen af Marts s. A. tilegnede Arrestanten sig fra den uafaaede Port til Ejendommen Frederiksgade Nr. 7 i Svendborg en i Porten hensat, Købmand R. Bang af Svendborg tilhørende Cykle, som han senere bortskænkede. Bemeldte Cykle er bragt tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 25 Kr. udleveret til Bang, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

10. Den 3 April s. A. om Aftenen mellem Kl. 9¹/₂ og 10¹/₂ tilegnede Arrestanten sig en Gaardejer og Hestehandler Niels Jensen af Nybølle tilhørende Cykle, der var henstillet i en Slippe mellem 2 Ejendomme i Ringe, saaledes fra den kunde ses fra den forbiførende Hovedlandevej. Cyklen, som Arrestanten har afhændet, er bragt tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 70 Kr. udleveret til Jensen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

11. I Tiden mellem Kl. 9 Aften den 22 April s. A. og den paafølgende Morgen Kl. 9 tilegnede Arrestanten sig fra en, som det

maa antages, uaflukket Stald ved Kauslunde Mejeri en dersteds henstillet, Mejerist Albert Poulsen af Kauslunde tilhørende Cykle, som han senere afhændede. Cyklen er bragt tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 20 Kr. udleveret til Poulsen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

12. Natten mellem den 5 og 6 Maj s. A. tilegnede Arrestanten sig fra det, som det maa antages, uaflaasede Karlekammer paa Stribgaarden eller fra en Gang ved samme en Tjenestekarl Hans Frederik Emil Andersen*) — da af Stribgaard — tilhørende Cykle, som han senere afhændede. Cyklen, der er bragt tilstede under Sagen, er efter at være vurderet til 60 Kr. udleveret til Andersen*) der har frafaldet Krav paa Erstatning.

13. Den 2 Juni s. A. Kl. ca. 9 Aften tilegnede Arrestanten sig en Maler Alfred Jensen af Odense tilhørende Cykle, som Ejeren havde henstillet ved Restaurationen »Skovlyst« i Fruens Bøge. Bemeldte Cykle, som Arrestanten derpaa bortbyttede, er bragt tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 65 Kr. udleveret til Jensen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

14. Samme Aften ved Ellevetiden tilegnede Arrestanten sig en Glasmager Albert Riemenschneider af Odense tilhørende Cykle, der henstod i Stativet ved ovennævnte Restauration. Cyklen, som Arrestanten ligeledes bortbyttede, er bragt tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 75 Kr. udleveret til Riemenschneider, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

15. Den 7 Juni s. A. Kl. ca. 10 Aften tilegnede Arrestanten sig en ved Skovhuset i Korsør Skov henstaaende, Købmand Moritz Johansen af Korsør tilhørende Cykle, som han senere bortbyttede. Cyklen er bragt tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 70 Kr. udleveret til Johansen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

16. Den 11 August s. A. om Aftenen Kl. ca. 11—12 tilegnede Arrestanten sig en op ad Villa »Albatus« paa Viborgvej ved Randers henstillet, Ungkarl Peder Bugge Andersen Vegger af Kousted tilhørende Cykle, som han senere afhændede. Cyklen er bragt tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 60 Kr. udleveret til Vegger, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

17. Den 1 September s. A. tilegnede Arrestanten sig en i et uaflaaset Skur ved Ejendommen Østergade Nr. 1 i Nørresundby henstaaende, Kommis Josef Nyby tilhørende Cykle, som han den paafølgende Nat hensatte i den saakaldte »Rokkedrejerens Have« i samme Købstad, hvor der da afholdtes en Fest. Cyklen blev derpaa som Hittegods afgivet til Politiet og af dette tilbageleveret til Nyby, der senere har forladt Landet. Med Hensyn til oftævnte Cykle, der ikke er bragt tilstede under Sagen, men hvis Værdi Arrestanten har ansat til 25 Kr., er der ikke nedlagt nogen Erstatningspaastand.

18. I Stedet for den under 17 anførte Cykle tilegnede Arrestanten sig ved den ommeldte Fest i »Rokkedrejerens Have« en anden, Tjenestekarl Lars Chr. Larsen af Haldagergaard tilhørende Cykle, der maa antages at have beroet frit fremme i Haven. Cyklen, som Arrestanten bortbyttede, er bragt tilstede under Sagen og efter at være

*) Skal være: Larsen.

vruderet til 50 Kr. udleveret til Larsen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

19. Den 21 September s. A. om Aftenen Kl. ca. 7 tilegnede Arrestanten sig en udenfor en Barbers Bopæl paa Danmarksgade i Frederikshavn henstillet, Bestyrer Sørensen af Raunshøj Teglværk tilhørende Cykle, som Arrestanten dog ikke ønskede at beholde, hvorfor han samme Aften satte den fra sig i Haven ved Flauenskjold Mejeri. Efter at Cyklen derpaa var fremlyst som Hittegods, blev den af Politiet tilbageleveret til Sørensen; den er bragt tilstede under Sagen og vruderet til 25 Kr. Erstatningspaastand er ikke nedlagt med Hensyn til denne Cykle.

20. Samtidig med, at Arrestanten henstillede den under 19 nævnte Cykle i den anførte Have, tilegnede han sig fra et uafaaet Bræddehus ved Flauenskjold Mejeri en dersteds beroende, Mejerist Ellitsgaard af Flauenskjold tilhørende Cykle, som han senere bortbyttede. Sidstnævnte Cykle er bragt tilstede under Sagen og efter at være vruderet til 40 Kr. udleveret til Ellitsgaard, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

21. Søndag Morgen den 29 December f. A., da Arrestanten i nogen Tid havde været i Tjeneste paa Birkemosegaard i Spentrup, fik han den Tanke at forlade Tjenesten, og inden han derpaa begav sig bort fra Gaarden, iførte han sig et Sæt sort Klædes Tøj, der tilhørte Fodermester Peder Christian Therkildsen sammesteds, og som beroede frit fremme i dennes Kammer, der laa ved Siden af det, hvori Arrestanten og en Medtjenende havde Natteophold. Ved sin Bortgang medtog Arrestanten desuden den bedste af to ham selv tilhørende Klædninger, medens han lod den ældre blive tilbage. Arrestanten begav sig nu i Besøg hos to Familier i Robdrup, hvor han stadig var iført Therkildsens Tøj, indtil han ud paa Natten afførte sig dette og iførte sig sit eget medbragte Tøj, hvorefter han paa Cykle kørte ad Randers til, idet han efterlod Therkildsens Tøj hos den Familie, hvor han havde skiftet. Paa Vejen blev det Regn, og Arrestanten tog da Natteophold i en Kostald; næste Dag tog han flere Steder omkring, men om Aftenen begav han sig atter til Birkemosegaard, hvortil han ankom Kl. ca. 8. Den borttagne Klædning var da imidlertid savnet, og Anmeldelse sket til Politiet, som den følgende Dag ved Middagstid anholdt Arrestanten. Denne har under Sagen fastholdt, at det ikke var hans Hensigt at tilegne sig det oftnævnte Sæt Tøj, men at han alene vilde benytte det ved et Bal, der Nytaarsaften*) skulde afholdes i Trustrup, og derpaa tilbagelevere det, og at det var hans Mening at give Therkildsen Besked herom, men at han ikke fik Anledning dertil, fordi Ingen spurgte ham om Tøjet efter hans Tilbagekomst til Birkemosegaard. Naar imidlertid henses til den Brug, Arrestanten har gjort af Tøjet, og til, at han har undladt at bringe Klædningen med tilbage og at sætte Ejeren i Kundskab om Sagen, saavelsom til, hvad der er oplyst om Arrestantens tyvagtige Færd i det Hele, findes der ikke at kunne tages Hensyn til hans nysanførte Forklaring om alene at have borttaget Tøjet til bestemt Brug, hvorimod han maa anses at have villet tilegne sig dette. Klædningen er bragt tilstede under Sagen og

*) Skal være: Nytaarsdag.

efter at være vurderet til 35 Kr. udleveret til Therkildsen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit iøvrigt udviste Forhold vil Arrestanten derimod være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 249. Højesteretssagfører Liebe

mod

Yvon Siegfred Nilsson (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri og for Overtrædelse af Værnepligtsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 April 1913: Arrestanterne Arthur Jakob Brormann Knudsen og Yvon Siegfred Nilsson bør straffes med Forbedringshusarbejde hver i 18 Maaneder og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Tegner og Olsen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Yvon Siegfred Nilssons Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Yvon Siegfred Nilsson til Højesteretssagførerne Liebe og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Arthur Jakob Brormann Knudsen og Yvon Siegfred Nilsson tiltales for Tyveri eller Hæleri, Nilsson tillige for Overtrædelse af Værnepligtsloven. . . . Nilsson er født den 5 December 1890; Nilsson er anset: ved Rettens Dom af 30 September 1911 efter Straffelovens § 228,

jfr. Lov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og begge Arrestanter ere ansete: ved Rettens Dom af 27 April 1912, Knudsen . . . og Nilsson i Medfør af Straffelovens § 241, efter dens § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri under Hensyn til midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Nilsson har derhos i 1911 ved et af Rettens Kriminalkamre været arresteret som sigtet for Tyveri, hvilken Sag blev sluttet uden Tiltale.

Ved Arrestanten Nilssons Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han af LigeGYldighed har undladt at møde paa Sessionen for 1913, for hvilken han var pligtig at fremstille sig.

Iøvrigt ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 30 December 1912 Kl. 12,50 Eftermiddag anmeldte Grosserer Sofus Levin telefonisk, at der fra hans Pulterkammer, Vesterbrogade Nr. 22, ved Indbrud i Tiden fra den 29 s. M. Kl. 3 Eftermiddag til Anmeldelsesdagen Kl. 12³/₄ Eftermiddag var stjaalet en Kurvekuffert, som havde beroet frit fremme, samt fra et aflaaet Klædeskab en Del Beklædningsgenstande m. m., senere anmeldte han, at det havde vist sig, at der yderligere var stjaalet en Klædeskurv og nogle Gardiner m. m.

Ugift Rasmine Christoffersen har som Vidne edelig forklaret, at hun paa Anmeldelsesdagen ca. Kl. 12³/₄ eller senest Kl. 1 fandt Døren til nævnte Klædeskab opbrudt, hvorimod den for Pulterkammerets Dør anbragte Smæklaas var lukket og tilsyneladende ubeskadiget, og Kogejomfru Valborg Petersen har forklaret, at hun ved Middagstid nævnte Dag kort før Tyveriets Opdagelse fra et Vindue i Ejendommen saa en Mand komme fra Husets Køkkentrappe og gaa over Gaarden ad Porten til med en tillukket Kurvekuffert paa Skulderen.

Samme Dag ved Tretiden om Eftermiddagen indfandt Arrestanterne sig paa Assistenthusets Indleveringskontor paa Vesterbros Torv, medbringende til Pantsætning: Knudsen 2 Drengetrøjer, 1 Spadsere-drugt og 1 Kjole, og Nilsson: 1 Morgenkjole, 1 Nederdel, 1 Skørt, 1 Golftrøje, 1 Trækgardin, 1 Stk. Gardinstof og 1 Stk. Lagenlærred.

Vedkommende Ekspedient, overfor hvem Arrestanterne ikke tilkendegav, at de var i Følge, fattede Mistanke til Nilsson, og for at vinde Tid bad han ham hente en Pose til Tøjet, hvorpaa han, da Nilsson var gaaet, bad Knudsen, til hvem han ikke havde Mistanke, hente en Politibetjent; dette gjorde Knudsen. Nilsson kom imidlertid ikke igen, hvorimod Politibetjenten genkendte de af begge Arrestanter medbragte Koster som stjaalne fra Levin og anholdt Knudsen, Nilsson blev senere anholdt.

Arrestanten Knudsen afgav først en Forklaring om, at han havde faaet Tingene af en Ubekendt, og lagde Skjul paa, at han vidste, at ogsaa Nilsson havde bragt Koster til Pantsætning; senere ændrede han denne Forklaring derhen, at han havde truffet Arrestanten Nilsson paa Anholdelsesdagen hos to Piger i Landemærket, med hvem Arrestanterne var Kærester, og omtrent præcis Kl. 12 Middag fulgtes derfra med Nilsson, som han fik til at love at hjælpe med Flytning af Knudsens Ejendele. Paa Vejen viste det sig, at Nilsson ikke, som Knudsen havde gjort Regning paa, kunde laane ham Penge til nyt Logi, hvorimod Nilsson foreslog, at de skulde forsøge at laane Penge

af en Tante, som Nilsson angav at have paa Vesterbro, og da de var komne paa Vesterbrogade, bad Nilsson ham om at vente i en Port ligeoverfor Nr. 22 (det Hus, hvor Tyveriet er begaaet), og Nilsson gik nu tværs over Gaden og blev borte mellem Folk, men kom 10—15 Minutter senere tilbage, idet han paany skraaede over Gaden til Knudsen, bærende to i Tøjstykker indsvøbte Bylter Tøj, som han sagde skulde bringes for Tanten paa Assistenshusets Indleveringskontor, hvorhen Arrestanten derpaa bragte det efter i en Beværtning i nogen Tid at have afventet, at Kontoret Kl. 3 blev aabnet.

Arrestanten Nilsson forklarer derimod, at Arrestanterne først ved 1-Tiden forlod Landemærket, og at det var Knudsen, der bad ham følge med paa Vesterbro, hvor Knudsen angav at have noget Tøj, som han havde købt paa Auktion, og hvor de i en Passage paa et Hjørne af Gl. Kongevej nær det Sted, hvor Tyveriet er begaaet, bag en Trappe fandt en Tøjkurv med Beklædningsgenstande, som Knudsen sagde var det af ham omtalte, og som de bar hen i en Portpassage ved det nye Teater, hvor de delte Tøjet i to Bylter og lod Kurven staa, medens de bragte Tøjet paa Indleveringskontoret. Det er oplyst, at en Kurv, der efter Beskrivelsen kan være den stjaalne, i den paagældende Tid er set i denne Passage.

Begge Arrestanter have fastholdt, at de hver for sig troede den Anden i lovlig Besiddelse af Kosterne. Nilsson har tilføjet, at han først ved Knudsens Anholdelse anede Uraad og derpaa rejste til Sverrig, hvor han opholdt sig nogle Dage.

Knudsens Kæreste, Johanne Marie Johansen, har bekræftet, at Arrestanterne noget efter Kl. 12, hun tror snarest Kl. 12¹/₂ eller 1, forlod Pigernes Logi i Landemærket, hvor Knudsen noget i Forvejen havde indfundet sig, medens Nilsson vist havde været der fra 'om Morgenen.

Saavel Grosserer Levins Hustru, Ester Glückstadt, som fornævnte Rasmine Christoffersen og for den største Del af Kosternes Vedkommende ogsaa Grosserer Levin selv have edelig genkendt de Koster, som Arrestanterne medførte til Pantsætning, som tilhørende Levin og Hustru og bortkomne fra Pulterkammeret. Disse Koster ere vurderede til 70 Kr.; de andre savnede Koster, som ere ansatte til en Værdi af 150 Kr., ere ikke komne tilstede.

En hos Arrestanten Knudsen funden Nøgle har vist sig at kunne aabne Pulterkammerets Laas.

Naar nu henses til, at Arrestanterne efter begge Forklaringer paa den Tid, da Tyveriet snarest maa antages begaaet, have været ganske nær ved Gerningsstedet og i Besiddelse af en stor Del af de stjaalne Koster, at deres Forklaringer iøvrigt ere usandsynlige, indbyrdes modstridende, vaklende og for Knudsens Vedkommende tildels bevist løgnagtige, at de tidligere under samme Sag have været straffede for Ejenomsindgreb, samt at de paa Gerningstiden intet fast Arbejde havde, findes det uden Betænkelighed at antage, at de enten begge i Forening indbrudsvis have stjaalet de Koster, af hvilke de fandtes i Besiddelse,

eller at Tyveriet dog efter forudgaaet Aftale er begaaet af en af dem til fælles Fordel.

De ville herefter, da de nærmere Omstændigheder i saa Henseende ikke have kunnet oplyses, hvorved bemærkes, at Kogejomfru Petersen har forklaret, at den af hende iagttagne Persons Ansigt blev skjult af Kufferten, og at hun ikke kan afgøre, om det var nogen af Arrestanterne, være at anse, Knudsen efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. § 54, Nilsson efter dens § 230, 2det Stk., jfr. § 54, eller i Henhold til dens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri samt efter Lov 8 Juni 1912 § 13, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde hver i 18 Maaneder.

Nr. 241. Højesteretssagfører Lunn

mod

Christen Nedergaard (Def. Winther),

der tiltales for Hæleri.

Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 24 Februar 1913: Arrestanten Ejnert Laurits Ferdinand Jens Marcussen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og Arrestanterne Jørgen Christian Jørgensen og Christen Nedergaard med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Førstnævnte i 100 Dage og Sidstnævnte i 40 Dage, og, En for Alle og Alle for En, udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører J. L. Hansen, 25 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Bennetzen, 20 Kr., dog at Arrestanten Marcussen ikke udreder udover $\frac{5}{18}$, Arrestanten Jørgensen ikke udover $\frac{7}{18}$, og Arrestanten Nedergaard ikke udover $\frac{6}{18}$ af Aktionsomkostningernes samlede Sum. I Erstatning til fhv. Hotelkarl Konrad Jensen af Varde udreder Arrestanten Jørgensen 75 Kr., ligesom Arrestanten Nedergaard vil have at udrede i Erstatning til Mejeriejer Valdemar Lauritsen af Esbjerg 60 Kr. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 April 1913: I Henseende til den Arrestanten Christen Nedergaard idømte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udreder han og den ham ved Dommen paalagte Anpart af Aktionens Omkostninger i 1ste Instans samt Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Nødergaard til Højesteretssagførerne Lunn og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kolding Købstads Ekstraret indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik de Medtiltalte Ejnert Laurits Ferdinand Jens Marcussen og Jørgen Christian Jørgensen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, tiltales Arrestanten Christen Nødergaard for Hæleri.

Arrestanten er født den 21 September 1869 og har tidligere været anset ved Ribe Herreds Ekstrarets Dom af 7 August 1907 dels efter Næringslovens § 75 med en Bøde til Ribe Amts Fattigkasse af 20 Kr., dels efter Konkurslovens § 148, jfr. Straffelovens § 262, 2det Stykke, og §§ 260, 261, tildels sammenholdt med § 46, og 263 samt § 52, 3die Pkt., jfr. § 146, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, dog at han ved kongelig Resolution af 8 Oktober s. A. er bleven fritaget for at udstaa Fængselsstraffen paa Vilkaar, at han i 5 Aar fra Resolutionens Dato fører en efter Justitsministeriets Skøn ulastelig Vandel. Arrestanten har derhos i 1909 været tiltalt for Bedrageri og bedragerisk Forhold, men blev ved samme Rets Dom af 3 Februar 1910 frifunden for Aktors Tiltale.

Ved Arrestantens egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han i afvigte Efteraar har afkøbt ovennævnte Marcussen og Jørgensen nedennævnte af dem kort før Afhændelsen stjaalne Cykler.

1. Den 10 September f. A. har Arrestanten for 20 à 25 Kr. afkøbt Jørgensen en Cykle, som var frastjaalet Kontorist Halle i Esbjerg. Cyklen er af Arrestanten solgt.

2. Den 12 s. M. har Arrestanten mod en Betaling af 15 Kr. og et gammelt Lommeur i Bytte afkøbt Jørgensen en Landmandsbanken i Kolding frastjaalen Cykle, der af Assistent Rosendahl paa Bankens Vegne er ansat til en Værdi af højst 35 Kr.

3. Den 31 Oktober f. A. har Arrestanten afkøbt Jørgensen en saa godt som ny Cykle, der var frastjaalen Byfogedfuldmægtig Kiørboe i Kolding. Cyklen, som Kiørboe en Maanedes Tid forinden havde købt fra et en gros Lager til en Pris af 92 Kr., og som han kun havde brugt to Gange, købte Arrestanten efter nogen Tingen om Prisen for 20 Kr., hvorefter han forsynede den med nyt Styr, Friløb og forniklede Fælge, efter hvad han har udsagt for lettere at sælge den,

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 22.

Onsdag den 25 Juni.

imidlertid Cyklen fra sig og løb efter hende, hvorhos han for at tiltvinge sig Samleje med hende standsede hende ved bagfra at gribe fat i hendes Klæder. Fremdeles greb han, ligeledes bagfra, om hende med begge sine Arme og væltede hende omkuld, saa at de kom til at ligge ved Siden af hinanden. Maria gav sig da til at skrike om Hjælp, og for at hindre hende heri holdt Arrestanten med den ene Haand for hendes Mund; men det lykkedes hende at faa Haanden bort og fortsætte sine Raab. Med den anden Haand forsøgte Arrestanten, hvis Kønsllem var erigeret, at skubbe hendes Skørter op, ligesom han med denne Haand famlede ved hendes Underbenklæder i den Hensigt at løse dem. Dette lykkedes ham dog ikke, og han opgav uden at have haft sine Benklæder opknappede og uden at have haft Sædafgang sit Forsæt om at tiltvinge sig Samleje med hende, dels fordi han var bange for, at Nogen skulde komme tilstede, hidkaldt af Pigens Raab, dels fordi hun gjorde kraftig Modstand, dels endelig fordi han fortrød sin Gerning. Da han, der ikke under det Passerede havde ført utugtig Tale, havde sluppet Pigen, løb han hen til Cyklen, paa hvilken han derpaa fjernede sig. Arrestanten har anført, at han paa Grund af Mørket ikke kunde se, hvor gammel Pigen var.

Maria Poulsen, hvis Fader har begært Arrestanten tiltalt for hans Forhold overfor hende, og om hvem der Intet er oplyst, der kunde give Anledning til at formode, at hun er berygtet, har forklaret, at Arrestanten tumlede saaledes med hende, at hun kom bort fra det Sted, hvor hun faldt, og at hun, efter at Arrestanten havde sluppet hende, løb ind over Marken, uden at hun i sin fortumlede Tilstand vidste hvorhen. Efter sin videre Fremstilling vedblev hun at løbe, indtil hun naaede en Bæk, hvorpaa hun forandrede Retning og kom til et Hus, som hun genkendte, og hvorfra hun gik hjem til sin Husbonds Gaard.

Efter det Oplyste havde Maria Poulsen den 28 Marts om Morgenen en stærk Hævelse omkring Munden og en Rift paa den ene Side af Næsen, hvilke Læsioner, der fortog sig efter ca. 4 Dages Forløb, ifølge hendes Opgivende var tilføjede hende af Arrestanten.

Nogen Erstatningspaastand er ikke nedlagt under Sagen.

For sit i foranførte Henseende udviste Forhold vil Arrestanten

være at anse efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 279. Højesteretssagfører Bache
 mod
Julius Axel Andersen (Def. Møldrup),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Maj 1913: Arrestanterne Jens Larsen, Poul Axel Adolf Hansen, Knud Uhde Hansen og Julius Axel Andersen bør straffes, Arrestanten Larsen med Tugthusarbejde i 3 Aar, Poul Axel Adolf Hansen og Knud Uhde Hansen med Forbedringshusarbejde, Poul Axel Adolf Hansen i 2 $\frac{1}{2}$ Aar og Knud Uhde Hansen i 18 Maaneder, og Arrestanten Andersen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Salærer til Aktor, Overretssagfører Bing, og Defensor, Overretssagfører Tegner, 35 Kr. til hver, udrede Arrestanterne, En for Alle og Alle for En, af Aktionens øvrige Omkostninger udrede Arrestanterne Larsen og Knud Uhde Hansen, En for Begge og Begge for En, $\frac{1}{5}$, medens hver af Arrestanterne for sig udreder $\frac{1}{5}$ af Resten. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Andersens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Julius Axel Andersen til Højesteretssagførerne Bache og Møldrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Jens Larsen, Poul Axel Adolf Hansen, Knud Uhde Hansen og Julius Axel Andersen tiltales for Tyveri.

Arrestanten Andersen er født den 21 August 1894 og anset: ved Rettens Dom af 11 Juni 1912 efter Straffelovens § 228, jfr. § 46

samt efter § 247, i det Hele sammenholdt med Straffelovens § 37 og 21 og tildels Lov 1 April 1905 § 16, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Den 24 December 1912 blev det anmeldt til Politiet, at der den foregaaende Dag i Tiden fra Kl. 11 Form. til Kl. 8 Efterm. ved Hjælp af Dirk eller falsk Nøgle var begaaet Indbrud i Blomsterhandlerske, Enke Johanne Petersens Lejlighed, Lille Istedgade Nr. 28, 1ste Sal, og stjaalet noget Sølvtøj og nogle Pletsager m. m. samt fra uafaaet Gemme et hendes sammesteds boende Søn, Blomsterhandler Peter Johannes Petersen tilhørende Jakkesæt.

Dette Jakkesæt har Blomsterhandler Petersen genkendt i et af Pantelaaner Viggo Laurentius Mollerup Sørensen i Saksogade Nr. 116 fremlyst Jakkesæt, som efter Pantelaaner Sørensens Forklaring er indleveret til Pantsætning den 23 December 1912 Kl. 4 Eftm., og har saavel Sørensen som hans Hustru, Christine Mortensen, edelig forklaret, at de genkendte Arrestanten Andersen som den, der indleverede det, idet Sørensen nærmere har forklaret, at Arrestanten angav, at Tøjet tilhørte hans Broder, hvortil Sørensen bemærkede, at Broderen da selv maatte komme, og beholdt Tøjet uden at give Laan derpaa, samt at Ingen senere har indfundet sig om Laanet.

Arrestanten har benægtet at have været i Besiddelse af Tøjet eller leveret det til Sørensen. Blomsterhandler Petersen har imidlertid aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til dette og behørigt godtgjort sin Ejendomsret dertil. Herefter, og da det efter Sørensens og Hustrus Forklaringer maa anses bevist, at Arrestanten Andersen har været i Besiddelse af Tøjet, men han under Sagen i Strid med Sandheden har benægtet dette, samt under Hensyn til, at Arrestanten tidligere har været straffet for Berigelsesforbrydelse, findes der tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til med Hensyn til Jakkesættet, der er vurderet til 10 Kr., at fælde Arrestanten Andersen, efter Omstændighederne dog kun som Hæler. Om Tyveriet og de andre stjaalne Koster er ingen nærmere Oplysning fremkommet. . . .

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse: . . . Andersen efter dens § 238, kfr. midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 13, efter Omstændighederne Arrestanten . . . Andersen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Torsdag den 26 Juni.

Nr. 123. Mælkehandler **Christian Knoth** (Dietrichson efter Ordre)

mod

»**Kristelig Forening for unge Mænd** i Odense
(Møller efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Opsigelsesvarslets Længde i et Lejeforhold.

Odense Købstad Fogedrets Kendelse af 24 April 1911:
Udsættelsesforretningen bør nyde Fremme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Februar 1912: Den paaankede Fogedforretning bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Intet Stempelforbehold her for Retten.

Højesterets Dom.

Efter det Foreliggende maa der vel gaas ud fra, at der fra den indstævnte Forenings Side ikke af rette Vedkommende er givet udtrykkeligt Samtykke til, at Appellanten indtraadte i Pedersens Lejemaal paa samme Vilkaar som denne, men et saadant Samtykke maa anses stiltiende givet af Foreningen, idet denne i mere end et Aar har ladet Appellanten udøve den Raadighed over det Lejede, som var hjemlet ved Lejekontrakten, og derhos til de i denne Kontrakt foreskrevne Tider har oppebaaret de i den bestemte Lejeafgifter uden nogensinde at forlange hans Underskrift paa en ny Kontrakt.

Som Følge heraf har Appellantens Lejemaal ikke gyldigt den 31 December 1910 kunnet opsiges til Ophør April Flyttedag 1911, og den skete Udsættelsesforretning vil derfor være at ophæve, hvorhos der bliver at tillægge Appellanten en Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde forvoldt ved Udsættelsesforretningen, hvilken Erstatning findes at kunne bestemmes til 400 Kroner. Foreningen vil derhos have at betale Processens Omkostninger for Overretten med 60 Kroner og for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Den paaankede Fogedkendelse og den dertil sig sluttende Udsættelsesforretning ophæves, og bør Indstævnte, »Kristelig Forening for unge Mænd« i Odense, til Appellanten, Mælkehandler Christian Knoth, i Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde betale 400 Kroner. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten betaler Indstævnte til Appellanten med 60 Kroner. Saa betaler Indstævnte

og til det Offentlige de Retsgebyrer, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Højesteret havde været beneficeret for Appellantens Vedkommende, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Dietrichson 100 Kroner. Endelig betaler Indstævnte til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Møller 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag paastaar Appellanten, Mælkehandler C. Knoth af Odense, Underkendelse af en af Odense Købstads Fogedret den 24 April 1911 afsagt Kendelse, hvorved eragtedes, at en af de Appelindstævnte, »Kristelig Forening for unge Mænd« i Odense, begært Udsættelse af Appellanten af de Appelindstævntes Ejendom Nedergade Nr. 19 i Odense burde nyde Fremme. Endvidere paastaar Appellanten den den 25 s. M. i Henhold til Kendelsen skete Udsættelse kendt ulovlig og de Appelindstævnte dømte til at betale ham en Erstatning i Anledning af Udsættelsen efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn, dog ikke under 2000 Kr., samt Sagens Omkostninger skadesløst saavel for Fogedretten som her for Retten.

De Appelindstævnte procedere til Fogedkendelsens Stadfæstelse og Tilkendelse af Appellsagens Omkostninger.

Der er Enighed om, at nogle Lokaler i de Appelindstævntes fornævnte Ejendom, nemlig 1 Butik, 1 Lagerrum, 1 Bagværelse, 1 Kælderrum, alt i Forhuset, samt 1 Værelse i Sidehuset og et Loftsværelse ifølge skriftlig Kontrakt af 3 November 1908 have været udlejede til daværende Mælkehandler Jesper Pedersen, at der i dennes Kontrakt var fastsat et gensidigt Opsigelsesvarsel af $\frac{1}{2}$ Aar til Fraflytning en af de almindelige Flyttedage, at J. Pedersen efter et Aars Tids Forløb solgte sin Forretning til Appellanten, og at denne derefter, uden at der blev oprettet skriftlig Kontrakt mellem ham og de Appelindstævnte, har haft Lokalerne til Leje, indtil han den 25 April 1911 blev udsat ved Fogden. Men idet Appellanten til Støtte for sin Paastand om Udsættelsesforretningens Ulovlighed gør gældende, at de Appelindstævnte ikke have opsagt hans Lejemaal med behørigt Varsel, drejer Striden sig for det Første om, hvorvidt Appellanten har aftalt med de Appelindstævnte, at han skulde være Lejer paa samme Vilkaar som J. Pedersen — og saaledes bl. a. havde Krav paa $\frac{1}{2}$ Aars Opsigelse — hvad Appellanten paastaar, medens de Appelindstævnte bestride det.

Appellanten støtter sig i saa Henseende nærmest paa en af J. Pedersen under Appellen afgiven Vidneforklaring, der gaar ud paa, at han (J. Pedersen) havde aftalt med Appellanten, at denne skulde indtræde i Lejekontrakten, at han (J. Pedersen) gjorde de Appelindstævntes daværende Sekretær (nuværende Formand) Pastor Wellejus bekendt dermed, og at dennes Udtalelser gik ud paa, at Foreningen ikke havde

noget imod, at Appellanten indtraadte i J. Pedersens Lejemaal paa samme Vilkaar som denne.

Selv om man imidlertid paa Grundlag af denne Vidneforklaring i Forbindelse med en af Pastor Wellejus under Sagen afgiven Erklæring af meget ubestemt Indhold vilde gaa ud fra, at Pastor Wellejus virkelig har udtalt sig saaledes, er det dermed ikke givet, at de Appelindstævnte var retlig bundne derved, idet Appellanten ikke mod de Appelindstævntes Benægtelse har bevist, at Pastor Wellejus som Foreningens Sekretær var berettiget til at afslutte Lejemaal med bindende Virkning for Foreningen, hvorved særlig skal fremhæves, at den skriftlige Lejekontrakt med J. Pedersen ikke er underskrevet af Sekretæren paa Foreningens Vegne, og at det under Forhandlingerne synes forudsat, at ny skriftlig Kontrakt skulde oprettes.

Forsaavidt Appellanten videre har gjort gældende, at der for Lokaler af den paagældende Art i Odense coutumemæssig gælder $\frac{1}{2}$ Aars Opsigelse, kan det mod de Appelindstævntes Benægtelse ikke anses bevist, at der gælder andet end $\frac{1}{4}$ Aars Opsigelse.

Naar Appellanten endelig har paaberaabt sig, at han den 31 December 1910 sent om Aftenen vel fik Besøg af to af de Appelindstævnte udsendte Mænd, der talte med ham om at flytte til April Flyttedag 1911, hvad han nægtede, men at de Paagældende ikke har givet ham nogen virkelig Opsigelse, kan der intet Hensyn tages til dette Anbringende, da det ved Appellantens Procedure for Fogedretten maa anses indrømmet, at de Paagældende præsenterede ham en skriftlig Opsigelse til Underskrift, hvorfor han da ogsaa maa anses behørig opsagt.

Herefter vil Fogedforretningen være at stadfæste. Sagens Omkostninger her for Retten findes at burde ophæves.

Nr. 268. Højesterets sagfører Dietrichson

mod

Niels Christian Christensen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Skive Købstad og Sallingland Herreders Ekstrarets Dom af 12 April 1913: Arrestanterne Niels Christian Christensen og Carl Johan Severinsen bør hensættes til henholdsvis Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa udreder de En for Begge og Begge for En hver med Halvdelen alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Sagførerne Rosenthal og Bøttern, henholdsvis 18 Kr. og 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Maj 1913: Arrestanten Niels Christian Christensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Arrestanten Carl Johan Severinsen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Saa udrede Arrestanterne og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Dahl, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Christensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christian Christensen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Skive Købstads og Sallingland Herreders Ekstraret indankede Sag tiltales Arrestanterne Niels Christian Christensen og Carl Johan Severinsen for Tyveri.

Arrestanten Christensen er født den 1 November 1883 og har, foruden at han en Gang før sit fyldte 18de Aar har været straffet for Tyveri samt 8 Gange har været straffet for Betleri, senest i Aaret 1912 med Tvangsarbejde i 6 Maaneder, tidligere været anset ved Holstebro Købstads Ekstrarets Dom af 10 September 1902 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 29 Oktober s. A. efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved samme Rets Dom af 14 Juli 1903 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Arrestanten Severinsen er født den 11 April 1883 og har forhen 7 Gange været straffet for Betleri, deraf en Gang i Forbindelse med Vold og en Gang i Forbindelse med Overtrædelse af et ham i Medfør af midlertidig Lov 1 April 1905 § 8, 3die Stykke, givet Paalæg; senest har han været anset ved Aarhus Købstads Politirets Dom af 2 Februar 1909 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de har gjort sig skyldige i den dem paasigtede Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder:

Om Eftermiddagen den 17 Februar d. A. sejlede Arrestanten Christensen — der i Slutningen af den foregaaende Maaned var truffet

sammen med Arrestanten Severinsen i Nykøbing paa Mors og siden sammen med ham havde opholdt sig i denne By — med Baad til Glyngøre, hvorefter han begav sig hen til en tæt Øst herfor beliggende, Overlæge Halck i København tilhørende Villa, der i Øjeblikket var ubeboet. Efter at Arrestanten i tyvagtig Hensigt havde skaffet sig Adgang til Gaardspladsen, som det maa antages ved at stige over den denne omgivende Mur, slog han med et sammesteds forefundet Redskab et Vindue ind og efter gennem Aabningen at være steget ind i Villaen gennemsøgte han de fleste af dennes Værelser, idet han skaffede sig Adgang til disse, der var aflaaede, ved at benytte de til dem hørende Nøgler, som han fandt samlede i et Knippe i et aabent Rum under Hovedtrappen. Arrestanten tilvendte sig dernæst i Lejligheden 5 Metalgenstande af Antikvitetsværdi, som han efter sin Forklaring til Dels forefandt i et i Spisestuen staaende Hjørneskab, hvis Laas han maa antages at have opbrudt, endvidere en Tesi, et Spil Kort, en Paraply, som stod i Entreen, og to Sæt gamle Klæder, som hang i fornævnte Rum under Hovedtrappen. Fra det nævnte Hjørneskab medtog Arrestanten desuden to Flasker Rødvin, hvorhos han paa Stedet drak en Del af Indholdet af en sammesteds staaende Flaske Akvavit, og efter at Arrestanten endelig havde tilvendt sig en Vinkurv, i hvilken han lagde de øvrige stjaalne Genstande, bortfjernede han sig, idet han efter gennem Bagdøren, som han aabnede indvendig fra, at være kommen ud paa Gaardspladsen forlod denne ad en med en Slaa tillukket Dør, som han ligeledes aabnede indvendig fra uden at aflaae eller sætte Slaa for Døren efter sig. Af de stjaalne Koster har Arrestanten solgt Antikvitetsgenstandene for 6 Kr. samt Klæderne og Paraplyen, denne for 1 Kr., og det indkomne Beløb, hvis samlede Størrelse ej er oplyst, har han forbrugt. De to Flasker Rødvin, Tesien og Spillekortene har han bortskænket til en Bekendt. Samtlige Koster med Undtagelse af Rødvinen og Klæderne, af hvilke sidste kun et Par Benklæder og en Vest har kunnet skaffes til Veje, ere bragte til Stede, og de saaledes tilvejebragte Genstande ere vurderede til ialt 18 Kr. 85 Øre.

Efter at Arrestanterne den følgende Dag havde truffet hinanden i Nykøbing paa Mors, blev de enige om i Forening at rejse til Skive. Da de om Aftenen med Færgen var ankomne til Glyngøre, foreslog Arrestanten Christensen, at de skulde begaa Tyveri i Halcks Villa, og efter at de derpaa havde indfundet sig i denne ad de Døre, som Arrestanten Christensen den foregaaende Dag havde ladet staa uaf-laaede, da han forlod Villaen, foretog de en Ransagning af dennes Rum, under hvilken Arrestanten Christensen maa antages at have itubrudt en Laas paa et Skrivebord og paa et andet i Spisestuen staaende Hjørneskab end det af ham den foregaaende Dag gennemsøgte samt sønderbrudt Fyldingen i Skabsdøren. I Villaen tilvendte Arrestanterne sig en Mængde til ialt 286 Kr. vurderede Ting, for Størstedelen Sengklæder og Dækketøj samt Skeer, Knive og Gasler, hvilke Genstande de bandt sammen i flere Bylter for at føre dem med til Skive. Da Tingene imidlertid viste sig at være for tunge dertil, efterlod de Størstedelen deraf i en op til Villaen stødende Plantage, hvor Tingene senere ere fundne, og medtog kun hver en Bylt, indeholdende to vatterede Tæpper og to Uldtæpper, og indsvøbt, den ene

i et Lagen, den anden i et Stykke Sækkelærred. Arrestanten Severinsen tilvendte sig derhos en til 2 Kr. vurderet Jakke. Denne har han solgt for $1\frac{1}{2}$ Kr., og Bylterne pantsatte Arrestanterne til Pantelaanere i Skive for henholdsvis 7 Kr. og 8 Kr., hvilke Penge de har forbrugt. Samtlige de ommeldte stjaalne Genstande, af hvilke ogsaa de af Arrestanterne solgte og pantsatte ere komne til Stede, maa — tilligemed de Genstande, der ere bragte til Veje af de ved Tyveriet den 17 Februar d. A. stjaalne — antages at være tilbageleverede Ejeren, Overlæge Halck, der har frafaldet Krav paa Erstatning for begge Tyveriers Vedkommende.

Forsaavidt Halck har anmeldt, at der fra Villaer er bortkommen flere andre Genstande end de forommeldte, er der mod Arrestanternes Benægtelse ikke tilvejebragt Bevis for, at de har stjaalet samme.

For deres udviste Forhold vil Arrestanterne være at anse, Christensen — der ifølge Oplysninger, indhentede af Overretten, har tilendebragt Afsoningen af den ham som ovenmeldt under 29 Oktober 1902 idømte Straf den 23 November s. A. — efter Straffelovens §§ 229, Nr. 4, og 228 og Severinsen efter Straffelovens § 228 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Førstnævnte til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og for Sidstnævnte i Medfør af midlertidig Lov 1 April 1911 § 13 til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Fredag den 27 Juni.

Nr. 273. Højesteretssagfører Møldrup

mod

Axel Valdemar Larsen (Def. Harboe),

der tiltales for Tyveri.

Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 3 Marts 1913: Arrestanten Axel Valdemar Larsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder samt udrede denne Sags lovlige Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Buch, 35 Kr., til Defensor, Sagfører Buus, 25 Kr. og til Overretssagfører, Justitsraad Nyholm af København som Defensor under en Vidneførsel, 15 Kr. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Maj 1913: Arrestanten Axel Valdemar Larsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder

de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sørensen, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Axel Valdemar Larsen til Højesteretssagførerne Møldrup og Harboe 70 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kolding Herreds Ekstraret indankede Sag tiltales Arrestanten Axel Valdemar Larsen for Tyveri.

Arrestanten er født den 11 December 1888 og har tidligere været anset ved Svendborg Købstads Ekstrarets Dom af 15 Marts 1905 efter Straffelovens §§ 228 og 229, jfr. §§ 37 og 21 samt til Dels § 46, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 50 Dage og ved Fredericia Købstads Ekstrarets Dom af 4 Marts 1912 efter Straffelovens §§ 229 og 257, jfr. § 251, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kongelig Resolution af 21 s. M. er formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage paa Vilkaar, at Arrestanten i 5 Aar efter Udtaaelsen af denne Straf fører en efter Justitsministeriets Skøn ulastelig Vandel.

Som Sagen, der alene er indanket efter Arrestantens Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, herefter foreligger Overretten til Paakendelse, bliver der alene Spørgsmaal om hans Skyld i nedenævnte Henseender.

1. Søndag den 28 Juli f. A. anmeldte Købmand Theodor Møller i Vejle til Politiet, at der samme Dags Eftermiddag mellem Kl. 2 og 4, medens han og Hustru var fraværende fra Hjemmet, var blevet ham fratjaalet en Del Penge, nemlig dels 3 Tutter 25 Øre, 40 i hver, 2 Tutter Toøre, 50 i hver, samt noget Smaamønt, som alt havde beroet i en Skuffe i et i hans Beboelseslejlighed henstaaende Skrivebord, dels ca. 1½ Kr. i Smaamønt, som havde ligget i Butikspengeskuffen, der havde været hensat i et Værelse, som stødte op til det, i hvilket Skrivebordet fandtes. Under en Dagen efter foretagen Politiundersøgelse forklarede Møller yderligere, at han og Hustru den foregaaende Dag Kl. ca. 2 var tagne hjemme fra, efter at han havde aflaaset

saavel Fordøren, til hvilken han havde ladet Nøglen, gennem hvis Greb han havde stukket Enderne af et over Dørgrebet anbragt Stykke bøjlet Staaltraad, sidde indvendig i Laasen, som Bagdøren, til hvilken han havde taget Nøglen med sig; at de ved deres Hjemkomst sent om Aftenen fandt begge Døre oplaaede og den Skrivebordsskuffe, i hvilken han opbevarede sine Penge, og som, da de tog hjemme fra, var aflaaet, aaben, og at det ham frastjaalne Beløb, efter at han havde opgjort sine Bøger, havde vist sig at udgøre mellem 60 og 70 Kr. Det oplystes endvidere af den i samme Ejendom som Møller boende Enke, Sofie Koed, at hun samme Eftermiddag, som Tyveriet skulde være begaaet, Kl. ca. 3, da hun kom ned ad Køkkentrappen, havde set Møllers Bagdør staa aaben uden dog at tænke videre derover, hvorhos det som Resultat af Undersøgelsen fremgik, at Tyven havde skaffet sig Adgang til Møllers Lejlighed ved at opdirke Bagdøren, og at han derpaa efter at have opdirket fornævnte Skrivebordsskuffe og forøvet Tyveriet, havde forladt Lejligheden gennem Fordøren.

Under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumptionsforhør har Møller, der har fratrukket Krav paa Erstatning hos Arrestanten, beediget Rigtigheden af sin ovenanførte Anmeldelse og Forklaring, idet han har tilføjet, at hans og Hustrus Hjemkomst fandt Sted Kl. knap 10 Aften, at han straks samme Aften foretog den Opgørelse af sine Bøger, som udviste, at der var ham frastjaalet et Beløb af den ovenangivne Størrelse, at det er muligt, at der kun laa 2 Tutter 25-Øre i Skuffen, idet en 3die Tut kan have været oppakket, samt at han Dagen før Tyveriet havde faaet for 30 Kr. »Smaasølv« af den i en Lejlighed oven over ham boende Bogholder Hertzung, hvilke Penge hørte til de savnede. Under Reassumptionsforhøret har endvidere Møllers Hustru, Maren, født Johansen, under Eds Tilbud godkendt Rigtigheden af sin Mands Forklaring, hvorhos Sofie Koed har godkendt Rigtigheden af, hvad hun har opgivet under den ovennævnte Politiundersøgelse, og Bogholder Hertzung har forklaret, at han anden Dagen, forinden der skal være begaaet Tyveri hos Møller, har leveret denne et »sikkert hovedsagelig af 25-Øre og 10-Øre bestaaende Pengebeløb«, om hvilket han »vil antage«, at det har andraget ca. 30 Kr.

Marie Hansen, Serveringsjomfru paa Hotel »Hafnia« i Vejle, har edelig forklaret, at en Person, hvem hun med Bestemthed har genkendt i Arrestanten, den 28 Juli f. A. mellem Kl. 3 og 4 Eftermiddag har været paa bemeldte Hotel og faaet 40 Stk. 25-Øre byttede med en Tikroneseddel.

Valdemar Nielsen, Opvarter paa Officersens Hotel sammesteds, har ligeledes edelig forklaret, at en Person, hvem han med Bestemthed har genkendt i Arrestanten, samme Dags Eftermiddag Kl. 3 à 3½ har paa nævnte Hotel faaet 40 Stk. 25-Øre byttede med en Tikroneseddel og den 13 August s. A. sammesteds betalt nydte Varer med en Tut Toøre, indeholdende 50 Stk., samt at han i Arrestanten bestemt har genkendt en Person, som Natten mellem 15 og 16 Oktober f. A. har boet paa Hotellet under Navnet Montør C. Henriksen fra Horsens, og som den 23 s. M. paany indfandt sig sammesteds,

men da Politiet kom til Stede for at bringe ham til Stationen, undløb.

Møller har paa Forevisning af det Stykke Papir, hvori nysnævnte Toøre var indpakkede, til en Rapport erklæret, at det ikke hidrører fra ham.

Glarimestersvend Marius Hansen Pærhøj har til en Rapport forklaret, at han umiddelbart efter den 4 August f. A. har talt med Glarimestersvend Henrik Lyhne Petersen, der da til ham udtalte, at Svendborg Larsen (o: Arrestanten) havde været i Vejle Søndagen i Forvejen (o: den 28 Juli). Under Reassumtionsforhøret har Lyhne Petersen erklæret, at han godt kan huske at have udtalt sig som anført, med Tilføjende, at han i Fjor Sommer flere Gange har set Arrestanten i Vejle, men ikke er i Stand til efter saa lang Tids Forløb at anføre Datoer.

2. Søndag den 4 August f. A. anmeldte Glarimester Carl Petersen i Vejle til Politiet, at der samme Dags Eftermiddag mellem Kl. 2 og 7 under hans Fraværelse hjemme fra var bleven ham frastjaalet ca. 270 Kr., for Størstedelen Sedler, som havde været opbevaret dels i en aflaaet Blikæske, den henstod i en ligeledes aflaaet Skuffe i hans Skrivebord, og til hvilken Nøglen laa i Skuffen, dels i tvende i en anden aflaaet Skuffe i Skrivebordet henliggende Punge. Under den samme Dags Aften foretagne Politiundersøgelse forklarede Petersen endvidere, at han, da han tog hjemme fra, aflaaede Dørene til Lejligheden saaledes, at han lod Nøglen til Køkkendøren sidde indvendig i Laasen, medens han tog Nøglen til Hoveddøren ud, og at han ved sin Hjemkomst fandt Dørene aflaaede og intet mistænkeligt opdagede, før han vilde aabne en Skuffe i Skrivebordet, ved hvilken Lejlighed han fandt, at begge de ovennævnte Skuffer var aabnede, og at der af deres Indhold manglede det angivne Beløb. Af Undersøgelsen fremgik det, at Tyven havde skaffet sig Adgang til Petersens Lejlighed ved at opdirke Hoveddøren og Døren ind til Spise-stuen, og at han derefter havde opdirket eller med falsk Nøgle aabnet Skufferne i det derstaaende Skrivebord.

Petersen har derhos til en senere optagen Politirapport forklaret, at Arrestanten, der er Glarimestersvend, har arbejdet hos ham i 8 Dage i August Maaned 1908 og da været i hans Lejlighed og faaet Løn udbetalt i Penge, der toges af en af de ovennævnte Skrivebords-skuffer. Under et derefter afholdt Forhør har Petersen opgivet det stjaalne Beløb til mindst 260 Kr., men frafaldet Krav paa Erstatning hos Arrestanten, og under det ovennævnte Reassumtionsforhør har Petersen edelig godkendt Rigtigheden af sin Anmeldelse med dertil sig sluttende foranførte Forklaringer med Tilføjende, at han antager, at det ham frastjaalne Beløb, som han »for at være paa den rigtige Side« kun har opgjort til 260 Kr., nærmere var 275 Kr.

Petersens Husbestyrerinde, Kirstine Korsholm, har til en Rapport forklaret, at hun, der iøvrigt ogsaa var ude om Eftermiddagen den 4 August f. A. i samme Tidsrum som Petersen, Kl. ca. 4¹/₄ var hjemme et Øjeblik, og at hun da »syntes«, at Hoveddøren var lidt vanskelig at aabne, idet hun havde Besvær med at faa Nøglen drejet om.

Rigtigheden heraf har hun bekræftet under Reassumptionsforhøret med Tilføje, at Petersen straks efter sin Hjemkomst fortalte om fornævnte Tyveri, uden at dog, saa vidt hun husker, Beløbets Størrelse blev nævnt.

Ovennævnte Blikæske har været indsendt til Centralbureauet for Identifikation, hvor man i Æskens Bund har fundet et Fingeraftryk. Angaaende dette har Bureauets Forstander, J. N. Bugge, efter foretaget Undersøgelse edelig bevidnet, at han er ganske sikker paa, at det er identisk med Arrestantens venstre Pegefingeraftryk, og Assistent sammesteds C. Hansen har ligeledes edelig udsagt, at han er sikker paa, at Aftrykket hidrører fra Arrestantens venstre Pegefinger.

Arrestanten har nægtet sig skyldig i de fornævnte tvende Tyverier, idet han — der vel efter Konfrontation med Opvarter Nielsen har erkendt at have boet i Offersens Hotel ovennævnte Nat samt har vedgaaet den 23 Oktober f. A. at være undløben fra Politiet — dels har bestridt, at det er ham, som Nielsen og Marie Hansen har set den 28 Juli f. A. og den 13 August s. A., dels hævdet at være i Stand til at godtgøre, at han paa det Tidspunkt, paa hvilket det sidste af Tyverierne er begaaet, befandt sig i Flensborg, hvor han da havde Bopæl. I saa Henseende har Arrestanten, der den 4 August f. A. om Formiddagen mellem Kl. 8 og 9 blev anholdt af Politiet, men efter $\frac{1}{2}$ Times Forløb atter løsladt, nærmere søgt at gøre Rede for, hvor han har tilbragt Resten af Dagen, indtil han efter sin Forklaring mellem Kl. 8 og 9 Aften kom til Stede ved en Festlighed i Forlystelsesstedet Colosseum, som han efter der at have truffet tvende Politifunktionærer, Petersen og Krätz, vil have forladt mellem 11 og 12. De Oplysninger, som iøvrigt har kunnet tilvejebringes om, hvor Arrestanten bemeldte Dag har opholdt sig efter sin Løsladelse, staa imidlertid i bestemt Modstrid med hans Opgivelser, idet det navnlig af de to Politifunktionærer edelig er forklaret, at de først efter Midnat indfandt sig ved den fornævnte Festlighed, ved hvilken de blev til Stede indtil Kl. $3\frac{1}{2}$ à 4 Morgen, og at Arrestanten da ogsaa var nærværende sammesteds og vekslede nogle Bemærkninger med Krätz, uden at de dog nærmere kan angive Tidspunktet derfor. Efter det foreliggende er det derfor ikke udelukket, at Arrestanten den ommeldte Dag kan være afrejst fra Flensborg til Vejle med et Kl. 12 Middag afgaaende Tog, der er indtruffen i Vejle Kl. 3,46 Eftermiddag, og derefter med et en god Times Tid senere afgaaende Tog være rejst tilbage til Flensborg, hvortil han da vil være ankommen lidt før Kl. 1 Nat.

Under et Forhør, i hvilket Arrestanten afæskedes Forklaring om, ved hvilke Lejligheder han havde været i Vejle i Aaret 1912, har han af egen Drift uden at være sigtet for noget bestemt Tyveri erklæret, at han nok kunde tænke, at det drejede sig om Tyveriet hos Glarmester Petersen, om hvilket han havde læst i Bladene i Flensborg. Det fremgaar dernæst af Oplysninger, der af Politiet i Flensborg er indhentede hos Bekendte af Arrestanten, at denne under sit Ophold sammesteds stedse har været vel forsynet med danske Penge, uagtet han i lange Tider ikke har haft Arbejde, at Arrestanten, naar han havde det knapt med Penge, plejede at rejse bort for 1 à 2 Dage efter at vende tilbage, rigelig forsynet med danske Seddelpenge, der hyppig

var sammenkrøllede, som om han i Hast havde stukket dem i Lommen, at Arrestanten, der Natten til den 4 August f. A. havde laant 10 Rmk. af en Bekendt, den følgende Nat er set i Besiddelse af en hel Pakke danske Pengesedler, og at han paa Tilspørgsel om, hvorfra han havde saa mange Penge, svarede, at han kun behøvede at skrive til sin i København boende Fader, saa havde han Penge nok. I Mod-sætning hertil har Arrestanten overfor Politiet i Flensborg erklæret, at han levede af en Glarmesterforretning, som han og hans Broder i Forening havde i København, og som gik meget godt, men ligesom disse Arrestantens Forklaringer om, hvorledes han er kommen til Penge, har vist sig at være løgnagtige, saaledes er hans for Politiretten fremførte Opgivende af at have tjent en Mængde Penge ved Kortspil i bestemt Modstrid med det iøvrigt fremkomne.

Arrestanten har indrømmet at have haft Arbejde hos Petersen i nogle Dage i 1908 og kan saaledes have været kendt med Indretningen af dennes Lejlighed.

Efter alt det foreliggende findes det nu at maatte anses tilstrækkelig godtgjort, saa vel at der den 28 Juli og 4 August f. A. er begaaet Tyveri hos Købmand Møller og Glarmester Petersen som ovenmeldt, som at Arrestanten — hvem det om hans Vandel oplyste kendetegner som en i høj Grad uarbejdsvillig og tyvagtig Person, hvorhos hans Forklaringer i det hele bærer stærkt Præg af Løgnagtighed og Tilbageholdenhed — er Gerningsmand til Tyverierne.

3. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det endelig anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 6 Oktober f. A. efter at have tilbragt nogen Tid i Ødis Kro har tilvendt sig en i dennes Kørestald staaende ny Cykle, som han dog senere samme Dag efter at have kørt en Del omkring paa den satte tilbage i Kroen igen, da han »var paa det rene med«, at han ellers vilde blive anholdt som mistænkt for at have stjaalet den. Der er intet oplyst om, at Cyklen har været savnet, saa lidt som om, hvem der har ejet den, eller hvad den var værd.

For de af ham udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste og 2den Stk., med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Mandag den 30 Juni.

Nr. 148. Manufakturhandler **Gustav Borup** (Ingen)

mod

Rinds Brugsforening (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Manufakturhandler **Gustav Borup**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader

møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 141. **Købmand Carl Friis** (Levy)

mod

Gaardejer **O. P. P. Hovmand** og Hustru, **Camilla**, født **Kobbelgaard** (Ingen),

betræffende Spørgsmaal om Beregningen af Købesummen for en Ejendom.

Nykøbing F. Bytings Dom af 6 Maj 1912: Indstævnte, Købmand Carl Friis, bør for Tiltale af Citanterne, Gaardejer O. P. P. Hovmand og Hustru Camilla, født Kobbelgaard, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Oktober 1912: Appellindstævnte, Købmand Carl Friis af Nykøbing paa Falster, bør til Appellanterne, Gaardejer O. P. P. Hovmand og Hustru, Camilla, født Kobbelgaard, af Idestrup, betale de paastævnte 1129 Kr. 41 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 5 Januar 1912, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold her for Retten.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Købmand Carl Friis, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Købekontrakt af 4 og 5 Oktober 1909 overdrog Appellanterne, Gaardejer O. P. P. Hovmand og Hustru, Camilla, født Kobbegaard, af Idestrup, den dem tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 13 a af Tjæreby, Idestrup Sogn, skyldsat for Hartkorn 4 Tdr. 6 Skp. 1 Fdk. 2 Alb., til Appelindstævnte, Købmand Carl Friis af Nykøbing paa Falster.

Kontraktens § 5 de to første Punktummer og det sidste Punktum lyder saaledes:

»5) Købesummen udgør 1000 Kr. pr. Td. Land eller 43,000 Kr., idet Sælgeren indestaar for, at Arealet af Jorden udgør 43 Tdr. Land. I Arealet indbefattes de over Jorden løbende Vandløb og Grøfter men derimod ikke offentlige Veje. Saafremt Arealet skulde være mindre, fradrages 1000 Kr. pr. Td. Land i Købesummen, men hvis Arealet skulde vise sig at være over 43 Tdr. Land, er Køberen pligtig til at betale det Overskydende efter 1000 Kr. pr. Td. Land — — —. Restkøbesummen betales kontant og skadesløst i 11 December 1909.«

Den 18 December 1909 underskrev Hovmand, der af sin Hustru havde faaet Fuldmagt til ogsaa at optræde paa hendes Vegne, en Paa-tegning paa Kontrakten, der lød saaledes:

»Ved en Dags Dato foretagen Opgørelse, hvorved en af Land-inspektør Blangstrup afgiven Arealattest af 4 f. M. er lagt til Grund og hvorefter Arealet udgør $41^{2550}/_{14000}$ Tdr. Land, er Købesummen opgjort til 41,182 Kr. 16 Øre. Prioritetsgælden til Kreditforeningen udgør — — —, saaledes at Købmand Friis har betalt 9682 Kr. 66 Øre til mig foruden Rente — — —. Der er fra min Side ikke noget til Hinder for, at Skøde udstedes til Købmand Carl Friis, da Købekontrakten hermed er opfyldt, og jeg bemyndiger herved Herredsfuldmægtig J. Lund Jacobsen til at udstede Skøde saavel paa den samlede Ejendom som Parceller deraf enten til Købmand Carl Friis eller til den eller dem, som han overdrager sin Ret til.«

Den 7 Juni 1910 udstedte Herredsfuldmægtig Jacobsen Skøde »i Henhold til ovenstaaende Købekontrakt og Paategning af 18 December 1909«, til Appelindstævnte og dette Skøde blev tinglæst den 10 s. M.

Under Henvisning til, at det efter en senere i Marken stedfunden Opmaaling har vist sig, at Ejendommens Areal i Virkeligheden udgør $42^{4362}/_{14000}$ Td. Land paastod Appellanterne i 1ste Instans under nærværende fra Nykøbing paa Falster Købstads ordinære Ret hertil indankede Sag Appelindstævnte tilpligtet at betale dem Differencen mellem en Købesum af 1000 Kr. pr. Td. Land beregnet efter Ejendommens virkelige Areal d. e. 42,311 Kr. 57 Øre og den i ovennævnte Paa-tegning paa Købekontrakten opgjorte Købesum 41182 Kr. 16 Øre,

Færdig fra Trykkeriet den 10 Juli 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

samt fjernede et paa den anbragt Fabriksmærke, hvilket han vil have gjort i den Hensigt at erstatte det med en Metalplade, noget, som dog ikke er kommen til Udførelse. Arrestanten solgte derefter Cyklen til Mejeriejer Valdemar Lauridsen i Esbjerg, hvem han efter først at have forlangt 100 Kr. for den overlod den for 60 eller 65 Kr. Cyklen er af Lauridsen overgivet til Politiet og efter af Retsvidnerne at være vurderet til 75 Kr. — hvilken Vurderings Rigtighed Arrestanten dog har bestridt, idet han har hævdet, at Værdien ikke overstiger 40 à 50 Kr. — tilbageleveret Kiørboe.

4. Den 1 November f. A. har Arrestanten for 15 Kr. afkøbt Marcussen en Cykle, som var frastjaalen Snedkerlærling Sigfred Bernhard Petersen i Kolding, og paa hvilken Marcussen og Jørgensen havde anbragt den til Kiørboes Cykle hørende Lygte. Cyklen, som Petersen har ansat til en Værdi af 40 Kroner, har Arrestanten efter sin Forklaring solgt, uden at han ved til hvem, antagelig for en Snes Kroner.

5. Samme Dag har Arrestanten for 5 Kr. afkøbt Jørgensen en Cykle, der var frastjaalen Lærerinde, Frøken Marie Nielsen i Esbjerg. Cyklen, som Politiet, efter at der var gjort Anmeldelse om Tyveriet, forgæves havde eftersøgt bl. a. hos Byens Cyklehandlere, deriblandt Arrestanten, blev den 14 samme Maaned af en Betjent funden udstillet til Salg udenfor Arrestantens Forretning og derpaa tagen i Forvaring, idet Arrestanten paa Tilspørgsel afgav en urigtig Forklaring om, af hvem han havde købt den. Den er efter at være vurderet til 20 Kr. udleveret Frøken Nielsen.

6. Endelig har Arrestanten den 2 samme Maaned for 15 Kr. afkøbt Jørgensen en god, brugt Damecykle, om hvis Ejer der ikke er fremkommen nogen Oplysning, og som Arrestanten, efter hvad han antager, har solgt.

Af de fornævnte Cykler ere kun de under 3 og 5 nævnte komne tilstede. Medens ingen af de Bestjaalne har nedlagt Erstatningspaastand overfor Arrestanten, har derimod Mejeriejer Lauridsen paastaet sig tilkendt 60 Kr. i Erstatning hos ham, men da Arrestantens mod Lauridsen udviste Forhold ikke er Genstand for den under nærværende Sag rejste Tiltale, vil Paastanden allerede som Følge heraf ikke kunne tages under Paakendelse.

Arrestanten har benægtet ved Købet af Cyklerne at have været vidende om eller at have tænkt paa, at de var stjaalne, og der ses heller ikke med Købet af de to førstnævnte Cykler at være forbunden Omstændigheder, ifølge hvilke det med Sikkerhed maa antages at have staaet Arrestanten klart, at de var stjaalne. Naar derimod henses til den uforholdsmæssig billige Pris, for hvilken Kiørboes Cykle blev overladt Arrestanten, og til, at han efter Erhvervelsen af Cyklen foretog væsentlige Ændringer ved den, uagtet den var saa godt som ny, dels til det i høj Grad usandsynlige i, at Marcussen og Jørgensen, der havde indfundet sig hos Arrestanten i Følge med hinanden og opgivet at være rejsende Haandværkssvende, var i lovlig Besiddelse af de af dem i Dagene fra den 31 Oktober til den 2 November f. A. falbudte 4 Cykler, maa der for disses Vedkommende gaas ud fra, at Arrestanten har været paa det Rene med, at de var stjaalne. Han vil derfor

for at have tilforhandlet sig disse Cykler være at anse efter Straffelovens § 238 med en Straf, der findes i Medfør af midlertidig Lov 1 April 1911 § 13, 1ste Stykke, passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og da han ved Underrettsdommen er anset med samme Straf, vil Dommen forsaavidt kunne stadfæstes.

Fredag den 20 Juni.

Nr. 261. Højesteretssagfører Lunn

mod

Beresford Bastic, kaldet James Clarke (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksteds Bytings kriminelle Ekstrarets Dom af 10 December 1912: Arrestanten Beresford Bastic, kaldet James Clarke, og Ferdinand Perrimal bør hver hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorhos Sidstnævnte betaler til St. Croix' Kolonialkasse Fr. 1000. Begge Arrestanter udrede in solidum Aktionens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Februar 1913: Arrestanten Beresford Bastic, kaldet James Clarke, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Alfred Christensen og Andreas Lemming, betaler Arrestanten 30 Francs til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Beresford Bastic, kaldet James Clarke, til Højesteretssagførerne Lunn og Winther 50 francs til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksteds Bytings kriminelle Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Beresford Bastic, kaldet James Clarke, for Tyveri. Arrestanten, der er skønnet at være 26 Aar gammel, har tidligere været straffet ved Christiansteds Politirets Dom af 24 Marts 1911 efter Frdn. af 11 April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 48 Timer og ved Christiansteds Bytings kriminelle Ekstrarets Dom af 2 November 1911 efter samme Forordnings § 12, 1ste Stk., jfr. § 80, sammenholdt med Anordning af 6 Januar 1852 § 2, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det i Sagen iøvrigt Oplyste er det tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten ca. Kl. 12 om Natten mellem den 5 og 6 Oktober 1912 henvendte sig til en i 1ste Instans Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, og foreslog denne, at de i Forening skulde skaffe sig nogle Fødevarer ved Indbrud i en paa Plantagen »Bettys Hope« værende Butik. Efter at Medtaltale var gaaet ind herpaa, hentede Arrestanten fra sit Værelse en iøvrigt Ejeren af Plantagen tilhørende Spidshakke, hvorefter de begav sig til Butikken. Til denne, der laa i Nærheden af Arrestantens Bopæl, førte kun én Dør, en Dobbeldør, der var aflaaet udefra ved, at der tværs over den var anbragt en 2 Tommer bred og $\frac{1}{4}$ Tomme tyk Jernstang, der var gjort fast ved en Krampe i Karmen paa den ene Side af Døren og lagt over en Krampe paa den anden Side af Døren; gennem denne sidste Krampe var der anbragt en ny, stor og svær Hængelaas. Arrestanten forsøgte først alene at bryde Laasen itu ved Hjælp af den medbragte Hakke, men da det ikke lykkedes ham, hjalp Medtaltale ham, og ved at stikke Hakkens ene Næb ind i Laasens Bøjle og vride til i Forening fik de Laasen brudt itu. I Butikken, der ikke stod i indvendig Forbindelse med et ovenover den værende Værelse, hvor Butiksbestyreren paa det ommeldte Tidspunkt laa og sov, stjal de derefter 2 Pakker Havregryn, 3 Flasker Øl samt 2 Daaser kondenseret Mælk til Værdi af ialt Frs. 6.30, hvilke Varer de fortærede Dagen efter med Undtagelse af de 3 Flasker Øl, hvoraf Medtaltale drak den ene paa Vejen hjem fra Gerningsstedet, medens Arrestanten gemte de 2 andre under et Træ. Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning, har forklaret, at der ved ovennævnte Lejlighed ogsaa er frakommen ham nogle Kartoffler; men mod Arrestantens og Medtaltales Benægtelse er der ikke tilvejebragt Bevis for, at de ogsaa have stjaalet disse.

Efter det Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Forordningen af 11 April 1840 §§ 14 og 13, jfr. § 12, 1ste Stk., sammenholdt med § 80, og Anordning af 6 Januar 1852 § 2, 3dje Stk., efter Omstændighederne med Straf af Forbedringshusarbejde i 3 Aar. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten efter fornævnte Forordnings § 12, 1ste Stk., kfr. § 80, og Anordning af 6 Januar 1852 § 2, er anset med Straf af Forbedringshusarbejde i 2 Aar, være at forandre.

Nr. 252.

Højesteretssagfører Harboe

mod

Julius Emil Gummer (Def. Møldrup),

der tiltales for Bedrageri.

Tybjerg Herreds Ekstrarets Dom af 14 April 1913: Arrestanten Julius Emil Gummer bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage samt i Erstatning til Proprietær Hilarius Kalkau betale 431 Kr. 52 Øre. Saa betaler Arrestanten og Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører J. Chr. Jensen og Sagfører Mørup, 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Maj 1913: Den indankede Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden forlænges til hundrede Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Amdrup og Steinthal, betaler Arrestanten Julius Emil Gummer 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Julius Emil Gummer til Højesteretssagførerne Harboe og Møldrup 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Tybjerg Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Julius Emil Gummer for Bedrageri.

Arrestanten er født den 1 Maj 1868 og er tidligere anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 29 August 1896 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Han har derhos den 3 Februar 1900 ved samme Rets 3die Kriminalkammer vedtaget en Bøde af 300 Kr. for Vold og den 30 Marts 1912 inden samme Rets 1ste Afdeling for offentlige Politisager erholdt Advarsel for Betleri. Endelig har han fra den 15 Februar 1897 til den 17 Marts s. A. siddet arresteret ved samme Rets 2det Kriminalkammer som sigtet for Tyveri, uden at der dog rejstes Tiltale mod ham.

Ved Arrestantens Forklaring og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han, som fra April 1912 havde haft Plads hos Proprietær Hilarius Kalkau paa Søgaard ved Herlufmagle og i denne Tjeneste bl. a. været beskæftiget med at køre Mælk til og fra Geldsted Mejeri, Mandag den 9 December 1912 om Morgenen paa Mejeriet af Mejeristen fik udbetalt 431 Kr. 52 Øre til Aflevering til nævnte hans Husbond som denne tilkommende Mælkepenge, at han imidlertid ved sin Hjemkomst ikke afleverede Pengene, men samme Dags Aften under et Paaskud forlod Gaarden og derefter hemmelig rejste til København, at han der gav sig til at svire sammen med nogle Fruentimmer, indtil han den 11 s. M. om Formiddagen blev anholdt, og at han ved Anholdelsen fandtes i Besiddelse af et kontant Beløb af 135 Kr. 83 Øre.

Overfor den mod Arrestanten fremsatte Sigtelse for svigagtig at have tilvendt sig nævnte ham af Mejeristen til Husbonden leverede Penge har Arrestanten vedholdende nægtet sig skyldig, og han har givet en i sig selv usandsynlig Forklaring om, at han havde lagt Pengene, indsvøbt i Avispapir, paa Bunden af en Kasse under en Sæk og en Pakke, at denne Kasse, som han havde staaende paa Vognen, undervejs væitede, og at Pengene derved maa være faldne ud, idet han efter Kassens Væltning opdagede, at Pengene var borte.

Efter alt Foreliggende — hvoriblandt foruden det alt Omtalte særlig kan nævnes, at Arrestanten efter sin Hjemkomst til Gaarden ikke overfor Nogen har omtalt, at han havde modtaget og tabt Pengene, at Arrestanten efter sin egen Forklaring har gjort sig meget lidt Ulejlighed for at søge at finde Pengene igen, at han til Forklaring af, at han ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af ca. 135 Kr. er fremkommet med en øjensynlig opdigtet Fortælling om, hvorledes han ved et Københavnsbesøg i November 1912 i Terningspil har vundet 200 Kr., samt at en Husmand, der arbejdede paa Søgaard, som Vidne har forklaret, at Arrestanten Lørdagen før sin Bortrejse til ham talte om, at han vilde »dreje sin Husbond en Knap«, og at en af de Kvinder, han var sammen med i København kort før sin Anholdelse, har forklaret, at han til hende talte om, at han havde spillet sin Husbond et Puds — findes der ikke at kunne være nogen Tvivl om, at Arrestantens Forklaring om at have tabt Pengene er usandfærdig, og at det virkelige Forhold er, at han svigagtig har tilegnet sig dem.

Arrestanten findes derfor med Rette anset efter Straffelovens § 253, men Straffen, der — jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 13 — er sat til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, findes at burde fastsættes til lige Fængsel i 100 Dage. Underrettsdommens Bestemmelser, hvorefter det er paalagt Arrestanten i Erstatning til Proprietær Kalkau at betale 431 Kr. 52 Øre og at betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor ved Underretten, 25 Kr. til hver, tiltrædes.

Tirsdag den 24 Juni.

Nr. 210. Den indbyrdes Heste-Assuranceforening for Herstedernes Sogn (Asmussen)

mod

Mælkeforpagter Hans Vilhelm Petersen (Bache efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet, om Indstævnte er Medlem af ovennævnte Heste-Assuranceforening.

Københavns Amts søndre Birks ordinære Rets Dom af 22 Maj 1912: De Indstævnte, Den indbyrdes Hesteassuranceforening for Herstedernes Sogn, bør til Citanten, Mælkeforpagter Hans Vilhelm Petersen, betale 307 Kr. 50 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 5 September 1911, til Betaling sker, men bør isøvrigt for Citantens Tiltale i nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Marts 1913: De Appelindstævnte, Den indbyrdes Heste-Assuranceforening for Herstedernes Sogn, bør til Appellanten, Mælkeforpagter Hans Vilhelm Petersen af Herstedøster, betale 727 Kr. 50 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 5 September 1911, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. For Overrettens Vedkommende vil der intet Stempelforbehold være at tage.

Højesterets Dom.

Vel maa Indstævnte, som i den indankede Dom forudsat, antages i sin Tid at være indtraadt i Andersens Rettigheder og Forpligtelser overfor Assuranceforeningen, men ved Generalforsamlingsbeslutningen af 2 April 1910, der meddeltes Indstævnte den 11 s. M., maa det anses vedtaget, at Foreningen overhovedet ikke vilde betragte ham som Medlem, hvad enten han var lovligt indtraadt eller ikke.

Da det nu under Proceduren ikke er blevet bestridt, at Generalforsamlingen har været kompetent til at træffe en saadan Beslutning, kan Indstævnte ikke anses berettiget til at erholde nogen Erstatning for den først den 10 Maj 1910 døde Hest.

Underretsdommen vil herefter overensstemmende med Appellantens Paastand kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte Mælkeforpagter Hans Vilhelm Petersen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagfører Bache 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Jordbruger L. C. Andersen, der havde 3 Heste forsikrede hos de Appelindstævnte, Den indbyrdes Hesteassuranceforening for Herstedernes Sogn, solgte i Efteraaret 1908 sin Ejendom til Appellanten, Mælkeforpagter Hans Vilhelm Petersen af Herstedøster, saaledes bl. a., at der i Købet medfulgte dels to af de ovennævnte Heste, dels en ikke hos de Appelindstævnte assureret Hest, der imidlertid samtidig med Overtagelsen blev indmeldt i Foreningen, medens Andersen selv beholdt den tredje af de forud i Foreningen assurerede Heste, idet denne var syg.

I Overensstemmelse med § 6 i Foreningens Love, hvori det bl. a. hedder: »I Tilfælde af, at en Ejendom skifter Ejer, og Hestebesætningen, som er assureret, følger med Ejendommen, indtræder den ny Ejer i den forriges Rettigheder og Forpligtelser overfor Foreningen og kan kun udelukkes ved Beslutning af en Generalforsamling«, gik de Appelindstævntes Bestyrelse ud fra, at Appellanten maatte betragtes som Medlem af Foreningen, hvorfor der ogsaa blev afkrævet ham sædvanligt Kontingent for Januar Kvartal 1909, hvilket han betalte. Da Andersen imidlertid senere gjorde gældende, at han stadig var Medlem af Foreningen, og da dennes Bestyrelse herefter forment, at Appellanten kun kunde optages som nyt Medlem, blev der afkrævet ham det for ny indtrædende Medlemmer i Lovenes § 24 fastsatte Indskud, idet det blev ham betydet, at hans Vægning ved at erlægge dette vilde have Fortabelse af hans Medlemsret til Følge. Appellanten nægtede imidlertid at betale dette Indskud og afslog ligeledes de Appelindstævntes Tilbud om at tilbagebetale ham det for Januar Kvartal erlagte Kontingent, idet han gjorde gældende, at han ifølge Lovenes § 6 var retmæssig Medlem af Foreningen og i Medfør af denne Lovbestemmelse kun kunde udelukkes ved en Generalforsamlings Beslutning.

Den 15 August 1909 døde den ene af de tre assurerede, Appellanten tilhørende Heste, der var forsikret for 300 Kr., og da de Appelindstævnte efter stedfunden Anmeldelse af denne Hests Død vægrede sig ved i Overensstemmelse med Lovenes § 10 at godtgøre Appellanten $\frac{3}{4}$ af Assurance-summen eller 225 Kr., sagsøgte Appellanten de Appelindstævnte til Betaling af dette Beløb med Renter og Sagsomkostninger, hvilken Paastand toges til Følge ved nærværende Rets Dom af 17 Juli 1911, idet det ved Dommen statureredes, at Appellanten — hvem der som anført var blevet afkrævet Kontingent for

Januar Kvartal 1909 — af de Appellindstævntes Bestyrelse var bleven behandlet som Medlem af Foreningen, og at han herefter maatte kunne paaberaabe sig Lovenes § 6 til Støtte for, at ikke Bestyrelsen, men kun Foreningens Generalforsamling var kompetent til at berøve ham hans Medlemsret.

Den 9 April 1910 døde endnu en af de i Foreningen assurerede Heste, hvis Forsikringssum var 450 Kr., og den 10 Maj s. A. døde en Hest, som Appellanten efter sit uimodsagte Anbringende straks efter Tabet af den den 15 August 1909 døde Hest havde anskaffet til Erstatning for denne for en Købesum af 580 Kr., og som Appellanten under Henviisning til, at han stadig betragtede sig som Medlem af Foreningen, straks anmeldte til Forsikring hos de Appellindstævnte, der imidlertid under Anbringende af, at de ikke betragtede ham som Medlem, afviste ham og undlod at foretage den i Lovene foreskrevne Taksation af Hesten. Efter at Appellanten forgæves havde begært sig udbetalt Erstatning for de to nævnte, henholdsvis den 9 April og den 10 Maj 1910 døde Heste, anlagde han ved Københavns Amts søndre Birks ordinære Ret Sag mod de Appellindstævnte, overfor hvem hans endelig nedlagte Paastand gik ud paa Betaling af $\frac{3}{4}$ af den førstnævnte Hests Forsikringssum 450 Kr. eller 337 Kr. 50 Øre og $\frac{3}{4}$ af den sidstnævnte Hests Anskaffelsespris 580 Kr. eller 435 Kr., altsaa ialt 772 Kr. 50 Øre med Fradrag af 45 Kr. som repræsenterende Værdien af alle de tre døde Hestes Kadavere med Renter 5 pCt. p. a. af det herefter udkommende Beløb 727 Kr. 50 Øre fra Forligsklagens Dato, den 5 September 1911, og Sagens Omkostninger. De Appellindstævnte procederede principalt til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, hvorhos de nedlagde forskellige subsidære Paastande, og ved bemeldte Rets den 22 Maj 1912 i Sagen afsagte Dom tilkendtes der Appellanten hos de Appellindstævnte 307 Kr. 50 Øre — nemlig $\frac{3}{4}$ af den den 9 April 1910 døde Hests Forsikringssum med Fradrag af 30 Kr. som udgørende Værdien af denne og den den 15 August 1909 døde Hests Kadavere — med Renter af Beløbet som paastaaet, medens de Appellindstævnte iøvrigt frifandtes for Appellantens Tiltale, og Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Appellanten, hvem der er bevilget fri Proces ved Overretten, indanket hertil, hvor han har gentaget sin i første Instans nedlagte Paastand og paastaaet de Appellindstævnte tilpligtede at betale Appellsagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager samt Salær til Appellantens privat engagerede Sagfører, medens de Appellindstævnte procedere til den indankede Doms Stadfæstelse med Tillæg af Sagens Omkostninger for Overretten.

Saaledes som Sagen, der ikke er kontraappelleret fra de Appellindstævntes Side, foreligger Overretten til Paakendelse, drejer Tvisten sig alene om, hvorvidt Appellanten hos de Appellindstævnte har Krav paa Erstatning for Tabet af den den 10 Maj 1910 døde, for 580 Kr. indkøbte Hest, eventuelt med hvilket Beløb, i hvilken Henseende der mellem Parterne hersker Enighed om, at Kadaveret, som Appellanten til egen Fordel har solgt for 15 Kroner, bør ansættes til et saadant Beløb.

Forsaavidt de Appellindstævnte til Støtte for deres Paastand for Underretten har gjort gældende, at Appellanten i hvert Fald ikke i

Tiden efter den 2 April 1910 kan have været Medlem af Foreningen, idet der paa en den nævnte Dag afholdt Generalforsamling blev vedtaget et af Bestyrelsen stillet saalydende Forslag:

»H. Petersen kan ikke betragtes som været optaget i Foreningen, og Generalforsamlingen beslutter ikke at yde ham nogen Erstatning under nogen som helst Form, hvis han gør Krav derpaa«,

hvilken Beslutning ved Skrivelse af 11 s. M. blev meddelt Appellanten, kan denne Indsigelse efter Proceduren vel ikke anses frafaldet for Overretten, men maa — som ogsaa i den indankede Dom statueret — blive uden Betydning, idet Vedtagelsen, der maa antages særlig at tage Sigte paa Spørgsmaalet om Appellantens Ret til Erstatning for den den 15 August 1909 døde Hest, hviler paa en Forudsætning, der er i Strid med det ved nærværende Rets ovennævnte Dom af 17 Juli 1911 statuerede. Da der herefter ikke ses i Tiden forud for den 10 Maj 1910 at foreligge nogen Generalforsamlingsbeslutning, der berører Appellanten hans Gang erhvervede Medlemsret, kommer Erstatnings-spørgsmaalet til alene at bero paa, hvilken Betydning der kan tillægges den Omstændighed, at Foreningen, efter at den paagældende Hest var anmeldt til Forsikring, har undladt at lade den syne og vurdere af Foreningens Taksationsmænd. Idet det med Hensyn hertil bemærkes, at Appellanten den 11 September 1909 har sendt Foreningens daværende Formand et anbefalet Brev, i hvilket han fastholdt sin Medlemsret og gjorde Foreningen ansvarlig for ethvert Tab, han maatte lide ved, at Foreningen undlod at lade Hesten syne og taksere til Forsikring, at enhver Interessent ifølge Lovenes § 8 skulde forsikre alle sine til Forsikring egnede Heste i Foreningen, og at dennes Taksationsmænd efter Lovenes § 15 skulde syne og vurdere enhver til Assurance anmeldt Hest, findes det, saa længe Spørgsmaalet om Appellantens Medlemsret ikke var endelig afgjort, at have været uberettiget af Foreningen at vægre sig ved at lade Hesten taksere, i hvilken Henseende det dog maatte have staaet Foreningen frit for at tage det udtrykkelige Forbehold, at Appellanten i Tilfælde af Hestens Død kun erholdt Ret til Erstatning, saafremt hans Medlemsret ved endelig Dom blev anerkendt. Idet endnu bemærkes, at der Intet foreligger om, at den paagældende Hest overhovedet ikke skulde have været egnet til at antages til Forsikring, findes Forsikringssummen herefter i Mangel af andre Oplysninger at maatte ansættes til Hestens Anskaffelsespris, 580 Kr., og da der endvidere efter Proceduren ikke under nærværende Sag bliver Spørgsmaal om at gøre noget Fradrag i Erstatningssummen svarende til de siden Begyndelsen af April Kvartal 1909 forfaldne Assurancepræmier, som det efter Lovene paahvilede Foreningen at lade opkræve, vil Appellantens Paastand i det Hele være at tage til Følge, dog saaledes, at Sagens Omkostninger i begge Instanser efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Onsdag den 25 Juni.

Nr. 259. Højesteretssagfører Asmussen

mod

Hans Christian Madsen (f. Kondrup),

der tiltales for Drab og Voldtægt samt Forsøg paa sidstnævnte Forbrydelse.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 10 Marts 1913: Arrestanten Hans Christian Madsen bør straffes med Tugthusarbejde i 15 Aar samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Mortensen, 50 Kr., og til Defensor, Sagfører Finck, 35 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Maj 1913: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Dahl, betaler Arrestanten 60 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Christian Madsen til Højesteretssagførerne Asmussen og I. Kondrup 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Horsens Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Hans Christian Madsen sat under Tiltale for Drab og Voldtægt samt Forsøg paa sidstnævnte Forbrydelse.

Arrestanten, der er født den 7 August 1876, har tidligere været anset ved Hornum Herreds Ekstrarets Dom af 17 Maj 1900 efter Straffelovens § 168, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 4 Aar samt ved Præstø Købstads og Vordingborg nordre Birks Ekstrarets Dom af 2 September 1910 efter Straffelovens § 168, 1ste Stykke, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar.

Medens Arrestanten hensad som Fange i Horsens Strafanstalt for at udstaa den ham senest idømte Straf, som han afsonede i Tiden fra den 7 September 1910 til den 8 Maj f. A., opstod der Mistanke om, at han var Gerningsmand til forskellige i Sverrig begaaede Forbrydelser, derunder et den 21 Juni 1903 i Egnen ved Vegeholm for-

øvet Drab af ugift Kersti Jønsdotter, en i Saltviksskogen ved Hernøsand den 16 August 1906 begaaet Voldtægt mod Pigen Rut Ester Ragnhild Lindberg og et samme Dag i Vangsta ved Hernøsand forøvet Drab af Enke Sara Lovisa Lindmark, født Tjörnström. Efter at derpaa Justitsministeriet ved Skrivelse af 12 Juni 1911 i Medfør af Straffelovens § 6 havde bestemt, at Sag skulde rejses mod Arrestanten for de 3 nævnte Forbrydelser, blev der indledet nærmere Undersøgelse mod ham, hvorunder der er fremkommet Følgende:

1. Efter at Arrestanten i Foraaret 1905 havde taget Ophold i Hernøsand og ernæret sig ved Arbejde hos forskellige Vognmænd, beholdt han fra 27 Juni 1906 daglig Beskæftigelse paa et mekanisk Værksted der i Byen. Arrestanten, der lige fra Konfirmationsalderen var hengiven til Drik, havde allerede i 1904 opgivet at nyde Spiritus og var under sit Ophold i Hernøsand Afholdsmand. Den 16 August 1906 om Morgenen, da han som sædvanlig havde begyndt sit Arbejde paa Værkstedet, følte han sig imidlertid svimmel og ilde tilpas, hvorfor nogle af hans Arbejdskammerater tilraadede ham at drikke noget Spiritus som Middel herimod. Arrestanten forlod da sit Arbejde ved Frokosttid, Kl. 8¹/₂, og genoptog det ikke senere paa Dagen, men, efter at have spist Frokost hjemme, forskaffede han sig en Liter Brændevin, som han nød i Forening med 2 Mænd, han tilfældig traf, og fra hvem han igen skiltes, da Brændevinen var drukket. Af Frygt for at møde Bekendte, som mulig kunde mærke, at han havde nydt Spiritus, gik Arrestanten lidt senere paa Dagen ud ad en Vej, der fører til Saltviksskogen og gennem denne. Efter at have gaaet i nogen Tid mødte han ovennævnte Rut Ester Ragnhild Lindberg, som efter hans Skøn kunde være ca. 12 Aar gammel, og som under Sagen har opgivet at være født den 2 April 1893. Bemeldte Pige gik og plukkede Bær i Skoven sammen med to mindre Drengene; da Arrestanten fik Øje paa hende, opstod der ifølge hans Forklaring pludselig, og uden at han i Forvejen var omgaaedes med saadanne Tanker, hos ham Lyst til at tilfredsstille sin Sanselighed ved selv mod hendes Villie at søge at opnaa Samleje med hende. Han henvendte sig derpaa til Pigen og tilbød Børnene 50 Øre for de Bær, som de havde plukket, hvorhos han anmodede hende om at følge med et Stykke, for at hun kunde bære Bærrene hen til et i Nærheden liggende Banevogterhus, idet han da skulde betale hende yderligere 25 Øre. Da Drengene vilde gaa med, paalagde han dem ifølge Ruts Forklaring at blive tilbage og gik derpaa alene med Pigen et Stykke bort, indtil de ikke længere kunde ses af Drengene. Arrestanten greb da Pigen med begge Hænder, slog hende baglæns omkuld paa Jorden og lagde sig ovenpaa hende, der var kommen til at ligge paa Ryggen. Om hvad der herefter passerede har Rut forklaret, at Arrestanten fremtog en Kniv og truede med at dræbe hende, om hun ikke forholdt sig stille, og efter at han havde stoppet et Lommetørklæde i hendes Mund, blottede han hende og øvede Utugt med hende, uden at hun af Frygt for sit Liv vovede at gøre nogen Modstand, hvorefter han tog Lommetørklædet ud af hendes Mund og fjernede sig. Arrestanten har derimod forklaret, at han vel bestemt erindrer, at han blottede en Del af Pigens Legeme og navnlig hendes Kønsele, og ligeledes mener at

kunne erindre, at han havde sit Lem fremme for at søge Samleje med hende, men at han iøvrigt ikke har nogen positiv Erindring om det Passerede, idet han dog føler sig overbevist om Rigtigheden af Pigen Forklaring, og navnlig ikke betvivler, at han, da han havde hende fuldstændig i sin Magt, har fuldbyrdet Samleje med hende mod hendes Villie. Efter hvad der er oplyst, har den paagældende Pige, som maa antages at have været sædelig ufordærvet, ikke lidt nogen legemlig Skade ved det Passerede.

2. Da Arrestanten var kommen tilbage til Hernøsand og havde spist til Middag, besøgte han samme Dag forskellige Restaurationer og drak en Del bajersk Øl, efter hvad han antager mindst 4—5 Flasker, hvorimod han ikke nød anden Spiritus. Forinden han om Aftenen skulde træffe en Bekendt, der ikke nød Spiritus, og overfor hvem han vilde skjule, at han selv havde drukket, ønskede han imidlertid at skaffe sig nogen Bevægelse i frisk Luft og gik derfor hen paa Eftermiddagen ud ad en Landevej, der bl. a. fører til nogle 2—3 km fra Hernøsand beliggende Huse, som kaldes Vangsta. Efter at være naaet hertil følte Arrestanten sig tørstig og gik da ind i et af Husene for at købe noget Mælk. Derfra blev han imidlertid vist hen i det næste Hus, hvor han ligeledes gik ind og i en Stue traf dets eneste Beboer, den ovennævnte 66-aarige Enke Sara Lovisa Lindmark, hvem han spurgte, om han kunde faa lidt Mælk til Købs. Hun havde dog ikke Mælk, men gav ham noget Vand at drikke, og efter at have drukket fulgte Arrestanten efter Enken over Gaarden ind i et Udhus, hvor de gennem en Lade kom ind i Kostalden, i hvilken der stod flere Køer, som Enken skulde til at fodre eller malke. Om det derefter Passerede har Arrestanten forklaret, at der, da han saaledes sammen med Enken var kommen ind i Stalden, paakom ham en stærk Trang til Samleje med hende, og at han, muligvis uden at have bedt hende tilstaa ham Samleje, tog fat paa hende og kastede hende om paa Gulvet i Stalden for at faa sin Villie med hende. Under den derefter opstaaede Brydekamp mellem dem — under hvilken han antager at have slaaet hende med sine Hænder, saaledes at hun er kommen til at bløde, og saaledes at nogle Blodpletter paa Gulvet, paa nogle der forefundne Tørklæde- og Papirstykker samt paa en Blikspand stamme herfra — lykkedes det imidlertid Enken at komme paa Benene og flygte ud i den foran Kostalden værende Gang, men Arrestanten skyndte sig efter hende, fik fat i hende og tvang hende enten ved at trække hende eller slæbe hende henad Gulvet ind i Laden til et Sted, hvor der laa noget Hø, og hvor han kastede hende, der stadig skreg og strittede imod, saa godt hun kunde, om i Høet, saa at hun kom til at ligge paa Ryggen, hvorefter han lagde sig ovenpaa hende og, idet han førte sine Hænder op under hendes Skorter og iturev hendes Undertøj, befølte hende paa hendes Legeme og vistnok ogsaa paa hendes Kønnsdele. Enken gjorde imidlertid stadig den Modstand, hun kunde, og kradsede ham bl. a. paa hans Hænder, og for at bryde hendes Modstand slog han hende adskillige Gange med knyttet Haand i Ansigtet og paa Brystet. Enken vedblev under Kampen at skribe, og for at hindre hende heri og af Frygt for, at Skrigene skulde blive hørte af andre, greb Arrestanten hende tilsidst med begge sine Hænder paa en Gang

haardt om Halsen, idet han holdt begge sine Tømmelfingre tæt op til hinanden paa Forsiden af Halsen og trykkede til. Da han havde holdt hende saaledes i en kort Tid — efter hvad han antager, ganske faa Minutter — blev hun rolig og bevægede sig slet ikke; Arrestanten skønnede da, at hun maatte være død som Følge af, at han havde kvalt hende. Uden at det var lykkedes Arrestanten, som end ikke vil have haft sine Benklæder opknappede, at tiltvinge sig Samleje, rejste han sig straks op, da han mærkede, at Enken var død, og idet han lod Liget, som han tildækkede med noget Hø, blive liggende i ganske den samme Stilling, hvori det laa, forlod han Udhuset og gik tilbage til Hernøsand uden at tænke paa at foretage noget som helst Oplivningsforsøg. Paa Vejen til Byen vaskede han Blodet af sine Hænder i en Kanal, han kom forbi; iøvrigt tilbragte han Aftenen sammen med den Person, han, som meldt, skulde træffe, og næste Morgen mødte han atter ved sit Arbejde, som han vedblev at passe, indtil han i April 1907 rejste til Sundsvall. Enken Lindmarks Lig blev fundet den 17 August tidlig om Morgenen i Laden af Folk fra de andre Vangstahuse, som havde savnet hende og derfor eftersøgt hende. De paagældende har overfor de svenske Myndigheder om Ligets Stilling forklaret, at det laa med Knæene adskilte og iøvrigt saaledes, at de kom til at tænke paa, at Enken maatte have været Genstand for Voldtægt, navnlig da hendes Undertøj var revet i Stykker og Kønsdelene blottede, hvorhos Yderklæderne var flængede op og begge Hænderne krampagtigt sammenknyttede. Den 18 August 1906 blev der i Hernøsand foretaget en retsmedicinsk Besigtelse af Enkens Lig, hvorunder der forefandtes talrige Hudafskrabbinger i Ligets Ansigt og paa dets Hals, ligesom der konstateredes Brud af flere Ribben og Brystbenet samt Beskadigelse af Lungerne og Hjertet. Som Resultat af Undersøgelsen udtaltes det derhos, at Enken var død af de Beskadigelser, som var tilføjede hende, og at intet modsiger den Antagelse, at disse Beskadigelser var tilføjede hende af en anden end hende selv. Arrestanten har under Forhøret erkendt, at det er ham, der ved Slag med Hænderne har tilføjet Enken de ommeldte Læsioner, hvorhos han har forklaret, at han ikke har anvendt Vold mod hende i den Hensigt at berøve hende Livet, og at han ikke havde nogen Tanke om, at Følgen af hans Handling vilde blive, at hun mistede Livet, men han har dog indrømmet, at dersom han, medens han klemte til, havde tænkt fornuftigt og klart, vilde han ikke have kunnet undgaa at indse, at den Maade, han behandlede hende paa, vilde medføre hendes Død.

3. Som ovenfor anført er Arrestanten derhos tiltalt for Søndagen den 21 Juni 1903 at have dræbt ugift Kersti Jønsdotter. Den paagældende, der var omtrent 65 Aar gammel og boede i Landsbyen Bjerkenäs ved Vegeholm, og som var bleven savnet fra nævnte Dags Eftermiddag Kl. 4, blev den 22 s. M. i Skoven nær ved Vejen mellem Vegeholm og Vålinge Kirke funden død liggende udstrakt paa Jorden med Hovedklædet fast bundet omkring Halsen og saaledes, at Klædets Snipper var knyttede i en Højde af ca. 15 cm om Stammen paa en Ellebusk, der stod i Nærheden. Den 27 s. M. blev der foretaget retsmedicinsk Besigtelse af Liget, og ifølge den derom optagne Protokol

maa det antages, at Kersti Jønsdotter er død af Kvælning, forarsaget ved Sammensnøring af Halsen under saadanne Forhold, at hun ikke har kvalt sig selv, men iøvrigt er der, bortset fra et ubetydeligt Saar i Panden, ikke forefundet noget Tegn til, at hun har været Genstand for Vold og navnlig heller ikke for en Voldtægtsforbrydelse, i hvilken Henseende bemærkes, at Ligets Klæder, da det fandtes, var i fuldstændig Orden og Skørterne ikke trukne op. Arrestanten havde i Juni 1903 Tjeneste paa Herregaarden Oregaard, der er beliggende i ringe Afstand fra Vegeholm og det Sted i Skoven, hvor Kersti Jønsdotters Lig blev fundet, og han har under Sagen erkendt, at han en Søndag ved Sct. Hansdagstid var bleven stærkt beruset, og at det, da han vaagnede af Rusen, forekom ham, at han havde »været i Lag med et Fruentimmer og gjort noget galt ved hende«. Da han senere hørte fortælle, at en Kvinde samme Dag var funden dræbt i Vegeholm Skov, fik han derfor den Tanke, at det kunde være ham, der havde dræbt hende, formentlig dog først efter at have forsøgt Voldtægt, og af Frygt for, at der skulde komme noget frem imod ham, forlod han nogle Dage senere sin Tjeneste og tog foreløbig Ophold i Danmark. Arrestanten har stadig fastholdt, at han ikke har nogen bestemt Erindring om Drabet af Kersti Jønsdotter, men han har dog været mest tilbøjelig til at antage, at det er ham, der var Drabsmanden, indtil der under Forhør i Sværrig, som afholdtes i Overværelse af Arrestanten, medens Undersøgelsen i nærværende Sag stod paa, fremkom Oplysninger, der kunde tyde paa, at et Voldtægtsforsøg, som samme Dag var bleven udøvet mod en Kvinde, der var passeret igennem Skoven, var forøvet af en anden Mandsperson, idet paagældende Kvinde, Maria Nilsson af Kärä, efter at være stillet overfor Arrestanten har erklæret ikke at genkende ham og ej heller at kunne tro, at han var den Person, der havde villet krænke hende. Arrestanten har derefter udtalt, at da det ikke er udelukket, at Drabet kan være begaaet af en anden, kan han ikke paatage sig Skylden derfor, og efter de om denne Forbrydelse i det Hele fremkomne Oplysninger kan det heller ikke anses godtgjort, at han har forøvet samme.

Forsaavidt Arrestanten endelig har været sigtet for den 16 August 1906 i Saltviksskogen endvidere at have begaaet Forsøg paa Voldtægt mod Pigen Anna Irene Hansson og for Natten mellem den 7 og 8 Februar 1908 i Helsingborg at have dræbt ugift Dagmar Kofoed af København, vil hans Forhold i disse Henseender ikke kunne tages under Paakendelse under nærværende Sag, da der med Hensyn til bemeldte to Forbrydelser ikke ses at foreligge Justitsministeriets Bestemmelse om, at Tiltale mod Arrestanten skal rejses.

Under Sagen er der opstaaet Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, og han er i den Anledning bleven undergivet en Undersøgelse af Distriktslægen i Horsens, der i Erklæring af 10 Januar d. A. har udtalt, at Arrestanten er et paa Grund af sin Faders Drukenskab arvelig belastet, noget degenereret Individ, der imidlertid er i Besiddelse af en ikke ringe Intelligens samt ræsonnerer rigtigt og klart, og som ikke kan antages at lide af nogen Sindssygdom. Videre har Retslægeraadet under 22 Februar d. A. erklæret, at det synes, som

om Arrestanten, hvis Fader var drikfældig, og som selv alt som Barn begyndte at drikke, paavirkes uforholdsmæssig stærkt af Alkohol, og at det er sandsynligt, at han den 16 August 1906, ved hvilken Lejlighed han befandt sig ilde (var svimmel), hvorhos han i et halvt Aar havde været afholdende, har været saaledes paavirket af den nydte Alkohol, at han i mindre Grad end det iøvrigt normale Menneske under samme Forhold har været i Stand til at modstaa forbryderske Impulser.

Der er ikke under Sagen nedlagt nogen Erstatningspaastand.

Idet det nu maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i de under Nr. 1 og 2 omhandlede Forbrydelser, samt idet der ikke findes tilstrækkelig Føje til at antage, at han under Udøvelsen af bemeldte Forbrydelser ikke har været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, vil han for sine i bemeldte Henseender udviste Forhold være at anse efter Straffelovens §§ 186 og 168, 1ste Stykke, sidstnævnte Paragraf sammenholdt med midlertidig Lov af 1 April 1905 § 3 og tildels med Straffelovens § 46, det Hele sammenholdt med Straffelovens § 64, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 15 Aar, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelser, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger tiltrædes, saaledes kunne stadfæstes.

Nr. 282. Højesteretssagfører I. Kondrup

mod

Jes Henrik Peder Jessen (Def. Hansen),

der tiltales for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Gørding-Malt Herreders Ekstrarets Dom af 10 Maj 1913: Arrestanten Jes Henrik Peder Jessen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 48 Dage og udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Anklageren, Sagfører Smith, Holsted, 20 Kr. og Forsvareren, Sagfører Jul Nors, Ribe, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Juni 1913: Arrestanten Jes Henrik Peder Jessen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jes Henrik Peder Jessen til Højesteretssagførerne I. Kondrup og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-værende fra Gørding-Malt Herreders Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Jes Henrik Peder Jessen, der er født 30 September 1891, sat under Tiltale for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Arrestanten har under sin Militærtjeneste været straffet ifølge 1ste Regiments Krigsretsdømme af 26 Juni 1911 efter Straffelovens § 228, Lov 3 Marts 1860 § 3, og Straffelov for Krigsmagten § 98 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorimod han iøvrigt ikke ses at have været tiltalt eller straffet.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 27 Marts d. A. deltog Arrestanten, der dengang arbejdede hos en Gaardejer i Omme, i et saakaldet Gymnastikbal i Gørding Forsamlingshus, og da han den følgende Nat ved Tretiden cyklede hjemad, indhentede han i Bjerndrup By en ung Pige, Maria Poulsen, der er født den 24 Februar 1898, og som ligeledes havde deltaget i Ballet og nu gik hjemad til Vester Bjerndrup, hvor hun tjente. Arrestanten, der ikke kendte Maria og ikke havde danset med eller lagt Mærke til hende under Ballet, sprang af Cyklen og gav sig i Samtale med hende, idet han bl. a. fortalte hende, at han var Broder til en i Bjerndrup tjenende Pige ved Navn Ane. De fulgtes derpaa hen ad Vejen, og da de var komne lidt paa den anden Side af Byen, opfordrede han hende til at tage ham under Armen, hvad hun dog nægtede, og han gjorde derefter foreløbig ikke yderligere Tilnærmelser overfor hende. Da de var naaede til en Sti, der fører ned til hendes Husbonds Gaard, fulgte Arrestanten, hos hvem der nu opstod Ønske om at opnaa Samleje med hende, med hen ad Stien og forsøgte at tage hende under Armen, hvad hun dog forhindrede ved at løbe fra ham. Arrestanten kastede

Færdig fra Trykkeriet den 3 Juli 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 23—24.

Mandag den 30 Juni.

altsaa 1129 Kr. 41 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 5 Januar 1912 og Sagens Omkostninger. Appelindstævnte procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved Underrettsdommen blev Appelindstævntes Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes. Her for Retten have Appellanterne paastaaet Underrettsdommen forandret i Overensstemmelse med deres for Underretten nedlagte Paastand og sig tillagt Sagens Omkostninger her for Retten, medens Appelindstævnte har paastaaet Underrettsdommen stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger for begge Retter.

Af Købekontraktens § 5, 1ste og 2det Punktum, fremgaar det klart, at det var Parternes Mening, at Købesummen skulde beregnes i Forhold til den solgte Ejendoms virkelige Størrelse, og der er ikke i denne Bestemmelse sat nogen Tidsgrænse med Hensyn til den Parterne tillagte Ret til at fordre henholdsvis Afslag i, eller Tillæg til Købesummen, hvis Arealet skulde vise sig mindre eller større end forudsat.

Da det ikke i Købekontraktspaaetegningen — der iøvrigt alene er underskrevet af Sælgeren — er udtalt, at den Opgørelse, der deri er foretaget, og som var paakrævet ved den i Købekontrakten foreskrevne Berigtigelse af Restkøbesummen til December Termin 1909, skal være en endelig og for begge Parter bindende Fiksering af Købesummen, findes der ikke at kunne gives Appelindstævnte Medhold i, at Appellanterne ved denne Opgørelse, der, som det er uomtvistet, ikke grunder sig paa en Opmaaling af Arealet i Marken, men alene paa en af Landinspektør Blangstrup efter Matrikuskortet foretagen Arealberegning, have fraskrevet sig deres Ret til i Henhold til Købekontraktens § 5 at fordre Betaling af det Beløb, der ved Opgørelsen med Urette maatte være fradraget i Købesummen.

Idet det derhos er uomtvistet, at Ejendommens virkelige Areal er det af Appellanterne angivne, og idet det endvidere er in confesso, at Appelindstævnte, der efter at have udstykket Ejendommen i to Parceller har videre solgt dem ved to Købekontrakter af 21 November 1910 og 21 Juli 1911, af sine Købere har faaet Betaling efter Ejendommens virkelige Areal, findes Appelindstævnte at maatte være pligtig at betale Appellanterne det paastævnte Beløb med Renter deraf som paastaaet.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen være at forandre.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Nr. 290.

Højesteretssagfører Lunn

mod

Carl Christian Rasmussen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Maj 1913: Arrestanterne Carl Christian Rasmussen og Frederik Ellermann bør straffes med Forbedringshusarbejde hver i 2 Aar og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Mundt, og Defensor, Prokurator Juel, 30 Kr. til hver. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Rasmussens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Christian Rasmussen til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Carl Christian Rasmussen og Frederik Ellermann, der tiltales for Tyveri, ere fødte henholdsvis den 11 September 1889 og den 12 Juli 1889 og ikke fundne forhen straffede.

Ved Arrestanternes Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanten Rasmussen har Natten efter den 20 Februar 1913 ved 3—4 Tiden i Forening med en under denne Sag ikke tiltalt Person i tyvagtig Hensigt ved Indstigning gennem et Vindue, i hvilket

en Rude var itu, og som den Medskyldige aabnede, skaffet sig Adgang til et Skomagerværksted i Nørrebrostræde Nr. 3—5 i Stuen og stjaalet 6—7 Par Sko til samlet Værdi 30 Kroner, hvilke fandtes frit fremme.

Natten efter den 27 samme Maaned ved 1—2-Tiden steg samme Arrestant gennem et Vindue, som han rykkede op, i tyvagtig Hensigt ind i en Skomagerverretning i Jyderup og stjal fra uafsaasede Gemmer et Par Støvler til Værdi 7 Kr. og 3—4 Kr. i rede Penge.

Begge Arrestanter i Forening begik Natten efter den 3 Marts 1913 Kl. 2—3 og Natten efter den 11 samme Maaned Kl. 2¹/₂ to grove Tyverier i en Kafé, Vesterbrogade Nr. 8, Stuen, og i en til en Manufakturhandel i Glostrup hørende Kælder. De steg begge Gange ind ad Vinduer, i førstnævnte Tilfælde trak de dette op, i sidstnævnte Tilfælde aabnede de det efter at have slaaget en Rude itu og klippet noget Staaltraad fra. I de nævnte Lokaler stjal de en Hjemmesparebøsse, en Sparegris, Værktøj, Fødevarer, Cykleslanger og Klædningsstykker m. m. til samlet Værdi 44 Kr. og ca. 40 Kr. i rede Penge, hvilket alt fandtes dels frit fremme, dels i aflaaet Gemme, som de opbrød; en Del af Pengene fandtes i 23 med Sparebøsser forsynede Askebægre til Værdi ialt ca. 350 Kr., som de opbrød og derved ødelagde.

Arrestanterne have begaaet nedennævnte Cykletyverier, idet de hver Gang var gaaet ud sammen i den forud aftalte Hensigt at stjæle Cykler til fælles Fordel. Arrestanten Ellermann stjal i Tiden fra den 8 til den 13 Marts 1913 hver Gang om Eftermiddagen fra Middagstid til ca. Kl. 8 i 5 Gange 5 Cykler af samlet Værdi 303 Kroner, som han fandt midlertidig hensatte dels i forskellige Gader, dels i et Tilfælde i en aaben Port, og som tilhørte Husejer S. Andersen, Bankbud Ludvig August Svendsen, Bud Ole Aage Gutton Sørensen, Repræsentant Jens Peter Larsen og Firmaet Theodor Lund og Petersen. I de 4 Tilfælde saa Arrestanten Rasmussen paa Tyverierne. Denne Arrestant stjal derhos den 11 samme Maaned Kl. 3 Eftermiddag en Barber Paulli Christian Møller tilhørende Cykle til Værdi 50 Kroner, hvilken var henstillet under en Trappe i Westend, til hvilken han havde uhindret Adgang; under Tyveriets Udførelse ventede Arrestanten Ellermann udenfor Ejendommen. Arrestanterne tog i Forening alle de nævnte 6 Cykler itu og solgte de enkelte Dele til fælles Fordel.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 54 og § 229, 4de Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde hver i 2 Aar.

Nr. 250. Højesteretssagfører Møller

mod

Oline Marie Christine Baltzersen og Ingeborg Meta Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Marts 1913: Arrestanterne Rosaurus Robert Frederik Petersen, Anders Peter Kristian Sørensen, Niels Petersen Hylander, Svend Aage Thor Axelsen, Julius Valdemar Alfred Sørensen og Niels Georg Madsen samt Arrestantinderne Oline Marie Christine Baltzersen og Ingeborg Meta Hansen bør straffes, Arrestanten Petersen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Arrestanterne Anders Sørensen og Hylander med Forbedringshusarbejde hver i 8 Maaneder, Arrestanten Axelsen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, Arrestanterne Julius Sørensen og Madsen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver i 40 Dage og Arrestantinderne Baltzersen og Hansen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver i 20 Dage samt, En for Alle og Alle for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Sally og Helweg Larsen, 25 Kr. til hver. I Medfør af Bestemmelserne i Kapitel 3 i midlertidig Straffelov af 1 April 1911 udsættes for Arrestanterne Julius Sørensens og Madsens samt for Arrestantinderne Baltzersens og Hansens Vedkommende Straffens Fuldbyrdelse, og efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder den, alt saafremt de i nævnte Lov anførte Betingelser overholdes. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de Tiltalte Oline Baltzersens og Ingeborg Hansens Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at de ere ansete efter de i Dommen nævnte Straffebestemmelser, men under Hensyn til den af dem udstaaede langvarige Varetægtsarrest findes i Medfør af Straffelovens § 58 de af dem forskyldte Straffe at burde bortfalde.

Thi kendes for Ret:

De af Oline Marie Christine Baltzersen og Ingeborg Meta Hansen forskyldte Straffe bortfalde. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Højesterets-sagførerne Møller og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne . . . Petersen, Anders Peter Kristian Sørensen . . . Hylander og . . . Axelsen tiltales for Tyveri; Arrestanterne Julius Valdemar Alfred Sørensen og . . . Madsen samt Arrestantinderne Oline Marie Christine Baltzersen og Ingeborg Meta Hansen tiltales for Hæleri.

Arrestanten Petersen er født den 1 November 1891 og tidligere anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 12 September 1910 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og ved samme Rets Dom af 7 April 1911 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. Lov 1 April 1905 § 13, med lige Straf i 80 Dage.

Arrestanten Hylander er født den 16 September 1887 og tidligere anset: ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 26 November 1908 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage.

Arrestanten Anders Sørensen er født den 25 September 1893, Arrestanten Axelsen den 19 November 1895, Arrestanten Julius Sørensen den 15 Juli 1891, Arrestanten Madsen den 15 December 1893, Arrestantinden Baltzersen den 16 April 1895 og Arrestantinden Hansen den 4 Juli 1896, ingen af disse Arrestanter og Arrestantinder er funden forhen straffet.

Ved Arrestanternes og Arrestantindernes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Efter at Arrestanterne Petersen, Anders Sørensen, Hylander og Axelsen Natten mellem den 19 og 20 Januar d. A. paa førstnævntes Forslag var blevne enige om i Forening at begaa Indbrudstyveri i en Urmagerforretning i Absalonsgade 22, St., fulgtes de til nævnte Ejendom, hvor Petersen med falsk Nøgle aabnede Gadedøren, udenfor hvilken Hylander blev staaende som Vagt, medens de 3 Andre gik ind i Huset. Petersen hentede nu fra en aaben Kældergang en Stige, som han bragte ud i Gaarden og satte til et Vindue ind til det til Forretningens Lokaler hørende Køkken, medens Sørensen og Axelsen blev staaende i Gangen for at holde Vagt.

Efter gennem det øverste Vindue, som Petersen trak op, at have aftaget en Haspe af det nederste Vindue og aabnet dette, steg han ind gennem Vinduet, og efter gennem Køkkendøren at have lukket Sørensen ind, opbrød de i Forening et Skab, i hvilket Petersen, der havde været Bud hos Urmageren, vidste, at denne gemte Ure. De stjal fra Skabet 37 Lommeure og 1 Vækkeur til samlet Værdi 395 Kr.

Af de stjaalne Ure fik senere Sørensen ialt 5, Hylander 1 og Axelsen 3, medens Petersen beholdt Resten.

Arrestanterne Jul. Sørensen og Madsen samt Arrestantinderne have med Hensyn til nogle af de stjaalne Ure udvist hælerisk Virksomhed, idet de, skønt de vidste, at Urene var stjaalne, have gjort sig skyldige i følgende:

Arrestantinderne have den Nat, Tyveriet blev begaaet, af Arrestanten Petersen modtaget hver et Ur til Værdi 30 Kr., men da de

ikke turde beholde Urene, afleverede de dem samme Nat kort efter at have modtaget dem til Arrestanten Anders Sørensen.

Som Følge af det Anførte vil . . . være at anse . . .
 . . . Arrestanterne Jul. Sørensen og Madsen efter Straffelovens § 238, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, og Arrestantinderne efter samme Bestemmelse i Straffeloven, jfr. dens §§ 37 og 21, efter Omstændighederne . . . Axelsen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost . . . og Arrestantinderne med lige Straf hver i 20 Dage.

I Medfør af Bestemmelserne i Kap. 3 i den midlertidige Straffelov findes Straffens Fuldbyrkelse for . . . samt for Arrestantindernes Vedkommende at burde udsættes, og efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalde, alt saafremt de i nævnte Lov indeholdte Betingelser overholdes.

Nr. 242. Højesteretssagfører Bache

mod

Søren Marinus Petersen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri eller Overtrædelse af Straffelovens § 248 samt for Hæleri.

Køge Købstads Ekstrarets Dom af 28 Januar 1913: Tiltalte Søren Marinus Petersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder de Aktor og Defensor, Justitsraad Frederiksen og Sagfører Sørensen, tilkommende Salærer, henholdsvis 25 Kr. og 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Marts 1913: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tresindstyve Dage. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførererne Otto Bing og Oskar Johansen, betaler Tiltalte Søren Marinus Petersen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-

taler Tiltalte Søren Marinus Petersen til Højesterets-sagfører Bache og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Køge Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Søren Marinus Petersen, der er født den 17 Oktober 1880 og anset ved Vallø Birks Politirets Dom af 4 Oktober 1911 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, for Tyveri eller Overtrædelse af Straffelovens § 248 samt for Hæleri.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Tiltalte, der den 3 November 1912 om Aftenen havde været i Køge, kom den følgende Dag Kl. ca. 6 om Morgenen hjem paa sin Bopæl i Vedskølle og var da i Besiddelse af en Cykle, en Overfrakke, en Figurfrakke samt nogle Æg, hvoraf dog kun to var hele. Han fortalte sin Hustru, at han havde købt Cyklen for 2 Kr. af en Urmager paa en Beværtning, og udtalte til hende med Hensyn til de andre Genstande, at han ikke vidste, hvor han havde dem fra. Da Tiltalte den 8 s. M. blev anholdt, var han endnu i Besiddelse af Cyklen og de to Frakker.

Ekviperingshandler Toftgaard Hansen, der den 4 November 1912 havde gjort Anmeldelse til Køge Politi om, at der den foregaaende Nat var frastjaalet ham en ældre Herrecykle, der henstod i et uafaalet Skur i Gaarden til Hotel »Alliance« i Køge, har genkendt den i Tiltaltes Besiddelse forefundne Cykle som den ham frastjaalne og aflagt Tilhjemlingseden samt ført sædvanligt Ejendomsbevis med Hensyn til denne Cykle, der under Sagen er vurderet til 25 Kr.

Tømrer N. Jørgensen har under sin Ed forklaret, at de to Frakker, hvilke han har genkendt som sig tilhørende, sammen med en Vest og et Par Benklæder er i Efteraaret 1912, uden at han nærmere kan angive Tidspunktet, stjaalne fra et uafaalet Skab, der henstod i Forstuen til hans Lejlighed i Fændediget Nr. 8 i Køge. Han har derhos forklaret, at Døren fra Gaden til hans Lejlighed ikke plejer at være uafaalet længere end til Kl. 10¹/₂ Aften. Han har aflagt Tilhjemlingseden og ført sædvanligt Ejendomsbevis med Hensyn til Frakkerne, der under Sagen ere vurderede til 5 Kr. pr. Stk.

Tømrer Jørgensens Hustru, Maren Sofie, født Madsen, har forklaret, at hun og hendes Mand en Morgen — som det maa antages omkring Begyndelsen af November 1912 — blev opmærksom paa, at Døren fra Gaden ikke, som den plejede, var aflaalet. Hun har endvidere forklaret, at hun i Oktober 1912 havde købt 20 Æg af sin Datter, og at hun den 3 December samme Aar er bleven opmærksom paa, at der af disse Æg, der beroede paa Bunden af et Skab eller en Buffet i en Stue, hvortil der gennem en uafaalet Dør er Adgang fra Forstuen, er — uden at hun kan angive hvornaar — stjaalet 10 Æg.

Vægter Hegner har under sin Ed forklaret, at han Natten mellem den 3 og 4 November 1912 Kl. ca. 12 saa Tiltalte gaa ind i Hotel

»Alliance«s Port og nogle faa Minutter efter komme ud ad Porten trækkende en Cykle, hvorefter Tiltalte gik ned ad Nørregade.

Vægter Jens Pedersen har edelig forklaret, at han Natten mellem den 3 og 4 November 1912 ved 11-Tiden havde set Tiltalte gaa i Vestergade uden Cykle, men noget senere samme Aften saa ham gaa med en Cykle i Retning ad Nørregade og atter en halv Snes Minutter senere saa ham gaa i Nørregade med Cyklen og derefter dreje ned ad Bygaardsstræde, der ved en Allé staar i Forbindelse med Fændediget, samt at han, da han kom tilbage fra en Runde i Havnen, saa et Spor af en Cykle kommende fra Fændediget og svingende derfra ud over Broen ved Fændediget.

Blikkenslager Madsens Hustru, Ane Marie, født Jensen, har forklaret, at hun, der bor i samme Hus som Tømrer Jørgensen, bestemt erindrer, at hun og hendes Børn Natten mellem den 3 og 4 November 1912, da de kom hjem fra en Fest, som afsluttedes Kl. 12, blev opmærksomme paa, at der stod en Herrecykle op ad Muren ved Jørgensens Vinduer, og at hun, da hun var kommen op i sin Lejlighed, ca. 5 Minutter efter fra et Vindue i denne endnu saa Cyklen staa paa samme Sted. Endvidere har hun forklaret, at det af Sporet kunde ses, at Cyklen var kommen fra Alleen.

Tiltalte bestrider ikke Rigtigheden af de afgivne Vidneforklaringer og har specielt udtalt, at han efter det under Sagen Oplyste ikke nærer mindste Tvivl om, at det er ham, der har været inde i Jørgensens Lejlighed og taget Frakkerne og Æggene. Han hævder imidlertid, at han var beruset den paagældende Nat og slet ikke kan erindre, hvad han har foretaget sig i Tiden fra den 3 November 1912 Kl. ca. 8 om Aftenen, da han sad og drak i en Beværtning i Køge, og til den 4 om Morgen, da han ved 5½-Tiden vaagnede i en Grøft i Nærheden af sit Hjem og fandt sig i Besiddelse af de stjaalne Genstande, som han derefter bragte hjem. Han har derhos anbragt — uden at der dog foreligger nogen Bestyrkelse for dette Anbringende — at han i de følgende Dage har set efter i Aviserne, om Genstandene var efterlyste, for i bekræftende Fald at aflevere dem til Ejeren.

Ved de ovenanførte Vidneforklaringer findes der at være ført et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. af 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte er Gerningsmand saavel til Tyveriet af Cyklen som til Tyveriet af Frakkerne. Idet det derhos ikke kan anses tilstrækkelig godtgjort, at Døren fra Gaden til Tømrer Jørgensens Lejlighed har været aflaaet, da Tyveriet blev begaaet, maa begge Tyverierne anses som simple.

Distriktslægen for Køge Lægedistrikt har i en under Sagen afgiven Erklæring udtalt, at det, skønt der ikke er oplyst Noget om, at Alkohol tidligere har virket særlig abnormt paa Tiltalte, ikke kan anses udelukket, at hans Beruselse ved den omhandlede Lejlighed har været kraftigere end ellers, og at dette i Forbindelse med Nattekulden har fremkaldt en Hukommelsesdefekt vedrørende Aftenens Tildragelser, som dog langt fra kan betegnes som absolut.

Forskellige Personer, der have iagttaget Tiltalte den paagældende Aften og Nat, have imidlertid afgivet Forklaringer, der gaa ud paa, at Tiltalte vel har været paavirket af Spiritus, men dog ikke anderledes, end at han maa antages at have vidst, hvad han har foretaget sig.

Idet der herefter ikke findes tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte ikke skulde have været fuldt tilregnelig ved Tyveriernes Begaaelse, og idet endnu bemærkes, at den Omstændighed, at Aktionsordren, forsaavidt angaar Tiltaltes Forhold med Hensyn til Frakkerne, kun lyder paa Hæleri, ikke findes at være til Hinder for at tilregne ham dette Forhold som Tyveri, vil Tiltalte i Henhold til det Anførte være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. Lov Nr. 63 af 1 April 1911 § 13, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens §§ 228 og 238, jfr. § 62, jfr. Lov Nr. 63 af 1 April 1911 § 13, med samme Straf i 40 Dage, og ved hvilken der rettelig er paalagt Tiltalte at betale Aktionens Omkostninger, vil herefter være at stadfæste med den anførte Forandring i Henseende til Straffetiden.

Hermed endte første ordinære Session.

Første Ekstrasession.

Mandag den 28 Juli.

Nr. 269.

Højesteretssagfører Liebe

mod

Svend Hjalmar Johannes Ottosen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Maj 1913: Arrestanten Svend Hjalmar Johannes Ottosen bør straffes med Forbedringshusarbejde i $2\frac{1}{2}$ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Steinthal og Munch-Petersen 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Svend Hjalmar Johannes Ottosen til Højesteretssagførerne Liebe og Dietrichson 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Svend Hjalmar Johannes Ottosen, der tiltales for Tyveri, er født den 17 Marts 1888 og anset: ved Kriminal- og Politiretens Dom af 1 September 1908 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved samme Rets Dom af 3 April 1909 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 13 i Lov Nr. 129 af 1 April 1905, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage samt ved samme Rets Dom af 25 Februar 1911 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar for Cykletyveri.

I November 1912 var han arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre som sigtet for Cykletyveri, denne Sag blev sluttet uden Tiltale.

Denne Cykle var stjaalet, medens Arrestanten færdedes i Nærheden, og fandtes senere henstillet i en Kældergang i nedennævnte Kvarter sammen med en hel Del Cyklestel.

Efter at der i November og Begyndelsen af December 1912 flere Steder i Kvarteret bag Glyptotheket var fundet Stel og Lignende, som maatte antages at hidrøre fra stjaalne Cykler, deriblandt to Stel samt to Hjul, som den 11 December blev fundne i en Kældergang til Ejendommen Rysenstengade 16, anmodede Politiet Forskellige om at holde Øje med mistænkelige Personer.

Den 16 December 1912 paagreb Portner Hans Peter Jensen derpaa Arrestanten og afleverede ham til Politiet.

Portner Jensen har forklaret, at han den 14 December 1912 Kl. ca. 5 Eftermiddag havde bemærket, at en Herrecykle var hensat i fornævnte Kældergang i Rysenstengade Nr. 16 paa et meget mørkt Sted, og at han, der i de følgende Dage jævnlig gik ned i Kældergangen, stadig saa Cyklen der, senest ca. 5 Minutter før han den 16 ds. [ved] ca. 1 $\frac{1}{2}$ -Tiden om Eftermiddagen saa Arrestanten komme op ad Kældergangen med Cyklen og køre paa den til Anker Heegaardsgade Nr. 1, hvor han bragte den ned i en Kældergang. Her paagreb Vidnet ham, idet Arrestanten efter at have stillet Cyklen fra sig vilde forlade Kældergangen. Arrestanten angav, at han kun havde ladet sit Vand i Ejendommen, men paa Vidnets Forhold erkendte han derpaa, at han havde hentet Cyklen i en Kældergang i et andet Hus, idet han angav, at han af en ubekendt Person, som han havde truffet i Tietgensgade, var anmodet om at transportere Cyklen. Efter Jensens Forklaring forsøgte Arrestanten derpaa at undløbe.

Arrestanten har erkendt Rigtigheden af Jensens Forklaring angaaende Transporten af Cyklen og Arrestantens Forklaringer, men nægter at have forsøgt at undløbe.

Med Hensyn til den Mand, der bad ham flytte Cyklen, har han under Sagen forklaret, at det er en tidligere Skolekammerat af Arrestanten, hvis Navn Albin Hansen han dog kun vil kende efter dennes eget Opgivende, og at Hansen, der er Smed, sagde, at han havde arbejdet i den Ejendom, hvor Cyklen blev hentet, men samme Dag skulde begynde at arbejde i Anker Heegaardsgade Nr. 1, samt at han ikke selv havde Tid at hente Cyklen, da han skulde hen paa Hospitalet i Tietgensgade.

Det er ikke lykkedes at skaffe nogensomhelst Oplysning om denne Albin Hansen, navnlig hverken i vedkommende Skole eller Hospital,

og Viceværterne i de nævnte Huse have forklaret, at der ikke den Dag har været Haandværkere i disse. Derimod er det oplyst, at Arrestanten har haft noget Kendskab til en Bager Albinus Johansen, hvem der ingen Grund er til at mistænke for Ulovligheder, og som efter Arrestantens Forklaring ikke er den, han har sigtet til.

Af de to som foranført den 11 December 1912 fundne Cyklestel er det ene genkendt som hørende til en Grosserer Lemvigh-Møller tilhørende Cykle, som efter Kontorist Niels Jensens edelige Forklaring den 10 samme Maaned Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Eftermiddag er bortkommen udenfor Lemvigh-Møllers Forretningslokale, Kompagnistræde Nr. 11; det andet Stel og Hjulene ere genkendte som hørende til en Mægler Broe tilhørende Cykle, der den 11 samme Maaned Kl. ca. 10 $\frac{1}{4}$ Formiddag efter Bud Oscar Nordbergs beedigede Forklaring er bortkommet, medens han havde stillet den fra sig paa Hjørnet af Holmens Kanal og Holbergsgade. Lemvigh-Møller og Broe have behørigt godtgjort deres Ejendomsret til Kosterne. De paagældende Cykler ere vurderede hver til 60 Kr.

Den Cykle, Arrestanten ved Anholdelsen var i Besiddelse af, er genkendt af Kontorist Thomas Christian Thomsen som ham frakommet den 14 samme Maaned Kl. 3—5 Eftermiddag, medens han havde stillet den fra sig uafraaset opad Huset Vestervoldgade Nr. 86. Han har beediget sin Forklaring og behørig godtgjort sin Ejendomsret til Cyklen.

Værtshusholder Jensens Hustru, Karen Kirstine Larsen, har edelig forklaret, at hun vistnok den 14 December 1912 ved 6-Tiden om Eftermiddagen saa denne Cykle staa vaad af Snavs i Kældergangen, Rysenstengade 16, og at hun mener kort i Forvejen at have hørt Noget pusle i Gangen, og Politibetjent Nr. 578, Knudsen, har forklaret, at han saa denne Cykle ved Kældergangen i Rysenstengade Nr. 16 den 14 December 1912 ved 7-Tiden om Aftenen.

Tjenestepige Sofie Vilhelmine Andersen har edelig forklaret, at hun den 10 December 1912 ved Totiden om Eftermiddagen saa Arrestanten staa foran oftnævnte Kældergang i Rysenstengade Nr. 16 med en Cykle.

Værtshusholder Jensens fornævnte Hustru har edelig forklaret, at hun den 11 samme Maaned Kl. ca. 11 $\frac{1}{2}$ Formiddag i samme Kældergang saa Arrestanten arbejde paa en Cykle, som han havde faaet skilt ad, og som han paa hendes Spørgsmaal sagde, at han skulde »lave«, samt at han, da hun en halv Time senere kom i Gangen, var borte, hvorimod der i et uafraaset Cyklerum derved fandtes to Cyklehjul og et Cyklestel, som samme Dag blev afleveret til Politiet sammen med et andet i Gangen fundet Cyklestel, og som hun bestemt tror er det, Arrestanten arbejdede paa.

Samme Vidne og hendes Datter, Agnete Jensen, have, Førstnævnte edelig, forklaret, at de ved 2-Tiden den 15 s. Md. om Eftermiddagen saa Arrestanten fra Gaden gaa et Trin ned ad Trappen til Kældergangen og kigge gennem nogle smaa Ruder i en der anbragt Dør, men straks vende om, da han saa dem.

Arrestanten har vedholdende nægtet at have stjaalet nogen af de ovennævnte Cykler. Han nægter at have været i Ejendommen Rysenstengade Nr. 16 før den 15 December 1912 og har først benægtet

Rigtigheden af Fru Jensens og Agnete Jensens Forklaring om, at de have set ham den 15. Senere har han forklaret, at han den Dag staaende paa en Kældertrappe, mulig den af Vidnerne omfoklarede, har tændt en Cigaret; de nævnte Vidner forklare imidlertid, at de ikke have set ham tænde nogen Cigaret.

Naar nu henses til, at det efter det Anførte maa anses for bevist, at de to Cyklestel og to Hjul, der ligesom den hele Cykle fandtes henstillet i den oftnævnte Kældergang, hidrøre fra Cykler, som kort forinden ligesom den hele Cykle var stjaalne ikke langt derfra, og at Arrestanten, hvad han under Sagen har søgt at skjule gentagne Gange uden lovligt Ærinde har færdedes der i Kældergangen, hvor Værts-husholder Jensens Hustru edelig har forklaret at have set ham i Arbejde med at adskille en Cykle, fra hvilken et af Stellene maa antages at hidrøre, og hvor Arrestanten sluttelig har erkendt at have hentet den hele Cykle, samt at Arrestantens Forklaring om at have gjort dette efter Anmodning af Albin Hansen maa anses for opdigtet, og idet hertil kommer, hvad der er oplyst under Sagen, at Arrestanten, der var arbejdsløs, plejede at gaa med en Fil hos sig, at han, hvem hans Fortid stempler som tyvagtig, har i den paagældende Tid haft Forbindelse med en Jernhandler, der handler med brugte Cykledele, og hvem Politiet har haft under Observation i Anledning af, at hans Forretning søgtes af mistænkelige Personer, at Arrestanten efter sin Forklaring tilbragte sine Nætter paa Beværtninger og i den sidste Maanedstid før Paagribelsen udelukkende levede af Gevinst i Billard-spil, samt at hans Moder, ugift Anna Ottosen, har forklaret, at hun mistænkte ham for at leve af Tyveri, findes det uden Betænkelighed at anse det bevist, at Arrestanten har Ansvar som Gerningsmand for Tyverierne af alle tre nævnte Cykler.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar.

Nr. 309.

Højesteretssagfører Møldrup

mod

Carl Jens Gregersen Jensen (Def. Møller),

der tiltales for Tyveri og Løsgængeri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Juni 1913: Arrestanten Carl Jens Gregersen Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bentzen og Damm, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Jens Gregersen Jensen til Højesteretssagførerne Møldrup og Møller 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Jens Gregersen Jensen, der tiltales for Tyveri og Løsgænger, er født den 18 December 1887 og foruden 3 Gange før sit fyldte 18de Aar at være straffet for Tyveri anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 6 Maj 1907 dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228, § 229 Nr. 4, jfr. tildels § 46, og § 253, samtlige disse §§ sammenholdte med § 37 lempet Tillægsstraf dels efter dens §§ 228 og 229 Nr. 4 jfr. tildels § 46 disse §§ tildels sammenholdte med § 37, § 243 jfr. § 46 og § 247 samtlige disse §§ sammenholdte med § 62 med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar og ved Kriminal- og Politirettens Dom af 28 December 1909 efter Straffelovens § 230 II, jfr. tildels § 46, disse §§ sammenholdte med midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 18, med Forbedringshusarbejde i 5 Aar. Efter eget Opgivende er Arrestanten efter Udstaaelsen af sidstnævnte Straf i Tyskland straffet med 3 Ugers Fængsel for Cykletyveri.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 31 Marts d. A. Kl. ca. 5½ Morgen skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang til en Beboelseslejlighed paa 1ste Sal i Ejendommen Gustaf Adolfsgade Nr. 1 ved fra Køkkentrappen, hvortil han havde uhindret Adgang, med falsk Nøgle at lukke sig ind ad den aflaaede Køkkendør; efter uhindret at have passeret forskellige Rum i Lejligheden kom han ind i et Soveværelse, hvor en ung Pige laa og sov; hun vaagnede og gjorde Anskrig, hvorpaa Arrestanten flygtede uden at have stjaalet Noget.

Arrestanten har endvidere overtraadt et ham den 28 Februar 1910 forinden hans Aflevering til Straffeanstalten til Afsoning af den ham senest idømte Straf til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, gaende ud paa, at han, naar han atter maatte vende tilbage her til Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, skulde inden 24 Timer melde sig ved nævnte Protokol, idet han efter at være løsladt den 13 Januar d. A. paany indfandt sig her i Staden midt i Marts Maaned d. A. og har opholdt sig her indtil sin Anholdelse den 26 April d. A. uden at gøre den befalede Melding.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Stykke, jfr. § 46, og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne og under Hensyn til midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 18 med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Tirsdag den 29 Juli.

Nr. 266. Højesteretssagfører Winther

mod

Niels Jakob Andersen (Lunn),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Maj 1913: Arrestanterne Niels Jakob Andersen og Georg Vilhelm Emilius Nielsen bør straffes, Andersen med Tugthusarbejde i 3 Aar, Nielsen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Wolff og Repsdorph, 30 Kr. til hver, dog at Arrestanten Nielsen ikke udreder over $\frac{1}{4}$ af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Andersens Vedkommende anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at § 1 ikke § 3 i Lov af 3 Marts 1860 vil være at bringe i Anvendelse,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Niels Jacob Andersen, til Højesteretssagførerne Winther og Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Niels Jakob Andersen og Georg Vilhelm Emilius Nielsen tiltales for Tyveri, Andersen tillige for Overtrædelse af Polititilhold.

Andersen er født den 24 November 1870 og foruden at være før sit fyldte 18de Aar to Gange straffet for Tyveri ved Dom bl. a anset: ved Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 8 Februar 1890 efter Straffe-

lovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Korsør Købstads Ekstrarets Dom af 26 Februar 1896 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, jfr. §§ 61 og 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Esbjerg Købstads og Skads Herreds Ekstrarets Dom af 9 December 1899 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stykke, og § 253 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 5 November 1902 i Medfør af Straffelovens § 241 efter § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved samme Rets Ekstrarets Dom af 2 August 1904 efter Straffelovens § 232, 1ste Stykke, eller i Medfør af § 241, 2det Stykke, efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Ved kgl. Resolution af 23 September 1904 formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage mod 5 Aars ulastelig Vandel. Ved Reskript af 25 Oktober 1909 er den resterende Del af Straffen fuldstændig eftergivet; og senest: ved nærværende Rets Dom af 7 Juni 1910 dels efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af dens § 241, 2det Stykke, efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri, dels efter Lov 1 April 1905 § 4, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Fra den 11 September 1912 til den 8 Oktober s. A. har han været arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre sigtet for Cykletyverier, men Sagen blev sluttet uden Tiltale. Nielsen . . .

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 8 Januar 1913 anmeldte Maskinpasser Alfred Christensen, at han samme Dags Aften var bleven bestjaalen for en Cykle, der havde staaet frit fremme udenfor en Ejendom, hvor han opholdt sig. Efter at det var kommen til Politiets Kundskab, at Arrestanten Andersen i den sidste Del af Januar Maaned havde solgt Dele af Cykler til Arbejdsmand Hans Larsen, fandt man denne i Besiddelse bl. a. af et Cyklestel, som han angav at have købt af nævnte Arrestant, og som viste sig at hidrøre fra den stjaalne Cykle.

Efter at Arrestanten Andersen, som den 10 Februar blev arresteret, først havde nægtet at have solgt dette Stel til Larsen, erkendte han i et den 18 s. M. afholdt Forhør, at han havde solgt det som anført, men forklarede, at han havde købt det sammen med nogle gamle Ting af en ham ubekendt Person uden at tænke sig, at det var stjaalet, og denne Forklaring har han senere fastholdt.

Da Bestjaalne imidlertid har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Cyklestellet og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret til dette, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og Forordningen 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af det stjaalne Stel, der er vurderet til 15 Kr., efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Ved den af Politiet i Anledning af fornævnte Forhold anstillede Undersøgelse oplystes det, at Arrestanten var sigtet for at have stjaalet en Cykle, som han atter havde tilbageleveret til Bestjaalne. Telefonarbejder Jens Emil Bauer har derpaa edelig forklaret, at han en Aften i Slutningen af Januar Maaned 1913 havde stillet en ham til Brug

udleveret Cykle fra sig paa Trappegangen i Ejendommen Øhlenschlægersgade Nr. 48, hvor han boede. Da han den følgende Morgen atter vilde tage Cyklen, var den borttaget. Han fortalte bl. a. den i samme Ejendom boende Hørkræmmer Andersen om Tyveriet og blev lidt senere kaldt ned i dennes Forretning, hvor han traf Arrestanten Andersen, som havde bragt Cyklen tilstede. Arrestanten var meget altereret, og da Bestjaalne, der paa hans Opfordring var fulgt med hen i Arrestantens Forretning, her opfordrede ham til at sige, om han havde stjaalet Cyklen, eller hvem der havde stjaalet den, svarede Arrestanten, at nu var den jo kommen tilbage, og det var vel ikke værd at gøre mere ud af det, hvorhos Arrestanten, da Bestjaalne sagde, at han havde haft et Arbejdstab af 2 Kr., og at han vilde lade Sagen falde, naar han fik det godtgjort, betalte ham dette Beløb, hvorefter Bestjaalne ikke foretog videre.

Cigararbejderske Anna Sørensen har edelig forklaret, at hun en Aften sidst i Januar, formentlig den 27 ved 9-Tiden, da hun var gaaet ind i den nævnte Ejendom, mødte Arrestanten, der kom med en temmelig ny Cykle fra Trappen og gik ud af Gadedøren, som hun holdt aaben for ham, medens han gik ud af den, ligesom hun saa ham gaa med Cyklen ind i den Ejendom, hvor han boede, nemlig Nr. 44 i samme Gade. Hun fortalte derpaa nedennævnte Hørkræmmer Andersens Hustru om sit Møde med Arrestanten og føjede til, at det var en ny Cykle med »Stillads« paa, som Arrestanten gik med, hvortil Andersens Hustru ytrede, at det mulig var Telefonarbejderens Cykle.

Hørkræmmer Andersens Hustru, Maren Sofie Sørensen, har edelig forklaret, at hun efter at have modtaget den af Vidnet Anna Sørensen omforklarede Meddelelse omtalte den for sin Mand, og at hun den næste Morgen overværede, at denne, da Arrestanten kom i Forretningen, opfordrede ham til at »lave det Nummer om, han havde lavet med Cyklen«. Hun saa, at Arrestanten blev meget nervøs og forfjamsket og skyndte sig bort, og hun saa, at han lidt senere atter var i Forretningen, hvor han i hendes Mands og Bestjaalnes Overværelse ytrede noget om, at han kendte Manden, som havde haft Cyklen.

Hørkræmmer Anders Peter Andersen har forklaret, at han, der af sin Hustru havde modtaget den af hende omforklarede Meddelelse, da han den følgende Morgen af Bestjaalne blev underrettet om Tyveriet, var paa det Rene med, at Arrestanten var Gerningsmanden. Da Arrestanten straks efter kom i Forretningen, sagde han til ham, at det var bedst, at han hurtigst muligt lavede det Nummer om, som han Aftenen forud havde lavet med Cyklen. Arrestanten blev nervøs, skyndte sig bort og kom tilbage med Cyklen, som han stillede paa dens Plads paa Trappen.

Arrestanten har forklaret, at han en Aften ved 11-Tiden i Saksogade mødte en Person, af hvem han tidligere har købt Cykledæk, men som iøvrigt er ham ubekendt. Denne fortalte ham, at der paa Trappen i Huset, hvor Arrestanten boede, var hensat en Cykle, men den skulde Arrestanten ikke befatte sig med, da den var fra en Ejendom ved Siden af. Da Arrestanten næste Morgen af Hørkræmmer Andersen blev opfordret til at »lave det Nummer om med Cyklen«, forstod han, at derved maatte sigtes til den af Personen omtalte Cykle, og han

skyndte sig saa hen i Gangen, hentede Cyklen og satte den ind under Trappen i Nr. 48. Som Grund til, at han gjorde dette, har Arrestanten angivet, at han vidste, at Politiet var paa Nakken af ham, og at han derfor sikkert vilde blive sigtet. Af samme Grund erstattede han Bestjaalne hans Arbejdstab med 2 Kr.

Ligesom denne Forklaring i sig selv er usandsynlig, saaledes findes der ved de afgivne Vidneforklaringer at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til imod Arrestantens Benægtelse at anse ham, hvis Fortid kendetegner ham bl. a. som Cykletyv, som Gerningsmanden til Tyveriet af den nævnte Cykle, der er vurderet til 50 Kr.

Den 1 Januar 1910 anmeldte fornævnte Arbejdsmand Hans Larsen til Politiet, at han samme Dags Morgen i Tiden fra Kl. 2 til 9 var bleven bestjaalet for 95 Kr. i rede Penge og nogle Cykledæk og 1 Cykleslange. Pengene havde ligget i hans Portemonnæ i en af Lommerne paa hans Benklæder, som han havde været iført, medens han laa i sin Seng og sov, de andre Koster, der havde en samlet Værdi af 10 Kr., havde beroet frit fremme i hans Lejlighed i Dannebrogsgade 46 B, Stuen, til hvilken Tyven havde skaffet sig Adgang ved at stige gennem et Køkkenvindue, som han havde aabnet ved at skære en af Ruderne itu, stikke en Haand ind og aftage Hasperne. Da Anmelderen vaagnede om Morgenen, stod begge Lejlighedens Døre aabne, han havde sovet saa haardt, at han ikke havde mærket, at Tyveriet blev udført.

Ved den dengang af Politiet anstillede Undersøgelse fremkom intet til Oplysning.

Efter at denne Sag var begyndt, sigtede Anmelderen Arrestanten Andersen for at være Gerningsmanden til Tyveriet, idet han forklarede, at Andersen en Dag i Foraaret 1912 i hans og Maler Harald Nielsens Overværelse havde erkendt, at han havde begaaet Tyveriet — dog kun af Pengebeløbet — i Forening med nævnte Maler Nielsens Broder, Arrestanten Nielsen, og at han havde skaaret Ruden i Køkkenvinduet itu. Denne Forklaring har Anmelderen bekræftet med sin Ed.

Efter at Arrestanten Nielsen var bleven arresteret her under Sagen, har han forklaret, at Hans Larsen og Arrestanten Andersen Nytaarsaften 1909 var til Gilde hos ham og Hotensia Rode, sammen med hvem han boede. Larsen havde tilkendegivet, at han havde Penge hos sig, og da han som den Første var gaaet fra Arrestantens Bolig, foreslog Arrestanten Andersen, der boede i samme Hus som Larsen, Nielsen, at de skulde gaa hen og stjæle Larsens Penge, naar denne, der var bleven meget beruset, og som boede alene, var falden i Søvn. Lidt efter gik begge Arrestanter til Dannebrogsgade Nr. 46, hvor de fandt Døren til Larsens Lejlighed aflaaset. Arrestanten Andersen skulde nu ved at stige over et Plankeværk gaa over i Baggaarden og hen til Larsens Køkkenvindue, hvori Andersen, der er Glarmester, selv nogen Tid i Forvejen havde stoppet et Hul ved at indsætte en Stump Glas, som han nu vilde fjerne for at faa Vinduet aabnet. Arrestanten Nielsen har først forklaret, at han ventede ved Larsens Dør, indtil Arrestanten Andersen aabnede denne indvendig fra, hvorefter de begge gik ind i Lejligheden. Senere har han berigtiget denne Forklaring derhen, at han ventede i Gangen, medens Andersen

løb ud af Porten for, som Nielsen forstod, at gaa ind i en Ejendom i Estlandsgade og ved at springe over et Plankeværk, der fra denne stöder op til den Baggaard, til hvilken Larsens Køkkenvindue vendte ud, skaffede sig Adgang dertil. Da det varede længe, inden Andersen kom, blev han imidlertid ked af at vente og gik op i sin Lejlighed, og noget efter kom Andersen derop og sagde, at nu var Døren aaben eller at nu var det i Orden Nielsen, der forstod, at Andersen havde faaet Døren til Larsens Lejlighed aabnet, fulgte med ham derover, og fandt Hoveddøren aaben, hvorpaa de begge gik ind. Medens Andersen gik ind i Sovekammeret, blev Nielsen staaende i Korridoren og saa gennem den aabne Sovekammerdør Andersen staa ved Sengens Kant og, som han antog, stjæle Larsens Penge. Begge Arrestanter gik derpaa ned i Andersens Værksted, hvor denne af de stjaalne Penge gav Nielsen 30 eller mulig 35 Kr. uden at sige, hvor meget han havde stjaalet. Arrestanten Nielsen ved ikke, at der samtidig blev stjaalet Cykledæk eller Slange.

Medens Malersvend Harald Nielsen har bekræftet, at Arrestanten Andersen i hans Overværelse har indrømmet, at han havde været med til at begaa Tyveriet hos Larsen sammen med Arrestanten Nielsen uden dog at omtale, hvorledes Tyveriet var udført, eller hvad der var stjaalet, og medens Hotensia Rode har forklaret, dels at Larsen under Gildet vilde vise sine Penge frem, men blev forhindret heri af Arrestanten Nielsen, dels at Arrestanten Andersen ud paa Morgenstunden kom for at hente Nielsen, og efter at være afvist af Vidnet en Times Tid senere kom igen og sagde til Nielsen: »Staa nu op, nu er alt klart«, hvorpaa Nielsen, som hun ikke vil have mærket tidligere paa Natten har været ude, stod op og gik med Andersen og først vendte tilbage langt op paa Dagen, har Arrestanten Andersen nægtet Rigtigheden af Vidnet Harald Niensens Forklaring, idet han kun vil have sagt, at han kendte den, der havde begaaet Tyveriet, og forklaret, at han, som erkender at have deltaget i det ommeldte Gilde, da han den paafølgende Morgen paany indfandt sig hos Arrestanten Nielsen, men blev afvist af Hotensia Rode, kom »i et privat Ærinde«, som han har nægtet at oplyse. Han har erkendt, at han tidligere paa Vinteren har istandsat den omforklarede Rude i Larsens Køkkenvindue.

Løvrigt gaar Arrestanten Andersens Forklaring ud paa Følgende:

Efter at han var bleven afvist af Hotensia Rode, saa han Arrestanten Nielsen komme gaaende paa Gaden og spurgte denne, hvor han skulde hen. Nielsen svarede, at han skulde hen at se, om Larsen var kommen godt hjem. Andersen fulgte efter ham, saa, at han stod og prøvede en Dørnøgle i Larsens Entrédør, og at han noget efter kom ud fra samme Dør. Andersen var straks klar paa, at Nielsen havde været inde at stjæle, og de gik nu sammen ned i Andersens Værksted, hvor han af de stjaalne Penge modtog godt 30 Kr., medens Nielsen ikke omtalte, hvor meget han selv beholdt. Nielsen gik derpaa hjem, og noget efter indfandt Andersen sig atter hos ham og hentede ham som af Vidnet Rode forklaret, men de gik da kun ud for at bruge en Del af de stjaalne Penge. Arrestanten ved ikke af, at der ved samme Lejlighed er stjaalet Cykledæk eller Slange.

Efter samtlige de afgivne Forklaringer findes det uden Betænkelighed at statuere, at Arrestanterne i Forening ere Gerningsmænd til

det fra Hans Larsen begaaede Pengetyveri, og da dette ifølge Bestjaalnes og Arrestanten Nielsens Forklaringer og det iøvrigt Oplyste maa anses at være forøvet ved Indstigning gennem Vindue, vil det være at tilregne Arrestanterne som groft Tyveri.

Arrestanten Andersen er ved sin egen Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have overtraadt et ham den 8 Oktober 1912 til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, der bl. a. gik ud paa, at han skulde melde sig ved nævnte Protokol hver Mandag (senere lempet til hver anden Mandag), idet han, der senest har meldt sig den 6 Januar d. A., derefter i Tiden til sin Anholdelse her under Sagen den 10 Februar har undladt at gøre den befalede Melding.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse:

Andersen dels efter Straffelovens § 232 med en i Medfør af dens § 64 lempet Tillægsstraf for 5te Gang begaaet groft Tyveri, dels efter samme Straffebestemmelse for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri, dels i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for 7de Gang begaaet Hæleri og dels efter Lov 3 Marts 1860 § 3,

Nielsen efter Straffelovens § 229, 4de Stykke, efter Omstændighederne og for Andersens Vedkommende under et, Andersen med Tugthusarbejde i 3 Aar, Nielsen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 89. Firmaet Brødrene Jonassen (Bache)

mod

Fisker Chr. Hansen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Ansvar for Levering af en ukontraktmæssig Baadmotor.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Maj 1912: De Indstævnte, Firmaet Brødrene Jonassen, bør til Citanten, Fisker Chr. Hansen af Kildehusene, Nykøbing, Sjælland, betale de paastævnte 649 Kr. 65 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 15 Juni 1911 og Sagens Omkostninger med 100 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Appellanternes i den indankede Dom ommeldte Skrivelse af 29 Oktober 1910 indeholdes et af dem i eget Navn fremsat Salgstilbud, og efter det Oplyste maa det antages, at Indstævnte har købt Baadmotoren i Henhold til de i denne Skrivelse givne

Meddelelser og Forsikringer om Motorens gode Stand og Brugbarhed, og at Indstævnte ligeledes i Tillid hertil har ladet Appellanterne installere Motoren i sin Baad. Da det nu ikke af det Foreliggende kan ses, at Appellanterne paa en for Indstævnte tilstrækkelig tydelig Maade ere traadte tilbage som Sælgere, hvad der ikke uden videre følger af, at Ejeren af Motoren paa deres Foranledning kom til Stede og forhandlede med Indstævnte samt modtog Købesummen, findes Appellanterne at have Ansvar for, at Motoren, som det maa anses efter Omstændighederne tilstrækkeligt godtgjort, ikke var i god Stand, men viste sig ubrugelig for Indstævnte, saa at han har maattet anskaffe en anden Motor til Baaden. Som Følge heraf maa det have sit Forblivende ved det i Dommen statuerede Resultat i det Hele, og denne bliver saaledes at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Appellanterne, Firmaet Brødrene Jonassen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at de Indstævnte, Firmaet Brødrene Jonassen, var komne i Forbindelse med Citanten, Fisker Chr. Hansen af Kildehusene, Nykøbing, Sjælland, gennem et af denne i Aviserne indrykket Avertissement gaende ud paa, at han ønskede at erhverve en brugt Baadmotor, bragte de, der foruden at være Mekanikere og Motorreparatører tillige gav sig af med at købe og sælge Motorer, i Erfaring, at en Cyklehandler Ernst Smith heri Staden ønskede at afhænde en noget kraftigere Maskine end den, hvorom de havde forhandlet med Citanten, og da de mente, at denne vilde være særlig vel egnet for den Anvendelse, Citanten tilsigtede, tilskrev de under 29 Oktober 1910 Citanten et Brev, hvori det bl. a. hedder:

»Vi kan samtidig meddele Dem, at vi ogsaa har en fejlfri og udmærket god Motor 5 H. K., som kan gaa baade med Benzin og Petroleum, det er nemlig en Mand, som har været hos os i disse Dage, og som har set paa en af de nye Motore, vi har paa 10 H. K. Luxus Motor, og han har Lyst til at købe en saadan, vis vi kan tage hans gamle ibytte. Og saa kom vi til at tænke paa, at det maatte være noget for Dem. Vi har Motoren hos os nu og den er seet efter og er i god Stand.«

Efter en rosende Omtale af Motoren udtales det yderligere i Skrivelsen:

»Der er med andre Ord alt hvad der skal være for at faa Motor i sin Baad, Og det hele skal di faa for 425 Kroner kontant, hvilket maa være absolut noget for Dem, vis di kan ofre di 125 Kr. mere, som det koster, fremfor den 3 H. K. Motor. Den er ikke mere end ca. $1\frac{1}{4}$ Aar gammel, og det hele har kostet som nyt 1500 Kroner. Vis Di nu tænker, at Di vil ofre det, den koster, saa bedes Di snarest Meddele os det, for saa vil vi ikke sælge den til andre før en vi har hørt, hvilken en Di vil bestemme dem til. Vi kan ikke andet end anbefale dem Dem, da vi kan see og tænke os til, at den maa egne sig for Dem, og vi vil sige Dem, at det er meget billigt. Og di skal ikke være bange for, at det hverken fylder eller vejer for meget« ...

Citanten svarede paa dette Brev, at han vilde indfinde sig hos de Indstævnte. Paa den bestemte Dag kom han, der ikke kendte de Indstævnte personlig, tilstede paa deres Værksted, hvor den fornævnte Smith ogsaa havde givet Møde, og her blev Smith forestillet for Citanten som »den Mand, der havde Motoren«. Der opnaaedes Enighed om Købet, og Citanten betalte 425 Kr. kontant, hvorfor Smith udstedte en med hans eget Navn underskreven Kvittering, som overgaves Citanten.

Citanten lod derefter Motoren indsætte i sin Baad ved en hos de Indstævnte ansat Montør. Det viste sig imidlertid straks efter, at Motoren paa Søen ikke kunde komme i Gang ved Petroleum, hvorfor man maatte anvende Benzin, og efter den af Montøren under Sagen afgivne Vidneforklaring kunde Motoren ikke drive Baaden frem, efter hans Opfattelse, fordi Baaden var for svært bygget. Der blev derefter foretaget forskellige Reparationer ved Motoren, hvilke tilsammen efter Citantens Anbringende have andraget 224 Kr. 65 Øre, men uden gunstigt Resultat.

Et under Sagen afhørt sagkyndigt Vidne har forklaret, at den paagældende Motor maatte anses for ubrugelig, da den kun kunde gaa ca. 1 Kvarter til $\frac{1}{2}$ Time ad Gangen. Maskinen var slidt paa flere forskellige Steder. Den oprindelige Carborator var indrettet til Benzin, medens der manglede en Forgasser eller Fordamper til Petroleum. Der fandtes vel paa Maskinen en anden Kontraventil og Hane, som muligt havde været benyttet til Petroleum, men denne Ventil, hvis Tilgang iøvrigt var blændet, kunde i hvert Fald kun bruges, naar et andet Hoved paasattes.

Da Citanten ikke kunde bruge Motoren og ikke kunde undvære Baaden, udtog han den købte Motor, indsatte en anden, stillede den første til de Indstævntes Disposition, og søger under nærværende Sag principalt de Indstævnte til Refusion af den erlagte Købesum, 425 Kr., tilligemed de for Reparation udlagte 224 Kr. 65 Øre, ialt 649 Kr. 65 Øre, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 15 Juni 1911, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Subsidiært paastaar Citanten, der gør gældende, at de Indstævnte tidligere ere gaaede ind paa at ville tage Motoren tilbage og betale ham 400 Kr., de Indstævnte dømte overensstemmende hermed og endvidere tilpligtede at betale ham skadesløse Sagsomkostninger.

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de — der erklære at have denuntieret lis for oven-

nævnte Cyklehandler Ernst Smith, hvad dog ikke nærmere er dokumenteret, ligesom Smith ej heller har givet Møde under Sagen — gøre gældende ikke at være rette Sagvoldere, idet Købet udelukkende er afsluttet mellem Smith og Citanten. De nægte at være gaaede ind paa at tage Motoren tilbage for 400 Kr.

Selv om det nu maa antages, at Cyklehandler Smith er den virkelige Sælger af Motoren, noget hvorpaa Citanten ikke vil have været klar ved Købets Afslutning, idet han navnlig ikke vil have været opmærksom paa, at Kvitteringen kun var underskrevet med Smiths Navn, findes Citanten efter Indholdet af det fornævnte Brev af 29 Oktober 1910 med Rette at være gaaet ud fra, at de Indstævnte indestod for, at Motoren var i god Stand, og — hvad efter hans Anbringende spillede en betydelig Rolle for ham — var indrettet til at gaa saavel med Petroleum som med Benzin. Da det nu af Sagens Oplysninger fremgaar, at Motoren ikke paa Søn kunde sættes i Gang med Petroleum, samt at den i det Hele var mangelfuld, og da den af de Indstævnte fremsatte Formodning om, at Motorens uheldige Funktioner skulde skyldes den Omstændighed, at den Baad, hvori Citanten benyttede den, var for stor til Motoren, ikke synes at stemme med Oplysningerne om, at den tidligere havde været benyttet i en Baad af lignende Dimensioner, findes de Indstævnte at maatte erstatte Citanten det Tab, han har lidt ved den paagældende, paa deres Foranledning og i Henhold til deres Garanti afsluttede Handel. Da nu Motoren er stillet til de Indstævntes Disposition, og da de ikke have fremsat nogen speciel Indsigelse mod Rigtigheden af det samlede Erstatningsbeløb, vil der være at give Dom overensstemmende med Citantens principale Paa-stand, dog saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 100 Kr.

Nr. 56. Handels- og Fabrikationsfirmaet C. W. Obel (David)

mod

Handels- og Fabrikationsfirmaet Maschinenfabrik Friedr. Heim & Co. (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om det indstævnte Firmas Ret til at indtale Købesummen for en Maskine hos Appellanten.

Aalborg Bytings Dom af 25 Marts 1912: Indstævnte, Handels- og Fabrikationsfirmaet C. W. Obel, Aalborg, bør til Citanterne, Handels- og Fabrikationsfirmaet Maschinenfabrik Friedr. Heim & Co. G. m. b. H., Offenbach, betale 1271 Kr. 84 Øre med Renter 6 pCt. aarlig fra den 13 September 1911, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 40 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 November 1912: Gæsteretsdommen bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betale Appellanterne, Handels- og Fabrikationsfirmaet C. W. Obel i Aalborg, til de Appelindstævnte, Handels- og Fabrikationsfirmaet Maschinenfabrik Friedr. Heim & Co., G. m. b. H., 80 Kr. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Handels- og Fabrikationsfirmaet C. W. Obel, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Stadfæstelsesskrivelse af 13 April 1911 solgte de Appelindstævnte, Handels- og Fabrikationsfirmaet Maschinenfabrik Friedr. Heim & Co., G. m. b. H., i Offenbach, til Appellanterne, Handels- og Fabrikationsfirmaet C. W. Obel i Aalborg, en Bronceremaskine til Pris 2218 Rmk. 50 Pf. eller med Tillæg af Forsikringsudgift 2230 Rmk. Maskinen tilstilledes Appellanterne direkte fra de Appelindstævnte, ligesom disse under 17 Maj 1911 direkte tilstillede Appellanterne Faktura. Købesummen for Maskinen have Appellanterne paa Foranledning af den københavnske Agent, gennem hvem de Appelindstævnte havde modtaget Ordren, tilsendt bemeldte Agent, Warburg, med 657 Kr. 78 Øre under 11 April 1911 og Resten, 1325 Kr. 80 Øre, under 17 Juni s. A., uagtet Agenten ikke var befuldmægtiget til at inkassere Beløbet, og Appellanterne ere saaledes, som ogsaa af dem erkendt, ikke ved den stedfundne Betaling blevne frigjorte overfor de Appelindstævnte.

Efter at være komne til Kundskab om det saaledes Passerede tilskrev de Appelindstævnte under 11 Juli 1911 Appellanterne, at de ikke kunde anerkende den til Warburg stedfundne Betaling, men maatte anmode Appellanterne om at tilstille dem Regningsbeløbet, 2230 Rmk. I Skrivelse af 15 s. M. udtalte de Appelindstævnte derhos, at det for Appellanterne som der i Landet boende stort Firma naturligvis vilde være lettest (lettere) at indvirke paa Warburg, saa han gjorde den Appellanterne tilføjede Skade god igen, og at de vilde haabe, at Appellanterne ikke led noget Tab, hvorhos de paany afkrævede Appellanterne Beløbet med Tilføjende, at saafremt Warburg skulde yde Betaling, tilgaar selvfølgelig det af ham betalte Beløb med Fradrag af Omkostninger atter Appellanterne. De Appelindstævnte afkrævede atter Appellanterne Beløbet under 28 s. M., i hvilken Skrivelse de iøvrigt med-

delte, at de havde overgivet Sagen til et Oplysningsbureau i Berlin, der havde opnaaet et eksigibelt Dekret med Warburg, hvorefter han skulde betale 800 Kr. den 26 Juli og Resten den 2 August, og gentog, at eventuelt fra Warburg indgaaede Beløb med Fradrag af Omkostninger atter vilde tilgaa Appellanterne. Under 2 August s. A. afkrævede de Appelindstævnte endelig paany Appellanterne Beløbet med Bemærkning, at de endnu ikke havde modtaget Svar fra dem paa deres Skrivelse af 15 Juli s. A. Omkring 1 September s. A. modtog Appellanterne dernæst en Skrivelse fra en Sagfører i København, der meddelte, at han paa de Appelindstævntes Vegne forgæves havde søgt at inddrive Beløbet hos Warburg og derfor opfordrede Appellanterne til at betale de Appelindstævntes Resttilgodehavende. Det er derhos oplyst, at Warburg har afbetalt 650 Kr., hvoraf de Appelindstævnte, idet der i Inkassationsomkostninger fragik 149 Kr. 94 Øre, have modtaget 500 Kr. 06 Øre.

De Appelindstævnte have nu under nærværende, i 1ste Instans ved Aalborg Købstads ordinære Ret gæsteretsvis behandlede Sag søgt Appellanterne til Betaling af Fakturabeløbet 2230 Rmk. ÷ Agentens Provision 255 Rmk.,

til Rest 1975 Rmk. eller	1757 Kr. 75 Ø.
Renter til den 31 August 1911	14 — 15 —
	Tilsammen . . . 1771 Kr. 90 Ø.
med Fradrag af det fra Warburg indgaaede Netto-	
beløb	500 — 06 —
	eller til Rest . . . 1271 Kr. 84 Ø.

tilligemed Renter heraf 6 pCt. p. a. fra Gæsteretsstævningens Dato, den 13 September 1911, indtil Betaling sker.

Da denne Paastand ved Gæsteretsdommen er tagen til Følge, hvorhos Appellanterne ere tilpligtede i Procesomkostninger for Gæsteretten at betale de Appelindstævnte 40 Kr., er Sagen nu af Appellanterne indanket her for Retten, hvor de ligesom i 1ste Instans have paastaaet sig frifundne for de Appelindstævntes Tiltale og derhos subsidært paastaaet sig frifundne mod at betale 1121 Kr. 90 Øre, saaledes at det fulde af Warburg indbetalte Beløb uden Fradrag af Inkassationsomkostninger godskrives dem.

Til Støtte for deres principale Paastand have Appellanterne navnlig gjort gældende, at de Appelindstævnte ved uden Appellanternes Anmodning eller Tilladelse at afslutte et Forlig med Agent Warburg om afdragsvis Betaling af Skylden have antaget ham som deres Debitor og derved godkendt Appellanternes Betaling til ham.

Allerede under Hensyn til, at Appellanterne ved ikke at tage til Genmæle overfor de Appelindstævntes Skrivelser af 15 og 28 Juli f. A. maa anses at have samtykket i, at de Appelindstævnte gjorde Forsøg paa for Appellanternes Regning at inddrive Beløbet hos Agenten, kunne Appellanterne ikke anses frigjorte ved de Appelindstævntes Optræden overfor Agenten. Da det derhos af de Appelindstævnte uimodsagt er anbragt, at der af de af Warburg betalte 650 Kr. er medgaaet 149 Kr. 94 Øre til Inkassationsomkostninger, vil af til-

svarende Grunde ej heller Appellanternes subsidære Paastand kunne tages til Følge.

I Henhold til det Anførte vil Gæsteretsdommen, hvis Bestemmelser angaaende Processens Omkostninger i 1ste Instans ligeledes tiltrædes, saaledes være at stadfæste, hvorhos Appellanterne efter Omstændighederne ville have i Procesomkostninger for Overretten at betale de Appellindstævnte 80 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 318. Højesteretssagfører Henriques
mod
Svend Erik Hansen (Def. Asmussen),
der tiltales for Brandstiftelse.

Bjerge-Aasum Herreders Ekstrarets Dom af 15 April 1913: Svend Erik Hansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Jacobsen og Overretssagfører Frandsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Maj 1913: Arrestanten Svend Erik Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne J. Krabbe og Munch-Petersen, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Svend Erik Hansen til Højesteretssagførerne Henriques og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bjerge Aasum Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Svend Erik Hansen sat under Tiltale for Brandstiftelse.

Arrestanten er født den 9 Oktober 1893 og har tidligere været anset ved Bjerge Aasum Herreders Ekstrarets Dom af 7 September 1912 efter Straffelovens § 203, jfr. § 37, og midlertidig Straffelov § 15 samt efter Straffelovens § 228, for samtlige §§'s Vedkommende under Hensyn til Straffelovens § 39, med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Om Morgen den 13 Marts d. A. forlod Arrestanten, der boede hos sin Morbroder, Husmand Knud Erik Andersen af Birketved, dennes Hjem, men i Stedet for at gaa til sit Arbejde hos en Gaardejer i Birketved, begav han sig til Odense, hvor han drev omkring hele Dagen, indtil han ud paa Aftenen gik tilbage til sin Morbroders Hus, hvortil han ankom omtrent ved Midnat. Da han ingen fandt oppe, gik han ind i Laden, og her opstod hos ham — der var noget paavirket af Brændevin — den Tanke at se Ildebrand. Han slæbte derfor et Knippe Halm fra Laden hen til en 3—400 Alen derfra liggende, Gaardejer P. M. Møller af Marslev tilhørende, ca. 3 Tdr. Land stor Granskov, hvor han i den Hensigt at faa Skoven til at brænde anbragte Halmknippet mellem to i Skovens Udkant staaende Graner, hvorefter han tændte Ild i det. Ilden blussede straks stærkt op, og han fortrød nu, hvad han havde gjort, men da han kunde se, at det ikke kunde lade sig gøre at slukke Ilden, forlod han Stedet, og da han undervejs vendte sig om, saa han til sin Glæde, at Ilden var ved at dø hen. Fra Brandstedet gik han ind mod Odense, i hvilken By han den paagældende Dag paany drev omkring, og hvorfra han om Aftenen i stærkt beruset Tilstand vendte tilbage til Birketved, hvor han blev anholdt.

Ved Branden ere de to Graner, mellem hvilke Halmknippet havde været henlagt, blevne forkullede paa Stammen i over 2 Meters Højde, ligesom samtlige deres Grene paa den Side, der vendte ind mod Ilden, var afbrændte. Endelig var den nærmest indenfor staaende Gran bleven antændt. Den skete Skade maa imidlertid anses for at være ubetydelig, og vedkommende Ejer har under Sagen frafaldet Krav paa Erstatning.

Under den tidligere mod Arrestanten indledede Undersøgelse har han, da der var opstaaet Tvivl om hans Tilregnelighed, været indlagt til Observation paa Sindssygehospitalet i Viborg, og i den af Hospitalets Overlæge den 18 September 1911 afgivne Erklæring om Resultatet af den stedfundne Undersøgelse hedder det, at Arrestanten hverken er aandssvag eller sindssyg, men et medfødt degenerativt Individ, der i Gerningens Øjeblik i langt højere Grad end det normale Menneske har savnet Evnen til at modstaa den forbryderske Impuls. Under nærværende Sag har Arrestantens mentale Tilstand været undersøgt af Stadslægen i Odense, der i sin den 31 Marts d. A. afgivne Erklæring har udtalt, at Arrestanten vedblivende er et medfødt degenerativt Individ,

hos hvem der opstaar pludselig og umotiveret Hang til Vagabondage, og hos hvem der ogsaa lejlighedsvis og umotiveret opstaar forbryderiske Impulser, som hurtigt give sig Udslag i samfundsfarlige Handlinger.

Idet det saaledes Oplyste ikke giver Føje til at statuere, at Arrestanten skulde have manglet fuld Tilregnelighed, vil han for det af ham udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 282 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og i Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken han er anset efter bemeldte Paragraf, jfr. Straffelovens § 39, med Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 120 Dage, være at forandre. I Henseende til Aktionens Omkostninger, som det ved Underrettsdommen rettelig er paalagt Arrestanten at udrede, vil derimod bemeldte Dom, hvis Bestemmelser desangaaende tiltrædes være at stadfæste.

Nr. 61. Husejer Søren Johan Peter Jensen (Lunn)

mod

Amtmanden over Viborg Amt paa det Offentliges Vegne
(Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 September 1912: Indstævnte, Amtmanden over Viborg Amt paa det Offentliges Vegne, bør for Tiltale af Citanten, Husejer Søren Johan Peter Jensen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves, hvorhos der tillægges de henholdsvis for Citanten og for Indstævnte beskikkede Sagførere, Overretssagførerne Jørgensen og Sørensen, i Salær hver 60 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Husejer Søren Johan Peter Jensen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Lunn 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i Medfør af Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m. af 5 April 1888 § 3 umiddelbart ved Overretten anlagte Sag har Citanten, Husejer Søren Johan Peter Jensen af Bøstrup, efter en den 17 November f. A. udtagen Stævning til Amtmanden over Viborg Amt paa det Offentliges Vegne nedlagt Paastand om, at der i Henhold til nævnte Lov tilkendes ham en ved Rettens Skøn fastsat Erstatning for den Lidelse, den Tort og det Formuetab, der er tilføjet ham ved, at han under et ved Frijsenborg—Faurskov Birks Politiret optaget Forhør — der sluttedes den 5 September f. A., uden at der beordredes Tiltale — som sigtet for Brandstiftelse har været underkastet Varetægtsfængsel fra den 10 Maj s. A. til den 5 August næstefter. Indstævnte har derimod paastaaet sig frifunden.

Ifølge Sagens Oplysninger solgte Citanten kort før November Maaned 1910 en ham da tilhørende Gaard i Bøstrup til Ejendoms-handler Chr. P. Holm i Randers, men da denne var ude af Stand til at tilvejebringe et Beløb af 5450 Kr., der ifølge den om Salget oprettede Kontrakt senest den 24 December s. A. skulde betales i Afdrag paa Købesummen, henvendte han (Holm) sig til en Sagfører i Aarhus, hvorefter Salget blev ordnet saaledes, at Sagføreren, der betalte Beløbet, under 12 Januar f. A. erholdt Skøde paa Ejendommen med Besætning, Inventar m. v., medens Holm samtidig til Dækning af den resterende Del af den kontante Købesum til Citanten udstedte et Gældsbevis for 5250 Kr., der skulde betales i Juni Termin f. A., og for hvilket der blev givet ham Haandpanteret i en paa dette Beløb lydende Obligation med 1ste Prioritets Panteret i en Ejendom i Vive Sogn.

Ved en Natten mellem den 10 og 11 Marts f. A. opstaaet Brand nedbrændte den fornævnte Ejendom i Bøstrup, uden at det lykkedes at redde det paa Ejendommen værende Løsøre med Undtagelse af en Del af Besætningen, og under den i Anledning af Branden indledede Undersøgelse oplystes det, at Løsøret var forsikret i Forsikrings-selskabet »Vermund« ifølge en af Citanten i Maj Maaned 1909 for en samlet Forsikringssum af 8999 Kr. tegnet Forsikring, at Citanten var i Besiddelse af Policen og havde afslaaet et af Holm efter Branden fremsat Tilbud om at godtgøre ham den af ham for Aaret 1911 betalte Præmie for Forsikringen, samt at Citanten gennem en Sagfører i Randers havde faaet Underretning om, at den i Haandpant stillede Obligation ikkun havde en Værdi af mellem 1000 og 1500 Kr., hvorhos det maatte antages, at Holm ikke var tilstrækkelig solid i økonomisk Henseende. Citanten, der forklarede, at han vilde tilbageholde Policen, indtil han modtog de Penge, som Holm skyldte ham, benægtede derimod paa Forehold, at det nogensinde havde været i hans Tanker gennem Besiddelsen af Policen til delvis Dækning af Holms Skyld at søge Brandskadeserstatningen, der var opgjort til 1975 Kr., udbetalt til sig, men da denne Forklaring antoges urigtig, blev Citanten, der beboede et Hus i Nærheden af Brandstedet, og om hvem det oplystes, at han den paagældende Nat havde været alene i Huset, arresteret som sigtet for at have paasat Branden, om hvis Oprindelse der isøvrigt ikke havde kunnet tilvejebringes nogen Oplysning. I et følgende Forhør forklarede Murer Søren Sørensen af Bøstrup, at han havde hørt

Citanten sige, at han vilde prøve paa, om han kunde faa Sikkerhed for de Penge, han skulde have af Holm, ved at lægge Beslag paa Assurancesummen for Løsøret, men Citanten benægtede Rigtigheden heraf, idet han forklarede, at han hverken mundtlig eller skriftlig havde udtalt sig saaledes. Under Undersøgelsen tilvejebragtes der imidlertid et den 15 Marts dateret Brev fra Citanten til Forsikrings-selskabet, i hvilket han udtaler, at ingen anden end han kunde hæve Assurancesummen efter Policen, og at han vilde lægge Beslag paa Assurancesummen, og Citanten forklarede derefter, at han ikke kunde huske at have skrevet Brevet, hvilken Forklaring han i de følgende Forhør fastholdt, idet han angav, at hans Hukommelse var svækket.

Under Undersøgelsen er der nu vel iøvrigt ikke fremkommet noget til Bestyrkelse af den mod Citanten rejste Sigtelse, men om det end efter det foreliggende nærmest maa antages, at han er uskyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, maa han dog ved de af ham afgivne urigtige Forklaringer anses selv at have givet Anledning til sin Fængsling, og idet der derfor ifølge Bestemmelserne i Lov af 5 April 1888 § 2, 1ste Punktum, ikke findes at kunne tilkendes ham nogen Erstatning, vil Indstævnte være at frifinde for hans Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge de henholdsvis for Citanten og for Indstævnte beskikkede Sagførere i Salær hver 60 Kr., der blive at udrede af det Offentlige.

Under den betalede Sagførelse har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Nr. 8. Vejle Købstads Byraad (Arentzen)

mod

Fabrikant Jacob Bundegaard (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at deltage i Udgifterne til en Vejs Vedligeholdelse og dens Forsyning med Afløb.

Vejle Bytings Dom af 24 Februar 1910: Indstævnte, Fabrikant Jacob Bundegaard, Vejle, bør til Citanterne, Vejle Kommune, betale 369 Kr. 60 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 19 Februar f. A., til Betaling sker, og i Sagsomkostninger 50 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 December 1910: Appellanten, Fabrikant Jacob Bundegaard, bør for Tiltale af de Appelindstævnte, Vejle Købstads Byraad, i denne Sag fri at være. I Proces-

omkostninger for begge Retter betale de Appellindstævnte til Appellanten 80 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det i den indankede Dom omtalte Tilhold af 16 Juni 1906 blev givet Indstævnte under Paaberaabelse af den ligeledes i Dommen nævnte under 1 Maj 1900 stadfæstede Vedtægts § 11, som for Afledning over Nabogrund af Spildevand fra en Bygning eller andet skadeligt Vand fra bebyggede Grunde i Vejle giver lignende Regler som dem, der findes i Lov om Gader, Veje og Vandløb i København af 14 December 1857 § 13. Men hverken ovennævnte Bestemmelse eller den i Dommen citerede § 8 i Vedtægten afgiver fornøden Hjemmel for Tilholdet. Det bemærkes i saa Henseende, at efter de foreliggende tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger har der ikke været Spørgsmaal om at aflede Vand fra den Indstævnte tilhørende i Sagen omhandlede Ejendom Matr.-Nr. 273 af Vejle Købstads Enge til den i Dommen omtalte Kloak, samt at Valdemarsgade som i Dommen forudsat ikke kan antages at tjene til Brug som Vej for nævnte Ejendom. Herefter og da der ejheller iøvrigt foreligger noget, der kan begrunde Indstævntes Forpligtelse til at betale det paastævnte Beløb, maa det have sit Forblivende ved den ham tillagte Frifindelse, og Dommen, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Vejle Købstads Byraad, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at der til de Appellindstævnte, Vejle Købstads Byraad, var fremkommet Klage over Afløbsforholdene i den paa Vejle Købstads Grund beliggende private Vej »Kvisthusgade« — nu benævnet »Valdemarsgade« — vedtog Byraadet under 19 September 1905 at indlede Forhandling med de interesserede Beboere om en Istandsættelse af Vejen og om Ordning af Kloakforholdene i samme paa Grundlag af et af Stadsingeniøren i Vejle udarbejdet Projekt, og efter at disse Forhandlinger vare tilendebragte, og Sagen derhos havde været forelagt vedkommende Vandsynsmænd, samt efter at Projektet var blevet ændret i Overensstemmelse med en af Vandsynsmændene under 21 December 1905 afsagt Kendelse, vedtog Byraadet under 22 Maj 1906 at lade Arbejdet ved Vejens Istandsættelse og Afløbets Ordning paabegynde af Kom-

munen, saa snart Grundejerne havde erklæret at ville indgaa paa at refundere Kommunen de medgaaede Omkostninger efter en i Projektet indeholdt Fordelingsplan, saaledes at der endvidere, forsaavidt en Erklæring som meldt ikke erholdes, vilde være at give Tilhold om Istandsættelsen i Medfør af § 8 i den af Indenrigsministeriet under 1 Maj 1900 stadfæstede Vedtægt om Overtagelse og Anlæg af Gader og Veje samt om Vandløb i Vejle Kommune — hvilken § er saalydende:

»Private Veje, der tjene til Brug for flere særskilte Ejendomme, og som Byraadet ikke . . . erklærer for offentlige, skulle af vedkommende Ejere holdes i farbar Stand og forsynes med forsvarligt Afløb, ikke alene for Vejen selv, men ogsaa for Spildevand fra de derved liggende Bygninger, naar dette ikke tilstrækkeligt afledes paa anden Maade. Byraadet bestemmer, paa hvilken Maade saadanne Veje med tilhørende Vandløb skulle istandsættes og vedligeholdes, for at den nævnte Hensigt kan opnaas, hvilken Andel af Arbejdet hver enkelt Ejer skal lade udføre, og inden hvilken Tid det skal være tilendebragt. Udføres Arbejdet ikke, foranstalter Byraadet det udført for Vedkommendes Regning«.

Da Appellanten, Fabrikant Jacob Bundegaard i Vejle, der er Ejer af den til Vejen stødende Ejendom Matr. Nr. 273 af Vejle Købstads Enge, vægrede sig ved at afgive nogen Erklæring som ovennævnt, blev der under 16 Juni 1906 givet ham Paalæg om at udføre den ham efter Projektet paahvilende Andel af Arbejdet, nemlig Nedlægning af en, 86 løbende Alen lang Kloakledning med tilhørende Gennemløbsbrønd, saaledes at denne Andel kunde være færdig senest den 15 Juli næstefter, og da han ikke udførte dette Arbejde, blev det udført ved Kommunens Foranstaltning, hvorefter der under 9 August 1907 blev ham afkrævet de dertil medgaaede Udgifter til Beløb 369 Kr. 60 Øre.

Da Appellanten har vægret sig ved at betale dette Beløb, have de Appelindstævnte under nærværende Sag i 1ste Instans søgt ham til Betaling deraf tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 19 Februar f. A., indtil Betaling sker, og da denne Paastand ved Underretsdommen er tagen til Følge, hvorhos Appellanten er tilpligtet at godtgøre de Appelindstævnte Processens Omkostninger i 1ste Instans med 50 Kr., er Sagen nu af ham indanket her for Retten, hvor han ligesom for Underretten har paastaaet sig fri-funden for de Appelindstævntes Tiltale. De Appelindstævnte have derimod procederet til Stadfæstelse af Underretsdommen.

Til Støtte for sin Paastand har Appellanten, idet han har anbragt, at han ikke har nogen Medejendomsret eller blot Medbrugsret til enten selve den oftommeldte Vej eller den Kloakledning, der nu er nedlagt deri, samt at den fornævnte ham tilhørende Ejendom hverken har afgivet nogen Grund til bemeldte Vej eller er bebygget, gjort gældende, at de Appelindstævnte have savnet Berettigelse til i Medfør af den citerede Vedtægtsbestemmelse at paaligne ham Bidrag til den i Vejen nedlagte Kloakledning.

Da det overfor Appellantens Benægtelse ikke af de Appelindstævnte er godtgjort, at den paagældende Vej tjener til Brug for den ommeldte, ham tilhørende Ejendom — hvad navnlig ikke kan anses ube-

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 25.

Tirsdag den 29 Juli.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Peter Hansen, der tiltales for Tyveri, er født den 22 Januar 1873 og anset blandt Andet: ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 26 Februar 1896 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 29 Januar 1901 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Ekstrarets Dom af 14 Juni 1902 efter Straffelovens § 231, 1ste Punktum, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Hørsholm Birks Ekstrarets Dom af 20 Juli 1903 efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 23 December 1905 for 5te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Membrum, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 4 April 1907 efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Københavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 7 Marts 1911 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage og senest ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 8 December 1911 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han Natten efter den 7 Juni 1913 ved 12-Tiden har stjaalet en Frihavsarbejder Valdemar Henriksen tilhørende til 40 Kr. vurderet Cykle, som stod ved Fortovet paa Hj. af Store Kongensgade og Toldbodvej.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 196. **Kristine Johanne Hansen (Bache)**

mod

den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission, som behandler Boet efter afdøde Smørhandler **O. Mørch (Ingen)**,

betræffende Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Maj 1912: Naar Indklagede, Smørhandler O. Mørch, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden, Kristine Johanne Hansen, i Tiden fra den 10 August 1910 til den 15 Oktober s. A., bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Men trøster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Klagerinden og det af hende den 9 Juni 1911 fødte Barn Vera Elise Hansen betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse med Fradrag af 43 Kroner.

Højesterets Dom.

For Højesteret er det oplyst, at Smørhandler O. Mørch efter forudgaaet Stævning til Appellantinden fremstillede sig i Retten den 16 Juli 1912 for at aflægge den ham ved den indankede Dom paalagte Ed, men at Edssagen, som efter Appellantindens Begæring og med Mørchs Samtykke udsattes til den 8 Oktober s. A., under sidstnævnte Dato blev hævet, uden at Eden var aflagt, idet Mørch den 9 September næstforhen var afgaaet ved Døden.

Efter erhvervet Oprejsningsbevilling har Appellantinden derefter paaanket Dommen for Højesteret, hvor hun har paastaaet Sagens Udfald gjort afhængigt af hendes egen Ed.

Foruden at Mørch, som i Dommen antydet, har erkendt at have staaet i utugtigt Forhold til Appellantinden forud for det Tidsrum, i hvilket hendes Barn maa antages at være avlet, har han indrømmet at have tilskrevet Appellantinden 3 af hende under Sagen fremlagte Breve, af hvilke det ene er uden Dato, medens de 2 andre ere daterede henholdsvis den 7 August 1911 og den 26 November s. A., og hvis Indhold tydelig vidner om, at han — dog uden at nogen Grund hertil angives — føler sig økonomisk forpligtet overfor Appellantinden. Ifølge Appellantindens Anbringende, der bestyrkes ved det iøvrigt Oplyste og i ethvert Fald, som ikke behørig modsagt af Mørch, maa lægges til Grund for Paadømmelsen, har Mørch dærhos umiddelbart forud for hendes Nedkomst forstrakt hende med et Beløb af 15 Kroner.

Ved det saaledes Foreliggende i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder findes Appellantindens Sigtelse mod

Mørch saa væsenlig bestyrket, at det under Hensyn til, at denne er død, vil kunne tilstedes hende at afgøre Sagen ved sin Ed paa den nedenauførte Maade, hvorved bemærkes, at Appellantinden efter sin Fremstilling alt har modtaget 43 Kroner i Afdrag paa Underholdsbidragene.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Saafermt Appellantinden, Kristine Johanne Hansen, inden 15 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at nu afdøde Smørhandler O. Mørch har haft legemlig Omgang med hende i Tiden fra den 10 August 1910 til den 15 Oktober s. A., bør hun og det af hende den 9 Juni 1911 fødte Barn, Vera Elise Hansen, være stillede, som om O. Mørch inden sin Død var kendt pligtig at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag til hende og Barnet. Trøster Appellantinden sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør O. Mørch eller nu hans Bo for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bache 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Klagerinden, Kristine Johanne Hansen, Indklagede, Smørhandler O. Mørch, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 9 Juni 1911 fødte Barn Vera Elise Hansen at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse med Fradrag af 43 Kroner, idet hun til Støtte for sin Paastand har anbragt, at hun den 15 September 1910 har haft Samleje med Indklagede.

Ifølge Erklæring fra Retslægeraadet kan Barnet være avlet i Tiden fra kort før Midten af August 1910 til kort før Midten af Oktober samme Aar.

Indklagede paastaar sig frifunden, idet han nægter at have haft Samleje med Klagerinden senere end i Dagene fra den 3 til den 5 August 1910.

Da Klagerinden nu ikke har bevist, at hun har haft Samleje med Indklagede i det af Retslægeraadet angivne Tidsrum og heller ikke har skaffet nogen Oplysning tilveje, som kunde føre til et for hende gunstigere Resultat, vil Sagens Udfald i Medfør af D. L. 6—13—5 være at gøre afhængig af Indklagedes Ed, saaledes at han vil være at frifinde, dersom han inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter

denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden i Tiden fra den 10 August 1910 til den 15 Oktober samme Aar, hvorimod han i modsat Fald vil være at dømme efter Klagerindens i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 hjemlede Paastand.

Hermed endte første Ekstrasession.

Anden Ekstrasession.

Mandag den 25 August.

Nr. 329. Højesteretssagfører Møller

mod

Hans Herman Julius Mogensen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Juli 1913: Arrestanten Hans Herman Julius Mogensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Sagens Omkostninger. I Erstatning til Kørselsentreprenør, Vognmand Alfred Hansen betaler han derhos et Beløb af 316 Kr. 35 Øre. Den idømte Erstatning udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Herman Julius Mogensen til Højesteretssagførerne Møller og Bagger 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Herman Julius Mogensen, der er født den 13 Marts 1873 og tidligere ved Dom anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 12 April 1889 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage, ved samme Rets Dom af 6 April 1897 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved samme Rets Dom af 18 Marts 1899 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., og Straffelovens § 228, jfr. § 54, de nævnte Straffebestemmelser sammenholdte med § 64, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have i Tiden fra November Maaned 1911 og til den 29 Januar 1913 begaaet 12 Tyverier fra Fragtvogne, som holdt paa Gaden, og ved disse Tyverier stjaalet 2 Dritler Smør til samlet Værdi 148 Kroner og tilhørende Firmaerne, Grosserer Christian Nielsen og Strybe & Engelbretsen, og 18 Pakker, indeholdende forskellige Beklædningsstykker, deriblandt Regnfrakker, Ulstre, Kaaber, Nederdele, Molsbluser og Kjoler, samt Divantæpper, Gardiner og Manufakturvarer, alt til samlet Værdi 1932 Kr. 30 Øre, hvilke Pakker tilhørte dels Firmaerne Holger Petersen og Bech & Buch, dels andre Firmaer, til hvem de var under Forsendelse med Fragtvogne, tilhørende Det forenede Dampskibsselskab, Statsbanernes Kørselsentreprenør, Vognmand Alfred Hansen, Københavns Pakkeekspedition og Vognmand Emil Hansen, der har maattet erstatte de respektive Firmaer Pakkernes Værdi.

Som Følge heraf vil han være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder . . .

Efter derom nedlagt Paastand vil han derhos have at udrede i Erstatning til Kørselsentreprenør, Vognmand Alfred Hansen et Beløb af 316 Kroner 35 Øre.

Nr. 337. Højesteretssagfører Bagger

mod

Jørgen Peder Andreasen (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Odense Herreds Ekstrarets Dom af 9 Maj 1913: Arrestanten Jørgen Peder Andreasen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Ugift Andrea Kristine Larsen af Naarup bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, dog at Straffens Fuldbrydelse udsættes, saaledes at Straffen, saafremt Betingelserne i Lov 1 April 1911 overholdes, bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse. Saa betaler Arrestanten og Tiltalte, En for Begge og Begge for En, Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Gram og Sagfører Kiørboe, 20 Kr. til hver, dog at Arrestomkostningerne udredes alene af Arrestanten. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Juli 1913: Arrestanten Jørgen Peder Andreasen bør straffes med Tugthusarbejde i fire Aar. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne A. Munch-Petersen og O. Johansen, betaler Arrestanten og Tiltalte Andrea Kristine Larsen, En for Begge og Begge for En, 25 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er det oplyst, at Tiltalte Andreasen og hans i den indankede Dom ommeldte Hustru ere blevne ægteviede den 4 Maj 1902.

For det i Dommen ommeldte Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 162, jfr. tildels § 46, og § 173, jfr. § 46, samt § 176, jfr. §§ 162 og 173.

Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Med denne Forandring vil den indankede Dom, saavidt paaanket er, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Jørgen Peder Andreasen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og I. Kondrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Odense Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Jørgen Peder Andreasen, der er født den 14 Januar 1876 og tidligere straffet ved Vends Herreds Ekstrarets Dom af 16 Juli 1894 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Odense Herreds Ekstrarets Dom af 12 November 1896 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved 6te Regiments Krigsrets Dom af 28 Oktober 1901 efter Straffelovens §§ 251 og 230, jfr. Straffelov for Krigsmagten § 172 og § 36, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og Bestillingsfortabelse, og Andrea Kristine Larsen, der er født den 9 Marts 1895 og ikke forhen straffet, satte under Tiltale for Forbrydelse imod Sædeligheden.

Efter Arrestantens og Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Efter at Arrestantens Hustru i December Maaned 1902 havde født et Barn, kom Tiltalte, der er hendes udenfor Ægteskab med en anden Fader end Arrestanten fødte Datter, og som kort forinden var

kommen til Arrestantens og Hustrus Hjem, til at ligge i Seng sammen med Arrestanten, medens Moderen med det nyfødte Barn laa i en anden Seng i samme Værelse.

Arrestanten begyndte da efterhaanden at beføle Tiltalte og at bringe sit mandlige Lem i Berøring med hendes Kønsele, hvorved han havde Sædafgang. Dette Forhold fortsattes i den følgende Tid dels paa samme Maade, dels, naar Tiltaltes Moder var borte, i Stuen, ved hvilke Lejligheder Tiltalte som Regel stod op, dels i Udhuset, hvor hun i Almindelighed laa ned.

Efter sin nærmere Forklaring forsøgte Arrestanten at stikke Lemmet ind i Tiltaltes Kønsele, men dette lykkedes efter hans oprindelige Forklaring først for ham henimod Tiltaltes 12te Aar, idet han angav Tidspunktet som det Foraar, hvor han flyttede til Tommerup, hvilket skete den 1 Maj 1906.

Under et Reassumtionsforhør har Arrestanten ændret denne Forklaring derhen, at det først var, efter at Tiltalte var fyldt 12 Aar, at han havde Lemmet inde i hendes Kønsele, og at han fejlagtig havde opgivet Aaret 1906 i Stedet for 1907 — hvilken sidste Tidsangivelse efter de foreliggende Oplysninger er den rette — som det Tidspunkt, hvor han flyttede til Tommerup.

Efter Tiltaltes Forklaring havde Arrestanten Lemmet helt inde i hendes Kønsele, forinden den nævnte Flytning fandt Sted, nemlig medens Familien boede i Kaslund, hvor hun fyldte 12 Aar, men Tiltalte har ikke bestemt turdet fastholde, at det skete før hendes Fødselsdag, og Arrestantens Forklaring findes herefter forsaavidt at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Forholdet mellem Arrestanten og Tiltalte fortsattes, efter at hun i 1908 var kommen ud at tjene, dels naar hun var hjemme paa Besøg, dels ved Besøg af Arrestanten paa de Steder, hvor hun tjente, ved fuldbyrdede Samlejer, dog at Arrestanten efter sin Forklaring altid — hvad der stemmer med Tiltaltes Forklaring — sørgede for, at Sædafgang skete udenfor hendes Kønsele.

Forholdet ophørte i Januar Maaned 1913, da Tiltalte, der i de sidste ca. 4 Aar havde staaet i Kæresteforhold til og haft Samleje med forskellige Mænd, fødte et Barn.

Tiltalte har forklaret, at hun aldrig har haft nogen Tilfredsstillelse ved det omhandlede Forhold, og at hun ikke heller har givet Arrestanten Anledning til at gøre Tilnærmelser til hende, men Arrestanten har ikke tvunget eller truet eller overtalt hende.

Hun har vel sagt til ham, at han ikke maatte, men ikke hindret ham i det, idet hun vidste, at det ikke nyttede.

Arrestanten har overensstemmende hermed forklaret, at det er ham, der har forlokket og forført Tiltalte, og at han saaledes alene er Skyld i Forholdet, hvortil Aarsagen maa søges i, at han kom til at ligge i Seng sammen med Tiltalte og derved har faaet en kønslig Tilbøjelighed for hende, som han ikke senere har kunnet betvinge.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold, vil han, overfor hvem der ikke er begært Tiltale efter Straffelovens § 174, og som ved Underretsdommen i Medfør af Straffelovens §§ 162 og 173 samt § 176, jfr. §§ 162 og 173, er anset med Forbedringshusarbejde i 3

Aar være at anse efter Straffelovens §§ 162 og 173, jfr. § 46, samt § 176, jfr. §§ 162 og 173, med en Straf, der findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar.

Tiltalte er ved den indankede Dom i Medfør af Straffelovens § 162, jfr. § 37, anset med betinget Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Da denne Afgørelse tiltrædes, og da endvidere Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger — derunder de Aktor og Defensor for Underretten tillagte Salærer — som det er paalagt Arrestanten og Tiltalte in solidum at udrede, dog at Arrestomkostningerne alene udredes af Arrestanten, billiges, vil Underretsdommen forsaavidt være at stadfæste.

Nr. 338. Højesteretssagfører Asmussen

mod

Andreas Carl Martin Lyngbye (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Middelsom-Sønderlyng Herreders Ekstrarets Dom af 27 Juni 1913: Arrestanten Andreas Carl Martin Lyngbye bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Ørum, 25 Kr., og til Defensor, Sagfører H. F. Andersen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Juli 1913: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Dahl og Johnsen, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Saaledes som Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Andreas Carl Martin Lyngbye til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Middelsom-Sønderlyng Herreders Ekstraret indankede Sag tiltales Arrestanten Andreas Carl Martin Lyngbye for Tyveri.

Arrestanten er født den 27 Februar 1849 og har tidligere været anset ved Viborg Købstads Ekstrarrets Dom af 27 November 1884 — som det maa antages — efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Overrettens Dom af 2 November 1885 efter Straffelovens § 228, jfr. § 64, samt efter dens §§ 230, 1ste Stk., og 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Viborg Købstads Ekstrarrets Dom af 11 December 1885 efter Straffelovens §§ 231 og 247, jfr. § 64, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kgl. Resolution af 8 Januar 1886 blev nedsat til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Overrettens Dom af 12 Marts 1888 efter Straffelovens §§ 232, 1ste Led, og 247 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Højesterets Dom af 29 Juli 1890 for 5te Gang begaaet Tyveri og som for 5te Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens §§ 232, 1ste Led, og 238 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 28 Marts 1892 som for 6te Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Overrettens Dom af 24 Juli 1893 som for 7de Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Højesterets Dom af 27 August 1895 for 6te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 eller i Medfør af dens § 241 som for 8de Gang begaaet Hæleri efter § 238 med Tugthusarbejde i 2 Aar, ved Kær Herreds Ekstrarrets Dom af 12 December 1899 for 7de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 med Tugthusarbejde i 3 Aar, ved Hornum Herreds Ekstrarrets Dom af 1 Marts 1904 for 8de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, i Medfør af Straffelovens § 241 som for 9de Gang begaaet Hæleri efter § 238 samt efter § 257, jfr. § 46, med Tugthusarbejde i 4 Aar og senest ved Nørresundby Købstads og Kær Herreds Ekstrarrets Dom af 31 Oktober 1908 for 9de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med Tugthusarbejde i 2 Aar.

1) Gæstgiver Jens Majgaard Christensen i Viborg og Bestyrer af den ham tilhørende Ejendom »Majgaard« i Rindsholm Søren Andersen have edelig forklaret, at de den 28 Maj d. A. om Aftenen ved 7-Tiden fandt Arrestanten, der da tjente som Røgter paa »Majgaard«, i kendelig beruset Tilstand sovende i Rindsholm Skov med 4 Flasker hos sig. Af disse indeholdt den ene, hvis Indhold var urørt, Cognac. Af de andre, der havde indeholdt Rom, var de to halvtømte og den 3dje helt tømt. Efter deres videre Forklaring tilkaldte de derefter Gæstgiver Kaastrup af Rindsholm, og da han erklærede, at Flaskerne tilhørte ham, fik han dem med sig.

Efter hvad Andersen har forklaret, uden at dog denne Del af hans Forklaring har været Genstand for Edsfæstelse, har det været ham en Gaade, hvorfra Arrestanten — der fornævnte Dag blev bortvist af sin Tjeneste paa »Majgaard«, fordi han i den sidste Tid ofte havde været beruset — fik Spiritus, da han ikke havde Penge af Betydning, og der ikke blev skænket for ham paa Kroen.

Kaastrup har i Henhold til en af ham tidligere i Sagen aflagt Ed forklaret, at Arrestanten ved hans Tilstedekomst ved fornævnte Lejlighed fandtes i Besiddelse af 4 Flasker som ovenanført, at han, om han end ikke tør aflægge Ed derpaa, er overbevist om, at Flaskerne tilhørte ham, da han fører samme Mærker i sin Forretning, at Flaskerne have haft Plads paa eller bag Skænken, at han ikke ved, hvor meget der har været i de 3 Romflasker, da de blev borttagne, og at Prisen paa den tagne Rom »sikkert« har været 1 Kr., paa Cognacen 1 Kr. 15 Øre pr. Flaske foruden selve Flaskernes Værdi, 10 Øre. Kaastrup har endvidere edelig forklaret, at han i den sidste Tid stadig havde savnet Spirituosa samt enkelte Flasker Vin, men at det først, efter at han havde genkendt de ved fornævnte Lejlighed hos Arrestanten fundne Flasker som sine, var ham klart, at det var Arrestanten, som havde stjaalet det Savnede.

Serveringsjomfru hos Kaastrup Mette Christoffersen har ligeledes i Henhold til tidligere aflagt Ed forklaret, at hun bestemt formener, at Flaskerne, som hun saa, da de blev bragte tilbage, ere tagne fra Kaastrups Forretning, i hvilken de samme Mærker føres, men at hun ikke ved, hvor meget der var i dem, da de blev tagne.

Efter saavel Kaastrups som Mette Christoffersens Forklaring ere Flaskerne tagne fra hans Beværtningslokaler, hvor Arrestanten kan have tilvendt sig dem i et ubevogtet Øjeblik.

Arrestanten har erkendt, at der, da han ved den ovennævnte Lejlighed fandtes sovende i Skoven, laa 4 Flasker ved Siden af ham. Han har imidlertid benægtet at have stjaalet dem og erklæret endog at have været ukendt med deres Indhold og med, hvorledes de ere komne i hans Nærhed, idet han med Hensyn hertil har udtalt, at det er muligt, at de allerede laa paa Stedet, da han lagde sig til at sove, eller at Nogen har lagt dem der, medens han sov.

2) Den følgende Dag anmeldte Kaastrup til Politiet, at der om Natten var frastjaalet ham nogle Flasker med Drikkevarer i Beværtningspavillonen ved Rindsholm. Arrestanten blev af den tilstedekomne Betjent antruffen beruset i Skoven, og ved Undersøgelse af hans Ejendele fandtes han i Besiddelse af 4 Flasker, nemlig en Flaske med Hindbærsaft og 3 andre Flasker, af hvilke de to havde indeholdt Cognac og den 3die Rom.

Kaastrup har edelig forklaret, at han kan genkende 3 af de hos Arrestanten fundne Flasker som sine, og at han er vis paa, at de have hørt til hans Varelager, hvorimod han ikke er ganske vis paa, at den 4de, Romflasken, har været i hans Forretning, om end han nok tror det. Efter hvad han videre har forklaret, var der af Hindbærsaften taget et enkelt Glas, hvorimod han ikke ved, hvor meget der havde været i de 3 andre Flasker, af hvilke de to var tomme og den 3die delvis tømt, da de fandtes. Kaastrup, efter hvis For-
mening Flaskerne ere stjaalne om Natten mellem den 28 og 29 Maj dette Aar, har erklæret at være aldeles vis paa, at ingen af de 3 Flasker med Rom og Cognac har staaet paa Bordene udenfor Pavillonen, og at Tyven derfor maa have sat sig i Besiddelse af dem ved

Indbrud i denne, der er ubeboet, og til hvilken Dørene ere aflaaede om Natten, men af hvis Vinduer enkelte let lade sig aabne udefra. De 3 Flasker have efter hans Forklaring enten staaet i Køkkenet eller snarere under Disken i Serveringssalen, Flasken med Hindbærsaft temmelig sikkert paa en Hylde i Gangen mellem Køkkenet og Serveringssalen. Kaastrup har ansat Prisen paa Cognac'en i de hos Arrestanten ved denne Lejlighed fundne Flasker til 1 Kr. 70 Øre, paa Rommen til »vistnok« 1 Kr. og paa Hindbærsaften til 75 Øre pr. Flaske, alt foruden selve denne.

Mette Christoffersen har angaaende sidstnævnte Arrestanten paa-sigtede Forhold edelig afgivet en med Kaastrups stemmende Forklaring, idet hun særlig har erklæret, at hun med Sikkerhed tør sige, at de 4 Flasker ere tagne fra Hyldeerne inde i Pavillonon, og at hun har genkendt dem som hørende til Kaastrups Forretning. I et senere Forhør har hun forklaret, at hun med Hensyn til Hindbærsaften med Bestemthed ved, at den maa være stjaalen ovennævnte Nat ved Indbrud i Restaurationslokalet, til hvilket alle Døre var aflaaede, og at de 3 andre Flasker sandsynligvis ere stjaalne ved samme Lejlighed, men at hun efter nærmere Eftertanke ikke er ganske sikker herpaa.

Arrestanten har erklæret Natten mellem den 28 og 29 Maj at have fundet de 4 Flasker paa et Bord udenfor Pavillonon og erkendt, at han nok kunde indse, at de tilhørte Kaastrup, men han har benægtet at have begaaet Indbrud i Pavillonon for at sætte sig i Besiddelse af dem.

Kaastrup har faaet de 4 Flasker med Indhold tilbageleveret og frafaldt Krav paa Erstatning hos Arrestanten for begge de denne paa-sigtede Tyveriers Vedkommende.

Efter de afgivne Forklaringer, samt naar henses til, at Arrestanten er en for Tyveri gentagne Gange straffet Person samt til Usandsynligheden af, hvad han har forklaret om, hvorledes han er kommen i Besiddelse af de hos ham ved de to ovennævnte Lejligheder fundne Flasker, maa det efter Omstændighederne anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i begge de ham efter det Foranstaaende paa-sigtede Tyverier.

3) Bestyrer Søren Andersen har forklaret, at han, nogle Dage forinden de ovennævnte Tyverier fandt Sted, har set Arrestanten suge til sig af Indholdet af en Kroforpagter Nielsen tilhørende Tønde Brændevin, der midlertidig henlaa paa »Majgaard«, idet han dertil benyttede et Halmstraa, som var stukket igennem et i Tønden boret Hul. Andersen har udtalt som sin Formening, at Arrestanten næppe kan have tilvendt sig mere end for 10 Øre Brændevin ved denne Lejlighed, og har paa Nielsens Vegne frafaldet Krav paa Erstatning hos Arrestanten.

Imod Arrestantens Benægtelse af at have tilvendt sig Brændevin af bemeldte Tønde kan der imidlertid ikke ved Andersens enlige og iøvrigt ubeedigede Vidnesbyrd anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bøvis for hans Skyld i saa Henseende.

For sit efter det Foranførte udviste Forhold er Arrestanten ved

Underrettsdommen rettelig anset for 10de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Led, med en Straf, der findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 2 Aar. Bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det efter Omstændighederne maa have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdag den 26 August.

Nr. 77. Folketingsmand, Redaktør **Niels Andreasen**
(Henriques)

mod

Hotelejer **Schiøslers-Schmidt** (Ingen),

betræffende Ærefornærmelser.

Næstved Købstads ordinære Rets Dom af 2 November 1911: Indstævnte, Redaktør Andreasen af Næstved, bør for Tiltale af Citanten, Hotelejer Schiøslers Schmidt, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Marts 1912: Ovenstaaende Udtalelse bør død og magtesløs at være, og bør Appellindstævnte, Redaktør Andreasen af Næstved, til Statskassen bøde 300 Kroner eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling, hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Sagens Omkostninger i begge Instanser betaler Appellindstævnte til Appellanten, Hotelejer Schiøslers Schmidt af Frederikssund, med 100 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Den i den indankede Dom gengivne Udtalelse i »Sydsjællands Social-Demokrat« for den 12 Juni 1911 maa efter dens Indhold antages alene at have de faktiske Forhold i Indstævntes Forretning for Øje, hvilket ogsaa bestyrkes ved, at Appellanten ved den i Dommen omtalte Artikel i »Næstved Avis« for den 10 s. M. netop var bleven opfordret til at tilbagekalde de Overdrivelser med Hensyn til Forholdene i Forretningen, som hans tidligere Bladartikler formentes at indeholde. Idet der saaledes mangler Føje til i den paaklagede Udtalelse at se en Gentagelse af den ved Næstved Bytingsdom af 9 Marts 1911 mortificerede Sigtelse mod Indstævnte personlig, vil Appellanten alle-

rede af denne Grund i det Hele være at frifinde for Indstævntes Tiltale. Bytingsdommen, der er kommen til samme Resultat, bliver derfor at stadfæste.

Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret findes Indstævnte at burde betale til Appellanten med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret betaler Indstævnte, Hotelejer Schiøslers- (Schøsler-) Schmidt, til Appellanten, Folketingsmand, Redaktør Niels Andreasen, med 300 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Appellanten, Hotelejer Schiøslers-Schmidt af Frederikssund, ved Næstved Købstads ordinære Ret havde anlagt Injuriesag mod Appelindstævnte, Redaktør Andreasen af Næstved, i Anledning af nogle Artikler i de af Sidstnævnte redigerede Blade »Sydsjællands Socialdemokrat« for 17 og 19 Maj 1909 og »Østsjællands Socialdemokrat« for 18 s. M., blev de paatalte Udtalelser ved bemeldte Rets Dom af 9 Marts 1911 — hvilken maa antages ikke at være bleven paaanket af nogen af Parterne — mortificerede forsaavidt Appellanten var sigtet for at have været vidende om, at Utugt var gaaet i Svang i det af ham drevne Gæstgiveri i Kindhestegade i Næstved, medens der ikke ved Dommen paalagdes Appelindstævnte Straf eller Erstatningsansvar. Til Begrundelse heraf udtale Dommens Præmisser, at det maa anses for godtgjort, at der saavel af Appellantens faste kvindelige Betjeningspersonale som af tilrejsende kvindelige Beboere og navnlig bestemte Skøger fra København er drevet Utugt i Appellantens Hotel, at der vel ikke er tilvejebragt fuldt Bevis for, at den utugtige Benyttelse af Lokalerne er sket med Appellantens Vidende og Villie og for at fremme Forretningens pekuniære Udbytte, men at der har foreligget saa megen Føje til at antage Saadant, at der ikke findes at kunne tillægges Appelindstævnte den ærefornærmende Hensigt, der er en Betingelse for Straf, hvoraf det atter maa følge, at der ikke kan blive Tale om det af Appellanten paastaaede Erstatningsansvar efter Straffelovens §§ 300 og 303.

Efter at dernæst en af Appellanten mod Emil Rex som Redaktør af »Folkets Avis« anlagt Injuriesag i Anledning af en Artikel i dette Blad for den 5 Maj 1909 — hvilken Artikel omhandlede Forholdene i den ovennævnte Beværtning — ved Højesterets Dom af 5 Maj 1911 var bleven afgjort derhen, at Rex blev frifunden, da de i Artiklen

brugte Udtryk om Appellantens Beværtning, omend noget overdrevne, i det Væsenlige var rigtige, opstod der en Bladpolemik imellem Appelindstævnte og Højesteretsadvokat Hindenburg. Da nemlig Appelindstævnte i »Sydsjællands Socialdemokrat« havde betegnet Højesteretsdommen som fuldstændig fældende for Appellanten, tog Advokat Hindenburg til Genmæle herimod i en den 11 Maj 1911 dateret Artikel i »Næstved Avis« for 10 Juni s. A., hvori han bl. a. udtalte, at Højesteretsdommen, da Rex, efter hvad han selv gjorde gældende, alene havde givet en Fremstilling af det i Beværtningen passerede, men ikke havde sigtet Appellanten for at have været vidende om de Misbrug, som gik for sig i Beværtningen, maatte være uden Betydning for det sidstnævnte Spørgsmaal. I Artiklen opfordredes Appelindstævnte derhos til, belært af Højesteretsdommen, at tilbagekalde de mod Sandheden stridende Overdrivelser, ved hvilke han havde forurettet Appellanten. Som Svar herpaa indeholdt »Sydsjællands Socialdemokrat« for 12 Juni s. A., paa hvilket Blad Appelindstævnte staar opført som ansvarlig Redaktør, en ikke underskreven Artikel, med Overskrift »Fra den Hindenburgske Sæbekælder«, hvori det hedder: »Selv om Hr. Hindenburg anvender nok saa megen Prokuratorsæbe paa Rengøringen af den Schiøslers-Schmidtske Forretning i Kindhestegade, saa vil det ikke i mindste Maade lykkes ham at afkræfte Sandheden af, hvad vi har skrevet.«

Idet Appellanten gør gældende, at Appelindstævnte ved i den anførte Udtalelse at fastholde som Sandhed, hvad han har skrevet, har gentaget sin ved den ovennævnte Dom af 9 Marts 1911 mortificerede Sigtelse mod Appellanten, har denne under nærværende fra Næstved Købstads ordinære Ret hertil indankede Sag i første Instans paastaet Appelindstævnte tilpligtet derfor at betale Bøde og Erstatning efter Rettens Skøn med Rente 5 pCt. p. a. af Erstatningsbeløbet fra Forligsklagens Dato den 17 Juli 1911, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger, hvorhos han har paastaet den i Udtalelsen formentlig gentagne Sigtelse imod ham mortificeret. Appelindstævnte paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, og da denne Paastand ved Underrettens Dom af 2 November 1911 blev taget til Følge, idet dog Sagens Omkostninger ophævedes, har Appellanten ved Stævning af 14 s. M. indbragt Sagen her for Retten, hvor han paastaar Dommen ændret i Overensstemmelse med hans i 1ste Instans nedlagte Paastand. Appelindstævnte paastaar Underretsdommen stadfæstet, og begge Parter paastaa sig Sagens Omkostninger for Overretten tillagte hos Modparten.

Til Støtte for sin Paastand gør Appelindstævnte gældende, at der ikke i den paaklagede Udtalelse indeholdes nogen Gentagelse af den ved Dommen af 9 Marts 1911 mortificerede Sigtelse mod Appellanten. Da der imidlertid findes at maatte gives Appellanten Medhold i, at den paaklagede Udtalelse indeholder en Gentagelse af den mortificerede Sigtelse mod Appellanten, om at have været vidende om, at Utugt er gaaet i Svang i Gæstgiveriet i Kindhestegade, vil Udtalelsen være at mortificere, hvorhos Appelindstævnte vil være at anse efter Straffelovens § 216 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 300 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 30 Dage, medens

der ikke foreligger tilstrækkelige Oplysninger til, at der kan tilkendes Appellanten nogen Erstatning.

Sagens Omkostninger i begge Instanser findes Appellindstævnte at burde tilsvare Appellanten med 100 Kroner.

Nr. 88. Sagfører P. K. Hedegaard (Selv)

mod

Firmaet **Brødrene Thøfner** (Ingen),

betræffende et Mellemværende mellem den juridiske og finansielle Leder af et Byggeforetagende og en af Leverandørerne til dette.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 April 1912: Indstævnte, Sagfører P. K. Hedegaard, bør til Citanterne, Firmaet Brødrene Thøfner, betale 920 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 16 August 1910, til Betaling sker, men bør iøvrigt for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den af Indstævnte den 6 Marts 1906 udstedte, den 29 August 1910 af Citanterne fremlagte Indestaaelse og et af N. L. Andersen den 8 Oktober 1905 udstedt, den 19 August 1911 af Indstævnte fremlagt Gældsbevis, stort 600 Kroner, ikke er stemplede. Iøvrigt intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, vil den indankede Dom i Henhold til de under denne Del af Sagen anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Sagfører P. K. Hedegaard, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Mellem Husejer Henrik Jensen som Byggherre og efternævnte Leverandører og Haand-

værkere, derimellem Citanterne, Firmaet Brødrene Thøfner, blev der den 1 Juli 1905 oprettet en saalydende Entreprisekontrakt:

»Entreprisekontrakt.

1.

Paa 4 af Hr. Jensen købte Grunde ved Vodroffsvej (Matr. Nr. 20 dv af Frederiksberg) forpligtede vi os til, hver for sit Fags Vedkommende, i Henhold til Tegninger, Tilbud og Beskrivelser at levere Materialie og Arbejde til Fuldførelse af de i Beskrivelse og Tegninger fremstillede Bygninger, overensstemmende med Byggelovens Forskrifter, saaledes at der kan erholdes Beboelsesattest saa hurtigt som det under de givne Forhold er muligt. Vi ere for hvert Fags Vedkommende forpligtet til at udføre alle til Byggeforetagendets Fuldførelse fornødne Arbejder, eventuelt med Tillæg af fornødent Materialie, uanset at saadant ikke udtrykkelig er nævnt eller antydet i Tegninger, Tilbud eller i nærværende Kontrakt.

Der betales kun Vederlag for saadant Ekstraarbejde, hvorom der af vedkommende Entreprenør er truffet Aftale med Bygherren og dennes juridiske Konsulent Sagfører P. K. Hedegaard og det nedsatte Udvalg. — Betalingen for Ekstraarbejdet kan dog først forlanges præsteret ved Ejendommens Prioritering. Arbejdet udføres under Ledelse af Arkitekt Kofoed.

2.

Som Vederlag for disse Arbejder og Leverancer erholde vi under Forudsætning af Arbejdernes og Leverancernes hurtige og forsvarlige Udførelse de i vedhæftede Fordelingsplan anførte Vederlagssummer

Murermestre Andersen og Jacobsen	117,200 Kr.
hvor i dog fragaar Købesum for Mursten og andre Materialier ifølge Kontrakt mellem Bygherren og A/S Frederiksholms Tegl- og Kalkværker anslaaet til ca. 46,000 Kroner, idet samtlige Materialier betales af Andersen og Jacobsen.	
Snedkermester C. I. Alber	45,300 —
Brødrene Thøfner	23,000 —
Tømrermester H. Jac. Hansen	68,200 —
Arkitekt I. Chr. Kofoed	5,000 —
Malermester Emil Borges	13,000 —
Glarimester C. L. Christiansen	6,200 —
Nyborg Jærnstøberi og Maskinfabrik	12,300 —

Disse Beløb udbetales med de Rater, hvormed de i Fordelingsplanen ere anførte, respektive ved 1ste, 2den og 3die Assurance samt ved den endelige Prioritering.

Færdig fra Trykkeriet den 4 September 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 26.

Tirsdag den 26 August.

Forinden de paa Fordelingsplanen anførte Rater udbetales, skal de til efternævnte Udgifter ved Byggeforetagendet fornødne Penge forlods udbetales, dog saaledes at ved 1ste og 2den Assurance samt ved 3die Assurance maa kun optages de paa Fordelingsplanen anførte Beløb:

»Kontante Udbetalinger paa Grunden, Arkitekthonorar, Omkostninger af enhver Art, Sagførersalær, Pengetab af enhver Art, samt saadanne Ekstraarbejder, der udføres af Andre end de i nærværende Kontrakt deltagende Entreprenører. — Endvidere betales forlods, hvad der i Henhold til det nedsatte Udvalgs Samtykke eller Arkitekt Kofoeds Anvisning maatte være udbetalt Murmestrene, hvorved dog bemærkes, at Frederiksholms Tegl- og Kalkværker ikke af denne Grund skal taale nogen Afkortning.«

Skulde der ved 1ste, 2den og 3die Assurance efter Fradrag af de foran nævnte Beløb ikke udkomme det til Overholdelse af Fordelingsplanen nødvendige Beløb, bliver det disponible Beløb at fordele pro rata mellem Entreprenørerne i Forhold til de i Fordelingsplanen fastsatte Rater.

Forinden der ved den endelige Prioritering finder nogen Udbetaling Sted, foretages der en endelig Opgørelse af hvad hver af os tidligere har erholdt, og Fordelingen af de ved den endelige Prioritering til os værende disponible Beløb sker da saaledes, at der udbetales saadanne Restbeløb, at vi indbyrdes erholde ligestore Procentdele ialt udbetalt af den Del af vor Tilbudssum, som i Planen var stipuleret at skulle udbetales kontant.

For det Beløb, der saaledes eventuelt kommer til at mangle, udstedes der, saafremt ingen anden Ordning træffes, sideordnede Prioritets Obligationer med Pant i alle Ejendomme næstefter 1ste Prioriteterne og de paa Fordelingsplanen nævnte Prioriteter, hvorved bemærkes, at 1. Prioriteterne maa optages af Kreditforeningsmidler med statutmæssige Forpligtelser, og 3die Prioriteterne maa som paa Fordelingsplanen anført udstedes til et samlet Beløb af 28,000 Kroner, nemlig 4000 Kroner i Hus Nr. 1 og 4 og 10,000 Kroner i Nr. 2 og 3.

De 3die Prioritetsobligationer, der i Overensstemmelse med Fordelingsplanen blive at udstede til Entreprenørerne, skulle være rente-

bærende à 5 pCt. p. a. fra 11 Juni Termin 1906, at betale hver 11 Juni og 11 December Termin bagud, første Gang i 11 December Termin 1906. De skulle afdrages med 5 pCt. halvårlig af Gældens oprindelige Beløb at erlægge i hver af de tvende Terminer, første Gang i 11 December Termin 1907. Disse Obligationer udstedes senest 11 Juni 1906. De ere iøvrigt uopsigelige fra Kreditors Side og henstaa i Ejendommene fra Ejer til Ejer, dog at der ved 1ste Ejerskifte betales et ekstraordinært Afdrag 10 pCt. og ved hvert senere Ejerskifte 25 pCt. af deres oprindelige Beløb.

3.

Til Leder af Byggeforetagendets juridiske og finansielle Side er antaget Sagfører P. K. Hedegaard, hvem Bygherren meddeler uigenkaldelig Generalfuldmagt og til hvem han udsteder Obligationer med Pant i alle Ejendomme og fornøden Størrelse til Gennemførelse af Foretagendet. Som Indehaver af bemeldte Obligationer er Hr. Hedegaard berettiget til at meddele dem enhver Paategning saavel til Forandring, Ophævelse eller Forøgelse af Panteretten som med Hensyn til den obligationsretlige Side, og han repræsenterer i denne sin Egenskab tillige os Leverandører og Haandværkere i vore Interesser overfor Byggeforetagendet og Bygherren. Denne forpligter sig derhos til at udstede og undertegne de Dokumenter, sigtende til Ejendommens Erhvervelse og Byggeforetagendets Ordning, Bestyrelse og Afslutning, som Hr. Hedegaard efter den af ham trufne Ordning maatte forlange.

Til at føre Kontrol med Arbejdets Gang i Almindelighed saavel som med de enkelte Arbejder og Leverancer og navnlig til at paase, at den enkelte Entreprenør fremmer sit Arbejde med behørig Hurtighed har samtlige Entreprenører udvalgt D'Hrr. Tømmermester H. Jac. Hansen og Blikkenslagermester G. Thøfner og som Suppleant Hr. Snedkermester Alber.

Saafermt denne Kontrol finder, at nogen af Entreprenørerne ikke med behørig Hurtighed fremmer Arbejdet, ere de berettigede til at paatale dette og navnlig til at modsætte sig, at der udbetales vedkommende Entreprenør Penge, dog at saadant Forbud ikke præjudicerer vedkommende Entreprenørs retlige Stilling, og er Sagfører Hedegaard, naar der af den nævnte Kontrol nedlægges Forbud mod at betale, hverken berettiget eller forpligtet til at udbetale, indtil anden Afgørelse, retlig eller mindelig, er truffen.

Forskud paa de stipulerede Rater maa ikke gives uden Samtykke af den nævnte Kontrol.

4.

5.

Hvis Arbejdet paa Bygningerne helt eller delvis standses eller utilbørligt forhales af Entreprenørerne, kan den Paagældende, indenfor hvis Entreprise Standsningen eller Forhalingen er sket, straks fjernes, naar saavel Arkitekt og Sagfører som det under Post 3 nævnte Kontroludvalg ere enige herom. Den, der fjernes, har i saa Fald ikke Krav

paa videre Betaling for det Leverede end han alt har oppebaaret, og det resterende Arbejde eller Leverance kan af Kontroludvalget overdrages til en Anden, eventuelt mod kontant Betaling og uden foregaaende Licitation. Sker dette, behandles Restleverancen eller Restarbejdet ganske som de under Post 2 ommeldte Ekstraarbejder, der ikke udføres af os, hvoraf følger, at Vedkommendes tagen Del i 3die Prioriteterne bortfalder og at de tilbageværende oprindelige Entreprenørers Andel i disse forøges og deres Ret til videre Udbetaling af de kontante Rater formindskes, i hvilken Henseende, som og med Hensyn til den nærmere Ordning af Forholdene, Sagfører Hedegaard i Forbindelse med Kontroludvalget er berettiget til med bindende Virkning at fastsætte det Fornødne.

Forinden Bestemmelserne i denne § bringes til Anvendelse, skal der afholdes et med mindst 1 Dags Varsel indkaldt Møde af Byggherren, samtlige Entreprenører og Sagfører Hedegaard til Drøftelse af Situationen, og saaledes at den, der ikke giver Møde efter Tilsigelse pr. almindelig Brev, ikke kan gøre Indvending, fordi Mødet alligevel afholdes.

I Tilfælde af Misligholdelse af denne Kontrakt svarer den Misligholdende sine skadelidende Medkontrahenter skadesløst ethvert ved Misligholdelsen bevirket Tab.

6.

København, den 1 Juli 1905.

Brødrene Thøfner.	C. J. Alber.
H. Jac. Hansen.	P. L. Andersen.
Emil Borges.	C. L. Christiansen.
H. Jensen.	«

Ifølge den Entreprisekontrakten vedhæftede Fordelingsplan skulde Citanterne have den dem tilkommende Entreprisenum udbetalt med 10,000 Kroner ved 1ste Assurance, 3000 Kroner ved anden Assurance, 2000 Kroner ved tredie Assurance og 4000 Kroner ved Prioriteringen, hvorhos de for 4000 Kroner skulde modtage en Panteobligation i Foretagendets Hus Nr. 4 med Prioritet efter 31,000 Kroner à $4\frac{1}{2}$ pCt. paa 1ste Prioritet til Østifternes Kreditforening og 13,000 Kroner à $4\frac{1}{2}$ pCt. paa 2den Prioritet.

Ifølge samme Fordelingsplan var Udgiften til Murerentreprisen ansat til 117,200 Kroner at betale med 55,000 Kroner ved 1ste Assurance, 25,000 Kroner ved anden Assurance, 10,000 Kroner ved tredie Assurance og 17,200 Kroner ved Prioriteringen, medens der for 10,000 Kroner skulde udstedes Panteobligation.

Endvidere var ved Fordelingsplanen Omkostningskontoen ansat til 40,000 Kroner at betale med 15,000 Kroner ved 1ste Assurance,

5000 Kroner ved anden Assurance, 5000 Kroner ved tredje Assurance og 15,000 Kroner ved Prioriteringen.

Indstævnte, Sagfører P. K. Hedegaard, var i Overensstemmelse med Entreprisekontraktens § 3 Foretagendets juridiske og finansielle Leder.

Vederlaget for Murerentreprisen blev paa et den 9 December 1905 afholdt Møde af Haandværkere og Leverandører, derimellem Citanterne, forhøjet med 2000 Kroner.

Den 8 Februar 1906 tilskrev Citanterne, der til 1ste og 2den Assurance havde erholdt udbetalt de for dem fastsatte Beløb, af henholdsvis 10,000 Kroner og 3000 Kroner, Indstævnte et Brev, hvori de protesterede mod, at der udbetaltes yderligere til Haandværkere og Leverandører, før 3die Assurance og Foretagendet var færdigt.

Den 2 Marts s. A. afholdtes et Møde af Haandværkere og Leverandører, deriblandt Citanterne, paa Indstævntes Kontor, ved hvilket Indstævnte oplyste, at Muremesteren, der da havde forladt Arbejdet, havde erholdt anvist og udbetalt 99,996 Kroner 37 Øre samt udstedt Transporter for et nærmere angivet Beløb.

Paa Mødet vedtoges det at afholde et Beløb paa 4100 Kroner, der vilde medgaa til Færdiggørelse af et i Forbindelse med Murerentreprisen staaende Entreprisearbejde samt et Beløb paa ca. 500 Kroner, som den tidligere Entreprenør skyldte til Arbejdsfolkene, saaledes at Beløbene skulde erlægges ved Prioriteringen og forlods dækkes efter Entreprisekontraktens Regler.

Den 6 s. M. udstedte Indstævnte til Citanterne saalydende Indestaelse:

»Herved indestaar jeg Dem for, at de erholder udbetalt, hvad der tilkommer Dem efter den III. Assurance, som maatte opnaas paa Husejer Henrik Jensens Byggeforetagende paa Vodrofsvej, samt at De erholder udstedt den 3die Prioritet, De skal have ved Prioriteringen i Hus Nr. 4, alt naar Husene ere fuldt færdige, ogsaa fra D'Herrs Side, i Henhold til Kontrakt og Tilbud«,

og Citanterne, der havde standset deres Arbejde paa Foretagendet, indgik derefter overfor de andre Haandværkere paa at genoptage det.

Da Citanterne skulde opstille Badeovne i Ejendommen, opstod der Uenighed mellem dem og Husejeren om en Godtgørelse paa 200 Kr., der af Husejeren skulde betales udenfor Entreprisensummen, hvis han ønskede Gasbadeovne i Stedet for Kulbadeovne. Citanterne gjorde Installationen af Gasbadeovnene afhængig af, at de fik de 200 Kroner kontant eller Sikkerhed stillet for Beløbet, og da Husejeren ikke vilde indgaa derpaa, undlod de at installere Badeovnene.

Imidlertid blev 3die Assurance — som det maa antages en Gang i Juni 1906 — optaget, og Citanterne tilskrev derefter den 23 s. M. Indstævnte et Brev, hvori de nedlagde Forbud mod, at han udbetalte nogen af de ifølge Fordelingsplanen stipulerede Udbetalinger ved 3die Assurance, forinden deres Tilgodehavende ved Assurancen var blevet anvist dem til Udbetaling.

Ved en Skrivelse af 28 s. M. anmodede Tømmermester Hans Jacob Hansen, der, som det fremgaar af den foranførte § 3 i Entreprisekontraktens

prisekontrakten, sammen med Medindehaveren af Citanernes Firma G. Thøfner, dannede det der omhandlede Kontroludvalg, og til hvem Husejeren havde besværet sig over Citanernes Forhold ved Entreprenens Udførelse, i Forening med Suppleanten i Udvalget, Snedkermester Alber, Indstævnte om at foretage det Fornødne til Fjernelse af Citanterne fra Arbejdet og nedlagde overfor Indstævnte Protest mod, at der udbetaltes dem Penge, idet de samtidig bemærkede, at saadan Protest allerede var nedlagt ved tidligere Lejligheder.

Den 2 Juli 1906 afholdtes et Møde af Haandværkere og Leverandører paa Indstævntes Kontor. Citanterne, der var løvlig indvarslede, mødte ikke, men sendte inden Mødet Indstævnte en Skrivelse, hvori de med Bemærkning, at de ved Bortrejse var forhindrede i at møde, anførte, at der af deres Arbejde kun resterede Montering af 4 Badeværelser med Kulindfyring, hvilket Arbejde imidlertid ikke af Husejeren, Indstævnte og Arkitekten ønskedes udført. De henviste derhos for det Tilfælde, at de ikke skulde få fyldestgørende Betaling for deres Arbejde, til Indstævntes Indestaelse af 6 Marts 1906.

Paa Mødet blev det vedtaget, at det i Entreprisekontraktens § 3 nævnte Udvalg — Hansen og Suppleanten Alber — skulde sammen med Arkitekten og Husejeren syne det af Citanterne udførte Arbejde, og Udvalget bemyndigedes til, hvis Arbejdet ikke var færdigt, at fragte Citanterne Arbejdet i Henhold til Entreprisekontraktens § 5 og lade det resterende Arbejde udføre i Overensstemmelse med denne Paragraf. Arkitekten tog dog Forbehold med Hensyn til denne Vedtagelse. Videre vedtoges det, at hvis Citanernes Arbejde maatte vise sig at være færdigt, men mangelfuldt udført, skulde Udvalget og Husejeren være bemyndiget til at lade Manglerne afhjælpe for Citanernes Regning eventuelt efter forudgaaet Skøn af Oldermænden for Blikkenslagerlavet.

Tømmermester Hansen og Snedkermester Alber synede derefter i Forening med en tilkaldt Vand- og Gasmester Citanernes Arbejde og afgav en Indberetning om forskellige Mangler, som de mente at have forefundet.

Ved Fremsendelse af en Afskrift af det paa Mødet passerede samt af nysnævnte Indberetning affordrede derpaa Indstævnte under 11 Juli 1906 Citanterne en Erklæring, om de var villige til at afhjælpe de i Indberetningen omhandlede Mangler.

Herpaa svarede Citanterne den 16 s. M., at de var villige dertil, saasomt de havde faaet udbetalt, hvad der tilkom dem ved 3die Assurance, men Indstævnte meddelte dem derpaa, at Arbejdet var dem frataget og vilde blive udført af Andre, ligesom han intet udbetalte dem af det ved tredie Assurance fremkomne Beløb.

Byggeforetagendet er derefter blevet færdiggjort og prioriteret, uden at der ved Prioriteringen er blevet udbetalt Citanterne noget.

Senere ere Ejendommene ved Pantekreditorer fratagne Ejeren eller solgte ved Tvangsauktion.

Hvad angaar den Panteobligation paa 4000 Kroner, der i Fordeplingsplanen var tillagt Citanterne, er det oplyst, at Indstævnte den 20 Oktober 1908 har tilstillet Citanterne en Panteobligation, stor 4000 Kroner udstedt af Husejer Henrik Jensen, hvilken efter Indstævntes Anbringende — der dog ikke stemmer med en af ham selv fremlagt

Udskrift af en Obligation — havde Prioritet efter 32,000 Kroner til Københavns Kreditforening og 11,500 Kroner à 4½ pCt. i Foretagets Hus Nr. 4 Ejendommen Matr. Nr. 20 dv af Frederiksberg, hvorover der den følgende Dag skulde afholdes anden Tvangsauktion, men at Citanterne ved en Skrivelse af 21 s. M. under Henviisning til, at de ved den anførte Omstændighed var afskaarne fra at undersøge Pantet, meddelte Indstævnte, at de ikke kunde erkende at være pligtige til at modtage Obligationen.

Allerede forinden dette passerede, havde Citanterne i Henhold til Forligsklage af 9 Februar 1907 paabegyndt Sag ved Frederiksberg Birks ordinære Ret mod Husejer Henrik Jensen, hvorunder de principalt havde paastaaet sig tilkendt et Beløb af 9750 Kroner 21 Øre med Renter fra Forligsklagens Dato.

De opgjorde deres Krav saaledes:

Entreprisesum	23,000 Kr. 00 Øre
for Ekstraarbejde	490 — 21 —
	<hr/>
	23,490 Kr. 21 Øre
Heri fragaar modtagne Beløb ved 1ste og 2den Assurance	13,000 Kr.
for 4 Badeværelser, som ikke blev monterede	640 —
for to W. C.'er, der ikke blev monterede	100 —
	<hr/>
	13,740 — 00 —
Rest	9,750 Kr. 21 Øre

Under denne Sag denuntierede Citanterne lis for Indstævnte uden at dog denne gav Møde som Part, hvorimod han en Tid som Sagfører førte Sagen for Husejer Jensen.

Da denne sidste sluttelig efter haft Udsættelse udeblev paa Sagens sidste Tægtedag, blev ved Birkerettens Dom af 27 Maj 1910 det principalt paastaaede Beløb med Renter tilkendt Citanterne, som derpaa den 9 Juli s. A. lod foretage Eksekution hos Jensen, uden at der imidlertid udkom noget til Dækning af Fordringen.

Citanterne have derefter her ved Retten som vedtaget Værneting anlagt Sag mod Indstævnte, hvorunder de gøre gældende, at han som juridisk og finansiel Leder af Byggeforetagendet ikke har overholdt Fordelingsplanen og derved bevirket, at de ikke have faaet deres Penge.

Idet de derhos tillige paaberaabe sig den ovenanførte af Indstævnte den 6 Marts 1906 afgivne Indestaelse, paastaa de bam tilpligtet at betale dem de 9750 Kroner 21 Øre med Renter deraf fra Forligsklagens Dato, den 16 August 1910 og Sagens Omkostninger.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Foreløbig bemærkes, at der ikke kan gives Citanterne Medhold i, at den ved Frederiksberg Birk afsagte Dom skulde være res judicata i nærværende Sag.

Indstævnte har i første Række til Støtte for sin Frifindelsespaastand paaberaabt sig, at Citanterne intet Krav have paa Byggeforetagendet.

Forsaavidt han i saa Henseende har anført, at Citanterne maa have tabt deres Ret til yderligere Betaling for deres Arbejde, fordi dette i Overensstemmelse med Entreprisekontraktens § 5 er ifrataget dem, kan der ikke gives ham Medhold heri, idet det ikke mod Citanternes Berægtelse er godtgjort, at Arkitekten har været enig i, at Arbejdet blev dem frataget.

Indstævnte gør dernæst gældende, at Byggeforetagendet paa Grund af Misligholdelse af Entreprisekontrakten fra Citanternes Side samt i Anledning af Besparelser vedrørende deres Entreprise har Modkrav, der overstiger Citanternes Krav i Størrelse, og har i saa Henseende henvist til en af Husejer Henrik Jensen og Tømmermester Hans Jacob Hansen udarbejdet, den 19 September 1907 dateret Opgørelse, hvori Modkravene ansattes til tilsammen 30,806 Kroner.

Blandt disse Modkrav er for det Første opført et Beløb paa 16,000 Kroner, som Erstatning for Leje- og Rentetab m. v. forvoldt ved, at Citanterne ikke rettidig have udført deres Entreprise.

4 af de ved Byggeforetagendet beskæftigede Haandværkere og Leverandører nemlig Murmester Peter Louis Andersen, Tømmermester Hans Jacob Hansen, Snedkermester Carl Johannes Alber og Direktør Johan Carl Nielsen samt Husejer Henrik Jensen have som Vidner forklaret, at Citanterne efter anden Assurance standsede deres Arbejde paa Bygningerne. Medens de andre Vidner have erklæret ikke at kunne angive, hvor lang Tid Standsningen varede, har Husejer Jensen forklaret, at Varigheden af Standsningen var ca. 2 Maaneder.

De nævnte Vidner med Undtagelse af Andersen, der som foran anført ikke færdiggjorde sin Entreprise, have derhos forklaret, at Citanterne senere paany flere Gange standsede Arbejdet og i det Hele ikke fremmede det med tilbørlig Hurtighed, samt at Citanterne efter deres Formening have paaført Foretagendet betydelige Tab ved forsinket Arbejde.

Citanterne have selv erkendt, at de efter anden Assurance standsede Arbejdet — efter deres Angivende dog kun i 2 Uger —. Som Grund dertil angive de, at Indstævnte havde udbetalt for store Beløb til Murmesteren og undlod at efterkomme deres Anmodning om Oplysning om Beløbenes Størrelse.

Om nu end Indstævnte maa anses at have været berettiget til at foretage de omhandlede Udbetalinger, hvorom nærmere nedenfor, findes der dog ikke — og navnlig ikke fra Indstævntes Side — at kunne rejses Krav mod Citanterne i Anledning af denne Standsning, idet der ikke ved de Aftaler, i Henhold til hvilke Citanterne i Begyndelsen af Marts 1906 genoptog Arbejdet, ses at være taget noget Forbehold om Ansvar for Citanterne, og idet endvidere Indstævnte ej heller i sin Indestaaelse af 6 Marts 1906 har taget noget Forbehold, hvortil kommer, at det efter Indstævntes egen Procesfremstilling endog maa antages, at Indestaaelsen netop blev udstedt for overfor Citanterne at fastslaa, at der ikke vilde blive gjort Ansvar gældende mod dem i Anledning af Standsningen.

Hvad dernæst angaar de følgende Standsninger, have Citanterne anbragt, at der ved deres Genoptagelse af Arbejdet kun resterede Opsættelse af Vandklosetter, Paasættelse af Køkken og Gashaner samt Opstilling af Badeovne og Skarnkasser.

Medens der med Hensyn til de øvrige af disse Arbejder intet foreligger oplyst, der kunde give Grund til at antage, at der for Foretagendet er opstaaet Tab som Følge af dem vedrørende Forhold, er det med Hensyn til Vandklosetterne oplyst, at Anlægget af dem ikke som paaregnet blev godkendt af Sundhedskommissionen inden April Flyttedag 1906, men først ved Midten af Maj s. A., og det maa efter det Oplyste antages, at dette Forhold har virket skadelig med Hensyn til Ejendommenes Lejeforhold.

Citanterne have imidlertid givet en detailleret Fremstilling af de Installationen af Vandklosetterne vedrørende Omstændigheder, hvorefter de selv skulle have tilendebragt deres Arbejde inden April Flyttedag 1906, og Hindringen for Godkendelsen skal have ligget hos andre Raadværkere, navnlig Kloakentreprenøren, der havde forladt sit Arbejde.

Og da Indstævnte har indskrænket sig til en i Almindelighed holdt Benægtelse af Citanternes Fremstilling uden nærmere at imødegaa den og i alt Fald uden at modbevise den, findes den ikke at kunne forkastes.

Idet det efter det Anførte findes betænkeligt at lægge nogen Vægt paa de ovenfor anførte Vidneforklaringer, der hidrøre fra Personer, som alle maa antages at have Interesser i direkte Modstrid med Citanternes, og hvori der mangler enhver nærmere Oplysning til Bedømmelse af Aarsagsforbindelsen mellem Citanternes Forhold og det af Vidnerne omforklarede Tab saavel som til Bedømmelsen af Tabets Størrelse, vil der ikke kunne tages Hensyn til det heromhandlede Modkrav.

Paa den forannævnte Opgørelse er dernæst opført følgende Modkrav.

Besparelse ved Benyttelse af Gasrør af mindre Dimensioner end forudsat ved Entreprisens Overtagelse 140 Kroner og ved Tagets Sænkning med 3 Alen 750 Kroner, for Ikke-Udførelse af Arbejder, som det paahvilede Citanterne at udføre, nemlig Gasledninger i Lejlighederne, tilsammen 896 Kroner, Anbringelse af Jærnhætter over Vaskegryder 40 Kroner, Tagrender mellem det stejle og flade Tag 337 Kroner 50 Øre.

Mod Citanternes Benægtelse har imidlertid Indstævnte ikke bevist, at der tilkommer Byggeforetagendet disse Modkrav.

Ej heller har Indstævnte mod Citanternes Benægtelse bevist et af ham fremsat Anbringende om, at Citanterne uden Grund have indlagt Gas paa Trapperne, efter at det var vedtaget, at der skulde indlægges elektrisk Lys, og der vil allerede som Følge heraf ikke kunne frdrages et paa Opgørelsen opført Beløb paa 418 Kroner i Citanternes Fordring.

Mod Citanternes Benægtelse har Indstævnte ikke ført fyldestgørende Bevis for, at Tagvinduerne ere ubrugelige, og der vil derfor ikke kunne godskrives Byggeforetagendet, der ej heller ses at have afholdt nogen Udgifter til Erstatning eller Reparation af Tagvinduerne, et paa Opgørelsen opført Erstatningskrav paa 750 Kr.

Det er fremdeles ikke mod Citanternes Benægtelse godtgjort, at Skifertaget ikke er understrøget, at Kitningen af Taget er daarlig udført, at der til Taget er anvendt Zink Nr. 10 og 11 i Stedet for Nr. 12, at et Gulv ved Forsømmelse af Citanternes Folk er brændt op,

at der ikke er udført Nedløbsrør fra Karnappen, at der paa Byggeforetagendets Regning har maattet foretages en Citanterne paahvilende Rensning af Tagrender eller Tagvinduer, samt at der med Hensyn til Belysningsgas i Butikker og Kældere samt Kogegas i nogle Bagværelser har været Mangler.

De for disse Poster paa Opgørelsen beregnede Beløb henholdsvis 300 Kroner, 500 Kroner, 1500 Kroner, 20 Kroner, 93 Kroner 50 Øre, 50 Kroner og 600 Kroner kunne herefter ikke fradrages i det paa- staaede Beløb.

I Anledning af Mangler ved Vandklosetterne har Indstævnte paa- staaet fradraget et paa Opgørelsen opført Beløb af 5600 Kroner, hvor- til Installationen af nye Vandklosetter er anslaaet.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det, at der, medens Husejer Jensen endnu ejede Ejendommene, er foretaget nogle mindre Repara- tioner ved Vandklosetterne, der i det Væsenlige synes at maatte falde ind under almindelig Vedligeholdelse eller som i alt Fald kunne have deres Grund i Misbrug fra Beboernes Side, samt at en Panthaver, der har overtaget to af Ejendommene, har anvendt et Beløb paa 8 à 900 Kroner navnlig til Anskaffelse af nye Cisterner.

Det findes imidlertid ikke ved de foreliggende Oplysninger, hvor- ved særlig fremhæves, at der ingensinde er optaget Skøn over Vand- klosetterne, med tilstrækkelig Sikkerhed godtgjort, at der har været Mangler ved disse, for hvilke Ansvarer kan paalægges Citanterne.

Hvad Badeindretningerne angaa, have Citanterne selv paa deres foranførte Opgørelse godskrevet Byggeforetagendet en Besparelse af 640 Kroner.

Paa den af Indstævnte paaberaabte Opgørelse ere Byggeforetagen- dets Udgifter til Badeindretninger opgjorte saaledes:

Badekar, Badeovne og Bruser	1480 Kr.,
hvilket Beløb dog senere af Indstævnte er nedsat til	
864 Kroner.	
Levering af Gas- og Vandrør og Opstilling	335 —
Gasautomater	250 —

Da Indstævnte imidlertid ikke paa fyldestgørende Maade har do- kumenteret, at de i Tilbuddet forudsatte Badeindretninger, naar bort- ses fra de 200 Kroner i Anledning af Ombygningen af Kulovne med Gasovne, hvorfor Citanterne skulde have Vederlag, vilde andrage en højere Pris end den af Citanterne beregnede, findes kun dette Beløb at kunne fradrages.

Det maa endelig anses uomtvistet, at Citanterne ikke have leveret 14 Skarnkasser, samt at Beklædningen af 4 Pissoirer med Zink og Anbringelse af to Gaardvandklosetter ikke har kunnet udføres, fordi de paagældende Bygninger ikke ere blevne opførte.

Besparelsen for de to Gaardvandklosetter have Citanterne paa deres foranførte Opgørelse godskrevet Byggeforetagendet med 100 Kroner, medens den paa den af Indstævnte paaberaabte Opgørelse er ansat til 500 Kroner, hvilken dog under Sagens Drift af Indstævnte er nedsat til 300 Kroner. Da Indstævnte ikke har godtgjort Rigtigheden

af sin Ansættelse, vil der ikke kunne gøres Forandring i det af Citanterne ansatte Beløb.

Besparelserne paa de to andre Poster have Citanterne ansat til henholdsvis højst 40 Kroner og 112 Kroner, medens Indstævnte har ansat dem til 120 Kroner og 126 Kroner, men da Indstævnte ikke har godtgjort Rigtigheden af sine Ansættelser, maa Citanternes lægges til Grund.

Da der ikke kan gives Citanterne Medhold i, at Indstævnte skulde have tabt sin Ret til at fordre disse Besparelser fradragne, vil her efter Citanternes Fordring være at nedsætte med 152 Kroner til 9598 Kroner 21 Øre.

Det bliver dernæst at undersøge, om Indstævnte, som af Citanterne hævdet, ved Overskridelser af Fordelingsplanen har paadraget sig Forpligtelse til at betale Citanternes anførte Fordring paa Byggeforetaget.

Indstævnte har erkendt, at der ved tredje Assurance er anvendt 21,312 Kroner 14 Øre mere end forudsat ved Fordelingsplanen til Dækning af Udbetalinger vedrørende Murerentreprisen, idet der dog paa den anden Side ved Prioriteringen intet er udbetalt til selve Murerentreprisen, at der yderligere — som det maa antages ved tredje Assurance eller Prioriteringen — er udbetalt en Entreprenør P. Hansen et Beløb paa 2058 Kroner 81 Øre, der i alt Fald delvis vedrører Murerentreprisen, samt at de kontante Udbetalinger ved de tre Assurancer og Prioriteringer til Omkostningskontoen have andraget 58,686 Kroner 42 Øre, altsaa 18,686 Kroner 42 Øre mere end beregnet ved Fordelingsplanen.

Citanterne have opgjort Indstævntes Overskridelser af Fordelingsplanen til ca. 57,500 Kroner, nemlig den ogsaa af Indstævnte anførte Overskridelse paa Omkostningskontoen, ca. 30,300 Kroner for Murerentreprisen, 2100 Kroner for Tømrerarbejdet samt nogle Beløb til elektrisk Lys m. m.

Da det er uomtvistet, at Beløbene til elektrisk Lys m. m. ere sanktionerede af Citanterne, og da der endvidere med Urette paa Citanternes Opgørelse er medregnet de 2100 Kroner for Tømrerarbejdet, samt en Del Poster paa tilsammen 24,142 Kroner 79 Øre for Murerarbejdet, idet alle disse Poster efter det Oplyste ikke angaa kontante Udbetalinger og derfor ere uden Betydning i denne Sammenhæng, vil der ved Spørgsmaalet om Indstævntes Ansvar alene kunne tages Hensyn til de af ham selv erkendte Overskridelser.

Da det endvidere maa anses uomtvistet, at de Udbetalinger, hvorved Overskridelserne ere fremkomne, ere anvendte i Overensstemmelse med deres Øjemed, vil der kun blive Spørgsmaal om Ansvar for Indstævnte, forsaavidt han har manglet Bemyndigelse til at foretage Udbetalingerne.

Trods de noget uklare Udtryk, der ere benyttede i Entrepriskontraktens § 2, findes det nu ikke at kunne betvivles, at §'ens Bestemmelse om forlods Udredelse af visse Udgifter, derunder Omkostningsbeløb og de Beløb, der i Henhold til det nedsatte Kontroludvalgs Samtykke eller Arkitektens Anvisning maatte være udbetalte til Murermesteren, maa forstaas saaledes, at disse Udgifter kunne afholdes, selv om derved de for dem paa Fordelingsplanen henholdsvis ved As-

surancerne eller Prioriteringen beregnede Udbetalinger overskrides, og at i saa Fald de for de andre Entreprenører beregnede Udbetalinger maa taale Nedsættelse pro rata.

Dette Resultat, der allerede paa Grund af de paagældende Udgifters Beskaffenhed maa have Formodningen for sig, bestyrkes ogsaa ved de af forskellige af Entreprenørerne og af Husejeren afgivne Vidneforklaringer.

Da der derhos ingen særlig Indsigelse er gjort med Hensyn til Omkostningsbeløbets Størrelse, maa det allerede af det Anførte følge, at Indstævnte intet Ansvar kan have paadraget sig ved Overskridelsen paa Omkostningskontoen.

Med Hensyn til Udbetalingen til Murerentreprisen krævedes der som anført Samtykke af Kontroludvalget eller Arkitektens Anvisning.

Da det imidlertid efter Sagens Oplysninger maa antages, at alle Haandværkere og Entreprenører have været paa det Rene med, at Murerarbejdet, der ifølge Indstævntes Fremstilling opnaaedes udført for en billigere Pris, fordi det skulde betales kontant, kun kunde fremskaffes ved Hjælp af ugentlige kontante Udbetalinger, og da derhos Alle maatte være klare paa, at Assurancerne og de deraf afhængige Banklaan kun kunde opnaas ved Murerarbejdets Færdiggørelse, synes Bestemmelsen om Udvalgets Samtykke nærmest at maatte anses som en Kontrolbestemmelse, som skulde sikre, at de Penge, der udbetaltes, ogsaa virkelig kom Murerarbejdet paa Bygningen til Gode, hvad yderligere bestyrkes ved den Omstændighed, at Arkitektens Anvisning kunde træde i Stedet for Udvalgets Samtykke.

Fornævnte G. Thøfner har, uagtet han var Medlem af Kontroludvalget, ingensinde forsynet de Murerentreprisen vedrørende Regninger med skriftlig Attestation, hvorimod saadan Attestation er given paa en stor Del af Regningerne af Udvalgets andet Medlem, Tømmermester Hansen, og denne Sidste har som Vidne forklaret, at G. Thøfner havde overladt ham det Hverv at attestere Regningerne paa Udvalgets Vegne. Lignende Forklaring er afgiven af Murmester Andersen, Snedkermester Alber og Husejer Jensen.

Citanterne have vel bestridt, at G. Thøfner har givet Tømmermester Hansen denne Bemyndigelse, men da G. Thøfner umulig kan have været uvidende om, at Anvisningen af Regningerne foregik paa den omhandlede Maade, findes det ikke at kunne betvivles, at han i alt Fald stiltiende har sanktioneret det.

Forsaaavdt endelig en Del af Regningerne enten slet ikke ere forsynede med skriftlig Attestation eller med Attestation af Husejer Henrik Jensen, findes der efter Sagens Oplysninger ingen Grund til at betvivle, at ogsaa disse Udgifter, som af Indstævnte hævdede, ere godkendte af Tømmermester Hansen eller af Arkitekten, og det er i alt Fald ikke af Citanterne bestridt, at Udbetalingerne have været nødvendige for at fremskaffe det Murerarbejde, der var fornødent for, at Assurancerne kunde foretages og Laan optages.

Idet endelig Citanterne ikke ses ved Mødet den 2 Marts 1906, hvorpaa Spørgsmaalet om Murerentreprisen blev behandlet, at have taget noget Forbehold med Hensyn til de indtil da stedfundne Udbetalinger vedrørende denne Entreprise, findes det efter det Anførte ej

heller at kunne paalægges Indstævnte noget Ansvar i Anledning af Overskridelsen vedrørende Murerentreprisen.

Forsaavidt Citanterne til Støtte for deres Krav have paaberaabt sig den ovenfor anførte af Indstævnte den 6 Marts 1906 udstedte Indestaelse, har Indstævnte anført, at Retten efter Indestaelsen maa være forbrudt, fordi Citanterne ikke selv have færdiggjort deres Entreprise.

Heri kan der dog ikke gives Indstævnte Medhold.

Ved Fratagelsen af Arbejdet ses der ikke at være lagt nogen Vægt paa den Omstændighed, at Citanterne — som det maa antages uden Føje — havde gjort Installationen af Gasbadeovne afhængig af, at det Merbeløb paa 200 Kroner, der skulde erlægges i den Anledning, blev betalt kontant eller dog sikret dem. Og da det, som det af det foran Anførte fremgaar, ikke iøvrigt kan anses bevist, at Citanterne have gjort sig skyldige i Misligholdelse af deres Forpligtelser efter Entreprisekontrakten, vilde Arbejdets Fratagelse kun være berettiget, dersom Citanterne havde savnet Føje til at gøre Arbejdets Fortsættelse afhængig af, at der udbetaltes det dem ved tredie Assurance tilkommende Beløb.

Da det nu ikke skønnes rettere end, at Citanterne efter Entreprisekontrakten maatte have lovligt Krav paa dette Beløb, og da heretter Citanterne maa være uden Ansvar for, at de ved Fratagelsen af Arbejdet, der skete med Indstævntes Billigelse, blev hindrede i at udføre de resterende forholdsvis lidet betydende Arbejder, findes Indstævnte ikke at kunne paaberaabe sig Bestemmelsen i Indestaelsens Slutning om Færdiggørelsen af Husene.

Paa den anden Side kan der ikke gives Citanterne Medhold i, at der ved Indestaelsen skulde være givet dem Garanti for, at de under alle Omstændigheder skulde erholde de paa Fordelingsplanen ved 3die Assurance beregnede 2000 Kroner samt tredie Prioritetsobligationen paa 4000 Kroner.

Ved Indestaelsen kan der paa Grund af dens Sammenhæng med Entreprisekontrakten ikke antages at være garanteret mere i de anførte Henseender end, hvad der hjemles ved Entreprisekontrakten.

Forsaavidt Tømmermester Hansen og Snedkermester Alber, som det fremgaar af den ovenfor anførte Skrivelse af 28 Juni 1906, have nedlagt Protest mod, at der udbetales Citanterne Penge, maa det vel antages, at Alber som Suppleant med Rette er optraadt paa Kontroludvalgets Vegne i Stedet for G. Thøfner, der i dette Forhold maatte være inhabil, men Protesten findes efter Entreprisekontrakten kun at kunne føre til, at Indstævnte blev uberettiget til at effektuere de Citanterne ellers tilkommende Udbetalinger, indtil Spørgsmaalet om Citanternes retlige Stilling blev afgjort.

Med Hensyn til Citanternes Anpart i det ved tredie Assurance til Udbetaling komne Beløb har Indstævnte foretaget en Opgørelse, hvor-efter der, naar Forlodsudgifterne fradrages, udkommer 46 pCt. af de paa Fordelingsplanen beregnede Beløb til de Entreprenører og Leverandører, der ikke have Krav paa Forlods-Betaling.

Da Citanterne ikke specielt have imødegaaet denne Opgørelse, og da der endvidere savnes Føje til, som af Indstævnte hævded, deri at

fradrage de Beparelser, som Citanterne efter det foran Anførte have haft ved Ikke-Installation af Badeindretninger m. v., maa Indstævnte herefter være pligtig at betale Citanterne 46 pCt. af 2000 Kroner eller 920 Kroner, hvorhos der, da ingen særlig Indsigelse er nedlagt mod Rentepaastanden, vil være at tilkende dem Renter deraf som paastaaet.

Hvad angaar tredie Prioritetsobligationen paa 4000 Kroner, skulde den efter Entreprisekontraktens § 2 udstedes senest den 11 Juni 1906, men selv forudsat, at det trods den af Kontroludvalget nedlagte Protest mod Udbetalinger til Citanterne og trods det ovenanførte af Indstævnte den 20 Oktober 1908 gjorde Tilbud af en Obligation, maatte kunne antages, at Indstævnte har gjort sig skyldig i Misligholdelse af sine Pligter overfor Citanterne med Hensyn til den omhandlede Obligation, findes han dog ikke derfor at kunne dømmes til at betale Obligationens Paalydende.

Det ham paahvilende Ansvar skønnes ikke at række videre end til at erstatte Citanterne det Tab, de maatte have lidt ved at være gaaet Glip af Obligationen. Og da det nu efter Sagens Oplysninger er ganske usikkert, om Citanterne overhovedet derved have lidt noget Tab, og da der i alt Fald mangler enhver Oplysning til Bedømmelse af Tabets Størrelse, vil Indstævnte paa dette Punkt være at frifinde.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at op-hæve.

Nr. 330.

Højesteretssagfører Hansen

mod

Andreas Marius Offenberg (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Juli 1913: Arrestanten Andreas Marius Offenberg bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Munch-Petersen og Bing, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Andreas Marius Offenberg til Højesteretssagførererne Hansen og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Andreas Marius Offenberg, der tiltales for Tyveri, er født den 21 December 1889 og forhen anset dels nogle Gange for Betleri, dels ved nærværende Rets Dom af 25 Januar 1908 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og ved samme Rets Dom af 5 Februar 1910 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., og efter dens § 243 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt senest ved Roskilde Købstads Politirets Dom af 7 Maj 1912 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Torsdag den 8 Maj d. A. Klokker 9,10 om Aftenen blev Arrestanten indbragt paa en Politistation efter at være paavist af en 13-aarig Pige som en Person, hun sigtede for Forsøg paa Indbrud, idet han en halv Time tidligere hastigt havde fjernet sig fra Gadedøren til Ejendommen Enghavevej 55, da nævnte Pige aabnede Døren ud til Trappen fra en Lejlighed i Stueetagen i Anledning af, at hun umiddelbart i Forvejen havde hørt en Lyd, som om Ruden i Døren til Lejligheden ved Siden af blev slaaet itu, hvilket viste sig at være Tilfældet, idet Ruden i den nævnte Dør var slaaet itu lige ved Laasen.

Arrestanten, der under hele Hovedforhøret maatte antages at nægte at være identisk med den omforklarede Person, er imidlertid ikke her under Sagen aktioneret for det anførte Forhold.

Derimod fremkom der fra Oline Larsen Anmeldelse om, at der samme Dag mellem Kl. 6 og 8 Eftermiddag ved Indbrud i hendes aflaaede 1-Værelses Lejlighed, Boyesgade Nr. 15, Stuen, var frastjaalet hende en Haandsymaskine; i Døren fra Hovedtrappen ind til Lejligheden viste Ruden sig at være ituslaaet i Nærheden af Laasen, og det blev straks antaget, at Tyven har skaffet sig Adgang ved at slaa den nævnte Rude i Stykker og derefter stikke Haanden ind og oplukke Laasen indvendig fra. Det er dette Tyveri, Aktionen mod Arrestanten har Hensyn til.

Den stjaalne Symaskine blev nemlig fremlyst af Pantelaaner Jepsen, Sundevedsgade Nr. 12, der edelig som Vidne forklarede, at Arrestanten, som han med Bestemthed genkendte, var den, som den 8 Maj d. A. Kl. ca. 7 $\frac{1}{2}$ om Eftermiddagen havde pantsat Symaskinen for 8 Kroner, der blev ham udbetalt i 4 2-Kronestykker.

Skønt endnu et Vidne, der havde overværet Pantsætningen, under Ed forklarede, at hun genkendte Arrestanten som Pantsætteren, og skønt han ved sin fornævnte Anholdelse, kort efter at Pantsætningen skulde have fundet Sted, fandtes i Besiddelse af 4 2-Kronestykker, for hvilke han ikke kunde angive nogen troværdig Hjemmel, har Arrestanten under hele Forhøret med stor Bestemthed hævdet, at han ikke havde været i Besiddelse af Symaskinen, og at Pengene ikke var Laanesummen for denne, samt at han intetsomhelst kendte til Tyveriet, men under en af Arrestanten gennem hans Defensor foranlediget Genoptagelse af Sagen har Arrestanten dog nu erkendt, at det var ham, der pantsatte Symaskinen, og at de 4 hos ham forefundne 2-Kronestykker hidrørte fra denne Pantsætning. Om sin Adkomst til Maskinen har han derimod forklaret, at en ham ubekendt Person, der kaldte sig Olsen, og af hvem Arrestanten har givet et ikke meget fuldstændigt

Signalement, traf Arrestanten paa Vesterbrogade udfor en Sidegade til højre forinden Kingosgade og betydede Arrestanten, at han vilde tale med ham, og derefter, idet de sammen gik ned ad nævnte Sidegade, bad ham besørge et Ærinde for sig, hvorefter den Ubekendte drejede om Hjørnet af en tilstødende Gade — der efter hele Beskrivelsen saaledes kan antages at være Boyesgade — og straks efter kom tilbage med Symaskinen, som han bad Arrestanten bære og pantsætte for sig, hvilket Arrestanten, der ikke da havde forstaaet, at Maskinen var stjålet, derefter gjorde under det af den Fremmede anførte Navn Olsen. Da Arrestanten kom ud fra Pantelaaneren, skal ifølge Arrestantens videre Forklaring Personen have modtaget Laanesedlen, hvorimod han skal have bedt Arrestanten beholde Pengene, til Personen havde udført et Ærinde. De fulgtes dog ad hen paa Enghavevej, hvor »Olsen« gik ind paa den Trappegang, hvor Ruden blev slaaet i Stykker, medens Arrestanten efter sin Forklaring blev staaende ude paa Fortovet, til Personen straks efter kom ud og sagde til Arrestanten, at han skulde løbe sin Vej, hvilket Personen gjorde. Forinden Arrestanten selv forlod Stedet, saa han først ind paa Trappegangen og saa her den fornævnte 13-aarige Pige, paa hvis Foranledning han kort efter blev anholdt.

Som Grund til sin i saa lang Tid fortsatte løgnagtige Forklaring om ikke at være Pantsætteren har Arrestanten alene kunnet anføre, at han ikke mente, at Forhørsdommeren vilde fæste Lid til hans Forklaring om den Fremmede. Overfor Pantelaaner Jeppesens beedigede Forklaring om, at Arrestanten ved Pantsætningen opgav, at det var for hans Søster, at Pantsætningen skete, har Arrestanten erklæret, at han ikke kan huske, at han udtalte sig saaledes.

Endnu bemærkes, at hverken den fornævnte 13-aarige Pige eller Pantelaaner Jeppesen ved de omhandlede Lejligheder have set nogen anden Person sammen med Arrestanten og at Anmelderinden, der har ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for sin Ejendomsret til Symaskinen, med sin Ed har bekræftet, at denne er frakommen hende uden hendes Vidende og mod hendes Villie, samt at hun med Bestemthed ved, at Døren til hendes Lejlighed, hvori Symaskinen stod frit fremme paa et Bord, var aflaaet i den Tid, da Tyveriet fandt Sted.

Arrestanten maa saaledes efter sin egen Erkendelse antages at have været i umiddelbar Nærhed af Gerningsstedet paa den Tid, Tyveriet blev begaaet, og herefter og efter alt det iøvrigt Oplyste samt under Hensyn til Arrestantens i høj Grad vaklende og modsigende eller endog ligefrem løgnagtige Forklaringer under Sagen saavelsom til Arrestantens Fortid, findes det ikke betænkeligt at forkaste Arrestantens i sig selv usandsynlige Forklaring om Hjemmelen til den fornævnte til 20 Kr. vurderede Symaskine og derimod anse ham som skyldig i groft Tyveri med Hensyn til denne.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Punktum, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 334. Højesteretssagfører Harboe

mod

Carlo Jørgen Sofus Pedersen (Def. Henriques),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Juli 1913: Arrestanterne John Alvin Beugger Jacobsen og Carlo Jørgen Sofus Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Jacobsen i 18 Maaneder, Pedersen i 1 Aar, og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Rievers og Oskar Johansen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Pedersens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carlo Jørgen Sofus Pedersen til Højesteretssagførerne Harboe og Henriques 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne John Alvin Beugger Jacobsen og Carlo Jørgen Sofus Pedersen tiltales for Tyveri.

Arrestanten Jacobsen . . .

Arrestanten Pedersen er født den 25 Juli 1893 og har den 1 April d. A. ved en af Rettens Afdelinger for med Vold forbunden Polituorden vedtaget en Bøde af 100 Kr., men er igrigt ikke funden forhen straffet.

Ved Arrestanternes Tilstaaelser og det igrigt Oplyste er det bevist, at de den 30 Marts d. A. om Aftenen i Forening indbrudsvis fra en Skræderforretning i Ejendommen Gasværksvej Nr. 33, Stuen, have stjaalet Beklædningsgenstande til en samlet Værdi af 285 Kr. Efter at

Færdig fra Trykkeriet den 2 Oktober 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 27.

Tirsdag den 26 August.

de ved 9-Tiden med uhindret Adgang havde indfundet sig i Ejendommens Gaard, steg Arrestanten Jacobsen fra denne ved Arrestanten Pedersens Hjælp gennem det øverste Vindue, der stod aabent, ind i Forretningen, hvor han stjal en Del Beklædningsgenstande, som han efter at have aabnet et af de nederste Vinduer i Faget rakte ud til Arrestanten Pedersen. De bragte Tingene til deres Logi, idet de lod nysnævnte nederste Vindue forblive aabent for at vende tilbage og begaa yderligere Tyveri, hvilket de straks derefter gjorde, idet de nu begge steg gennem det Vindue, de havde ladet aabent, ind i Forretningen og i Forening stjal yderligere en Del Beklædningsgenstande. Alt det Stjaalne beroede frit fremme.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse: Arrestanten Jacobsen i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 231, 2det Punktum, læmpet Tillægsstraf, og Arrestanten Pedersen efter dens § 229, 4de Stykke, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Jacobsen i 18 Maaneder og Arrestanten Pedersen i 1 Aar.

Nr. 342.

Højesteretssagfører Lunn

mod

John Poul Zander (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Juli 1913: Arrestanten John Poul Zander bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Meyer og Carlsen, 30 Kr. til hver. Saa bør Arrestanten og efter udstaaet Straffetid udvises af Riget. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte John Poul Zander til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten John Poul Zander tiltales for Tyveri.

Hans opgivne Alder af 21 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende. Han er ikke funden forhen straffet her i Landet, men i Sverige er han for Indbrudstyverier paa Pulterkamre straffet med Straf-arbejde i 5 Maaneder, hvilken Straf han havde udstaaet den 25 November 1912.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det, at der i Tiden fra Begyndelsen af Februar 1913 til den 23 s. M. er begaaet Tyverier paa Kvistkamre i Ejendommene:

Istedgade Nr. 3,
Vendersgade Nr. 25,
Nørre Farimagsgade Nr. 9,
Bagerstræde Nr. 7,
Gl. Kongevej Nr. 43,
Gl. Kongevej Nr. 99 og
Stormgade Nr. 20,

hvilke Kvistkamre havde været aflaaede med Hængelaase, som fandtes frabrudte, nogle af dem tillige med indstukne Laase, som fandtes oplukkede. Fra Kamrene var der stjaalet Klædningsstykker, Dækketøj, Gardiner og Kufferter m. m., som havde herøet dels frit fremme, dels i uaflaasede Gemmer, dels i aflaaet Gemme, som fandtes opbrudt.

Straks ved Anholdelsen under denne Sag tilstod Arrestanten til en Politirapport, at han havde begaaet Tyveriet i Istedgade, idet han med en Skruetrækker, som blev fundet hos ham, frabrød en Hængelaas for Kvistkamret, pakkede en Del Koster i en Kuffert og bragte det til sit Logi, men paa vedkommende Politibetjents Forehold af, at han ikke kunde have været alene om Tyveriet, tilføjede Arrestanten straks, at han havde en Medskyldig, en svensk Maler Erik Strømberg; hvorledes deres Fremgangsmaade ved Tyveriet havde været, blev ikke nærmere omtalt. Samtidig tilstod Arrestanten, at han var medskyldig i Tyveriet i Bagerstræde, som Strømberg havde udført, medens Arrestanten ventede nedenfor paa Gaden, og at han endvidere var medskyldig i

7—8 Pulterkammertyverier, som Strømberg havde forøvet, medens Arrestanten i Reglen holdt Vagt; Arrestanten erklærede ikke at kunne angive Gerningsstederne, idet han ikke var stedkendt i Byen, men han paaviste som hidrørende fra disse Tyverier Koster og Laanesedler paa Koster, som fandtes i hans Besiddelse, og som have vist sig at stamme fra samtlige ovennævnte Tyverier.

Denne Forklaring vedstod Arrestanten i det foreløbige Forhør, men i det følgende Forhør ændrede han den derhen, at alle Tyverier var udførte af Strømberg alene, at Arrestanten ved Tyveriet i Istedgade ventede udenfor paa Gaden uden at vide, at det drejede sig om Tyveri, samt at Strømberg udførte ogsaa de andre Tyverier uden Aftale med Arrestanten.

I et følgende Forhør tilstod Arrestanten, at samtlige Tyverier var begaaede af Strømberg og Arrestanten i Forening, idet de begge var inde de forskellige Steder, hvor Tyverierne blev begaaede og hver stjal forskellige Ting, men senere vendte han tilbage til sin tidligere Forklaring.

Hans Fremstilling, som han siden har fastholdt, gaar herefter ud paa Følgende:

Ved Tyveriet i Istedgade havde Strømberg indbildt Arrestanten, at han havde en Kuffert med Tøj staaende i Huset, og bad Arrestanten om Tilladelse til at sætte den ind paa Arrestantens Værelse i Helgolandsgade, for at Strømberg kunde have den nærmere Jernbanestationen, da han vilde rejse fra Byen, og da Arrestanten gav Tilladelsen, fulgtes de en Eftermiddag i Begyndelsen af Februar 1913 ved 3—4-Tiden opad Trappen til 1ste Sal i Istedgade Nr. 3, men her bad Strømberg Arrestanten blive staaende, gik selv videre og kom snart efter ned med en Kuffert med Tøj m. m., som de bragte til Arrestantens Logi, først derpaa fortalte Strømberg, at han havde stjaalet Kufferten med Indhold, af hvilket Arrestanten pantsatte et Stykke Tøj og solgte en Hat, medens Resten fandtes hos ham ved Anholdelsen.

Tyveriet i Bagerstræde, ved hvilket blev stjaalet Silkegardiner, blev en Eftermiddag i samme Maaned udført efter forudgaaet Aftale mellem Arrestanten og Strømberg af Sidstnævnte til fælles Fordel, medens Arrestanten holdt Vagt i Husets Port og senere pantsatte Kosterne. De øvrige Tyverier undtagen det i Nørre Farimagsgade skete saaledes, at Arrestanten hver Gang fulgtes med Strømberg, som uden foregaaende Aftale pludselig sagde, at han gik op i vedkommende Hus, hvorpaa Arrestanten, som forstod, at Strømbergs Hensigt var at begaa Tyveri der, sandsynligvis indbrudsvis, og at Arrestanten skulde vente og hjælpe med at bortføre og pantsætte Kosterne, billigede Planen, ventede i Husets Opgang eller udenfor og derpaa hjalp Strømberg med at transportere og pantsætte de Koster, som Strømberg hver Gang kort efter kom med, og som Arrestanten forstod stjaalne, sandsynligvis ved Indbrud. Samtlige Tyverier skete om Dagen i Februar 1913.

Med Hensyn til Tyveriet i Nørre Farimagsgade forklarede Arrestanten, da dette Tyveri henimod Forhørens Slutning blev gennemgaaet med ham, først, at det var begaaet paa samme Maade som ved de tidligere Tyverier forklaret, men han ændrede straks dette til, at han ikke havde været til Stede ved dette Tyveri, men at han, der fandtes

i Besiddelse dels af Koster, dels af Laanesedler paa Koster, stjaalne ved dette Tyveri, havde købt nogle af Kosterne af Strømberg og pantsat andre af dem for ham, og at endelig Strømberg havde pantsat et efter en af de fundne Laanesedler pantsat Par Benklæder, hvorpaa Arrestanten, der vidste, at samtlige de nævnte Koster var stjaalne, havde deltaget i Forbruget af Udbyttet.

Værdien af samtlige de af Arrestanten omforklarede Koster, som alle med en enkelt Undtagelse enten ere fundne hos ham eller ere fundne pantsatte efter hos ham fundne Laanesedler, er ialt ca. 720 Kroner.

De fleste af de Bestjaalne have angivet, at der er stjaalet mere end de af Arrestanten nævnte Koster, men herom er iøvrigt ingen Oplysning fremkommet, og Tiltalen omfatter kun de af Arrestanten omforklarede Genstande.

Der er ikke fundet mindste Spor af Strømberg eller af, at Arrestanten har færdedes med en saadan Person.

Ifølge de af Gaardmand Jens Olsen og Margrethe Olsen, født Hansen, afgivne ubeedigede Vidneforklaringer saa de en Dag i Begyndelsen af Februar 1913 midt paa Dagen Arrestanten alene paa Loftsgangen i Istedgade Nr. 3 under saadanne Omstændigheder, at de fattede Mistanke til ham, og en eller to Dage senere fik de at vide, at der havde været Indbrud. Ligeledes har Tjenestepigen Paula Jørgensen forklaret, at hun den 8 Februar 1913 ved 2-Tiden om Eftermiddagen saa Arrestanten komme op ad Køkkentrappen i Vendersgade Nr. 25 ved 4de Sal, og at han forhørte sig, om Loftet var beboet, og hvorledes Adgangen dertil var, hvorpaa han gik, og hun saa ham derpaa forlade Ejendommen alene. Kort efter fik hun at vide, at der havde været Indbrud. Arrestanten nægter at være gaaet længere end til midt paa Køkkentrappen, hvor han efter sin Forklaring mødte Strømberg. Den foran omtalte hos Arrestanten fundne Skruetrækker har vist sig at passe til et Mærke i et Skab, som fandtes opbrudt ved Tyveriet i Stormgade, og til Mærker paa to Kvistkammerdøre, som var aabnede ved Tyveriet paa Gl. Kongevej Nr. 43. Arrestanten har forklaret, at han har fundet dette Stemmejern i noget Tøj, som han ved det sidst udførte Tyveri, det i Stormgade, fik overleveret af Strømberg.

Det saaledes foreliggende Bevismateriale tyder paa, at Arrestanten alene har udført samtlige Tyverier, og efter Beskaffenheden af dette Bevismateriale i Forbindelse med de med dette forsaavidt stemmende af Arrestanten afgivne Tilstaelser om at være Medgerningsmand findes det i ethvert Fald uden Betænkelighed at anse det bevist, at Arrestanten, hvis Tilbagetagelser og senere Forklaringer, hvorefter han ved nogle af Tyverierne kun skulde være Hæler, ere i sig selv usandsynlige og ganske ubestyrkede, har Ansvar som Gerningsmand for Udførelsen af samtlige Tyverier — om muligt i Forbindelse med en Anden faar staa hen.

Endelig har Arrestanten, hvis Forklaringer ogsaa i denne Henseende have været vaklende, sluttelig forklaret, at han har deltaget i to simple Tyverier, som Strømberg udførte, nemlig den 3 Februar 1913, da Strømberg i Arrestantens Nærværelse med Arrestantens Billigelse, og som han forstod til fælles Fordel, under et Ophold i Marskandiser Stausholms Butik frastjal denne et til 5 Kr. vurderet Par

Benklæder, som laa frit fremme, og som Arrestanten senere pantsatte, og Natten efter den 21 s. M., da Strømberg i Arrestantens Nærværelse med hans Billigelse til fælles Fordel opbrød en Gasautomat i Arrestantens Logiværtinde, Fru Kirstine Sørensens Køkken og stjal Indholdet 7 Kr. 60 Øre, som de derpaa i Forening brugte.

Skønt Arrestantens Forklaring angaaende Strømbergs Andel i Tyverierne ikke er bestyrket — iøvrigt stemmer hans Tilstaaelser med det Oplyste — findes det dog betænkeligt at forkaste Forklaringen om, hvilken Andel Arrestanten havde i Tyverierne; herefter vil han være at anse som Medgerningsmand til disse.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar — — —.

Arrestanten, der er Udlænding, vil derhos i Medfør af Straffelovens § 16 være at dømme til efter udstaaet Straffetid at udvises af Riget.

Hermed endte anden Ekstrasession.

Anden ordinære Session.

Onsdag den 1 Oktober.

Nr. 321.

Advokat Halkier

mod

Axel Edvard Vilhelm Sørensen (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Juli 1913: Arrestanterne John Hjalmar Rosèn og Axel Edvard Vilhelm Sørensen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Rosèn i 2 Aar og Sørensen i 3 Aar, og bør Arrestanten Rosèn efter udstaaet Straf udbringes af Riget. Saa bør Arrestanterne og hver for sit Vedkommende betale Aktionens Omkostninger, dog at Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Sally og Helweg-Larsen, 25 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne, En for Begge og Begge for En. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Sørensens Vedkommende anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Axel Edvard Vilhelm Sørensen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører I. Kondrup 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne John Hjalmar Rosèn og Axel Edvard Vilhelm Sørensen tiltales for Tyveri . . .

Arrestanten Rosèn . . .

Arrestanten Sørensen er født den 2 Marts 1890 og er, foruden inden sit fyldte 18de Aar at være 6 Gange straffet for Tyveri eller Forsøg paa Tyveri senest: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 9 November 1907 efter Straffelovens §§ 228, 229, 4de Stk., disse §§ sammenholdte med § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, anset: ved samme Rets Dom af 16 Marts 1909 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og ved samme Rets Dom af 10 Januar 1911 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., sammenholdt med midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 18, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Sigtelsen mod Arrestanten Sørensen angaar følgende Forhold:

Den 27 Marts d. A. anmeldte Cigarhandler Thorvald Emil Bolvig, Øhlenschlægersgade 31, Stuen, at der den forudgaaende Nat var forøvet Indbrud i hans derværende Forretningslokale, fra hvis Lagerrum, hvortil Tyven havde skaffet sig Adgang ved med et eller andet Instrument, af hvilket der fandtes Mærker, at opbryde et Vindue og ved at frabryde en for Vinduet anbragt Jernstang, var stjaalet $\frac{80}{1}$ og $\frac{24}{2}$ Kasser Cigarer, der under Sagen ere ansatte til en Værdi af 5 Kr. pr. Helkasse. Samme Dag oplystes det, at Arrestanten ved Hjælp af en anden Person havde solgt $\frac{4}{1}$ af de stjaalne Kasser Cigarer, og efter at Arrestanten den 28 s. M. var anholdt, fandtes ved Visitation i det Værelse, hvor han havde Tilhold, gemt i et Panelskab dels noget til Indbrud egnet Værktøj, dels $\frac{19}{1}$ Kasser Cigarer og 1 tom Cigarkasse, hvilke ligesom de ovennævnte $\frac{4}{1}$ Kasser Cigarer efter det Oplyste maa anses stjaalne ved fornævnte Tyveri. Til den ved Arrestantens

Anholdelse optagne Politirapport forklarede han, at det var fornævnte Person, der var i Besiddelse af de Cigarer, som de solgte, og at Arrestanten ikke vidste, hvorfra de hidrørte.

I det foreløbige Forhør ændrede han denne Forklaring derhen, at han den 27 om Morgenens Kl. 5^{1/2} havde truffet paa Gaden en tidligere straffet Person ved Navn Hjalmar Petersen, og at denne medførte en Mængde Kasser Cigarer, som han sagde, at han havde tjent paa Fabrikken, hvor han arbejdede, og hvor han lige kom fra, hvilken Forklaring han atter ændrede til, at det var i en Cigarbutik, Petersen havde tjent Cigarerne ved et eller andet Arbejde, og at han havde Værktøj med, hvorhos han yderligere forklarede, at Petersen havde spurgt ham, om han vilde hjælpe ham med at sælge Cigarerne, og disse, som Arrestanten troede var lovligt erhvervede, blev saa bragte hjem i Arrestantens Logi. Denne Forklaring har Arrestanten i det Væsenlige fastholdt i de følgende Forhør, idet han nærmere har forklaret, at den nævnte Hjalmar Petersen gaar under Navnet »Svenske Hjalmar« uden dog at være identisk med Arrestanten Rosèn, der ogsaa kaldes saaledes, og som overfor Arrestantens Moder har navngivet sig Hjalmar Petersen, at det ovennævnte sammen med Cigarerne gemte Værktøj ogsaa tilhører Petersen, og at denne falbød ham Cigarerne for 20 Kr., som han skulde betale, naar han havde faaet dem solgt, hvorhos han har ændret sin tidligere Forklaring derhen, at det var Kl. 6^{1/2} à 7 om Morgenens, at han traf Petersen, men — efter at det var oplyst, at han allerede Kl. ca. 5^{1/2} havde falbudt Cigarer til en Person, han traf paa Gaden, har han atter opgivet Tidspunktet som i det foreløbige Forhør.

Idet bemærkes, at det ved de Undersøgelser, der paa Grundlag af Arrestantens Opgivender og iøvrigt ere foretagne, ikke er lykkedes at finde den af ham omforklarede Hjalmar Petersen, der — saafremt han ikke er identisk med Arrestanten Rosèn, hvad der mod dennes Benægtelse og i Mangel af Bevis iøvrigt ikke kan gaas ud fra — maa antages at være en opdigtet Person, findes det i Betragtning dels af Arrestantens Besiddelse af Cigarerne umiddelbart efter Tyveriets Udførelse, dels af hans vakkende og usandsynlige Forklaringer, samt under Hensyn til hans Fortid, der kendetegner ham som professionel Tyv, uden Betænkelighed at anse Arrestanten som Gerningsmand eller Medgerningsmand til det ommeldte grove Tyveri.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse . . . Arrestanten Sørensen efter dens § 231, 2det Stk., efter Omstændighederne, og idet bemærkes, at Arrestanten Sørensen for Tiden efter sin seneste Løsladelse den 11 Januar dette Aar ikke har kunnet paavise lovligt Erhverv, for hans Vedkommende under Hensyn til midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 18, med Forbedringshusarbejde . . . i 3 Aar.

Nr. 384. Højesteretssagfører I. Kondrup

mod

Anders Peter Andreasen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 25 Juli 1913: Arrestanten Peder Pedersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, dog at Straffens Fuldbyrkelse udsættes og ganske bortfalder, saafremt han i 5 Aar fra denne Doms Forkyndelse opfylder de i Lov 1 April 1911 § 20 fastsatte Betingelser. Arrestanterne Anders Peter Andreasen og Hans Christian Edvard Rasmussen bør straffes henholdsvis med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, hvorhos Arrestanterne, En for Alle og Alle for En, bør udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Zieler, 20 Kr. og til Defensor, Overretssagfører L. Nielsen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 August 1913: Underrettsdommen bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførererne Sørensen og Dahl, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han i Medfør af Straffelovens § 246, 1ste Stykke, være at anse efter dens § 232, 1ste Led, som for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Led, efter § 238 som for 7de Gang begaaet Hæleri. Da det vil kunne have sit Forblivende ved den valgte Straf, vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Peter Andreasen til Højesteretssagfører I. Kondrup og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Horsens Købstads Ekstraret indankede Sag, der i 1ste Instans tilige angik de Medtiltalte Peder Pedersen og Hans Christian Edvard Rasmussen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, tiltales Arrestanten Anders Peter Andreasen for Tyveri.

Arrestanten er født den 28 November 1859 og har tidligere, foruden at han i Politiretten har vedtaget en Bøde af 20 Kr. for Overtrædelse af Lov om Jagten af 8 Maj 1894 § 12 samt 4 Gange har været straffet alene for Betleri, været anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 22 Oktober 1889 efter Straffelovens §§ 253 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Højesterets Dom af 25 April 1890 efter Straffelovens § 238 med samme Art Fængsel i 8 Dage, ved samme Rets Dom af 12 November 1891 efter Straffelovens § 100, 1ste Stykke, med samme Art Fængsel i 5 Dage, ved samme Rets Dom af 9 November 1892 efter Straffelovens § 243, § 251, jfr. § 46, og § 101 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved samme Rets Dom af 3 Januar 1901 i Medfør af Straffelovens § 246, 1ste Stykke, som for anden Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stykke, efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 11 Marts 1902 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 19 December 1910 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved Højesterets Dom af 15 Marts 1912 dels i Medfør af Straffelovens § 246 efter dens § 231, 1ste Led, som for 3die Gang begaaet simpelt Tyveri, dels i Medfør af dens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Endvidere har Arrestanten ved Aarhus Købstads Ekstraret været under Tiltale for Bedrageri, for hvilket Forhold han dog ved nævnte Rets Dom af 26 Januar 1891 blev frifunden.

Ved Arrestantens egen Erkendelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har udvist følgende Forhold:

Den 9 Juli d. A. traf Arrestanten i Horsens sammen med ovennævnte Pedersen og Rasmussen. Efter at de alle tre i hinandens Selskab om Eftermiddagen havde nydt en Del Brændevin ved Havnen, blev de, da de var blottede for Penge, efter at Pedersen havde henvendt deres Opmærksomhed paa, at de kunde sælge en Dynge gammelt Jern (Kabeltraad), som henlaa paa Imprægneringsanstaltens Plads ved Havnen, enige om at skaffe sig Penge ved at sælge Jernet. Efter hvad Arrestanten og Rasmussen have forklaret, havde Petersen forinden paa deres Tilspørgsel erklæret at have faaet Lov — efter Rasmussens Udsagn af nogle Arbejdere — til at tage Jernet; Pedersen har imidlertid benægtet at have sagt dette, ligesom han har erkendt ikke at have haft saadan Tilladelse, men han har indrømmet at have sagt til de Andre, at han nok skulde »klare det«. Arrestanten begav sig derpaa, ledsaget af Rasmussen, med to Prøver af Jernet, som efter Arrestantens Forklaring var udtagne af Pedersen, efter Rasmussens Forklaring af Arrestanten, til Brændehandler Anders Jensen, hvem han, idet Rasmussen blev udenfor, gik ind til og forespurgte, om han efter Prøverne vilde købe noget Jern, som Arrestanten havde liggende ved Havnen, og da Jensen havde erklæret at ville købe Jernet for en

Øre Pundet, laante Arrestanten en Trækvogn af ham for derpaa at bringe det. Arrestanten og Rasmussen kørte Trækvognen ned til Havnen og stillede den umiddelbart udenfor det Imprægneringsanstaltens Plads omgivende Hegn, hvorefter de i Forening med Pedersen, der var kommen tilstede med en Greb, gik ind paa Pladsen og læssede en Del af Jerndyngen, der laa op til Hegnet paa det Sted, udenfor hvilket de havde hensat Trækvognen, op paa denne. Alle tre kørte derpaa Vognen til Brændehandler Jensen, hos hvem de aflæssede det paa den værende Jern, og efter at have meddelt ham, at de vilde komme med et Læs til, samt efter at Arrestanten forgæves havde anmodet ham om et Forskud paa Betalingen af 1 Kr., kørte de Vognen tilbage til Havnen og stillede den samme Sted som forrige Gang, hvorpaa de læssede Resten af Jerndyngen, der udgjorde et Læs af omtrent samme Størrelse som det første, paa Trækvognen. Kort efter, at de havde sat Vognen i Gang for at køre Læsset til Jensen, blev de imidlertid standsede af Imprægneringsanstaltens Direktør, paa hvis Ordre de kørte Vognen tilbage for at aflæsse Jernet, men just som de skulde begynde herpaa, blev de anholdte af Politiet, til hvem Jensen, der havde fattet Mistanke om, at Jernet ikke tilhørte Arrestanten og hans Fæller, havde gjort Anmeldelse om det Passerede. Det hos Brændehandler Jensen aflæssede Jern er opvejet til 204 kg og vurderet til 4 Kr. 8 Øre, og efter Arrestantens og hans Fællers Formening havde det andet Læs Jern en Værdi af 4 Kr. Jernet tilhørte de danske Statsbaner, der har faaet det tilbageleveret, og paa hvis Vegne Krav paa Erstatning er frafaldet.

Arrestanten har erklæret, at han »troede« paa Rigtigheden af Pedersens Udtalelser om, at han havde Lov til at tage Jernet, som, efter hvad Arrestanten først skønnede, højst havde en Værdi af et Par Kroner, og at han ellers ikke vilde have været med dertil. Selv afsat fra, hvorvidt Pedersen, der var en Del beruset, virkelig er fremkommen med den nævnte Udtalelse, kan det imidlertid ikke antages, at Arrestanten, som bl. a. lever af at sælge gammelt Jern, og som har indrømmet, at han inden Trækvognen læssedes anden Gang, kom til Erkendelse af, at Jerndyngens Værdi vel nok vilde være en halv Snes Kroner, har skænket en saadan Udtalelse Tiltro, og han vil derfor for sit ovenanførte Forhold være at anse i Medfør af Straffelovens § 246, 1ste Stykke, efter dens § 232, 1ste Led, jfr. § 47, som for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238, jfr. § 47, som for 7de Gang begaaet Hæleri med en Straf, der efter Omstændighederne findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger i 1ste Instans, forsaavidt Arrestanten angaar, ligeledes billiges, vil saaledes, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

Torsdag den 2 Oktober.

Nr. 366.

Højesteretssagfører Bagger

mod

Christian Emanuel Larsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 1 Juli 1913: Arrestanterne Christian Sørensen og Christian Emanuel Larsen bør straffes, Sørensen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fyrretyve Dage, Larsen med Forbedringshusarbejde i otte Maaneder samt in solidum udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Glasius, 25 Kr. og til Defensor, Sagfører Sebbelov, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 August 1913: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførererne Heise og Sørensen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Emanuel Larsen til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Emanuel Larsen er under nærværende fra Aarhus Købstads Ekstraret indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik en Medtiltalt, nedenævnte Christian Sørensen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 11 Oktober 1886, har tidligere været anset ved Nakskov Købstads Ekstrarets Dom af 27 December 1901 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 5 Dage, ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 16 Juni 1909 efter Straffelovens § 245 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 9 Maj 1911 efter

Straffelovens §§ 210 og 230, 1ste Stk., jfr. § 246, samt efter § 243 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved samme Købstads Politirets Dom af 12 Marts 1913 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. midlertidig Straffelovs § 8, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 12 Dage, hvorhos han inden Aarhus Købstads Politiret den 22 Februar 1909 for Vold har vedtaget en Bøde paa 200 Kr. og inden Østerlshjerg og en Del af Sønderhald Herreders Politiret den 9 December 1912 for ulovlig Omløben med Varer en Bøde af 15 Kr. Endvidere har der i Aaret 1909 ved Aarhus Købstads Politiret været indledet en Undersøgelse mod Arrestanten for Tyveri, uden at der dog ses at være beordret Tiltale mod ham.

Efter at Metalopkøber Christian Jørgensen i København den 27 Maj d. A. til Politiet i Aarhus havde anmeldt, at der i Tiden efter den 22 s. M. var frastjaalet ham en Sæk Zinkaffald og en Sæk Messingspaaner, der havde henstaaet i Sømandshjemmets Port i Havnegade i Aarhus, blev det under den derpaa indledede Undersøgelse oplyst, at tvende tidligere straffede Personer efter Anmodning af fornævnte Christian Sørensen den 24 s. M. havde solgt Sækken med Zinkaffald til en Metalopkøber i Aarhus for 4 Kr. 41 Øre, hvoraf Sørensen havde udbetalt dem hver 1 Kr., medens Messingspaanerne af Arrestanten var solgte til en Gørtler i Aarhus for 4 Kr. 80 Øre.

Til en Politirapport forklarede derhos Arrestanten og Sørensen overensstemmende, at Sidstnævnte havde købt de ommeldte Sække med Metalaffald af en dem ubekendt Mandsperson, som de havde truffet paa Hjørnet af Havnegade og Mindebrogade i Aarhus, men i et derefter afholdt Forhør forklarede Sørensen, at han den 24 Maj d. A. havde stjaalet Sækkene i Sømandshjemmets Port, hvor han tilfældig havde indfundet sig, og at han efter at have baaret Sækkene hen til Kafé »Aalykke« i Aarhus anmodede Arrestanten om at sælge Messingspaanerne, som han opgav at have købt, samt at han og Arrestanten drak det ved Salget indkomne Beløb op. Senere ændrede Sørensen denne Forklaring, som han vil have afgivet for at redde Arrestanten, der paa Grund af tidligere Straffedomme stod til en høj Straf, derhen, at han den 24 Maj d. A. om Eftermiddagen, da han og Arrestanten opholdt sig paa den ovennævnte Kafé, meddelte Sidstnævnte, at der henstod et Par Sække med Metalaffald i Sømandshjemmets Port, samt at Arrestanten straks svarede: »Lad os faa fat i dem«, og derpaa afhentede Sækkene.

Paa Forehold af sidstnævnte Forklaring erkendte Arrestanten derpaa at have afhentet Sækkene og bragt dem hen til Kafé »Aalykke«, hvorefter han fulgtes med Sørensen til den ovennævnte Gørtler, til hvem han, medens Sørensen stod udenfor, solgte Messingspaanerne for 4 Kr. 80 Øre, hvoraf han modtog 1 Kr. 80 Øre, medens Sørensen beholdt Resten, men hans Forklaring gaar iøvrigt ud paa, at Sørensen anmodede ham om at afhente Sækkene og paa Forespørgsel opgav, at de tilhørte ham, samt at han (Arrestanten) ved Afhentningen af Sækkene handlede i fuldkommen god Tro til Sørensens lovlige Adkomst til dem. Endvidere forklarede Arrestanten, at Sørensen efter den 28 Maj d. A. at være anholdt som sigtet for Tyveri af Sækkene saa Lejlighed til at sætte sig i Forbindelse med Arrestanten, med hvem han da traf Aftale om den af dem oprindelig afgivne Forklaring om Købet af Metalaffaldet.

Sørensen har efter at være gjort bekendt med Arrestantens Forklaring erkendt Rigtigheden af den, forsaavidt angaar den omhandlede Aftale mellem dem, hvorimod han iøvrigt forklarede, at han den 24 Maj tilfældig havde bemærket Sækkene i Sømmandshjemmets Port, at han senere paa Dagen, da han kom i Drikkelag med Arrestanten paa Kafé »Aalykke«, halvt i Spøg udtalte til Arrestanten: »Der staar 2 Sække med Metalaffald i Sømmandshjemmets Port, skal vi ikke have fat i det?« uden at det var hans egentlige Mening at stjæle Sækkene eller opfordre Arrestanten hertil, men at Arrestanten straks forlod Beværtningen med Bemærkning, at han vilde hente Sækkene, at han ikke ved den paagældende Lejlighed har udtalt, at Sækkene var hans Ejendom, hvilken Forklaring han dog senere har ændret derhen, at han, da han var en Del beruset, ikke bestemt tør benægte at have udtalt sig saaledes, men at han intet mindes herom og føler sig overbevist om, at Arrestanten paa Grund af Sørensens hele Adfærd har været ganske klar over, at Sækkene ikke tilhørte denne, og at han — som ogsaa af Arrestanten forklaret — sendte denne alene ind til Gørtleren, fordi han »generede« sig for selv at sælge Sækkene til denne, hvis Svende alle kendte ham.

Sækken med Messingspaanerne samt en Sæk med en Del af Zinkaffaldet ere bragte tilstede under Sagen og efter at være vurderede hver Sæk til 5 Kr. udleverede til Jørgensen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Ligesom nu den af Arrestanten, hvis oprindelige Forklaring efter hans egen Erkendelse har været løgnagtig, givne endelige Fremstilling i sig selv er mindre sandsynlig, idet der ikke er oplyst nogen rimelig Grund til, at Sørensen, saafremt han ønskede Sækkene overførte til Kaféen, ikke selv afhentede dem, saaledes er den ogsaa i afgjort Strid med Sørensens Forklaring, hvorhos Arrestantens Paastand om, da han afhentede Sækkene, at have troet paa Sørensens Ejendomsret til disse, er uden virkelig Støtte i det Oplyste. Herefter samt under Hensyn til, at Sørensen ikke kan antages i Strid med Sandheden at have villet kaste Skylden for Tilegnelsen over paa Arrestanten, at denne ved Salget af Spaanerne overfor Køberen fremkom med løgnagtige Opgivender om sin Adkomst, og at det af Arrestanten modtagne Udbytte ikke staar i rimeligt Forhold til det af ham udførte Arbejde, findes der at maatte gaas ud fra, at Arrestanten, der tidligere gentagende mod sin Benægtelse er dømt for Ejendomsindgreb, med Bevidsthed om, at Sækkene ikke tilhørte Sørensen, har tilegnet sig disse. Det maa derfor billiges, at han for sit i foranførte Henseende udviste Forhold er anset i Medfør af Straffelovens § 246 som for 3die Gang begaaet simpelt Tyveri efter bemeldte Lovs § 231, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger i 1ste Instans for Arrestantens Vedkommende ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Nr. 287. Højesteretssagfører Asmussen

mod

Mads Peder Kristian Kristensen (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 18 Marts 1913: Tiltalte, Slagter Mads Peder Kristian Kristensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Valeur, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Dejgaard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Maj 1913: Tiltalte Mads Peder Kristian Kristensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Heise, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 40 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 40 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Mads Peder Kristian Kristensen til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hammerum Herreds Ekstraret indankede Sag er Mads Peder Kristian Kristensen sat under Tiltale for Bedrageri.

Tiltalte er født den 15 Juni 1873 og har tidligere, foruden at han ved nærværende Rets Dom af 15 Februar 1904 er frifunden under en mod ham for bedragerligt Forhold anlagt Sag, ved Rindsglum Herreders Ekstrarets Dom af 17 December 1906 været anset efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, med simpelt Fængsel i 8 Dage, saaledes at Straffens Fuldbyrkelse udsattes, og Straffen efter 5 Aars Forløb bortfaldt paa de i Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser.

Det er ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det isøvrigt Oplyste til-

strækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Mandagen den 16 December f. A. solgte Bolsmand Christen Søndberg af Langelund til Tiltalte en ældre, sortbroget Ko for 125 Kr., saaledes at Koen den 19 s. M. skulde leveres paa Tiltaltes Bopæl i Hammerum. Da Sælgeren nævnte Dag indfandt sig med Koen som aftalt, var Tiltalte imidlertid ikke i Stand til at betale Købesummen, men da Koen ikke kunde taale at gaa tilbage, blev den staaende hos Tiltalte, efter at det var bleven aftalt, at Søndberg skulde beholde Ejendomsretten over den, der først skulde overdrages Tiltalte, naar denne havde betalt Koen, hvilket, efter hvad der, som det maa antages, videre blev aftalt, skulde ske den 21 s. M. Uagtet Tiltalte saaledes var uberettiget til at disponere over Koen, der tilhørte Søndberg, solgte han den 20 s. M. i Herning, hvorhen han ifølge sin Forklaring havde bragt den for at sætte den i Foder, for 100 Kr., som han har forbrugt til Indkøb af Varer og Betaling af Gæld m. m. Da Søndberg, der den 21 s. M. forgæves søgte Tiltalte paa dennes Bopæl, den 22 s. M. traf Tiltalte, foregav denne, efter hvad Søndberg edelig har forklaret, at Koen ikke var solgt, men sat paa Foder. Efter at der var indledet Undersøgelse mod Tiltalte, har denne den 16 Januar d. A. betalt Søndberg et Afdrag paa 40 Kr., medens han iøvrigt har erklæret sig ude af Stand til at betale sin Skyld til ham.

Der er ikke under Sagen nedlagt Paastand om Erstatning.

For sit Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 253, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Nr. 274. Højesteretsadvokat Hansen

mod

Rasmus Rasmussen (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Tyrsting-Vrads Herreders Ekstrarets Dom af 12 Februar 1913: Tiltalte, Bolsmand Rasmus Rasmussen af Sejet, bør henlægges i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Warberg, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Mortensen, 15 Kr. og derhos udrede i Erstatning til Bolsmændene Jens Nielsen og Mathias Jensen, begge af Løvet Mark, henholdsvis 72 Kr. og 102 Kr. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 April 1913: Tiltalte Rasmus Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder. I Henseende til Erstatningerne og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, i Salær hver 25 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. De ikendte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus Rasmussen til Højesteretssagførerne Hansen og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Tyrsting-Vrads Herreders Ekstraret indankede Sag er Bolsmand Rasmus Rasmussen af Sejset, der er født den 17 Maj 1876, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Den 22 November f. A. om Aftenen var Bolsmændene Jens Nielsen, kaldet Dragon, og Mathias Jensen samt Husmand Peter Nielsen, alle af Løvet, paa Hjemvejen fra Salten, hvor de havde været for at hæve Mejerioverskud, gaaede ind hos Købmand Agerskov i Bryrup, med hvem de kom i Handel om en Plag og et Føl, og da nu Tiltalte, der ligeledes havde været i Salten for at hæve Mejerioverskud, ved Ellevetiden kom tilstede hos Agerskov, opstod der mellem Jens Nielsen og Tiltalte en Ordstrid, som gik over til Haandgribeligheder, hvorunder der tilføjedes Jens Nielsen og Mathias Jensen forskellig Overlast.

Den 23 November undersøgte Jens Nielsen af Distriktslægen i Brædstrup, der i en samme Dag udstedt Erklæring har beskrevet de ham tilføjede Læsioner saaledes:

1. Paa Toppen af Issen et Femogtyveøre stort, ind til Benhinden gaaende kontunderet Saar med udrevne Rande.

Færdig fra Trykkeriet den 9 Oktober 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 28.

Torsdag den 2 Oktober.

2. Paa venstre Kind mellem Øjekrog, Mundvig og Ørelap 2 parallelle, ligeledes kontunderede, men mindre dybe og mindre udrevne Saar, det øverste 3 cm langt, det nederste 1 cm.

3. En Kindtand i venstre Underkæbe slaaet løs.

4. En ret betydelig Hævelse paa Indsiden af Kinden og ned i Svælget, saa Synkning besværes.

Det tilføjes i Erklæringen, at Læsionerne synes frembragte med et stumpt Instrument — maaske en Flaske — der er ført med stor Kraft.

I en ligeledes den 23 November udstedt Erklæring beskriver nævnte Læge de Mathias Jensen tilføjede Læsioner saaledes:

1. Paa Panden over højre Øje et ind til Benhinden gaende Lapsaar med svulne, temmelig skarpe Rande af Størrelse omtrent som en Halvtredsøre.

2. Venstre Øje er helt dækket af det stærkt opsvulmede, blaa-lige, blodfyldte øvre Øjelaag, men ikke selv beskadiget.

3. Over venstre Tinding er et 1 cm langt gabende Saar, om hvilket Bløddelene ere stærkt opsvulmede og Tindingebenet trykket noget ind, hvorved der er fremkommet en let Hjernerystelse.

Det anføres i Erklæringen, at Læsionerne, navnlig Slaget over venstre Tinding ikke er uden Fare.

Om hvad der den 22 November om Aftenen forefaldt mellem Tiltalte og de nævnte Mænd fra Løvet, har Købmand Agerskov afgivet en Forklaring, der gaar ud paa Følgende:

Da Tiltalte indfandt sig hos Vidnet, sad han og de 3 Mænd fra Løvet i et Lagerrum bagved Vaskehuset. Idet nu Tiltalte, forsynet med en Stok, som han paa en tilsyneladende noget truende Maade holdt op for Ansigtet, traadte ind, udbrod Jens Nielsen: »Kommer Du der, din Skidrik?« hvorhos han vistnok greb Tiltalte i Kraven og bebrejdede ham, at han skyldte hans Datter Penge, som han ikke havde villet betale. Tiltalte gav derpaa Jens Nielsen et Slag over Munden, saa hans Tænder kom til at bløde, og Vidnet, der ikke vilde have Spektakel i sit Hus, gik da sammen med Peder Nielsen gennem et tilstødende Vaskerum ud i Gaarden, og de øvrige Tilstedeværende fulgte paa Vidnets Opfordring efter. Idet Tiltalte, Jens Nielsen og Mathias Jensen passerede Vaskerummet, mundhuggedes de og var tilsyneladende ved at »ryge sammen« igen. Vidnet lukkede Dørene til Lagerrum og

Vaskerum og satte en Lygte, som han havde haft tændt, fra sig, hvorfor han blev noget tilbage efter de Andre; men da han derpaa kom ud i Gaarden, saa han Jens Nielsen ligge paa Jorden 8 à 10 Skridt fra Døren. Vidnet gik hen til Nielsen, der klagede sig, og Blodet løb ned over hans Ansigt, saa vidt Vidnet kunde se, fra Panden. Da Vidnet var bleven klar over, at det var Tiltalte, der havde slaaet Jens Nielsen, løb han i den Hensigt at faa fat paa Tiltalte, som imidlertid var forsvunden, hen til Udkørslen til Landevejen, og her blev han opmærksom paa, at Mathias Jensen laa besvimet og stærkt blødende fra Hovedet. Vidnet og en Nabo, Bager Daugaard, der paa dette Tidspunkt var kommet til, blev da enige om at forfølge Tiltalte ud ad Vejen; men de fandt ham ikke og vendte tilbage. Mathias Jensen laa da endnu besvimet, men kort efter fik Daugaard og Peter Nielsen ham paa Fode og paa Vej hjem. Agerskov har tilføjet, at Tiltalte efter hans Formening kun havde været inde i Lagerrummet i alt ca. 5 Minutter, og at de ikke havde været udenfor mere end 3 à 4 Minutter, før Vidnet fandt Jens Nielsen liggende paa Jorden.

Bolsmand Peter Nielsen har forklaret, at Tiltalte, da han havde indfundet sig hos Agerskov, kom op at mundhugges med Jens Nielsen, uden at Vidnet tør sige, hvem der begyndte. Vidnet husker, at Jens Nielsen spurgte, hvad Tiltalte vilde, hvortil Tiltalte svarede: »Hvad kommer det Dig ved, din Kanon?« Derimod husker han ikke, om Jens Nielsen benyttede Udtrykket »Skidrik«. Vidnet saa ikke noget til, at Tiltalte slog Jens Nielsen inde i Lagerrummet; men han husker, at Agerskov forlangte, at de skulde gaa. Vidnet hørte iøvrigt ikke Spektakel eller Slagsmaal, inden han kom ud i Gaarden, men hørte der Jens Nielsen sige, at Tiltalte havde slaaet ham i Hovedet, og at han var bleven slaaet til Jorden, og Vidnet kunde se, at han blødte stærkt fra Tindingen. Straks efter fandt de Mathias Jensen liggende bevidstløs paa Jorden omtrent ved Indkørslen fra Landevejen, og det varede lidt, inden de fik Liv i ham. Da de omsider, tildels ved Bager Daugaards Hjælp, havde faaet ham paa Benene, begyndte Vidnet og de 2 andre Mænd fra Løvet at gaa hjemad, og da de naaede Enden af Bryrup Langsø, sprang Tiltalte frem fra noget Krat og sagde, at hvis de ikke havde faaet Prygl nok, kunde de faa nogle flere. Vidnet raadede imidlertid Tiltalte til at afholde sig fra Flaandgribeligheder og fulgte ham hjem for at holde ham fra de Andre. Peter Nielsen har særlig bemærket, at han er ret sikker paa, at Jens Nielsen ikke havde nogen Stok med sig den omhandlede Aften, og han vil ikke ude i Gaarden have set Jens Nielsen eller Mathias Jensen gaa ind paa Livet af Tiltalte eller true ham, ligesom han ej heller vil have opfordret dem til at lade Tiltalte være.

Tiltalte har forklaret, at han den ommeldte Aften gik ind i Købmand Agerskovs Forretning for at bestille Klid, og at Jens Nielsen (Dragon) da straks uden Anledning begyndte at »ævle« sig ind paa ham. Han mindes ikke at have slaaet Jens Nielsen inde i Lagerrummet. Agerskov sagde, at han ikke vilde have »Vrøvl« derinde, men at de, hvis de havde noget at jævne, skulde gaa udenfor, hvorpaa han lukkede dem ud i Gaarden, idet han selv fulgte med. Paa Vejen ud sparkede en af Mændene fra Løvet ham over Skinnebenet uden dog at tilføje ham videre Men, og da de kom udenfor, begyndte Jens

Nielsen at vælte sig ind paa ham og truede ham med Prygl. Jens Nielsen og Mathias Jensen stillede sig derhos hver paa sin Side af ham og raabte: »Kom an!« Da han nu ikke kunde holde dem fra Livet, og Jens Nielsen hævdede sin Stok mod ham, sagde han først, at de skulde lade ham være, da han i modsat Fald vilde slaa fra sig, og da det ikke hjalp, samt da Peter Nielsen ligeledes forgæves havde opfordret dem til at lade ham være, slog han Jens Nielsen med Stokken. Det var ret taaget, og han kunde derfor ikke se, hvor han ramte, ligesom han ikke ved, om Jens Nielsen faldt. Mathias Jensen gik derefter igen ind paa ham, hvorfor han trak sig tilbage henimod Udkørslen til Landevejen, og først da Mathias Jensen paa P. Niensens Anmodning om at lade Tiltalte være svarede Nej, slog han Mathias Jensen med Stokken, saa han faldt om. Tiltalte ved ikke, hvor han ramte, eller om han sigtede efter Hovedet. Derefter løb Tiltalte sin Vej ned til Søen, hvor han noget efter hørte, at der kom Folk, nemlig de 3 Mænd fra Løvet; men han nægter at have ligget paa Lur efter dem for at overfalde dem og at have truet dem med flere Prygl. Tiltalte har hævdet, at han kun tildelte Jens Nielsen og Mathias Jensen hver et Slag med Stokken, og at de Saar, de have paadraget sig, mulig delvis hidrøre fra Fald i Gaarden — der for Størstedelen er brolagt.

Bolsmand Jens Nielsen, kaldet Dragon, der er 49 Aar gammel, har forklaret, at det nok kan være, at han, da Tiltalte den omhandlede Aften traadte ind i Agerskovs Lagerrum, kaldte ham for en »Skidrik« og krævede ham for Penge. Han mindes paa den anden Side, at Tiltalte udskældte ham for en »Kanon«. Efter Jens Niensens videre Forklaring havde Tiltalte fat i Brystet paa ham og slog ham over Munden, saa at han endnu den 3 December ved sit Møde i Retten havde et lille Saar paa Overlæben. Da de paa Agerskovs Opfordring forlod Lagerrummet, gik Tiltalte først, og Tiltalte blev hverken puffet eller sparket paa Vejen ud i Gaarden. Ligesom han kom ud i Gaarden, blev han, der saa lidt som Mathias Jensen havde Stok med sig, ramt i Hovedet af Tiltaltes Stok. Efter hvad han antager, fik han først et Slag i Baghovedet paa højre Side og derefter et eller vistnok 2 paa venstre Kind, og han mener, at han besvimede ved Slagene. I hvert Fald hjalp vistnok Agerskov ham op, og han blødte da fra Saarene. Kort efter kom Bager Daugaard tilstede, og de fandt da Mathias Jensen liggende besvimet omtrent ved Udkørslen til Landevejen. Efter at Mathias Jensen var bragt paa Benene, vilde Daugaard have dem hen paa Gæstgivergaarden, for at de kunde blive vaskede af; men da de var komne omtrent derhen, opgav de det og begyndte at gaa hjemad sammen med Peter Nielsen. Omtrent ved Enden af Bryrup Langsø sprang Tiltalte frem fra et Krat og truede dem med flere »Klø«; men Peter Nielsen beroligede ham og gik med ham. Jens Nielsen har sluttelig forklaret, at han paa dette Tidspunkt skiltes fra Mathias Jensen og gik hjem, og at han paa Vejen var inde hos en Bolsmand paa Løve Mark, hvor han blev vasket af. Klokken var godt 11, da han kom der, og han var da meget medtaget.

Bolsmand Mathias Jensen, der er 64 Aar gammel, har forklaret, at han den 22 November f. A. tidligere paa Dagen havde været hos Tiltalte og krævet et Beløb af 12 Kr., som han havde tilgode, men

som Tiltalte imidlertid ikke saa sig i Stand til at betale. De skiltes i Fredelighed, og han bebrejdede ikke Tiltalte, at han ingen Penge havde. Han husker, at Tiltalte om Aftenen inde i Agerskovs Forretning kom i Ordstrid med Jens Nielsen, og at Agerskov sagde, at de skulde gaa ud. Paa Grund af den ham overgaaede Vold vil han ikke kunne mindes mere angaaende Enkelthederne af, hvad der skete, inden de kom ud af Agerskovs Hus. Ej heller husker han, om Jens Nielsen og Tiltalte skændtes, efter at de var komne udenfor. Derimod staaer det dunkelt for ham, som om han saa Tiltalte slaa Jens Nielsen; men han ved ikke, hvor mange Gange Tiltalte slog ham. Kort efter, og uden at han mindes, at han og Tiltalte havde været i Skænderi, slog Tiltalte ham, der da vistnok befandt sig omtrent ved Udkørslen af Agerskovs Gaard, og Tiltalte maa have slaaet ham flere Gange, formentlig med en Stok. Ved Slagene faldt han om og var vistnok besvimmelst i længere Tid. Han blev hjulpen op af Agerskov samt af Bager Daugaard, der endvidere tørrede Blodet af ham. Han ved ikke, hvorledes han kom hjem; men han faldt undervejs og maa have ligget besvimmelst flere Timer, idet Klokkeren var mellem 4 og 5 om Natten, da han naaede sit Hjem.

Handelslærling Aage Benn, der er i Agerskovs Tjeneste, har forklaret, at han den ommeldte Aften fra sit Værelse hørte højroestet Tale i Kontoret eller Lagerrummet, uden at han dog opfattede det som Skændemaal eller Slagsmaal. Da han derefter hørte, at Personerne forlod Kontoret, sprang han og Agerskovs anden Lærling, der delte Værelse med Vidnet, op af deres Senge og hen til Vinduet, der vender ud til Gaardspladsen. Det var imidlertid saa mørkt, at de intet bestemt kunde skelne; men de kunde se nogle Personer, der skændtes lidt, og de hørte en af dem, vistnok Tiltalte, sige: »Skylder jeg Dig Penge?» og lige derefter hørte de et Slag, men kun et, og saa en Person falde til Jorden omtrent midt paa Gaardspladsen, hvorhos de hørte den Paagældende raabe: »Han slog mig oven i Hovedet!« ligesom de hørte Personen græde. Dette skete ikke et Minut efter, at Personerne var komne ud i Gaarden, og Vidnet havde ikke Indtrykket af, at der forinden havde været Slagsmaal, eller at den Person, der slog, brugte sin Stok for at frigøre sig for Andre, der trængte ind paa ham.

Malerlærling Hans Jensen af Bryrup, der bor i et Værelse, hvorfra han kan se ned i Agerskovs Gaard, har forklaret, at han en Aften i November Maaned f. A. mellem Kl. 10 og 11 hørte Spektakel fra Agerskovs Forretning, hvorfor han stod op af sin Seng, og han kunde da fra sit Vindue se, at Agerskov lyste nogle Folk ud fra sit Vaskehus med en Lygte, som han derefter slukkede udenfor Huset, og blandt Personerne kendte Vidnet Tiltalte. Et Øjeblik derefter stod nogle Personer ude i Gaarden, og uden at de sloges eller trængte sig ind paa hinanden, skændtes de om, hvorvidt den ene skyldte den anden Penge. Derefter hørte Vidnet, formentlig højst 1 à 2 Minutter efter, at Personerne var komne ud fra Vaskehuset, et Slag som af en kraftig Lus-sing, ligesom han hørte, at en gav sig til at græde. Vidnet tog da sit Tøj paa og gik ned, og han hørte da en Mand raabe paa Agerskov, at han skulde komme ud, da Mathias laa og var ved at dø, og lidt efter saa Vidnet en Person, der maa have været Mathias Jensen, ligge som død eller besvimmelst ved Indkørslen til Agerskovs Gaard.

Tiltalte har hævdet, at han den ommeldte Aften, om han end havde nydt nogle Drikkevarer, ikke var synderlig paavirket af Spiritus, og Mathias Jensen har forklaret paa samme Maade om sig selv og Jens Nielsen; men efter det iøvrigt Foreliggende maa det ikke desto mindre antages, at de Alle have været kendelig beskænkede.

Den Stok, hvormed Tiltalte slog Jens Nielsen og Mathias Jensen, er bragt til Stede under Forhøret og beskrives som en almindelig Egestok, 90 cm lang og gennemsnitlig $2\frac{1}{4}$ cm tyk, med et rundbøjet Haandtag. Stokken er forsynet med Dupsko af Metal. Ca. 16 cm fra neden har den været knækket halvt over, men er slaaet sammen med 4 Smaasøm.

I en den 10 Januar d. A. afgiven yderligere Erklæring har Distriktslægen udtalt, at Jens Nielsen da var fuldstændig helbredet, og at han havde været rask siden den 12 December 1912, men at han havde beholdt et 5 cm langt, noget vansirende Ar, der strakte sig tværs over venstre Kind, lidt nedenfor Øret. Jens Nielsen, der efter sin Fremstilling har været uarbejdsdygtig i 14 Dage, har paastaet sig hos Tiltalte tilkendt i Erstatning for Udgifter til Læge og Medicin 42 Kr. og for Svie og Smerte samt Næringstab 30 Kr.

I en Erklæring af samme Dag har Distriktslægen udtalt, at Mathias Jensen da var næsten, men ikke fuldstændig helbredet, at Saaret over højre Øje var lægt med et noget vansirende trekantet Ar, at Hævelsen af venstre Øje var fuldstændig svunden, og at Saaret i venstre Tinding, som havde været lægt den 20 December, senere var brudt op og endnu ikke lægt paany, men rimeligvis snart vilde være det. Ved sit Møde i Retten samme Dag forklarede Mathias Jensen, at han havde ligget syg i 14 Dage og senere havde været daarlig og haft Smertes, samt at han havde været uarbejdsdygtig omtrent lige siden den 22 November, bl. a. ogsaa fordi han ikke kunde taale at komme ud i Kulden. Han har paastaet sig hos Tiltalte tilkendt i Erstatning for Udgifter til Læge og Medicin 52 Kr. samt for Svie, Smerte og Næringstab 50 Kr.

Tiltalte har erklæret sig villig til at betale Jens Nielsen og Mathias Jensen deres Udgifter til Læge, hvorimod han iøvrigt har protesteret mod de nedlagte Erstatningspaastande. Disse ere ved Underrettsdommen tagne til Følge.

Idet nu Tiltaltes Fremstilling, forsaavidt den gaar ud paa, at han ved den under Sagen omhandlede Lejlighed handlede i Nødværge, efter det Oplyste maa anses stridende mod Sandheden, samt da Tiltalte, selv om de Jens Nielsen og Mathias Jensen tilføjede Læsioner delvis maatte hidrøre fra Fald i Gaarden, maa bære Ansvaret for dem alle, vil han for sit i foranførte Henseende udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.

Med Hensyn til Erstatningerne . . . vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Nr. 367. Højesteretsagfører Lunn

mod

Hans Claudi Hammer (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 4 Juli 1913: Arrestanten Hans Claudi Hammer bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører J. P. Nielsen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 August 1913: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Nissen og Overretssagfører H. F. Helweg-Larsen, betaler Arrestanten Hans Claudi Hammer 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Claudi Hammer til Højesteretsagførerne Lunn og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Roskilde Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Hans Claudi Hammer sat under Tiltale for Tyveri eller Hæleri.

Arrestanten er født den 12 August 1875 og foruden 'gentagne Gange for Betleri tidligere anset bl. a. for Tyveri ved:

1) Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 29 Januar 1910 efter Straffelovens §§ 228 og 275, jfr. § 270, disse §§ sammenholdte med midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage,

2) nærværende Rets Dom af 1 November 1911 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 §§ 13 og 8, med lige Straf og

3) Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 22 April 1912 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar,

samt senest anset ved nævnte Birks Politiretsdom af 17 Marts 1913 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 42 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 9 Maj d. A. anmeldte den hos Sadelmagermester Carl Georg Greisen i Roskilde arbejdende Tapetserersvend Hans Christian Andreasen til Politiet i Roskilde, at der i Tiden fra Kl. 7 Aften den foregaaende Dag og til om Morgenen Kl. 6 Anmeldelsesdagen fra et Vindue i hans Mesters uafaaede Værkstedslokale, der befinder sig i Stueetagen i Gaarden til Ejendommen, Skomagergade Nr. 26 i Roskilde, var blevet frastjaalet ham en firkantet sort Lædertaske, som indeholdt forskelligt Sadelmagerværktøj. En Lædertaske som den bortkomne og indeholdende det væsenligste af det som bortkommet opgivne Værktøj indleveredes som Hittegods til Politiet i Ringsted den 18 s. M., idet Finderen forklarede, at han havde fundet Tasken ved den Ejendom i Ringsted, hvor han boede.

Saa vel Sadelmager Greisens Søn, Aage Peter Johan Greisen, som Mursvendene Carl Georg Petersen og Ludvig Vilhelm Johannes Vogel, hvilke tvende Sidstnævnte logerede hos Sadelmager Greisen, have som Vidner forklaret, at en Mandsperson, der efter deres Formening — men uden at de med Sikkerhed tør udtale sig herom — var identisk med Arrestanten, den 8 Maj d. A. indfandt sig i den ovenfor nævnte Gaard. Vidnerne Petersen og Vogel have forklaret, at den Paagældende, der var en Del beruset, bl. a. var henne ved Døren til Greisens Værksted, men hurtig forsvandt, da han saa sig opdaget af Vidnerne, der rettede Spørgsmaal til ham.

Arrestanten, der den 9 Maj om Aftenen ved 7-Tiden forgæves henvendte sig paa Forplejningsstationen i Ringsted, men derefter begav sig til København, hvor han anholdtes, har erkendt, at han den 8 s. M. passerede Roskilde paa Vej fra København. Med Hensyn til den bortkomne og igen fundne Lædertaske med Indhold har han, der i det over ham den 25 Maj ved Københavns Kriminal- og Politiret afholdte saakaldte Grundlovsforhør nægtede at have været i Besiddelse af Tasken og det deri værende Værktøj, i Forhørene i Roskilde Købstads Politiret den 28 Maj, den 2 og 11 Juni d. A. forklaret, at han var i Besiddelse af disse Genstande, da han den 9 om Morgenen vaagnede i en Halmstak i Nærheden af Roskilde, og at han kastede dem fra sig i Ringsted i en Gaard, efter at han paa Forplejningsstationen der havde erfaret, at man eftersøgte en Mand, som havde stjaalet en Taske. Hvorledes han er kommet i Besiddelse af Tasken med Indhold, har Arrestanten ikke villet kunne erindre, idet han efter sin Forklaring under sit Ophold i Roskilde har drukket en Del Spiritus, saaledes at han ikke vil kunne huske, hvad han derefter foretog sig, før han som ovenfor ommeldt vaagnede op i Halmstakken. I Forhøret den 17 Juni d. A. har Arrestanten imidlertid taget denne Forklaring tilbage og fragaaet overhovedet at have været i Besiddelse af nogen Taske, og som Aarsag til, at han tidligere havde forklaret som ommeldt, angivet, at den Betjent, der havde hentet ham i København, havde tilraadet ham at vedgaa, at han havde været i Besiddelse af Tasken med Indhold, idet Arrestanten da mulig kunde vente at blive understøttet af Fængselshjælpen.

Til denne sidste Forklaring, der i det væsentlige modsiges af den paagældende Betjents Udsagn under Sagen, vil der imidlertid ikke kunne tages noget Hensyn, og Arrestantens først afgivne Forklaring om at have været i Besiddelse af Tasken, hvilken Forklaring bestrykes ved det i Sagen iøvrigt oplyste, vil herefter være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Sadelmagermester Greisen og Snedker Hans Christian Hansen saavel som Anmelderen, Tapetsererensvend Andreasen, have edelig bekræftet, at den fundne Taske med Indhold, som tilsammen er vurderet til 5 Kr., er den Sidstnævnte tilhørende, og Andreasen har aflagt Ed paa, at den er frakommen ham mod hans Vidende og Vilje. Arrestanten vil herefter være at behandle som den, der uden Hjemmel er funden i Besiddelse af stjaalne Koster, og idet der endvidere efter det Oplyste maa gaas ud fra, at Arrestanten — hvis Fortid stempler ham som en tyvagtig Person, der er tilbøjelig til at søge at unddrage sig Straf for sine Tyverier ved Benægtelse — ved den omspurgte Lejlighed selv har tilegnet sig Tasken med Indhold, og da der endelig ikke efter det Oplyste findes Anledning til at antage, at Arrestanten ved den paagældende Lejlighed skulde have været saaledes paavirket af Spiritus, at han ikke vidste, hvad han foretog sig, vil han for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, være at anse med en Straf, der passende findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og da Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at udrede, billiges, er kommen til samme Resultat, vil denne i det Hele være at stadfæste.

Fredag den 3 Oktober

Nr. 368. Højesteretssagfører Asmussen

mod

Hans Vilhelm Numann Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold og Fornærmelse mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 August 1913: Arrestanten Hans Vilhelm Numann Hansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Lemming og Becker, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Vilhelm Numann Hansen til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Vilhelm Numann Hansen, der tiltales for Vold og Fornærmelse mod Politiet, er født den 18 Januar 1890 og anset senest: ved Højesterets Dom af 10 November 1909 efter Straffelovens § 203, jfr. midlertidig Lov 1 April 1905 § 1, 2det Stk., med Tvangsarbejde i 6 Maaneder, ved nærværende Rets Dom af 6 September 1910 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder, og ved Højesterets Dom af 31 Juli 1911 efter Straffelovens § 228 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Politibetjentene Nr. 488, Kayser, og Nr. 622, Lyng, har edelig forklaret, at de den 22 Juni 1913 Kl. ca. 11³/₄ Aften bemærkede, at Arrestanten, som de antog, betlede paa Vesterbrogade, idet han paa en paatrængende Maade henvendte sig til flere Personer, og da Lærling Martin Stevnsgaard Carlsen havde forklaret til dem, at Arrestanten havde betlet af ham — en Forklaring, han som Vidne har gentaget i Retten — anholdt de Arrestanten og vilde føre ham til Politistationen, men paa Vejen hertil satte han sig kraftigt til Modværge, idet han, der har Træben, sparkede med dette og slog om sig som en rasende og vedblev hermed efter at have kastet sig ned paa Gaden, ligesom han udskældte Betjentene, der var i civil Paaklædning, men af hvilke Lyng straks ved Anholdelsen paa Arrestantens Spørgsmaal, om han havde sit Skilt, viste sit Politiskilt, for Sjovere og Labaner m. m. Arrestanten maatte derpaa køres til Politistationen.

Ved Arrestantens Voldshandlinger tilføjedes der kun Betjentene nogle Hudafskrabninger paa Benene.

Arrestanten paastaar at have været saa beruset, at han intet husker af det passerede, men alle tre Vidner har forklaret, at han forekom dem helt ædru, og idet Vidnernes Forklaringer lægges til Grund for Paadømmelsen, vil Arrestanten som Følge af det Anførte være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 101 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder.

Nr. 130. Husmægler **Fr. Loldrup** (Selv)

mod

Murmester A. F. Knudsen (Ingen).

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at yde Appellanten Salær for en ved Appellantens Medvirkning ordnet Ejendomshandel.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 8 September 1911: Indstævnte, Murmester A. F. Knudsen, bør til Citanten, Fred. Loldrup betale 2400 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 25 Oktober 1909, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Maj 1912: Appellanten, Murmester A. F. Knudsen af Frederiksberg, bør for Appelindstævnte, Husmægler Fr. Loldrups Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Juni 1903 oprettedes der imellem Appellanten, Murmester A. F. Knudsen af Frederiksberg, og Ejeren af Thisted Dampmølle, P. C. Bayer, under Medvirkning af Appelindstævnte, Husmægler Fr. Loldrup, en Sluttedel, som senere fuldbyrdedes ved endelig Handel, om Mageskifte af den nævnte Dampmølle og Appellantens Ejendom, Godthaabsvej 44 paa Frederiksberg, hvilken sidste Ejendom ved Handelen ansattes til 240,000 Kr. Under Anbringende af, at Appellanten skylder ham 2400 Kr. i Provision for Anvisning af Køber og Medvirkning ved Handelen Afslutning, har Appelindstævnte under nærværende fra Frederiksberg Birks ordinære Ret hertil indankede Sag i 1ste Instans søgt Appellanten til Betaling af det nævnte Beløb med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 25 Oktober 1909, til Betaling sker, hvorimod Appellanten paastod sig frifunden, og hver af Parterne paastod sig Sagens Omkostninger tillagt skadesløst hos Modparten. Efter at Appelindstævntes Paastand ved nævnte Rets Dom af 8 September 1911 er bleven tagen til Følge, dog saaledes at Sagens Omkostninger

ere ophævede, har Appellanten ved Stævning af 28 s. M. indbragt Sagen her for Retten, hvor han paastaar Underrettsdommen forandret i Overensstemmelse med den af ham i 1ste Instans nedlagte Paastand, medens Appelindstævnte paastaar Dommen stadfæstet. Parterne paastaa derhos gensidig Appellsagens Omkostninger paalagte Modparten.

Til Støtte for sin Paastand har Appellanten anbragt, at det imellem Parterne var en Aftale, at Appelindstævnte ikke skulde have Provision af Appellanten, medmindre denne igen solgte Dampmøllen ved Appelindstævntes Medvirkning, og at denne Betingelse ikke er indtraadt. Appelindstævnte gør derimod gældende, at ingen saadan Betingelse er aftalt, og at den, selv om saa var, er opfyldt, idet Dampmøllen i Efteraaret 1903 blev solgt af Appellanten ved Appelindstævntes Medvirkning.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at fornævnte P. C. Bayer havde anmodet Appelindstævnte om at søge istandbragt et Mageskifte imellem Dampmøllen og en Ejendom i København eller Frederiksberg, og at han har betalt Appelindstævnte et Salær af 2000 Kr. Af direkte Oplysninger om Aftalerne imellem Sagens Parter foreligger kun en Forklaring af et enkelt Vidne, gaaende ud paa, at Appelindstævnte i Vidnets Paahør foreslog Appellanten at mageskifte sin Ejendom paa Godthaabsvej med Dampmøllen og ved denne Lejlighed betingede sig et Salær hos Appellanten af 1 pCt. af Salgssummen, hvis Handelen gik i Orden, samt at Appellanten indvilgede heri. Derimod har oft-nævnte Bayer som Vidne forklaret, at Appelindstævnte har fortalt ham, at Appelindstævnte for at faa Mageskiftet i Stand havde maattet frafalde Krav paa Salær hos Appellanten, mod at denne havde lovet ham et saa meget større Salær, naar Dampmøllen igen blev solgt ved Appelindstævntes Hjælp, medens paa den anden Side den Sagfører, som ordnede Mageskiftet, som Vidne har forklaret, at han »mener at kunne huske«, at Appellanten to Gange — den sidste Gang et Par Aar efter Handelens Afslutning, da Sagføreren tilfældig traf Appellanten og krævede ham for sit Tilgodehavende i Anledning af Handelen —, har sagt til ham, at blandt de Udgifter, Handelen medførte, var ogsaa den, at Appellanten skulde betale Salær til Appelindstævnte.

Da Appelindstævnte, der først over 6 Aar efter Handelens Afslutning har indtalt sit Salærkrav hos Appellanten, og som imod dennes Benægtelse ikke har godtgjort, at Appellantens økonomiske Forhold have begrundet en saadan Tøven, findes at maatte have Bevisbyrden for, at der imellem Parterne er truffet en endelig og ubetinget Aftale om Salæret for hans Medvirkning, og da saadant Bevis ikke findes at være ført, vil Appellantens Sagsfremstilling være at lægge til Grund, og Sagens Afgørelse vil derfor afhænge af, om den ifølge den nævnte Fremstilling satte Betingelse er opfyldt.

I saa Henseende har vel den ovennævnte Sagfører forklaret, at Dampmøllen blev mageskiftet med et Hotel i Viborg, at Appelindstævnte medvirkede ved denne Handel og udførte et stort Arbejde, og at der fremkom en endelig Slutteddel om dette Mageskifte; men da den paagældende, under Sagen i Afskrift fremlagte, Skive den 18 September 1903 daterede Mageskiftekontrakt, der maa antages at være identisk med den omforklarede Slutteddel, ikke er underskrevet, og da der — bortset fra den nysnævnte Forklaring — ikke foreligger

nogen Oplysning om, at Handelen desuagtet var endeligt afsluttet, kan dette ikke imod Appellantens Benægtelse anses tilstrækkeligt godtgjort.

Som Følge af det Anførte vil Appellanten være at frifinde for Appellindstævntes Tiltale.

Sagens Omkostninger i begge Instanser findes at burde ophæves.

Nr. 142. Forpagter N. P. Johannesen (Henriques)

mod

Firmaet Ole Sørensen & Co. (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til Tilbagelevering af en Halmpresse.

Nykøbing F. Bytings Dom af 11 December 1911: Indstævnte, Forpagter N. P. Johannesen, bør for Tiltale af Citanterne, Ole Sørensen & Co. i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Til Nykøbing F. Købstads Kæmnerkasse bøder Sagfører Teisner 20 Kr. og Overretssagfører Frederik Tauber 30 Kr., hvilke Bøder erlægges inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den den 17 Maj 1909 fremlagte Genpart af Kontrakt af 26 Februar og 13 Marts 1906 ses, at der til Originalen har været benyttet behørigt Stempel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 November 1912: Appellindstævnte, Forpagter N. P. Johannesen af Berritsgaard, bør under en Mulkt af 10 Kr. til Maribo Amts Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, til Appellanterne, Handelsfirmaet Ole Sørensen & Co., udlevere den ovennævnte Halmpresse Nr. 1356 med Kortstraaltfører. Iøvrigt bør han for deres Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. For saa vidt angaar de Underretssagfører Teisner og Overretssagfører Frederik Tauber idømte Bøder, bør Underrettsdommen ved Magt at stande. De nævnte Bøder at udredes og Dommen i det Hele at efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vedrørende den Del af Sagen, som efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og idet det maa have sit Forblivende ved de idømte Bøder,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Udleveringen af Halmpressen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten, Forpagter N. P. Johannesen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge Slutseddel af 15 Februar 1906, der stadfæstedes ved Købekontrakt af 26 s. M. og 13 Marts s. A. købte Proprietær K. Munk af Bjernæs af Appellanterne, Handelsfirmaet Ole Sørensen & Co. en »Heinrich Lang« Halmpresse med Kortstraatilfører, Rem og Remskive for en Købesum af 2700 Kr., hvoraf 500 Kr. skulde betales kontant den 1 Oktober s. A., medens der for Resten 2200 Kr. skulde gives Veksel, som skulde afdrages med 725 Kr. den 1 Oktober 1907, 725 Kr. den 1 Oktober 1908 og endelig 750 Kr. den 1 Oktober 1909, idet Diskontoen af Vekslerne skulde betales af Køberen. Det bestemmes derhos i Købekontrakten, at Ejendomsretten over det Solgte først skal overgaa til Køberen, naar den hele Købesum er betalt, og at det Solgte altsaa indtil dette Tidspunkt vedbliver at være Appellanternes fuldkomne Ejendom, idet de, saafremt Køberen undlader at erlægge noget Afdrag paa Købesummen til Forfaldstid, ere berettigede til straks at fordre det Solgte tilbageleveret, saaledes at de betalte Afdrag tilfalde Appellanterne, medens det Solgte, naar Købesummen er endelig berigtiget, straks gaar over til at blive Køberens Ejendom.

Ifølge Slutseddel af 3 Juli 1906 købte Proprietær Munk endvidere af Appellanterne et »Heinrich Lang« Tærskværk for 2800 Kr., at betale med Halvdelen i December 1906 og Halvdelen i December 1907, saaledes at Tærskværket, indtil hele Købesummen var betalt, skulde vedblive at være Appellanternes Ejendomsret undergivet.

Under Anbringende af, at Proprietær Munk uden at have betalt hele Købesummen for den ovennævnte Halmpresse, havde solgt denne til Købmand Jens Thorsen i Nykøbing F., og sidstnævnte igen til Appelindstævnte, Forpagter N. P. Johannesen af Berritsgaard, paastod Appellanterne under nærværende fra Nykøbing F. Byting hertil indankede Sag i 1ste Instans Appelindstævnte tilpligtet under en daglig Mulkt at tilbagelevere den oftnævnte Halmpresse, mærket Nr. 1356, med det i Købekontrakten ommeldte Tilbehør samt dømt til at betale dem i Erstatning for Afsavn af de paagældende Genstande principalt 10 Kr. daglig fra Forligsklagens Dato den 7 April 1909, til Betaling sker, subsidiært et af Retten eller uvillige Mænd fastsat Beløb, med Renter 5 pCt. aarlig af Erstatningsbeløbet.

Appelindstævnte paastod sig principalt frifunden, medens han subsidiært paastod Dommen affattet saaledes, at der gaves ham Valget imellem enten at udlevere Halmpressen — dog uden Rem og Remskive — imod i Godtgørelse for derpaa anvendte Bekostninger at er-

holde 100 Kr., eller at betale Appellanterne den efter Købekontrakten skyldige Restkøbesum med 750 Kr.

Begge Parter paastod sig derhos Sagens Omkostninger tillagte skadesløst.

Ved Underrettens Dom af 11 December f. A. blev Appellindstævnte frifunden, medens Sagens Omkostninger ophævedes.

Her for Retten paastaa Appellanterne Dommen forandret, medens Appellindstævnte paastaar den stadfæstet, idet Parterne iøvrigt hver for sig henholde sig til deres for Underretten nedlagte Paastande og paastaa Appelsagens Omkostninger paaalagte Modparten.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Købesummerne for ovennævnte Halmpresse og Tærskværk indbefattedes i to af Appellanterne paa Proprietær Munk trukne og af ham akcepterede Veksler paa nedennævnte Maade:

I. Veksel, akcepteret*) den 31 Oktober 1907 pr. 1 December s. A., stor 2865 Kr. omfattende følgende Beløb:

1 Afdrag paa Halmpressen (pr. 1 Oktober 1906)	500 Kr.
2 Afdrag paa Halmpressen (pr. 1 Oktober 1907)	725 —
1 Afdrag paa Tærskværket (pr. 1 December 1906)	1400 —
Varer, leverede den 19 Juni 1907	240 —
	<hr/>
	2865 Kr.

Dette Beløb berigtigede Munk ved:

den 30 November 1907 at betale kontant 1000 Kr.

den 14 December s. A. at akceptere 2 Veksler, nemlig:

en pr. 15 Januar 1908, stor 1009 Kr. 58 Øre, hvoraf
9 Kr. 58 Øre udgjorde Diskonto og Stempel, altsaa
Hovedstolen 1000 —

hvilken Veksel Munk indfrie.

En pr. 15 Februar 1908, stor 878 Kr. 72 Øre, hvoraf
13 Kr. 72 Øre udgjorde Diskonto og Stempel, altsaa
Hovedstolen 865 —

hvilken Veksel Appellanterne indfrie, hvorefter Munk den
19 Februar 1908 indbetalte til dem 878 Kr., medens
de debiterede ham for Restbeløbet, 72 Øre.

2865 Kr.

II. Veksel, akcepteret**) den 14 December 1907 pr. 9 Marts 1908, stor 3209 Kr. 76 Øre, omfattende følgende Beløb:

2 Afdrag paa Tærskværket (pr. December 1907) 1400 Kr. 00 Øre

3 Afdrag paa Halmpressen (pr. 1 Oktober 08) . . . 725 — 00 —

4 Afdrag paa Halmpressen (pr. 1 Oktober 09) . . . 750 — 00 —

Rente af 5500 Kr. pr. 1 December

1907 275 Kr. 00 Øre

Diskonto af 3150 Kr. og Stempel 59 — 76 —

334 — 76 —

3209 Kr. 76 Øre

Efter at Appellanterne den 19 Februar 1908 havde erindret Munk om den sidstnævnte Veksels Forfaldstid og bedt ham i Tide meddele

*) Skal være: trukken.

**) Skal være: trukken.

dem, med hvor stort et Beløb den vilde være at forny, anmodede han dem den 28 s. M. om at forny Vekslen i 3 Maaneder uden Afdrag, saaledes at han derefter betalte 1000 Kr., efter yderligere 2 Maaneder andre 1000 Kr. og endelig atter efter 2 Maaneder Restbeløbet. Herpaa gik Appellanterne i Skrivelse af 3 Marts ind, og Vekslen blev i Henhold dertil ombyttet med en ny 3 Maaneders Veksel pr. 3 Juni 1908, stor 3285 Kr. 35 Øre, hvori var indbefattet Diskonto og Stempel 75 Kr. 59 Øre. I Skrivelse af 29 Maj erindrede Appellanterne Munk om denne Veksels Forfaldsdag og sendte ham til Akcept en ny 3 Maaneders Veksel pr. 3 September 1908, stor 2285 Kr. 35 Øre, idet de tillige bad ham tilstille dem det lovede Afdrag, 1000 Kr., samt Diskonto og Stempel for den ny Veksel, 37 Kr. 83 Øre, altsaa ialt 1037 Kr. 83 Øre.

I sin Svarskrivelse af 3 Juni bad Munk, samtidig med at akceptere den ny Veksel, om Henstand med Afdraget til den 12 s. M., men da han ikke indsendte det, erindrede Appellanterne ham derom, først ved Skrivelse af 27 Juni og derefter igen ved Skrivelse af 1 September, idet de i den sidstnævnte Skrivelse tillige henlede hans Opmærksomhed paa Vekslen pr. 3 September, og anmodede ham om nu at indsende begge Beløbene. Efter hans Anmodning indvilgede de dog ved Skrivelse af 4 September i at indfri Vekslen imod, at han den 5 s. M. skulde indsende 1000 Kr. og nogle Dage senere 500 Kr., samt derefter for Restbeløbet akceptere 14 Dages Veksel, som skulde indfries ved Forfaldstid. Munk indbetalte derefter den 8 September 950 Kr. og — efter fornyet Erindring fra Appellanterne — den 24 s. M. 500 Kr., men efterkom ikke iøvrigt de af Appellanterne stillede Betingelser. Appellanterne sendte ham derfor den 16*) Oktober en Udskrift af hans Konto i deres Bøger, hvorefter de hos ham havde tilgode 2173 Kr. 90 Øre, der — efter hvad der er oplyst under Sagen — repræsenterede følgende Poster:

Den ovennævnte Restance pr. 19 Februar 1908	0 Kr. 72 Øre
Debet for Varer, leverede den 31 Marts s. A.	300 — 00 —
Det i Appellanternes ovennævnte Skrivelse af 29 Maj s. A. omtalte Beløb af	1037 — 83 —
Den af Appellanterne indfrieede Veksel pr. 3 Sep- tember s. A.	2285 — 35 —
	<u>3623 Kr. 90 Øre</u>
med Fradrag af de den 8 og 24 September 1908 betalte Beløb, tilsammen	1450 — 00 —
	<u>2173 Kr. 90 Øre</u>

Dette Beløb forpligtede Munk sig ved Forlig af 30 Oktober s. A., ratihaberet inden Forligskommissionen for Nykøbing F. Forligskreds den 3 November, til at betale inden den 1 December s. A. med Renter og Omkostninger, idet han i Forliget erkendte, at en Del af Beløbet skyldtes for de ham ved ovennævnte Købekontrakt og Slutsedler solgte Maskiner, hvorhos Kreditors ved Dokumenterne betingede Ejendomsret til Maskinerne reserveredes, indtil det i Forliget ommeldte Beløb i sin Helhed var betalt. Forliget blev ikke opfyldt af Munk, hvis Bo, som det maa antages, kort efter blev taget under Konkursbehandling.

*) Skal være: 13.

Imod Appellanternes Benægtelse har Appelindstævnte ikke bevist, at der imellem dem og Munk er blevet truffet andre Aftaler, eller at Munk har betalt dem andet eller mere end ovenfor anført, og heller ikke, at der har foreligget noget Forhold, hvoraf det kan udledes, at Appellanterne have godkendt den af Munk, — som det maa antages, allerede i Juni 1908, — foretagne Overdragelse af Halmpressen til Thorsen eller den kort derefter stedfundne Overdragelse fra Thorsen til Appelindstævnte. I sidstnævnte Henseende bemærkes navnlig, at det efter Proceduren maa antages, at Appelindstævnte efter i August 1908 at være bleven advaret af en af Appellanternes stedlige Agenter om, at Munk kun havde Halmpressen paa Købekontrakt og ikke havde betalt hele Købesummen, ikke rettede nogen Forespørgsel derom til Appellanterne, men slog sig til Ro med, at Munk benægtede Rigtigheden af Agentens Fremstilling, og med, at Appellanterne ikke lod høre fra sig.

Idet Retsforholdet mellem Sagens Parter saaledes udelukkende maa bedømmes paa Grundlag af de ovenfor fremstillede Forhandlinger og Vekselstransaktioner mellem Appellanterne og Munk, kan der ikke gives Appelindstævnte Medhold i, at Appellanterne derved ere blevne afskaarne fra at haandhæve det i Købekontrakten tagne Forbehold af deres Ejendomsret til det Solgte. Naar Appelindstævnte i saa Henseende har gjort gældende, at Appellanterne ved for de i Købekontrakten stipulerede Afdrag at modtage Veksler, lydende paa andre Beløb og andre Forfaldstider end de i Kontrakten fastsatte, maa anses for at have frafaldet det ommeldte Forbehold, bemærkes, at det efter Sagens Natur og tillige under Hensyn til Munks daværende vanskelige økonomiske Stilling i høj Grad har Formodningen imod sig, at Appellanterne have villet opgive den dem ved Forbeholdet tilsikrede Ejendomsret og nøjes med et personligt Krav mod Munk, og af de ovenommeldte Forhandlinger mellem ham og Appellanterne kan en saadan Opgivelse saa meget mindre udledes, som Forbeholdet overhovedet ikke ses at have været paa Tale under Forhandlingerne førend i Forliget af 30 Oktober 1908, ved hvilket det udtrykkelig blev opretholdt.

Sagens Afgørelse vil herefter afhænge af, om Munk har betalt hele Købesummen for Halmpressen med Tilbehør og derved erhvervet Ejendomsret derover. Af det Ovenanførte fremgaar det imidlertid, at han gennem Vekslen af 31 Oktober 1907, stor 2865 Kr., kun havde dækket 1225 Kr. af den nævnte Købesum, saaledes at der resterede 1475 Kr., som vare indbefattede under Vekslen af 14 December s. A., stor 3209 Kr. 76 Øre, og at han paa denne Veksel kun har præsteret de den 8 og 24 September 1908 erlagte à conto Betalinger af tilsammen 1450 Kr. Selv om nu dette Beløb i sin Helhed afskrevet paa den for Appelindstævnte gunstigste Maade, nemlig forlods paa Restkøbesummen for Halmpressen, vilde der dog deraf endnu restere et Beløb af 25 Kr., og da Munk allerede som Følge heraf ikke ifølge

Færdig fra Trykkeriet den 16 Oktober 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 29—30.

Fredag den 3 Oktober.

Købekontrakten har erhvervet Ejendomsret over Halmpressen med Tilbehør, har han altsaa ikke kunnet overføre Ejendomsretten til Thorsen og denne følgelig heller ikke til Appelindstævnte.

Appelindstævntes principale Paastand kan efter det Anførte ikke tages til Følge.

Hvad dernæst angaar hans subsidiaire Paastand, kan der ikke gives ham Medhold i denne, forsaavidt den gaar ud paa en alternativ Affattelse af Dommen, eftersom Appellanterne ifølge Købekontrakten ikke engang overfor deres Debitor, Munk, behøvede at inlade sig paa saadant. Forsaavidt Paastanden endvidere gaar ud paa, at Udleveringen betinges af, at Appellanterne ydede Vederlag for Bekostninger anvendte paa Halmpressen, kan der ej heller tages Hensyn hertil, allerede fordi han imod Appellanternes Benægtelse ikke har bevist, at saadanne Bekostninger ere anvendte.

Derimod vil det, da Appellanterne overfor hans Benægtelse ikke have godtgjort, at han af det ifølge Købekontrakten Solgte har modtaget Andet end selve Halmpressen med Kortstraatilfører, kun kunne paalægges ham at udlevere disse Genstande. Udleveringen deraf vil være at paalægge ham under en daglig Mulkt af 10 Kr. til Maribo Amts Fattigkasse.

Til at tilkende Appellanterne, som af dem paastaaet, Erstatning for Afsavn af de paagældende Genstande, findes der ikke Føje, idet der efter det Foreliggende ikke skønnes at være Anledning til at betvivle, at Appelindstævnte med nogen Grund har troet sig berettiget til at nægte at udlevere dem til Appellanterne, der til Trods for hans gentagne Opfordringer først over 2 Aar efter Sagens Anlæg have fremlagt fuldt fyldestgørende Oplysninger om Grundlaget for deres Ret.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Det maa have sit Forblivende ved de Underretssagfører Teisner og Overretssagfører Frederik Tauber for utilbørligt Ophold af Sagen efter Fr. 16 Januar 1828 § 14 ved Underrettsdommen idømte Bøder af henholdsvis 20 Kr. og 30 Kr. til Nykøbing F. Købstads Kæmnerkasse.

I Overensstemmelse med det Foranførte vil Underrettsdommen være dels at forandre dels at stadfæste.

Nr. 339. Højesteretssagfører Bache

mod

Direktør Carl Christian Rammel (Def. Harboe),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 137 af 8 Juni 1912.

Sø- og Handelsrettens Dom af 24 Juni 1913: Tiltalte, Direktør Carl Christian Rammel, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Løven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Christian Rammel til Højesteretssagførererne Bache og Harboe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Direktør Carl Christian Rammel for Overtrædelse af Lov Nr. 137 af 8 Juni 1912.

Ved Tiltaltes Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han som Direktør for »Aktieselskabet Importøren«, der her i Byen driver Forretning med Cykler og Cykledele, har til Forbrugere solgt Cykledæk, fabrikerede af Aktieselskabet De forenede Gummi- og Luft-ring Fabrikker, Schiønning & Arvé, for en Pris af 9 Kr. 35 Øre pr. Stk., endskønt de paagældende Dæk havde været paastemplede den af Fabrikken for Detailsalget bestemte Pris 12 Kr. Ved Købet af disse Dæk, som Tiltalte ikke har faaet direkte fra Fabrikken, der har nægtet at sælge ham saadanne Varer, har Tiltalte forlangt, at der ikke maatte staa anført nogen Pris i Dækkene, og som Følge heraf var de Priser, som af Fabrikken havde været skrevne paa Dækkene, overstemplede og derved gjort ulæselige, da de leveredes Tiltalte, og i samme Stand, men med Angivelse af Fabrikkens Navn, Varemærke og Kvalitetsbetegnelse blev de solgte videre til Kunderne. Tiltalte vidste, at Overstemplingen skjulte Fabrikkens Pris, 12 Kr.

Idet der ikke kan gives Tiltalte Medhold i, at den Omstændighed, at Prisen paa de omhandlede Dæk har været angivet paa selve Varen,

skulde udelukke Anvendelsen af Lovens § 13, 3die Stk., der forbyder at sælge eller udbyde til Salg Varer i original Indpakning fra Producenter eller Grossister, hvorpaa disses bestemte Pris for Detailsalg er angiven, for en lavere Pris, vil Tiltalte, der ikke har haft Fabrikkens Tilladelse til disse Salg, for den her foreliggende Overtrædelse af bemeldte Lovbestemmelse i Medfør af samme §'s 4de Stk. være at anse med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, der findes passende at kunne sættes til 200 Kr.

Nr. 233.

Højesteretssagfører Harboe

mod

Christian Esbensen (Def. Møldrup),

der tiltales for Aager.

Lollands Sønderherreds Politirets Dom af 12 December 1912: Tiltalte, Dyrlæge Christian Esbensen af Søllested, bør til Lollands Sønder Herreds Politikasse bøde 3480 Kr. samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 April 1913: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne M. Carlsen og Steinthal for Overretten betaler Tiltalte, Dyrlæge Christian Esbensen 25 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Esbensen til Højesteretssagførerne Harboe og Møldrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lollands Sønder Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Dyrnlæge Christian Esbensen af Søllested, der har opgivet at være født den 30 August 1863 og ikke er forhen straffet, for Aager.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Møller E. Frederiksen, der agtede at anlægge et Elektricitetsværk i Vaalse, anmodede i Sommeren 1910 Tiltalte om et Laan paa 10,000 Kr. hertil, og under Forhandlingerne herom indvilgede Tiltalte, som først havde udtalt Ønske om at blive Parthaver i Værket, hvad Frederiksen dog ikke vilde gaa ind paa, i at forstrække Frederiksen med det ønskede Beløb paa Vilkaar, at Frederiksen skulde afdrage Beløbet med 500 Kr. halvaarlig og betale 10 pCt. aarlig Rente samt give Tiltalte saa megen Sikkerhed som muligt, ogsaa i Frederiksens faste Ejendom. Om den nærmere Ordning af Sagen henvendte Tiltalte sig til sin juridiske Konsulent, Underretssagfører Kjersgaard i Nakskov, efter hvis Raad der blev oprettet en af Kjersgaard konciperet saakaldt »Købekontrakt«, der blev underskrevet af Frederiksen den 18 Oktober 1910, ratihaberet af ham den 31 s. M. og derefter tinglæst inden Falsters Vestre Herreds Ret den 3 November s. A.

I denne »Købekontrakt« erkender Frederiksen at have afkøbt Tiltalte »følgende ham tilhørende, til nedennævnte Priser opførte Effekter«, hvorefter der specificeres forskellige til et Elektricitetsværk og elektrisk Installation brugelige Effekter med vedføjede Priser, tilsammen til Beløb 12,697 Kr. 20 Øre. Til Grund for denne Specifikation laa — efter hvad Underretssagfører Kjersgaard har oplyst i en Skrivelse til Tiltaltes Defensor her for Retten — et for Overretten fremlagt, med Specifikationen ganske enslydende Overslag af 10 Oktober 1910, affattet af Installatør Melgaard af Nykøbing F., som anlagde Værket for Frederiksen. Af de i »Købekontrakten« specificerede Effekter ejede Tiltalte i Forvejen nogle imprægnerede Master, som han overlod Frederiksen for 400 Kr.; Resten af de 10,000 Kr., hvormed han skulde forstrække Frederiksen, betalte Tiltalte til Melgaard med 4000 Kr. i Tiden fra 18—27 Oktober 1910 og 1600 Kr. i Tiden fra 13—20 December s. A., hvorhos han den 13 December betalte 4000 Kr. til den Fabrik, som leverede Akkumulatorer til Værket. Hvad Anlægget kostede udover de af Tiltalte saaledes forstrakte 10,000 Kr., betalte Frederiksen direkte til Melgaard. Ikke desto mindre hedder det i »Købekontrakten« (efter den ovennævnte Specifikation) saaledes:

»Købesummen er som nævnt 12,697 Kr. 20 Øre, men hvoraf 2697 Kr. 20 Øre allerede er afviklet, medens Resten 10,000 — Ti Tusinde — Kroner afdrages med mindst 500 — Fem Hundrede — Kroner i hver Juni og December Termin, første Gang dog inden 18 Juni 1911, hvorhos jeg samtidigt med Afdragene betaler 10 pCt. p. a. af den til enhver Tid skyldige Restkapital«.

Efter at det videre er fastsat, at Ejendomsretten over Effekterne skal forblive hos Tiltalte, indtil Købesummen med Renter er fuldt udbetalt, giver Frederiksen endelig Tiltalte til Sikkerhed for, hvad han til enhver Tid er skyldig efter Købekontrakten indtil og med et Beløb af 10,000 Kr. foruden Renter og Omkostninger, oprykkende Prioritets

Panteret næstefter oprindelig 24,000 Kr. i den Frederiksen tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 26 b, c og d af Vaalse By og Sogn med Bygninger og Tilbehør, Besætning og Inventar m. m.

Ved Paategning paa Kontrakten af 14. tinglæst 26 Oktober 1911 meddelte Tiltalte Frederiksen Tilladelse til at optage et nyt Prioritetslaan paa 22,000 Kr. i Ejendommen samt i de fornævnte i Kontrakten ommeldte Løsøreeffekter, imod at han gav Tiltalte yderligere Haandpant i en Livsforsikringspolice.

I Henhold til »Købekontrakten« har Tiltalte af Frederiksen (foruden et i Juni Termin 1911 betalt Afdrag paa 500 Kr.), oppebaaret i Renter: i nævnte Termin 500 Kr. samt i December Termin 1911 og Juni Termin 1912 hver Gang 475 Kr., tilsammen altsaa 1450 Kr.

Tiltalte, som ikke har erhvervet Bevilling til at tage højere Rente end 4 pCt. aarlig, men som, forinden den i »Købekontrakten« fastsatte Ordning blev truffen, spurgte ovennævnte Underretssagfører Kjersgaard, om Ordningen var lovlig, og herpaa fik bekræftende Svar, har anført, at der, da han i Forvejen ejede de til Anlægget overladte Master og har betalt Købesummen for de øvrige i Kontrakten ommeldte Effekter enten direkte til Sælgeren eller gennem Installatør Melgaard, og da Effekterne ifølge Kontrakten stadig ere hans Ejendomsret undergivne, indtil Frederiksen har udbetalt Beløbet med Renter, foreligger et reelt Køb og Salg, ved hvilket det er tilladeligt at beregne Renter udover 4 pCt. aarlig, uanset at der tillige gives Pant i fast Ejendom, og at Forholdet i alt Fald ikke kan betegnes som »Udlaan i fast Ejendom«, idet han i Virkeligheden blev en Slags Part-haver i Elektricitetsværket mod et Indskud af 10,000 Kr., saaledes at han for dette skulde have forlods 10 pCt. aarlig Rente.

Ligesom Tiltalte imidlertid har erkendt, at det virkelige Forhold var det, at Frederiksen vilde laane 10,000 Kr. til Anlægget af Elektricitetsværket, og at Tiltalte indvilgede heri paa de i »Købekontrakten« angivne Vilkaar med Hensyn til Afdrag, Renter og Pantesikkerhed, saaledes kan det efter alt det Foreliggende ikke anses tvivlsomt, at Indholdet af den mellem Tiltalte og Frederiksen skete Transaktion virkelig ogsaa har været Stiftelsen af et Laan paa 10,000 Kr., forklædt under Form af et Køb og Salg, og da dette Laan efter dets Varighed og den derfor givne Pantesikkerhed findes at maatte betegnes som et Udlaan i fast Ejendom, vil Tiltalte være at anse efter Lov 6 April 1855 § 4 med en Lollands Sønder Herreds Politikasse tilfaldende Bøde, som efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til det firedobbelte af den ulovlig oppebaarne Fordel. Denne udgør, da lovlig Rente for de 3 paagældende Terminer vilde være 580 Kr., 870 Kr., og Bøden vil altsaa være at fastsætte til 3480 Kr.

Da Tiltalte ved Politiretsdommen efter den anførte Lovbestemmelse er anset med samme Straf og rettelig tilpligtet at betale Sagens Omkostninger, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 374. Højesteretssagfører Møller

mod

Carl Christian Møller (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri og Forsøg paa Pengeafpresning.

Musse Herreds Ekstrarets Dom af 29 Juli 1913: Arrestanten Carl Christian Møller bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt betale samtlige denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Larsen, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Olivarius, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 August 1913: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salær til Overretssagførerne Becker og Zeuthen for Overretten betaler Arrestanten Carl Christian Møller 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Henvisningen i den indankede Dom til Straffelovens § 46 bør udgaa men iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Christian Møller til Højesterets-sagførerne Møller og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Musse Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Carl Christian Møller for Tyveri og Forsøg paa Pengeafpresning.

Arrestanten er født den 28 Januar 1894 og anset: 1) ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 29 Juni 1912 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og 2) ved samme Rets Dom af 1 Oktober s. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 13, med lige Fængsel i 120 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I. I Begyndelsen af Juni Maaned (som det maa antages den 3 Juni) d. A. sendte Arrestanten med Posten Gaardejer H. P. Hvidt i

Krungerup, hos hvem han i ca. 1 $\frac{1}{2}$ Aar efter sin Konfirmation havde tjent, saalydende af ham med fordrejet Haand skrevne Brev:

»Læg i et Papir 100 Kroner ved den lille Kirkelaage i Aften Kl. 11. Stik dem ned ved den nederste Hængsel. Hvis ikke Pengene er der skal din Gaard komme til at blusse op i Luer i løbet af 14 Dage og maaske før. Det nytter ikke at melde dette for saa gaar det dig 10 Gange værre. ingen ved hvem vi er.

Pr. 11 maa Pengene være der.

P G V D I J R

Den røde Hane.«

Den næste Morgen indfandt Arrestanten sig paa det i Brevet angivne Sted og saa efter, om der var lagt Penge; men da det ikke var Tilfældet, fjernede han sig. Arrestanten har forklaret, at han tilsigtede at skræmme Hvidt, som han ansaa for frygtagtig, til at lægge det forlangte Beløb paa det opgivne Sted og derefter vilde tilegne sig Beløbet, men han har benægtet at have tilsigtet at gøre Alvor af den i Brevet fremsatte Trusel.

II. Den 15*) s. M. Kl. 8—9 om Aftenen skaffede Arrestanten, der vidste, at Parcellist Lars Jacobsen i Vaabensted, som netop med hele sin Husstand var paa Besøg hos Arrestantens Plejeforældre i Radsted, plejede at gemme Penge i et i hans Dagligstue staaende Skrivebord og at lade sin Pengepung ligge paa en Hylde i sit Køkken, sig i tyvagtig Hensigt Indgang i Jacobsens Hus ved med et Stemmejern, som han fandt i Jacobsens Værksted, hvis Dør stod aaben, at opbryde den aflaaede Dør mellem Gaardspladsen og Køkkenet, hvorefter han stjal 2 Jacobsen tilhørende Pengebeløb, nemlig 30 Kr., der laa i en uafaaet Skuffe i Skrivebordet, og 3 Kr., som laa i Pengepungen i Køkkenet. Med Stemmejernet oprød han desuden en aflaaet Skuffe i Skrivebordet og et paa et aabent Loftsværelse staaende Klædeskab for at tilegne sig Penge, som han troede fandtes der, men fandt ingen.

For de anførte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 245, jfr. § 46, og efter § 231, 2det Punktum, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Underrettsdommen, ved hvilken han efter Straffelovens § 231, 2det Punktum, og § 245, jfr. §§ 45 og 46, disse Paragraffer sammenholdte med §§ 62 og 57, er anset med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og rettelig tilpligtet at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste med den anførte Forandring af Straffetiden.

*) Skal være: 14.

Mandag den 6 Oktober.

Nr. 322. Højesteretsagfører Bache

mod

Detailhandler **Carl Christian Christiansen** (Def. Asmussen),
der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 137 af 8 Juni 1912 § 13,
1ste Stykke.

Frederiksberg Birks Politirets Dom af 22 Februar 1913:
Tiltalte Carl Christian Christiansen bør til Københavns Amts Fattig-
kasse bøde 20 Kroner og betale Sagens Omkostninger. At efterkom-
mes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Ad-
færd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Maj
1913: Politiretsretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden
tillægges Frederiksberg Kommunes Kasse. I Salær til Aktor for Over-
retten, Overrettsagfører H. Steinthal, betaler Tiltalte, Detailhandler
Carl Christian Christiansen 20 Kroner. Den idømte Bøde at udredes
inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det
Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler
Tiltalte Carl Christian Christiansen til Højesterets-
sagførerne Bache og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende fra Frederiksberg Birks Politiret hertil indankede, efter Be-
gæring af Detailhandler-Societetet — hvem Ministeriet for Handel og
Søfart har meddelt den i saa Henseende fornødne Bemyndigelse —
anlagte Sag er Detailhandler Carl Christian Christiansen af Frederiks-
berg sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov Nr. 137 af 8 Juni f. A.
§ 13, 1ste Stykke.

Det fremgaar af Sagen, at Tiltalte driver Detailhandel fra to Bu-
tikker henholdsvis i Ejendommen Værnedamsvej Nr. 17 paa Frederiks-
berg og i Ejendommen Torvegade Nr. 5 her i Staden, idet han begge

Steder forhandler dels Kolonialvarer — nemlig Kaffe, Te og Kakao — dels Glas-, Porcellæns- og Lædervarer.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han i den Hensigt at skaffe sig saa stor en Omsætning som muligt giver dem, der i Forretningerne købe mindst $\frac{1}{4}$ kg Kaffe, $\frac{1}{8}$ kg Te eller $\frac{1}{4}$ kg Kakao — de saakaldte »Kaffekunder« — Adgang til hos ham at købe Glas-, Porcellæns- og Lædervarer for en billigere Pris end den, for hvilken disse Varer af ham sælges til Andre, hvorved iøvrigt bemærkes, at han efter sin Forklaring sælger disse Varer billigere end andre Handlende. »En Kaffekunde«, der køber de nævnte Minimumskvanta, kan saaledes enten straks i Forretningen købe en Glas-, Porcellæns- eller Lædergenstand, der i Almindelighed koster 25 Øre, men som altsaa hos Tiltalte sælges noget billigere, for 12 Øre, og ved Køb af større Kvanta i Forhold hertil eller, hvis saadant foretrækkes, til Tiltalte indbetale bemeldte Beløb, for hvilke der da udstedes Kvitteringer i Form af Kuponer lydende paa enten 12 eller 25 Øre, hvilke Kuponer senere kunne benyttes til Betaling af Glas-, Porcellæns- eller Lædervarer.

Det fremgaar af Sagen, at den Pris, for hvilken de oftommeldte Glas- og Porcellænsvarer m. v. sælges til »Kaffekunderne«, i nogle Tilfælde svarer til den af Tiltalte derfor betalte Indkøbspris, men at den i andre Tilfælde er lavere og atter i andre Tilfælde er højere. Medens nu Tiltalte oprindeligt har forklaret, at han i det store Hele hverken tjener eller taber ved at overlade »Kaffekunderne« Genstandene for den lave Pris, disse Kunder som meldt betale, har han ved sin Defensor for Overretten anbragt, at det virkelige Forhold er det, at han tjener ved Salget af Kuponerne, idet der er mange Kunder, der købe større Genstande eller Genstande til højere Pris, end de kunne betale med Kuponer, i hvilket Tilfælde der ikke sker nogen Nedsættelse af Udsalgsprisen.

Iøvrigt har Tiltalte gjort gældende, at den af ham saaledes benyttede Forretningsgang ikke rammes af det i Loven af 8 Juni f. A. om Straf for Brug af urigtig Varebetegnelse m. m. § 13, 1ste Stykke, indeholdte Forbud mod at yde »Tilgift«, da der for hans Vedkommende ikke er Tale om Tilgift, men om Rabat, i hvilken Henseende han har anført, at om end den Pris, for hvilken de paagældende Genstande sælges til »Kaffekunderne«, er billigere end den Pris, for hvilken han sælger tilsvarende Genstande til Andre, overdrages de dog kun til Køberne i Henhold til et virkeligt og selvstændigt Salg, ikke som en Gave sluttende sig til Købet af Kaffen m. v., og at Prisreduktionen saaledes maa opfattes ikke som en Tilgift, men som en Rabat, som ydes dem, der købe Kaffe og Porcellæn hos Tiltalte.

Idet imidlertid den Rabat, som Tiltalte har indrømmet sine »Kaffekunder« ved Købet af visse andre Genstande, findes at maatte karakteriseres som en disse Kunder indrømmet Tilgift paa Kolonialvarekøbet, maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er funden skyldig i en Overtrædelse af den ovennævnte Lovs § 13 og derfor anset med Bøde, og da Bødens Størrelse findes passende bestemt til 20 Kr., samt da det ved Dommen retteligt er paalagt Tiltalte at betale

Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste, dog at Bøden, der ved Dommen er tillagt Københavns Amts Fattigkasse, vil være at tillægge Frederiksberg Kommunes Kasse.

I Salær til Aktor for Overretten vil Tiltalte have at betale 20 Kroner; derimod bliver der, da Tiltalte selv ved en af ham antagen Sagfører har varetaget sit Tarv, intet at bestemme angaaende Salær for Defensionen.

Sagens Behandling ved Politiretten og den befalede Sagførelse for Overretten har været lovlig.

Nr. 156. Pantelaaner J. P. Klemmensen eller Olemmensen
(Møldrup)

mod

Silkeborg Byraads Kasse- og Regnskabsudvalg (Ingen).

betræffende Spørgsmaalet, om en Sundhedsvedtægt for en Købstad gav vedkommende Sundhedskommission Beføjelse til at paalægge Ejeren af en sundhedsfarlig Ejendom visse Manglers Afhjælpning.

Silkeborg Købstads Fogedrets Kendelse af 28 December 1911: Den af Rekvisitus nedlagte Indsigelse mod Udpantningsforretningens Fremme kan ikke tages til Følge.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Maj 1912: Den paa-
ankede Fogedkendelse bør ved Magt at stande.

Højesterets Dom.

Medens den i den indankede Dom gengivne Bestemmelse i § 29 i Sundhedsvedtægt for Silkeborg Købstad tillægger Sundhedskommissionen Beføjelse til under Henvi-
sing til Mangler, der antages at gøre en Lejebolig i høj Grad skadelig for Sundheden, at forbyde Beboelsen af en saadan, indeholder den derimod ikke Beføjelse for Kommissionen til at paalægge Ejeren at afhjælpe saadanne Mangler, og det er ogsaa i Overensstemmelse hermed, at Kommissionen, som anført i Dommen, under 29 December 1909 tilkendegav Appellanten, at Beboelse af hans under Sagen omhandlede Ejendom vilde blive forbudt fra April Flyttedag 1910 at regne, saafremt nærmere angivne Mangler ikke til den Tid vare afhjulpne. Da Paalæg om Manglernes Afhjælpning saaledes hverken er givet eller har kunnet gives, har den i Dommen anførte Bestemmelse i Sundhedsvedtægtens § 6 om Kommissionens Beføjelse til, naar et givet Paalæg ikke efterkommes, at lade det foreskrevne udføre for Vedkommendes Regning, ikke her været anvendelig, i hvilken Henseende det er

uden Betydning, at Appellanten ogsaa udover April Flyttedag 1910 benyttede Ejendommen som Lejebolig.

Appellantens Protest mod, at Udpantningsforretningen fremmes, vil derfor være at tage tilfølg.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret vil Indstævnte have at betale Appellanten skadesløst.

Thi kendes for Ret:

Den ovenomhandlede Udpantningsforretning bør ikke nyde Fremme. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret betaler Indstævnte, Silkeborg Byraads Kasse- og Regnskabsudvalg, til Appellanten, J. P. Klemmensen eller Clemmensen, skadesløst; saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skrivelse af 29 December 1909 tilkendegav Sundhedskommissionen i Silkeborg Appellanten, Pantelaaner J. P. Clemmensen sammesteds, at den samme Dag havde undersøgt nogle nærmere betegnede Lejligheder i den ham tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 41 a paa Viborgvej i nævnte Købstad, og fundet dem sundhedsfarlige og uskikkede til Beboelse paa Grund af Fugtighed. Det hedder derefter i Skrivelsen:

»For at bringe Huset i beboelig Stand og give Tilladelse til fortsat Udlejning af de nævnte Lejligheder, maa det forlanges, at der overalt i Sokkelhøjde ved Gennemsavning af Muren indlægges et isolerende Skiferlag, og at Gavlene, særlig den søndre, asfalteres udvendig, og maa dette Arbejde samt Tætning af Taget paa alle utætte Steder være udført inden April Flyttedag 1910, da Beboelse af Huset i modsat Fald vil blive forbudt fra nævnte Flyttedag at regne.

Appellanten mente imidlertid, at Lejligheden ikke led af de paa-talte Mangler, og han forelagde derfor Sundhedskommissionens Afgørelse for Justitsministeriet, og efter at dette i Skrivelse af 30 Maj 1910 havde udtalt, at der ikke var Grund til at forandre Afgørelsen, afhjalp han en Del af de paa-talte Mangler, hvorimod han vægrede sig ved at udføre den resterende Del af Arbejdet. I et den 19 August s. A. afholdt Møde besluttede Sundhedskommissionen derefter at foranstalte de endnu tilstedeværende Mangler afhjulpne for Appellantens Regning, og efter at Kommissionen derpaa havde ladet foretage forskellige Isoleringsarbejder ved Ejendommen, anmodede de Appelindstævnte, Silkeborg Byraads Kasse- og Regnskabsudvalg, Fogden i Silkeborg By og Birk om at foretage Udpantning hos Appellanten for Udgifterne ved nævnte Arbejder, hvilke Udgifter foreløbig vare afholdte af Kommunekassen og opgaves til et samlet Beløb af 199 Kr. 76 Øre eller, som de Appelindstævnte senere have angivet, 188 Kr. 24 Øre. Under den den 6 Marts f. A. derefter afholdte Udpantningsforretning

fremSATte Appellanten imidlertid Indsigelse mod Forretningens Fremme, og da de Appelindstævnte fastholdt deres Begæring, blev den saaledes opstaaede Disput ved Fogdens Kendelse afgjort derhen, at den fremSATte Indsigelse mod Udpantningsforretningens Fremme ikke kunde tages til Følge. Appellanten har nu indanket bemeldte Kendelse her for Retten, hvor han har paastaaet Udpantningsforretningen nægtet Fremme. De Appelindstævnte have ikke givet Møde for Overretten.

I § 29 i Sundhedsvedtægten hedder det:

»Sundhedskommissionen kan forbyde delvis eller helt Beboelse af Lejeboliger, der ere saa slet indrettede eller afgive saa liden Plads, at de maa anses for i høj Grad skadelige for Sundheden. Et motiveret Forbud meddeles Ejeren skriftlig, og inden 1 Maaned skulle de paa-pegede Mangler være afhjulpne, eller Huset være ryddeliggjort i Over-ensstemmelse med Forbudet.«

Til Støtte for den af ham nedlagte Paastand har Appellanten gjort gældende, at Sundhedsvedtægten ikke indeholder nogen Hjemmel for den af Sundhedskommissionen fattede Beslutning om at lade de omhandlede Arbejder udføre, idet den ovenciterede Bestemmelse i Sundhedsvedtægten § 29 efter hans Formening alene hjemler Kommissionen Beføjelse til at forbyde Brugen af de ommeldte Lejeboliger til Beboelse, saafremt de paa-pegede Mangler ikke afhjælpes, men ikke til at kræve Mangerne afhjulpne.

Naar imidlertid henses til, at det af Sundhedskommissionen var paalagt Appellanten at have Arbejderne udførte allerede inden April Flyttedag 1910, idet Beboelse af Huset i modsat Fald vilde blive forbudt fra nævnte Flyttedag at regne, findes Kommissionen, da Arbejdet i August Maaned s. A. endnu ikke var udført, og det uagtet Ejendommen stadig benyttedes som Lejebolig, i Sundhedsvedtægten § 6, 2det Pkt., hvorefter Kommissionen »i paatrængende Tilfælde« eller naar et givet Paalæg ikke er efterkommet, er berettiget til at lade det foreskrevne udføre for Vedkommendes Regning, at have haft fornøden Hjemmel til at lade omhandlede Arbejder udføre for Appellantens Regning.

Idet den af Appellanten nedlagte Indsigelse mod Udpantningsforretningen saaledes ikke vil kunne tages til Følge, vil den paaankede Fogedkendelse være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen samt idet de Appelindstævnte, som meldt, ikke have givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 360. Højesteretssagfører I. Kondrup

mod

Anton Johan Holm (Def. Bache),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Lemvig Købstads og Skodborg-Vandfuld Herreders Politirets Dom af 8 Maj 1913: Tiltalte, Anton Johan Holm, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og betale Aktionens Omkostninger, herunder i Salær til Sagførerne Esmann og Jensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Juli 1913: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 60 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Sørensen og Johnsen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anton Johan Holm til Højesteretssagførererne J. Kondrup og Bache 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Lemvig Købstads Ekstraret indankede Sag er Anton Johan Holm sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Tiltalte er født den 6 August 1892 og har, forudeu at han i Begyndelsen af Aaret 1911 har vedtaget en Bøde paa 15 Kr. for Deltagelse i Nytaarsoptøjer, tidligere været anset ved Lemvig Købstads og Skodborg-Vandfuld Herreders Ekstrarets Dom af 28 Marts 1911 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, og ved samme Rets Dom af 29 Februar 1912 efter Straffelovens § 203, jfr. Lov 1 April 1911 § 1, 2det Stk., med samme Slags Fængsel i 40 Dage, hvorhos han den 2 Juli 1912 inden samme Jurisdiktions Politiret for Overtrædelse af §§ 2 og 4 i Lemvig Købstads Politivedtægt har vedtaget en Bøde paa 50 Kr.

Det er ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Om Aftenen den 21 April d. A. mødte Tiltalte i Vestergade i Lemvig 3 Personer, af hvilke den ene, Undermejerist Konradsen, bad

Tiltalte, der maa antages at være en Bekendt af ham, om en Skraa, som han fik. En af Konradsens Ledsagere, Tømmersvend Adolf Andersen, bad derefter Konradsen om ogsaa at give ham en Skraa, idet han ifølge sin Forklaring den Gang ikke vidste, at Skraatobakken tilhørte Tiltalte. Da Tiltalte, der var gaaet et lille Stykke bort, kom tilbage og fik at vide, at ogsaa Andersen havde taget af hans Tobak, spurgte han Andersen, hvem der havde givet ham Lov dertil, og efter at de havde staaet og snakket lidt, gav Tiltalte uden videre Anledning Andersen en saakaldet »Skalle«, hvorefter han, der ifølge sin Forklaring let bliver hidsig og da slaar, og som efter at have tilføjet Andersen »Skallen« blev mere og mere irriteret paa ham, uden Anledning gav ham flere, antagelig to Næveslag i Ansigtet, uden at Andersen, hvad Tiltalte vil have ventet, slog igen.

Overfaldne Andersen blev samme Dags Aften undersøgt af Distriktslægen i Lemvig, hvis s. D. afgivne Erklæring gaar ud paa, at der fandtes en lille, overfladisk Hudafskrabning i Panden lidt over højre Øje, paa Randen af højre Øjehule en Blodudtrædning under Huden som en Bule, paa nedre Øjelaag en Hudafskrabning med Dekoloration af Huden omkring, ligesom Øjæblets Bindehinde var blodunderløbet. Endelig var der nogen Svulst og Ømhed for Berøring af højre Øjes Omgivelser. Læsionerne vil ikke efterlade sig blivende Men.

Tiltalte har forpligtet sig til at betale Andersen i Erstatning 10 Kr., og der er ikke under Sagen nedlagt Paastand paa yderligere Erstatning.

For sit anførte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203, sammenholdt med Lov 1 April 1911 § 1, 2det Stykke, men Straffen, der ved Underrettsdommen er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art af Fængsel i 60 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil saaledes med denne Forandring være at stadfæste.

Nr. 347.

Højesteretssagfører Liebe

mod

Aage Emil Nielsen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af fremmed Gods.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 28 Juni 1913: Arrestanten Aage Emil Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Thorsen, 30 Kr. og Defensor, Sagfører Lindberg, 24 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Juli 1913: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Bentzen og Sinding, betaler Arrestanten Aage Emil Nielsen 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Aage Emil Nielsen til Højesteretsagførerne Liebe og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret efter Begæring af Arrestanten Aage Emil Nielsen hertil indankede Sag er Arrestanten sat under Tiltale for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af fremmed Gods. Arrestanten er født den 17 Oktober 1884 og forhen anset:

1) ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 29 Oktober 1904 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kgl. Resolution af 12 November s. A. formildedes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage,

2) ved samme Rets Dom af 1 Juli 1905 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage,

3) ved samme Rets Dom af 7 August 1906 efter Straffelovens §§ 231, 1ste og 2det Stykke, sidstnævnte Stykke tildels sammenholdt med § 46, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvilken Straf ved kgl. Resolution af 20 August 1907 for Restens Vedkommende eftergaves Arrestanten, mod at han for den endnu resterende Straffetids Vedkommende anbragtes paa Optagelses-hjemmet »Adserbølgaard«, og

4) ved samme Rets Dom af 20 Marts 1909 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri, denne § sammenholdt med § 39, med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Sagens Omstændigheder ere — som den foreligger indanket — følgende:

Den 3 Februar d. A. anmeldtes det til Frederiksberg Politi, at noget Grosserer Borchsenius tilhørende Dækketøj, der den 26 December f. A. var blevet anbragt paa et i Kvistetagen til Ejendommen H. C. Ørstedesvej 42 paa Frederiksberg værende Pulterkammer, i Tiden til den 6 Januar d. A. uberettiget var blevet bortfjernet, og at det sidstnævnte Dag havde vist sig, at den for Døren anbragte Hængelaas var itubrudt. Det maa efter det Oplyste antages, at Adgangen til Ejendommens Kvistetage har været uhindret. Blandt de fra det ompurgte

Pulterkammer i det nævnte Tidsrum bortkomne Genstande, der have vist sig at omfatte ogsaa andet end Dækketøj, er der i Arrestantens Besiddelse fundet af Effekter, Grosserer Borchsenius tilhørende, 10 Servietter, et Par Underbenklæder, en Undertrøje, 2 Lommeørklæder og en Skjorte, og desuden en Haandkuffert, tilhørende hans Søn, Ove, og et Par blaa Benklæder, tilhørende hans Broder, Barber Borchsenius. Angaaende Maaden, hvorpaa Arrestanten er kommen i Besiddelse af disse samtlige til 33 Kr. vurderede Genstande, har Arrestanten med Hensyn til Servietterne inden Københavns Kriminal- og Politiret, hvor han først sad arresteret, forklaret, at han i Fjor Sommer havde købt dem af en Marskandiser i Aarhus, medens han derefter for Frederiksberg Birks Politiret efter at have erklæret, at det blev en Sag for sig, hvorledes han var kommen i Besiddelse af de paagældende Genstande, med Hensyn til samtlige de ovennævnte Effekter tilsidst har forklaret, at han i Begyndelsen af Januar Maaned d. A. i en Beværtning paa Aaboulevard i Hasardspil har vundet ca. 22 Kr. fra en ham ukendt Mandsperson, som var i Besiddelse af den ovenfor nævnte Kuffert, og at han derefter fulgtes til Kapelvej med Mandspersonen, hvor denne gik op i en Ejendom for at skaffe Penge, medens Arrestanten med Kufferten ventede ude paa Gaden. Da den anden efter ca. 1 $\frac{1}{4}$ Times Forløb ikke kom tilbage, tog Arrestanten Kufferten med hjem, og den viste sig da at indeholde foruden de foran nævnte Genstande 2 Lommeørklæder, 2 Duge, af hvilke Arrestanten har bortkastet den ene, der maa antages at være identisk med en fra det omspurgte Pulterkammer bortkommen Dug, samt en graa Jakke og et Par graa Benklæder, der ligeledes ere bortkomne fra nysnævnte Pulterkammer, og som Arrestanten senere vil have bortgivet til en ham ukendt Mand. Da den Mandsperson, af hvem han havde modtaget Kufferten, ikke kom for at hente den, uagtet Arrestanten havde opgivet ham Navn og Adresse, ansaa han sig for berettiget til at beholde baade Kuffert og Indhold. Grosserer Borchsenius' Søster, Frk. Ellen Helene Borchsenius, og hans Tjenestepige, Poula Ramløv, har endelig bekræftet, at de ovennævnte Grosserer Borchsenius og hans Søn tilhørende Genstande have været i Grosserer Borchsenius' Besiddelse, og Frk. Borchsenius har ligeledes edelig forklaret, at de af Barber Borchsenius som hans Ejendom erkendte blaa Benklæder have været i hans Besiddelse, ligesom Grosserer Borchsenius og hans Hustru formene, at de hos Arrestanten forefundne blaa Benklæder ere identiske med de Barber Borchsenius tilhørende, og det er derhos oplyst, at de denne tilhørende Benklæder var omsyede af en Skræder H. C. Buch, og dennes Mærke findes i Knapperne paa de hos Arrestanten forefundne Benklæder. Barber Borchsenius har erklæret, at der sammen med de blaa Benklæder er frakommen ham en graa Jakke og et Par graa Benklæder. De Bestjaalne med Undtagelse af Ove Borchsenius har aflagt Ed inden Retten paa, at de paagældende Genstande, der efter Frk. Ramløvs Forklaring ere blevne anbragte af hende under Laas den 26 December 1912, er dem tilhørende og bortkomne mod deres Vidende og Villie.

Frk. Poula Ramløv og Frk. Ellen Helene Borchsenius har endelig forklaret, at det af dem den 6 Januar 1913 blev konstateret, at Laasen til Pulterkammeret var opbrudt, og Døren aabnet.

Arrestanten har vedholdende og bestemt fastholdt, at han ikke

har stjaalet de hos ham forefundne Genstande, eller at han overhovedet ved, hvorledes den ham ukendte Mandsperson er kommen i Besiddelse af disse. Angaaende Grunden til, at han har afgivet de modsigende Forklaringer med Hensyn til den Maade, hvorpaa han selv er kommen i Besiddelse af de paagældende Genstande, har han forklaret, at det skyldtes Frygt for muligt at blive straffet for det udøvede Hasardspil. Naar der imidlertid ses hen til Arrestantens Fortid og til det usandsynlige i den af Arrestanten saaledes afgivne Forklaring om Grunden til, at han har afgivet hinanden modsigende Forklaringer, findes det uden Betænkelighed at tilsidesætte den af ham senest afgivne Forklaring, til Bestyrkelse af hvilken der intet er fremkommet under Sagen.

Arrestanten vil herefter være at dømme for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Overlægen ved Kommunehospitalets 6te Afdeling har i en under den senest mod Arrestanten rejste Sag afgiven Erklæring betegnet ham som en »Degenereret, som er i betydelig Grad neuropatisk og sandsynligvis Epileptiker«, og udtalt, at han ikke kan siges at være sindssyg til Stadighed, men at »det har Sandsynlighed for sig, at han periodisk lider af Forstemninger sammenhængende med hans Anfald, og at hans Handlinger i saadanne Perioder ikke ere upaavirkede af hans sygelige Tilstand. Overlægen paa St. Hans Hospital, hvor Arrestanten henlaa under Størstedelen af den ham sidst idømte Straffetid, har imidlertid i en under Sagen afgiven Erklæring udtalt, at Arrestanten ved Udskrivningen den 14 April 1912 vel maatte betegnes som et degenereret, holdningsløst Individ, men at han dog ikke led af nogen egentlig Sindssygdom. Arrestlægen har endelig under Henvisning til fornævnte Erklæring fra Overlægen paa Kommunehospitalets 6te Afdeling i sin til Brug for Sagen afgivne Erklæring udtalt, at Arrestanten maa anses for et permanent let sløvet, let imbecilt Individ, der i ædru Tilstand kan holde sig paa den rigtige Side, men altid er en Fare for Samfundet, da han let kan komme i Uligevægt paa Grund af sin svage Hjerne og saa ikke kan gøres fuldt ud ansvarlig for sine Handlinger.

I Henhold til det Foranførte vil Arrestanten, der, navnlig under Hensyn til Erklæringen fra Overlægen paa St. Hans Hospital, findes at maatte betragtes som fuldt tilregnelig, være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for femte Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne ved Tugthusarbejde i 3 Aar, og Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten i Medfør af de samme Lovbestemmelser, sammenholdte med Straffelovens § 39, er anset med lige Straf, og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at udrede, billiges, vil overensstemmende hermed være at stadfæste.

Tirsdag den 7 Oktober.

Nr. 299.

Højesteretssagfører Liebe

mod

Jens Kamp Nielsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 7 Marts 1913: Tiltalte Jens Kamp Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Jensen og Esmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Maj 1913: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 253, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Jens Kamp Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Liebe og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lemvig Købstads Ekstraret indankede Sag er Jens Kamp Nielsen, der er født den 25 August 1865, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for bedrageligt Forhold.

Ifølge Sagens Oplysninger købte Tiltalte paa en den 28 Marts 1912 ved Faare Station af Skodborg-Vandfuld Herreders og Lemvig Landboforening afholdt Auktion 2 Køer for henholdsvis 215 Kr. og 180 Kr. eller ialt 395 Kr., der med Tillæg af 5 pCt. i Omkostninger

inden 4 Maaneder fra nysnævnte Dato skulde erlægges skadesløst til den ved Auktionen antagne Inkassator, Mads Jensen af Bøvling. Ved Tiltaltes egen Erkendelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste maa det derhos anses tilstrækkelig godtgjort, at han, uagtet det Købte ifølge Post 7 i de for Auktionen gældende Konditioner ikke blev Køberens Ejendom, førend Betaling havde fundet Sted, den 3 Oktober f. A. har afhændet Køerne for ca. 220 Kr. uden til fornævnte Inkassator at betale Købesummen, og uden at han nu er i Stand til at tilvejebringe Dækning, idet nysnævnte Beløb af ham er anvendt til Betaling af anden Auktionsgæld.

Tiltalte har til sin Undskyldning anført, at han ikke har været bekendt med Indholdet af ovennævnte Post 7 i Konditionerne, hvis Oplæsning inden Auktionens Begyndelse han ikke vil have overværet, og at det ikke kunde betale sig for ham at have Kreaturerne, samt at det efter hans Opfattelse var ganske almindeligt, at man videregjorde det Købte, forinden det var betalt. Da Tiltalte, der maa anses at have erkendt, at han ofte har gjort Indkøb ved Auktioner, imidlertid har indrømmet at have været klar over, at Ejendomsretten i nærværende Tilfælde var forbeholdt, indtil Købesummen var betalt, og da han dog ikke har indhentet Inkassators Samtykke til Salget, saa lidt som denne, der efter Kredittidens Udløb gentagne Gange har krævet Tiltalte for Betalingen, ved noget Forhold ses at have givet ham Føje til at antage, at han havde hans stiltiende Samtykke til at afhænde Kreaturerne, er Tiltalte for sit i foranførte Henseende udviste Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 293. Højesteretssagfører Dietrichson

mod

Jens Mikkelsen (Def. Winther),

der tiltales for Bedrageri.

Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 10 April 1913: Tiltalte Jens Mikkelsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage samt udrede en Erstatning paa 7 Kr. 70 Øre til Bolsmand Jens Kirstein Hanberg Hansen, Skovbølling. Tiltalte bør derhos betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Teller, 20 Kr., og til Defensor, Sagfører Gyntelberg, 15 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Maj 1913: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Jørgensen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Mikkelsen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nørvang-Tørrild Herreders Ekstraret indankede Sag er Bolsmand Jens Mikkelsen sat under Tiltale for Bedrageri.

Tiltalte, der er født den 22 Juli 1866, har tidligere været straffet ifølge Overrettens Dom af 28 Oktober 1901 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ifølge Højesterets Dom af 3 Oktober 1905 efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage.

Efter at en Slægtning af Tiltalte, Bolsmand Jens Hansen af Skovbølling, i afvigte Efteraar havde paadraget sig en Beskadigelse af venstre Pegefinger og derfor en Tid lang været uarbejdsdygtig, indfandt Tiltalte sig en Dag hos ham og foreslog, at der skulde sættes en Indsamling i Gang til Fordel for Hansen, hvorhos Tiltalte tilbød at ville forestaa en saadan Indsamling. Hansen svarede intet hertil, men da Tiltalte nogen Tid efter kom igen, gik han ind paa Forslaget og fulgte med Tiltalte hen til en Gaardmand, der affattede et Slags Bønskrift og ydede det første Bidrag. Tiltalte paabegyndte derpaa Indsamlingen i den omliggende Egn, saaledes at Bidrag betaltes til ham, idet Bidragydernes Navne tilligemed det Beløb, hver især ydede, optegnedes paa en Liste enten af Tiltalte eller af de Paagældende personlig. Nogle Dage senere overbragte Tiltalte Hansen 100 Kr. af det indsamlede Beløb, og en Søndag kort før Jul indfandt han sig atter hos Hansen og forelagde ham den nysnævnte Liste, som blev sammentalt med det Resultat, at der ialt var indkommet 129 Kr. 25 Øre, hvad Tiltalte bekræftede, idet han derhos tømte Indholdet af sin Pengepung ud paa Bordet. Forinden Indsamlingen var begyndt, havde Hansen talt med Tiltalte om, hvor meget denne skulde have i Vederlag, og Tiltalte havde da paa Forespørgsel om, hvor meget de plejede at faa for saa-

ledes at gaa og samle ind, svaret: »en 4 Kr. om Dagen«, hvortil Hansen havde ytret, at Tiltalte ogsaa nok af ham skulde faa sin Dagløn. Idet Tiltalte nu, saavidt Hansen vidste, havde gaaet rundt 6—7 Dage, sagde Hansen til ham, at det overskydende Beløb udover de 100 Kr., der som meldt allerede var afleverede, ikke var for meget for Tiltaltes Ulejlighed, og denne strøg da Pengene til sig igen. Senere bragte Hansen imidlertid i Erfaring, at flere Bidragydere havde ydet større Bidrag end det paa Listen opførte, og efter at Sagen derpaa af Hansen var anmeldt for Politiet, har Tiltalte under den mod ham indledede Undersøgelse indrømmet, at han i 16 Tilfælde har rettet Beløb af 1 Kr. eller 50 Øre til henholdsvis 50 Øre eller 25 Øre og i et Tilfælde et Beløb af 50 Øre til 30 Øre, samt at Listens samlede Paalydende ved de saaledes foretagne Rettelser er formindsket med ialt 7 Kr. 70 Øre, hvilket Beløb Tiltalte har vedgaaet at have tilvendt sig uden at sige noget derom til Hansen.

Tiltalte har til Undskyldning for sin Handlemaade gjort gældende, at hans ovenfor anførte Udtalelse om en Dagløn væsenlig vedrørte det Tilfælde, at der ikke var Indsamlingen indkom fulde 100 Kr., men at Hansen, hvis der indkom mere end dette Beløb, havde lovet ham det overskydende eller dog en passende Del deraf. Tiltalte har imidlertid herved indrømmet, at han efter de truffne Aftaler ikke paa Forhaand havde nogen ubetinget Ret til det udover de 100 Kr. indkomne Beløb, idet dette kun kunde tilkomme ham, hvis Hansen ikke fandt, at det var for meget, at det netop var af den Grund, at han foreviste Hansen Listen og Pengebeløbet, og at han maatte anse det som tvivlsomt, om Hansen, dersom denne havde vidst, at der var indkommet omtrent 37 Kr. ud over de 100 Kr., vilde have overladt ham hele det overskydende Beløb. Hansen har i Tilslutning hertil forklaret, at han ikke vilde have overladt Tiltalte hele det nævnte Beløb, hvis han havde faaet rigtig Besked om Indsamlingens Resultat, og at han kun overlod ham det efter Listens Udvisende overskydende, fordi han som meldt ikke fandt, at denne Sum var synderlig større end et passende Vederlag til Tiltalte.

Under Sagen har Hansen nedlagt Paastand om hos Tiltalte at tilkendes i Erstatning det ovenfor anførte Beløb af 7 Kr. 70 Øre, og denne Paastand er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 370. Højesteretssagfører Winther

mod

Sofus Andreas Nielsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 August 1913: Arrestanten Sofus Andreas Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Helweg-Larsen og Steinthal, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Sofus Andreas Nielsen til Højesteretssagførerne Winther og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Sofus Andreas Nielsen, der tiltales for Tyveri, er født den 23 Februar 1891 og forhen anset: ved Rettens Dom af 4 Juni 1910 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 7 Maj d. A. mellem Kl. 10¹/₂ og Kl. 10³/₄ Form. — eller i hvert Fald ikke senere end Kl. 10³/₄ — saa to civilklædte Politibetjente Arrestanten i Borgergade komme fra Helsingørgade med en i Avispapir indsvøbt Pakke under Armen. Da Arrestanten syntes at betragte dem med Uro, fulgte de efter ham, der gik hen til Gothersgade og drejede til højre ad denne Gade. Den ene Betjent løb nu og kom tidnok til, idet han drejede om Hjørnet af Borgergade og Gothersgade, at se, at Arrestanten ogsaa løb, og at han drejede om Hjørnet af Gothersgade og Store Regnegade. Betjenten løb nu hurtigt hen til det sidstnævnte Hjørne, men da han naaede dette, var Arrestanten ikke at se.

Den anden Betjent kom straks efter til Stede, og da de maatte antage, at Arrestanten havde gemt sig, blev den ene Betjent staaende som Vagt i Gaden, medens den anden undersøgte nogle Ejendomme, hvorved han fandt Arrestanten i Kælderen til Ejendommen Nr. 28 i

Store Regnegade, hvor han havde skjult sig i en afsides Krog. Begge Betjente søgte efter Pakken, men da de ikke fandt den, og da Efter søgningen var noget vanskelig i den ret mørke Kælder, naar de samtidig skulde bevogte Arrestanten, transporterede de denne til Politistationen i Antonigade og vendte derefter tilbage til den fornævnte Kælder for at lede efter Pakken uden at have været borte fra Kælderen i mere end 8 à 10 Minutter, og de fandt nu i et Hjørne af Kælderen, hvor der ved en Dør, hvis nederste Kant er hævet et Stykke fra Gulvet, var dannet et afskildret Rum uden Dække og uden Bund, en Dame-Jaket og to Aviser, der laa ind under Jaketten paa en saadan Maade, at de gik ud fra, at de havde hørt til Jakettens Indpakning, men at denne var gaaet op, ved at Jaketten var skubbet ind under Døren eller ovenfra kastet ned bag denne. Allerede ved deres første Nærværelse i Kælderen havde de bemærket disse Aviser.

Det har vist sig, at Jaketten tilhører Handelsagent Salomonsens Hustru, Olga, født Simon, der har forklaret, at den endnu mellem Kl. 8 $\frac{1}{2}$ og 9 samme Formiddag hang frit fremme i hendes uaflaasede Entré, Kristen Bernikowgade Nr. 6, 3die Sal, men at hun mellem Klokkerne 9 og 10 saa, at den var forsvunden derfra.

Arrestanten har efter først at have fremsat andre Forklaringer om Grunden til sit Ophold i Kælderen indrømmet, at han ved den paagældende Lejlighed flygtede fra Betjentene og skjulte sig for disse der. Han har som Aarsag hertil opgivet, at han frygtede for, at hans tidligere Kæreste skulde have anmeldt ham til Politiet for Alfonseri, hvad hun har truet ham med, uden at hendes Sigtelse efter Arrestantens Erklæring dog har noget Grundlag, og at han antog, at de to Mænd var Sædelighedsbetjente, som vilde anholde ham.

Arrestanten har endvidere erkendt, at han ved den paagældende Lejlighed bar paa en Pakke indsvøbt i Avispapir, men han har villet paastaa, at der i denne ikke var den i Kælderen fundne Jaket, men en tynd Arbejdsstrøje, som han havde laant af en Ven, og at han havde afleveret sin Avispakke til sin nævnte Ven, som han kun kender ved Fornavn og ikke kan give nærmere Oplysninger om, og som efter hans Forklaring skal have ventet paa ham paa Hjørnet af Store Regnegade og Ny Østergade, hvor Arrestanten efter sin under Sagen afgivne Forklaring vil være løbet hen og have givet ham Pakken, forinden han løb tilbage til Nr. 28 i St. Regnegade og skjulte sig i Kælderen. Under et Reassumptionsforhør har Arrestanten dog ændret sin nysnævnte Forklaring derhen, at hans nævnte Ven i Virkeligheden traf ham et Stykke nærmere ved Gothersgade end det omtalte Gadehjørne.

Arrestantens Forklaring om, at han, der efter sin egen Erkendelse vilde undgaa sine Forfølgere, fra Hjørnet af Ny Østergade eller det af ham senere angivne Sted i St. Regnegade skal være løbet tilbage til den nævnte Ejendom, som er den Gothersgade nærmeste Ejendom i St. Regnegade, modsiges blandt Andet af, hvad der er oplyst om de Distancer, han derefter skulde have gennemløbet, medens Betjontene løb fra Hjørnet af Borgergade til Hjørnet af Store Regnegade og bærer ogsaa i Detaillerne Usandsynlighedens Præg; hertil kommer endnu, at Thora Elisabeth Emma Hansen, som har en Detailhandel i Helsingørgade, har forklaret, at Arrestanten en Formiddag i Begyndelsen af Maj Maaned d. A. omkring Kl. 10 hos hende faldt en Dame-Jaket ganske

svarende til den i Sagen ommeldte og efter hendes Overbevisning identisk med denne, og denne Forklaring, hvis Rigtighed Arrestanten har benægtet, idet han har paastaet, at han overhovedet ikke har falbudt nogen Jaket til Vidnet, har dette derefter beediget. Herefter og efter de øvrige Oplysninger findes det uden Betænelighed at forkaste Arrestantens her henhørende Forklaringer og at gaa ud fra, at det er den i Kælderens fundne Jaket, Arrestanten ved sit Møde med Betjentene har paa.

Fru Salomonsen, der har ført et tilstrækkeligt Bevis for sin Ejendomsret til Jaketten, har med Ed bekræftet, at denne er hende frakommen uden hendes Vidende og imod hendes Villie.

Arrestanten har forklaret, at han mellem Kl. 8^{1/2} og 9 den nævnte Formiddag gik fra Guldbergsgade til Borgergade; han vil være gaaet ad Gothersgade, men har dog saaledes ogsaa efter sin egen Erkendelse været i stor Nærhed af Gerningsstedet til den Tid, da Tyveriet maa antages at være begaaet, og efter hans hele Adfærd og Sagens samtlige Oplysninger findes det ikke betænkeligt at antage, at Arrestanten, der tidligere er straffet for flere Tyverier af Overtøj fra aaben Entré, har stjaalet den foran omhandlede under Sagen til 5 Kr. vurderede Jaket.

Som Eølge heraf vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Nr. 350. Højesteretssagfører Hansen

mod

Jens Stanley Bang Jensen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Juli 1913: Arrestanterne Martin Lander Larsen og Jens Stanley Bang Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Larsen i 18 Maaneder og Arrestanten Jensen i 2 Aar og en for begge og begge for en betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Axel Damm og Bentzen, 20 Kr. til hver, dog at Arrestanten Jensen ikke udreder over $\frac{1}{4}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Jensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paa-
anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høje-
steret betaler Tiltalte Jens Stanley Bang Jensen til
Højesteretssagførerne Hansen og Dietrichson 30
Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Martin
Lander Larsen og Jens Stanley Bang Jensen tiltales for Tyveri.

Arrestanten Larsen er født den 16 August 1886 og forhen anset:

Arrestanten Jensen er født den 26 Juni 1891 og tidligere — for-
uden at han inden sit 18de Aar en Gang betingelsesvis er dømt for
Tyveri — anset: ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 29 Juli
1910 efter Straffelovens §§ 228 og 238 samt Lov Nr. 129 af 1 April
1905 §§ 1—2, jfr. Straffelovstillæggets § 13, med Fængsel paa sæd-
vanlig Fangekost i 40 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af
28 Januar 1911 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., jfr. § 46,
smh. med midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa
sædvanlig Fangekost i 100 Dage, ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom
af 14 December 1911 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. Straffe-
lovstillæggets § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage
og ved Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Oktober 1912 efter
Straffelovens § 245, tildels smh. med § 55, med Fængsel paa sæd-
vanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Ved Arrestanternes Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det be-
vist, at de har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten Larsen . . .

Natten mellem den 19 og 20 Maj d. A. begik samme Arrestant
groft Tyveri fra et Fodtøjslager i Ejendommen, Vimmelskaftet Nr. 2*).
Han skaffede sig Adgang ved fra Skindergade at stige over en 1 m
78 cm høj aflaaet Gitterport, hvormed den private Gennemgang Jorcks
Passage om Aftenen lukkes, ind i nævnte Gennemgang, hvis modsatte
mod Vimmelskaftet vendende Indgang er lukket paa ganske tilsvarende
Maade. Han krøb derefter ned i Lyskassen foran et af Forretningens
Kældervinduer, hvor han slog en Rude itu og steg gennem Vinduet;
efter endnu at have frabrudt et Staaltraadsnet gik han ind i Lager-
kælderen, hvorfra der ad en Trappe er uhindret Adgang til Butikken.
Fra Lokalerne stjal han 3 Par Fodtøj, et Bundt Snørebaand, 7 Tuber
Skosvæerte, 1 Haandklæde og 1 Vinterfrakke, hvori der laa et Par
Handsker og et Lommetørklæde; de stjaalne Ting berøede frit fremme
paa Hylder eller i uaflaasede Gemmer og ere vurderede til 65 Kr.

*) Skal være 42.

Efter at have bragt en Del af Kosterne hjem i sit Logi traf fornævnte Arrestant Arrestanten Jensen, hvem han fortalte om Tyveriet, og efter Aftale om at stjæle yderligere noget Fodtøj indfandt begge Arrestanter sig samme Nat mellem Kl. 1 og 2 ved den fornævnte Gitterport, hvor Arrestanten Jensen blev staaende for at vente, medens Arrestanten Larsen udførte Tyveriet og i dette Øjemed i Arrestanten Jensens Paasyn steg over Gitterporten, hvorefter Arrestanten Larsen ad den af ham tidligere paa Natten aabnede Vej paany gik ind i Skotøjsforretningens Lokaler og nu stjal 3 Par Fodtøj, hvoraf han gennem Gitterporten rakte de to Par ud til Arrestanten Jensen, der modtog dem. Det Stjaalne laa frit fremme i Æsker paa Reoler og er vurderet til ialt 28 Kr.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse, Arrestanten Larsen efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Pkt., og Arrestanten Jensen i Medfør af Straffelovens § 246, 1ste Stk., efter dens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Larsen i 18 Maaneder og Arrestanten Jensen i 2 Aar.

Onsdag den 8 Oktober.

Nr. 262. Højesteretssagfører Bagger

mod

Edvard Peder Edwardsen (Def. Halkier),

der tiltales for Brandstiftelse.

Bjerge-Aasum Herreders Ekstrarets Dom af 22 Februar 1913: Edvard Peder Edwardsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kjørboe, og Defensor, Sagfører Jacobsen, 50 Kr. til hver, udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 April 1913: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne C. A. Olsen og H. F. Helweg-Larsen, i Salær hver 20 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret til-

lægges der Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier hver 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Edvard Peder Edvardsen, der er født i Aaret 1870, og som ikke er funden tidligere straffet, sat under Tiltale for Brandstiftelse.

Den 7 Oktober f. A. om Aftenen ved Ottetiden udbrød der Ild i en til Gaarden Ørnfeldt i Kjelstrup Sogn hørende Følstald, og den største Del af Bygningerne nedbrændte til Grunden. Den følgende Dag blev Tiltalte anholdt som mistænkt for at have paasat Ilden, og der blev derefter indledet offentlig Undersøgelse imod ham for Brandstiftelse, men han har nægtet at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold.

Af de i Sagen foreliggende Oplysninger fremgaar det, at Tiltalte i Januar 1911 kom i Tjeneste paa Ørnfeldt, hvor han først tjente som Avlskarl og derefter som Staldkarl. Den 29 September f. A., da han opholdt sig i Stalden i Færd med at rive Halm sammen, kom 2 Hunde, der tilhørte Inspektøren paa Ørnfeldt, ind i Stalden og angreb en Arbejdsmand, som befandt sig der; og Tiltalte slog da med sin Rive i Staldgulvet for at faa Hundene til at være rolige. Dette gav Anledning til et Ordskifte, hvorunder Inspektøren irettesatte Tiltalte, idet han mente, at Tiltalte havde villet slaa de nævnte Hunde. Ifølge Overenskomst med Inspektøren forlod Tiltalte den 30te s. M. Ørnfeldt efter at have faaet sin Løn udbetalt.

Angaaende sin Færden i de følgende Dage har Tiltalte afgivet forskellige vaklende og uoverensstemmende Forklaringer; men det maa dog anses for oplyst, at han Natten mellem den 3dje og 4de Oktober f. A. opholdt sig paa Ørnfeldt, og at han den 7de s. M. om Formiddagen har været i Marslev for at hente noget ham tilhørende Vasketøj.

Gaardejer Hans Skov Hansen og Tjenestekarl Hans Peter Hansen har som Vidner under Sagen forklaret, at Tiltalte ligner en Person, der den 7 Oktober f. A. om Aftenen kom cyklende fra Ørnfeldt. De have ikke bestemt turdet paastaa, at det var Tiltalte, men han saa efter deres Formening i alt Fald ganske saaledes ud; endvidere have de forklaret, at en Tiltalte tilhørende Vadsæk ganske svarer til den, som den paagældende Person havde med sig bag paa Cyklen. Tiltalte har dog fastholdt, at han den nævnte Aften ikke var i Nærheden af Ørnfeldt, og at det derfor maa have været en anden Mand, som disse Vidner have set.

Tiltalte har under Sagen først forklaret, at han Natten mellem den 7de og 8de Oktober f. A. opholdt sig i Faaborg; men senere er det oplyst og indrømmet af Tiltalte, at han tilbragte denne Nat i et Gæstgiveri i Odense, hvortil han ankom den 7 Oktober ca. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Aften og indlogerede sig under et falsk Navn. Den næste Dag tiltraadte han en Plads paa Egeskov, hvor han om Aftenen blev anholdt.

Uagtet der ved alt det Anførte er tilvejebragt en ikke ringe Formodning for, at Tiltalte — der som anført har afgivet forskellige urigtige Forklaringer angaaende sine Opholdssteder i de paagældende Dage — har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, findes

der ikke mod hans Benægtelse at være ført noget Bevis herfor. Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen er frifunden for Aktors Tiltale, og idet det ligeledes maa billiges, at de af »Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger«, »Det fynske Brandassuranceselskab« og Forsikringsselskabet »Danmark« nedlagte Erstatningspaastande ikke ere tagne til Følge, vil bemeldte Dom — hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte det Offentlige, endvidere tiltrædes — være at stadfæste.

Nr. 288.

Højesteretssagfører Bagger

mod

Jens Kristian Ludvigsen og John Moffat, kaldet Christensen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Hillerød Købstads Ekstrarets Dom af 11 Marts 1913: Den af Arrestanten Georg Magnus Rosenthal udstaaede Varetægtsarrest træder i Stedet for Straf. De Tiltalte John Moffat, kaldet Christensen, og Jens Kristian Ludvigsen ville være at anse med Fængsel paa sædvanlig Fangekost henholdsvis i 120 Dage og i 90 Dage, dog at Fuldbyrnelsen udsættes, og Straffen efter Forløbet af 5 Aar efter nærværende Doms Afsigelse bortfalder, naar Lovens og de iøvrigt fastsatte Betingelser overholdes. Arrestanten og de Tiltalte bør en for alle og alle for en, Jens Kristian Ludvigsen dog kun for en Tredjedel, betale denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Raaschou, og Defensor, Sagfører Olsen, henholdsvis 25 Kr. og 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Maj 1913: I Henseende til Bestemmelsen om, at den af Arrestanten Georg Magnus Rosenthal Hansen forskyldte Straf bortfalder, bør Underrettsdommen ved Magt at stande. De Tiltalte, Jens Kristian Ludvigsen og John Moffat, kaldet Christensen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i henholdsvis 60 Dage og 120 Dage. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne M. A. Meyer og Zeuthen, henholdsvis 50 Kr. og 30 Kr., udredes af Arrestanten og Tiltalte Moffat, en for begge og begge for en, dog at Tiltalte Ludvigsen in solidum med dem udreder en Tredjedel deraf At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de Tiltalte Ludvigsens og Moffats, kaldet Christensens, Vedkommende anførte Grunde, der i det Væsentlige kunne tiltrædes,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Jens Kristian Ludvigsen og Johan Moffat, kaldet Christensen, En for Begge og Begge for En til Højesteretssagfører Bagge og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hillerød Købstads Ekstraret hertil efter det Offentliges Begæring indankede Sag tiltales Arrestanten Georg Magnus Rosenthal Hansen, der er født den 14 April 1895, samt Jens Kristian Ludvigsen, der er født den 3 Juni 1894, og John Moffat, kaldet Christensen, der maa antages at være født i Skotland den 4 Juni 1895, og af hvilke ingen er funden forhen tiltalt eller straffet, for Tyveri og Hæleri.

Arrestanten og de Tiltalte har efter deres med det Oplyste stemmende Tilstaaelser gjort sig skyldige i følgende Forbrydelser, der alle ere forøvede i Hillerød Købstad.

Arrestanten har dels sammen med en under Sagen ikke tiltalt Dreng, Edgar Andersen . . . dels 5 Gange i Aaret 1912 sammen med Tiltalte Moffat . . . ved falsk Nøgle skaffet sig Adgang til aflaaede Automater og fra disse borttaget ialt ca. 15 Kr., dels endelig i de første Maaneder af forrige Aar sammen med fornævnte Dreng og nysnævnte Tiltalte ved falsk Nøgle eller ved at udnytte en Fejl i Mekanismen i tvende Gange skaffet sig Adgang til Vareautomater og derved tilegnet sig 1 Glas Honning og 1 Flaske Likør, tilsammen vurderede til 1 Kr. 50 Øre, og noget til 50 Øre vurderet Konfekt. Arrestanten har endvidere til sidstnævnte Tidspunkt sammen med Edgar fra en aflaaet Kælder, hvis Dør Edgar aabnede ved at stikke Armen gennem en Udskæring i Døren og saaledes faa fat i det paa den indvendige Side siddende Laasegreb, stjaalet et til 25 Øre vurderet Glas med Ribssyltetøj, som de senere fortærede i Forening med Tiltalte Moffat, der af dem var underrettet om Tyveriet, og sammen med sidstnævnte Tiltalte fra en uafaaet Varekælder tilegnet sig tvende til ialt 40 Øre vurderede Flasker Æblemost, som de senere nød med Tiltalte Ludvigsen, hvem de havde underrettet om Tyveriet. Den 12 November f. A. stjal Arrestanten sammen med Tiltalte Ludvigsen og Drengen Edgar 5 til 4 Kr. 40 Øre vurderede Glas Honning samt en Flaske Saft eller Vin fra et uafaaet Udhængsskab, hvorhos Arrestanten i samme Maaned har . . . sammen med Tiltalte Moffat fra en aabenstaaende Kælder

tilegnet sig 4 til 88 Øre vurderede Flasker Wienerøl og 2 til 80 Øre vurderede Daaser benfri Sild og fortæret dem sammen med Tiltalte Ludvigsen, der var vidende om Tyveriet.

Arrestanten og Tiltalte Moffat har dernæst gjort sig skyldige i groft Tyveri i forskellige Tilfælde.

Den 24 Marts f. A. skaffede de sig sammen med Edgar ved Hjælp af en af Tiltalte Moffat medbragt falsk Nøgle Indgang i en Kælder, hvorfra de uhindret havde Adgang til den ovenover liggende Butik, i hvilken de tilegnede sig nogle ikke nærmere vurderede Cigarer og Chokolade og fra et aabentstaaende Kassekontrolapparat tog nogle Penge, hvis Beløb maa antages at have udgjort i alt Fald ca. 15 Kr., men af hvilke Arrestanten dog kun vil have faaet 1 Kr. og Tiltalte Moffat ca. 3 Kr.

En Aften i de første Maaneder af forrige Aar begav de samme 3 Personer efter Arrestantens Tilskyndelse sig ind i en Gaard, hvorfra Arrestanten og Tiltalte Moffat gennem et aabentstaaende Kældervindue steg ned i en Forretningskælder, hvor Arrestanten, medens Tiltalte Moffat lyste for ham, tog 2—3 Flasker Kirsebærvin, vurderet til 85 Øre Flasken.

En Aften i Maj Maaned begav Arrestanten og Tiltalte Moffat sig ud for at stjæle, og ved en af Edgar laant falsk Nøgle skaffede de sig Adgang til et aflaaaset Udsalgslokale, hvor de fra en efter deres Forklaring uafaaaset Skuffe stjal hver et Par Kroner.

Endelig skaffede Arrestanten den 17 November f. A. sig sammen med Edgar ved Hjælp af en denne tilhørende falsk Nøgle Indgang i en aflaaaset Butik, hvor Arrestanten . . . fra Disken tog nogle til 10 Kr. vurderede Cigarer og Cigaretter . . . Af de stjaalne Cigarer og Cigaretter forærede de nogle til Tiltalte Ludvigsen, der var vidende om Tyveriet.

Arrestanten og Tiltalte Ludvigsen har fremdeles gjort sig skyldig i Forsøg paa Tyveri, Arrestanten en Gang i simpelt og tvende Gange i groft Tyveri. Han har saaledes en Gang i November Maaned f. A. sammen med Tiltalte Ludvigsen og Edgar med en Arrestanten tilhørende falsk Nøgle i tyvagtig Hensigt oplukket et aflaaaset Udhængsskab, men afstod fra sit Forehavende, da der kom Folk i Nærheden.

Den 29 s. M. gik de samme Personer ud for i Forening at begaa Indbrud ved Hjælp af en af Arrestanten i det Øjemed forfærdiget Dirk, men da det ikke lykkedes at aabne den Kælderdør, hvilken de bearbejdede med Dirken, opgav de Forsøget . . .

. . . Endelig har Arrestanten gjort sig skyldig i Hæleri og Meddelagtighed i Tyveri. Han har saaledes deltaget i Fortæringen af en til 55 Øre vurderet Æske Sardinier, uagtet han vidste, at de en Aften i de første Maaneder af forrige Aar af Tiltalte Moffat var stjaalne fra en Hylde i en Butik, hvor han var inde for at købe nogle Æbler.

. . . Endelig . . . Arrestanten . . . til et ikke nærmere oplyst Tidspunkt sammen med Tiltalte Moffat og Drengen Edgar gik ind i en Butik for at se Lejlighed til at stjæle, og medens Moffat stjal nogle til 5 Øre Stykket vurderede Appelsiner, af Edgar modtog en af denne

stjaalen til 1 Kr. vurderet Pengepung, som han senere solgte til Tiltalte Ludvigsen, der vidste, at den var stjaalen.

Tiltalte Moffat er foruden ved de ovenfor nævnte Forhold overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: I November f. A. tilegnede han sig i tvende Gange et Par til 5 Kr. 50 Øre vurderede Pedaler og en til 2 Kr. 50 Øre vurderet Cyklekæde, hvilke Genstande henlaa i en Butik, til hvilken han havde uhindret Adgang. Den 23 s. M. tilvendte Tiltalte, der havde Ærinde paa Gasværket, sig en til 5 Øre vurderet Gasautomatnøgle, der henlaa i et Vindue, for at benytte den ved Pengetyverier fra Gasautomater, hvad Tiltalte dog benægter nogensinde at have gjort . . .

For deres iøvrigt ovenfor nævnte Forhold ville Arrestanten og de Tiltalte være at anse, Arrestanten efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, begge tildels jfr. § 46, samt § 238, idet Hele jfr. § 37, saaledes at den Arrestanten derefter forskyldte Straf i Medfør af Lov 1 April 1911 § 15, 3dje Stk., sidste Punktum og Straffelovens § 58 vil være at betragte som udstaaet ved den Arrestanten siden den 30 November f. A. overgaaede Varetægtsarrest. Tiltalte Moffat efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 samt § 238, jfr. § 37, med en Straf, der i Medfør af fornævnte Bestemmelse i Lov 1 April 1911 findes at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og Tiltalte Ludvigsen efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 46, § 229 Nr. 4, jfr. § 46, samt § 238, tildels smh. med § 37, med en Straf, der i Medfør af Lov 1 April 1911 § 13, 1ste Punktum, findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Underrettsdommen, der for Arrestantens og Tiltalte Moffats Vedkommende er kommen til samme Resultat, men ved hvilken Tiltalte Ludvigsen er bleven idømt Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 90 Dage, og som for begge de Tiltaltes Vedkommende har bestemt, at Straffens Fuldbyrdelse skal udsættes, og at Straffen efter 5 Aars Forløb fra dens Afsigelse skal bortfalde, saafremt de i oftnævnte Lov af 1 April 1911 fastsatte Betingelser overholdes, for Tiltalte Moffat under den yderligere Betingelse, at han underkaster sig Værgeraadsinstitutionens Tilsyn indtil sit fyldte 21 Aar, og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten og de Tiltalte at udrede in solidum, for Tiltalte Ludvigsen dog kun for en Tredjedel, billiges, vil overensstemmende hermed være dels at stadfæste, dels at ændre.

Torsdag den 9 Oktober

Nr. 146. **Hundborg-Jannerup Sogneraad (Trolle)**

mod

Gaardejerne Jørgen Fink og Christen Kløvborg (Liebe)

betræffende Spørgsmaalet om Lovligheden af Anlæggelsen af en Kirkesti.

Hillerslev-Hundborgs Herreders ordinære Rets Dom af 21 Februar 1911: De Indstævnte, Hundborg-Jannerup Sogneraad, bør for Tiltale af Citanterne, Gaardejerne Jørgen Fink og Christen Kløvborg, begge af Jannerup, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Januar 1912: De Appelindstævnte, Hundborg-Jannerup Sogneraad, bør under en Mulkt af 5 Kr. til Thisted Amts Fattigkasse for hver Dag, de i saa Henseende sidde denne Dom overhørige, genopføre det ovennævnte Dige. I Erstatning til Appellanterne, Gaardejerne Jørgen Fink og Christen Kløvborg, betale de Appelindstævnte 50 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 4 December 1908, indtil Betaling sker. I Procesomkostninger for begge Retter betale de Appelindstævnte til Appellanterne 60 Kr. Sagførerne A. Gade og Th. Thomsen bør til Thisted Amts Fattigkasse bøde hver især 40 Kr. Der tillægges den for de Appelindstævnte beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Heise, i Salær 40 Kr., der udredes af det Offentlige. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at et af Appellanterne den 12 Oktober 1909 for Underretten fremlagt Indlæg ikke er skrevet paa behørigt stemplet Papir. Det idømte udredes inden 15 Dage, og Dommen iøvrigt at efterkommes inden 12 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Hverken ifølge Ordlyden af den i den indankede Dom ommeldte Lov af 4 Juli 1850 eller ifølge Forholdets Natur kan det antages, at en Kommunalbestyrelse skulde være afskaaret fra uden for de Tider, da Kommunens Regulativ for Gangstier udløber, efter lovformelig Omgang at erklære en Gangsti for offentlig. Da derhos nævnte Lovs § 3 ganske i Almindelighed tillægger Kommunalbestyrelsen Bestemmelsesretten i alle Spørgsmaal vedrørende de offentlige Stiers Anlæggelse, Retning og Beskaffenhed samt disses Forbedring og Udvidelse, kan den af Sogneraadet truffne Anordning med Hensyn til Afgravning af Diget ikke kuldcastes af Domstolene. Som Følge heraf, og idet endnu bemærkes, at oftnævnte Lovs § 4 ikke kan anses at afskære Kontraappellanterne fra Adgang til fuld Erstatning for den Skade og de Ulemper, der ere og i Fremtiden ville blive paaførte dem ved Anlægget af Stien, vil Underrettsdommen kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Overret og Højesteret ville være at ophæve.

Færdig fra Trykkeriet den 23 Oktober 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 31—32.

Fredag den 3 Oktober.

I Henseende til de Sagførerne Gade og Thomsen idømte Bøder og det Overretssagfører Heise tillagte Salær, vil Overrettsdommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoverretten og for Højesteret ophæves. I Henseende til de Sagførerne A. Gade og Th. Thomsen idømte Bøder og det Overretssagfører Heise tillagte Salarium bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Kontraappellanterne, Gaardejerne Jørgen Fink og Christen Kløvborg, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Anledning af et af nogle Beboere i Jannerup derom indgivet Andragende blev det i et af Hundborg-Jannerup Sogneraad den 29 December 1906 afholdt Møde vedtaget at betragte som offentlig Gangsti en Sti, der i Skellet mellem de Appellanterne, Gaardejerne Jørgen Fink og Christen Kløvborg, begge af Jannerup, tilhørende Ejendomme førte fra Bivej Nr. 5 til Jannerup Kirkedige, og efter at Sogneraadet i et den 3 Januar næstefter afholdt Møde havde udfærdiget et fra den 1 s. M. gældende Stiregulativ, paa hvilket Stien optoges, blev Regulativet efter forudgaaet Bekendtgørelse ved Kirkestævne fremlagt til Eftersyn i Hundborg og Jannerup Skoler, uden at der fremkom nogen Indsigelse mod Regulativet, hvorhos Stien ved den i Slutningen af Aaret 1907 stedfundne Revision af Kommunens Vejfortegnelse blev optaget paa den fra 1 Januar 1908 gældende Fortegnelse over Kommunens Gangstier i offentligt Øjemed, og Bekendtgørelse herom iværksat paa sædvanlig Maade, ligeledes uden at der blev fremsat Indsigelse mod Stiens Optagelse som offentlig Sti.

Til Forbedring af bemeldte Sti, der løb ovenpaa et i Skellet mellem Appellanternes Ejendomme værende Dige, lod Sogneraadet i Juli Maaned 1907 uden forudgaaende Meddelelse til Appellanterne Diget, der efter det Oplyste var ca. 100 Alen langt og 1 å 2 Alen højt, i det mindste delvis nedgrave og udjævne og nogle Grene, der fra Træer i Appellanten Finks Have strakte sig ud over Stien, afskære, hvorhos det, efter at Appellanterne nogle Dage senere ved begge Ender af Stien havde anbragt Pæle med Opslag om Forbud mod Færdsel ad Stien, i den paafølgende August Maaned foranledigede Pælene nedtagne, ligesom det endelig, da Appellanterne atter opsatte Pælene, Dagen efter paany lod dem fjerne.

Under Anbringende af, at Sogneraadet har manglet Beføjelse til at foretage de ommeldte Handlinger, og at Nedgravningen af Diget, der dels afgav Beskyttelse for Appellanten Finks Have mod Nord- og Nordvestvinden, dels hindrede løsgaaende Kreaturer i at trænge ind i Haven, har været til Skade for Appellanterne, har disse derefter under nærværende Sag i første Instans ved Hillerslev-Hundborg Herreders ordinære Ret paastaet de Appelindstævnte, fornævnte Sogneraad, dels tilpligtede under en daglig Mulkt at genopføre det udjævnede Hegnsdige og i det hele sætte deres Ejendomme i forsvarlig Stand samt i Erstatning for den deres Ejendomme paaførte Beskadigelse at betale dem 200 Kr. eller et af Retten eller uvillige Mænd fastsat Beløb tiligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 4 December 1908, indtil Betaling sker, dels ansete med Mulkt for deres uretmæssige Handlinger. Ved Underrettsdommen ere de Appelindstævnte i Overensstemmelse med deres derom nedlagte Paastand frifundne for Appellanternes Tiltale, og Sagen er nu af Appellanterne indanket her for Retten, hvor de har gentaget deres i første Instans nedlagte Paastande. De Appelindstævnte have derimod procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Det maa efter Sagens Oplysninger antages, at det i Lov af 4 Juli 1850 angaaende Gangstier i offentligt Øjemed paabudte Gennemsyn af de gældende Regulativer for bemeldte Gangstier for Hundborg-Jannerup Kommunes Vedkommende har fundet Sted hvert tredje Aar, samt at Regulativet af 3 Januar 1907 er vedtaget i en løbende Trearsperiode. Selv om der nu i Modsætning til, hvad Appellanterne have gjort gældende, maatte kunne gives de Appelindstævnte Medhold i, at den ovennævnte Bestemmelse om Stiregulativernes Revision ikke udelukker Kommunalbestyrrelserne fra til andre Tider end ved Regulativernes Udløb at optage Gangstier som offentlige, og at den ved Regulativet af 3 Januar 1907 stedfundne Optagelse af Stien som offentlig herved har været lovlig, findes de Appelindstævnte dog at have savnet Berettigelse til den foretagne Nedgravning af Diget. Ved i Henhold til Lov 4 Juli 1850 at optage den ovenpaa Diget løbende Sti som offentlig har de ikke erhvervet Ejendomsret, men i det højeste Brugsret over det til Stien nødvendige Areal, og den saaledes mulig erhvervede Brugsret findes ikke lige saa lidt som bemeldte Lovs § 3 at afgive fornøden Hjemmel for Digets Nedgravning, der efter det foreliggende har medført en — som det maa antages tilmed ufornøden — blivende væsentlig Forringelse af vedkommende Ejendom, for hvilken Forrin-

gelse bemeldte Lovs § 4 ikke kan anses at give Appellanten Adgang til fuld Erstatning.

Medens der nu vel efter Omstændighederne ikke findes tilstrækkelig Anledning til at statuere, at Sogneraadet eller dets enkelte Medlemmer ved de af Raadet truffne Foranstaltninger har udvist et til Paadragselse af Strafansvar egnet Forhold, ville de Appellindstævnte efter det Ovenanførte være at tilpligte under en Thisted Amts Fattigkasse tilfaldende daglig Mulkt af 5 Kr. at genopføre det nævnte Dige, hvorhos de ville have at betale Appellanterne i Erstatning for de dem paaførte Ulemper et Beløb, der findes passende at kunne bestemmes til 50 Kr., og som de ville have at forrente som paastaet. Endelig findes de efter Omstændighederne at burde godtgøre Appellanterne Processens Omkostninger for begge Retter med 60 Kr.

Der vil være at tillægge den for de Appellindstævnte beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 40 Kr., der blive at udrede af det Offentlige.

Da Sagførerne A. Gade og Th. Thomsen, begge i Thisted, der i første Instans har givet Møde henholdsvis for Appellanterne og Appellindstævnte, findes utilbørlig at have opholdt Sagen, ville de være at anse efter Frdn. 16 Januar 1828 § 14 med Bøder til Thisted Amts Fattigkasse af 40 Kr. for hver.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at et af Appellanterne den 12 Oktober 1909 for Underretten fremlagt Indlæg ikke er skrevet paa behørigt stemplet Papir. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 39. Aktieselskabet Københavns Oplysnings-, Inkasso- & Laane-Bureau (Selv)

mod

Højesteretssagfører Ulf Hansen (Selv), Premierløjtnant Thor O. A. Erhoff (Stein) samt Revisor Axel Lytting (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om de Indstævntes Ansvar som Medlemmer af et Aktieselskabs Bestyrelse for dette Selskabs Transaktioner med det sagsøgende Selskab.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 September 1912: De Indstævnte, Højesteretssagfører Ulf Hansen, Premierløjtnant Thor O. A. Erhoff og Revisor Axel Lytting, bør for Tiltale af Citanterne, Aktieselskabet Københavns Oplysnings-, Incasso- & Laane-Bureau i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at de af Citanterne den 17 Maj d. A. fremlagte 14 Stk. Regninger med Transportpaategninger henholdsvis af 3 og 17 December 1910, og at det ovennævnte, ligeledes den 17 Maj d. A. af Citanterne fremlagte Købebevis af 17 December 1910 ikke ere forsynede med Stempel; iøvrigt vil der intet Stempelforbehold være at tage.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til en Forandring af Resultatet, vil Dommen efter de af de Indstævnte Hansen og Erhoff nedlagte Paastande være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til disse Indstævnte med 150 Kroner til hver.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Københavns Oplysnings-, Incasso- og Laanebureau, til de Indstævnte, Højesteretssagfører Ulf Hansen og Premierløjtnant Thor O. A. Erhoff med 150 Kroner til hver. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: For hos Citanterne, Aktieselskabet Københavns Oplysnings-, Incasso- & Laane-Bureau, at skaffe sig fornøden Driftskapital overdrog Aktieselskabet Raadvad-dams Fabrikker ved Købebevis af 26 November 1910 til Citanterne for en kontant indbetalt Købesum af 4500 Kr. (derunder en ikke indtraadt Betingelse skulde forhøjes med 2300 Kr.) 10 det tilhørende, i Købebeviset specificerede Fordringer paa Varemodtagere til samlet Beløb 7143 Kr. 57 Øre, ved Transporter af 3 December s. A., der paategnedes de til vedkommende Varemodtagere udfærdigede Regninger, for en kontant Købesum af 500 Kr. 3 det tilkommende Fordringer til Beløb ialt 1069 Kr. 54 Øre, og ved Købebevis af 17 s. M. i Forbindelse med Transportpaategninger paa udfærdigede Regninger for en kontant Købesum af 4000 Kr. (der under en ikke indtraadt Betingelse skulde forhøjes med 2334 Kr.) 21 det tilkommende, paa en særskilt Liste specificerede Fordringer paa Varemodtagere til samlet Beløb 6655 Kr. 39 Øre. Om Transporten af disse, for ialt 9000 Kr. solgte Fordringer til Beløb 14,868 Kr. 50 Øre fandt der efter Aftale mellem Cedenterne og Citanterne — bortset fra et enkelt Tilfælde — ingen Anmeldelse Sted overfor de paagældende Debitorer, og disse indbetalte derfor i den følgende Tid Beløbene til Cedenterne, gennem hvilke Ci-

tanterne atter fra Tid til anden af de indkomne Summer fik udbetalt ialt 5460 Kr. 85 Øre, medens det, efter at Aktieselskabet Raadvaddams Fabrikker i Maj 1911 havde standset sine Betalinger, viste sig, at hele Restbeløbet 9407 Kr. 65 Øre var indgaaet til sidstnævnte Selskab uden at være kommet Citanterne tilgode. I Henhold til en af Aktieselskabet Raadvaddams Fabrikker opnaaet Akkord, som Citanterne under fornøden Reservation af deres Erstatningskrav overfor Medlemmerne af Selskabets Bestyrelse og dets Prokurister havde tiltraadt, fik Citanterne senere af Selskabet udbetalt 33 $\frac{1}{3}$ pCt. af sidstnævnte Beløb eller 3135 Kr. 89 Øre, og under nærværende Sag have Citanterne derpaa paastaaet de Indstævnte, Højesteretssagfører Ulf Hansen, Premierløjtnant Thor O. A. Erhoff og Revisor Axel Lytting, af hvilke den Førstnævnte var Formand for Selskabet Bestyrelse, og som alle tre have været Medlemmer af denne fra Tiden før den 26 November 1910, tilpligtede in solidum at betale dem 9407 Kr. 65 Øre ÷ 3135 Kr. 89 Øre eller 6271 Kr. 76 Øre med Renter heraf 5 pCt. p a. fra Forligsklagens Dato den 12 Oktober 1911 og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte paastaa sig frifundne med Tillæg f Sagens Omkostninger.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastande have de Indstævnte, Erhoff og Lytting, i første Række anbragt, at de intet have haft at gøre med de heromhandlede, mellem Aktieselskabet Raadvaddams Fabrikker og Citanterne stedfundne Transaktioner, at disse ikke har været under Forhandling i noget Bestyrelsesmøde og ikke af Bestyrelsens Formand, Indstævnte Hansen, eller af den administrerende Direktør Fr. Brincker have været omtalt for dem, samt at de efter deres Stilling indenfor Bestyrelsen have været ganske ude af Stand til at føre nogen Kontrol med, om noget Citanterne i Henhold til en saadan dem ubekendt Transaktion tilkommende Beløb blev dem tilstillet eller ej.

Da der af Citanterne ikke er oplyst Noget, der taler imod Rigtigheden af disse Anbringender, og da der herefter og efter det iøvrigt i Sagen Foreliggende savnes Føje til at antage, at de nævnte Indstævnte med Hensyn til disse Transaktioner skulde som Bestyrelsesmedlemmer have gjort sig skyldige i nogen Forsømmelighed, der kunde paadrage dem et personligt Erstatningsansvar overfor Citanterne, vil deres Frifindelsespaastande allerede af denne Grund være at tage til Følge, hvorefter det bliver ufornuddent at komme ind paa, hvad de iøvrigt have anført til Begrundelse af deres Paastande.

Det fremgaar af Sagen, at Købebeviset af 26 November 1910 — der indeholder en ikke af Citanten paaberaabt Passus om, at »Sælgerne indestaa personligt for, at Fordringerne ere reelle, og at der ikke findes eller vil findes Modfordringer« — er underskrevet af Indstævnte Hansen og Direktør Brincker, og at Sidstnævnte, der paa Aktieselskabet Raadvaddams Fabrikkers Vegne har underskrevet Transporterne af 3 December 1910 samt Købebeviset og Transporterne af 17 s. M., har været bemyndiget til ved sin Underskrift at forbinde Selskabet, ligesom det efter det Foreliggende maa antages, at Indstævnte Hansen har været vidende om, og har godkendt de saaledes af Direktør Brincker paa Selskabets Vegne foretagne Overdragelser, i

hvilken Henseende det af Citanterne er anbragt og ikke af Indstævnte Hansen benægtet, at han har deltaget i Forhandlingerne om Overdragelsen og om Størrelsen af den for samme betingede Valuta, ved hvilken der skaffedes disponibel Kapital til Fabrikkerens fortsatte Drift. Indstævnte Hansen har imidlertid gjort gældende, at Direktør Brincker der efter Betalingsstandsningen blev anholdt for begaaede Misligheder enten selv eller for Selskabet har inkasseret og beholdt, hvad der indgik paa de paagældende borttransporterede Fordringer, men at kriminelle Handlinger, begaaede af Direktøren, ikke kunne paadrage Indstævnte Hansen eller Bestyrelsens øvrige Medlemmer noget personligt Ansvar, navnlig ikke i et Tilfælde som nærværende, hvor et saadant Ansvar vilde have til Forudsætning en daglig Kontrol fra Bestyrelsens Side med indgaaede Beløb og deres Anvendelse. Idet bemærkes, at et af Indstævnte Hansen fremsat Anbringende om, at Transaktionerne i Virkeligheden kun drejede sig om et af Citanterne ydet Laan, for hvis Tilbagebetaling der var givet dem Sikkerhed i de paagældende Fordringer, staar i afgjort Strid med Overdragelsesdokumenternes Indhold og savner enhver Støtte i det iøvrigt i Sagen Foreliggende, har bemeldte Indstævnte videre anbragt, at Mellemværendet med Citanterne blev bogført paa Direktør Brinckers Privatkonto, saaledes, at de af Citanterne til Selskabet indbetalte Beløb bleve opførte paa den nævnte Konto som Laan, ydede af Direktør Brincker personlig til Selskabet, og at Udbetalingerne til Citanterne debiteredes samme Konto. Da der ikke efter de foreliggende Oplysninger kan gaas ud fra, at Indstævnte Hansen har noget Medansvar for en saadan urigtig Bogføring, der var egnet til at skjule den rette Sammenhæng med Transaktionerne, og da Citanterne overhovedet ikke have forelagt Retten saadanne nærmere Oplysninger om denne Indstævntes Stilling og Virksomhed indenfor Selskabets Ledelse, som maatte være nødvendige for Afgørelsen af, hvorvidt han har gjort sig skyldig i en saadan pligtstridig Forsømmelse, at det maa paahvile ham personlig at erstatte Citanterne det dem paaførte Tab, findes ogsaa den af Indstævnte Hansen nedlagte Frifindelsespaastand at maatte tages til Følge.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Fredag den 10 Oktober.

Nr. 325. Højesteretssagfører Dietrichson

mod

Knud Carl Lars Peter Knudsen (Def. Overretssagfører Jarner),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 171 og 210.

Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 24 April 1913: Tiltalte Knud Carl Lars Peter Knudsen bør straffes med Fængsel paa

sædvanlig Fangekost i 40 Dage og betale Aktionens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Cortes, og Defensor, Sagfører Knud Petersen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Juni 1913: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Tiltaltes Forklaring maa lægges til Grund for Paadømmelsen. Herefter har Tiltalte ved under de i Dommen beskrevne Omstændigheder at holde Pigen indespærret paa sit Værelse for at formaa hende til Utugt gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 171. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. Iøvrigt vil Landsoverrettens Dom være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Knud Carl Lars Peter Knudsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Dietrichson og Overretssagfører Jarnær 70 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Aalborg Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Knud Carl Lars Peter Knudsen, der er født den 20 Maj 1887, og som afset fra, at han i Aaret 1908 har vedtaget at erlægge en Bøde af 100 Kr. til Odense Købstads Politikasse for Overtrædelse af Købstadens Politivedtægt i Forbindelse med Opsætsighed mod Politiet — ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens §§ 171 og 210.

Onsdag den 5 Marts d. A. anmeldte Ekspeditrice Maren Poulsen, kaldet Manna Andersen, til Politiet i Aalborg, at Tiltalte den foregaaende Nat havde forøvet Voldtægt mod hende. Ifølge hendes nærmere Forklaring indfandt hun sig, ledsaget af en Bekendt, den 4 Marts om Aftenen omtrent Kl. 12 udenfor Porten til den Ejendom paa Nytorv i Aalborg, hvor Tiltalte boede, og hvor hun efter Aftale skulde overnatte hos den nedenfor omtalte i Ejendommen tjenende Pige, Johanne Madsen. Da Porten var aflaaet, bad hun Tiltalte, der stod udenfor Porten, men med hvem hun kun havde talt en enkelt Gang tidligere, om at lukke hende ind, og da han havde gjort det, bad hun

ham tillige vente et Øjeblik, idet hun, hvis Johanne ikke var hjemme, vilde gaa igen; yderligere havde hun anmodet sin Ledsager om ogsaa at vente lidt udenfor paa Gaden for eventuelt at følge hende tilbage til hendes Moders Bolig, hvor hun selv havde Ophold, men ikke kunde være den paagældende Nat, fordi Moderen havde en Kusine i Besøg. Da ovennævnte Pige ikke var kommen hjem endnu, vendte Maren Poulsen straks tilbage, men fandt da Porten aflaaet, og Tiltalte staaende midt i Gaarden. Hun bad ham nu lukke Porten op, men han svarede hertil: »Nej, det kan der ikke være Tale om.« Fremdeles sagde Tiltalte, at Johanne Madsen var i Nørre-Sundby og først kom hjem næste Morgen tidlig, hvorfor Maren Poulsen hellere maatte følge med ham og være hos ham til næste Morgen. Hun forlangte nu gentagne Gange bestemt at komme ud og anførte ogsaa, at hendes Ledsager ventede paa hende, men Tiltalte greb hende da haardt om Halsen med begge Hænder, kyssede hende og skubbede hende foran sig gennem Gaarden og op ad Trappen til sit Værelse, der var beliggende paa 1ste Sal i Bagbygningen, saaledes at en Trappe med 15 Trin førte derop direkte fra Gaarden. Endelig skubbede Tiltalte hende ind gennem Værelsets Dør, som han derpaa aflaaede. Maren Poulsen vil paa Vejen til Værelset have gjort al den Modstand, hun kunde, men hun skreg ikke, da hun stadig troede, at Tiltalte vilde slippe hende. Efter at de var komne ind i Tiltaltes Værelse, tændte han Lys og bød hende et Glas Vin, som hun drak, samt en Cigar, hvoraf hun røg en Del, idet hun tænkte, at Tiltalte vilde lade hende slippe ud, naar hun føjede ham med at drikke Vinen og ryge Cigaren. Da hun havde drukket og røget, bad hun om at maatte komme ud, hvad Tiltalte afslog med den Bemærkning, at han jo havde sagt, at hun først kom hjem i Morgen tidlig. Tiltalte greb saa fat i hende, vilde kysse hende og forsøgte forgæves at kaste hende over paa en i Værelset staaende Seng. Maren Poulsen gav sig nu til at skrike, men Tiltalte holdt sin Haand for hendes Mund og sagde, at der var ingen, der kunde høre hende; derefter skubbede han hende over paa en Sofa og tog Hatten af hende, men gav saa pludselig Slip paa hende og gik ud af Værelset; hun forsøgte at komme ud sammen med ham, men han tog Nøglen, lukkede Døren i og aflaaede den ude fra. Maren Poulsen aabnede nu et Vindue til Gaarden og raabte paa fornævnte Johanne Madsen, idet hun hørte Nogen gaa dernede og troede, at det var denne. Da hun imidlertid ikke fik noget Svar paa sin Raaben, lukkede hun atter Vinduet. Tiltalte kom straks efter ind igen og sagde, at hun skulde gaa i Seng med ham, hvad hun bestemt afslog; tillige sagde han, at han var den stærkeste, og at det ikke kunde hjælpe, at hun strittede imod, og derefter slukkede han Lyset. Maren Poulsen, som imidlertid var kommen til at fryse, tog nu en Plaid, som laa paa Sofaen, over sig; hun hørte, at Tiltalte afførte sig sine Benklæder, og kort efter kom han hen til hende, kyssede hende mod hendes Villie, rev Plaiden af hende og bar hende trods hendes Modstand hen i Sengen; hun raabte om Hjælp, men han holdt hende paa Munden; derefter afførte han hende Kaabe samt Sko og lagde sig i Sengen ved Siden af hende. Tiltalte trak derpaa hendes Skørter op over Underlivet, rev Under-skørtet itu og nedknappede hendes Benklæder, hvorefter han lagde sig ovenpaa hende og fuldbyrdede Samleje, uagtet hun gjorde al den

Modstand, hun formaade ved at presse Benene sammen og ved at stemme sine Arme mod hans Bryst for at skubbe ham væk. Efter at Samlejet, som meldt, var fuldbyrdet, stod de begge op, og Tiltalte lukkede hende ud, hvorpaa hun løb ned af Trapperne og et lille Stykke over Gaarden hen til en anden Trappegang, der i en tilstødende Sidebygning førte op til Johanne Madsens Værelse. Paa sidstnævnte Trappegang mødte hun Johanne, der lukkede hende ind paa sit Værelse, og her forblev hun til næste Morgen.

Maren Poulsen har videre forklaret, at hun følte stærk Smerte ved Samlejet, og at hun Dagen efter følte Smerte ved Gangen og Vandladningen; ifølge en af den konstituerede Stadslæge i Aalborg, Stiftsfysikus Rambusch, den 5 Marts d. A. afgiven Erklæring fandtes der paa højre Side af hendes Hals flere smaa Echymoser af en Øres Størrelse og Form, idet tillige Muskulaturen under disse Partier var øm, hvorhos hendes genitalia frembød forskellige Symptomer, om hvilke samme Læge i Retten har forklaret, at efter dem maatte Hymen være sprængt ved et indenfor samme Døgn som Undersøgelsen stedfundet Samleje. De paa Halsen konstaterede Blodudtrædelser maatte ifølge Lægens Forklaring efter deres Udseende at dømme sikkert skyldes Haandgreb om Halsen, ligeledes foretagne i det sidste Døgn.

Tiltalte har indrømmet, at han paa den af Maren Poulsen omfornklarede Maade har lukket hende ind i den ovennævnte Ejendom og derpaa gentagne Gange nægtet at lukke hende ud, uagtet hun anmodede ham derom. Derimod har han i det Væsenlige bestridt Rigtigheden af hendes øvrige Forklaring og hævdede, at hun godvillig fulgte ham op i hans Værelse, idet hun nede i Gaarden sagde, at naar det ikke kunde være andet, fik hun jo følge med ham. Medens det fra Begyndelsen kun havde været hans Hensigt at formaa hende til at opholde sig i hans Værelse, saa længe hun afventede Johanne Madsens Hjemkomst, fik han imidlertid, saa snart hun var kommen indenfor Døren hos ham, Lyst til at have Samleje med hende, hvorfor han aflaaede Døren. Efter at Maren Poulsen havde nydt det ovenfor omtalte Glas Vin, bad hun om at maatte komme ud, men Tiltalte nægtede at lukke Døren op, hvorimod han tog hende om Halsen og kyssede hende et Par Gange paa Munden, uden at hun gjorde anden Modstand end første Gang at dreje Hovedet til Siden og holde Hænderne mod Tiltalte; derefter slukkede han Lyset, satte sig paa Sofaen og opfordrede hende til at sætte sig hos ham, hvad hun godvillig gjorde. Han kyssede hende flere Gange, hvad hun villig fandt sig i, og da hun sagde, at hun frøs, lagde han et Rejsetæppe over hende, hvorefter han rejste sig og gik ud af Døren for at lade sit Vand i en tæt udenfor anbragt Kumme. Idet Tiltalte saaledes gik bort, aflaaede han Døren udvendig fra, for at Maren Poulsen ikke skulde løbe bort, men han vil ikke erkende, at hun under hans Fraværelse har aabnet Vinduet og raabt ud, da han formener at maatte have hørt hende raabe, hvis hun havde gjort det. Da han atter kom ind i Stuen, laa hun paa Sofaen med Tæppet over sig, og Tiltalte lagde sig nu ved Siden af hende og kyssede hende gentagne Gange, hvad hun fandt sig i uden dog at gengælde hans Kys. Tiltalte aftog nu Jakke, Vest og Benklæder samt opfordrede hende til at gaa med hen i Sengen, hvad

hun sagde Nej til; men da hun sagde, at hun frøs, bar han hende hen i Sengen, uden at hun modsatte sig dette hverken i Ord eller Gerning. Medens hun selv afførte sig sin Kaabe, trak Tiltalte Skoene af hende, hvorhos han lagde sig ved Siden af hende og berørte hendes blottede Kønssdel ved at føre sin Haand op imellem hendes Ben, hvilket hun forbød ham. Tiltalte har ikke villet indrømme at have knuppet hendes Benklæder ned, men han antager, at hun enten ikke var iført Benklæder, eller at disse var aabne, og i Tilslutning hertil har som Vidne i Sagen Kontorist Christen Vesterby forklaret, at Maren Poulsen samme Aften havde besøgt ham i hans Værelse, at han ved den Lejlighed havde befølt hende paa hendes blottede Legeme under Klæderne, og at han herved fik den aldeles bestemte Opfattelse, at hun ikke havde Benklæder paa. Iøvrigt søgte hun efter Tiltaltes videre Forklaring at tage hans Haand bort, uden at han dog opfattede denne Modstand som alvorlig ment. Han lagde sig derefter ovenpaa hende og fuldbyrdede Samleje med hende, uden at hun gjorde nogensomhelst Modstand derimod og med hendes Billigelse; han behøvede ikke at skulle hendes Ben med Magt, og Tiltalte har benægtet, at Maren Poulsen med Armene søgte at skubbe ham fra sig. Tiltalte vil ikke noget Øjeblik have haft Følelsen af, at Samlejet var hende imod, men efter at Tiltalte havde ligget noget i Sengen, bad Maren Poulsen, der aldeles ikke beklagede sig, om at blive lukket ud, hvorefter de begge stod op, og Tiltalte fulgte hende ned ad Trappen; da han derpaa hørte Johanne Madsen tage imod hende, gik han op igen og tilsengs. Tiltalte har endelig udsagt, at han er ude af Stand til at forstaa, hvorledes de ovenfor ommeldte Mærker paa Maren Poulsens Hals ere fremkomne, da han som meldt benægter at have anvendt Vold mod hende.

Den Ejendom, hvori Tiltalte boede, er efter Sagens Oplysninger saaledes indrettet, at Tiltaltes Værelse var det eneste beboede i Bagbygningen, som iøvrigt optoges af Lagerrum, og at foruden han selv og Johanne Madsen kun en enkelt Beboer havde Soveværelse ud mod Gaarden. Vedkommende Beboer, Fru Bertha Urban-Petersen, har forklaret, at hun den paagældende Aften var gaaet tidlig i Seng og intet Usædvanligt har hørt om Natten.

Oftnævnte Tjenestepige Johanne Madsen har derimod forklaret, at hun Natten til Onsdag den 5 Marts d. A. kom hjem fra Nørre-Sundby Kl. lidt før 1; da hun ikke, saaledes som hun havde ventet, traf Maren Poulsen, gik hun ned i Porten igen for at se efter hende og bemærkede da, at der var Lys i Tiltaltes Værelse, men straks efter blev Lyset slukket. Hun kunde høre Lyden af Stemmer fra Værelset, men det lød som almindelig Samtale, og hun hørte ingen Raab eller Skrig. Efter at hun havde ventet i Gaarden omtrent et Kvarters Tid, blev der atter tændt Lys i Tiltaltes Værelse, og Vidnet kunde høre, at der kom Nogen ned ad Trappen. For ikke at blive set, gik hun ind paa den Trappegang, der førte til hendes eget Værelse, og et Øjeblik efter kom Maren Poulsen gaaende — ikke løbende — fra Tiltaltes Trappegang og gik op ad Trappen til Vidnets Værelse, medens Tiltalte blev staaende i Gaarden. Vidnet løb straks op ad Trappen efter Maren Poulsen og lukkede hende ind paa sit Værelse; hun græd

nu voldsomt og gjorde et ganske forstyrret Indtryk, hvorhos hun fortalte, at Tiltalte havde voldtaget hende.

Tjenestepige Christine Christensen, der tjente hos en i den ovenomhandlede Ejendoms Forhus boende Restauratør, har forklaret, at hun den 4 Marts d. A. om Aftenen ved 12-Tiden vilde ud i Byen for at besøge sin Kæreste, men da hendes Portnøgle var bleven borte, gik hun ud i Gaarden og op ad Trappen til Tiltaltes Værelse, hvor hun saa, at der var Lys. Hun bankede da paa Døren og bad om at maatte laane hans Portnøgle, hvortil Tiltalte uden at lukke op svarede, at han havde udlaant den til en af sine Venner. Vidnet kunde ikke høre, om der var Nogen inde hos Tiltalte, og hun tænkte heller ikke derover, da hun intetsomhelst Usædvanligt bemærkede.

Tjenestepige Merry Pedersen, der tjente sammesteds som Christine Christensen, har ligeledes som Vidne forklaret, at hun ventede nede i Gaarden, medens Christine var ved Tiltaltes Dør, samt at hun ikke har hørt Stemmer fra Tiltaltes Værelse eller bemærket noget Usædvanligt.

Paa Forehold af de to sidste Vidneforklaringer har Maren Poulsen udsagt, at hun havde opholdt sig en halv Times Tid i Tiltaltes Værelse, da der blev banket paa hans Dør. Som Grund til, at hun ikke gjorde Anskrig, har hun angivet, at hun ikke turde, fordi Tiltalte forbød hende det, medens Tiltalte har erklæret, at han aldeles intet sagde til hende for at afholde hende fra at gøre Anskrig.

Ligesom det nu maa forekomme usandsynligt, at Maren Poulsen, om hun virkelig havde ønsket at tilkalde Hjælp, skulde have undladt at raabe, naar Nogen bankede paa Døren, saaledes vil der ikke kunne lægges afgørende Vægt paa hendes Forklaring. Forsaavidt denne nemlig gaar ud paa, at hun gjorde Modstand mod Tiltalte i den Tid, Lyset var slukket paa hans Værelse, og at hun løb ned ad Trapperne, da hun forlod ham, maa den anses væsenlig svækket ved Vidnet Johanne Madsens foranførte Forklaring, hvorhos hun efter tidligere at være indskærpet sin Vidnepligt inden Retten har forklaret ikke forud for den her omhandlede Begivenhed at have haft Samleje og dog senere har maattet indrømme, at hun i afvigte Efteraar adskillige Gange har haft Samleje med to forskellige Mandspersoner.

Erstatningspaastand er ikke nedlagt under Sagen.

Efter det Anførte findes Tiltaltes Fremstilling af det Forefaldne at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, og han vil derfor ikke kunne anses overbevist om at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan henføres under Straffelovens §§ 171 eller 210. Men idet han har tilstaaet ved den omhandlede Lejlighed at have holdt Maren Poulsen tilbage mod hendes Villie først i Gaarden og senere i sit Værelse, og idet han derhos har vedgaaet, at han opfattede hendes Forlangender om, at han skulde aabne Porten for hende, og at han skulde lukke hende ud af Værelset, som alvorlig mente, maa det, uden at det herimod kan komme i Betragtning, at han i et senere Forhør delvis har tilbagekaldt sin sidstanførte Indrømmelse, billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 211, idet Aktionsordren ikke skønnes at være til Hinder herfor, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Dommen passende

bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Mandag den 13 Oktober.

Nr. 324. Overretssagfører Knud Jarner

mod

Oli Magnus Arngrimsson (Def. Møldrups),

der tiltales for Overtrædelse af almindelig Straffelov for Island af 25 Juni 1869, Kapitel 18.

Snæfellsness og Hnappadals Syssels Ekstrarets Dom af 28 Marts 1911: Tiltalte Oli Magnus Arngrimsson bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og betale til Axel Andersen i Henhold til det Anførte 843 Kr., men frifindes for yderligere Erstatnings-Krav fra hans Side. Endvidere bør Tiltalte udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. Den idømte Erstatning, Kr. 843, at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 3 Juni 1912: Tiltalte Oli Magnus Arngrimsson bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Alle Sagens Omkostninger baade for Under- og Overretten, derunder indbefattet Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Eggert Claessen og Oddur Gislason, 15 Kr. til hver især af dem, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, der maa tilregnes ham som en forsætlig Voldshandling, vil han være at anse efter den islandske Straffelovs § 205 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Han vil derhos have at betale til Kok Axel Andersen en Erstatning, der findes at kunne bestemmes til ialt 1343 Kroner, samt have at tilsvare Sagens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Oli Magnus Arngrimsson bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage samt betale i Erstatning til Kok Axel Andersen 1343 Kroner. Saa ud-

reder han og Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Overretssagfører Jærner og Højesteretssagfører Møldrups 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved en i Snæfellsnes og Hnappadals Syssels Ekstraret den 28 Marts forrige Aar afsagt Dom blev Tiltalte Oli Magnus Arngrimsson, Bonde paa Øndverdarnes, i Henhold til almindelig Straffelovs § 209, jfr. samme Lovs § 206, dømt til at hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og til at betale til Kok paa Motorbaaden »Aldan« af Seydisfjord Axel Andersen et Beløb af 843 Kr. som Erstatning for Legemsbeskadigelse tilføjet denne, saa og til at udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger.

Denne Dom er ifølge Tiltaltes Begæring indanket til Landsoverretten.

Det er i Sagen ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og andre Oplysninger godtgjort, at Tiltalte den 31 Maj 1910 affyrede 2 Skud paa bømeldte Motorbaad og saarede en af Besætningen, og ere de nærmere Omstændigheder ved denne Begivenhed følgende:

Tirsdagen den 31 Maj 1910 havde Motorbaaden »Aldan« af Seydisfjord, som var paa Fiskeri, opankret ud for Gaarden »Øndverdarnes« paa Snæfellsnæs. Besætningen var 7 Mand, alle Nordmænd med Undtagelse af en, som var Islænding; Kaptajnen tilligemed 3 Mand gik i Land og begav de sig hen til et Fuglebjærg, hvor de, efter deres eget Sigende, tog ca. 20 Æg. Tiltaltes Hustru blev de Fremmedes Besøg i Fuglebjærgtet var og lod sin Mand, som var beskæftiget med Fisketilvirkning, vide, at der var Folk i Fuglebjærgtet, men dette ligger i Nærheden af Tiltaltes Gaard »Øndverdarnes«. Tiltalte gik da ud paa Bjærgtet og traf de fremmede Skibsfolk og irettesatte dem for Æggeranet, men de tog ham dette ilde op og sagde, at han skulde »holde Kæft«, og at de agtede at gennemsøge hele Bjærgtet; Tiltalte erklærede da, at han skulde vise dem, om de havde Ret til at gaa i Bjærgtet, og han gik derefter hjem og hentede en Kuglebøsse, ladede den og begav sig derefter igen ned til Bjærgtet. Han saa da Ingen der, men de Fremmedes Motorbaad laa da 40—50 Favne fra Land, og affyrede han 2 Skud paa Baaden. Da Tiltalte gik hjem for at hente sin Kuglebøsse, gik de Fremmede længere hen langs med Bjærgtet, men da de hørte Skuddene, begav de sig op paa Bjærgtet, og saa da Tiltalte tilligemed hans Hustru og deres Søn. Fader og Søn var da begge forsynede med Skydevaaben, men paa Nordmændenes Forlangende viste de Bøsserne frem og afleverede de Skud, de havde med. Tiltalte har paastaaet, at Nordmændene have brugt Vold imod ham og Sønnen, men der er ikke fremskaffet Bevis herfor. Hustruen, Faderen og Sønnen og de Fremmede fulgtes nu alle ad, indtil de kom paa Højden af Skibet, da raabtes der til dem fra Baaden, at en Mand

var bleven saaret der ombord ved Skud. De skilles da ad, og de fremmede Skibsfolk gik ombord.

Da Tiltalte skød paa Baaden, var 3 Mand ombord, deriblandt Kokken Axel Andersen fra Aalesund, som sov i sin Seng forude i Motorbaaden; han ramtes af begge Skuddene, og har han forklaret, at han vaagnede ved, at han følte Smerte i Laaret, som han troede var Krampe, men kort efter hørte han Lyden af et Skud og mærkede en heftig Smerte i venstre Arm, og ved nærmere Eftersyn viste det sig, at han var bleven ramt af 2 Skud. Den ene Kugle gik igennem Andersens Laar og fandtes i hans Benklæder; den er bleven forevist Tiltalte, og erkendte han, at den passede til hans Bøsse, ligesom der heller ingen Tvivl kan være om, at Tiltalte har afskudt begge de Kugler, som ramte Andersen.

Motorbaaden bragte den saarede Mand til Reykjavik, hvor han indlagdes paa et Hospital, og er der i Sagen fremlagt en af Distriktslægen i Reykjavik afgiven Erklæring om Læsionen, dateret 12 August 1910, ifølge hvilken den ene af Kuglerne gik igennem Andersens højre Laar, men dette Saar heledes hurtigt og har ikke skadet Foden det allermindste. Endvidere var der paa venstre Overarm Hul efter en stor Kugle og Armen fuldstændig knust. Paa godt 2 Maaneder heledes dog dette Saar for det meste, og i sin Attest beskriver Distriktslægen, som havde Manden til Behandling, Tilstanden iøvrigt saaledes, at Benet er groet sammen, og Armen beholder sin Styrke, men Skulderledets Bevægelighed er meget ringe, Styrken betydeligt formindsket, og Armen ryster ved Anstrengelse. Distriktslægen antager Manden at være udenfor al Fare, og at der er liden eller ingen Tvivl om, at han er i Stand til at tjene sit Livsophold, hvorimod det næppe kan ventes, at han nogensinde kommer sig fuldstændig, men for at faa fuld Visshed om, hvorvidt Armen genvinder sin Styrke og Bevægelighed, udkræves endnu nogle Maaneder.

Da denne Attest ikke fandtes fyldestgørende til derpaa at bygge Dom i Sagen, bestemtes det af Landsoverretten ved Kendelse af 16 Oktober f. A., at der skulde tilvejebringes nye Oplysninger om, hvorvidt Saaret paa Axel Andersens Arm var helet, og hvorvidt Armen havde genvundet sin Styrke og Bevægelighed, samt om denne kunde anses i større eller mindre Grad brugbar eller helt umulig til hvilket-somhelst Arbejde. I Henhold til denne Kendelse er der fremskaffet nye Oplysninger fra Norge, hvortil den saarede Mand blev sendt, efter at han forlod Hospitalet her i Byen. Det fremgaar af disse Oplysninger, at Axel Andersen paa Grund af Skudsaaaret i Armen har ligget paa et Hospital i Norge fra 5 September 1910 til 5 April 1911, og har hans Helbredstilstand sidst været undersøgt den 5 Januar d. A. Lægen, som foretog den Undersøgelse, har afgivet den Erklæring, at Saaret nu er helet, men at Armen ikke har genvundet sin naturlige Bevægelighed, og Armens Kraft er betydelig formindsket; overhovedet er det Lægens Mening, at Andersen vil aldrig opnaa fuld Førlighed, og at Armens Arbejdsevne er nedsat til det halve. Den Saarede har paastaet, at Tiltalte bliver dømt til at betale ham Omkostningerne ved Hospitalsophold, Lægehjælp og Hjemrejsen til Norge og desuden Skadeserstatning til Beløb 4500 Kr.

Med Hensyn til Tiltaltes Handlemaade, saa har han stadigt fastholdt, at det ene og alene har været hans Hensigt med Skuddene at sætte Skræk i de Fremmede og derved holde dem fra Bjærgtet og værne om sin Ejendom, og at han derimod slet ikke har villet volde nogen Mand Skade eller Saar, omendskønt Tilfældet har ladet Sagen falde saa uheldigt ud. Han erkender rigtignok, at det har været ham bekendt, at i Baade af den her omhandlede Størrelse sover Besætningen forude i Skibet, men han fastholder, at det har været hans Agt at lade Kuglen træffe længere forude, nærmere Stævnen, og desuden havde han ikke ventet, at der dengang var nogen Mennesker, som opholdt sig forude i Baaden. Denne Tiltaltes Forklaring maa antages for rigtig, idet den ikke kan betragtes som kuldkastet ved de 2 Matrosers Forklaring, som befandt sig ombord i Baaden foruden Andersen. Rigtignok have de forklaret, at de befandt sig paa Dækket, da de bemærkede en Mand med en Bøsse komme tilsyne paa Klipperne, og at det forekom dem, som han tog Sigte paa dem; den ene af dem reddede sig da ned i Maskinrummet agter i Baaden, medens den anden, som befandt sig forude paa Dækket, gik ned i Folkelukafet. Men overfor denne Forklaring har Tiltalte stadig fastholdt, at han kun har set en Mand paa Dækket, og at denne var gaaet nedenunder agter i Baaden, da han fyrede af Bøssen. Paa den anden Side kan det heller ikke antages, at disse Mænd have med nogen Sikkerhed kunnet se, paa hvilket Punkt af Skibet Tiltalte sigtede.

De ved Tiltaltes Skud bevirkede Læsioner kunne saaledes ikke betragtes som forsættelige, og det kan heller ikke siges om dem, at Tiltalte har maattet forudse dem som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af sin Handling, og kan man i saa Henseende blandt Andet minde om Tiltaltes Forklaring, som ikke kan forkastes, ifølge hvilken han har taget Sigte længere forude paa Skibet, nærmere dets Stævn end Lukafet, og at han ikke vidste af noget Menneske forude i Skibet. Men selv om det maatte antages, at Tiltalte iøvrigt havde vist Uforsigtighed eller Uagtsomhed ved Affyring af Skuddene, saa vilde han ikke kunne straffes for saadan Uagtsomhed, da der ikke af foranførte Oplysninger om Læsionerne hverken af de i Distriktslægens Attest indeholdte Oplysninger eller Erklæringerne fra Norge fremgaar, at de ved Skuddene foraarsagede Legemsbeskadigelser have vist sig at være saa betydelige, at de kunne henføres under Straffelovens § 206, men da Sagen stiller sig saaledes, er der ikke Hjemmel til at straffe for Uagtsomhed, jfr. Straffelovens § 209.

Ifølge Foranstaaende bliver Tiltalte at frifinde for den Overtrædelse af Straffelovens Kap. 18, som han har været aktioneret for, men deraf følger, at de under Sagen fremførte Paastande om Godtgørelse af hafte Omkostninger og anden Erstatning i Anledning af Læsionerne ikke kunne komme til Afgørelse under denne Sag, men der forbeholdes vedkommende Kok, Axel Andersen, Ret til at sagsøge Tiltalte desangaaende under en anden Sag.

Nr. 59. Murmester Jens Jensen (Ingen)

mod

Amtmanden over Aarhus Amt paa det Offentliges Vegne
(I. Kondrup).

Højesterets Dom.

Appellanten, Murmester Jens Jensen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. Endelig betaler han til det Offentlige det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, hvis Sagen ikke for Højesteret for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salarium til Højesteretssagfører I. Kondrup for Højesteret 80 Kroner.

Nr. 153. Forpagter N. S. Søndergaard (Ingen)

mod

International Harvester Company, Aktieselskab (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Forpagter N. S. Søndergaard, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 182. Forretningsfører **L. M. Nørlem** (Ingen)

mod

L. W. Scharif (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Forretningsfører **L. M. Nørlem**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 184. Tømmermester **C. Willumsen** (Ingen)

mod

Murmester Larsen Boholt (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Tømmermester **C. Willumsen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 189. Fabrikant **E. Steenberg** (Ingen)

mod

Kuratorerne i fhv. Direktør **Carl Søren Julius Wieses** Konkursbo, Sagførerne **A. P. Henriksen** og **M. P. Christiansen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Fabrikant **E. Steenberg**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til

bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 199. Cand. jur. **C. P. Wedel** (Ingen)

mod

Overretssagfører **Carl Becker** som executor testamenti i Fællesboet efter afdøde Kriminalretsassessor **Bredo Ove Ernst Obelitz** og efterlevende Enke (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Cand. jur. C. P. Wedel, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Erelers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Onsdag den 15 Oktober.

Nr. 122. **Horsens—Bryrup Jernbaneselskab** (Bache)

mod

De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland (Réé),

betræffende Omfanget af et Jernbaneselskabs Erstatningsansvar.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 September 1912: De Indstævnte, »Horsens—Bryrup Jernbaneselskab«, bør til Citanterne, »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland« af Aarhus, betale de paastævnte 4692 Kr. 40 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 22 Januar

1912, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Horsens—Bryrup Jernbaneselskab, til Indstævnte, »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland«, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 14 August 1911 om Formiddagen nedbrændte Avlsbygningerne til Gaardejer Niels Holms Gaard i Lund, der laa i en Afstand af 17½ Meter fra Sporet paa Jernbanelinien fra Horsens til Bryrup, og Citanterne, »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland« af Aarhus, hos hvem Holm havde forsikret sine og Tjenestetyendes Løsøregenstande, har for saaledes forsikrede Effekter, som ved Branden blev tilintetgjorde eller beskadigede, udbetalt de Brandlidte en Erstatning af 4680 Kr. 40 Øre. Idet Citanterne gøre gældende, at Branden var foraarsaget ved Gnister fra det Lokomotiv, der den nævnte Dag fremførte de Indstævnte, »Horsens—Bryrup Jernbaneselskab«s Tog Nr. 4, som lige før Ildens Udbrud passerede Gaarden, og at de Indstævnte ifølge Lov Nr. 56 af 26 Marts 1898 § 1, 2det Stykke, jfr. § 6, ere pligtige at erstatte Skaden, have de under nærværende Sag søgt de Indstævnte til at betale det ommeldte Beløb med Tillæg af 12 Kr. for Udgifter ved Skadens Taksation og Opgørelse, altsaa tilsammen 4692 Kr. 40 Øre, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 22 Januar d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte, der ikke bestride, at Branden er opstaaet paa den af Citanterne anførte Maade, paastaa sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger. Denne Paastand støtte de i første Række paa, at den anførte Lovbestemmelse ikke er anvendelig i et Tilfælde som det foreliggende, men efter hele Lovens Sammenhæng og navnlig Begyndelses-

ordene i § 1, 2det Stykke: »Under samme Betingelser« og Ordet »Ejendele« kun omfatter Tilfælde, hvor der tillige kan rejses Krav paa Erstatning for Skade paa Person efter Paragraffens 1ste Stykke eller dermed ganske analoge Tilfælde, hvorunder ikke kunne henføres saadanne, hvor Bygninger o. lign. antændes ved Gnister fra en Jernbanes Lokomotiv.

Der maa imidlertid gives Citanterne Medhold i, at den omhandlede Lovbestemmelse ikke indeholder Hjemmel for saadanne Begrænsninger, som af de Indstævnte anført, men kan bringes til Anvendelse ogsaa i et Tilfælde som det foreliggende, naar de i Paragraffens første Stykke fastsatte Erstatningsbetingelser ere tilstede. Da det nu efter det Ovenanførte maa antages, at Ilden er opstaaet ved Gnister fra de Indstævntes Lokomotiv, altsaa ved Benyttelsen af en dem tilhørende Driftsindretning, og da de Indstævnte end ikke have assereret, at Skaden er hidført ved nogen Skyld fra de Brandlidtes Side, bliver det endnu kun at undersøge, om Skaden kunde være afværget ved den Agtpaagivenhed og Omhu, som Jernbanedrift udkræver fra Driftsbestyrelsens og Driftsbetjeningens Side saavel i Henseende til Driftsmaaden som i Henseende til Materiellet. Herom foreligger der imidlertid kun en Erklæring fra Driftsbestyreren for den paagældende Jernbane, der gaar ud paa, at han, efter at have hørt om Branden, samme Dag lod forespørge hos Driftspersonalet, om Lokomotivet havde været i Orden, og fik bekræftende Svar herpaa, og at Selskabet paa det paagældende Tidspunkt kun benyttede »Bridgeness Main Splint« Kul, samt en Erklæring fra Maskinbestyrer Duseberg i Aarhus om, at de nævnte Kul efter hans Mening hører til de bedste Slags Kul, der anvendes til Lokomotivbrug her i Landet og navnlig have meget ringe Gnistdannelse, og at de paa Horsens—Bryrup Banen benyttede Gnistfangere (af System »Born«) ere de bedste, der eksistere. Da de Indstævnte ikke herved kunne siges behørigt at have oplyst, at der i det foreliggende Tilfælde er anvendt al fornøden Omhu og Agtpaagivenhed, findes de at være blevne pligtige at erstatte de Brandlidte den dem tilføjede Skade.

De Indstævnte gøre imidlertid endvidere gældende, at de ikke overfor Citanterne ere pligtige at refundere den de Brandlidte betalte Erstatning.

Heller ikke heri kan der dog gives de Indstævnte Medhold, da Citanterne ved i Henhold til Forsikringskontrakten at erstatte de Brandlidte Skaden maa anses at have erhvervet deres ovennævnte Erstatningskrav mod de Indstævnte, og disse ikke have bestridt Rigtigheden af den ved Citanternes Foranstaltning foretagne Taksation af Skaden.

I Henhold til det Anførte ville de Indstævnte, som ikke have fremsat særlig Indsigelse imod at betale de af Citanterne beregnede Omkostninger ved Taksationen og Opgørelsen, være at dømme efter Citanternes Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 100 Kroner.

Nr. 355. Højesteretssagfører Henriques

mod

Adelrik Hans Johannes Rasmussen (Def. Harboe),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Musse Herreds Ekstrarets Dom af 1 Juli 1913: Arrestanten Adelrik Hans Johannes Rasmussen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar samt betale i Erstatning til Tjenestekarl Aron Jonasson af Nielstrup 10 Kr. Saa udreder han og samtlige af Aktionens flydende Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Olivarius, og Defensor, Sagfører Larsen, med henholdsvis 20 Kr. og 15 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 August 1913: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Arthur Sally og C. A. Olsen, betaler Arrestanten Adelrik Hans Johannes Rasmussen 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Adelrik Hans Johannes Rasmussen til Højesteretssagførerne Henriques og Harboe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Musse Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Adelrik Hans Johannes Rasmussen tiltalt for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods og ved Ekstrarettens Dom af 1 Juli d. A. anset for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232, jfr. § 228, og for ulovlig Omgang med Hittegods efter Straffelovens § 247, disse §§ sammenholdte med samme Lovs § 62, med Tugthusarbejde i 3 Aar samt tilpligtet at udrede Aktionens Omkostninger og i Erstatning til nedennævnte Bestjaalne Aron Jonasson 10 Kr.

Arrestanten, der er født den 13 Februar 1884, er tidligere straffet saaledes:

1. Ifølge Kriminal- og Politirettens Dom af 15 November 1904 efter Straffelovens § 228 med 5 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

2. Ifølge Kronborg østre Birks Politirets Dom af 15 Maj 1905 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage.

3. Ifølge Langelands Herreders Ekstrarets Dom af 28 December 1905 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. Lov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

4. Ifølge Horns Herreds Ekstrarets Dom af 29 August 1907 for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde.

5. Ifølge Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 28 Marts 1908 i Medfør af Straffelovens § 64 efter samme Lovs § 231, 1ste Stk., for 3die Gang begaaet simpelt Tyveri og efter samme Lovs § 253, jfr. i det Hele Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

6. Ifølge Næstved Købstads Ekstrarets Dom af 30 Oktober 1908 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., og efter § 270 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

7. Ifølge Lysgaard m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 29 Juli 1910 efter Straffelovens §§ 232, 253 og 257 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

8. Ifølge Rudkøbing Købstads Ekstrarets Dom af 30 November 1911 efter Straffelovens §§ 232, 251 og 224, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt under Sagen Oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I. Den 24 December f. A. var Arrestanten alene hjemme om Formiddagen paa sin daværende Husbonds, Gaardejer af Hunseby Valdemar Jørgensens Gaard. Efter at have skaffet sig Adgang til Stuehuset ved Hjælp af Nøglen, der hang paa dens sædvanlige og ham af Husbonden tilkendegivne Plads i Vognporten, tilvendte han sig fra en Pung, der laa fremme paa et Bord i Pigen Johanne Jørgensens op til Køkkenet liggende Værelse, dennes Indhold af 2 Tikronesedler og nogle Smaapenge.

II. En Aften i den forløbne Vinter fandt Arrestanten paa offentlig Vej ved Hunseby et Damebælte af sort Klæde, af en Værdi af ca. 50 Øre, som han fremlyste ved næste Bal i Hunseby Forsamlingshus, uden at dog Nogen kendtes ved det. Han beholdt derefter Bæltet og forærede det til sin Kæreste.

III. En Aften i Marts eller April d. A., muligvis den 5 April, saa Arrestanten fra Landevejen, hvor han kom gaende, at der frit fremme ved Parcellist Peter Christensens Hus i Sølledet henstod en dennes Datter, Tjenestepige Sigrid Agnete Christensen, tilhørende Cykle af Værdi 50 Kr., hvilken han derpaa tilegnede sig.

IV. Den 2 Maj d. A. om Formiddagen indfandt Arrestanten sig paa Gaarden Nielstrup for at laane en Cyklepumpe og gik efter sit Anbringende i dette Øjemed ind i det uafaaesede Karlekammer, hvor Ingen blev truffet tilstede, og hvor han aabnede en derstaaende Trækuffert og i denne fik Øje paa en Pung, af hvis Indhold han da tilegnede sig en Tikroneseddel. Medens Bestjaalne, Tjenestekarl Aron Jonasson, kaldet Arvid Eriksen, har forklaret, at Kufferten var afaaset, og at Nøglen beroede i hans i Kammeret hængende Benklæder, har Arrestanten fastholdt, at han intet kan huske herom.

V. Den 1 Maj d. A. var Arrestanten kommen i Tjeneste paa Gaarden Agerslund, og en Dag i samme Maaned kom han i et eller andet Ærinde ind i Laden, hvor der henstod en aaben Kuffert. Han tilegnede sig da fra denne et Par sorte Skaffestøvler og et Par brune Hægtestøvler, der tilhørte Proprietær Hans Georg Faith og havde en samlet Værdi af 25 Kr.

VI. 1ste Pinsedag, den 11 Maj d. A., om Morgenen ca. Kl. 4^{1/2} kom Arrestanten paa Hjemvejen fra sin under II nævnte Kæreste, der tjente i Budderup, og hos hvem han havde tilbragt Natten, forbi Gaardejer Carl Madsens Gaard i Budderup. Paa denne Gaard tjente en Karl Axel Elving Nilsson, som Arrestanten kendte, og uden egentligt Ærinde gik han derfor ind gennem Gaarden, hvortil Adgangen var fri, og hen til Karlekammeret, der var uafaaeset, og hvor Nilsson og en Tjenestedreng laa og sov. Fra et Par Benklæder, der hang i et uafaaeset Skab i Kammeret, tilvendte Arrestanten sig nu 30 Øre og fjernede sig derefter.

VII. 3die Pinsedags Morgen den 13 Maj d. A. mellem Kl. 4 og 5 kom Arrestanten atter fra sin nævnte Kæreste forbi Carl Madsens Gaard og gik igen uden bestemt Ærinde ind i Gaarden, til hvilken Adgangen var fri, men paa Vejen hen til Nilssons Kammer fik han Øje paa en denne tilhørende Herrecykle, der var stillet op til en Gavl inde i Gaarden, og tilegnede sig nu efter en pludselig Indskydelse Cyklen, der er vurderet til 25 Kr.

Det under II omtalte Forhold vil være at tilregne Arrestanten som ulovlig Omgang med Hittegods og de øvrige Forhold som simpelt Tyveri begaaet for 7de Gang, og den samlede Straf findes i Medfør af Straffelovens §§ 247 og 232, 1ste Stk., passende at kunne sættes til Tugthusarbejde i 3 Aar.

Underrettsdommen, ved hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger og Erstatningen til Aron Jonassen det kan have sit Forblivende, vil herefter være at stadfæste.

Torsdag den 16 Oktober

Nr. 377. Højesteretssagfører Henriques

mod

Karl Gustav Adolf Gustafsson (Def. Harboe),

der tiltales for Tyveri, Brandstiftelse og Assurancesvig.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 August 1913: Arrestanten Karl Gustav Adolf Gustafsson bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale i Erstatning til Østifternes Brandforsikring 7716 Kr. 50 Øre, til »Marker Madsens Brandkasse« 6893 Kr. samt til »Brandforsikringsselskabet for mindre Jordbrugere og Arbejdere paa Lolland 114 Kr.; saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne M. A. Meyer og Rievers 20 Kr. til hver. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karl Gustav Adolf Gustafsson til Højesteretssagførerne Henriques og Harboe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Karl Gustav Adolf Gustafsson, der tiltales for Tyveri, Brandstiftelse og Assurancesvig, er født den 18 December 1895 og ikke funden forhen straffet.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Arrestanten den 17 Juli 1911 har gjort sig skyldig i Brandstiftelse.

Arrestanten havde tjent paa Gaardejer Anders Billes Gaard i Sæddinge fra den 1 Maj 1910 og var fæstet til ogsaa efter den 1 November 1911 at fortsætte Tjenesten. Han var imidlertid ked af denne, efter sit Sigende fordi han maatte arbejde længere end andre Folk, hvilket Anbringendes Rigtighed iøvrigt ikke er bestyrket, ligesom han ikke har udtalt Beklagelser i nævnte Retning til sin Husbond eller Andre. Den nævnte Dag besluttede han derfor — efter sin Paastand

dog først $\frac{1}{2}$ Time forinden han gjorde Alvor deraf — at sætte Ild paa Gaarden, idet han forudsatte, at der, naar Gaarden nedbrændte, ikke vilde blive Anvendelse for hans Arbejdskraft. Han havde faaet Paalæg om først at køre nogen Gødning hen i Møddingrummet — der fandtes i den samme Længe af Gaarden, hvori ogsaa Hestestalden og Kostalden var — samt om derefter at give Kalvene, der var inde i en Afdeling af Kostalden, at drikke, og da han var henne med en Trillebørfuld Gødning i »Møddinghuset«, antændte han med en Tændstik noget Halm, der laa paa det over nævnte Rum værende Stænge, som ikke var højere, end at han staaende paa Gødningsbunken kunde naa derop. Klokken var da ca. $5\frac{1}{2}$ om Eftermiddagen, og han gik derefter ind i Kostalden for at give Kalvene at drikke, men medens han var i Færd hermed, gjorde nogle Piger, der i Kostalden var beskæftigede med at malke, Brandalarm. Ilden bredte sig hurtigt til Gaardens samtlige Længer, der fuldstændig nedbrændte. Der maa antages at være indebrændt 1 Tyr, 6 Kvier, 2 Kalve, ca. 10 Svin og Grise samt noget Fjerkræ, medens det maa antages, at det lykkedes at redde 3 Køer, 1 Kalv, nogle Grise og noget Fjerkræ. Arrestanten var vel kendt med, at Besætningen var i Stalden; derimod maa der efter Tidspunktet for Branden og det iøvrigt Oplyste gaas ud fra, at Branden ikke har været forbunden med umiddelbar Livsfare for nogen af de i Gaardens Bygninger værende Personer, ligesom der, da Gaarden laa for sig selv, ikke opstod Fare for andre Bygninger.

Gaardens Bygninger bestod af 4 straatækte, sammenbyggede eller nær til hinanden byggede Længer og var forsikrede i Østifternes Brandforsikring for 7790 Kr. Ved Vurderingsforretningen blev Skaden paa Bygningerne opgjort til 7706 Kr. Ejerens Løsøre var forsikret i »Marker Madsens Brandkasse« for 12,409 Kr., og Skaden paa dette blev opgjort til 6171 Kr. Ejerens Søns Løsøre, paa hvilket Skaden udgjorde 571 Kr., var forsikret i samme Kasse, i hvilken ogsaa Arrestantens eget Tøj var assureret for 155 Kr.; Skaden paa dette blev opgjort til 151 Kr. Endelig var en paa Gaarden tjenende Piges Tøj forsikret for 501 Kr. i »Brandforsikringsselskabet for mindre Jordbrugere og Arbejdere paa Lolland«, og Skaden paa dette Tøj udgjorde 114 Kr. Beløbene af de anførte Skader blev de Paagældende udbetalt som Erstatning, saaledes ogsaa de fornævnte 151 Kr. til Arrestanten. Ligesom det maa antages, at Forsikringen var tegnet uden Henblik paa Brandstiftelse, saaledes har Arrestanten ogsaa nægtet, at det var for at opnaa saadan Erstatning, at han paasatte Ilden.

Det er dernæst paa tilsvarende Maade godtgjort, at Arrestanten i Tiden fra September 1911—Juni 1912 i flere Gange har frastjaalet Blomsterhandler Oluf Olsen, hos hvem han tjente som Arbejdskarl, ialt ca. 26 Kr. i rede Penge, som beroede dels i uafaalet Skuffe, dels i en aflaalet Metalkasse, som han oplukkede med den dertil hørende for ham tilgængelige Nøgle. Han, der som nævnt arbejdede hos Bestjaalne, havde uhindret Adgang til Butikken, hvori Skuffen og den nævnte Kasse beroede.

Endelig er det paa samme Maade godtgjort, at Arrestanten den 29 April f. A. indbrudsvis har stjaalet 20 Kr., der indpakkede i Papir laa frit fremme paa en Hylde i Kransebinderiet i fornævnte Blomsterhandler Olsens Blomsterforretning i Vestre Kirkegaardsallé. Forret-

ningen findes i et dertil opført Træhus, der hviler paa Murfundament i fast Forbindelse med Jorden; der er Kælder under Butikken og det nævnte Rum; disse ere i indbyrdes Forbindelse ved en Skydedør, der ikke aflaaes; alene Butikkens Flademaal er 3,70 m \times 2,35 m, og Lokalernes Højde er 2,50 m. Der er udefra 2 Døre til Butikken, og Arrestanten tilegnede sig den nævnte Dag ved 6-Tiden om Eftermiddagen, da han af lovlig Grund var tilstede i Butikken, den til den ene Dør hørende Nøgle, der hang paa et Søm i Forretningen, i den Hensigt at benytte Nøglen til Tyveriet. Senere paa Aftenen, nemlig Kl. ca. 8, lukkede han sig derefter med nysnævnte Nøgle ind for at begaa Tyveriet, der som anført vil være at tilregne Arrestanten som groft.

Med Hensyn til Arrestantens Tilregnelighed har Overlægen ved Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvor Arrestanten har været indlagt til Observation i nævnte Henseende, afgivet en den 11 Juli d. A. dateret Erklæring, der — efter bl. a. at have nævnt, at Arrestantens intellektuelle Begavelse maa betegnes som jævn, maaske noget tarvelig, men ikke i en saadan Grad, at man kan tale om Imbecilitet — slutter saaledes: »Arrestanten er altsaa ikke sindssyg eller aandssvag, der kan højst være Tale om en let arvet Degeneration paa Grund af Faderens Alkoholisme, og at han som Følge deraf lettere end normalt lader sig bestemme til uheldige Handlinger ved pludselige Indskydelser uden Overlæg«.

Idet der herefter maa gaas ud fra, at Arrestanten er fuldt tilregnelig, vil Arrestanten — om hvem det ikke findes tilstrækkeligt oplyst, at han tillige har paadraget sig Ansvar for Assurancesvig — som Følge af det Anførte være at anse efter Straffelovens §§ 281, 228 og 229, disse Bestemmelser sammenholdte med dens § 37, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, — — — — hvorhos han i Henhold til derom nedlagte Paastande vil have at betale i Erstatning til Østifternes Brandforsikring 7716 Kr. 50 Øre — nemlig det fornævnte Erstatningsbeløb med Tillæg af 10 Kr. 50 Øre i Omkostninger ved Skadens Opgørelse — og i Erstatning til »Marker Madsens Brandkasse« 6893 Kr. samt i Erstatning til »Brandforsikrings-selskabet for mindre Jordbrugere og Arbejdere paa Lolland« 114 Kr.

Nr. 104. Savværksejer og Gaardejer Jens Olsen Christensen
(Lunn)

mod

Etatsraadinde M. Haurowitz (Ingen),

betræffende et Interessentskabs-Mellemværende.

Kronborg vestre Birks Fogedrets Kendelse af 30 Maj 1911: Den begærte Arrestforretning bør for et Beløb af 32,500 Kr. nyde videre Fremme.

Kronborg vestre Birks Fogedrets Kendelse af 1 Juni 1911: Arresten bliver at fremme som begært.

Kronborg vestre Birks ordinære Rets Dom af 27 Februar 1912: De foretagne Arrestforretninger stadfæstes som lovligt gjorte og forfulgte. Indstævnte, Gaardejer Jens Olsen Christensen af Kagerup, bør til Citantinden, Etatsraadinde M. Haurowitz, betale 33,500 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 1 Juni 1911, til Betaling sker, men iøvrigt for Citantindens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Juli 1912: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge med Hensyn til de for Overretten fremlagte Dokumenter.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Savværksejer og Gaardejer Jens Olsen Christensen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kontrakt af 20 Januar 1906 med Tillægspaategning af 10 April s. A. indgik nu afdøde Etatsraad W. S. Haurowitz og Appellanten, Savværksejer og Gaardejer Jens Olsen Christensen af Kagerup, et Interessentskab under Firma »Nordsjællands Savværker og Træuldsfabriker, Kagerup og Gribskov, ved J. Olsen Christensen og W. S. Haurowitz«, idet de forpligtede sig til at indskyde hver 95,000 Kroner i Interessentskabet. Ifølge Kontraktens § 3 skulde »Virksomheden drives for fælles Regning . . . saaledes at den Fordel eller det Tab, som den maatte medføre, fordeles ligelig mellem os«. I § 9 og Tillægspaategningen be-

stemtes, at naar en af Interessenterne afgaar ved Døden, skal, hvis ikke henholdsvis Haurowitz's Søn eller J. O. Christensens Enke gør Brug af en nærmere angivet Indtrædelsesret, Interessentskabet være at anse for hævet fra Dødsdagen, men den efterlevende Interessent, dersom han ønsker at fortsætte Forretningen, hvorom han vil have at afgive Erklæring inden 1 Maaned fra Dødsdagen, være berettiget til paa nærmere fastsat Maade at udløse Afdødes Bo eller Arvinger, uden at Interessentskabet kommer under Skifterettens Behandling.

Det viste sig imidlertid snart, at Forretningen ikke svarede Regning, og at det faldt Interessenterne vanskeligt at arbejde sammen — Appellanten indledede endog Retsforfølgning til Ophævelse af Interessentskabet paa Grund af formentlig Misligholdelse fra Haurowitz's Side — og da Haurowitz den 10 Januar 1908 afgik ved Døden, og hans Søn ikke vilde gøre Brug af den ovennævnte Ret til i hans Sted at indtræde i Interessentskabet, medens Appellanten ikke inden den fastsatte Frist afgav den forommeldte Erklæring om, at han ønskede at fortsætte Forretningen alene, indgav Haurowitz's i uskiftet Bo hendsiddende Enke, Appelindstævnte Etatsraadinde M. Haurowitz, med beskikket Lavværge, Højesteretsadvokat Otto Liebe, den 29 Februar 1908 Begæring til nærværende Rets Skiftekommission om at tage Interessentskabets Bo under Behandling i Henhold til Skiftelovens § 82, hvilken Begæring — uanset Appellantens Protest — ved Skiftekommissionens Decision af 31 Marts s. A. blev tagen til Følge.

Forinden havde imidlertid Interessentskabets Hovedkreditor, Aktieselskabet Hillerød og Omegns Bank, der under 29 Januar og 7 Juli 1906 havde ydet samme en Kassekredit paa ialt 160,000 Kroner, men som allerede ved Efterretningen om den pr. 30 September 1907 opgjorte Status havde standset videre Udbetalinger til Interessentskabet indledet Forhandlinger dels med Appellanten, dels med Appelindstævnte om Afvikling af Interessentskabets Gæld til Banken, der antoges langt at overstige Interessentskabsmassen, og paa Grundlag af de med hende førte Forhandlinger indbetalte Appelindstævnte den 17 Marts 1908 30,000 Kroner som à conto Afbetaling paa Interessentskabets Gæld til Banken, og da Banken derefter dels forlangte yderligere Afdrag, dels ønskede selv at overtage Administrationen af Interessentskabet, for at dettes Aktiver kunde blive realiserede under Bankens Kontrol, fremsatte Appelindstævnte, efter at have indhentet Oplysning om Likvidationsboets Status i Skrivelse til Banken af 29 Juni 1908 Tilbud om til samme dels at afstaa sin Andel i Interessentskabsformuen, dels at betale yderligere 20,000 Kroner samt at overdrage sin i Hillerød beliggende Villaejendom, medens Banken skulde afholde Omkostningerne ved Skiftebehandlingen, og dette Tilbud blev akcepteret i et den 4 Juli afholdt Bankraadmøde, saaledes at Appelindstævnte — efter hvad der maa anses at have været Forudsætningen for denne Ordning — derved blev frigjort for sit personlige Ansvar overfor Banken. De af Banken med Appellanten førte Forhandlinger resulterede dernæst i, at Appellanten den 20 Juli 1908 til Banken overdrog sin Andel i Interessentskabsformuen, og at Banken samme Dag til ham afgav en skriftlig Erklæring, hvori det hedder, at Banken herefter overfor J. O. Christensen skal være fyldestgjort for ethvert Krav, der maatte hidrøre

fra Interessentskabet Nordsjællands Savværker, og derfor ikke længere har noget Tilgodehavende hos ham personlig hidrørende herfra. I Henhold til de saaledes truffne Ordninger blev Interessentskabets Bo den 25 August 1908 paa Appellantens og Appellindstævntes Begæring ekstraderet fra Skiftekommissionen, hvorefter dets videre Behandling blev overtaget af Bankens Befuldmægtigede.

Den 29 Maj 1911 indgav derpaa Appellindstævnte, der forment, at hun i Henhold til Interessentskabskontraktens ovenanførte § 3 havde Regres hos Appellanten for Halvdelen af de Værdier, som hun ifølge det Ovenanførte udover sin Andel i Interessentskabsformuen havde ydet til Dækning af Bankens Tilgodehavende, en Rekvisition til Fogeden i Kronborg vestre Birk, hvori hun, idet hun anslog Værdien af den overdragne Villaejendom — der i Ejendomsskyld var ansat til 55,000 Kroner — til 45,000 Kroner efter Fradrag af Prioritetsgæld 20,000 Kroner, altsaa til 25,000 Kroner, begærede Arrest foretaget hos Appellanten til Sikkerhed for den hende herefter tilkommende Fordring, $\frac{30,000 + 20,000 + 25,000}{2}$ Kroner = 37,500 Kroner, og under en i Henhold hertil — efter at Appellindstævnte havde stillet Fogeden en Sikkerhed af 5000 Kroner Hypotekforeningsobligationer — hos Appellanten samme Dag paabegyndt, den 30 s. M. og 1 Juni næstefter kontinueret Forretning blev der dekretet Arrest i forskellige ham tilhørende faste Ejendomme med Besætninger, samt Løsøregenstande og andre Effekter, idet det dog ved en under Forretningen den 30 Maj afsagt Kendelse eragtedes, at Arrestforretningen kun kunde nyde Fremme til Sikkerhed for en Fordring paa 32,500 Kroner. Ved Rekvisition til Fogeden i Frederiksborg Birk af 28 Juni 1911 begærede Appellindstævnte derhos Forretningen yderligere kontinueret ved Arrest i forskellige Appellanten tilhørende, i sidstnævnte Jurisdiktion værende Effekter, og i Henhold hertil blev Forretningen den 29 Juni og 3 og 6 Juli kontinueret af Fogeden i Frederiksborg Birk, og Kontinuationsarrest sidstnævnte Dag — efter at Appellindstævnte havde stillet en yderligere Sikkerhed i Værdipapirer til Paalydende 5000 Kroner — dekretet som af Appellindstævnte begæret.

Under nærværende Sag har Appellindstævnte derefter i 1ste Instans ved Kronborg vestre Birks ordinære Ret efter Hoved- og Kontinuationsstævning paastaet de ovennævnte Arrestforretninger stadfæstede som lovlige gjorte og forfulgte samt paastaet Appellanten dømt til Betaling af den ovennævnte Fordring 37,500 Kroner tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Hovedforligsklagens Dato den 1 Juni 1911 samt Sagens og Arrestforretningens Omkostninger. Appellanten paastod sig principalt frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger, hvorhos han paastod Arrestforretningerne ophævede og sig i Anledning af samme tilkendt i Erstatning for Tort og Kreditspilde 50,000 Kr., eller efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn. Subsidiært gjorde Appellanten med Hensyn til Størrelsen af det indtalte Regreskrav gældende, dels at 40,000 Kroner af Interessentskabets Gæld til Hillerød Bank var ham uvedkommende, idet afdøde Etatsraad Hauowitz uden hans Samtykke og uden hans Vidende havde overtrukket Interessentskabets Konto i Banken med dette Beløb, dels at Værdien af den af Appellindstævnte til Banken overdragne Villaejendom kun havde kunnet

ansættes til den Sum, som Banken ved Realisationen af den havde opnaaet, nemlig — efter hvad der er ubestridt — 37,000 Kroner eller efter Fradrag af Prioritetsgælden 17,000 Kroner, og i Henhold hertil paastod Appellanten subsidiært den indtalte Fordring nedsat med $\frac{40,000 + 8000}{2}$ Kroner og mere subsidiært med $\frac{40,000}{2}$ Kroner eller i alt Fald med $\frac{8000}{2}$ Kroner. Idet det af Appelindstævnte indtalte Regreskrav ved Underrettsdommen blev tilkendt hende, dog at det statueredes, at bemeldte Villaejendom kun kunde ansættes, som af Appellanten hævdedet, til Nettoværdi 17,000 Kroner, blev Appellanten ved Dommen tilpligtet at betale hende 33,500 Kroner med Renter heraf som paa-staaet, hvorhos de ovennævnte Arrestforretninger stadfæstedes som lovlig gjorte og forfulgte, medens Sagens saavel som Arrestforretningernes Omkostninger ophævedes.

Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande samt paa-staaet sig tilkendt Appellsagens Omkostninger. Appelindstævnte har skønt lovlig stævnet ikke givet Møde her for Retten.

Til Støtte for sin principale Paastand har Appellanten i første Række gjort gældende, at et Regreskrav fra Appelindstævntes Side allerede maatte være udelukket paa Grund af den Misligholdelse af Interessentskabskontrakten, hvori hendes afdøde Mand skal have gjort sig skyldig, og at Appelindstævnte selv bortset herfra ikke kan have erhvervet noget Regreskrav, da de Beløb, som hun har indbetalt til Hillerød Bank, ere betalte som Afdrag paa den Halvdel af Interessentskabets Gæld, for hvilken hun efter sin Mands Død hæftede personlig, og derfor er Appellanten uvedkommende. Ligesom imidlertid Appellanten mod Appelindstævntes Benægtelse ikke har ført Bevis for den af ham paaberaabte Misligholdelse fra afdøde Haurowitz's Side, saaledes maa der gives Appelindstævnte Medhold i, at de Beløb, for hvilke hun efter det Ovenanførte har fyldestgjort Banken i Henhold til hendes Tilbud af 29 Juni 1908, ere at anse som Afdrag, ikke paa den hende personlig paahvilende Halvdel af Gælden, men paa Interessentskabets Gæld, og at hun derfor, forsaa vidt Banken ikke allerede er bleven dækket ved de Overdragelser, som Interessenterne hver for sit Vedkommende have foretaget af sin Andel i Interessentskabsformuen, har erhvervet Regres hos Appellanten for Halvdelen af, hvad hun saaledes, mere end han, har ydet til Dækning af Interessentskabets Gæld, og Bankens ovenanførte Skrivelse til Appellanten af 20 Juli 1908 maa i denne Henseende blive uden Betydning, idet Banken derved kun har erklæret for sit Vedkommende ikke at have videre Tilsvær hos Appellanten personlig i Anledning af Interessentskabsgælden, medens Erklæringen selvfølgelig ikke, saaledes som Appellanten har villet gøre gældende, har kunnet virke frigørende for ham til alle Sider.

Naar Appellanten dernæst har hævdedet, at Appelindstævnte i alt Fald har mistet sit Regreskrav som Følge af, at hun ikke efter at have afsluttet Overenskomsten med Banken har underrettet ham om samme, idet han, hvis han havde faaet saadan Underretning, ikke vilde have indgaaet den Overenskomst, som han derefter den 20 Juli 1908 afsluttede med Banken, maa det i saa Henseende af Appellanten Anførte blive uden Betydning, idet det ved Afslutningen af sidstnævnte

Overenskomst maatte være Appellanten klart, at forsaavidt Banken ikke ved Erhvervelsen af hans Andel i Interessentskabsformuen opnaaede Dækning for Halvdelen af Interessentskabsgælden, og hans Medinteressent derfor, for at Banken kunde blive fyldestgjort, havde udredet eller maatte komme til at udrede mere end sin Andel i Interessentskabsformuen, vilde hans Medinteressent have Regresret for Halvdelen af de af denne udrede de supplerende Beløb.

Det fremgaar nu af Sagens Oplysninger, at Banken langtfra vilde være bleven fyldestgjort for sit Tilgodehavende, saafremt den til Dækning af samme havde været indskrænket til at søge Fyldestgørelse i Interessentskabsmassen, idet Interessentskabets Aktiver ifølge et til Skiftekommissionen af dennes Medhjælper afgivet Regnskab — som Appellanten ved uden Forbehold at begære Likvidationsboet ekstraderet maa anses at have godkendt — udgjorde . . . 145,506 Kr. 66 Øre, hvorfra maa drages for uerholdelige udestaaende

Fordringer	9,758 — 74 —
	<u>135,747 Kr. 92 Øre,</u>

medens det er ubestridt, at Bankens Tilgodehavende pr. 30 Juni 1908, naar bortses fra de 30,000 Kroner, som Appelindstævnte forinden denne Dag havde indbetalt, udgjorde 203,633 Kr. 48 Øre, hvortil kommer for uindløste Veksler 8,020 — 82 —

211,654 Kr. 30 Øre,

saaledes at Banken under den nævnte Forudsætning vilde have manglet Dækning for 75,906 Kroner 38 Øre foruden for Skifteomkostningerne, som den, som ovennævnt, skulde afholde, og som udgjorde 515½ Kr. 14 Øre. Da de af Appelindstævnte til Banken — udover hendes Andel i Interessentskabsformuen — ydede Præstationer herefter maa anses at have været pligtmæssig Bstaling af Interessentskabets Underskud, da Appelindstævnte ved denne Betaling ikke findes i nogen Henseende at have præjudiceret Appellantens Interesser, og det derhos maa anses in confesso, at de 40,000 Kroner, hvormed Haurowitz havde overtrukket Interessentskabets Konto, ere blevne anvendte til Udvidelse af dets Forretning, uden at det af Appellanten er oplyst, at der derved er bleven paaført Interessentskabet noget Tab, maa det billiges, at Appelindstævntes Paastand om Regreskrav for Halvdelen af de af hende udover hendes Interessentskabsandel ydede Præstationer ved Underrettsdommen er tagen til Følge, samt at de til Sikkerhed for dette Krav afholdte Arrestforretninger ere kendte lovlige. Da der dernæst allerede efter Sagens processuelle Stilling ikke bliver Spørgsmaal om at tilkende Appelindstævnte Regreskrav eller Arrestret for større Beløb end ved Underrettsdommen statueret, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Sags- og Arrestomkostninger det ligeledes maa have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten ville være at ophæve.

Nr. 314. Højesteretssagfører Henriques
mod
Niels Jacobsen Nielsen (Def. Harboe),

der tiltales for Overtrædelse af Medicinallovgivningen.

Sunds Gudme Herreders Politirets Dom af 15 April 1913: Detailhandler Niels Jacobsen Nielsen af Ny Hesselager bør til Amtsfattiggassen bøde 200 Kr. samt betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Juni 1913: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne A. Hvass og Otto Bing, betaler Tiltalte, Detailhandler Niels Jacobsen Nielsen af Ny Hesselager, 20 Kr. til hver. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det antages, at det paagældende Middel, Barolin, i en længere Aarrække upaatalt er bleven forhandlet i den almindelige Detailhandel, samt at Tiltalte, inden han købte Varen af den paagældende Fabrikant, af dennes Agent var bleven gjort bekendt med, at Varen i vidt Omfang var indarbejdet i Detailhandelen. Herefter og efter det iøvrigt Foreliggende maa der, om end den skete Forhandling anses for ulovlig, gaas ud fra, at Tiltalte i denne Henseende har befundet sig i en saa undskyldelig Vildfarelse, at hans Forhold ikke findes at burde tilregnes ham til Straf.

Han vil derfor være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Niels Jacobsen Nielsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salærer samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Henriques og Harboe 40 Kroner til hver udredes af det Offentlige.

Færdig fra Trykkeriet den 30 Oktober 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 33—34.

Torsdag den 16 Oktober.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sunds-Gudme Herreders Politiret hertil indankede Sag tiltales Detailhandler Niels Jacobsen Nielsen af Ny Hesselager, der er født den 2 Februar 1884 og ikke fundet forhen tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Medicinallovgivningen ved Falbydelse og Salg af et Præparat, »Barolin«.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt under Sagen Oplyste er Tiltalte overbevist om i eget Navn at have falbudt og solgt som Middel mod Skorpe hos Heste, saakaldet »Muk«, et Præparat under Navnet »Barolin«, hvilket ifølge Opgivende fra Fabrikanten, N. N. Kirk i Aarhus, af hvem Tiltalte havde købt det til Videreförhandling, er sammensat af $\frac{1}{3}$ Kreolin og $\frac{2}{3}$ Vaseline.

Sundhedsstyrelsen har i en til Brug under Sagen den 11 Marts d. A. afgiven Erklæring udtalt, »at Barolin, til Trods for at dets enkelte Bestanddele er overladte til den almindelige Detailhandel, da det anbefales som Helbredelsesmiddel mod en bestemt til Tider ret ondartet Sygdom, afgjort maa henhøre under Begrebet »unguenta medicata«, som i Henhold til Justitsministeriets Bekendtgørelse Nr. 154 af 10 Oktober 1905 ere unddragne den almindelige Detailhandel.«

Idet herefter det fornævnte af Tiltalte som Lægemedel mod en bestemt Sygdom hos Heste falbudte Præparat maa antages at henhøre under de i Frdn. 4 December 1672 § 30 nævnte Apotekervarer, og idet det ikke kan fri Tiltalte for Ansvar, at han ikke selv har fabrikeret Præparatet, findes han med Rette for dettes Förhandling ved Politiretsdommen at være anset efter nævnte Lovbestemmelse med en Svendborg Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr. og paalagt Sagens Omkostninger, hvorfor Politiretsdommen vil være at stadfæste.

Nr. 373.

Højesteretssagfører Hansen

mod

Oscar Vilhelm Johnsson (Def. Møldrup),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 108.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 August 1913: Arresterne Harry Arthur Philip, Anders Christian Andersen og Oskar

Vilhelm Johnsson bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Philip i 3 Maaneder, Andersen og Johnsson hver i 6 Maaneder, og, En for Alle og Alle for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bang og Olsen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for Tiltalte Johnssons Vedkommende anførte Grunde, og idet der ikke kan tillægges de Højesteret forelagte nye Oplysninger nogen Betydning,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Oscar Vilhelm Johnsson til Højesteretssagførerne Hansen og Møldrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Harry Arthur Philip, Anders Christian Andersen og Oscar Vilhelm Johnsson tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 100, Andersen og Johnsson tillige for Overtrædelse af dens § 108.

Johnsson er født den 9 December 1891 og anset: ved nærværende Rets Dom af 5 Juni 1909 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., disse §§ sammenholdte med §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og ved Høllum-Hindsteds Herreders Ekstrarets Dom af 5 Juli 1910 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., sammenholdt med § 39 og § 55, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 90 Dage.

En Sag, under hvilken han var arresteret ved et Kriminalkammer sigtet for Tyveri, blev sluttet uden Tiltale den 26 Juni 1913.

De af Politibetjentene Nr. 363, Henriksen, Nr. 845, Sick, Nr. 223, Møller, Nr. 537, Holsted, Lærling Frithiof Davidsen, Barber Hans Bendix Møller, Direktør Axel Wiele Mortensen og Barber Aage Heintze samt Malerlærling Aage Gørling afgivne Vidneforklaringer, der alle med Undtagelse af Gørlings ere beedigede, gaa ud paa Følgende:

Den 1 Juli 1913 noget før 9-Tiden om Aftenen anholdt de to førstnævnte Betjente Arrestanten Philip i Nyhavn, hvor han havde forulempet Forbigaaende og indladt sig i Slagsmaal; han fulgte et Stykke Vej godvillig med Betjentene, men søgte derpaa at undløbe, og da dette mislykkedes, kastede han sig paa Gaden og slog og sparkede om sig som en Rasende, saaledes at begge Betjente rantes. Da der under dette Optrin samledes et betydeligt Opløb, og Folk indtog en truende Holdning overfor Betjentene, der var i Uniform, kom Betjentene Møller

og Holsted, der begge var i civil Paaklædning, men gentagne Gange viste deres Politiskilt og meddelte, at de hørte til Politiet, de to førstnævnte Betjente til Hjælp, og det lykkedes nu at faa Philip trods hans voldsomme Modstand overmandet og bundet, hvorpaa han bragtes ind i en Port, indtil en Vogn kom tilstede, og Arrestanten under stadig Truen og Modstand fra Sværmen, som ogsaa havde søgt at sprænge Porten, blev ført ud i Vognen og kørt bort ledsaget af Betjentene Henriksen og Sick, medens Betjentene Holsted og Møller blev tilbage. Disse omringedes nu af Sværmen, og medens Holsted, som havde faaet Sicks Stav, nogenlunde holdt Folk fra Livet, blev Møller Genstand for forskellig Overlast, og Betjentene maatte under en Regn af Slag ty ind i et Hus, til der kom Assistance.

Om Arrestanterne Andersen og Johnssons Deltagelse i Spektaklerne er Følgende oplyst:

Politibetjent Møller har forklaret, at Johnsson i det Øjeblik, Vognen skulde køre med Philip, sprang ind paa Vidnet og tilføjede dette flere Slag rundt om paa Kroppen, hvorpaa Vidnet greb fat i hans Ærme, men da Tøjet sprængtes, slap han løs; straks efter tilføjede en anden af Sværmen Vidnet ved et Slag et blødende Saar i Ansigtet, men da Vidnet greb fat i Voldsmanden, slog Arrestanten Andersen Vidnet flere Slag i Ansigtet og Nakken, saa at han maatte slippe den Anholdte, der ikke senere blev paagreben.

Betjentene Henriksen og Sick forklare, at Arrestanten Johnsson var en af de ivrigste til at trænge sig ind paa Betjentene for at befri Philip, som han greb fat i, og den virksomste til at søge at sprænge Porten, samt at de, efter at Philip var bragt ud i Drosken, saa Johnssons hævede Haand falde til Slag mod Betjent Møller, men at de ikke saa, om Slaget ramte. Endvidere forklare de, at Arrestanten Andersen en Tid lang ved Siden af Johnsson lagde Anholdelsen Hindringer i Vejen ved at trænge sig frem, navnlig mod Betjent Møller, Henriksen tillige, at Arrestanten Andersen havde fat i denne Betjent. Endvidere har Vidnerne Gørling og Barber Møller om Arrestanten Andersen forklaret, at han var med i Opløbet, Gørling tillige, at han flere Gange trængte sig frem til de Betjente, som anholdt Philip, og Vidnerne Davidsen, Mortensen og Heintze forklare, at de saa denne Arrestant fare ind paa Betjent Møller og slaa ham, efter Heintzes Forklaring i Ansigt og Nakke, hvorved det lykkedes en af Møller anholdt Person at undløbe. Endelig har Ellen Madsen forklaret, at hun saa Arrestanten Andersen, da Philip skulde føres til Drosken, gøre Forsøg paa at befri ham ved at gribe fat i ham og slaa Betjentene, og Politibetjent Nr. 540, Frelsvig, har edelig forklaret, at han saa samme Arrestant i Haandgemæng med Betjent Møller.

Med Hensyn til Arrestanten Johnsson har Chauffør Thomas Christian Steffensen endvidere forklaret, at denne Arrestant, da Vidnet af Politiet var hidkaldt for at transportere Philip, opfordrede Vidnet til at køre bort, idet han ytrede, at det var en Krøbling, Politiet havde anholdt, at Anholdelsen var en stor Synd og Skam, og at Vidnet risikerede at lide Overlast, hvis han ikke snart kom væk; Vidnet kørte kort efter bort, ængstet ved Sværmens truende Holdning. Philip blev derpaa kørt bort i en anden Vogn.

Ifølge Lægeattester af 6 Juli 1913 havde Politibetjentene Henriksen og Sick da hver paa Udsiden af venstre Arm en dekoloreret Plet som efter Slag, Sick tillige et Par smaa, skorpedækkede saa godt som lægte ganske overfladiske Saar, hvilke Pletter og Saar efter Betjentenes Forklaringer hidrøre fra Philips Voldshandlinger.

Efter Betjent Møllers Forklaring tilføjedes der ham ikke ved Johnssons Slag Saar eller anden Skade, men iøvrigt led han af Søvnløshed, Hovedpine og Smertes omkring paa Kroppen i et Par Døgn efter Oprinet, uden at det er oplyst, hvilken Andel Arrestanternes Voldshandlinger have haft deri. Ingen af de Betjentene tilføjede Læsioner have haft større Betydning eller efterladt blivende Følger, ingen af dem har været sygemeldt.

Arrestanten Philip angiver at have været saa beruset, at han intet husker af det Passerede.

Arrestanten Andersen, der ligeledes angiver at have været beruset, har fastholdt, at han vel husker, at han søgte at hindre Transporten af Philip til Drosken, og at Betjent Møller var tilstede i civil Paaklædning, men angav sig som Politimand, men at Arrestanten iøvrigt intet husker af det Passerede udover, at han fik et Slag af en Gummistav.

Arrestanten Johnsson, som har erkendt, at han kun var lidt paa-virket af Spiritus, har indrømmet, at han — han vil ikke vide af hvilken Grund — opfordrede Chauffør Steffensen til at køre bort; derimod nægter han at have deltaget i Spektaklerne, under hvilke han, der samme Dag havde truffet Philip i en Beværtning, erkender at have været tilstede. Han indrømmer at have revet sig løs fra Betjent Møller, hvorved Arrestantens Ærme gik itu, men paastaar, at Grunden til, at Møller, om hvem han iøvrigt ikke vidste, at han hørte til Politiet, greb fat i ham, kun var, at Arrestanten søgte at faa Arrestanten Andersen bort med sig.

Efter det Oplyste kan ingen af Arrestanterne antages at have været synderlig beruset, og idet Vidneforklaringerne lægges til Grund for Paadømmelsen, findes det tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanterne have gjort sig skyldige i det dem paasigtede Forhold, hvorved bemærkes, at Arrestanterne efter alt Foreliggende ikke kunne antages at have været uvidende om Betjent Møllers Egenskab af Politibetjent.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 100, Andersen og Johnsson tillige efter dens § 108, 2det Stk., for Johnssons Vedkommende sammenholdt med § 46, og for Andersens Vedkommende tildels sammenholdt med § 46, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Philip i 3 Maaneder, Andersen og Johnsson hver i 6 Maaneder.

Fredag den 17 Oktober.

Nr. 388. Højesteretssagfører Asmussen

mod

August Johannes Olsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 13 Juni 1913: Tiltalte August Johannes Olsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Ohrt, 20 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Knudsen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 August 1913: Tiltalte August Johannes Olsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sørensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte August Johannes Olsen til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nørvang-Tørrild Herreders Ekstraret indankede Sag tiltales August Johannes Olsen, der er født den 6 December 1882, og som bortset fra, at han ved Ingeniørregimentets Krigsrets Dom af 14 Juli 1905 har været anset efter Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881 §§ 112, 1ste Stk., og 120 med mørk Arrest paa indskrænket Kost i 8 Dage, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 13 Maj d. A. om Eftermiddagen ved Halvntiden, da han paa Tilbagevejen fra Horsens, hvor han havde været i Besøg, til sin Bopæl i Brande cyklede

forbi Bolsmand Knud Mortensen Lykkegaards i Harresø beliggende Ejendom, besluttede sig til at begaa Tyveri i denne, hvor der, efter hvad han fra Landevejen kunde se, ikke var nogen tilstede. Han gik derfor hen til Ejendommen, hvor han tilegnede sig en ved Siden af Brønden liggende Karskruppe, og da han bemærkede, at et af Vinduerne i Huset stod paa Klem, aabnede han det med sine Hænder, hvorpaa han i tyvagtig Hensigt gennem Vinduet steg ind i Sovekammeret. Han aabnede her den øverste Skuffe i en i Kammeret staaende Kommode for at efterse Indholdet, men fik ikke Tid hertil, da der i det samme blev kaldt paa ham af Lykkegaards tilstedekomne Søn, som, efter at Tiltalte paa hans Raab var krøbet ud af Vinduet, paa-greb Tiltalte, uden at denne havde faaet Lejlighed til at tilvende sig noget i Huset.

Karskruppen er efter af Retsvidnerne at være vurderet til 20 Øre, tilbageleveret Lykkegaard, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 228 og efter § 229, Nr. 4, jfr. § 46, med en Straf, der i Medfør af midlertidig Straffelovs § 13 findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Nr. 140. **Sagfører Hansen Backhaus (Stein)**

mod

Overretssagfører **A. E. Svendsen** som Værge for Enkefru **A. Knudsen (Ingen)**,

betræffende Spørgsmaalet om Størrelsen af et Sagførersalær.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Oktober 1912: Indstævnte, Enkefru A. Knudsen, bør for Tiltale af Citanten, Sagfører Hansen Backhaus, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 50 Kroner inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Sagfører Hansen Backhaus, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I November 1911 fratraadte Citanten, Sagfører Hansen Backhaus, der siden Nytaarstid samme Aar havde været juridisk Konsulent for Indstævnte, Enkefru A. Knudsen, dette Hverv og tilstillede hende i den Anledning en Opgørelse, hvorefter han hos hende havde tilgode:

1. Positive Udlæg	449 Kr. 77 Øre
2. Honorar for Administration af hendes Ejendom, Vodrofsvej Nr. 21 paa Frederiksberg, for Tiden fra 1 Juli 1911	200 — 00 —
3. Salær for forskellig Ulejlighed	800 — 00 —
	Tilsammen 1449 Kr. 77 Øre

Efter Forhandling mellem Parterne gik Citanten ifølge Skrivelse fra ham til Indstævnte af 22 November 1911 ind paa at nedsætte Beløbet under Nr. 2 til 150 Kr. og tilbød forligsmæssigt at nedsætte Salæret under Nr. 3 til 500 Kr., idet han derhos henstillede til Indstævnte, hvis hun ikke straks vilde afgøre deres Mellemværende saaledes og betale ham 1099 Kr. 77 Øre, da at betale ham, som af hende foreslaaet, 200 Kr. som Salær, altsaa ialt 799 Kr. 77 Øre, og i Tilfælde af vedvarende Uenighed om Salærspørgsmaalet at lade Retten afgøre, hvor stort et Salær der yderligere tilkom ham. Den 23 s. M. modtog Citanten de nævnte 799 Kr. 77 Øre, for hvilke han kvitterede à conto, 'og indtaler nu under denne Sag som Resttilgodehavende de under Nr. 3 anførte 800 Kr. ÷ de som Salær betalte 200 Kr., altsaa 600 Kr., med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 19 Januar d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det omtvistede Salærbeløb bestaar af 2 Poster, nemlig 200 Kr., opført paa Opgørelse pr. 1 Juli 1911 for »Ulejlighed i Anledning af Laan paa ialt 10,000 Kr.«, og 600 Kroner, hvoraf 100 Kroner ere opførte paa samme Opgørelse som »à conto Honorar for Forhandlinger med de forenede Bryggerier, Landmandsbanken og Berigtigelse af Deres (d. e. Indstævntes) forskellige Adkomster m. v.«, medens Beløbet i sin Helhed er opført paa Slutningsopgørelsen af 17 November 1911 og er angivet at være Salær for Citantens Ulejlighed ved enkelte nærmere angivne Forretninger og »øvrige Ulejlighed«, hendes Affærer vedrørende, deriblandt »Forhandlinger med mange Personer, der optraadte som eventuelle Liebhavere« til Indstævntes faste Ejendomme.

Indstævnte gør gældende, at Citanten, der har faaet et Honorar af 350 Kroner for i ca. 10½ Maaned at administrere hendes Ejendom Vodrofsvej Nr. 21 (med en aarlig Lejeindtægt af ca. 13,000 Kr.), og som desuden har oppebaaret et Salær af 500 Kr. for Medvirkning ved Salget af hendes Ejendom Bülowsvej Nr. 34 (Salgssum 136,000 Kr.), paa disse Punkter har faaet et saa rigeligt Vederlag for sit Arbejde, at de af hende erlagte 200 Kr. maa anses for en god Betaling for den øvrige af Citanten ydede Assistance.

Foreløbig bemærkes, at Indstævnte efter det Foreliggende og navnlig efter Indholdet af de ovenomtalte Forhandlinger imellem Parterne

om eventuel Nedsættelse af det omtvistede Salærbeløb, derunder Citantens Skrivelse af 22 November 1911, ikke, som af ham forment, kan anses afskaaren fra her under Sagen at protestere imod Citantens Salærberegning.

Ved de af Citanten givne — lidet fyldestgørende — Oplysninger om Omfanget af det Arbejde, han har udført for Indstævnte, findes det ikke godtgjort, at han med Billighed kan gøre Krav paa større Vederlag derfor end det allerede af Indstævnte betalte, og hun vil saaledes være at frifinde.

Sagens Omkostninger vil Citanten have at betale Indstævnte med 50 Kroner.

Nr. 351. Højesteretssagfører Dietrichson

mod

Marie Dorthea Kirstine Oline Thomsen, Marcussens Hustru
(Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 9 Juni 1913: Tiltalte Marie Dorthea Kirstine Oline Thomsen, gift Marcussen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt udrede. Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Mimer, 20 Kr. og Defensor, Sagfører Mandal Bertelsen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Juli 1913: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Sophus Sinding og Prokurator Mundt, betaler Tiltalte Marie Dorthea Kirstine Oline Thomsen, Marcussens Hustru, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Marie Dorthea Kirstine Oline Marcussen, født Thomsen, til Højesteretssagførerne Dietrichson og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Marie Dorthea Kirstine Oline Thomsen, Marcussens Hustru, der er født den 22 Maj 1885 og som ugift 3 Gange straffet for Overtrædelse af hende i Medfør af Lov 3 Marts 1860 og Lov 30 Marts 1906 givne Tilhold, senest ved Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Marts 1911 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 30 Dage, sat under Tiltale for Tyveri.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 14 Maj 1913 om Aftenen traf Tiltalte, der tidligere paa Dagen havde været til Fødselsdagsgilde, og som derefter havde været inde paa nogle Beværtninger, i Allégade Tjenestekarl Frederik Larsen af Veddeløv, med hvem hun gik ind i et Lysthus i »Lars Mathiesens Minde«, idet hun opfordrede Larsen til at give en Bajer, hvad denne ogsaa gjorde.

Derpaa tilbød hun ham Samleje for 2 Kr. Under Samlejet, der derefter foregik, og hvorfor hun fik 2 Kr. af Larsen, fratog Tiltalte Larsen 4 Kr. i to Tokronestykker, der laa løse i hans Bukse-lomme.

Tiltalte har til den den samme Aften optagne Rapport erkendt, at hun havde frastjaalet Larsen Beløbet, hvilken Forklaring hun for Retten har ændret derhen, at hun, der var noget paavirket af Spiritus, ikke kan mindes de nærmere Omstændigheder, under hvilke hun fratog Larsen Pengene.

Det findes imidlertid ubetænkeligt efter det saaledes Foreliggende at antage, at Tiltalte har frastjaalet Larsen Beløbet, der iøvrigt nu er ham erstattet.

For det af hende saaledes udviste Forhold er Tiltalte ved Underrettens den 9 Juni 1913 afsagte Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Lov 1 April 1911 § 13, og da den i Dommen fastsatte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, tiltrædes, i det Hele være at stadfæste.

Nr. 392.

Højesteretssagfører Lunn

mod

Niels Christian Holmen (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Lov 1 April 1911 § 4.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 August 1913: Arrestanten Niels Christian Holmen bør straffes med Tvangsarbejde i 9 Maaneder og have at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær

til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Cortsen og Salomonsen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salarium for Højsteret betaler Tiltalte Niels Christian Holmen til Højesteretssagførerne Lunn og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Christian Holmen, der tiltales for Overtrædelse af Lov 1 April 1911 § 4, er født den 18 December 1876; han er 4 Gange straffet for Tyveri og Hæleri, begaaet før hans 18de Aar, derefter 7 Gange straffet for Tyveri, Hæleri og Bedrageri, sidste Gang ved Rettens Dom af 11 Februar 1905 dels efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet groft Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stykke, efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 3 Aar og senest anset ved Højesterets Dom af 28 November 1911 efter Straffelovens § 202, 1ste Stykke, jfr. § 203, og efter midlertidig Straffelovs § 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Han har derhos været arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre i Tiden fra 21 November til 30 December 1912 som sigtet for Overtrædelse af Lov 1 April 1911 § 4, men Sagen sluttedes uden Tiltale.

Nærværende Sags Omstændigheder ere Følgende:

Efter at Arrestanten og hans Hustru, Eleonora Elvine Kristine Jonassen, den 30 December f. A. efter Afslutningen af ovennævnte Undersøgelse, under hvilken Arrestanten var sigtet for Alfonsoeri i Forhold til Hustruen, og denne for Overtrædelse af Lov 30 Marts 1906 § 2, 2det Stykke, var løsladte, tog de Bopæl først i et møbleret Værelse i Eskildsgade 20 og fra Paasketid i en 1-Værelses Lejlighed i Nr. 29 i samme Gade. Da Politiet iagttog, at Hustruen vedblev at søge Erhverv ved Utugt under Kontrol af Arrestanten, der intet Erhverv syntes at have, blev de Natten til den 8 Juni d. A., da de begge opholdt sig paa Gaden, anholdte, Hustruen som sigtet for Overtrædelse af Polititilhold og af Lov 30 Marts 1906 § 2, 2det Stykke. Hun, der ved sine Meldinger til Politiets 3die Afdeling havde opgivet, at hun underholdtes af Arrestanten, der rullede Cigarer i Hjemmet, paastod ved Anholdelsen, at hun siden Løsladelsen ikke havde drevet

Utugtserhverv, og at Arrestanten havde underholdt hende og til Husholdningen givet hende 12 Kr. om Ugen, som han væsentligst tjente ved Keglespil paa Alleenberg, hvor han lige siden Løsladelsen havde været hver eneste Aften, men i et af de første Forhør under Sagen erkendte hun, at hun siden sin Løsladelse udelukkende havde ernæret sig ved Utugt og derved underholdt sig selv og Arrestanten, der intet Arbejde har haft. Hun har nærmere forklaret Følgende:

Som Regel hver Aften har de ved 10¹/₂-Tiden forladt deres Bopæl sammen, og Arrestanten har fulgt hende til Vesterbro, for at hun der kunde begynde at kapre Herrer til Utugt for Betaling, hvad han paa forskellig Maade har opfordret hende til, uden at han — der ved ovennævnte Dom af 28 November 1911 blev straffet for Vold og Alfonsoeri overfor hende — dog har brugt Vold eller Trusler, idet hun har sagt ham, at hun, hvis han slog hende vilde melde ham. Naar hun har tilbudt at tage Arbejde paa Fabrik, hvis han ogsaa vilde arbejde, har han sagt, at han vilde ikke arbejde. Hun har tjent ved Utugt 7—13 Kr. pr. Aften, hvilke Penge hun gerne har delt med ham den følgende Maade, saaledes at han fik Halvdelen til Husleje og til egen Raadighed, medens hun af Resten afholdt Udgifterne til deres Forplejning. Efter at Arrestanten om Aftenen forlod hende paa Vesterbro, saa hun ham ikke før ved 1-Tiden, i de sidste Par Maaneder før Anholdelsen ved hun, at han har tilbragt den mellemliggende Tid paa Alleenbergs Keglebane, hvor han af og til har vundet et Par Kroner, men heraf har hun kun faaet ialt 1 Kr., og andre Penge har hun ikke faaet af ham. Naar hun ved 1-Tiden har truffet Arrestanten, har han, naar hun derefter har fortsat sit Utugtserhverv — dog ikke længere end til 2-Tiden — opholdt sig i Nærheden af hende og kontrolleret hende, og naar hun ved Arrestantens Tilbagekomst har haft en Herre hjemme, har hun, naar hun atter forlod Huset, gerne truffet Arrestanten i Nærheden.

Arrestanten har benægtet at have vidst noget om, at Hustruen siden Løsladelsen den 30 December f. A. har drevet Utugt som Erhverv, og at have modtaget Penge eller andet af hende. Han har forklaret, at han vel ikke har haft noget som helst virkeligt almindeligt Erhverv, men han har dels af sin Broder modtaget ca. 100 Kr. som Laan og som Forskud paa Provision af Cigarsalg, dels fra April ved at parere paa Keglebanen paa Alleenberg tjent ca. 40 Kroner ugentlig, og han har stadig givet Hustruen 12 Kroner ugentlig til Husholdningen.

Arrestantens Broder har forklaret, at det er rigtigt, at Arrestanten har modtaget ca. 100 Kr. af ham, dels som Laan, dels som Forskud paa Provision, uden at han dog har faaet solgt Noget for ham. Arrestantens Hustru har forklaret, at hun ikke ved og ikke tror, at han har faaet Penge af Broderen.

Efter det Oplyste maa det antages, at Arrestanten siden April hyppig er kommet paa nævnte Keglebane og der har pareret paa Spillet, men uden at det er oplyst, om eller hvormeget han har tjent herved.

Arrestanten har erkendt, at han om Aftenen ved 10¹/₂-Tiden plejede at følge Hustruen til Vesterbros Torv, hvorefter han indtil April som Regel gik i Nyhavn for at sjakre, hvorved han ogsaa tjente

Noget, og efter April gik til Kegelbanen, og han har erkendt, at han, naar han vendte hjemad ved 1—1½-Tiden tidt traf hende paa Gaden, men han har ikke tænkt sig, at hun drev Utugtserhverv, og han har ikke kunnet give anden Forklaring af hendes Omstrejfen paa Gaden om Natten, end at hun vel gik for at trække frisk Luft og for at tale med Veninder, og at han ikke kunde faa hende til at blive hjemme. At Arrestantens Hustru i lang Tid forinden Anholdelsen har drevet Utugtserhverv er bekræftet, og at Arrestanten har været vidende derom, maa anses bevist ved de af Politibetjentene 806, Bernhardt, 465, Fuglsang, 675, Dueholm, 702, Hedebye, og 839, Brinck, afgivne beedigede Forklaringer.

Betjent Bernhardt har saaledes forklaret, at han, der i Januar, Marts og Maj d. A. har haft Nattjeneste i det paagældende Kvarter, i disse Maaneder omtrent en Snøs Nætter hver Maaned og særlig mellem Kl. 1 og 3 har set Arrestantens Hustru trække efter Mandfolk, og Arrestanten gaa efter hende som for at kontrollere hende, at han jævnlig i den sidste Del af Marts og i Maj har set hende paa en Nat føre 2—3 Mænd hjem til Eskildsgade 29, og at Arrestanten da er fulgt efter hende og vedkommende Mand og har opholdt sig udenfor Huset, til hun kom ud igen.

Betjent Fuglsang har forklaret overensstemmende med Betjent Bernhardt forsaauidt angaar Maj Maaned, da han patrouillerede sammen med Bernhardt og de fleste Nætter af denne Maaned har iagttaget en saadan Færden af Arrestanten og hans Hustru.

Betjent Dueholm har forklaret, at han i Marts og Maj d. A., særlig i Marts, mangfoldige Gange har set Arrestanten om Natten efter Kl. 1 kontrollere Hustruen, der til Stadighed kaprede Herrer, en Gang 4 i en Times Tid, og at Arrestanten har ventet udenfor Huset, naar hun havde en Herre oppe hos sig, indtil hun igen kom ud.

Betjentene Bernhardt, Fuglsang og Hedebye have forklaret, at de Natten til den 8 Maj saa Arrestantens Hustru forlade Hjemmet ved 1½-Tiden, at hun ved 2-Tiden kom kørende tilbage i Automobil og gik op sammen med Chaufføren, og at Arrestanten straks efter kom til Stede udenfor Huset og blev staaende i Gaden, til Chaufføren ca. 20 Minutter efter kørte bort, hvorefter han gik op i Huset.

Politibetjent Brinck har forklaret, at han Natten til den 4 Juni ved 1-Tiden saa en Chauffør gaa op i Ejendommen og 10 Minutter efter komme ud med Arrestantens Hustru, der derefter traf Arrestanten, der hele Tiden havde opholdt sig paa Gaden nær Ejendommen, hvorefter de gik sammen til Vesterbrogade, samt at han den 6 s. M. saa hende trække efter Mandfolk fra 11-Tiden om Aftenen til 2-Tiden, og at Arrestanten da stadig var i Nærheden af hende.

Endelig har Betjent Hedebye forklaret, at han Natten til den 8 s. M. saa Arrestantens Hustru staa paa Hjørnet af Gasværksvej og Vesterbros Torv fra Kl. 11½, da hun kom derhen i Følge med Arrestanten, der saa forlod hende, men det meste af Tiden holdt sig i hendes umiddelbare Nærhed, indtil Kl. ca. 2, da de atter slog Følge og gik mod deres Bolig.

Efter det saaledes Anførte findes det tilstrækkeligt bevist, at Arrestanten i vindesyg Hensigt har udnyttet sin Hustrus erhvervsmæssige Utugt og i det paagældende Tidsrum i det Væsentlige har ladet

sig underholde af hende, skønt han vidste, hun drev saadant Erhverv, og han vil herefter være at anse efter midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 4, 1ste Stykke, jfr. § 18, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 9 Maaneder.

Nr. 83. Proprietær **H. P. Christensen**, kaldet **Randrup Christensen** (Bache)

mod

Sagførerne Volmer Lind og C. Bierbum (Ingen),

betræffende Spørgsmaal, om der tilkommer de Indstævnte Salær for deres Medvirkning ved et Mageskifte.

Sorø Birks ordinære Rets Dom af 3 August 1911: Indstævnte, Proprietær H. P. Christensen, kaldet Randrup Christensen af Flinterupgaard, bør for Tiltale af Citanterne, Sagførerne Lind og Bierbum i Holbæk, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 April 1912: Appellindstævnte, Proprietær H. P. Christensen, kaldet Randrup Christensen, af Flinterupgaard, bør til Appellanterne, Sagførerne Volmer Lind og C. Bierbum af Holbæk, betale de paastævnte 1000 Kroner med Renter deraf 5 pCt. pro anno fra den 6 Maj 1910, til Betaling sker. Sagens Omkostninger i begge Instanser ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der vil her for Retten ikke være at tage noget Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Den i den indankede Dom ommeldte Slutseddél af 15 September 1909 indeholdt med Hensyn til Ordningen af de Ejendommen »Maaløvgaard« vedrørende Prioritetsforhold saa mangelfulde Bestemmelser, at det paatænkte Mageskifte ikke paa Grundlag deraf kunde gennemføres, og en virkelig gennemførlig Overenskomst kom først til at foreligge, efter at der ved Tilføjelsen af 21 Marts 1910 med Bistand af den i Dommen omtalte Højesteretssagfører var tilvejebragt Enighed mellem Appellanten og hans Medkontrahent om de fornødne supplerende Bestemmelser.

Medens Forudsætningen for Appellantens Forpligtelse til at betale de Indstævnte det dem ved Salærbeviset af 14 September 1909 tilsagte Salær af 1000 Kroner herefter ikke er tilstede, findes dog de Indstævnte under Hensyn til, at Slutsedlen har

dannet Grundlaget for den endelige Overenskomst, der med Tilføjelse af de vedtagne yderligere Bestemmelser iøvrigt oprettholde dens Indhold, at have Krav paa et efter Slutsedlens Betydning som Led i den nævnte Overenskomst fastsat Vederlag, der efter Omstændighederne bestemmes til 400 Kroner. Appellanten vil herefter være at tilpligte at betale de Indstævnte dette Beløb med Renter deraf som i Dommen anført.

Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Proprietær H. P. Christensen, kaldet Randrup Christensen, bør til de Indstævnte, Sagførerne Volmer Lind og C. Bierbum, betale 400 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 6 Maj 1910, til Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner og de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I denne fra Sorø Birks ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Appellanterne, Sagførerne Volmer Lind og C. Bierbum af Holbæk, Appelindstævnte, Proprietær H. P. Christensen, kaldet Randrup Christensen af Flinterupgaard, dømt til Betaling af 1000 Kr., som han skulde skyldte dem i Henhold til Salærbevis af 14 September 1909, med Renter 5 pCt. p. a. fra 15 September 1909 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Appelindstævnte paastod sig principalt pure frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger og ved Underrettens Dom af 3 August 1911 blev denne Paastand taget til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes. Her for Retten har Appellanterne gentaget deres for Underretten nedlagte Paastand, medens Appelindstævnte principalt procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse; hver af Parterne paastaa sig derhos Appelsagens Omkostninger tilkendt hos Modparten.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Appelindstævnte i September 1909 stod i Forhandling om en Byttehandel angaaende den ham tilhørende, ved Holbæk beliggende Møllejendom »Christiansminde« og »Maaløvgaard«, tilhørende Proprietær Boeck, i hvilken Anledning Appelindstævnte sammen med sin Søn og Appellanten Lind den 14 September s. A. tog her til Staden, hvor de traf sammen med Proprietær Boeck.

Under et Ophold paa en herværende Kafé underskrev Appelindstævnte efter Opfordring af Appellanten Lind et af denne medbragt saalydende Dokument:

»Saafremt jeg sælger eller mageskifter den mig tilhørende Ejendom, Christiansminde Mølle, ved Holbæk med den Proprietær Boeck,

Kollelevgaard, tilhørende Ejendom, Maaløvgaard, betaler jeg til Sagførerne Lind og Bierbum i Holbæk, 1000 Kroner, hvilket Beløb udbetales kontant og skadeløst saasnart der er oprettet Købekontrakt eller Slutseddél. Kommer Handel ikke i Stand betaler jeg D'Herrer for ~~Deres Ulejlighed et Beløb af — Kroner~~. I Salæret er indbefattet alle ved Handlens Ordning vedrørende Papirer.

p. t. Holbæk, den 14/9 09.«

Derpaa rejste de alle ud til »Maaløvgaard«, som blev beset, og næste Dag mødtes de i Holbæk, hvor der efter at »Christiansminde« var beset, samme Dag, altsaa den 15 September 1909, ved Appellanternes Hjælp blev oprettet en Slutseddél, ved hvilken Boeck til Appelindstævnte solgte »Maaløvgaard« med Undtagelse af nogle i Slutseddelen nærmere angivne, under Jonstrup Vang hørende og ved Søndersø beliggende Arealer, medens Appelindstævnte overdrog »Christiansminde« til Boeck. Købesummen var for Maaløvgaarden, saaledes som denne solgtes til Appelindstævnte, ansat til 147,500 Kr., der skulde berigtiges ved, at Appelindstævnte af Ejendommens samlede Prioritetsgæld: 98,500 Kr. paa 1ste og 20,000 Kr. paa 2den Prioritet skulde overtage henholdsvis 81,000 Kr. og 10,500 Kr. — Resten af Prioritetsgælden, ialt 27,000 Kr., agtedes overført paa den Del af Maaløvgaarden, som Boeck beholdt — og afgøre Restkøbesummen, 56,000 Kr., ved at overdrage Boeck »Christiansminde«, for hvilken Købesummen var beregnet til 65,000 Kr. og hvorpaa der hvilede en Pantegæld, stor oprindelig 9000 Kr., som Boeck skulde overtage. Begge Ejendomme skulde overtages af de ny Ejere den 25 Marts 1910.

Der viste sig snart Vanskeligheder ved at opnaa fornødent Samtykke fra Prioritetshaverne til den i Slutseddelen forudsatte Fordeling af Prioriteterne i »Maaløvgaard«, men efter en Del forgæves Forhandlinger blev der den 21 Marts 1910 ved Mellemkomst af en Højesteressagfører tilvejebragt den Ordning, at der blev givet Slutseddelen af 15 September 1909 en Tilføjelse gaaende ud paa at, saafremt den fastsatte Fordeling af 1ste og 2den Prioriteterne ikke kunde gennemføres, skulde Fordelingen ske paa den Maade, som Prioritetshaverne maatte fastsætte, saa at Køber og Sælger hver for sig var pligtige at overtage en forholdsvis større Del af 1ste eller 2den Prioriteten, i hvilken Henseende Tilføjelsen indeholdt flere detaljerede Bestemmelser. »Maaløvgaard« blev saa i Slutningen af Marts 1910 afleveret til Appelindstævnte; men senere gik Handlen — efter Boecks Ønske og mod et Vederlag af 3000 Kr. fra ham til Appelindstævnte tilbage.

Til Støtte for sin Erfindelsespaastand har Appelindstævnte anført, at ved Salærbevisets Oprettelse var Parterne enige om, at af det deri fastsatte Beløb 1000 Kr. skulde 650 Kr. regnes som Kommissions-salær, 350 Kr. som Sagførersalær for Affattelse af de nødvendige Dokumenter, og at det var en udtrykkelig Aftale, at Appellanterne kun skulde have Salær, saafremt der kom en endelig Handel i Stand ved deres Virksomhed — noget som i hvert Fald fra begge Sider var en stiltiende Forudsætning for Appellanternes Krav paa Salær — men at de, da Handlen — hvad Appellanterne efter Prioriteternes Beskaffen-

hed forud burde have indset vilde ske — ikke kunde gennemføres paa de i Sluttedlen fastsatte Vilkaar, og da den Ordning, som blev opnaaet, ikke skyldtes nogen Virksomhed fra deres Side, samt da de ikke efter Sluttedlens Oprettelse have affattet Dokumenter Handlen vedrørende, hverken have Krav paa Kommissionsalær eller paa Sagførersalær.

Appellanterne, der benægte, at der har været Enighed om, at 650 Kroner af de dem tilsagte 1000 Kroner skulde betragtes som Kommissionsalær, Resten som Sagførersalær, og som hævde, at de udover at de skulde besørge Udfærdigelsen af de fornødne Salgsdokumenter uden særskilt Betaling — ikke have paataget sig nogen Forpligtelse med Hensyn til Gennemførelsen af Handlen, om hvis Mulighed hverken de eller Parterne nærede Tvivl, gøre derimod gældende, at de have Krav paa det fulde Beløb af 1000 Kroner, da det derfor fastsatte Vilkaar: Oprettelse af Slutteddel om den indgaaede Handel er opfyldt, og da det maa være dem uvedkommende, at Parterne have ladet en anden Sagfører berigtige den indgaaede Handel.

Mod Appellanternes Benægtelse har Appelindstævnte ikke ført Bevis for Rigtigheden af sit Anbringende om, at Appellanternes Ret til Salær skulde være betinget af den paatænkte Mageskiftehandels endelige Fuldbgyrdelse, og saadant lader sig navnlig heller ikke udlede af Salærbevisets Slutningsbestemmelse.

Appellanternes Ret til det dem tilsagte Salær maa derfor anses at være indtraadt, saasnart Sluttedlen var oprettet, og denne deres Ret kunne de ikke — som af Appelindstævnte forment — have forspildt ved, at de, hvad der er uomtvistet, efter at der var opstaaet Vanskeligheder med Hensyn til Prioritetsordningen, nægtede at arbejde videre for Appelindstævnte, forinden han betalte dem de 1000 Kr.

Appelindstævnte vil derfor være at dømme efter Appellanternes Paastand, dog at Renter kun ville kunne tilkendes Appellanterne fra Forligsindkaldelsens Dato den 6 Maj 1910.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde op-
hæves i begge Instanser.

Mandag den 20 Oktober.

Nr. 228. Tømmersvend **Lars Peter Larsen** (Liebe efter Ordre)

mod

Kathrine Rasmussen (Lunn efter Ordre),

betræffende Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Januar 1913: Naar Klagerinden, Kathrine Rasmussen, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at hun har plejet legemlig Omgang med Indklagede,

Tømmersvend Lars Peter Larsen, i Tiden fra den 18 September 1911 til den 22 November samme Aar, bør han til Klagerinden og det af hende den 20 Juli 1912 fødte Barn, Karen Else Rasmussen, betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse. Men trøster hun sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være.

Højesterets Dom.

Da Paalideligheden af Appellantens Udsagn ikke i nogen nævneværdig Grad kan anses svækket ved de fremkomne i den indankede Dom fremstillede Oplysninger, mangler der tilstrækkelig Føje til at lade Indstævnte afgøre Sagen ved sin Ed, hvorimod dens Udfald i Medfør af D. L. 6—13—5 vil være at gøre afhængig af hans Ed paa den nedenauførte Maade. Sagens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Saa fremt Appellanten, Tømmersvend Lars Peter Larsen, inden 15 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Indstævnte, Kathrine Rasmussen, i Tiden fra den 18 September 1911 til den 22 November s. A., bør han for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Trøster han sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Indstævnte og det af hende den 20 Juli 1912 fødte Barn, Karen Else Rasmussen betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse. Sagens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Liebe og Lunn hver 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Klagerinden, Kathrine Rasmussen, Indklagede, Tømmersvend Lars Peter Larsen, der er født den 28 Oktober 1878 i Astrup, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 20 Juli 1912 fødte Barn, Karen Else Rasmussen, at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse. Efter Retslægeraadets Erklæring kan Barnet være avlet i Tiden fra noget efter Midten af September 1911 til noget efter Midten af November s. A.

Indklagede paastaar sig frifunden.

Klagerinden, der skildres som en sædelig og sanddru Pige, har givet en Fremstilling, gaaende ud paa, at Indklagede i Slutningen af

September 1911 en Dag arbejdede i en Lejlighed i Ravnsborggade, hvor hun tjente, hvorved de kom i Samtale, og det viste sig, at de begge var fra Silkeborg, og at Indklagede kendte hendes Brødre, at Indklagede derefter passede hende op paa Gaden og i den følgende Tid 5—6 Gange om Aftenen besøgte hende i hendes Kondition, samt at han ved det sidste af disse Besøg, hun mener den 16 eller 17 Oktober eller i Dagen der omkring, kastede hende om paa Sengen og plejede Samleje med hende, der aldrig vil have haft Samleje med Andre. Derefter saa hun ham ikke mere, hun tænker sig, fordi hun, hvem hans Adfærd var imod, truede med at melde ham.

Indklagede erkender, at han den 27 September 1911, da han midt om Dagen havde Arbejde i Lejligheden, talte længe og indgaaende med Klagerinden, der fik hans ene eller maaske begge hans Fornavne at vide, og hvem han fortalte om sin Moder og Søster, men han nægter at have talt med hende senere eller at have haft Samleje med hende. Da han var bleven underrettet om, at hun udlagde ham som Fader til sit Barn, tilskrev han hende et Brev, hvori han satte hende Stævne, for at de kunde drøfte Sagen, idet han skrev, at hendes Søgemaal »jo maa være en Fejltagelse, og som de ikke kan faa noget ud af«, men at han formodede, at hun gerne vilde tale med ham. Klagerinden udeblev fra Mødet.

Indklagedes Mester, Tømmermester Petersens Hustru, Sofie Nielsen, har under Sagen afgivet en Forklaring, som gaar ud paa, at der i Foraaret eller Forsommeren 1912 blev telefoneret fra Overretssagfører Malling til Petersen om Indklagedes Adresse, og uden at det blev sagt, hvorom det drejede sig, og at Indklagede da bad, om de vilde lade være at opgive hans Adresse, idet han sagde, at det blot var nogle unge Mennesker, der vilde hjem og »lave Ballade« hos ham. Indklagede har ikke turdet benægte at have udtalt sig saaledes og har erklæret, at han ikke kan forklare, hvad han sigtede til med denne Ytring.

Tømmerlærling Alfred Nielsen har under Sagen forklaret, at Indklagede en Dag i Efteraaret 1911 har sagt til ham, om han skulde op at arbejde i det Hus i Ravnsborggade, hvor Indklagede havde arbejdet, for der kendte Indklagede en Pige, som han bad Nielsen hilse, og at Indklagede en anden Gang, da de kom gennem Ravnsborggade, pegede paa et Hus og sagde, at der boede den omtalte Pige; Nielsen forstod, at det var en, han kunde komme i Lag med. Indklagede har erkendt, at han har udtalt sig i det Væsenlige som anført.

Cand. jur. Frk. Mathilde Malling har som Vidne edelig forklaret, at hun inden Sagens Anlæggelse i Telefon talte med Indklagede paa Klagerindens Vegne, og at Indklagede da benægtede Sigtelsens Rigtighed, idet han tilføjede, at han havde Kone og Børn, men at han til Vidnets Ytring: »den Aften kan De dog aldrig komme fra, for da paastaar hun ganske bestemt, at De har været der«, svarede: »jamen, da var hun saa overgiven og fjantet«. Indklagede erklærer, at han overfor Vidnets nævnte Ytring benægtede dens Rigtighed, og forklarer, at han har sagt: »fordi en Pige er fjantet og overgiven, kan man da ikke blive indklaget til at betale til hendes Barn«, men at denne Udtalelse ikke stod i Forbindelse med Ytringen om hans Aftenbesøg.

Han har tilføjet, at Pigen i Virkeligheden ikke var fjantet eller overgiven, og at han, da han sagde det, maa have forvekslet hende med en anden Pige, men at han ikke har tænkt paa nogen bestemt anden Pige.

Idet det saaledes Foreliggende tyder paa, at Indklagedes Bekendtskab til Klagerinden har været af en intimere Karakter end af ham erkendt, findes det betænkeligt at tilstede ham at afgøre Sagens Udfald ved sin Ed. Derimod vil dens Udfald, uanset at Indklagedes Hustru og Broder have forklaret, at de i Tiden fra den 14 til den 17 Oktober 1911 hver Aften have været sammen med ham, og at Hustruen har tilføjet, at hun mener, at han ogsaa 8 Dage før og efter Oktober Flyttedag har været hjemme hver Aften, være at gøre afhængig af Klagerindens Ed, saaledes, at dersom hun inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at hun har plejet legemlig Omgang med Indklagede i Tiden fra 18 September 1911 til den 22 November s. A., vil han være at dømme efter Klagerindens i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 hjemlede Paastand, hvorimod han i modsat Fald vil være at frifinde.

Nr. 278. Vognmand Chr. Petersen (Ingen)

mod

Frugthandler E. Lønberg-Larsen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Vognmand Chr. Petersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 286. Aktieselskabet **Frederikshavns Skibsværft og Flydedok, H. V. Buhl & Co. i Likvidation** (Ingen)

mod

Entreprenør L. C. Olesen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Aktieselskabet **Frederikshavns Skibsværft og Flydedok, H. V. Buhl & Co. i Likvidation**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 352. Højesteretssagfører **Møldrup**

mod

Jens Peter Sønderholm (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Frijsenborg-Faurskov Birks Ekstrarets Dom af 6 Maj 1913: De Tiltalte, **Jens Peter Sønderholm** og **Alfred Frederik Nielsen**, bør hensættes i simpelt Fængsel, **Sønderholm** i 8 Dage og **Nielsen** i 5 Dage, dog at Straffens Fuldbyrkelse for Sidstnævntes Vedkommende udsættes, og at Straffen bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1911 foreskrevne Betingelser overholdes. Saa bør de og, En for Begge og Begge for En, udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Sagfører **Borchersen** 15 Kr. og til Sagfører **Jantzen** 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsøverrets Dom af 30 Juni 1913: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførererne **Sørensen** og **Jørgensen**, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Sønderholm til Højesteretssagførerne Møldrup og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Peter Sønderholm er under nærværende fra Frijsenborg-Faurskov Birks Ekstraret indankede Sag — der i første Instans tillige angik en Medtalt, nedenævnte Alfred Frederik Nielsen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten — sat under Tiltale for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Tiltalte, der er født den 25 September 1882, har tidligere været anset ved Aalborg Birks og Fleskum Herreds Ekstrarets Dom af 17 April 1901 efter Straffelovens § 228 og Lov 10 Maj 1854 § 63, sammenholdt med Straffelovens § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos der i Aaret 1911 har været indledet en Undersøgelse mod ham for Tyveri, uden at der dog blev beordret Tiltale mod ham. Endvidere har der efter nærværende Sags Anlæg ved Aarhus Købstads Politiret været indledet en Undersøgelse mod ham for Tyveri, hvilken Undersøgelse maa antages ligeledes at være sluttet uden Tiltale.

Efter at det den 12 Februar d. A. samtidig med et Togs Ankomst til Hammel om Eftermiddagen ved Firetiden telefonisk var meddelt derværende Station, at der i Toget var glemt en Pakke, indeholdende et Halstørklæde, blev Pakken, der ved Togets Afgang fra Sporup Station af en Togbetjent var bleven set liggende i Nettet i en Kupé, hvor Tiltalte og fornævnte Nielsen havde opholdt sig, eftersøgt i Toget, men da den ikke var til at finde, blev Tiltalte og Nielsen efter stedfunden Anmeldelse til Politiet i Hammel samme Dag eftersøgte af dette og antrufne paa Forsamlingsbygningen dersteds, og efter at de havde paavist det af dem lejede Værelse i Forsamlingsbygningen, fandtes den savnede Pakke i deres Besiddelse.

Nielsen har under de derefter afholdte Forhør forklaret, at han og Tiltalte, da Toget nærmede sig Hammel, forlod den Kupé, hvori de havde siddet, og i en tilstødende Kupé opdagede Pakken, der laa paa Sædet. Tiltalte lod da falde en Ytring om, at de, hvis Ingen tog Pakken, kunde tage den med, og da der Ingen kom tilstede i Kupeen ved Togets Ankomst til Hammel, tog Nielsen Pakken med sig uden at gøre sig nogen Tanke om, hvad de vilde gøre med den, og uden at det faldt dem ind, at de burde anmelde Fundet for Stationspersonalet. Efter at de var komne op paa deres Værelse i Forsamlingsbygningen, aabnede Nielsen Pakken, og da de saa, hvad den indeholdt, udtalte

Tiltalte, at »det« vilde han have, hvortil Nielsen svarede: »Nej, det skal min gamle Bedstemoder have«; de gik derefter en Tur i Byen uden at tale videre om Tørklædet, og da de kom tilbage til Forsamlingsbygningen, blev de anholdte.

Tiltalte har forklaret, at en Dame i Kupeen rakte ham Pakken, idet hun spurgte ham, om det var hans, at han troede, at den indeholdt Vat, hvad han ikke havde Brug for, at han ikke kan huske at have talt nærmere med Nielsen om Pakken, men at han dog ikke vil benægte at have udtalt, at de kunde tage den med, hvis Ingen tog den, uden at han dengang gjorde sig nogen Tanke om at ville beholde den, og at han først, efter at de var ankomne til Forsamlingsbygningen og havde set, hvad Pakken indeholdt, udtalte sig med, at han vilde have Tørklædet. Tiltalte har endvidere forklaret, at han vidste, at fundne Sager skulde oplyses, men at han slet ikke tænkte over, at Nielsen havde Pakken med, da de forlod Stationen, og at det derfor heller ikke faldt ham ind at melde Fundet for Stationspersonalet.

Tørklædet, der er vurderet til 3 Kr., maa antages at tilhøre en Datter af Gaardejer J. P. Sørensen i Galten. Nogen Erstatningspaa-stand er ikke nedlagt.

Idet nu den af Tiltalte afgivne Forklaring vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, vil han for sit i foranførte Henseende udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 248 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger i første Instans det for Tiltaltes Vedkommende vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

Onsdag den 22 Oktober.

Nr. 52. Aktieselskabet **Det forenede Dampskibsselskab**
(Liebe)

mod

Højesteretssagfører **Ivan Kondrup** som Repræsentant for Modtagerne af en Del af Dampskibet »Texas«s Ladning (Selv),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ansvar for en paa en Ladning Hvede forefunden Skade.

Sø- og Handelsrettens Dom af 25 Oktober 1912: De Indstævnte, Rederiet for Dampskibet »Texas«, Aktieselskabet Det forenede Dampskibsselskab, bør til Citanten, Højesteretssagfører Kondrup som Repræsentant for Modtagerne af en Del af »Texas«s Ladning, betale 3097 Kr. 98 Øre tilligemed Rente heraf 5 pCt. p. a. fra den 18 Juli

1912, indtil Betaling sker og Sagens Omkostninger med 250 Kr. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under Hensyn til de Højesteret forelagte, efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger tør det ikke med Sikkerhed antages, at den 3 Oktober 1911 foregaaede Fyldning af Bundtank Nr. 4 har fundet Sted af Hensyn til den nye Ladning. Men selv om der derfor maa bortses fra dette, i Dommen paaberaabte Punkt, kunne de i Konnossementets Klausuler indeholdte Bestemmelser om Rederiets Fritagelse for Ansvar med Hensyn til Skade, foraarsaget ved skjulte Fejl, ikke i det foreliggende Tilfælde anses anvendelige, idet der særlig efter Overskønsforretningens Bemærkninger om den ved Tæringen fremkaldte Svækkelse af Røret maa gaas ud fra, at denne har haft en saadan Beskaffenhed og været tilstede i saa lang Tid, at det maa tilskrives Mangel paa omhyggeligt Eftersyn, naar den ikke i Tide er bleven opdaget. Herefter og da de af Appellanten iøvrigt tilvejebragte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde tilsvare Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Det forenede Dampskibsselskab, til Indstævnte, Højesteretssagfører Ivan Kondrup som Repræsentant for Modtagerne af en Del af Dampskibet »Texas«s Ladning, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 29 September f. A. ankom det de Indstævnte, Aktieselskabet Det forenede Dampskibsselskab, tilhørende Dampskib »Texas« hertil fra Nord-Amerika med en Ladning Stykgods og Hvede. Da det ved Oplosningen viste sig, at en Del af den Hvede, der var indladet i Skibets Lastrum Nr. 4, var vaad, blev der efter de vedkommende Ladningsmodtageres Begæring under 5 Oktober f. A. af nærværende Ret udmeldt 2 Mænd til at foretage en Besigtigelses- og Skønsforretning over »Texas« og til navnlig at udtale sig om Aarsagen til den paa Hvedeladningen forefundne Skade. Skønsmændene gav samme Dag Møde ombord, hvor de fandt

Hveden i Bunden af Lastrum Nr. 4 i en Højde af ca. 20 Tommer vaad og sammenbrændt, men ikke varm; da Aarsagen til Hvedens Beskadigelse ikke kunde bedømmes paa Grund af den ombordværende Ladning, blev Forretningen udsat til Fortsættelse samme Dags Eftermiddag, for at Ladningen imidlertid delvis kunde udlosses. Da Skibet agtede at forlade København allerede om Aftenen, blev der efter en fra Ladningsmodtagerne derom fremsat yderligere Begæring ligeledes den 5*) Oktober f. A. af nærværende Ret [udmeldt 4 Mænd, for at disse kunde være tilstede under Skønsforretningen og hvis det fra Ladningsmodtagernes Side maatte ønskes, umiddelbart derefter som Overskønsmænd foretage en Besigtigelses-, Skøns- og Taksationsforretning over Skibet til Konstatering af Aarsagen til Beskadigelsen af dets Ladning.

Ved de derefter foretagne Forretninger fandtes det, at der var trængt Vand ind i Lastrum Nr. 4 gennem en Læk i et ugalvaniseret 2 Tommers Jernrør, der fra den umiddelbart under Rummet værende Bundtank Nr. 4 førte gennem Rummet op til Dækket. Nævnte Bundtank havde under Skibets Rejse fra Amerika hertil været holdt læns, men efter at Skibet var ankommet til København, var den den 3 Oktober f. A. bleven fyldt for at give Skibet Stabilitet, da der indladedes Gods paa Mellemdækket, og Vandet var da steget op i det ommeldte Rør — der var forbundet med Tanktoppen ved en Møtrik over og under Pladen, og som var anbragt tæt op til Maskinskottet, medens det paa de 3 andre Sider var omgivet af en Trækasse — og var løbet ud gennem Lækken, der fandtes lidt ovenfor den Møtrik, der forbandt Røret med Tanktoppen.

Medens Underskønsmændene, efter at det for dem var oplyst, at Skibet under Overrejsen hertil havde haft haardt Vejr med høj Sø, har udtalt, at det nævnte Rør, der var noget tæret af Rust, maa være brækket ved Skibets Arbejden i det haarde Vejr paa Rejsen, er det i Beskrivelsen af Overskønsforretningen udtalt: »En Undersøgelse af Røret ved Brudstedet viste, at Tæring havde fundet Sted omkring Brudet, ligesom en større Del af Brudfladen bar Udseende af værende ældre Oprindelse, medens en mindre Del af samme bar tydeligt Spor af frisk Brud.

Det maa antages, at Rørets oprindelige Styrke og Modstandskraft ved den tilstedeværende Tæring efterhaanden er bleven væsentlig formindsket, indtil komplet Brud ved en eller anden Aarsag udvendig fra ere foregaaet.

Det maa endvidere ifølge det Foreliggende antages, at det tildels overtærede Sted paa det beskadigede Rør har omend i mindre Grad givet Anledning til Lækage, førend det endelige Brud fandt Sted.

Skønt Luftrøret ifølge Pladsen for dets Anbringelse, nemlig tæt op mod et forsvarligt Staalskot og umiddelbart i Nærheden af særligt solide Afstivningsplader paa det nævnte Skot, maa betegnes som værende velbeskyttet mod Søens Virkninger og de dermed følgende Vibreringer af Skibet, kunne vi dog ikke anse det som udelukket, at den direkte Aarsag til Rørets fuldstændige Adskillelse eller Sammenbrud muligt kan være en Følge af Skibets Bevægelser i haardt Vejr, navnlig naar Rørets Tilstand som ovenfor beskrevet tages i Betragtning*.

*) Udmeldelsen er dateret den 6.

Under den den 15 Februar d. A. foretagne Afhjæmning af dette Overskøn have Overskønsmændene suppleret Forretningen saaledes:

Det paagældende Rør viste tydeligt Spor af en gennem Aarens Løb fortsat Tæring. Denne Tæring strakte sig vel over omtrent $\frac{2}{3}$ af Rørets Periferi, og det var saaledes kun den sidste Trediedel, der viste frisk Brudflade. Da Røret saaledes kun for en mindre Dels Vedkommende havde haft den oprindelige Styrke og Modstandskraft, maatte det antages, at Bruddet havde kunnet afstedkommes ved en forholdsvis mindre Kraftudfoldelse; det var saaledes muligt, at Brudet var forarsaget ved selve det Arbejde, der gik ud paa at finde den Skade, Røret led af, altsaa f. Eks. ved Arbejdet paa at nedbryde den Trækasse, der omgav Røret. Det var tydeligt at se, at Røret havde haft en Læk i længere Tid, endnu medens det skærmedes af Trækassen, eftersom Skottet lige ud for det tærede Sted paa Røret viste Spor af, at Vand paa et tidligere Tidspunkt var sprøjtet ud af Lækken. Selve denne Kasse var fjernet, da Skønnet fandt Sted, men paa den Del af Skottet, op ad hvilken Kassen havde staaet, bar Malingen Udseende af, at der havde jævnlig staaet Vand i Kassen; denne Bemærkning gjaldt dog kun de underste 10 à 12 Tommer; dette Vand var vel tildels fordampet inde i Kassen og tildels sivet ud under Kassen og derefter gaaet enten i Lasten eller Rendestenen, eftersom Kvantiteten havde været større eller mindre. Kassen skulde iøvrigt, efter hvad der var meddelt Overskønsmændene, have sluttet meget tæt. Ved Undersøgelsen af Røret viste det sig, at der paa det Sted, hvor Tæringen havde virket, var et Hul saa stort, at man kunde stikke en Finger ind i det. De turde imidlertid ikke udtale sig om, naar dette Hul var fremkommet, idet det var muligt, at det først var tilvejebragt under de Manipulationer, Røret havde været Genstand for, efter at man havde opdaget, at der var en Læk i det. Da Røret bestod af ugalvaniseret Jern og for den nederste Dels Vedkommende var forsynet med Gevind, hvorved det her havde mindre Godstykkelse end den øvrige Del, samt da det var fastgjort til Tanktoppen ved Møtrikker og ikke ved Hjælp af en Flanche, hvad der vilde have bevirket, at det sluttede bedre, mente Overskønsmændene, at Røret havde været mere udsat for Lækager i den underste Del end paa andre Steder.

En af Overskønsmændene bemærkede under Afhjæmningen for sit Vedkommende, at han var tilbøjelig til at tro, at Røret paa det Sted, hvor Tæringen havde fundet Sted, havde lidt af en oprindelig Fejl enten Støbefejl eller Materialfejl.

Under 30 November f. A. blev der afgivet Søforklaring af Kap-tajnen og en Del af Mandskabet paa »Texas« til Oplysning angaaende den paa Ladningen forefundne Skade, og under denne Søforklaring er det oplyst, at efter at man havde opdaget, at der var trængt Vand ind i Lasten, var den Trækasse, der tildels omgav det oftnævnte Rør, bleven brudt ned, og at det, da Kassen var fjernet, opdagedes, at Røret var brækket over. Under 19 Marts d. A. blev Søforklaringen reassumeret, og de herunder afgivne Forklaringer gaa ud paa, at hverken Kassen eller Malingen paa det Sted af Maskinskottet, hvorimod Kassen stod, viste Spor af, at der jævnlig havde staaet Vand i Kassen, om det end kunde ses, at der havde sprøjtet Vand op paa Kassen

og op ad Malingen. Det blev derhos oplyst, at »Texas« i 1908 har været paa Bedding, ved hvilken Lejlighed Tanktoppen blev trykprøvet, samt at Tanktoppen en Gang senere har været trykprøvet.

Den 6 Oktober f. A. blev der af dertil udmeldte Mænd foretaget en Vurdering af den beskadigede Hvede og en Ansættelse af dens Mindreværdi i Forhold til gode Varer, og ved denne Vurdering blev Mindreværdien ansat til ialt 2617 Kr. 18 Øre.

Under nærværende Sag har derpaa Citanten, Højesteretssagfører Kondrup som Repræsentant for de paagældende Ladningsmodtagere, idet han har hævdet, at Skibet maa være ansvarligt for den stedfundne Beskadigelse af Ladningen, paastaet de Indstævnte tilpligtede at betale ham i hans nævnte Egenskab:

	Kr. Ø.
Mindreværdien af den beskadigede Hvede som nævnt . . .	2617 18
Arbejdspenge ved Hvedens Oplægning paa Loft	97 75
Omkostningerne ved de afholdte Skønsforretninger m. v. . .	383 05
	Ialt . . . 3097 98

tilligemed Renter heraf 5 pCt. pro anno fra Stævningens Dato den 18 Juli d. A., indtil Betaling sker.

De Indstævnte have paastaet sig frifundne, idet de — for det Tilfælde, at de findes ikke straks at kunne frifindes — subsidiært have begæret Anstand for under en yderligere Afhøring i Retten at søge Overskønsmændene konfronterede med »Texas«' Besætning til Opklaring af de mellem deres og Besætningens Forklaringer værende Uoverensstemmelser.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand have de Indstævnte i første Række henvist til de i det vedkommende Konnossement indeholdte Klausuler, hvorefter Afskibningen skulde være undergivet alle de Bestemmelser og Undtagelser fra Ansvar, som indeholdes i den amerikanske saakaldte »Harter Act« af 13 Februar 1893, og hvorefter Rederiet endvidere ikke skulde være ansvarligt for Skade, der opstod ved Søfare eller hvilken som helst skjult Brøst i Skrog, Maskineri eller Tilbehør eller ved, at Damperen var usødygtig, selv om sligt var til Stede ved Rejsens Begyndelse . . . dog under Forudsætning af, at Rederiet havde udøvet pligtmæssig Omhu for at gøre Damperen sødygtig . . . eller ved Tæring, Forraadnelse . . . Vandsivning, Læk, Bræk . . . hvorhos Rederiet endelig ikke skulde være ansvarligt for Tab af eller Skade paa Gods, som kan dækkes ved Assurance. De Indstævnte have derhos gjort gældende, at »Texas«, der under 8 Maj 1908 er indført i: »Lloyd's Register of British and Foreign Shipping« under Klassen + 100 A 1, flere Gange senere er underkastet Eftersyn, hvorunder navnlig ogsaa det paagældende Rør er fundet i god Stand, og at Lækken maa skyldes et dem utilregneligt Forhold, nemlig håardt Vejr under den sidste Rejse.

Idet imidlertid den 3 Oktober f. A., medens »Texas« henlaa her i Havnen, stedfundne Fyldning af Bundtank Nr. 4 har fundet Sted af Hensyn til den nye Ladning, som »Texas« indtog samtidig med, at den udlossede sin medførte Ladning, findes Konnossementets

foranførte Bestemmelser ikke at kunne hjemle de Indstævnte Fritagelse for Ansvar for den Beskadigelse, der ved Fyldningen er tilføjet den sidstnævnte Ladning. Men herefter, samt da der efter de foreliggende Oplysninger om det oftommeldte Rørs Tilstand den 5 Oktober f. A. maa gaas ud fra, at den deri forefundne Læk ikke er opstaaet pludselig, men hidrører fra en efterhaanden fremskreden Tæring, som paa et tidligere Tidspunkt har sat Spor paa Skottet og Kassen, ved et omhyggeligt Eftersyn kunde have været opdaget i Tide, samt da det findes uden Interesse for Sagens Afgørelse at søge de af de Indstævnte ønskede yderligere Oplysninger tilvejebragte, vil de Indstævnte i Medfør af Sølovens § 142 have at godtgøre Ladningsmodtagerne det disse tilføjede Tab, og de Indstævnte vil saaledes være at tilpligte at betale Citanten i hans ovennævnte Egenskab det indtalte Beløb, 3097 Kroner 98 Øre, tilligemed Rente deraf som paa-staaet.

Efter Omstændighederne findes de Indstævnte at burde godtgøre Citanten Sagens Omkostninger med 250 Kroner. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdag den 23 Oktober.

Nr. 126. **Københavns Magistrat (Shaw)**

mod

fhv. Politibetjent Nr. 308, **Anders Hansen**, kaldet **Hedensted**,
(Asmussen),

betræffende Spørgsmaal om Indstævntes Ret til Pension.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juni 1912: Citanten, fhv. Politibetjent Nr. 308, Anders Hansen, kaldet Hedensted, bør være berettiget til fra og med den 1 Juni 1910 hos de Indstævnte, Københavns Kommune, at oppebære Pension, fastsat i Overensstemmelse med § 7 i den af Indenrigsministeriet under 20 Februar 1909 stadfæstede Pensionsvedtægt for Københavns Kommune. Sagens Omkostninger betaler de Indstævnte til Citanten med 100 Kr. inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Efter Indholdet af den i den indankede Dom omtalte Pensionsvedtægt og dennes Forhistorie maa Spørgsmaalet om Indstævntes Pensionsret afgøres efter Vedtægtens Bestemmelser eller disses Analogi. Indstævnte har nu vel ved den i Dommen

nævnte Lejlighed gjort sig skyldig i en grov Overtrædelse af de ham paahvilende Pligter, men da det dog findes betænkeligt at anse hans Forhold for at have været af en saadan Beskaffenhed, at det har maattet berøve ham al Adgang til Pension, vil det i det foreliggende Tilfælde være Bestemmelsen i Vedtægtens § 7, som kommer til Anvendelse, og Dommen vil derfor efter Indstævntes Paastand kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Københavns Magistrat, til Indstævnte, fhv. Politibetjent Nr. 308, Anders Hansen, kaldet Hedensted, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Det fremgaar af de under nærværende Sag foreliggende, til Dels ved de til Brug i Sagen afgivne Vidneforklaringer tilvejebragte Oplysninger, at Citanten, fhv. Politibetjent Nr. 308, Anders Hansen, kaldet Hedensted, den 2 Juli 1910 lidt over Kl. 10 Formiddag indfandt sig paa Station 4 i noget beruset Tilstand, efter at han umiddelbart forinden var bleven afløst fra sin Post. Da Citanten havde meldt sig hos Overbetjenten paa Stationen, Nr. 35, J. Mortensen, gik han ned ad Gangen i Stationen for at hvile sig paa sit derværende Værelse. Da han, idet han passerede forbi Detentionslokalet, derfra hørte en Person bede om Vand, aabnede han Døren til Lokalet, og da han nu saa, at den nævnte Person var en Ven af ham, indlod han sig i Samtale med ham. Herunder kom Overbetjent Mortensen til Stede og skød Citanten til Side fra Døren — efter Citantens af Mortensen benægtede Anbringende ved at støde ham i Brystet, saa at han faldt tilbage — og smækkede Døren til Detentionslokalet. Citanten, som blev opbragt over Mortensens Adfærd, gik nu tilbage til Vagtstuen for at klage til Poliassistent Hald over Overbetjenten. Poliassistent Hald, der har forklaret, at Citanten, hvad denne dog har benægtet, ved denne Lejlighed for lige hen imod ham, som om han vilde slaa løs paa ham, paalagde imidlertid Citanten at gaa ned i sit Værelse, og da Citanten ikke vilde efterkomme dette Paalæg, blev han af Overbetjenten og Politibetjent 431, Martinsen, ført ned i Værelset. Citanten steg straks efter ud gennem Vinduet — Døren til Værelset var bleven aflaaet af Martinsen — og indfandt sig paany i Vagtlokalet, hvor Poliassistenten paany paalagde ham at begive sig til sit Værelse. Da Citanten heller ikke efterkom dette Paalæg, blev han indsat i Deten-

tionslokalet. Under Transporten dertil slog og sparkede han om sig som en rasende, hvorhos han inde i Lokalet raabte op og sparkede paa Døren.

Samme Dags Eftermiddag ved 4-Tiden blev Citanten demitteret og samtidig suspenderet fra Tjenesten, og ved Dagsbefaling af 5 s. M. blev han for Overtrædelse af § 13 i Instruktion for Københavns Politi af 7 Juni 1869 afskediget straks af Politiets Tjeneste.

Citanten, der fra den 15 November 1891 indtil sin nævnte Afskedigelse har haft uafbrudt Ansættelse i Politiets Tjeneste, har der-efter her under Sagen paastaet de Indstævnte, Københavns Kommune, tilpligtede at tilsvare ham Pension fra og med den 1 Juli 1910 i Overensstemmelse med Bestemmelserne i § 7 i den af Indenrigsministeriet under 20 Februar 1909 stadfæstede Pensionsvedtægt for Københavns Kommune, hvorhos han har paastaet de Indstævnte tilpligtede at betale ham Sagens Omkostninger.

De Indstævnte har paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger. Til Støtte herfor have de Indstævnte anført, at Citantens Afskedigelse har fundet Sted i Medfør af § 15, 4de Punktum, i Regulativ for Københavns Politi af 12 Juni 1863, der er saalydende: »Enhver, der gør sig skyldig i nogen grov Forseelse eller Forsømmelse i sine Pligters Udførelse, kan straks afskediges, og skal Afskedigelse altid finde Sted i Tilfælde af betydelig Misbrug af Myndighed«, hvilken Bestemmelse efter de brugte Udtryk formenes at vise, at Retten til Pension fortabes ved Afskedigelsen. De har endvidere anført, at Bestemmelserne i den ovennævnte Pensionsvedtægt ikke omfatter Tilfælde, hvor Afskedigelsen finder Sted paa Grund af Forseelse mod det ganske specielle Disciplinærforhold, som bestaar i Politietaten, hvilket efter deres Formening skal fremgaa saa vel af Indledningen til Vedtægten som af Forarbejderne til den.

I Indledningen til Vedtægten hedder det: »Tjenestemænd (Embeds- og Bestillingsmænd) og Arbejdere, der afskediges formedelst Alder, Svagelighed eller anden dem utilregnelig Aarsag, er berettiget til Pension efter nedenstaaende Regler«. I §§ 1—5 gives derefter Regler for, hvornaar Pensionsretten indtræder for de i Indledningen nævnte Personer — i hvilken Henseende det med Hensyn til Politiets Betjente bestemmes, at de opnaar Pensionsret, naar de efter det fyldte 25de Aar uafbrudt har tjent Kommunen i fulde 15 Aar — og for den nærmere Beregning af Pensionen. I § 6 hedder det: »Forbrydelse af Stillingen ved Dom medfører Fortabelse af Retten til Pension«, og i § 7 hedder det: »Naar en i Henhold til de foranstaaende Bestemmelser pensionsberettiget afskediges paa Grund af et af ham udvist Forhold, der uden at medføre Stillingens Forbrydelse dog svækker den for denne nødvendige Agtelse og Tillid, bestemmes hans Pension af Kommunalbestyrelsen«. Endelig hedder det i § 19: »Ved nærværende Vedtægts Ikrafttræden bortfalder alle tidligere Bestemmelser vedrørende Pension til de under Kommunen ansatte, dog at der ikke gøres nogen Indskrænkning i den videregaaende Ret, de nu Ansatte maatte have erhvervet efter de hidtil gældende Regler«.

Efter det saaledes Anførte findes det imidlertid ikke at kunne betvivles, at Vedtægten, hvad forøvrigt ogsaa stemmer med Udtalelser i den Betænkning, der forud for Vedtægten's Affattelse er afgivet af

en [af] Magistraten nedsat Kommission til Revision af Kommunens Pensionsregler, giver udtømmende Regler for de i Kommunens Tjeneste staaende Personers Pensionsret. Da efter disse Regler Bestemmelsen af Citantens Pension efter det om Grunden til hans Afskedigelse Oplyste vil være at træffe af Kommunalbestyrelsen, vil derfor Citantens Paastand være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 100 Kr.

Nr. 139. Aktieselskabet **De forenede Papirfabriker** (Stein)

mod

Fabrikant Bech (Ingen),

betræffende Spørgsmaal om Bredden af en Gangsti.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Oktober 1912: De Indstævnte, A/S De forenede Papirfabriker, bør inden 12 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 10 Kroner for hver Dag, Dommen siddes overhørig, udlægge den fornævnte Gangsti, forsaavidt angaar Strækningen langs Skellet af Matr. Nr. 156 a af Næstved og til Matr. Nr. 159 a sammesteds, i en Bredde af 4 Alen. Sagens Omkostninger betaler de Indstævnte til Citanten, Fabrikant Bech af Næstved, med 150 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet tilføjes, at Appellanten i 1875 lod sætte Hegn langs det nu nedlagte Stykke Sti, hvorved der gaves dette en, ikke senere indskrænket Bredde af omtrent 4 Alen, vil Dommen være at stadfæste, dog med de nedenfor angivne Ændringer.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Tvangsbøden tillægges Præstø Amts Fattigkasse, og at Fristen for Paalæggets Efterkommelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Købekontrakt af 15—29 Februar 1908 solgte den daværende Ejer af Matr. Nr. 156 af Næstved til de Indstævnte, A/S De forenede Papirfabriker, en Parcel, der blev udstykket under Matr. Nr. 156 b, medens den tilbageblivende Del af Ejendommen blev betegnet som Matr. Nr. 156 a. Blandt Vilkaarene for Overdragelsen fandtes under Post 2 følgende Bestemmelse: »Der forbeholdes Ejeren og Beboerne af den tilbageblivende Del af Matr. Nr. 156 Adgang til den bag denne Ejendoms Have førende Gangsti og i den Anledning Ret til at anbringe en Laage ud til samme, hvilken Laage dog skal holdes aflaaet, naar Passage ikke finder Sted. Heromhandlede Forbehold skal ikke være til Hinder for at bemeldte Gangsti omlægges af Hensyn til de Grunderhvervelser som A/S'et har foretaget eller fremtidig maatte foretage.«

I Henhold til denne Bestemmelse omlagde de Indstævnte Stien i 1908, saaledes at den kom til at følge det nye Skel mellem Matr. Nr. 156 a og 156 b og derefter gik tværs over Matr. Nr. 158 til det oprindelige Udgangspunkt Matr. Nr. 159 a.

Den nye Sti fik en Bredde af 2 Alen, medens den tidligere Sti, efter hvad der maa anses for bevist under denne Sag, havde en Bredde af ca. 4 Alen.

Under denne Sag har Citanten, Fabrikant Bech af Næstved, der senere er bleven Ejer af Matr. Nr. 156 a anbragt, at han har Krav paa, at den nye Sti udlægges med samme Bredde som den tidligere, og han har derfor paastaet de Indstævnte tilpligtede under en daglig Mulkt at udlægge den nye Sti i en Bredde af mindst 4 Alen.

De Indstævnte har paastaet sig frifundne, idet de har anbragt, at der ikke tilkommer Citanten nogen ubetinget Ret til fri Færdsel ad Stien, der ligger paa et dem tilhørende Areal, eller til at fordre, at Stien skal have en bestemt Bredde.

Det fremgaar som anført af Sagens Oplysninger, at den nævnte Gangsti i 1908, da Salget af Matr. Nr. 156 b fandt Sted til de Indstævnte, havde en Bredde af 4 Alen, og da § 2 i den fornævnte Købekontrakt hjemler Ejerne og Beboerne af Matr. Nr. 156 a Adgang til Gangstien og samtidig alene giver de Indstævnte Ret til at »omlægge« Stien, kunne de Indstævnte ikke have nogen Beføjelse til at formindske Stiens Bredde.

Allerede som Følge heraf vil Citantens Paastand være at tage til Følge, saaledes at Dagsmulkten, der vil være at tillægge Københavns Fattigvæsens Hovedkasse, bestemmes til 10 Kroner, hvorhos der vil være at give de Indstævnte en Frist af 12 Uger fra denne Doms Forkyndelse til at faa den fornævnte Sti udlagt i en Bredde af 4 Alen.

Sagens Omkostninger, som begge Parter har paastaet sig tilkendt, findes de Indstævnte at burde godtgøre Citanten med 150 Kroner.

Fredag den 24 Oktober.

Nr. 145. **Gjøl Sogneraad** (Liebe efter Ordre)

mod

Vadum Sogneraad (Henriques efter Ordre),

betræffende Spørgsmaal om det indstævnte Sogneraads Forpligtelse til at deltage i Udgifterne ved Vedligeholdelse af en Bro.

Kjær Herreds ordinære Rets Dom af 27 November 1896: De Indstævnte, Vadum Sogneraad, bør for Tiltale af Citanterne, Gjøl Sogneraad, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Oktober 1911: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges den for de Appelindstævnte, Vadum Sogneraad, beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Jørgensen, i Salær 30 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet den i 1906 af Indenrigsministeriet truffene Bestemmelse om Grænsen mellem Sognene ikke kan medføre nogen Forandring af den ved Overenskomst truffene Ordning, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Gjøl Sogneraad, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Liebe og Henriques hver 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Færdig fra Trykkeriet den 6 November 1913

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 35—36.

Fredag den 24 Oktober.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at der den 24 September 1873 paa Begæring af Akts. »Lundergaards Mose« var udnævnt en Landvæsenskommission til Behandling af et til Hjørring og Aalborg Amtsraad indgivet Forslag til Sejlbugørelse af Ry Aa fra Aaby Bro til Aaens Udløb i Limfjorden, blev der under tvende den 12 og 26 Januar næstefter af bemeldte Kommission afholdte Møder under Forhandlingerne om den Del af Aaløbet, der strakte sig »fra Begyndelsen af Vejlen til Udløbet i Nørredyb«, af Gjøl Sogneraad fremsat Forlangende om, at der »paa det nævnte Sted« eller dog i Nærheden af det Sted, hvor der da havdes Overfart fra Gjøl til Haldager i Vadum Sogn, af Selskabet opførtes en solid tilstrækkelig Bro efter nærmere Forhandling med Sogneraadet og navnlig saaledes, at Broen forsynedes med Ramper paa begge Sider. Under Forhandlingerne indgik Aktieselskabet paa nævnte Forlangende, og efter at der under Landvæsenskommissionsforretningen i det Hele var truffet fornødne Afgørelser til Forslagets Gennemførelse, blev Aaløbet reguleret og uddybet, hvorhos der paa det ovennævnte Sted opførtes en Bro over Aaen.

Den 19 Maj 1875 fandt der derhos et Møde Sted mellem Delegerede for Hjørring og Aalborg Amtsraad og for Gjøl og Vadum Sogneraad til Forhandling om »Tilvejebringelsen af den fornødne Vejforbindelse paa begge Sider af den ny Bro over Ry Aa mellem Gjøl og Haldager«. Paa dette Møde gik Forhandlingerne ifølge en herom affattet af de Mødende underskrevne skriftlig Udfærdigelse ud paa at tilvejebringe et regelmæssigt Vejanlæg i Stedet for den Gjølboerne tilkommende Ret til Færdsel over Haldagerboernes Lodder paa Strækningen mellem nævnte Bro og nærmeste Bivej i Vadum Sogn og endte med, at der sluttedes en Overenskomst mellem Sogneraadene, hvorefter Gjøl Sogneraad paa Kommunens Vegne skulde anlægge en indgrøftet Jordvej fra den oftnævnte Bro ad den korteste Linie til nærmeste Bivej i Vadum Sogn, hvilken Vej den 1 Juli 1878 skulde afleveres til Vadum Sogneraad, der forpligtede sig til fra det nævnte Tidspunkt at overtage dens fremtidige Vedligeholdelse og til med Bemærkning herom ved den i Aaret 1877 forestaaende Revision af Fortegnelsen over Vadum Kommunes ikke private Veje at optage den paa bemeldte Fortegnelse, hvorhos Gjøl Sogneraad efter derom fremsat Forlangende ind-

rømmede Vadum Sogneraad, at Vejens Skraaning ved det nordre Brohoved maatte benyttes som Anlægsplads for Baade.

Under Anbringende af, at Ry Aa i umindelige Tider paa Strækningen gennem Haldager Vejle indtil Aaens Udløb i Nørredybet i Limfjorden har dannet Amtsgrænsen mellem Aalborg og Hjørring Amter og Sognegrænsen mellem Vadum og Gjøl Sogne, der ere beliggende henholdsvis i Aalborg Amt og Hjørring Amt, samt at denne Grænse har været anerkendt baade under den ovennævnte Landvæsenskommissionsforretning og det den 19 Maj 1875 afholdte Delegeretmøde saavel som ogsaa ellers i Løbet af de derefter følgende 20 Aar, have Appellanterne, Gjøl Sogneraad, idet de endvidere have paaberaabt sig, at Pligten til at vedligeholde Broen, hvormod der hverken under Landvæsenskommissionsforretningen eller under Mødet i 1875 blev vedtaget Noget, ifølge § 5 i Lov af 21 Juni 1867 om Bestyrelsen af Vejevæsenet m. m. formentlig maa paahvile Gjøl og Vadum Kommuner i Forening, saaledes at Omkostningerne derved maa bæres af hver af dem med Halvdelen, under nærværende fra Kjær Herreds ordinære Ret hertil indankede Sag i 1ste Instans paastaet de Appelindstævnte, Vadum Sogneraad, tilpligtede at godtgøre dem Halvdelen af de af dem for Tidsrummet fra 1888—1893, begge Aar inklusive, afholdte Vedligeholdelsesudgifter ved Broen til Beløb 766 Kr. 80 Øre, altsaa 383 Kr. 40 Øre, tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 4 Juni 1895, indtil Betaling sker, samt dømte til fremtidig efter Samraad med Gjøl Kommune at deltage i de til Broens Vedligeholdelse nødvendige Udgifter med Halvdelen, og da de Appelindstævnte i Overensstemmelse med deres derom nedlagte Paastand ved Underrettens Dom af 27 November 1896 blev frifundne for Appellanternes Tiltale i Sagen, indankede disse Sagen her for Retten, hvor de gentog deres i 1ste Instans nedlagte Paastande, medens de Appelindstævnte procederede til Underrettsdommens Stadfæstelse. Ved Overrettens Dom af 17 Januar 1898 blev Sagen imidlertid afvist fra Underretten, men efter at Sagen ved Højesterets Dom af 16 Maj d. A. er hjemvist til Paakendelse i Realiteten i den Stand, hvori den var ved Optagelsen den 25 Oktober 1897, er Sagen nu paany af Appellanterne indbragt her for Retten, hvor Parterne have gentaget deres tidligere nedlagte Paastande.

Til Støtte for deres Frifindelspaastand have de Appelindstævnte anbragt, at Vadum Kommune aldrig har haft Noget at gøre med Broen, der blev bygget efter Gjøl Kommunes Foranledning, samt at den fornævnte Overenskomst af 19 Maj 1875 ikkun angaar Vejanlægget fra den nordre Ende af Brohovedet, men ikke selve Broen, hvorhos de have bestridt, at Aaløbet, der efter de foranderlige Strømninger i Vejlen har ligget snart hist, snart her, har været betragtet som Skellinie mellem Sognene.

Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at Haldager Vejle, der adskiller Vadum og Gjøl Sogne, og som har været opfyldt af Sandholme, ved naturlig Opvækst i Aarenes Løb er bleven mere og mere tørlagt, og at Ry Aa efterhaanden har skaffet sig et fastere Leje, uden at det dog kan antages, at Aaløbet fra det Sted, hvor Broen blev anlagt, og videre udefter endnu, da Reguleringen fandt Sted, var endelig fæstnet. Det fremgaar derhos af det Foreliggende, at det oprindelige

Aaløb ved Reguleringen paa en Strækning blev omlagt og erstattet af en længere mod Syd gravet Kanal, over hvilken Broen derpaa blev anlagt i en Afstand af ca. 50 Alen fra det gamle Aaleje. Efter Sagens Oplysninger maa det endelig antages, at det blandt Sognets Beboere har været en ikke ualmindelig Opfattelse, at Aaen før Omlægningen dannede Skellet mellem de to Sogne, men selv om der kunde gaas ud fra, at denne Opfattelse var stemmende med det virkelige Forhold, og fra, at Vandløbet ogsaa efter den ved Kunst foretagne Forandring af dets Leje fremdeles maatte betragtes som Sogneskel, uanset, at det først ved Indenrigsministeriets Skrivelse af 27 August 1906 blev fastsat, at Midtstrømslinien i Ry Aa og i den ved Ry Aas Regulering gravede Kanal skulde danne den fremtidige Grænse mellem Sognene, findes der dog under Hensyn til den Usikkerhed, der maa forudsættes at have bestaaet med Hensyn til det rette Skel mellem Sognene, samt naar henses til, at der ikke fra Vadum Sogneraad under den for nævnte Landvæsenskommissionsforretning, hvorunder Sogneraadet gav Møde, blev fremsat noget Ønske om Opførelse af en Bro over Aaløbet, at Delegeretmødet betræffende Vejforbindelsen til Broen maa antages sammenkaldt i Anledning af et af Gjøl Sogneraad indgivet Andragende, og at Beboerne af Vadum Sogn saavel herefter som efter Sagens øvrige Oplysninger maa antages at have haft en væsenlig ringere Interesse i Vejanlægget end Gjølboerne, at maatte gaas ud fra, at det har været en Forudsætning for Overenskomsten, at Tilvejebringelsen af Vejforbindelsen ikke medførte videre Forpligtelser for Vadum Kommune end Vedligeholdelsen af den Vejstrækning, om hvis Anlæg der da var Tale, og at Broen og dens Vedligeholdelse var Kommunen uvedkommende, hvilket derhos bestyrkes ved, at Vadum Sogneraad ved Overenskomsten som meldt forbeholdt sig Benyttelsen af Broanlæggets nordre Side som Anlægsplads for Baade. Men herefter, samt da Vejens Optagelse paa Regulativet over de ikke private Veje i Vadum Sogn ikke har kunnet bevirke nogen Forandring i den Ordning, der efter det Anførte maa anses truffen ved Overenskomsten, maa det billiges, at de Appelindstævnte ved Underretsdømmen ere frifundne for Appellanternes Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægges den for de Appelindstævnte beskikkede Sagfører sammesteds i Salær 30 Kr., der bliver at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 340. Højesteretssagfører I. Kondrup

mod

Søren Georg Oscar Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 104 af 10 Maj 1912 §§ 1, 7 og 34.

Aarhus Købstads Politirets Dom af 29 Marts 1913: Kelner Søren Georg Oscar Jensen, Skolegade 7, bør til Kæmnerkassen bøde To Hundrede Kroner samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Juni 1913: Tiltalte Søren Georg Oscar Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Heise, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, i den indankede Dom fremstillede Oplysninger maa det antages, at Tiltalte i Virkeligheden har været Medindehaver af den paagældende Beværternæring. Han vil derfor være at anse efter § 34, 2det Stykke, i Lov af 10 Maj 1912 med en Aarhus Købstads Kommunekasse tilfaldende Bøde efter Omstændighederne af 200 Kroner. Han vil derhos have at betale Sagens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Søren Georg Oscar Jensen bør til Aarhus Købstads Kommunekasse bøde 200 Kroner. Saa betaler han og denne Sags Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne I. Kondrup og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Aarhus Købstads Politiret indankede Sag er Søren Georg Oscar Jensen sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov Nr. 104 af 10 Maj 1912 §§ 1, 7 og 34.

Tiltalte er født den 15 November 1889 og ses ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Efter at Tiltalte for en aarlig Leje af 1600 Kr. med Fremlejeret havde lejet en Lejlighed i Ejendommen Nr. 7 i Skolegade i Aarhus og monteret den til Restaurationsbrug, blev der den 2 Januar d. A. mellem ham og Detailhandler Jens Christian Larsen af Kongstrup, der samme Dag genoptog et ham den 31 Marts 1903 meddelt Borgerskab som Konditor i Aarhus, hvilket den 26 Marts 1906 var blevet stillet i Bero, oprettet en Lejekontrakt, hvorefter Tiltalte til Larsen for Tiden fra 1 Januar til Oktober Flyttedag d. A. fremlejede nævnte Lejlighed med Montering og Service for en aarlig Leje af 2000 Kr. Allerede den 30 December f. A. var der mellem Tiltalte og Larsen oprettet en anden Kontrakt, ifølge hvilken Larsen, der angaves samme Dag at have overtaget »Torvekafeen«, Skolegade Nr. 7, antog Tiltalte som »første Kelner« bl. a. paa Vilkaar, at Tiltalte foruden det sædvanlige Kelnerarbejde var pligtig at føre nøjagtigt specificeret Regnskab over Forretningen efter Larsens Anvisning, at han som Vederlag skulde have Kost og Logi samt 10 pCt. af Forretningens Nettoindtægt, at forsaavidt Tiltalte behøvede Medhjælp udover de Folk, der ellers var i Forretningen, var dette for hans egen Regning, dog at saadanne Medhjælpere erholdt Kosten af Forretningen, samt at Opsigelse fra begge Sider kunde ske med en Maanedes Varsel.

Ifølge Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er Fordeelingen af Forretningens Overskud mellem ham og Larsen i Januar og Februar Maaned dette Aar foregaaet saaledes, at Larsen har faaet henholdsvis ca. 60 Kr. og ca. 90 Kr., Tiltalte ca. 12 Kr. og ca. 16 Kr., altsaa mere end de i Kontrakten bestemte 10 pCt., uden at nogen af dem har kunnet give nogen nærmere Forklaring om Sammenhængen hermed. Tiltalte oppebærer udelt de i Forretningen faldende Drikkepenge, ca. 50 Kr. maanedlig. Larsen har gennemsnitlig to af Ugens Dage indfundet sig i Forretningen og deltaget i dennes Drift, der forøvrigt udelukkende har været forestaaet af Tiltalte. Saavel Tiltalte som Larsen have gjort gældende, at Sidstnævnte er Eneindehaver af Forretningen og Tiltalte kun Kelner i denne. Forretningen er drevet som Næringsvej med Udsækning af alle Slags Drikkevarer, derunder Brændevin.

Efter det Oplyste findes der ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han, der ikke er i Besiddelse af Næringsadkomst, ikke er Indehaver eller Medindehaver af Forretningen, hvorimod han maa anses som Bestyrer af denne. Der er nu vel ikke overensstemmende med § 7 i Lov om Beværtning m. m. af 10 Maj 1912 meddelt Forretningens Indehaver Tilladelse til at lade denne drive ved en Bestyrer, men da det herefter foreliggende ulovlige Forhold ikke findes at kunne paaføre Tiltalte noget Strafansvar, vil han være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 375.

Højesteretsagfører Harboe

mod

Søren Jørgensen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Merløse-Tudse Herreders Ekstrarets Dom af 28 Juni 1913: Tiltalte Lars Christian Andersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 32 Dage, dog at Straffens Fuldbyrkelse i Medfør af midlertidig Lov 1 April 1911 § 20 udsættes og bortfalder, saafremt de i nævnte Lovbestemmelse anførte Betingelser overholdes. Tiltalte Søren Jørgensen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. I Erstatning til Møller Hansen, Taastrup, betaler Tiltalte Andersen 14 Kr. 37 Øre. Hver af de Tiltalte betale de med hans Hensiddende i Varetægt og hans Strafs Afsoning forbundne Omkostninger, medens de, En for Begge og Begge for En, udrede Aktionens øvrige Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Holm, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Lind, 15 Kr. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 August 1913: Tiltalte Søren Jørgensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Saa udreder han og de med hans Anholdelse forbundne Omkostninger og sammen med den i 1ste Instans Medtiltalte Lars Christian Andersen, En for Begge og Begge for En, Aktionens øvrige Omkostninger, derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne R. C. Cortsen og Mich. Carlsen, betaler Tiltalte til hver 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Jørgensen til Højesteretsagførerne Harboe og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Merløse og Tudse Herreders Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Søren Jørgensen for Tyveri.

Tiltalte, der er født den 17 Juli 1877, har tidligere været anset ved Maribo Birks Ekstrarets Dom af 7 Januar 1896 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, ved Bjerge-Aasum Herreders Ekstrarets Dom af 1 August 1898 efter samme Lovs § 254, jfr. § 253, samt Lov 10 Maj 1854 § 61 i Henhold til Straffelovens § 62 med lige Fængsel i 8 Dage og ved Samsø Birks Ekstrarets Dom af 9 Marts 1901 efter Straffelovens § 203 med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han inden sidstnævnte Birks Politiret under 28 December 1900 for Gadeuorden med Vold har vedtaget en Bøde af 30 Kr.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han, som tjente hos Møllejeer Martin Hansen af Taastrup Mølle og i Tiden fra 15 Marts til 1 Maj d. A. hjalp til i Arbejdet paa Møllen, til hvilken han derfor havde Nøglen til Kl. 8 Aften, i Løbet af denne Tid har — som det maa antages i 4 eller 5 Gange, hver Gang efter Mørkets Frembrud — anvist den i 1ste Instans Medtiltalte Lars Christian Andersen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, hvor paa Møllen der fandtes Bygskraa og hel Sæd, og derefter bistaæet denne, som da var arbejdsløs og vilde stjæle Sæd til Fodring af sine Husdyr, med at fylde hans til Tyveriet medbragte Sække. Endvidere har Tiltalte i afvigte Vinter eller Foraar tilladt nævnte Andersen at gaa ind i Møllejeer Hansens Høsehus, hvortil der var uafslaaet Adgang, for at stjæle Høns, og opholdt Tiltalte sig, medens Tyveriet blev udført, i Nærheden for at kunne advare Andersen, hvis Ejeren skulde komme tilstede.

Medens Tiltaltes oprindelige Forklaring gik ud paa, at han to Gange havde ydet Andersen den ommeldte Bistand til at stjæle Høns, har han senere fastholdt, at han kun en Gang har ydet saadan, samt at han ikke da vidste, hvor mange Høns Andersen stjal, og denne Forklaring vil efter Omstændighederne være at lægge til Grund ved Paadømmelsen.

Det maa antages, at Andersen ved anførte Lejlighed har tilegnet sig en eller to Høns, hvis Værdi Ejeren har anslaaet til ca. 1 Kr. 50 Øre pr. Stk. Hvor stort Kvantum Sædvarer, der er stjaalet, har ikke kunnet oplyses nærmere end ved Tiltaltes og Andersens Forklaringer, hvorefter det Stjaalne androg 10 à 12½ kg hver Gang. Værdien af Bygskraa har Bestjaalne angivet til 15 Øre pr. kg; der maa efter de foreliggende Oplysninger gaas ud fra, at den væsenligste Del af de stjaalne Sædvarer har været Bygskraa.

For sin Bistand kan Tiltalte ikke antages hverken direkte eller indirekte at have modtaget noget Vederlag af Andersen, der har forbrugt alt det Stjaalne i sin Husholdning.

For sit i foranførte Henseender udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, der i Henhold til midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13 findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, hvorhos han vil have at udrede de med hans Anholdelse forbundne Omkostninger samt in solidum med fornævnte Medtiltalte Aktionens øvrige Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, ved hvis Størrelse det efter Omstændighederne kan have sit Forblivende.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, der har anset Tiltalte med samme Straf efter Straffelovens § 228, sammenholdt med §§ 47 og 54 samt midlertidig Straffelovs § 13, og ved hvilken det er paalagt ham at betale de med hans Hensidten i Varetægt og hans Strafs Afsoning forbundne Omkostninger samt in solidum med den Medtiltalte Aktionens øvrige Omkostninger, være at forandre.

Mandag den 27 Oktober.

Nr. 308. A/S. G. C. Støiholm (Ingen)

mod

Handelsfirmaet The Continental Dunlop Pneumatic Tyre Co.s danske Filial ved Wm. Gunn (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, A/S. G. C. Støiholm, ved dets Bestyrelse G. C. Støiholm, C. F. Støiholm og Josephine I. L. Nielsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades det med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvitte- ring, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør det have tabt Sagen, og det ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 380. Højesteretssagfører Bache

mod

Hans Hansen (Def. Henriques),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Vallø Birks Ekstrarets Dom af 15 Marts 1913: Tiltalte Hans Hansen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og i Erstatning til Gaardejer Niels Christoffersens Enke af Vedskølle betale 50 Kr. Tiltalte Anne Kirstine Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 6 Dage, dog at Straffens Udtaaelse udsættes i 5

Aar fra Dommens endelige Afsigelse paa Betingelse af, at Tiltalte ikke i nævnte Tidsrum paany flytter sammen i samme Bolig med Tiltalte Hansen og iøvrigt paa de i midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 20 ommeldte Betingelser. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Galskjøt, 15 Kr. og til Defensor, Justitsraad Frederiksen, 12 Kr., betale begge de Tiltalte in solidum i indbyrdes Forhold, Tiltalte Hansen 3 Fjerdedele, og Tiltalte Jensen 1 Fjerdedel. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 August 1913: I Henseende til Straffen og den idømte Erstatning bør Underrettsdommen for Tiltalte, Arbejdsmand Hans Hansen, ved Magt at stande. Tiltalte Anne Kirstine Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de Aktor og Defensor for Underretten tilkendte Salærer, udredes med $\frac{2}{3}$ af Tiltalte Hansen og med $\frac{1}{3}$ af det Offentlige. Saa bør Tiltalte Hansen og til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne C. A. Olsen og Paludan, betale i Salær $\frac{2}{3}$ af 25 Kr. til hver, medens $\frac{1}{3}$ udredes af det Offentlige. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Tiltaltes i den indankede Dom fremstillede Forhold med Hensyn til Faaret, hvilket Forhold efter den skete Indstævning alene foreligger Højesteret til Paakendelse, vil han ikke kunne undgaa at anses for fuldbyrdet Tyveri efter Straffelovens § 229 Nr. 1. Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til den Tiltalte idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger for hans Vedkommende vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Hans Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til den ham idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger for hans Vedkommende bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsagførerne Bache og Henriques 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Vallø Birks Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Arbejdsmand Hans Hansen og Anne Kirstine Jensen, satte under Til-

tale for Overtrædelse af Straffelovens § 178, Førstnævnte tillige for Forsøg paa Tyveri. Tiltalte Nr. 1 er født den 12 Marts 1866 og tidligere anset ved Højesterets Dom af 23 November 1904 efter Straffelovens § 235 med simpelt Fængsel i 8 Dage, medens Tiltalte Nr. 2, der er født den 29 Marts 1877, ikke er funden forhen tiltalt eller straffet.

Sagens Omstændigheder ere efter de Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste Følgende:

I Henhold til Skrivelse fra Præstø Amt af 13 November 1911, hvori det udtales, at det af et optaget Forhør fremgaar, at de Tiltalte føre forargeligt Samliv, meddeltes der inden Vallø Birks Politiret de Tiltalte den 12 December 1911 Paalæg om inden 2 Dage fra Paalæggets Dato at flytte fra hinanden med Tilkendegivelse af, at de, saafremt det ikke skete, eller de paany flyttede sammen i samme Bolig, vilde blive straffede hver især med Fængsel efter Straffelovens § 178. Efter de Tiltaltes Forklaring, der bestyrkes ved det i Sagen iøvrigt Oplyste, efterkom Tiltalte Hansen ogsaa Paalægget ved at flytte ud inden de 2 Dage. Nogen Tid før Jul 1912 flyttede han imidlertid igen ind i den af Tiltalte Jensen, der var bleven boende, beboede Lejlighed i Vedskølle, og her boede han ved sin Anholdelse under nærværende Sag, den 27 Januar 1913, men er flyttet bort straks efter sin Løsladelse. De Tiltalte have yderligere overensstemmende forklaret, at de ikke have søgt Seng sammen eller sovet i samme Rum, men at Tiltalte Hansen har sovet oppe paa Loftet paa en Halmadrats, medens Tiltalte Jensen har sovet i Lejligheden nedenunder, der er forbundet med Loftet med en Trappe fra Køkkenet, og at det var, fordi Tiltalte Hansen var beruset, at Tiltalte Jensen Aftenen til den Dag, da han havde skudt det nedenfor nævnte Faar, overlod ham sin Slagbænk og selv sov andetsteds. Da det findes betænkeligt at forkaste denne Forklaring, ville de Tiltalte forsaavidt være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Det er dernæst oplyst, at Tiltalte Hansen den 21 Januar d. A. om Morgenens, da han gik til Arbejde paa Vallø Hovedgaard, medtog sin Bøsse for, naar han om Aftenen vendte tilbage, at skyde Vildt paa et ham tilhørende Jagtdistrikt. Af Hensyn til det daarlige Vejr forlod han imidlertid allerede ved Middagstid sit Arbejde, under hvilket han havde nydt en Del Brændevin, og da han paa Hjemvejen fik Øje paa nogle Niels Christoffersens Enke tilhørende Faar, der gik paa Forpagter Brogaards Mark, bestemte han sig pludselig til i Stedet for Vildtet, som han ikke saa nogen Lejlighed til at skyde, at tilegne sig et af Faarene, hvorfor han i den Hensigt at tilegne sig det affyrede tvende Skud paa et af dem, skar Halsen over paa det med sin Lommekniv og derefter svøbte den Sæk, hvori han bar sin Bøsse, for ikke at blive opdaget, hvis han med denne gik over fremmed Jagtgrund, om Faarets Hoved. Da han ikke alene kunde bære Faaret hjem, søgte han senere at faa 2 Mænd, der bor i samme Hus som han, til at hjælpe sig med at bære — som han udtrykte sig — »Beden« hjem; men da den ene havde set, at det ikke — som af ham oprindelig antaget — drejede sig om et Stykke Vildt, men om et Faar, og han havde meddelt dette til den Anden, afslog de begge at være Tiltalte Hansen behjælpelig. Denne gik efter sin Forklaring samme

Dags Aften i Seng Kl. 7 og stod først op næste Dag Kl. 10; men han vil dog mindst en Gang have været vaagen og tænkt paa Faaret, men have fortrudt, hvad han havde gjort, og derfor afstaaet fra at hente det. Da Tiltalte Hansen efter det Oplyste ikke kan nyde godt af Reglen om Straffens Bortfald i Straffelovens § 45, 2det Stykke, vil han for sit Forhold med Hensyn til Faaret være at anse for Forsøg paa groft Tyveri efter Straffelovens § 229 Nr. 1, jfr. § 46, med en Straf, der passende findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Han vil derhos have at yde Bestjaalne den af hende paastaaede Erstatning af 50 Kr. og at udrede $\frac{2}{3}$ af Aktionens Omkostninger, derunder de Aktor og Defensor for Underretten tilkendte Salærer, medens den $\frac{1}{3}$ vil være at udrede af det Offentlige. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte Hansen efter Straffelovens § 178 samt dens § 229, 1ste Stykke, jfr. § 46, sammenholdt med dens § 62, er anset med lige Straf og ligeledes tilpligtet at yde Erstatning som ommeldt, medens Tiltalte Jensen efter Straffelovens § 178 er anset med simpelt Fængsel i 6 Dage, hvilken Strafs Udtaaelse dog i Medfør af Straffelov af 1 April 1911 § 20 er udsat paa Betingelse af, at hun ikke paany flytter sammen med Tiltalte Hansen i samme Bolig og isvrigt paa de i bemeldte Lovbestemmelse indeholdte Vilkaar, og Aktionens Omkostninger paalagte de Tiltalte in solidum i indbyrdes Forhold, Tiltalte Hansen til $\frac{3}{4}$ og Tiltalte Jensen $\frac{1}{4}$, være delvis at stadfæste og delvis at ændre.

Nr. 187. Sagfører **S. Toft** som Kurator i Detaillist **A. Mik-**
kelsens Konkursbo (Aagesen)

m o d

Gaardejerne **Johan Andreassen** og **Søren Olesen Myrthue**,
Gaardejer **Chr. Clemmensen Dahls Enke, Else Marie**, født
Larsen, Gaardejerne **Therkild Peter Jacobsen, Karl P. Pe-**
dersen, Enkefru **Ane Dorthea Rendbeck**, Detaillist **Thomas**
Jensen, Murmester **Lars Jensen**, Skrædermester **Chr. Jacob-**
sen og Forpagter **Johannes Michelsen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om et Konkursbos Krav paa Erstatning i
Anledning af nogle Transaktioner foretagne af Fallenten og dennes
Kautionister kort før Konkursen.

Hvetbo Herreds ordinære Rets Dom af 14 August 1912:
De Indstævnte, Gaardejer **Johan Andreassen** af **N. Saltum**, Gaardejer
Søren Olesen Myrthue af **Kjettrupgaard**, Gaardejer **Christian Dahl** af
N. Saltum, Gaardejer **Therkild Peter Jacobsen**, sammesteds, Gaardejer
Karl Peter Pedersen, **S. Saltum**, Enkefru **A. D. Rendbeck** af **Vestrup-**
gaard, Detaillist **Thomas Jensen** af **N. Saltum**, Murmester **Lars Jensen**,
sammesteds, Skrædermester **Chr. Jacobsen**, sammesteds, og Forpagter

Johannes Michelsen, sammesteds, bør for Tiltale af Citanten, Sagfører S. Toft i Pandrup som Kurator i Købmand af N. Saltum A. Mikkelsens Konkursbo, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Januar 1913: De Appelindstævnte, Gaardejerne Johan Andreassen og Søren Olesen Myrthue, Gaardejer Christen Dahls i uskiftet Bo hensiddende Enke, Else Marie Dahl, født Larsen, Gaardejerne Therkild Peter Jacobsen, Karl P. Pedersen, Enkefru Ane Dorthea Rendbeck, Detaillist Thomas Jensen, Murmester Lars Jensen, Skrædermester Chr. Jacobsen og Forpagter Johannes Michelsen, bør for Tiltale af Appellanten, Sagfører S. Toft som Kurator i A. Mikkelsens Konkursbo,, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at det saavel fra de indstævnte Kautjonisters som fra Mikkelsens Side har været en Forudsætning, at Købesummen for de den 30 og 31 August 1910 udleverede Varer skulde anvendes til Indfrielse af den tilbagestaaende Del af det Laan, som Mikkelsen havde optaget i Sparekassen, og det kan efter de foreliggende, i Dommen i det Væsenlige anførte Oplysninger ikke være Tvivl underkastet, at Formaålet med hele den da trufne Ordning har været det at frigøre Kautjonisterne for deres Kautjonsforpligtelse og samtidig ved Hjælp af de paagældende Varer at skaffe dem Dækning for det dem i Anledning af Laanets Indfrielse tilkommende, da endnu ikke forfaldne Regreskrav overfor Mikkelsen. Der findes imidlertid endvidere at maatte gaas ud fra, at i al Fald de Kautjonister, der i særlig Grad have medvirket til at hidføre den nævnte Ordning og forsaavidt maa betragtes ikke blot som optraadte paa egne Vegne men tillige som Repræsentanter for Medkautjonisterne, var vidende om, at Mikkelsen, hvad der maa anses uomtvistet, i Slutningen af August Maaned 1910 var insolvent.

Under disse Omstændigheder findes saavel de almindelige Erstatningsregler som Bestemmelsen i Konkurslovens § 20 at maatte medføre, at de Indstævnte overfor Konkursboet ere pligtige at tilsvare de paagældende Varers Værdi, og da denne efter Sagens Oplysninger maa bestemmes til 950 Kroner, ville de Indstævnte, der iøvrigt ikke have fremsat nogen Indsigelse imod Enkelthederne i Appellantens Paastand, være at tilpligte in solidum at indbetale dette Beløb med Renter som paastaet.

Processens Omkostninger for alle Retter findes de Indstævnte at burde, ligeledes in solidum, betale Appellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

De Indstævnte, Gaardejerne Johan Andreassen og Søren Olesen Myrthue, Gaardejer Chr. Clemmensen Dahls Enke, Else Marie, født Larsen, Gaardejerne

Therkild Peter Jacobsen, Karl P. Pedersen, Enkefru Ane Dorthea Rendbeck, Detaillist Thomas Jensen, Murmester Lars Jensen, Skrædermester Chr. Jacobsen og Forpagter Johannes Michelsen, bør, En for Alle og Alle for En, til Appellanten, Sagfører Toft som Kurator i Detaillist Anders Mikkelsens Konkursbo, betale 950 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 7 September 1910, til Betaling sker, og i Procesomkostninger for alle Retter 400 Kroner. Saa betale de Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 29 Oktober 1909 optog Anders Mikkelsen, faa Dage forinden han aabnede en Kolonialforretning i Nørre Saltum, i Saltum Sogns Spare- og Laanekasse et Laan paa 2000 Kr., som han forpligtede sig til at tilbagebetale senest den 27 April i det følgende Aar, og underskrev Gaardejerne Johan Andreasen af Nørre Saltum, Søren Olesen Myrthue, nu af Kjettrupgaard, Christen Dahl og Therkild Peter Jacobsen, begge af Nørre Saltum, Gaardejerne Karl P. Pedersen af Sønder Saltum, Enkefru Ane Dorthea Rendbeck af Vestrupgaard, Detaillist Thomas Jensen, Murmester Lars Jensen, Skrædermester Chr. Jacobsen og Forpagter Johannes Michelsen, alle af Nørre Saltum, som Kautionister og Selvskyldnere et for Laanet udstedt Gældsbevis. Først den 29 Juni 1910 blev der paa Laanet afdraget 1000 Kr., og den 31 August s. A. blev Restlaanet 1000 Kr. tilbagebetalt. Den 30 August 1910 blev der hos Mikkelsen foretaget en Udlægsforretning, under hvilken der for et Beløb af 1495 Kr. 1 Øre dekretederes Udlæg i den ham tilhørende faste Ejendom samt i hans Indbo, og under 7 September s. A. blev hans Bo efter hans egen Begæring, men efter Tilskyndelse af en Kreditor taget under Konkursbehandling. Under nærværende Sag har derefter Appellanten, Sagfører S. Toft af Pandrup som Kurator i Konkursboet, idet han har anbragt, at Tilbagebetalingen af Restlaanet er foregaaet under saadanne Omstændigheder, at Kautionisterne ere erstatningspligtige overfor Boet, i første Instans ved Hvetbo Herreds ordinære Ret søgt dem til in solidum at betale ham i hans nævnte Egenskab en Erstatning af 1000 Kr. tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 7 September 1910, indtil Betaling sker, og da Kautionisterne ved Underrettsdommen overensstemmende med deres derom nedlagte Paa-stand ere frifundne for Appellantens Tiltale, er Sagen nu af ham efter Stævning til de Appelindstævnte, fornævnte Christen Dahls i uskiftet Bo hensiddende Enke, Else Marie Dahl, født Larsen, og de øvrige Kautionister, indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i første Instans nedlagte Paa-stand og derhos nedlagt en subsidær Paa-stand. De Appelindstævnte have ikke givet Møde for Overretten.

Ifølge Sagens Oplysninger købte Kautionisterne den 30 og 31 August 1910 Varer hos Mikkelsen for et Beløb af ca. 950 Kr., hvis Betaling afgjordes ved, at Appelindstævnte Thomas Jensen med de

Appelindstævnte Karl P. Pedersen og Chr. Jacobsen som Kautionister den 31 August s. A. i fornævnte Spare- og Laanekasse stiftede et Laan paa 1000 Kr., der nævnte Dags Aften af Thomas Jensen betales til Mikkelsen i Spare- og Laanekassens Lokale, hvorefter Mikkelsen anvendte Beløbet til Indfrielse af sin Restskyld og fik det for Skylden udstedte Gældsbevis udleveret i kvitteret Stand. I Anledning af de ommeldte, af Fallenten foretagne Dispositioner sigtende til Sparekasselaanets Indfrielse blev han sat under Tiltale for Bedrageri og ved fornævnte Herreds Ekstrarets Dom af 21 December 1911 anset efter Straffelovens § 261 med simpelt Fængsel i en Maaned, idet der dog i Dommen var truffet Bestemmelse overensstemmende med midlertidig Lov 1 April 1911 § 20.

Efter Appellantens Fremstilling blev det, da det rygtedes, at der var foretaget Udlæg hos Mikkelsen, og Kautionisterne indsaa, at Mikkelsen ikke kunde klare sig, men maatte gaa fallit, bestemt, at de vilde frigøres for deres Kautionsforpligtelse, hvorfor der efter Aftale med Mikkelsen i Løbet af Dagene den 30 og 31 August 1910 udliveredes dem Varer for ca. 950 Kr. Idet Appellanten videre har anbragt, at Indførelsen af Mikkelsens Restlaan i Spare- og Laanekassen skete efter Overenskomst mellem Kautionisterne og Mikkelsen, har han gjort gældende, at Kautionisterne ved deres Medvirkning til de heromhandlede Dispositioner have udvist et forsælig retstridigt Forhold, der maa paaføre dem Erstatningsansvar overfor Boet, og at de i alt Fald maa afgive den af dem paa Boets Bekostning indvundne Berigelse.

Af de under den mod Mikkelsen indledede Undersøgelse tilvejebragte Oplysninger fremgaar det, at Kautionisterne, da Laanet den 27 April 1910 var forfaldent, ønskede at blive løste fra deres Kautionsforpligtelse, i hvilken Anledning de for at hjælpe Mikkelsen til kontante Penge afkøbte ham en Hest, en Vogn, en »Jumbe« og et Parti Frø af samlet Værdi ca. 1000 Kr., hvorefter Appelindstævnte Myrthue med Appelindstævnte Therkild P. Jacobsen som Kautionist i oftnævnte Spare- og Laanekasse stiftede et Laan paa 1000 Kr., som under 29 Juni 1910 afbetaltes paa Mikkelsens Skyld til bemeldte Kasse, at flere af Kautionisterne i den følgende Tid lejlighedsvis erindrede Mikkelsen om at indfri Restlaanet, at Ønsket om at komme ud af Forholdet til Mikkelsen i de sidste Dage af August og navnlig, efter at der var foretaget Udlæg hos ham, tog Fart, i hvilken Anledning nogle af Kautionisterne blev enige om at gøre Vareindkøb hos Mikkelsen i Haab om, at han vilde søge Sparekassegælden afviklet, og at Mikkelsen den 30 August 1910 efter Udlæggets Foretagelse havde sendt Sparekassen som Renter og Afdrag 50 Kr., af hvilket Beløb der ved Laanets Indfrielse den 31 August anvendtes 22 Kr. til Afdrag paa samme, medens Resten 28 Kr. anvendtes til Forudbetaling af Renter af det af Thomas Jensen stiftede Laan. Endelig fremgaar det af en under bemeldte Undersøgelse fremlagt Statusoversigt i Mikkelsens Bo, at der, bortset fra det under nærværende Sag indsogte Beløb, kun vil udkomme en Dividende af ca. $14\frac{2}{5}$ pCt. til de upriviligerede Fordringshavere, hvis samlede anmeldte Krav udgør 10,153 Kr. 6 Øre.

Efter det Foreliggende maa der nu vel gaas ud fra, at det saavel fra Kautionisternes som fra Mikkelsens Side har været en Forudsætning, at Restlaanet skulde indfries ved Hjælp af Købesummen for de,

som meldt, den 30 og 31 August 1910 udleverede Varer; men ligesom det ikke kan anses godtgjort, at Kautionisterne, af hvilke nogle efter deres Forklaring, da Varekøbene fandt Sted, vare paa det rene med, at Mikkelsen ikke i Længden kunde klare sig, paa det anførte Tidspunkt vare vidende om, at Konkursen var forestaaende, saaledes kan det ej heller anses bevist, at Kautionisterne, som, efter hvad der maa antages i alt væsentligt betalte Varerne med gangbare Priser, og efter hvis Anbringende Mikkelsen, om han havde ønsket det, kunde have anvendt Købesummen for Varerne paa anden Maade end sket, have opfordret ham eller bevæget ham til at anvende den til Indfrielse af hans Retsskyld til Sparekassen. Idet der herefter mangler Føje til at statuere, at Kautionisterne have udvist et Forhold, der efter almindelige Erstatningsregler eller iøvrigt kan paadrage dem nogen Forpligtelse til at betale Boet det Beløb, for hvis Tilsvarende ved Mikkelsens Indfrielse af Retsskylden ere blevne befriede, maa det billiges, at Kautionisterne ved Underrettsdommen ere frifundne for Appellantens Tiltale i denne Sag, men af Hensyn til, at Sagen her for Retten er rettet bl. a. mod Christen Dahls i uskiftet Bo hensiddende Enke, vil der være at give ny Konklusion.

Processens Omkostninger for begge Retter, findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelser at være begaaet.

Nr. 137. Redaktør Vilh. Leonhard Mortensen (Møllgaard)
(Hansen)

mod

Fru Amanda Mortensen, født Fagerstrøm (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet, om nogle forfaldne Underholdsbidrag skulde beregnes efter den danske eller den norske Overøvrigheds Resolution.

Frederiksberg Birks Fogedrets Kendelse af 4 September 1912: Den af Rekvisitus mod Forretningens Fremme nedlagte Protest kan ej tages til Følge.

Udpantning foretaget af Frederiksberg Amts Fogedret den 4 September 1912 hos Redaktør Vilhelm Mortensen kaldet Møllgaard.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 November 1912: Den ovennævnte Kjendelse og Udpantningsforretning bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger her for Retten betaler Appellanten Redaktør Vilh. Mortensen (Møllgaard) af Frederiksberg Appelindstævnte Fru Amanda Mortensen, født Fagerstrøm, med 60 Kr.

Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkomme under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold her for Retten.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at det ifølge Indholdet af den i Dommen nævnte Separationsbevilling er dansk Overøvrighed, der vil have at fastsætte det indstævnte hos Appellanten tilkommende Underholdsbidrag. De Bidrag, hvorom der under Sagen er Spørgsmaal, ville derfor være at beregne efter Overpræsidentens Resolution af 30 Juli 1909, med mindre Indstævnte har afskaaret sig fra at paaberaabe sig denne. Forsaavidt angaar de Bidrag, der forfaldt, medens Appellanten var bosat i Norge, findes dette imidlertid at være Tilfældet, idet Indstævnte for at opnaa, at der kunde gøres Udpantning for disse Bidrag, selv har erhvervet den i Dommen omtalte Resolution af 25 April 1911, hvorved Kristiania Stift fastsatte Bidraget, og derved har underkastet sig den norske Øvrigheds Skøn om Størrelsen af de Bidrag, der forfaldt, medens Appellanten var bosat i Norge. Indstævnte vil derfor ikke overfor de senere af samme Stift foretagne Nedsættelser af Bidraget kunne høres med den Indsigelse, at disse Bidrag i Virkeligheden skulle beregnes efter Overpræsidentens nævnte Resolution, og Indstævnte har da heller ikke nogensinde ved Modtagelsen af de ved Kristiania Stifts Resolutioner af 11. September 1911 og 19 Februar 1912 nedsatte Bidrag taget noget Forbehold overfor Appellanten om at have noget tilgode i Henhold til Overpræsidentens Resolution.

Det er uomtvistet, at Appellanten fra April Flyttedag 1912 har lejet Lejlighed paa Frederiksberg, og mod Indstævntes Benægtelse har han ikke godtgjort at have været bosat i Norge efter nævnte Flyttedag. Efter Proceduren maa Bidragene for Tiden efter denne Flyttedag til den 9 Juli 1912 incl. antages at udgøre 210 Kr. 66 Øre, og Udfaldet af Sagen vil derfor blive, at nævnte Forretning vil være at ophæve, forsaavidt den er foretaget for et større Beløb end det anførte og Omkostninger, medens den iøvrigt vil være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Forsaavidt der ved den paaankede Udpantningsforretning er gjort Udpantning for et større Beløb end 210 Kr. 66 Øre og Omkostninger, bør bemeldte Forretning være ophævet; men iøvrigt bør den ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Lands- over- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Redak-

tør Vilhelm Leonhard Mortensen (Møllgaard) og Indstævnte, Fru Amanda Mortensen, født Fagerstrøm, hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 10. December 1907 meddelte Overpræsidenten her i Staden i Henhold til Bemyndigelse af Justitsministeriet Appellanten, Redaktør Vilh. Mortensen (Møllgaard) af Frederiksberg og Appelindstævnte Fru Amanda Mortensen, født Fagerstrøm, Bevilling til at leve separerede fra hinanden paa Vilkaar, der vare fastsatte af det nævnte Ministerium. I Vilkaarene var det bl. a. bestemt, at Appellanten skulde svare Bidrag til Appelindstævntes Underhold efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. Dette Bidrag blev den 7 Januar 1908 af Overpræsidenten indtil videre fastsat til maanedlig 200 Kr. fra den 10 December 1907 at regne, men blev den 30 Juli 1909 i Henhold til Skrivelse fra Justitsministeriet af 22 s. M. nedsat af ham indtil videre til 150 Kr. maanedlig fra den 10 August 1909 at regne.

I Efteraaret 1910 bosatte Appellanten sig i Christiania i Norge.

Den 25 April 1911 paalagde Kristiania Stift efter Andragende fra Appelindstævnte i Henhold til den norske Lov om Underholdningsbidrag til Hustru og Ægtebarn m. v. af 6 Juli 1892 § 1 at yde et aarligt Bidrag til Appelindstævnte stort 1800 Kr. at regne fra 1 November 1910 og at udrede med $\frac{1}{52}$ hver Uge. Den 11 September 1911 nedsatte Kristiania Stift Bidraget fra den 1 s. M. til 1200 Kr. aarlig og den 19 Februar 1912 nedsatte Stiften i Overensstemmelse med det norske Justitsdepartements Bestemmelse af 10 s. M. Bidraget fra 1 Januar 1912 at regne til 800 Kr.

Den 15 Marts 1912 er Ægteskabet mellem Appellanten og Appelindstævnte ophævet ved en af det danske Justitsministerium ad mandatum udfærdiget allerhøjeste Bevilling paa de for Separation fastsatte Vilkaar med en nærmere angiven Undtagelse, der dog ikke berører Appellantens Underholdspligt overfor Appelindstævnte.

Da Appellanten i Foraaret 1912 havde bosat sig paa Frederiksberg, indgav Appelindstævnte Rekvisition til Frederiksberg Birks Fogedret om Udpantning hos Appellanten for resterende Underholdsbidrag for Tiden indtil den 10 Juli 1912, 705 Kr. 14 Øre samt Udpantningsforretningens Omkostninger 26 Kr. 66 Øre tilsammen 731 Kr. 80 Øre.

Appellanten protesterede mod Udpantningsforretningens Fremme, men ved Kjendelse af 4 September 1912 forkastede Fogedretten Protesten og dekretede derefter samme Dag Udpantning i nogle nærmere specificerede Løsereeffekter.

Appellanten har derpaa indanket Sagen her for Retten, hvor han principalt paastaar Kjendelsen omgjort saaledes, at Udpantningen nægtes Fremme og Udpantningsforretningen ophæves, medens Appelindstævnte principalt procederer til de indankede Retshandlingers Stadfæstelse.

Begge Parter paastaa sig tillagte Sagens Omkostninger her for Retten.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Appellanten i Tiden fra den 1 September 1911 til den 20 Juli 1912 kun har betalt Underholdsbidrag til Appelindstævnte i Overensstemmelse med de ovenfor anførte af Kristiania Stift fastsatte Beløb d. e. for Tiden fra den 1 September 1911 til 1 Januar 1912, 400 Kr., for Tiden fra den 1 Januar 1912 til den 1 Juli s. A. 399 Kr. 99 Øre samt for Tiden fra den 1 til den 20 Juli s. A., 44 Kr. 87 Øre tilsammen 844 Kr. 86 Øre.

Appelindstævnte hævder, at det maa være Appellantens Pligt, uanset de af de norske Myndigheder foretagne Nedsættelser af Underholdsbidraget at betale Underholdsbidraget med det Beløb, hvortil det den 30 Juli 1909 blev fastsat af Overpræsidenten her i Staden d. e. for Tiden fra 1—10 September 1911 $\frac{1}{3}$ af 150 Kr. eller 50 Kr. og for Tiden fra 10 September 1911 til 10 Juli 1912, 10 Maa-neder à 150 Kr. = 1500 Kr., tilsammen 1550 Kr.

Differencen mellem de to Beløb 705 Kr. 14 Øre er det Beløb, hvorom Sagen drejer sig.

Naar det i de ved den af Overpræsidenten her i Staden i Henhold til Bemyndigelse fra Justitsministeriet udfærdigede Separationsbevilling fastsatte Vilkaar er bestemt, at Bidraget til Appelindstævnets Underhold skal fastsættes af Overøvrigheden, kan der alene derved være sigtet til dansk Overøvrighed.

Idet herefter den af de norske Myndigheder, som det maa antages, uden Appelindstævnets Samtykke, foretagne Nedsættelse af Bidraget alene kan have Betydning, forsaavidt Bidraget ønskedes ind-drevet hos Appellanten, medens denne havde Bopæl i Norge, men ikke kan paavirke den Ret, der her i Landet tilkommer Appelindstævnte efter den af Overpræsidenten den 30 Juli 1909 afgivne endnu uforandret bestaaende Resolution, vil Appelindstævnets principale Paa-stand være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger her for Retten vil Appellanten have at tilsvare Appelindstævnte med 60 Kr.

Nr. 341.

Advokat Halkier,

mod

Thorvald Emil Vang, (Def. Bache),

der tiltales for Tyveri.

Lysgaard og Hids samt en Del af Houlbjergs Herreders Ekstrarets Dom af 14 December 1912: Arrestanten Thorvald Emil Vang, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa bør han og betale Ungkarl Anton Marius Hansen af Elsborg i Erstatning 40 Kr. saavel som alle af nærværende Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overrets-

sagfører Højsgaard af Viborg og Sagfører Vilstrup af Kjellerup, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Juni 1913: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Thorvald Emil Vang til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bache 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Lysgaard m. fl. Herreders Ekstraret indankede Sag er Thorvald Emil Vang sat under Tiltale for Tyveri.

Tiltalte en født den 31 August 1890 og ved Middelsom-Sønderlyng Herreders Ekstrarets Dom af 25 Oktober 1910 anset efter Straffelovens § 253, jfr. § 39, saaledes, at det af ham udstaaede Varetægtsfængsel traadte i Stedet for Straf.

Det er ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste tilstrækkelig godtgjort, at han Natten mellem den 28 og 29 Juli f. A., da han efter at have deltaget i en Skovfest i Elsborg Krat ca. Kl. 2 skulde hjem til Viborg og var ked af at gaa, tilvendte sig en Cykle, der stod frit fremme, lænet op til et Træ i Nærheden af Dansepladsen, for paa denne at køre til Viborg, og at han efter at have benyttet Cyklen som tilsigtet har beholdt den uden senere at have forsøgt paa eller tænkt paa at tilbagelevere den. Den 19 November s. A. anmeldte Ejeren, Ungkarl Marius Hansen, til Politiet, at han nu havde fundet Cyklen hos en Cyklehandler i Rødkjærbro, hvor Tiltalte havde indleveret den til Reparation, og at Tiltalte paastod, at den havde tilhørt ham — Tiltalte — i 2 Aar.

Cyklen, der i sin forringede Tilstand er vurderet til 35 Kr., er tilbageleveret Ejeren, der har paastaaet sig hos Tiltalte tilkendt 15 Kr. i Erstatning for Slid paa, og 25 Kr. for Afsavn af Cyklen, og denne Paastand er ved Underrettsdommen taget til Følge.

En af Retslægeraadet den 22 Maj d. A. paa Foranledning af Overretten afgiven Erklæring gaar ud paa, at Tiltalte er et daarligt

begavet Individ, og at det maa antages, at den Epilepsi, hvoraf han i flere Aar har lidt, yderligere har nedsat hans intellektuelle Evner, saa at han vanskeligere end det fuldt normale Menneske er i Stand til at modstaa forbryderiske Impulser, hvorimod det ikke kan antages, at han, da han begik den omspurgte Forbrydelse, har lidt af noget forbigaaende epileptisk Sindssygdomsanfald. Iøvrigt gaar forskellige Vidnesbyrd, der gives Tiltalte af Personer, med hvem han i det sidste Aars Tid inden Undersøgelsens Begyndelse er kommen i Berøring, nærmest ud paa, at hans Aandsevner ikke er svækkede eller kendeligt under det normale.

Herefter maa Tiltalte anses i Gerningsøjeblikket at have været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed.

For sit anførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og da Underrettsdommen har samme Straf, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Erstatningen og Aktionens Omkostninger tiltrædes, kunne stadfæstes.

Tirsdag den 28 Oktober.

Nr. 364.

Advokat Halkier

mod

Hans Madsen og Laura Sofie Madsen (Def. Bagger),

der tiltales: Førstnævnte for Forsøg paa Voldtægt, Overtrædelse af Straffelovens § 185, ulovlig Omgang med Hittegods, Tyveri og Hæleri og sidstnævnte for Tyveri, Hæleri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Stege Købstads Ekstrarets Dom af 15 Maj 1913: Arrestanten Hans Madsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Tiltalte, Arrestantens Hustru, Laura Sofie, født Kristensen, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, dog at Straffens Udtaaelse for Tiltaltes Vedkommende udsættes og efter 5 Aars Forløb ganske bortfalder, saafremt Tiltalte overholder de i midlertidig Lov af 1 April 1911, Kap. 3, fastsatte Betingelser. Saa udreder Arrestanten og de med hans Arrestophold forbundne Omkostninger, medens Sagens øvrige Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor, Sagfører Strange, 20 Kr. og Defensor, Sagfører Wognsen, 15 Kr., udredes af Arrestanten med 3 Fjerdedele og Tiltalte med 1 Fjerdedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 August 1913: Arrestanten Hans Madsen og Tiltalte Laura Sofie Madsen, født Kristensen, bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20

Dage. Saa betaler Arrestanten og de med hans Fængselsophold forbundne Omkostninger. Af Aktionens øvrige Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Busch og Prokurator Nissen, 30 Kr. til hver, udredes de 3 Fjerdedele af Arrestanten og 1 Fjerdedel af Arrestanten og Tiltalte en for begge og begge for en. For Tiltaltes Vedkommende udsættes Straffen og bortfalder, saafremt de i Loven af 1ste April 1911 fastsatte Betingelser overholdes, efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige kunne tiltrædes, vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Hans Madsen findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Hans Madsen bestemmes til 2 Aar, hvorhos 5 Aars Fristen bliver at regne fra denne Højesteretsdoms Afsigelse. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Hans Madsen og Laura Sofie Madsen, En for Begge og Begge for En, til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 70 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Stege Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Hans Madsen og dennes Hustru, Laura Sofie, født Kristensen, satte under Tiltale, førstnævnte for Forsøg paa Voldtægt, Overtrædelse af Straffelovens § 185, ulovlig Omgang med Hittegods, Tyveri og Hæleri, sidstnævnte for Tyveri, Hæleri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Arrestanten er født den 21 Juli 1882 og har tidligere — foruden at han 2 Gange er mulkeret for Politiforseelser — været anset ved Lunde-Skam Herreders Politiretsdom af 20 August 1901 efter Straffelovens § 235 med en Bøde af 10 Kr., ved Slagelse Købstads Ekstrarets Dom af 9 September s. A. efter Straffelovens § 228, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 20 Oktober 1903 efter Straffelovens §§ 100 og 203, Lov 4 Februar 1871 § 6, jfr. § 1, i den under 12te Juni 1893 udfærdigede Politi-Vedtægt for Sorø Amts Landdistrikter, samt Straffelovens § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 1, med lige Fængsel i samme Tid, ved Ringsteds Herreds Ekstrarets Dom af 24 Marts 1909 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 8, og efter Straffelovens § 230, 1 Stykke, jfr. nævnte Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og ved Lolands Nørre Herreds Ekstrarets Dom af 20 December 1910 efter

sidstnævnte Lovs § 1, 2 Stykke, jfr. Straffelovens § 203, med lige Fængsel i 150 Dage. Tiltalte, der er født den 28 December 1879, er ikke funden forhen straffet eller tiltalt.

1. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, til hvis senere Tilbagekaldelse intet Hensyn vil kunne tages, allerede fordi Tilstaaelsens Rigtighed er afgørende bestyrket ved det iøvrigt oplyste, maa det anses godtgjort, at han overfor den 17-aarige Pige Mathilde Alfredsen, der maa antages at være kønslig uberørt, har udvist følgende Forhold:

Arrestanten, der Lørdag den 8 Februar d. A. var fratraadt en Plads som Kusk hos Vognmand Jensen i Barre, og som det meste af den følgende Dag maa antages at have drevet rundt i Stege, hvor han Natten til den 10 Februar ved 1-Tiden er set udenfor Porten til Hotel »Harmonien«, paa hvilket der var Bal, havde samme Nat ved 2-Tiden taget Opstilling under Træerne udenfor Mølleporten efter sin Forklaring for at faa Tiden til at gaa med noget. Her saa han Mathilde Alfredsen, der havde deltaget i Ballet paa »Harmonien«, gaa forbi, idet hun skulde hjem til den kort udenfor Byen liggende Gaard Kathrinedal, hvor hun tjente. Arrestanten kendte ikke Pigen, men fik Lyst til at følges med hende og gik derfor efter hende. Hun, der efter sin Forklaring var bleven bange ved at se hans Blik, da hun passerede ham, gik imidlertid ind i en Have og ventede her for at lade Arrestanten komme forbi sig. Han passerede Haven og fortsatte sin Gang ud ad den til Sønderby, hvor han boede, førende Landevej. Da saa lang Tid var forløbet, at Pigen mente, at Arrestanten var kommen saa langt forud, at hun kunde fortsætte ud ad Landevejen og paa den til Kathrinedal førende Vej uden at indhente ham, genoptog hun sin Gang. Arrestanten, som hørte Skridt bag sig, standsede imidlertid herved og lod den kommende passere sig. Da han nu genkendte Pigen, fulgte han efter hende — de var imidlertid komne forbi det sidste Hus ved Vejen —, spurgte hende, om de skulde følges, og vedblev, uagtet hun gav et afslaaende Svar, at gaa lige bagefter hende. Efter at de havde fortsat deres Vej saaledes i nogle Minutter, i hvilke hun, der besvarede de Henvendelser, han kom med, ganske kort, ikke kan antages at have givet ham nogen Grund til at tro, at hun vilde indlade sig med ham, sprang han pludselig hen til hende og tog hende om Livet »for at prøve, hvorledes hun vilde stille sig heroverfor«. Men idet han saaledes fik fat om hende, »voksede Lysten i ham«, hvorfor han med det samme i den Hensigt at have Samleje med hende væltede hende ned i den ved Siden af Vejen værende Grøft og kastede sig selv bagefter, saaledes at han lagde sine Knæ over hendes Ben. Hun skreg, hvorfor han holdt hende for Munden med sin ene Haand, medens han med den anden tog hendes Skørter op og prøvede at rive hendes Undertøj ned, hvad dog ikke lykkedes ham. Hun har forklaret, at han under deres derpaa følgende Kamp sagde: »Ja, selv om jeg skal bruge Kniven, saa skal jeg nok faa Magt med Dem« og »Ja, dersom De ikke lader være med at skringe, saa kvæler jeg Dem«, hvilke Trusler han dog benægter at have brugt. Efter nogle Minutters Kamp, under hvilken Pigens Tøj var blevet tilsmudset og hendes Haar revet løst, hvorhos hun havde faaet Jord i Ansigtet, men iøvrigt ingen Men lidt af Betydning, — ud over, at hun endnu den femte Dag efter Overfaldet

følte sig mør i Lemmerne —, opgav Arrestanten sin Hensigt, lod hende rejse sig op og hjalp hende med at samle sit Tøj sammen, men tvang hende derpaa, idet han med Magt førte hendes Haand ned til sit blottede Lem, der var stift, til at fatte omkring Lemmet. Efter at have holdt hende fast saaledes nogle Øjeblikke — efter Arrestantens af Pigen ikke bestemt modsagte Forklaring en halv Snes Sekunder — kysede han hende, hvad hun af Frygt godvilligt fandt sig i. Hun spurgte ham derefter, hvad han hed, og hvor han var fra; han svarede hertil bl. a., at han var »Baronen fra Pokker i Vold«, og tilføjede efter hendes Forklaring: »Vil De virkelig melde mig, fordi jeg lod Dem gaa?« Pigen skyndte sig derpaa hjem, hvor hun straks fortalte det passerede til en anden Pige paa Gaarden og den følgende Dag telefonerede til Politiet for at anmelde Forbrydelsen.

Arrestanten har forklaret, at naar han opgav at have Samleje med Pigen, uaftet hun — efter hans Forklaring, som hun dog har benægtet Rigtigheden af — da netop havde udtalt: »Jeg vil overgive mig«, skyldtes dette, at han kom til at tænke paa sit Hjem.

Denne Forklaring lyder nu vel efter det i øvrigt om Arrestantens Personlighed oplyste ikke synderlig troværdig. Men efter alt det oplyste, særlig Beskaffenheden af den mod Pigen udøvede Vold, mangler der dog tilstrækkelig Føje til at statuere, at han ikke frivillig er afstaaet fra at voldtage Pigen, og det maa derfor billiges, at Underrettsdommen har henført hans herommeldte Forhold under Straffelovens § 185, jfr. § 210.

2. Tjenestepige Kristine Sørensen af Stege har edelig forklaret, at en Person, som hun har genkendt i Arrestanten, den 9 Februar d. A. om Formiddagen lidt før Kl. 12 kom gaaende imod hende paa Landevejen fra Borre til Stege, og at han da i en Afstand af ca. 30 Alen foran hende gik over til den Side af Vejen, hvorpaa hun gik, og knappede sine Benklæder op fortil samt fremdrog sit Lem, saaledes at dette blev synligt. Pigen følte sig sikker paa, at Arrestanten gjorde saaledes for at genere hende, og vendte derfor om; Arrestanten knappede nu sine Benklæder, efter hvad hun antager, fordi han blev opmærksom paa, at der bag hende kom gaaende to Mænd.

Murer Jørgensens Hustru, Kristine, født Jeppesen, af Stege har edelig forklaret, at hun den 14 s. M. om Eftermiddagen ved 5-Tiden i Skydevænget ved Stege pludselig bemærkede, at der nogle faa Alen fra hende og fra Stien stod — vendt mod denne — en Mand med Kønsdelene stærkt blottede og saa paa hende. Hun drejede hurtigt Ansigtet til den anden Side og skyndte sig forbi, hvorfor hun ikke har bevaret nogen bestemt Erindring om Mandens Udseende, kun at hun har forklaret, at hans Skæg og Overfrakke lignede Arrestantens.

Frk. Astrid Nielsen af Stege har forklaret, at hun en Dag i December f. A. i Skydevænget blev en Person var, der stod med Ansigtet ud imod Spadserestien og med sit Lem fremdraget af Benklæderne, som var saa stærkt opknappede, at hun fik det Indtryk, at han havde stillet sig op paa nævnte Maade, netop fordi hun kom, samt at Personen — om hvis Identitet med Arrestanten hun ikke har turdet udtale sig — maa være fulgt efter hende, da hun skyndte sig bort, idet hun kort efter atter saa ham i samme Stilling et andet Sted i

Nærheden af Vejen, vendt imod denne og med Blikket fæstet paa hende. Frk. Nielsen, som var paa Vej til det Kontor, hvor hun var ansat, fortalte her om det passerede, der da blev anmeldt til Politiet, og i Forening med en Tredjemand gennemsøgte Byfogedfuldmægtig Madsen og Politibetjent Kristensen umiddelbart efter Skydevænget og en til dette stødende Spadseresti, uden at de paa deres Vej bemærkede andre Personer end Arrestanten; denne drejede af, da han fik Øje paa Politiet.

Arrestanten, der har benægtet at have udvist noget uterligt Forhold som de beskrevne, har erkendt at have været i Skydevænget den 14 Februar om Eftermiddagen uden at have noget egentligt Ærinde der, men benægtet at have været der i December f. A. saavel som paa det af Tjenestepige Kristine Sørensen omforklarede Sted til den af hende angivne Tid. Paa Forehold, at han den 14 Februar om Eftermiddagen ved 6-Tiden har i Skydevænget generet Politibetjent Kristensens Hustru ved at følge efter hende og gentagne Gange paa Steder, som hun skulde passere, at stille sig op, som om han skulde lade sit Vand. har han nægtet at have generet hende med Forsæt, men forklaret, at han undertiden paa offentlige Steder, saaledes ogsaa i Skydevænget den nævnte Dag, har behandlet sit Lem for en Sygdom, han angiver at lide af, som ytrer sig i Form af en sviende Kløe, og for hvilken han søger Lindring ved at overgyde den indvendige Side af Forhuden med sit Vand.

Det er oplyst, at der i den Del af Skydevænget, hvor Arrestanten sigtes for at have udvist det ovenfor nævnte uterlige Forhold, findes et lukket Pissoir.

Efter alt foreliggende, derunder, at Arrestanten, da Politibetjent Kristensens Hustru i Anledning af Arrestantens Opførsel overfor hende tilkaldte sin Mand, satte af Sted i vild Flugt, og at hans Forklaringer under Forhøret har været saa løgnagtige, at hans Benægtelser taber i Betydning, maa det billiges, at han ved den indankede Dom er anset skyldig i det ham paasigtede Forhold overfor Murer Jørgensens Hustru. Men det findes endvidere uden afgørende Betænkelighed at antage, at han er Gerningsmanden til det overfor Astrid Nielsen udviste Forhold. Derimod maa der, da hans Benægtelse af at have gjort sig skyldig i den den 9 Februar begaaede Blufærdighedskrænkelse er støttet ved en af Parcellist Niels Larsen til en Politirapport afgiven Forklaring næres overvejende Betænkelighed ved at anse ham skyldig heri.

Arrestantens herommeldte Forhold vil, som i Underrettsdommen med Hensyn til Forholdet overfor Murer Jørgensens Hustru antaget, være at henføre under Straffelovens § 185.

3. Ved Arrestantens og Tiltaltes med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at de i Juli Maaned f. A. har tilægnnet sig en Fru Dorthea Sigvardsen af Store Mariendal, Hellerup, tilhørende Papæske, væsentlig indeholdende Damebeklædningsgenstande, som efter at være tabt fra en Automobil paa Landevejen mellem Borre og Stege af Arrestanten blev funden ophængt paa en Telefonpæl. Ifølge Arrestantens Forklaring, der ikke for saa vidt vil kunne forkastes, tog han oprindelig Æsken med sig for at forhøre hos sin daværende Principal, fornævnte Vognmand Jensen, om den skulde være tabt fra en

af dennes Vogne; men da han ikke hos Jensen hørte Tale om, at nogen Æske savnedes, tog han den med hjem og aabnede den i Tiltaltes Overværelse. For saa vidt Arrestanten videre har forklaret, at Tiltalte da opfordrede ham til at beholde forskelligt af Æskens Indhold, men at han først, da han en senere Dag saa, at Tiltalte havde taget et Par i Æsken værende Sko i Brug, bestemte sig til ikke at oplyse det fundne, har Tiltalte benægtet Rigtigheden af hans Forklaring, idet hun vel har erkendt at have tilegnet sig de ommeldte Sko saavel som en til det fundne hørende Natkjole, men vil have gjort dette efter Arrestantens Anvisning, som hun — hvad der bestyrkes ved Sagens øvrige Oplysninger — paa Grund af Sygdom følte sig for svag til at modsætte sig. Med Hensyn til, at Tiltalte, medens Arrestanten i forrige Sommer sad arresteret som mistænkt for at have tilegnet sig den ommeldte Æske, har fordulgt det fundne, har hun undskyldt sig med, at hendes Handlemaade skyldtes Frygt for Mishandling fra Arrestantens Side.

Æskens Indhold, der maa antages for Størstedelen at være blevet brændt af Arrestanten straks efter dennes Løsladelse fra hans nysommeldte Arrest, havde efter Ejerindens Angivelse en Værdi af 70—80 Kroner.

Under Hensyn til, at saavel Arrestantens Fortid som hans nedenfor omhandlede Forhold kendetegner ham som en uærlig Person, til den forommeldte Løgnagtighed af hans Forklaringer under Forhøret og til det under Sagen oplyste om Forholdet mellem ham og Tiltalte vit Tiltaltes Forklaring være at lægge til Grund paa de Punkter, hvor den er stridende mod Arrestantens. Herefter vil saavel Arrestanten som Tiltalte for deres herommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 247, for Tiltaltes Vedkommende sammenholdt med § 56.

4. Arrestanten har tilstaaet i Sommeren f. A. at have tilegnet sig et Cigaretetui ansat til en Værdi af 50 Øre, som han havde fundet paa Landevejen, og til hvilket Ejeren ikke har meldt sig. For dette Forhold er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 247.

5. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der stemmer med den af Tiltalte afgivne Forklaring, maa det anses bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Tyverier:

a. I afvigte Vinter har han tre Gange, naar han kørte Kul til Bøgebjerg Mejeri, deraf tilegnet sig ialt, som det maa antages, 3 à 4 Tdr. af anslaaet Værdi ca. 10 Kr.

b. I Januar d. A. har han fra et i Firmaet Carøes Gaard i Stege værende Skur tilvendt sig ca. 20 Briketter til Værdi ialt ca. 30 Øre.

c. I afvigte Vinter har han tilegnet sig, som det maa antages, en halv Snes Pilestager, der tilhørte hans Nabo, Gaardejer Anders Kristoffersen, og laa ved nogle Hæs i Nærheden af Arrestantens Bolig. Værdien af Pilestagerne, som Arrestanten vil have anset for værdiløse, er ikke med nogen Sikkerhed oplyst under Sagen.

Samtlige Bestjaalne kar frafaldet Krav paa Erstatning.

Medens Arrestantens under a nævnte Forhold, der vil være at tilregne ham som 3 Gang begaaet simpelt Tyveri, ved den indankede

Dom rettelig er henført under Straffelovens § 231, 1ste Punktum, findes hans under b og c ommeldte Forhold at kunne henføres under Straffelovens § 235, og da der ikke fra de Bestjaalnes Side foreligger Begæring om Tiltale, bliver der derfor ikke for saa vidt Spørgsmaal om at anse Arrestanten med Straf.

6. Ved Tiltaltes egen med det i øvrigt foreliggende stemmende Tiltaaelse maa det anses godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

a. Sidst i Aaret 1909 eller først i 1910, da hendes Broder, Lars Peter Kristensen, havde afkøbt nuværende Gaardejer H. P. Hansen af Østoftte et Savskæreri, tilvendte hun sig af nogle Ting, Hansen havde efterladt paa Loftet i Savskæreriet, 2 Lommeknive, en Saks og en gammel Kogebog af samlet Værdi efter Tiltaltes og Arrestantens Mening 4 Kr. De to Knive forærede hun Arrestanten, med hvem hun da var forlovet; hun fortalte ham, at de var stjaalne.

b. I Sommeren 1910 kort efter, at Tiltalte var bleven gift med Arrestanten, tilegnede hun sig 3 eller 4 Fluefangere fra Høker Christensens Butik i Utterslev ved Nakskov. Bestjaalnes Enke har anslaaet Værdien til ialt 25 Øre.

c. I Sommeren f. A. har Tiltalte tilegnet sig noget Risbrænde, der tilhørte fornævnte Gaardejer Kristoffersen og henlaa paa dennes Mark. Brændet var efter Tiltaltes Forklaring værdiløst.

d. I afvigte Foraar fandt Tiltaltes 11-aarige Datter, Agnes, paa Landevejen i Sønderby 3 Lampeglas til en Værdi af ialt 36 Øre, som hun bragte hjem, hvorefter Tiltalte har beholdt dem. Det har ikke kunnet oplyses, hvem Glassene tilhørte.

Tiltaltes under d beskrevne Forhold henhører, som i den indankede Dom antaget, under Straffelovens § 247, men vil være at henføre under dennes 2det Punktum. Men Hensyn til Forholdet under c vil Tiltaltes Forklaring om Brændets Værdiløshed i Mangel af nærmere Oplysninger være at lægge til Grund, og hun vil derfor for saa vidt være at frifinde for Tiltalen.

Forholdet under b vil være at henføre under Straffelovens § 235, og efter Omstændighederne, særlig de mangelfulde Oplysninger om Værdien af de under a ommeldte Genstande, som Bestjaalne hverken har ønsket erstattede eller tilbageleverede, findes ogsaa Forholdet a at kunne henføres under bemeldte Paragraf. Der bliver derfor, for saa vidt angaar Forholdene a og b, allerede paa Grund af Bestemmelsen i Straffelovens § 66, og for Forhold c's Vedkommende som Følge af, at Bestjaalne ikke har fremsat Begæring om Tiltale, ej heller med Hensyn til noget af disse Forhold Spørgsmaal om at paalægge Strafansvar.

7. Arrestanten har forklaret, at Tiltalte en Gang, vistnok i Oktober 1910, har slagtet og spist 3 Kyllinger, der tilhørte deres Nabo, »en Enke ved Navn Betty«, og som var kommen ind i hans Have. Han har erkendt at have været med til at spise Kyllingerne, da hun serverede dem, uagtet hun, da hun viste ham dem i tillavet Stand, fortalte ham, at de var stjaalne.

Tiltalte har erkendt at have tillavet de nævnte Kyllinger og været med til at spise dem, men har forklaret, at det var Arrestanten, som,

da Kyllingerne var komne ind i hans Smedie, huggede Hovederne af dem uden nogen Opfordring fra hendes Side.

Der er ikke tilvejebragt nærmere Oplysninger om dette Forhold, som efter det foreliggende vil være at tilregne begge de Anklagede som Hæleri. Arrestantens Strafskyld vil være at bestemme efter Straffelovens § 238, i Medfør af dens § 241, 1ste Stykke, som for 3dje Gang begaaet Hæleri, men med Moderation i Henhold til § 64, medens Tiltalte vil være at anse efter § 238, kfr. § 56.

Den af Arrestanten og Tiltalte i Henhold til det anførte forskyldte Straf findes at burde bestemmes for Arrestanten til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og for Tiltalte til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, hvorhos for sidstnævntes Vedkommende Straffens Fuldbgyrdelse findes at kunne udsættes i Henhold til Bestemmelserne i midlertidig Lov af 1ste April 1911, saaledes at Straffen, hvis Lovens Betingelser overholdes, bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse.

Arrestanten vil derhos have at betale de med hans Fængselsophold forbundne Omkostninger; af Aktionens øvrige Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, 30 Kr. til hver, vil de 3 Fjerdedele være at udrede af Arrestanten og 1 Fjerdedel af Arrestanten og Tiltalte in solidum.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er anset — med Straf som ovenfor bestemt — efter Straffelovens §§ 210, 185, 247, 231, 1ste Stykke, og 238 og Tiltalte efter samme Lovs §§ 247, 228 og 238, sammenholdte med midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, med en i Henhold til Bestemmelserne i sidstnævnte Lov betinget udsat Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, hvorhos det ved bemeldte Dom ikke er paalagt Arrestanten in solidum med Tiltalte at udrede den sidstnævnte paalagte Andel i Aktionens Omkostninger, være at forandre.

Onsdag den 29 Oktober.

Nr. 113. Detailhandler J. Rosky (V. Kondrup)

mod

Aktieselskabet Gl. Kalkværk (David),

betræffende Spørgsmaalet, om det var en Betingelse ved en Ejendoms-handel, at Ejendommens Skatter og Afgifter ikke oversteg et bestemt Beløb.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 April 1912: De Indstævnte, Akts. Gl. Kalkværk, bør for Tiltale af Citanten, Detailhandler J. Rosky, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til de Indstævnte med 75 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, [og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale det indstævnte Aktieselskab med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Detailhandler J. Rosky, til Indstævnte, Aktieselskabet Gl. Kalkværk, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Detailhandler J. Rosky, hvem de Indstævnte, Akts. Gl. Kalkværk, ved Skøde af 15 August 1910 har overdraget Ejendommen Matr. Nr. 3433 af udenbys Klædebo Kvarter her i Staden under Anbringende af, at de Indstævnte ved Overdragelsen af den nævnte Ejendom have opgivet ham, at de af Ejendommen gaaende Skatter og Afgifter androg 988 Kr. aarlig, men at det nu har vist sig, at Beløbet udgør 1136 Kr. 51 Øre eller 148 Kr. 51 Øre mere end opgivet, paastaet de Indstævnte tilpligtede i Erstatning at betale det 25 dobbelte af den nævnte Difference, eller ialt 3712 Kr. 75 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 28 Marts 1911 og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte paastaa sig principalt frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, hvorhos de have nedlagt en subsidiær Paastand.

Af Sagens Oplysninger fremgaar, at Citanten traadte i Underhandling om Købet af den ommeldte Ejendom med en Trediemand, hvem de Indstævnte havde bemyndiget til at virke for Ejendommens Salg, og hvem de i dette Øjemed havde forsynet med et trykt Hæfte, der bl. a. indeholdt Oplysninger om Ejendommens Prioritets- og Lejeforhold samt de af Ejendommen gaaende Skatter og Afgifter, og hvori

det angaves, at Skatterne udgjorde 908 Kr., hvortil kom 40 Kr. for Renovation og 40 Kr. for Skorstensfejning foruden et Bidrag til Brandvæsenet, hvis Størrelse ikke var nærmere angivet. Den 28 Maj 1910 indgav derpaa Citanten Tilbud om at overtage Ejendommen for en Købesum af 77,500 Kr. paa visse nærmere angivne Vilkaar, hvorhos det i Tilbudet hedder:

»Mit Tilbud er kun forbindende for mig, saafremt der, som mig opgivet, af Ejendommen aarlig gaar en Lejeindtægt af 6464 Kr. og at de aarlige Afgifter og Skatter kun andrage 988 Kr. . . .«

Da Parterne imidlertid ikke naaede til Enighed om Salget, blev Forhandlingerne desangaaende afbrudte, men — som det maa antages — i Juli Maaned s. A. forespurgte Citanten derpaa, om Ejendommen kunde købes for 79,000 Kr. med 8000 Kr.s Udbetaling, hvilken Henvendelse de Indstævntes juridiske Konsulent, der tillige var Medlem af Selskabets Bestyrelse, remitterede med følgende Paategning:

»Ja! og iøvrigt efter tidligere Tilbud.«

Der oprettedes nu Slutseddel mellem Parterne, hvorefter Skødet udfærdigedes og underskrevet den 15 August, idet Citanten samme Dag ved sin Underskrift anerkendte Rigtigheden af en Opgørelse angaaende Fordelingen mellem Køber og Sælger af Ejendommens Indtægter og Udgifter pr. 15 August 1910, derunder af Skatter og Afgifter, hvilken Opgørelse alt forinden Skødets Underskrift havde været tilstillet Citanten til Gennemsyn. Paa den nævnte Opgørelse findes de mellem Parterne omprocederede Ydelser anførte med deres halvaars- eller fjerdingaarsvis forfaldne Beløb, hvorimod der ikke findes nogen særlig Beregning af det helaarlige Totalbeløb. En Udregning af dette paa Grundlag af de i Opgørelsen anførte Summer vil imidlertid udvise, at de aarlige Ydelser skulde udgøre 1250 Kr. 57 Øre, medens Citanten som nævnt her under Sagen har opgjort Aarsbeløbet til 1136 Kr. 51 Øre, hvorved bemærkes, at denne Difference væsenlig skyldes en forskellig Beregning af Bidragene til Dagrenovation og Skorstensfejning.

Ved den nævnte af Citanten godkendte Opgørelse, der har foreligget ved Handelens endelige Ordning, findes han at være sat i behørig Kundskab om Størrelsen af de paa Ejendommen hvilende Skatter og Afgifter. Da han nu ved en Gennemgang af Opgørelsen maatte kunne have overbevist sig om, at de aarlige Ydelser beløb sig til 1250 Kr. 57 Øre, kunde han herefter ikke længere have Føje til at henholde sig til den ham paa et tidligere Stadium af Salgsforhandlingerne forelagte Opgørelse, hvor Ydelserne fejlagtig var opgjorte til 988 Kr. aarlig, hvorved navnlig bemærkes, at Citanten, efter at den berigtigede Opgørelse var ham forelagt og af ham akcepteret, ikke kunde bygge Noget paa, at de Indstævnte ved deres ovenciterede Paategning havde henvist til det først indgivne Tilbud af 28 Maj 1910, idet de ikke derved specielt akcepterede Citantens Forbehold med Hensyn til Størrelsen af Skatter og Afgifter, hvorefter Paategningen ikke kan anses at have indeholdt nogen Garantierklæring med Hensyn til disses Størrelse, om hvilken der ikke heller iøvrigt foreligger nogen

Garanti fra de Indstævntes Side. Idet de Indstævnte som Følge af det Anførte ikke kunne anses pligtige at svare Citanten Erstatning, ville de være at frifinde, hvorhos Citanten vil have at godtgøre dem Sagens Omkostninger med 75 Kr.

Torsdag den 30 Oktober.

Nr. 296. Aktieselskabet **Københavns Grundejerbank**
(Møldrup)

mod

Kammerjunker, Intendant Wildenradt (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Bankens Erstatningsansvar overfor Indstævnte i Anledning af nogle i en Indbydelse til Tegning af nye Aktier indeholdte Urigtigheder.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Juni 1913: De Indstævnte, Akts. Københavns Grundejerbank, bør til Citanten, Kammerjunker, Intendant Wildenradt, betale de paastævnte 4791 Kr. 20 Øre med Renter deraf 4 pCt. aarlig fra den 14 Februar 1908 til den 21 Januar 1913 og 5 pCt. aarlig fra den sidstnævnte Dato, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger med 150 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Københavns Grundejerbank, til Indstævnte, Kammerjunker, Intendant Wildenradt, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Oktober Maaned 1906 udstedte de Indstævnte, Akts. Københavns Grundejersbank, en Indbydelse til Tegning af nye Aktier i nævnte Bank. Tegningsprisen var 118 pCt. I Begyndelsen af Februar 1908 standsede Banken sine Betalinger, og i April s. A. paabegyndte en dertil nedsat Kommission en kriminel Undersøgelse af, hvem Ansvarer for Udstedelsen af den ovennævnte Indbydelse til Aktietegning paahvilede. Ved Højesteretsdom af 29 November 1910 blev Bankens Direktører ansete efter Straffelovens § 257 for imod bedre Vidende at have i den ovennævnte Aktietegningsindbydelse fremsat flere væsenlige Urigtigheder, og ved tre Højesteretsdomme i civile Sager af 1 December 1910, 11 Marts og 5 November 1912 er statueret, at Personer, der havde tegnet sig for nye Aktier, og for hvem de nævnte vildledende Oplysninger havde været medbestemmende ved Tegningen, havde Krav paa Handelens Tilbagegang og Tilbagebetaling af de Beløb, som de havde udredet i Henhold til Tegningen.

Under nærværende Sag har Citanten, Kammerjunker, Intendant Wildenradt, anbragt Følgende:

Gennem Vekselerer-Firmaet Johannes Henriques & Co. tegnede han i Henhold til fornævnte Indbydelse 5000 Kr. nye Aktier i Grundejersbanken, for hvilke bemeldte Firma for hans Regning i Tiden fra 30 Oktober 1906 til 1 Februar 1907 betalte Banken ialt 5910 Kr. 77 Øre. Dette Beløb (med paaløbne Renter) indbetalte Citanten den 3 Juni 1907 til Firmaet og fik af dette udleveret Imterimsbeviserne Nr. 570 og 571, hvert lydende paa 1000 Kr., og Nr. 1594, lydende paa 3000 Kr. Aktier. Den 14 Februar 1908 solgte Citanten gennem Firmaet de tegnede Aktier til følgende Kurser:

3000 Kr. til Kurs 27 pCt.	810 Kr.
2000 » - » 28 pCt.	560 »
	1370 Kr.
med Fradrag af Provision	5 »
	altsaa for . . 1365 Kr.

Idet Citanten gør gældende, at han ved den fra Bankens Side udviste Svig er bleven forledet til at tegne de nye Aktier, og at de Indstævnte derfor ere pligtige at erstatte det ham derved paaførte Tab, opgør han dette saaledes:

Det Banken betalte Beløb	5910 Kr. 77 Øre
med Tillæg af Renter heraf 4 pCt. aarlig fra den	
1 Februar 1907 til den 14 Februar 1908 . .	245 » 43 »
	tilsammen . . . 6156 Kr. 20 Øre
med Fradrag af de ved Salget indkomne	1365 » 00 »
	altsaa Tab . . . 4791 Kr. 20 Øre

Han paastaar derfor de Indstævnte dømte til at betale bemeldte 4791 Kr. 20 Øre tilligemed Renter deraf 4 pCt. aarlig fra den 14 Februar 1908 til Forligsklagens Dato den 21 Januar 1913, og 5 pCt. aarlig fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte paastaa sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Uanset de Indstævntes Benægtelse findes der efter det Foreliggende ikke Grund til at betvivle, at de ovennævnte Interimsbeviser ere komne Citanten i Hænde i Henhold til den af det paagældende Vekselererfirma for hans Regning skete Aktietegning, og ej heller, at han derefter har haft Beviserne i sin Besiddelse til den 14 Februar 1908 og paa denne Dag ladet dem realisere til de af ham angivne Kurser. Idet der endvidere maa gaas ud fra, at de af Bankens Direktion i Indbydelsen fremsatte villledende Oplysninger have været i alt Fald medbestemmende for Citanten ved Aktietegningen, maa der gives ham Medhold i, at den af Direktionen saaledes udviste Svig efter almindelige Rets-Grundsætninger maa give ham Krav paa at blive holdt skadesløs af Banken, forsaavidt der som Følge af Svigen er paaført ham Tab.

Naar de Indstævnte herimod have anbragt, at Citanten ved den 14 Februar 1908 at sælge de tegnede Aktier har afskaaret sig fra at gøre Ansvar gældende mod Banken, bemærkes, at han ikke kan antages dengang at have vidst eller burdet se, at der forelaa Forhold, som berettigede ham til at drage Banken til Ansvar eller kræve Handlens Tilbagegang, og der kan derfor ikke gives de Indstævnte Medhold i den anførte Betragtning.

Hvad endelig angaar Beregningen af Citantens Tab, have de Indstævnte villet gøre gældende, at Bankens Aktier paa senere Tidspunkter have staaet i betydeligt højere Kurs, end Tilfældet var i Midten af Februar 1908, og at Citanten derfor har handlet urigtigt ved at realisere sine Aktier netop paa det Tidspunkt. Hertil kan der dog ikke tages Hensyn, allerede fordi de Indstævnte intet have anført, hvoraf det kan sluttes, at Citanten paa Salgstiden har kunnet forudse de senere højere Kurser.

Idet Citantens Tabsopgørelse herefter vil være at lægge til Grund, vil der i Henhold til det Anførte være at give Dom efter hans Paa-stand, dog at Sagens Omkostninger bestemmes til 150 Kr.

Færdig fra Trykkeriet den 13 November 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 37.

Torsdag den 30 Oktober.

Nr. 391. Højesteretssagfører Winther
mod

Jens Peder Christensen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Sædelighedsforbrydelser imod sine to Døtre.

Vordingborg søndre Birks Ekstrarets Dom af 19 Juli 1913: Arrestanten Jens Peder Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 6 Aar, hvorhos han bør udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Justitsraad Schwensen, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Strange, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 September 1913: Arrestanten Jens Peder Christensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 6 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne M. A. Meyer og Tegner, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be taler Tiltalte Jens Peder Christensen til Højesterets sagførerne Winther og Dietrichson 50 Kroner til hver

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Jens Peder Christensen, der er født den 17 April 1878

og som tidligere har været anset ved Højesterets Dom af 18 Maj 1904 efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, og efter sidstnævnte Paragrafs 1ste Stykke med Forbedringshusarbejde i 5 Aar, sat under Tiltale for Sædelighedsforbrydelser mod hans to Døtre, Dagny Malvina, født den 5 December 1901, og Sigrid Dorthea, født den 20 Oktober 1903.

Arrestanten, der er Arbejdsmand, indgik den 20 September 1901 Ægteskab med Hansine Christine, født Hansen, med hvem han har avlet ialt 5 Børn, deriblandt fornævnte 2 Døtre.

Fornævnte Dagny har forklaret, at Arrestanten 3 Gange har stukket sit Lem ind mellem Benene paa hende, saa at det gjorde meget ondt, og der hver Gang »kom noget Vaadt fra ham der, hvor han rørte ved hende«. De to første Gange — nemlig, som det maa antages, den 14 November 1910 og den 8 Marts d. A. — skete det om Dagen, medens hendes Moder var fraværende fra Hjemmet; den sidste Gang var Natten mellem den 8 og 9 Marts d. A., da Arrestanten lagde sig ovenpaa hende i den Seng, hvori hun og hendes Søster, Sigrid, laa. Hun skreg under Arrestantens Behandling; men han truede hende med Prygl, hvis hun sagde til sin Moder, hvad han havde gjort. Hun vil engang i afvigte Efteraar, nemlig Morgenen efter sin Fasters Bryllup, have set Arrestanten bære sig ad paa samme Maade overfor Sigrid, der da græd, og Sigrid har efter hendes Forklaring nogle Gange fortalt hende, at Arrestanten havde behandlet hende som anført.

Sigrid har forklaret, at Arrestanten mange Gange har behandlet hende paa samme Maade som af Dagny forklaret og truet hende med Prygl, hvis hun fortalte noget derom til Moderen. Ved den af Dagny omfinklede Lejlighed i Efteraaret 1912 førte Arrestanten — som da var afklædt — hende fra den Seng, hvori hun laa med Dagny, over i sin egen; men iøvrigt har han udvist det ommeldte Forhold, naar hun — hvad der bestandig var Tilfældet indtil April f. A. og senere af og til hændte — delte Seng med ham. Hun har hverken kunnet angive, naar Arrestanten første Gang behandlede hende som anført, eller naar det sidste Gang fandt Sted, men mener, at det sidste Gang skete flere Maanedre før hans Anholdelse, den 10 Marts d. A. Hun har bekræftet, at Arrestanten Natten mellem den 8 og 9 s. M. i Børnenes Seng lagde sig ovenpaa Dagny, der saa græd, og at han en Eftermiddag — efter det iøvrigt Oplyste: den 8 s. M. — tog Dagny, der herved gav sig til at græde, ind i Soveværelset, hvorfra hun kort efter kom tilbage med Benklæderne hængende nede om Benene og seende forgrædt ud.

Ved en den 10 Marts d. A. foretagen Lægeundersøgelse fandtes ingen Tegn paa friske Læsioner af Børnenes Kønsele; men vestibulum var hos begge udvidet, og Slimhinden i Bunden heraf hos Dagny foldet og injiceret og hos Sigrid ret injiceret. Hymen kunde hos Førstnævnte, men ikke hos Sigrid, passeres af en Fingerspids uden Anvendelse af Vold. Den om Undersøgelsen samme Dag afgivne Erklæring slutter med at udtale: »Det synes efter Undersøgelsen at fremgaa, at begge Pigebørnene i Løbet af længere Tid have været Genstand for Samleje-forsøg, idet Penis har været ført ind i de ydre Kønsele, at muligvis Penis hos den ældste har været trængt helt ind i Vagina, og Samlejet saaledes fuldstændig fuldført, kan næppe benægtes.«

Arrestanten har benægtet at have udvist det ham paasigtede Forhold, idet han i alt Fald ikke vil have bevaret nogen Erindring om at have gjort sig skyldig heri. Med Hensyn til denne Modifikation i hans Benægtelse har han til Retsprotokollen erklæret, at »han vel ikke tør sige, at han paavirkes anderledes af Spiritus end andre Mennesker, men at han dog bestemt ved, at han mange Gange, naar han har været stærkt beruset, ikke senere har erindret, hvad han har foretaget sig i den berusede Tilstand.«

Ifølge de af Arrestantens Nærmeste afgivne Forklaringer maa det antages, at han er meget forfalden til Drik.

I en i Anledning heraf tilvejebragt Erklæring af 23 April d. A. udtaler Distriktslæge Fogh bl. a. Følgende om Arrestanten:

»Han ser nu ud som en sund og rask Mand midt i Trediverne; der er ingen synlige Tegn paa Alkoholisme og ingen Tegn paa nogen aandelig Svækkelse eller Abnormitet.

Han mener selv, at han kan huske, hvad han har foretaget sig, naar han har været fuld, og baade af Akterne og af hans egne Forklaringer til mig fremgaar det, at han baade ved hans natlige Besøg hos Pigen Frida og ved hans Besøg hos Arbejdsmand Carl Anton Petersens Børn godt har vidst, hvad der er foregaaet, idet han hævder, at der er Fejl i Sigtelsens Detailler. Da han desuden hverken ved Arv eller ved forudgaaende Sygdom er disponeret, er der Intet, der tyder paa, at han lider af den saakaldte »patologiske Rus« med paafølgende fuldstændig Erindringstab.

Det kan efter det i Akterne Oplyste ikke antages, at han hver Gang, han havde udført de Sædelighedsforbrydelser, som han sigtes for, har været saa »døddrukken«, at han af den Grund Intet kan huske«.

Retslægeraadet har derhos i en under Sagen fremlagt Erklæring af 24 Maj d. A. udtalt, at det, efter hvad der foreligger oplyst, ikke kan antages, at Arrestanten ved Begaaelsen af de paagældende forbryderske Handlinger paa Grund af overdreven Nydelse af Spiritus har været i en saadan Tilstand, at hans Forklaring om Intet at erindre om det Passerede kan være rigtig.

Begge Arrestantens fornævnte Døtre faar fra Skolen det Vidnesbyrd, at de ere under almindelig Begavelse, nærmest svagt begavede, men vise en god Opførsel i Skolen, og at man der aldrig har haft Lejlighed til at nære den mindste Tvivl om deres Sanddrthed. Fremdeles er der trods anstillet Undersøgelse i saa Henseende Intet fremkommet, der kunde tyde paa, at de have staaet i utugtig Forhold til eller været Genstand for seksuel Overlast fra Andre end Arrestanten. Hermed stemmer, at Børnenes Kønsele ved en den 28 Maj stedfunden fornyet Lægeundersøgelse syntes at naturligere Udseende end ved den ovennævnte, samtidig med Arrestantens Anholdelse anstillede Undersøgelse, idet der den 28 Maj — hvad ifølge Lægens Udtalelse af 4 Juni kan skyldes de forløbne 2½ Maaneders Ro — hverken fandtes den ovennævnte paafaldende Udvidelse af vestibulum eller nogen Injection af Slimhinden, og at Børnenes Fremtræden i Skolen ifølge en af vedkommende Lærer afgiven Erklæring maa an-

tages i Tiden efter Arrestantens Anholdelse at have tabt et Præg af Frygtsomhed, som tidligere hvilede over dem. Idet endelig Rigtigheden af den mod Arrestanten rettede Sigtelse bestyrkes dels ved, at der, som nævnt, tidligere er overgaaet ham Straffedom for Voldtægt og uterligt Forhold, dels særlig ved, at to af hans Søstre, nemlig Hanne Marie Carlsen, født 1891, og Laura Jensine Kirsten Sofie Petersen, født 1888, have forklaret, Førstnævnte — edelig — at hun som Barn er bleven voldtaget af Arrestanten og derhos har været Genstand for i alt Fald et mislykket Voldtægtsforsøg fra hans Side, og Sidstnævnte, at han før hendes fyldte 14de Aar har i beruset Tilstand behandlet hende uterligt, findes der, om end Arrestanten ogsaa overfor de nysnævnte Sigtelser — for hvis Vedkommende han ifølge Justitsministeriets Bestemmelse ikke er sat under Tiltale — har fastholdt i alt Fald ikke at kunne erindre at have haaret sig saaledes ad, ved alt det Anførte at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ovenfor beskrevne Forhold mod sine Døtre. Medens det dernæst efter det Oplyste ikke kan anses udelukket, at han har forøvet Forbrydelserne i en af Spiritus mere eller mindre paavirket Tilstand, afgiver det Foreliggende ingen Føje til at statuere, at denne har været af en saadan Art, at den kunde faa Indflydelse paa hans Tilregnelighed.

For det af Arrestanten i anførte Henseende udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens §§ 161 og 173, jfr. tildels § 46, disse Paragraffer sammenholdte med midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 3, med en Straf, der findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 6 Aar — — —. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 176, kfr. §§ 161 og 173, med Forbedringshusarbejde i 6 Aar og tilpligtet at betale Aktionens Omkostninger, være dels at forandre, dels at stadfæste.

Fredag den 31 Oktober.

Nr. 399. Højesteretsagfører Dietrichson

mod

Adolph Erik Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold imod sagesløs Person.

Randers Købstads Politirets Dom af 9 August 1913: Arrestanten Adolph Erik Jensen bør straffes med Tvangsarbejde i 3 Maaneder og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salærer 20 Kr. til Sagfører M. Christensen og 15 Kr. til Overretssagfører A. Th. Buhl. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 September 1913: Arrestanten Adolph Erik Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Adolph Erik Jensen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Randers Købstads Ekstraret indankede Sag tiltales Arrestanten Adolph Erik Jensen for Vold imod sagesløs Person.

Arrestanten er født den 21 November 1887 og har tidligere, foruden at han 13 Gange har været mulkteret for forskellige som oftest med Vold eller Beruselse forbundne Overtrædelser af Politivedtægten samt 8 Gange været straffet for Overtrædelse af Paalæg i Medfør af midlertidig Lov 1 April 1905 § 6, 1ste Stykke, været anset ved Randers Købstads Politirets Dom af 25 August 1904 for Overtrædelse af Tilhold om ikke at indfinde sig i sin Moders Hjem med en ifølge Lovgivningens Grundsætninger fastsat Straf af simpelt Fængsel i 6 Dage, ved Overrettens Dom af 8 Januar 1906 efter Straffelovens §§ 200 og 203, jfr. § 37 og midlertidig Lov af 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder, ved samme Rets Dom af 11 Juni s. A. efter Straffelovens § 203, jfr. midlertidig Lov 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, 2det Pkt., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, hvorhos det i Dommen bestemmes, at der vilde være at give Arrestanten Paalæg i Medfør af sidstnævnte Lovs § 6, 1ste Stk., for et Tidsrum af 3 Aar, ved Randers Købstads Ekstrarets Dom af 21 Oktober 1908 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 90 Dage, ved samme Rets Dom af 5 Juli 1909 efter Straffelovens § 203, jfr. midlertidig Lov 1 April 1905 § 1, 2det Stk., 2det Pkt., med Tvangsarbejde i 3 Maaneder, hvorhos det i Dommen bestemtes, at der vilde være at give Arrestanten Paalæg som ovenmeldt for et Aar, ved samme Rets Dom af 8 November 1910 efter midlertidig Lov 1 April 1905 § 1, 1ste Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 7 Uger, ved samme Rets Dom af 24 Marts 1911

efter samme Bestemmelse med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 7 Juli s. A. efter Straffelovens § 100 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved Overrettens Dom af 23 December f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage. Arrestanten har endelig 4 Gange vedtaget større Bøder for Voldsforbrydelser, de tvende Gange forøvede mod Politiet (Straffelovens § 100).

Den 20 Juni d. A. Kl. henad 11 Aften anmeldte Maskinarbejder Niels Villadsen i Randers til Politiet, at han kort forinden var bleven overfaldet af Arrestanten, idet han nærmere forklarede, at han havde staaet paa Gaden med sin Forlovede, Annine Jensen, da Arrestanten var kommen hen til dem og havde spurgt ham, om han vilde købe en Hat. Paa Villadsens afslaaende Svar bortfjernede Arrestanten sig lidt, men kom straks efter tilbage og rettede nogle uterlige Bemærkninger til Annine Jensen, hvem han derhos omfavnede, og da nu Villadsen bad Arrestanten om at passe sig selv, udskældte Arrestanten ham bl. a. for en beskidt, snottet Dreng, hvorpaa han, da Villadsen bemærkede: »Jeg har ikke været Dreng overfor Dem«, sprang ind paa ham og slog ham med knyttet Haand i venstre Øje. Efter Villadsens videre Forklaring væltede Arrestanten ham derefter om paa Gaden og lagde sig ovenpaa ham, hvor han blev liggende, indtil de Tilstedekomne fik Villadsen, hvis Straahat var bleven ødelagt, befriet. Rigtigheden af denne Forklaring maa Villadsen antages i det Hele at have godkendt i Retten, hvor han yderligere har udsagt, at han taltale Arrestanten med Adolph, da han ikke kendte ham under andet Navn, hvortil Arrestanten svarede, at hans Navn var Jensen, og at han, da Arrestanten, der imidlertid var bleven rasende, havde slaaet ham i Øjet, slog fra sig, og at det godt kan være, at han derved har ramt Arrestanten i Ansigtet.

Annine Jensen har edelig forklaret i alt Væsenligt overensstemmende med Villadsen, idet hun særlig har udsagt, at Arrestanten, hvem Villadsen forgæves søgte at faa til at forføje sig bort, trængte Villadsen op mod et Vindue, saa at han ikke kunde komme forbi, at Arrestanten efter at have udskældt Villadsen slog ham i Ansigtet, da han forsøgte at slippe fri for ham, og at hun derefter gik sin Vej og saaledes ikke var Vidne til det derefter Passerede.

Endelig har Slagtermester Thorvald Taanum edelig forklaret, at han den 20 Juni d. A. om Aftenen paa Randers Nørregade traf Arrestanten i Skænderi med en ung Mandsperson, som han havde trængt op mellem en Butiksrude og en Stentrappe, saa at han trods gentagne Forsøg ikke kunde komme bort, hvorhos Arrestanten flere Gange ytrede: »Jeg skal lære Dig, hvad det vil sige at kalde mig Dolle; mit Navn er Jensen«. Efter nogle Minutters Forløb gjorde den unge Mand, hvem en i Nærheden staaende ung Pige kaldte Niels, paany et Forsøg paa at slippe forbi Arrestanten, og denne tildelte ham da et Slag i Ansigtet, der gav Genlyd paa den anden Side af Gaden, og hvorved den unge Mand tumlede tilbage. Arrestanten traadte nu et Par Skridt tilbage ud paa selve Kørebanen, men den unge Mand fulgte efter ham og greb fat i ham, hvorpaa de begge tumlede omkuld, saaledes at Arrestanten kom til at ligge øverst. Arrestanten tildelte derpaa, saavidt Taanum saa, den unge Mand flere Slag, men Taanum traadte nu

til og skilte Arrestanten fra ham. Taanum har endvidere udsagt, at han ikke saa, at Villadsen ramte Arrestanten i Ansigtet, og at han heller ikke tror, at han gjorde det, da han nøje fulgte »Slagets Gang«.

Efter Villadsens Forklaring tilføjedes der ham ved Arrestantens Slag et »blaat Øje«; Partiet om det paagældende Øje var derhos stærkt ophovnet og misfarvet, og han var i det første Par Dage næppe i Stand til at se ud af Øjet. I et den 8 Juli d. A. afholdt Forhør har Villadsen erklæret, at han da ikke mere havde Men af Slaget. Villadsen har ikke nedlagt Erstatningspaastand under Sagen.

Annine Jensen har bekræftet, at Villadsens venstre Øje har været stærkt ophovnet i flere Dage, og at det utvivlsomt var en Følge af Slaget.

Arrestanten har vedholdende benægtet at have øvet Vold mod Villadsen, der efter Arrestantens Forklaring tværtimod har slaaet ham med knyttet Haand i Ansigtet.

Ved de afgivne Vidneforklaringer maa det imidlertid anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten ved den ovennævnte Lejlighed har slaaet Villadsen i Ansigtet og derved paaført ham den ommeldte Læsion. Han vil herefter for det af ham udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Mandag den 3 November.

Nr. 143. Fru Maren Stærk (Trolle)

mod

Ministeriet for offentlige Arbejder (Winther),

betræffende Spørgsmaalet om, hvilke Hensyn der burde tages ved Fastsættelse af en Ekspropriationssum.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juni 1912: De Indstævnte, Ministeriet for offentlige Arbejder paa Statskassens Vegne, bør for Tiltale af Citantinden, Fru Maren Stærk af Esbjerg, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

For Højesteret gaar Appellantindens Paastand alene ud paa at kendes berettiget til Erstatning efter Taksationskommissionens Bestemmelse for det Tab, hun efter sin Formening har lidt derved, at den ikke eksproprierede Del af hendes Ejendom ved den skete Ekspropriation er bleven skilt fra Havet.

Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellantinden have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellantinden, Fru Maren Stærk, til Indstævnte, Ministeriet for offentlige Arbejder, med 300 Kroner. Saa betaler Appellantinden og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Lov Nr. 93 af 30 April 1909 om Esbjerg Havns Udvidelse bestemtes det i samles § 2, at Ministeriet for offentlige Arbejder bemyndiges til efter Reglerne i Forordningen af 5 Marts 1845 at ekspropriere saadanne lidet bebyggede Arealer i og omkring Esbjerg, som det maatte være af Interesse for Staten at have Raadighed over.

Af den derefter nedsatte Ekspropriationskommission bestemtes det, at en nærmere betegnet Del af den Citantinden, Fru Maren Stærk af Esbjerg, tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 5 n og 3 b af Strandby under Esbjerg Købstads Markjorder og Matr. Nr. 2 b af Esbjerg Købstads Bygrunde, skulde eksproprieres. Efter at der ved Kommissionen for-gæves var søgt tilvejebragt Forlig om Erstatningen for det paagældende Areal, der udgjorde en ca. 50 Alen bred Strimmel Strandbred, blev Erstatningsspørgsmaalet af Kommissionen henvist til Taksation med Bemærkning, at der efter Kommissionens Anskuelse foruden Erstatning for det afgivne Areal vilde være at tildele Ejeren Erstatning for de af ham anbragte Badehuse med Broer efter disses nuværende Værdi, medens der ikke vilde kunne tilkendes Ejeren nogen Erstatning for Af-savnet af Adgang til Benyttelse af Stranden.

Taksationskommissionen fastsatte den 26 September 1910, efter at den havde modtaget Meddelelse fra Vandbygningsdirektøren om Ad-gangsforholdene fra den tilbageblevne Del af Ejendommen til den frem-tidige Vej paa det nye Havneterræn, Erstatningen for det eksproprierede Areal og for Badehusene m. v. til 13,000 Kr.

Under nærværende Sag har Citantinden, der paa den hende til-hørende Ejendom drev et Forlystelses- og Badeetablisement, »Esbjerg Tivoli« kaldet, paastaaet de Indstævnte, Ministeriet for offentlige Ar-bejder paa Statskassens Vegne, tilpligtede at betale hende udenfor det af Taksationskommissionen ansatte Beløb:

- 1) en særlig Erstatning i Henhold til Forordningen af 5 Marts 1845 § 11 for de paa det afstaaede Areal indrettede særlige Anlæg,

nemlig dels et Badeetablisement, der helt var indrettet paa og i Forbindelse med det afstaaede Areal, og har maattet nedlægges samtidig med dettes Ekspropriation, dels et Lystetablisement, forsaavidt som nemlig det rekvirerede Areal var anlagt som en Del af Lystetablisementet og det her skete Anlæg altsaa er eksproprieret,

- og 2) en særlig Erstatning i Henhold til den nævnte Forordnings § 12 for de særlige Tab uden for Grundens Værdi, som Citantinden har lidt, derunder navnlig Erstatning for den væsentlige Ødelæggelse af den tilbageblivende Del af Ejendommen og det paa denne drevne Lystetablisement, forsaavidt som Afskæringen af Adgangen til Stranden og Havet og Tilintetgørelsen af Udsigten over Havet fra Ejendommen o. s. v. væsentlig har forringet den tilbageblivende Del af Ejendommen og ganske har forandret det af Citantinden derpaa drevne Lystetablisements Karakter.

Erstatningsbeløbene har hun paastaet fastsat af uvildige Mænd, subsidiært af Taksationskommissionen. Hun har endelig paastaet sig tilkendt Rente 4 pCt. aarlig af det hende af Skønsmændene eller Taksationskommissionen tilstaaede Beløb fra den Dag, da Grundstykket stilledes til Entreprenørernes Raadighed, indtil Stævningens Dato den 23 Juni 1911 og 5 pCt. fra dette Tidspunkt samt Sagens Omkostninger.

De Indstævnte have med Bemærkning, at Taksationskommissionens Afgørelse maa anses som endelig, principalt paastaet Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring.

Forsaavidt Afvisningspaastanden ikke maatte blive taget til Følge, have de paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de gøre gældende, at der i alt Fald ikke tilkommer Citantinden Krav paa anden og mere Erstatning end den af Taksationskommissionen fastsatte.

Af Sagens Oplysninger, derunder et fremlagt Kort over Esbjerg Havns Udvidelse, fremgaar det, at Havneanlægget medfører Opfyldelse i betydelig Udstrækning af Søterritoriet ud for Citantindens Ejendom, og det maa saaledes antages, at Citantindens Adgang til Benyttelse af Stranden — endog bortset fra Ekspropriationen af den ovennævnte Strimmel af hendes Ejendom — under alle Omstændigheder maatte bortfalde ved Havneanlægget.

Da Staten maa være berettiget til paa den anførte Maade at disponere over Søterritoriet til Fordel for den i det Almenes Interesse anlagte Statshavn ved Esbjerg uden Hensyn til, om Ejerne af de tilstødende Ejendomme derved miste en hidtil bestaaende Adgang til Stranden, maa den ovenfor anførte vejledende Udtalelse fra Ekspropriationskommissionen til Taksationskommissionen om, at der ikke i den Anledning tilkommer Citantinden Erstatning, anses berettiget.

Da det af Sagens Oplysninger fremgaar, at Citantinden inden Taksationen har i en Skrivelse til Taksationskommission givet en udførlig Fremstilling af sit Erstatningsansvar*), hvorved specielt ogsaa de Momenter, hvorpaa hun støtter sine Krav her under Sagen, ere frem-

*) Skal formentlig være: Erstatningskrav.

stillede, findes det, uanset, at Taksationskommissionen ikke i særlige Poster har specificeret sin Værdiansættelse, ikke at kunne betvivles, at den af Kommissionen foretagne Ansættelse ikke blot indeholder en Afgørelse med Hensyn til Værdien af selve det eksproprierede Areal, men tillige en Afgørelse af samtlige de her under Sagen indtalte Erstatningskrav, forsaavidt disse efter det nys Anførte overhovedet kunne anses berettigede.

Idet der herefter maa gaas ud fra, at der ikke tilkommer Citantinden Krav paa yderligere Erstatning, ville de Indstævnte, hvis Afvisningspaastand ikke findes at kunne tages til Følge, være at frifinde i Overensstemmelse med deres subsidiære Paastand.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at op-hæve.

Tirsdag den 4 November.

Nr. 283. Toldassistent v. Wylich-Muxoll (Levy)

mod

Fru S. Ørnskow (Harboe),

betræffende Spørgsmaalet, om Appellanten staar i Gældsforhold til Indstævnte.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Maj 1913: Indstævnte, Toldassistent v. Wylich-Muxoll, bør til Citantinden, Fru S. Ørnskow, betale de paastævnte 1000 Kroner med Renter 5 pCt. aarlig fra den 14 September 1912, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Toldassistent v. Wylich-Muxoll, til Indstævnte, Fru S. Ørnskow, med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citantinden, Fru S. Ørnskow, der siden Aaret 1897 har levet i Ægteskab med fhv. administrerende Direktør for »Gefion«, Skandinavisk Sygeforsikring af 1896, Akts. Sofus Ørnskow, mellem hvilke Ægtefæller der bestaar sædvanligt Formuefællesskab, bortset fra, at det ved en mellem dem den 14 Februar 1909 oprettet, den 15 Marts s. A. allerhøjest konfirmeret og den 22 Marts s. A. tinglyst Ægtepagt blev bestemt, at Indbogenstande til Værdi 15,788 Kr., og alt hvad Hustruen »nu eller fremtidig maatte erhverve, være sig ved Arbejde, Gave eller paa hvilkensomhelst anden Maade«, skulde være hendes Særeje, har anbragt Følgende:

Indstævnte, Toldassistent v. Wylich-Muxoll, der ligesom hendes nævnte Mand var Medlem af en Sejlklub, hvor de traf hinanden og kom en Del sammen, og vidste, at hendes Mand paa den Tid var administrerende Direktør for nævnte Aktieselskab, omtalte for ham, at han gerne vilde have en lønnet Plads ved et saadant Selskab. Da der i Begyndelsen af Aaret 1909 forestod en Rekonstruktion af bemeldte Selskab og tillige Bestyrelsesskifte, henvendte hendes Mand, Ørnskow, der var Aktionær i Selskabet for 25,000 Kr. af de 80,000 Kr., der var tegnet, og mente ved egne og Venner og Bekendtes Stemmer at kunne besætte Formandspladsen i den nye Bestyrelse, sig til Indstævnte, forklarede ham alle Selskabets Forhold og foreslog ham at overtage Stillingen som Selskabets Formand. Da den daværende Bestyrelse som Betingelse for sin Fratræden havde stillet den Fordring, at Ørnskow skulde afsætte dens Aktier og ydermere skaffe en Tilgang af nye Aktier til Beløb af 40,000 Kr., var det nødvendigt, at den, der valgtes til Selskabets Formand, skulde overtage en Del Aktier, paa hvilke der blev forlangt en Indbetaling af 20 pCt. af det tegnede Beløb. Efter lange Konferencer og nøje Gennemgang af Selskabets Bøger og Regnskaber indvilligede Indstævnte i at tegne 5000 Kr. Aktier, naar han kunde blive Formand i Selskabet, hvis Løn var 50 Kr. maanedlig. Da Indstævnte imidlertid ikke havde de 1000 Kr. disponible, som skulde indbetales paa de tegnede Aktier, blev Aftalen, at Citantindens Ægtefælle foreløbig skulde udlægge Beløbet for Indstævnte og modtage det tilbage i maanedlige Afdrag paa 50 Kr. Paa det Tidspunkt, den ekstraordinære Generalforsamling skulde afholdes i Selskabet i April Maaned, havde Citantindens Mand imidlertid lidt saa store pekuniære Tab, at han ikke kunde udrede de 1000 Kr., hvorfor Citantinden paa hans Anmodning gik ind paa af sine Sparepenge at laane Indstævnte dette Beløb, hvormed Indstævnte efter Citantindens Anbringende blev gjort bekendt; Beløbet blev udbetalt Indstævnte paa den ekstraordinære Generalforsamling den 13 April 1909, hvor Indstævnte blev valgt til Formand for Selskabet. Da de stipulerede maanedlige Afdrag ikke ere blevne erlagte, har Citantinden anlagt nærværende Sag, hvorunder hun paastaar Indstævnte tilpligtet at betale de nævnte 1000 Kr. som ydet kontant Laan med Renter 5 pCt. aarlig fra den 13 April 1909, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har først fremsat den Indsigelse mod Søgsmålet, at det ommeldte Beløb 1000 Kr. maa antages at have henhørt til Ægtefællernes Fællesbo og være skænket Hustruen af Manden, hvilken Gave som ikke sket ved kgl. konfirmeret Ægtepagt i Henhold til Lov

Nr. 75 af 7 April 1899 § 25 maa anses for at være ugyldig, og at Citantinden som gift Hustru savner Kompetence til at indtale noget til Fællesboet hørende Beløb. Paa Grund heraf har han nedlagt Paastand paa, principalt, at Sagen afvises, og at der tilkendes ham Kost og Tæring, subsidiært, at han frifindes, og at Sagens Omkostninger tilkendes ham skadesløst.

Citantinden har imidlertid gjort gældende, at hun lige siden Aaret 1900 har haft Selverhverv, derunder Lotterigevinster paa Lodsedler, købte for selverhvervede Midler, og da dette Anbringendes Rigtighed bestyrkes ved det i Sagen Oplyste, og det i hvert Fald uimodsiget er anført af hende, at hun i længere Tid har haft Ansættelse paa ovennævnte Selskabs Kontor for en maanedlig Gage af 100 Kr., saa at hun vel kunde have opsparet de nævnte 1000 Kr. i Foraaret 1909, maa det efter alt Foreliggende, derunder at det efter det om hendes Mands økonomiske Forhold oplyste er uantageligt, at han paa nævnte Tidspunkt havde et saadant Beløb til Disposition, ved Sagens Paadømmelse gaas ud fra, at bemeldte Beløb af Citantinden er ydet af hendes Selverhverv, hvilket hendes Mand ogsaa har udtalt i en under Sagen fremlagt Erklæring. Der kan som Følge heraf ikke tages noget Hensyn til denne Indsigelse.

Indstævnte har dernæst til Støtte for sin Paastand om Frifindelse anført, at da han under Forhandlingerne med Ørnskow om Stillingen som Formand i det nævnte Selskab hørte, at det var en Betingelse for at opnaa denne Stilling, at han skulde tegne Aktier i Selskabet for 5000 Kr., hvoraf dog kontant skulde indbetales 1000 Kr., medens Resten kunde forlanges indbetalt, efterhaanden som Selskabet fik Brug for dem, erklærede han, at han saa slet ikke vilde have med Sagen at gøre, da han ikke vilde engagere sig med Penge. Ørnskow erklærede da, at den Side af Sagen skulde Indstævnte ikke bryde sig om, da han (Ørnskow) skulde indestaa ham (Indstævnte) for, at hans Forhold til Selskabet ikke skulde komme til at koste ham en Øre; det kontante Indskud vilde Ørnskow for egen Regning præstere, og Selskabet stod saa godt, at der ingen Udsigt var til, at der blev forlangt yderligere Indbetalinger; hvis dette skulde blive Tilfældet, vilde Ørnskow sørge for Erlæggelse af de i saa Henseende fornødne kontante Beløb. Indstævnte har derhos hævdet, at han først senere, som det maa antages efter Generalforsamlingen den 13 April 1909, fik Lejlighed til at efterse Bestyrelsesprotokollen og Selskabets Papirer, hvorved han erfarede, at Selskabet paa det paagældende Tidspunkt var fuldstændig insolvent, og at den daværende Bestyrelse derfor vilde lade det likvidere eller erklære det fallit.

Med Hensyn til Ørnskows Motiver til uden Vederlag at overlade Indstævnte de nævnte Aktier, har Indstævnte særlig anført Følgende:—

Da Citantindens Mand ved Selskabets Opløsning vilde miste sin vællønnede Stilling som Selskabets Direktør, og hans Aktier til Beløb 25,000 Kr. blive ganske værdiløse, var han meget interesseret i at faa Selskabet rekonstrueret. Den daværende Bestyrelse vilde imidlertid kun opgive Tanken om Selskabets Likvidation, naar Ørnskow inden en vis Tids Forløb kunde skaffe et bestemt Antal nye Aktionærer, idet Bestyrelsen, naar dette var sket, vilde nedlægge sit Mandat under Forudsætning af, at en Generalforsamling fritog de enkelte Medlemmer af

Bestyrelsen for Forpligtelsen til at yde nye kontante Indskud paa deres Aktier. Under disse Omstændigheder kunde Ørnskow meget vel staa sig ved at anvende de nævnte 1000 Kr. paa Sagens Ordning. Indstævnte har derfor hævdet, dels at han ikke har modtaget det paagældende Beløb, dels at det var en Gave og endelig, at det paagældende Indskud ikke er blevet ydet paa en saadan Maade, at deraf har kunnet opstaa nogen Tilbagebetalingspligt for ham.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Indstævnte, som det maa antages, før Generalforsamlingen fandt Sted den 13 April 1909, af Ørnskow modtog en af ham paa nævnte Aktieselskabs Vegne underskrevet, samme Dag dateret Interimskvittering, hvorved Selskabet erkendte af Indstævnte at have modtaget 1000 Kr. som udgørende 20 pCt. af det Beløb, som Indstævnte havde tegnet i nævnte Selskab, nemlig 5 Stkr. Aktier à 1000 Kr., hvilken Interimskvittering siden har været i Indstævntes Besiddelse. Da det er uomtvistet, at dette Indskud ikke er indbetalt af Indstævnte, men som anført maa antages at være sket ved Hjælp af Citantindens selverhvervede Midler, og da Formodningen efter det foreliggende maa være imod, at Citantinden har ydet Indstævnte, der ved den paagældende Lejlighed opnaaede Stillingen som Formand for Selskabet, med hvilken Stilling var forbundet en Løn af 50 Kr. maanedlig, dette Beløb som Gave, findes Citantindens Paastand at maatte tages til Følge, dog saaledes, at den paa-staaede Rentè først vil være at beregne fra Forligsklagens Dato den 14 September 1912, da Citantindens Mand i den af ham under Sagen afgivne Erklæring har udtalt, at Citantinden ikke forlangte Renter af sine Penge, hvorhos Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Nr. 417. Højesteretssagfører Henriques

mod

Peter Christian Baggesen (Def. Harboe),

der tiltales for Tyveri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 September 1913: Arrestanten Peter Christian Baggesen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Busch og Olsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens §§ 268 og 228.

Straffen vil efter disse Bestemmelser og under Hensyn til § 13 i midlertidig Straffelov af 1 April 1911 kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte, Peter Christian Baggesen, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Henriques og Harboe, 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peter Christian Baggesen, der tiltales for Tyveri og Falsk, er født den 21 November 1860 og ikke funden forhen straffet.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er han overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten, som i Sommeren 1913 blev antaget som Agent ved Livsforsikringsselskabet Jylland mod ugentlig Gage og Provision, udfærdigede i Juli Maaned samme Aar ved Udfyldning af Selskabets trykte Blanketter 3 Forsikringsbegæringer, som han falskelig underskrev med Navnene Otto Baggesen, Blikkenslager Peter Chr. Olsen og Marie Baggesen, hvorved han sigtede til sin Brodersøn, Otto Baggesen, Murer Peter Chr. Olsen og sin Broderdatter, Frøken Marie Baggesen. Begæringerne, der angik Forsikringssummer af ialt ca. 2200 Kr. og var daterede den 14 Juli 1913, afleverede han derpaa til Selskabet og fik af dettes Overinspektør udbetalt Provision 24 Kr. 40 Øre, hvoraf Arrestanten dog betalte Indskud og Præmie af de paagældende Forsikringer, ialt 6 Kr. 10 Øre.

I Tiden fra den 16 til den 24 Juli 1913 frastjal han i 3 Gange sin Logiværtinde, Enke Hansine Madsen, fra en uafloaset Puf i det af Arrestanten lejede Værelse nogle Gardiner m. m. til Værdi ialt 15 Kroner.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 268 og 228 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 361.

Højesteretssagfører Bache

mod

Harald Frederik Nielsen (Def. Henriques),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 August 1913: Arrestanten Harald Frederik Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Krabbe og Bang, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger findes uden Betydning, kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Harald Frederik Nielsen til Højesteretssagførerne Bache og Henriques 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Harald Frederik Nielsen, der tiltales for Tyveri, er født den 7 Juli 1878 og tidligere ved Dom anset: ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 5 Februar 1912 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage og ved Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Januar 1913 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, hvilken Straf var udstaaet den 19 Marts d. A.

Han har derhos i Tiden fra 24 September til 9 Oktober f. A. og fra 25 Oktober til 4 November f. A. været arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre som sigtet for Tyveri, men Undersøgelserne sluttedes uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 20 Marts d. A. om Formiddagen lod Jungmand Ingvald Nielsen ombord paa et i Frihavnen liggende Sejlskib Arrestanten anholde, idet han sigtede ham for Tyveri af en ham tilhørende Jakke og Vest, der havde ligget i en uafloaset Kiste i et uafloaset Lukaf paa Skibet.

Anmelderen har under Ed forklaret, at han, der ved den anførte Tid opholdt sig paa Dækket, der traf Arrestanten iført Jakken og Vesten under sit eget Tøj. Efter at have sikret sig, at Jakken og Vesten savnedes i hans Kiste, indhentede Anmelderen Arrestanten, der

var kommen i Land, og affordrede ham Tøjet, hvilket Arrestanten, der paastod, at han havde købt Tøjet af Stewarden ombord for 2 $\frac{1}{2}$ Kr., saa afleverede og fjernede sig; da Anmelderen derefter troede, at ogsaa hans Benklæder var stjaalne, hvilket senere viste sig ikke at være Tilfældet, løb han efter Arrestanten og lod ham anholde.

Arrestanten har forklaret, at han, da han ved den anførte Tid stod i Frihavnen og saa paa Skibet, blev tiltalt af en af Besætningen, formentlig Kokken, der tilbød ham en Jakke og Vest tilkøbs for 2 $\frac{1}{2}$ Kr., han gik saa ombord og var med Sælgeren inde i et Lukaf, hvor han fik Tøjet udleveret og trak det paa udenpaa sin egen Jakke og Vest og hængte sin Overfrakke løst over Skuldrene; efter at have forladt Skibet blev han antastet af Anmelderen og fulgte godvillig med tilbage til Skibet for at retfærdiggøre sig, men saa da intet til Sælgeren.

Arrestanten har haft Lejlighed til at tage Skibets Besætning i Øjesyn, men har erklæret, at ingen af dem var Sælgeren.

Ingen af den ombordværende Del af Besætningen har bemærket Arrestanten om Bord, fraset Anmelderen og 1ste Styrmand Lynd, hvilken sidste har forklaret, at han mødte Arrestanten i Nedgangen til Agterkahytten, hvor Arrestanten spurgte efter Kaptajnen, men da Arrestanten var synlig beruset, paabød han ham straks at forlade Skibet; om sit Møde med Styrmanden vil Arrestanten intet kunne huske. Nogen anden fremmed er ikke af de Folk, der var ombord, set der, og særlig var der paa Grund af Regnvejr ingen Arbejdsfolk ombord.

Skibets Steward, Johan Andersson Jelling, har edelig forklaret, at han intet har set til Arrestanten, end mindre givet ham Tøjet.

Arrestanten var ved Anholdelsen noget paavirket af Spiritus, men efter det oplyste dog ikke mere, end at han vidste, hvad han gjorde.

Arrestanten, som under Arrestopholdet har gjort 2 Selvmordsforsøg, har været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i Erklæring af 22 Juni d. A. har udtalt, at Arrestanten efter det oplyste er hengiven til Drik og derved socialt sunken ned og derved kommen ind paa Forbryderbanen, at hans noget exalterede Væsen og den Skiften i Stemning, som er iagttaget under hans Fængselsforhold, kunde vække Formodning om, at der til Grund for hans Drikkeri kunde ligge en let periodisk Stemningssygdom (af cirkulær Natur), men at det vel maa antages, at hans Stemningsalteration kun er at opfatte som en Karakterejendommelighed hos ham.

Arrestanten findes herefter at maatte anses som fuldt tilregnelig.

Under Hensyn til Arrestantens Besiddelse under de anførte Omstændigheder af det nævnte Tøj, der er vurderet til ialt 20 Kr. og som er bevist at være Anmelderen tilhørende, til Usandsynligheden af Arrestantens Forklaring og til hans Fortid — hvorved bemærkes, at han under Undersøgelsen i September 1912 havde tilstaaet sig skyldig

Færdig fra Trykkeriet den 20 November 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 38.

Tirsdag den 4 November.

i Tyverier fra Skibe og under Undersøgelsen i Oktober f. A. var sigtet for Tyveri af en Cykle, som han paastod at have købt af en Ube kendt — findes det uden Betænkelighed at anse Arrestanten som skyldig i Tyveri af Tøjet, og han vil herefter være at anse efter Straffelovens § 230 I, jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

Torsdag den 6 November.

Nr. 328.

Højesteretssagfører Winther

mod

Oluf Martin Larsen (Def. Bache),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 207 og Automobilloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Juni 1913: Tiltalte Oluf Martin Larsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned og for et Tidsrum af 5 Aar fra denne Doms Afgivelse at regne have Retten til at føre Automobil forbrudt samt have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Schmidt og Kaae, 20 Kr. til hver. Saa bør og Tiltalte og Aktieselskabet Taxamotorkompagniet en for begge og begge for en inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale i Erstatning til Fru Johanne Christine Agerskov, født Bailum, 8500 Kr. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge de Højesteret forelagte efter den indankede Doms Afgivelse tilvejebragte Oplysninger, derunder en af Overlæge Dr. med. Wimmer den 10 September d. A. afgiven Erklæring, maa

det antages, at Fru Agerskovs Tilstand, om end noget bedret, dog ikke da var undergaaet væsentlige Forandringer siden Overlæge Wimmers i Dommen omtalte Undersøgelse af hende i Februar d. A. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Erstatningen til Fru Agerskov findes at burde nedsættes til 6000 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen bestemmes til 6000 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Oluf Martin Larsen, til Højesteretssagførerne Winther og Bache 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Oluf Martin Larsen tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 207 og Automobilloven.

Han er født den 19 Juli 1885 og ikke funden forhen straffet ved Dom.

Derimod har han mange Gange ved Rettens Afdelinger for offentlige Politisager vedtaget Bøder, bl. a. den 4 November 1912 og den 13 Januar d. A., henholdsvis 25 Kr. og 20 Kr. for Overtrædelse af Automobilloven af 18 April 1910, henholdsvis § 23 og § 22.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Natten mellem den 24 og 25 September 1912 Kl. godt 1 kørte Tiltalte den Aktieselskabet Taxamotorkompagniet tilhørende Motordroske K 1177 ad Nørrebrogade fra Byen med Læderhandler Rudolph Agerskov og dennes Hustru, Johanne, født Bailum, som Passager. Udfør Frederik den VII.s Gade stødte han sammen med den Aktieselskabet »Alf« tilhørende Motordroske K 1220, der af Chauffør Chr. Johansen blev kørt fra sidstnævnte Gade ud i Nørrebrogade med Sving ind imod Byen.

Ved Sammenstødet væltede den af tiltalte kørte Droske, og Fru Agerskov blev slynget ud af Vognen og kom til at ligge under denne; hun blev derpaa kørt til Kommunehospitalet, hvor hun blev indlagt og taget under Behandling for Saar paa og Brud af højre Overarm samt Kontusioner af Kranieben og Ansigt.

Med Droske K 1220 var 4 Passagerer, af hvilke Handelsmand Oscar Svendsen havde Plads ved Siden af Chaufføren; han blev ved Sammenstødet slynget ud gennem Chaufførens Forglas, der var 6 à 7 mm tykt Spejlglas og kom til at ligge paa Gaden. Herved fik han forskellige Læsioner i Ansigtet og Munden samt en Læsion af venstre Skinneben. Han blev bragt til Kommunehospitalet og taget under Behandling paa Skadestuen, hvorfra han blev dimitteret, senere blev han i godt 3 Uger behandlet paa Hospitalets Poliklinik.

Ved Sammenstødet ramte Forvognen paa det af tiltalte førte Automobil det venstre Baghjul paa Vognen K 1220. Nørrebrogades

Kørebane har paa det omhandlede Sted en Bredde af 12 Meter 73 cm. Sammenstødet skete i en Afstand af 7 Meter 18 cm fra den paa Tiltaltes højre Haand værende Grænse af Kørebanen.

Tiltalte har erkendt, at han ved den paagældende Lejlighed kørte med en Fart af mindst 3 Mil i Timen, og at han ikke veg til Side for den anden Motordroske, uagtet der intet var til Hinder for, at han kunde være vegen til Side for denne, men han opdagede denne saa sent, at der ikke blev Tid til at vige.

Chauffør Johansen har forklaret, at han kørte fra Frederik den VII.s Gade ind paa Nørrebrogade i langsom Fart og i stor Bue til venstre. Han havde, allerede da han kom til Hjørnet af Nørrebrogade, set den anden Vogn komme kørende imod ham ca. 70 à 80 Meter borte i temmelig stærk Fart, men Føreren sagtnede ikke Farten og gjorde intetsomhelst for at undgaa Paakørselen.

Iøvrigt har de nedennævnte Vidner afgivet følgende Forklaringer:

Politibetjent Nr. 208, Levring, har forklaret, at han patrouillerede paa Fortovet paa Nørrebrogade i Retning mod Runddelen og befandt sig omtrent midtvejs mellem Hjørnet af Meinungsgade og Frederik den VII.s Gade, da tiltalte bagfra kørte forbi ham. Han havde, da han just var passeret over Meinungsgade, set Vognen K 1220 komme kørende i jævn langsom Fart frem paa Nørrebrogade fra Frederik den VII.s Gade i stor Bue til venstre; der var intet som helst, der forhindrede Tiltalte i at vige til højre, men han holdt sin Fart lige ud og paakørte den anden Vogn, havde han blot veget en halv Alen, vilde han være bleven klar af denne. Da Tiltalte kørte forbi Vidnet, sad han med bøjet Hoved og saa ned i Stedet for at se ligefrem, og Vidnet havde derfor det Indtryk, at tiltalte først blev opmærksom paa den anden Droske, da det var for sent at vige eller standse.

Sporvognskonduktør Edvard Høyer har forklaret, at han, som ved den omhandlede Lejlighed paa Fortovet paa Nørrebrogade ved Hjørnet af Frederik den VII.s Gade havde købt fra en paa Hjørneejendommen hængende Automat, hørte stærke Automobilsignaler, vendte sig om og saa lige ud for sig Tiltalte komme kørende i det Vidnet nærmeste Spor med det højre Hjul lidt uden for dette. I det samme bemærkede han det andet Automobil, der var svinget i stor Bue ind i Nørrebrogade fra Frederik den VII.s Gade i almindelig Fart. Tiltalte, der efter Vidnets Mening ikke kørte i usædvanlig stærk Fart, undlod at vige til højre og paakørte den anden Droske, hvis venstre Baghjul befandt sig i Sporet og blev ramt. Tiltalte bremsede voldsomt umiddelbart forinden Paakørselen.

Bud Aage Stenderup, som kom gaende fra Runddelen paa Nørrebrogades Fortov langs Husrækken, har forklaret, at han, da han knap var naaet til Hjørnet af Frederik den VII.s Gade, saa Droske K 1220 komme kørende fra denne Gade ind paa Nørrebrogade i stor Bue til venstre og i langsom Fart. Da den var naaet med sit Baghjul omtrent hen over det Vidnet nærmeste Spor, blev den paakørt af den af Tiltalte førte Vogn, som Vidnet, samtidig med at han havde set Vognen K 1220 køre frem, havde set komme kørende omtrent ved Meinungsgade. Tiltalte kørte i samme Spor med de højre Hjul lidt udenfor dette efter Vidnets Mening i meget stærk Fart, og han veg ikke en Smule til Side for den anden Vogn.

Endelig har fornævnte Handelsmand Oscar Svendsen forklaret, at da Vognen K 1220 var kommen et Stykke frem paa Nørrebrogade, saa han Tiltalte komme kørende i stærk Fart syd for Meinungsgade, fortsætte sin Bane og uden at vige paakøre den førstnævnte Vogn.

Begge Chauffører har fastholdt, at de har givet Signal, Johansen forinden han kørte om Hjørnet af Nørrebrogade, Tiltalte forinden han naaede Frederik den VII.s Gade. Hulda Nicoline Hansen, Christensens Enke, har forklaret, at hun har hørt, at Johansen gav Signal to Gange, forinden han kom til Hjørnet.

Fru Agerskov henlaa paa Kommunehospitalet indtil den 13 Oktober f. A. og har derefter været under Behandling af Overlæge E. Tscherning, der i en den 9 Februar d. A. dateret Erklæring bl. a. har udtalt, at hendes højre Albues Bøjningsbevægelser er indskrænkede til omtrent $\frac{1}{4}$ af de normale, Skulderens Bevægelser indskrænkede, saa at Løftning kun kan foretages i ca. $\frac{2}{3}$ af den normale Udstrækning; der er Svaghed og Muskelsvind i hele Armen. Alt i alt har dennes Tilstand været i jævn Bedring, om den nu er paa sit endelige Standpunkt, kan ikke siges.

I højre Side af Hovedet er Hævelse af Overkæbepartiet i Omegnen af højre Hjørnetand. Følemangel i Omraadet af Ansigtets store Følenerves 1ste og 2den Gren (medens 3dje Gren er urørt), Nervesmerter i højre Side af Hovedet. Alle disse Symptomer lade formode, at der har været en Sprængning af Kraniet paa det Sted, hvor de omtalte Nervegrene træde ud. De væsentligste af de omtalte Symptomer vil vistnok holde sig og kan forværres. Højre Øjes Synsstyrke er nedsat, men da hun alt tidligere har lidt af nogen Synsnedsættelse, er det ikke muligt at afgøre, hvor meget af det nu tilstedeværende, der skyldes Læsioner; Øjet er paa Grund af de fornævnte Nerve-lidelser udsat for senere Lidelser. Almenbefindendet: Ængstelss, Uro og Hypokondri — alt i alt hvad man kalder Nervøsitet — vil vistnok bedres, men de beskrevne resterende Symptomer kan dog bidrage til at vedligeholde Tilstanden. Erklæringen slutter saaledes: Invaliditetsforsikringsregler være at sætte omkring 30 à 50 pCt. paa det nuværende Standpunkt.

Paa Foranledning af det indstævnte Aktieselskab Taxamotorkompagniet og vedkommende Ansvarsforsikringsselskab har Fru Agerskov derhos ladet sig undersøge af Overlæge Aug. Wimmer som Nerve-specialist. Denne har den 11 Februar d. A. afgivet en Erklæring, der konkluderer saaledes: »Alt i alt har det alvorlige Ulykkestilfælde efterladt ganske væsentlige Læsionsfølger. Ser jeg ganske bort fra den beskadede højre Arm, der i og for sig er en betydelig arbejdsnedsættende Faktor, og alene holder mig til de cerebralfunktionelle Læsionsbølger, maa min Konklusion blive, at tilskadekomnes Arbejdsevne ved disse [er nedsat] i betydelig Grad, og at selv om end Bedring kan ventes, denne i hvert Fald vil tage adskillige Aar, og dens Omfang næppe blive saa stor som ønskeligt, dels paa Grund af Symptomernes Art, dels paa Grund af den persisterende, ficerende Læsion af højre Arm, dels paa Grund af Patientens Alder«.

Ved det oplyste er det bevist, at Tiltalte, som ved at køre i stærkere Hastighed end 15 Kilometer i Timen har gjort sig skyldig i Overtrædelse af Automobillovens § 22, har undladt at vige til Side

for det ham krydsende Automobil, uagtet der intet var til Hinder for, at han kunde vige, og han findes herved at have gjort sig skyldig i en Uagtsomhed, der efter de derved forvoldte, foran beskrevne Læsioner m. v. maa paadrage ham Straf efter Straffelovens § 207.

Medens Taxamotorkompagniet har fyldestgjort fornævnte Handelsmand Oscar Svendsen og Ejeren af den paakørte Motordroske for deres Erstatningskrav, henholdsvis 150 Kr. og 968 Kr. 50 Øre, har Selskabet, der erkender at være pligtigt at erstatte Fru Agerskov den hende paaførte Skade, protesteret imod Størrelsen af det Beløb, 16,000 Kr., som denne har paastaet sig tilkendt. Under Hensyn til, at Fru Agerskov ifølge det under Sagen oplyste ved de hende paaførte Læsioner er bleven ude af Stand til at opfylde de hende hidtil paahvilende Pligter, dels ved Husgerning, dels ved Bogholderi i hendes Mands Forretning, og at den Medhjælp, som i den Anledning har maattet antages, medfører en Udgift af 900 Kr. aarlig, findes det Erstatningsbeløb, der vil tilkomme hende, som er født den 27 April 1864, for hele den hende paaførte Skade at kunne bestemmes til 8500 Kr., som det i Henhold til Lov 18 April 1910 § 33 vil paahvile Tiltalte og Aktieselskabet Taxamotorkompagniet at betale in solidum.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 207 og Lov 18 April 1910 § 32, jfr. §§ 22 og 23, efter Omstændighederne og under et med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i en Maaned.

I Henhold til den sidst citerede Lovs § 31, og idet Tiltalte findes at have gjort sig skyldig i grov Uagtsomhed, vil derhos Retten til at føre Automobil være at frakende Tiltalte for et Tidsrum af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse at regne.

Tiltalte og Aktieselskabet Taxamotorkompagniet vil derhos være at dømme til in solidum at betale i Erstatning til Fru Agerskov 8,500 Kr.

Nr. 304. Højesteretssagfører Hansen

mod

Niels Kristian Kristensen (Def. Møldrup),

der tiltales for Delagtighed i Brandstiftelse.

Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 7 Februar 1913: Tiltalte Niels Kristian Kristensen af Ribberholt bør for Tiltale af Aktor under denne Sag fri at være. Arrestanten Niels Peter Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt udrede i Erstatning til den alm. Brandforsikring for Landbygninger 4895 Kr. Arrestanten vil desuden at have at udrede samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører N. K. Kristiansen, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører C. Nielsen, 12 Kr. Den idømte Er-

statning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkomme under Adfærd efter Løven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Maj 1913: Tiltalte Niels Kristian Kristensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. Saa bør han og in solidum med Niels Peter Larsen betale i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 4895 Kr. samt Aktionens Omkostninger i første Instans og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer. Endelig bør Tiltalte udrede Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor, sammesteds, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Løven.

Højesterets Dom.

Ifølge en efter den indankede Doms Afsigelse fra Direktionen for den almindelige Brandforsikring for Landbygningerne indhentet, Højesteret forelagt Erklæring udgør Brandforsikringens Krav kun 2933 Kroner 32 Øre. Medens det Tiltalte ved Dommen ikendte Erstatningsbeløb vil være at nedsætte overensstemmende hermed, vil Dommen iøvrigt i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den Tiltalte Niels Kristian Kristensen ikendte Erstatning bestemmes til 2933 Kroner 32 Øre. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Møldrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Dronninglund Herreds Ekstraret indankede Sag, der i første Instans tillige angik Arrestanten Niels Peter Larsen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, er Niels Kristian Kristensen sat under Tiltale for Delagtighed i Brandstiftelse.

Tiltalte er født den 20 December 1889, og bortset fra, at han den 10 Maj 1909 for en med Vold forbunden Politiforseelse har vedtaget at erlægge en Bøde til Politikassen af 52 Kr., ses han ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Natten mellem den 23 og 24 Oktober f. A. nedbrændte Hollensted Mølle i Hallund Sogn. Møllen var isoleret beliggende, idet der til nærmeste Bygning var en Afstand af ca. 200 m, og tilhørte fornævnte Niels Peter Larsen, idet han, der i April Maaned s. A. havde erhvervet den ved en Byttehandel, og som i Juli Maaned s. A. havde

bortbyttet den, i August Maaned s. A. havde tilbagekøbt den. Medens Larsen selv beboede et ham tilhørende Hus i Astrup, havde han bortforpagtet Møllen. Under den derefter indledede Undersøgelse blev Mistanken for at have paasat Branden henledet paa Larsen, der ogsaa tilstod sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, idet han afgav følgende Forklaring: Han, der var daarlig stillet i økonomisk Henseende, begav sig den 23 Oktober f. A. om Eftermiddagen fra Hjørring til Guldager for at tale med sin derboende Svigermoder og sin Svoger, Tiltalte, som han ventede at træffe sammesteds. Ved Sekstiden kom Tiltalte til Stede, men Klokken mellem 7 $\frac{1}{2}$ og 8 gik de begge ud, idet Larsen havde til Hensigt at begive sig hjem. Han kom imidlertid til at tale med Tiltalte formodentlig om nogle Penge, han skyldte denne, og uden at han har kunnet gøre nærmere Rede derfor, fik han nu den Indskydelse, at han vilde gaa til Hollensted for at stikke Ild paa Møllen, idet han tænkte at kunne tjene lidt Penge ved Branden eller sælge Møllen med tilhørende Assurancesum. Ved at love Tiltalte 100 Kr. fik han denne til at følge med, men han har bestemt paastaat, at det ikke var Meningen, at Tiltalte skulde hjælpe ham med at stikke Ild. Gennem Poulstrup, Jerslev og Hallund kom de ved Midnatstid til Møllen. Ved at stikke sin Haand gennem en ituslaet Rude i en Dør i Møllens Sydside aftog han en paa Dørens Inderside anbragt Krog, aabnede Døren, gik ind i Møllen og op paa Loftet, hvor han ved Hjælp af Tændstikker antændte nogle paa Loftsgulvet i Møllens sydvestlige Side henliggende Høvlspaner. Han skyndte sig derefter ud af Møllen gennem en Dør i Møllens Nordside. Han kan efter sin videre Forklaring ikke huske, om han efter at være kommen ud af Møllen sagde til Tiltalte, at han havde stukket Ild paa. Han og Tiltalte begav sig derefter tilbage til Guldager ad samme Vej, som de var komne. Undervejs saa de Skæret af Branden og var paa det rene med, at det var Møllen, der brændte. Larsen forklarede derhos paa Anledning, at Tiltalte var ganske uskyldig i Branden.

Tiltalte, der paa Førehold af Larsens Forklaring har erkendt dennes Rigtighed, har forklaret, at da han den paagældende Dag traf sammen med Larsen i sin Moders Hjem i Guldager, og han her var alene med Larsen, sagde denne til ham, at han havde besluttet, at han samme Nat vilde gaa hen og stikke Ild paa Hollensted Mølle, og opfordrede ham til at gaa med sig. Tiltalte nægtede først at være med hertil; men da Larsen blev ved at trænge ind paa ham og til Slut lovede ham 100 Kr., hvis han vilde gaa med indvilgede han tilsidst. Efter Ankomsten til Møllen gik Larsen gennem Døren i søndre Side ind i Møllen, men kom efter at have opholdt sig 10 à 15 Minutter i Møllen ud ad Døren paa Nordsiden og fortalte da, at han havde stukket Ild paa, men, ikke, hvorledes han nærmere havde baaret sig ad dermed. Paa Tilbagevejen til Guldager saa de i en Afstand af ca. $\frac{1}{2}$ Mil fra Møllen, at denne var i fuld Brand. Efter Tiltaltes videre Forklaring har han ikke medvirket ved Ildspasættelsen og heller ikke modtaget de 100 Kr. som Larsen havde lovet ham for at gaa med, Larsen omtalte ej heller, hvorfor han vilde sætte Ild paa Møllen.

Under Sagen har Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, hvor Møllen var assureret, nedlagt Paastand om at faa tilkendt

i Erstatning det Beløb 4895 Kr., hvortil Brandskaden tilligemed Omkostningerne ved Taksationen er opgjort. Ved Underrettsdommen er Larsen tilpligtet at betale Brandforsikringen nævnte Beløb og under et ved Overrettens Kendelse foranlediget yderligere Forhør har Tiltalte erklæret, at han under Forudsætning af, at han dømmes for sit Forhold, ikke har noget mod Erstatningspaastanden at erindre.

For sit foranførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 281, 2det Stykke, jfr. § 48, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes i Medfør af midlertidig Lov 1 April 1911 § 13 passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. Tiltalte vil derhos in solidum med Larsen have at betale i Erstatning til Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 4895 Kr.

Fredag den 7 November

Nr. 281. Direktør for American Tobacco Comp. **Alfred Christensen** (Møldrup)

mod

De københavnske Handelsforeningers Fællesrepræsentation og Politidirektøren paa det Offentliges Vegne (Harboe efter Ordre),

betræffende Omfanget af Lov Nr. 137 af 8 Juni 1912 § 13, 1ste Stk.

Sø- og Handelsrettens Dom af 28 Januar 1913: Tiltalte, Direktør Alfred Christensen, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 20 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under denne i den civile Proces Former hertil indankede offentlige Sag har den indstævnte Fællesrepræsentations for Højesteret beskikkede Sagfører tillige givet Møde for Politidirektøren paa det Offentliges Vegne. Det i den indankede Dom ommeldte Forbud i Lov 8 Juni 1912 § 13, 1ste Stk., kan hverken efter sine Ord eller efter sit Formaal med Sikkerhed antages at omfatte Tilfælde som det i Dommen beskrevne.

Appellanten vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger i første Instans blive at udrede af det Offentlige.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Direktør for American Tobacco Comp. Alfred Christensen bør for det Offentliges

Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger i 1. Instans udredes af det Offentlige. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Harboe 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Direktør Alfred Christensen for Overtrædelse af § 13¹ i Lov Nr. 137 af 8 Juni 1912 om Straf for Brug af urigtig Varebetegnelse m. v.

Ved Tiltaltes egen Erklæring og det iøvrigt oplyste er det godtgjort, at han som Direktør for en herværende Cigaretfabrik har ladet fremstille og bringe i Handelen Cigaretter i Æsker, i hvilke sidste findes indlagt en Kupon, hvori der udloves et smukt Fotogravure (15 Tommer × 20 Tommer), til den, der til Firmaet tilbageleverer 100 af de paagældende Kupons. Selv om det antages, at Lovens Mening alene har været at sætte Grænser for Forretningskonkurrencen mellem Detailhandlere indbyrdes, men ikke mellem Fabrikanter, maa dette blive uden Betydning overfor den paagældende Lovbestemmelses Ord: »I Detailhandelen er . . . Tilgift . . . forbudt«, der maa anses at give et almindeligt, og afset fra de i selve Paragrafen nævnte Undtagelser, som ikke — hvad Tiltalte har forment — her kan finde Anvendelse, ubetinget Forbud mod, at der af Detailhandlere ydes Kunder Tilgift. Heraf maa det imidlertid blive en Følge, at ogsaa Fabrikanter maa være udelukkede fra at lade saadan Tilgift uddele gennem Detailhandlerne, hvorved forøvrigt ogsaa kan anføres, at den nævnte Lovs Hovedhensigt: at sætte en Stopper for Tilgiftsuvæsenet indenfor Detailhandelen, i modsat Fald vil være udsat for meget let at blive omgaaet.

Idet Tiltalte efter det saaledes anførte ved sit ovennævnte Forhold findes at have overtraadt Bestemmelsen i den forannævnte Lovs § 13¹, vil han i Medfør af samme Paragrafs 2det Stykke være at anse med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, der findes passende at kunne sættes til 20 Kr.

Tirsdag den 11 November.

Nr. 34. Enkefru Ludovica Sødring (Hansen)

mod

Enkefru Thora Sødring (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet, om en Panteobligation var udstedt pro forma.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 December 1912: Indstævnte, Enkefru Ludovica Sødring, bør under en

Mulkt af 5 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag hun sidder Dommen overhørig, til Citanten, cand. mag., Skolebestyrer N. S. Sødring, nu hans i uskiftet Bo hensiddende Enke, Fru Thora Sødring, udlevere den i Sagen omhandlede, af Citanten, N. S. Sødring, til hans Broder, Cristopher, udstedte Panteobligation, forsynet med en saadan Paategning, at den kan udslettes af Panterregistret. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte Citanten med 100 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, og i det de efter Dommens Afsigelse tilvejebragte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, maa det billiges, at Appellantinden er kendt pligtig at udlevere den i Dommen ommeldte Obligation.

Forsaauidt Appellantinden subsidiært har nedlagt Paastand om, at Udleveringen gøres afhængig af, at Indstævnte betaler hende 3000 eller dog 2850 Kroner, vil der allerede paa Grund af, at det ikke kan antages, at Appellantindens mulige Krav paa saadan Betaling staar i nogen Forbindelse med hendes Besiddelse af Obligationen, ikke kunne tages Hensyn hertil.

Dommen vil herefter ifølge Indstævntens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellantinden at burde godtgøre Indstævnte med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Obligationens Udlevering regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellantinden, Enkefru Ludovica Sødring, til Indstævnte, Enkefru Thora Sødring med 500 Kroner. Saa betaler Appellantinden og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved utinglæst Panteobligation af 7 Juni 1884 gav Citanten, cand. mag., Skolebestyrer N. S. Sødring, for et kontant ydet Laan sin Søster, Frøken Meta Margrethe Christine Sødring, 3dje Prioritets ikke oprykkende Panteret i den ham tilhørende Skolebygning, Matr.-Nr. 153 i Udenbys Vester Kvarter, Gasværksvej Nr. 9 her i Staden. Da der i Aaret 1895 af Statskassen bevilgedes Citanten til Omforandring ved Skolen et rentefrit Laan paa 5000 Kr. med oprykkende Prioritet og Panteret i Byg-

ningen, udstedte Citanten — som det maa antages kort inden Obligationens Udstedelse til Statskassen — en senere tinglæst Panteobligation af samme Størrelse og med samme Sikkerhed, som den til Søsteren udstedte til sin Broder, Christopher Sødning, der i 1884 havde forvaltet sin fornævnte Søsters Pengeanliggender og paa hendes Vegne havde ydet Citanten Laanet paa de 16,000 Kr. Medens der nu mellem Parterne hersker Enighed om, at der aldrig er blevet svaret Renter af den til Broderen udstedte Panteobligation, og at denne er bleven forsynet med en igen udstregen Indfrielsespaategning, gaar Citantens Anbringende ud paa, at Obligationen kun er en Akkomodationsobligation, der skulde tjene til at sikre Søsterens Penge deres Plads i Prioritetsrækken, men som ikke dækkede over noget mellem Brødrene bestaaende virkeligt Skyldforhold, hvorfor han og efter hans under Sagens Drift indtrufne Død hans Enke, Fru Thora Sødning, der hensidder i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand, har paastaet Indstævnte, Enkefru Ludovica Sødning, der hensidder i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand, Christoffer Sødning, tilpligtet under en passende Dagsmukt at udlevere den til hendes afdøde Mand udstedte Obligation, forsynet med saadan Paategning, at den kan udslettes af Pantebogen, samt til at udrede Sagens Omkostninger. Indstævnte, der gør gældende, at Obligationen dækker over et virkeligt Skyldsforhold, har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Overretssagfører Charles Theodor Lund, der har været Sagfører for begge Brødre og bistaet Citanten saavel med Ordningen af Statskasselaanet som med den omprocederede Panteobligation, har som Vidne under Sagen forklaret, at den oftnævnte Panteobligation efter Citantens Opgivende til ham havde til Formaal at hindre Statskasselaanet, der havde oprykkende Prioritets Panteret, i at faa en saa fremskudt Stilling i Panterækken, at det vilde skabe Vanskeligheder ved senere Omprioritering af Ejendommen, og at Grunden til, at Citanten ikke hertil benyttede den allerede foreliggende, til Søsteren udstedte Panteobligation ved at lade denne tinglæse, var den, at hun var svagelig og overnervøs og derfor ikke vilde have Forstaaelsen af, hvorfor hun ved eventuel Omprioritering mulig maatte forsyne sin Obligation med Moderationspaategning. Overretssagfører Lund har endvidere forklaret, at der ikke i Anledning af Obligationens Udstedelse fandt nogen Udbetaling Sted; men han gik ganske vist ud fra, at Obligationen skulde dække dels over det da mellem Brødrene alt bestaaende Skyldforhold og dels over, hvad Christopher Sødning eventuelt senere maatte faa til gode; at Obligationens Størrelse bestemtes til 16,000 Kr., satte han i Forbindelse med, at den til Søsteren udstedte havde lydt paa dette Beløb. Efter Vidnets Fremstilling blev Obligationen af Christopher Sødning efter Udstedelsen forsynet med Indfrielsespaategning og derefter udleveret Debitor, fra hvem Vidnet i Aaret 1901, da en Del af Pantet skulde relaxeres, forlangte og erholdt den tilbage. Da Relaxationspaategningen skulde noteres i Pantebogen, kunde Indfrielsespaategningen ikke blive staaende, og Vidnet strøg derfor denne. At Obligationen er kommet i Indstævntes Besiddelse, kan Vidnet kun forklare sig saaledes, at den er bleven liggende hos ham og er gaaet ind i Christopher Sødning's Dødsbo, da han bistod ved Ordningen af dette.

Indstævnte har bestridt Rigtigheden af Vidnets Forklaring, for

saa vidt den gaar ud paa, at han ikke har ligget inde med Obligationen paa hendes afdøde Mands Vegne og derfor ikke afleveret den til hende som rette Kreditor, i hvilken Henseende hun derhos har anbragt, at hendes afdøde Mand til hende har udtalt, at Citanten skyldte ham Penge efter Obligation. Der maa endvidere efter det under Sagen oplyste gaas ud fra, at der mellem Brødrene har bestaaet et Skyldforhold, hvis Størrelse dog langt fra naar 16,000 Kr., uden at det nøjagtige Beløb til de forskellige Tider og særlig i 1895 er godtgjort. Naar der imidlertid henses til, at der aldrig er blevet betalt Renter efter Panteobligationen, at der ved dennes Udstedelse forelaa en til Søsteren for samme Beløb og med samme Sikkerhed udstedt, om end utinglæst Obligation for et Laan, der var ydet af den i den omprocederede Panteobligation angivne Kreditor, Christopher Sødring, paa hans Søsters Vegne, og at Obligationen faktisk har været forsynet med Indfrielsespaategning, uden at denne ved nogen senere Paategning er sat ud af Kraft, findes det efter Omstændighederne saaledes godtgjort, at der ikke tilkommer Indstævnte nogen Ret efter Panteobligationen, at Citantens Paastand, der finder sin Bestyrkelse i den af Overretssagfører Lund som Vidne afgivne Forklaring, ogsaa, naar Hensyn tages til det mellem den i Obligationen angivne Kreditor og Debitor bestaaende nære Slægtskabsforhold, vil være at tage til Følge og Indstævnte være at tilpligte under en daglig Mulkt af 5 Kr., der tilfalder Københavns Fattigvæsens Hovedkasse, at udlevere den omprocederede Panteobligation, forsynet med en saadan Paategning, at den kan udslettes af Pantebogen, hvorhos hun vil have at godtgøre Citantens Sagens Omkostninger med 100 Kr.

Nr. 349. **Vinhandler Chr. Andersen** (Ingen)

mod

Cigarhandler Helge Ritzau (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Vinhandler Chr. Andersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 38. Grosserer **V. J. Berendt** (Asmussen)

mod

Mægler A. Westrup (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at yde Indstævnte et Kommissionssalær.

Københavns Amts nordre Birks ordinære Rets Dom af 10 April 1912: Indstævnte, Grosserer V. J. Berendt, bør for Tiltale af Citanten, Mægler A. Westrup, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Januar 1913: Appelindstævnte, Grosserer V. J. Berendt af Buddinge, bør til Appellanten, Mægler A. Westrup, betale de paastævnede 425 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 27 Maj 1911, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger i begge Instanser med 100 Kr.. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold her for Retten.

Højesterets Dom.

Medens det af Sagen fremgaar, at den i den indankede Dom omtalte Vognmand Edvardsen som en af Appellanten antaget Mellemand har medvirket ved Afslutningen af Handelen om Husum Møllekro og derfor har modtaget Vederlag af Appellanten, er det derimod ikke oplyst, at Indstævnte har udøvet nogen saadan Virksomhed med Hensyn til Handelens Istandbringelse, at der efter Forholdets Natur kunde tilkomme ham Kommissions-salær hos Appellanten. Da det dernæst ikke mod Appellantens Benægtelse kan anses godtgjort, at han, da Slutsedlen oprettedes — ved hvilken Lejlighed Indstævnte havde indfundet sig efter forudgaaende Underretning fra Køberen men uden Opfordring fra Appellantens Side — har erkendt at være Indstævnte et saadant Salær skyldig i Anledning af Handelen, vil han være at fri-finde. Birketingsdommen, der har dette Resultat, vil derfor kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne i 1ste Instans ved Københavns Amts nordre Birks ordinære Ret behandlede Sag har Appellanten, Mægler A. Westrup, anbragt, at Appellindstævnte, Grosserer V. J. Berendt af Buddinge, i Efteraaret 1910 ved hans Medvirken har solgt den Appellindstævnte da tilhørende Ejendom »Husum Møllekro« for en Købesum af 42,500 Kr., og at Appellindstævnte for hans Medvirken ved Handlens Afslutning har lovet ham et Salær af 1 pCt. af Købesummen eller 425 Kr. Da Appellindstævnte ikke senere har betalt Appellanten det ham saaledes tilkommende Salær, har Appellanten paastaaet Appellindstævnte tilpligtet at betale bemeldte 425 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Datum den 27 Maj 1911 og Sagens Omkostninger skadesløst, subsidiært at Appellindstævnte tilpligtes at betale ham 345 Kr. med Renter og Omkostninger som anført.

Appellindstævnte paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens Dom blev Appellindstævnte frifunden, medens Sagens Omkostninger ophævedes, og denne Dom har Appellanten indanket her for Retten, hvor han har paastaaet den forandret i Overensstemmelse med hans i 1ste Instans nedlagte Paastande, medens Appellindstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Sagens Omkostninger her for Retten har begge Parter paastaaet sig tilkendt.

Appellindstævnte har benægtet at have lovet Appellanten noget Salær, ligesom han har benægtet, at Ejendommen er solgt ved Appellantens Medvirken. Hans Fremstilling gaar nærmere ud paa, at Appellanten vel har henvendt sig til ham og spurgt, om han kunde vente et Salær, hvis han anviste en Køber til Ejendommen og Handel derefter blev afsluttet ved hans Medvirken, hvortil Appellindstævnte svarede, at det ikke kunde nytte, hvis Appellanten vilde anvise Restauratør A. C. Madsen som Køber, da denne alt var anvist af en anden Mellemand, hvem Appellindstævnte havde lovet Salær, hvis Ejendommen blev solgt til Madsen, at Salg netop havde fundet Sted til nævnte Madsen, at Appellindstævnte har maattet betale den Mellemand, der bragte Handlen i Stand — Vognmand L. Edvardsen —, 345 Kr. i Salær, og at der saaledes ikke kan blive Spørgsmaal om, at Appellanten har noget Krav paa Salær.

Appellindstævnte har nu vel fremlagt en Kvittering fra Vognmand L. Edvardsen, lydende paa, at denne for at have anvist Restauratør Madsen som Køber til Husum Møllekro af Appellindstævnte har modtaget et Beløb af 345 Kr., men efter Proceduren maa det antages indrømmet af Appellindstævnte, at et saadant Beløb i Virkeligheden ikke er udbetalt Edvardsen, men Forholdet afviklet paa anden Maade, uden at Appellindstævnte nærmere har oplyst hvorledes. Da nu endvidere Restauratør Madsen som Vidne har forklaret, at Husum Møllekro er ham anvist af Appellanten, da derhos Restauratør Madsen og Overrettsagfører Hannibal Hansen som Vidner have forklaret, at Appellanten var tilstede, da Sluttedlen angaaende Madsens Køb af nævnte Ejendom blev oprettet, og at Appellindstævnte ved denne Lejlighed har udtalt sig paa en Maade, der viste, at han erkendte at være Appellanten et Kommissions-Salær skyldig i Anledning af denne Handel,

samt da Appellindstævnte ingen speciel Indsigelse har rejst mod, at Salæret beregnes til 1 pCt. af Købesummen, vil Appellantens principale Paastand være at tage til Følge, og da saaledes, at Sagens Omkostninger i begge Instanser tillægges Appellanten hos Appellindstævnte med 100 Kr. I Overensstemmelse hermed vil Underretsdommen være at forandre.

Onsdag den 12 November.

Nr. 135. Aktieselskabet **Utterslev** (Graae)

mod

Restauratør **Ludvig Sørensen** (Asmussen efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om en Udsættelsesforretnings Lovlighed.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 November 1912: De Indstævnte, Akts. Utterslev, bør til Citanten, Restauratør Ludvig Sørensen, betale de paastævnte 2658 Kr. 67 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 8 Oktober 1912, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til kgl. Bevilling af 11 August d. A. har Appellanten for Højesteret fremsat flere nye Indsigelser, hvoriblandt, at den i den indankede Dom ommeldte L. C. Hansen ved at undlade at betale Lejen pr. 11 September 1912 har begaaet et saadant Kontraktbrud, at Udsættelsen lovligt kunde forlanges, og at Indstævnte har nægtet at betale for den tilsvarende Tid til Hansen og derved misligholdt sine Forpligtelser overfor denne.

Appellanten har derhos forelagt Retten forskellige nye Dokumenter, hvoriblandt den mellem Appellanten og Hansen oprettede Lejekontrakt og en mellem Hansen og Indstævnte oprettet Kontrakt, ifølge hvilken Indstævnte som Bestyrer har overtaget den paagældende Afholdsrestauration til selvstændig Drift for egen Regning. Af disse Kontrakter, der begge ere daterede den 15 Januar 1912, indeholdt den førstnævnte bl. a. Bestemmelse om, at Lejeren er pligtig til uden videre Varsel eller Opsigelse straks at fraslytte og ryddeligggøre det Lejede, naar Lejen ikke prompte erlægges til Forfaldstid, og ved den anden Kontrakt forpligtede Indstævnte sig overfor Hansen til at betale Lejen til de i Lejekontrakten fastsatte Betalingsterminer og at overholde Lejekontraktens Forpligtelser og Bestemmelser.

Efter det saaledes Foreliggende, og idet det er rømtvistet, at Appellanten ikke har modtaget den den 11 September 1912

forfaldne Leje for $\frac{1}{4}$ Aar indtil 11 Marts 1913, hvilken Indstævnte trods Paakrav har afslaaet at betale, har den den 30 September 1912 stedfundne Udsættelsesforretning været lovlig ogsaa, forsaavidt den har medført den i Dommen ommeldte Virkning for Indstævnte.

Idet Indstævnte herefter ikke har Krav paa den af ham indtalte Erstatning, ligesom hans Paastand om Tilbagebetaling af det i Dommen ommeldte Lejebeløb efter de foreliggende Kontrakter maa anses for uhjemlet, vil Appellanten i det Hele være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Aktieselskabet Utterslev, bør for Tiltale af Indstævnte, Restauratør Ludvig Sørensen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Rekvisition til Byfogden her i Staden af 25 September d. A. anbragte Aktieselskabet Utterslev, at Lars Christian Hansen ifølge Lejekontrakt af 15 Januar d. A. havde lejet en Butik og Beboelseslejlighed i Stuen i den Selskabet tilhørende Ejendom Østre Fasanvej Nr. 230 for en helaarlig Leje af 816 Kr., at betale $\frac{1}{2}$ Aar forud den 11 i hver 3die Maaned, at Lejeren ikke havde betalt den den 11 September d. A. forfaldne Leje, 204 Kr., og at han, uagtet hans Lejeret ifølge Kontrakten herved var forbrudt, ikke havde været at formaa til at fraflytte, resp. ryddeliggøre, de lejede Lokaler. Aktieselskabet anmodede i Henhold hertil Byfogden om at udsætte nævnte L. C. Hansen og hans i Lokalerne beroende Effekter, hvilken Udsættelse derefter foretoges af Byfogden den 30 September d. A.

Under nærværende Sag har Citanten, Restauratør Ludvig Sørensen, anbragt følgende:

I Begyndelsen af September Maaned 1911 blev Citanten antagen som Vært i det ovennævnte Aktieselskabs Afholds-Restaurant, idet der

Færdig fra Trykkeriet den 27 November 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 39—40.

Onsdag den 12 November.

samtidig blev truffet Aftale om, at han i Leje af Selskabets Restaurationslokaler i dets Ejendom, Østre Fasanvej Nr. 230, skulde betale Selskabet 816 Kr. aarlig, og at Lejemaalet fra Selskabets Side skulde være uopsigelig i 5 Aar. Citanten anskaffede derefter det fornødne Inventarium, til Dels paa Afbetaling, og optog et Laan hos et Bryggeri for at kunne klare sine forskellige Udgifter; men nu viste det sig, at Selskabet trods sit Løfte om at skaffe Citanten Borgerskab i Stedet derfor erhvervede saadant for et af sine Bestyrelsesmedlemmer, Brødkusk L. C. Hansen, ligesom Selskabet, trods gentagne Paakrav fra Citantens Side, ikke var at formaa til at udstede Lejekontrakt til ham paa de af ham lejede Lokaler. Citanten saa sig da — paa Grund af de økonomiske Forpligtelser, han, som ovenfor anført, havde paataget sig — nødsaget til at indgaa paa en af Selskabets Bestyrelse etableret Ordning, hvorefter der mellem L. C. Hansen og Selskabet blev oprettet Lejekontrakt om Lokalerne, medens der mellem Hansen og Citanten blev oprettet en eller flere Bestyrerkontrakter; men herom kan Citanten dog ikke oplyse videre, da Selskabet stadig har vægret sig ved at meddele ham Genpart af Kontrakterne. Disse var imidlertid rent Proformaværk, idet Citanten faktisk var Lejer hos Selskabet, og Forretningen faktisk blev drevet for hans Regning. Der udviklede sig et daarligt Forhold imellem Citanten paa den ene Side og Selskabet og Hansen paa den anden Side, hvorfor der førtes forskellige Forhandlinger om, at Hansen ved Bestyrelsens Medvirkning skulde afkøbe Citanten dennes Inventarium og Service m. v. og derefter fortsætte Forretningen for sin Regning; men Forhandlingerne strandede, og Bestyrelsen benyttede sig nu af den imellem Selskabet og Hansen pro forma oprettede Lejekontrakt til at rekvirere Byfogdens Assistance til at faa de af Citanten lejede Lokaler ryddeliggjorte ved den ovennævnte Udsættelsesforretning af 30 September d. A. Citanten søgte vel overfor Byfogden at protestere, men blev afvist med Henvisning til, at det ikke var Citanten, men Hansen — som var tilstede under Forretningen — der blev udsat. Formelt blev saaledes Hansen udsat; men i Virkeligheden blev Lokalerne ryddeliggjorte for de Citanten tilhørende Effekter. Samme Dag, som Udsættelsen havde fundet Sted, flyttede Hansen ind i de samme Lokaler og aabnede Forretningen om Aftenen.

Til Støtte for sin Sagsfremstilling har Citanten fremlagt 2 Kvitte-
ringer, hvoraf den ene, dateret den 11 Marts 1912, er undertegnet

med Firmastemplet »Aktieselskabet Utterslev« og Navnet »L. C. Hansen« og lyder paa, at »Af Restaurationslokalerne er mig Huslejen fra 11 Juni til 11 Septbr. 1912 betalt med 204 Kr.«, medens den anden, der er udateret, er underskrevet »L. C. Hansen, Vicevært og Kasserer« og lyder paa, at »Lejen af Restaurationen paa Østre Fasanvej Nr. 230 er mig betalt for Tidsrummet 11 Septbr. til 11 Decbr. 1912 med 204 Kr.«. — Endvidere har Citanten fremlagt en den 5 September 1911 dateret Erklæring af Laur. Hansen, der betegner sig som Formand for Akts. Utterslev, Østre Fasanvej Nr. 230, og i Erklæringen udtaler, at »Overbringer Hr. Ludvig Sørensen, boende Østre Fasanvej 252 I, er antaget som Foreningsvært i vor Afholdsrestauration, som skal tiltrædes i indeværende Uge«.

Idet Citanten gør gældende, at Aktieselskabet, uagtet han har opfyldt sine Forpligtelser overfor det, har ved Benyttelsen af den ovennævnte Proformakontrakt ulovlig ladet Citanten udsætte af de af ham lejede Lokaler, paastaar han — efter Stævning til Selskabet ved dets Bestyrelse ved dennes Formand, Vognmand Frands Andersen — Selskabet tilpligtet at tilbagebetale forudbetalt Husleje fra Udsættelsesdagen den 30 September til den 11 December d. A. med 158 Kr. 67 Øre samt at betale i Erstatning for Tort, Tab og Kreditspilde, tilføjet ham ved Udsættelsesforretningen, 2500 Kr. eller et af Retten eller uvildige Mænd fastsat Beløb, med Rente af de Beløb, som tilkendes ham, 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 8 Oktober d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Desuden har Citanten stævnet fornævnte Brødkusk L. C. Hansen til at varetage sit Tarv under Sagen; men han — for hvem Stævningen ikke er lovlig forkyndt — er ikke mødt.

Det indstævnte Aktieselskab har givet Møde ved sin ovennævnte Bestyrelsesformand, som har paastaet Selskabet frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han har anbragt, »at Citanten aldrig har været Lejer hos Akts. Utterslev, der heller ikke har udsat eller ladet Citanten udsætte ved Fogden, hvilket fremgaar af Fogedudskriften«, hvorhos han — efter at Citanten heroverfor har fastholdt sin Sagsfremstilling, idet han særlig har henvist til de fremlagte Lejekvitteringer — har indskrænket sig til at bemærke, »at L. C. Hansen er og var Aktieselskabets Vicevært og som saadan bemyndiget til at udstede Kvitteringer«.

Da Selskabet ikke ved det af samme saaledes Anbragte har afgivet nogen tilstrækkelig Proceserklæring om Rigtigheden af Citantens Sagsfremstilling, og denne tildels er bestyret ved de nævnte Kvitteringer, som efter det Ovenanførte maa antages at være udstedte af L. C. Hansen som dertil bemyndiget paa Selskabets Vegne, vil Citantens Fremstilling i det Hele være at lægge til Grund ved Paadømmelsen. Da der herefter maa gaas ud fra, at Selskabet ulovlig har ladet Citantens Effekter udsætte af de ham af Selskabet uopsigelig for 5 Aar lejede Lokaler, og da der ikke er fremsat nogen særlig Indsigelse imod Størrelsen af den nedlagte Erstatningspaastand, vil Selskabet i det Hele være at dømme efter Citantens Paastand, dog saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 100 Kr.

Torsdag den 13 November.

Nr. 385.

Advokat Halkier

mod

Jørgen Lorenz Carl Marius Jørgensen (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Tyveri.

Hellum-Hindsted Herreders Ekstrarets Dom af 10 Juli 1913: Tiltalte Jørgen Lorenz Carl Marius Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Endvidere bør Tiltalte betale Gaardejer Anton Nielsen af Ulstrup en Erstatning af 415 Kr. samt de af hans Arrest og Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Bøie Petersen i Terndrup, 25 Kr., og Defensor, Justitsraad, Sagfører Joh. Andersen i Hobro, 20 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 August 1913: Arrestanten Jørgen Lorenz Carl Marius Jørgensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maanedes. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de i Sagen fremkomne, i den indankede Dom i de Væsentlige gengivne Oplysninger kan der ikke anses tilvejebragt et aldeles tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Jørgen Lorenz Carl Marius Jørgensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører I. Kondrup, 60 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hellum-Hindsted Herreders Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Jørgen Lorenz Carl Marius Jørgensen sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten er født den 20 September 1884 og har tidligere været anset ved Fredericia Købstads Ekstrarets Dom af 13 April 1910 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kgl. Resolution af 9 Maj s. A. blev formildet til Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage paa Vilkaar, at han i Løbet af 5 Aar fra Resolutionens Dato førte en efter Justitsministeriets Skøn ulastelig Vandel, medens i modsat Fald den resterende Del af Straffen vilde være at fuldbyrde med lige Fængsel i 100 Dage; ved Middelfart Købstads Ekstrarets Dom af 13 Juni 1911 efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, jfr. § 229 Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, samt ved Sunds-Gudme Herreders Politirets Dom af 10 Juli 1912 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 14 Dage.

Saaledes som Sagen, der er indanket alene efter Begæring af Arrestanten og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, herefter foreligger Overretten til Paakendelse, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om Arrestantens Forhold i nedennævnte Henseende.

Den 4 Marts d. A. anmeldte Gaardejer Anton Nielsen af Ulstrup til Politiet i Hellum-Hindsted Herreder, at han den afvigte Nat var bleven bestjaalet for et kontant Beløb af ca. 415 Kr., bestaaende af 2 Hundredekronesedler, 19 Tikronesedler, 3 Femkronesedler og Resten i Sølv- og Kobberpenge. Pengene, af hvilke 90 Kr. først var udbetalt ham den 3 Marts, havde han samme Dag anbragt dels i en Læder-tegnebog, dels i en gammel, brun Pung og gemt i sit i Dagligstuen staaende Skrivebord i en Skuffe, som han aflaaede. Nøglen henlagde han derefter paa Skrivebordet saaledes, at Enhver, der kom ind i Stuen, maatte faa Øje paa den. Om Aftenen den 3 Marts var Nielsen gaaet tilsengs Kl. 10, medens hans Hustru blev oppe til Kl. ca. 11. Om Morgenen den 4 Marts stod de begge op Kl. ca. 5¹/₂, og Tyveriet opdagedes da straks, idet Bestjaalnes Hustru kom ind i Spisekammeret og saa, at Vinduet, der ikke var lukket tæt i og kun havde været fastgjort til Vinduskrogen med et Stykke Bindegarn, i Løbet af Natten havde været aabnet udvendig fra, hvorhos der fandtes Spor af snavset Fodtøj paa det nyfjerniserede Gulv. Ved Eftersyn i Skrivebordsskuffen bemærkede Hustruen nu, at Pengene tilligemed Tegnebog og Pung var forsvundne, hvad hun straks meddelte Nielsen, der netop kom ind, og de saa derefter i Forening, at der i Haven og omkring Gaardens Bygninger fandtes Spor af en Person, der om Natten maatte have bevæget sig rundt om Gaarden. Rigtigheden af denne Forklaring har Nielsen bekræftet med Ed.

Ved en samme Dag paa Stedet foretagen Politiundersøgelse saas det af Sporene, at Personen havde bevæget sig rundt om alle Gaardens Bygninger. Det maatte derhos antages, at han ved at rykke det ovennævnte Bindegarn over har aabnet Spisekammervinduet, der er anbragt ca. 1 m over Jorden, og derpaa gaaet ind gennem dette og videre

gennem Køkkenet og Spisestuen ind i Dagligstuen, hvor han har aabnet og atter lukket Skrivebordsskuffen ved Hjælp af de forommeldte Nøgler. Efter at have begaaet Tyveriet maatte Gerningsmanden have forladt Gaarden i østlig Retning og være gaaet ind paa Banelinien, hvor hans Spor fulgtes ca. 1 km Nord paa. Af Sporene fremgik det, at de stammede fra nye eller nyforsaalede Støvler med rund Taa og spidse Hæle. Et særligt tydeligt Spor blev derhos opmaalt, hvorved det viste sig, at Fodtøjets Længde var 29 cm, Fodens Bredde 10,2 cm, Hælens Længde og Bredde henholdsvis 7 cm og 5,7 cm.

Efter at Mistanken for at have begaaet det omhandlede Tyveri var bleven henledet paa Arrestanten, blev denne anholdt i Aalborg den 6 Marts. Han fandtes ved sin Anholdelse bl. a. i Besiddelse af en Portemonnæ med 125 Kr. 13 Øre, hvoriblandt en dansk Hundrede-kroneseddel, et Guld-Tikronestykke og tre danske Femkronesedler.

Arrestanten benægtede straks at være skyldig i Tyveriet i Ulstrup og har under Sagen fastholdt denne Benægtelse.

Portør S. M. Jørgensen af Arden har derimod edelig forklaret, at Arrestanten efter hans Overbevisning er identisk med en Person, som han om Morgenen den 4 Marts iagttog først Kl. 5 $\frac{1}{2}$ paa Banelinien Syd for Arden Station — som efter det i Sagen Oplyste ligger ca. 15 km Nord for Ulstrup, og lidt senere paa selve Stationen.

Rengøringskone Dorthea Nielsen af Arden har ligeledes edelig forklaret, at Arrestanten ligner en Person, som hun saa i Ventesalen paa Arden Station den 4 Marts om Morgenen Kl. ca. 6, at hun tror, det er ham, og at navnlig Ansigtet er det samme. Vidnet fandt det lidt mistænkeligt, at en Person allerede ved denne Tid kom paa Stationen, da der ikke kom noget Tog dertil før Kl. 7,45.

Gaardejer Anders Chr. Petersens Hustru, Karen Marie Andersen af Hjeds, har paa Forevisning af et Fotografi af Arrestanten og en anden Person edelig udsagt, at hun i Billedet af Arrestanten genkender en Person, der betlede hos dem i Hjeds den 3 Marts d. A. om Formiddagen Kl. 11, hvorhos hun, efter at have haft Lejlighed til at se Arrestanten, har forklaret, at han ligner bemeldte Person, at ogsaa Ansigtet er det samme og ligeledes Tøjet, dog at hun synes, at Personens Benklæder havde en lidt anden Farve end Arrestantens, at ogsaa Arrestantens Stemme og Dialekt ligner Personens, men at hun dog ikke kan udtale sig bestemt om denne, da hun kun talte lidt med ham.

Petersens Tjenestepige, Kirstine Pedersen, har edelig forklaret, at den Person, der betlede i Gaarden den 3 Marts, ikke var ulig Arrestanten, hvem han lignede med Hensyn til det lange, mørke Haar, men at hun dog ikke for vist tør sige, at det var Arrestanten.

Endvidere har Pigen Martine Nielsen af Doense edelig forklaret, at Arrestanten, saavidt hun kan se, er den samme som en Person, der den 3 Marts d. A. Kl. ca. 12 Middag kom til Vogterhus Nr. 125 ved Doense, hvor hun var tilstede, og bad om Drikke, idet han angav at være en arbejdsløs Cigarmagersvend fra Aalborg, der nu var paa Vandring til Hobro. Efter at have faaet Lejlighed til at høre Arrestantens tale, har hun yderligere udsagt, at hun ogsaa, hvad Stemme og Dialekt angaar, bestemt mener, at det er den samme Person, og

at hun ikke er i Tvivl om, at det var Arrestanten, der kom til Vogterhuset den 3 Marts.

Gæstgiver Hvids Datter, Mathilde Hvid af Hobro, har edelig forklaret, at da hun Mandagen den 3 Marts d. A. om Aftenen Kl. henimod 9 kom hjem fra sin Søster, der netop den Dag havde vadsket, sad der i hendes Faders Beværtning paa Algade i Hobro en yngre Mandsperson, om hvem hendes Moder fortalte hende, at han havde siddet der hele Aftenen. Personen blev siddende til Kl. ca. 10, og Vidnet har efter at have taget Arrestanten i Øjesyn udsagt, at hun ikke kan se rettere, end at han er den af hende omforklarede Person.

Ved Maaling af de Støvler, som Arrestanten ved sin Anholdelse var iført, og som, efter hvad han har erkendt, ere de eneste, han ejer, er det oplyst, at deres Længde er 29 cm, medens Fodens Bredde er 9,2 cm og Hælens Længde og Bredde henholdsvis 7 cm og 5,7 cm. Efter at Arrestanten med venstre Støvle paa sin Fod havde sat Spor i en i Retten tilstedebragt Beholdning af Sand, blev Sporet maalt saaledes: Fodens Længde 29 cm, Fodens Bredde 10,1 cm à 10,2 cm, Hælens Længde og Bredde henholdsvis 7 cm og 6,7 cm. Betjent Jantzen, der havde foretaget den ovennævnte Opmaaling af Fodsporet ved Gerningsstedet, saavelso Statspolitibetjent Westergaard, der iagttog Sporene sammesteds, men ikke deltog i Opmaalingen, har ladet Arrestanten afsætte Fodspor i Arrestgaarden og opmaalt disse, og have begge aflagt Ed paa, at de uagtet de iagttagne Afvigelser i Maalene — der efter Westergaards Forklaring skyldtes, at Fodspor afsættes noget anderledes i Sand end i mere fast Jord — ere overbeviste om, at de paa Gerningsstedet undersøgte Fodspor ere satte af en Person, iført Støvler af samme Størrelse og Form som de, Arrestanten var iført ved den sidstnævnte Lejlighed.

Angaaende, hvor han har opholdt sig den 3 Marts og paafølgende Nat, har Arrestanten, der har benægtet at have været paa noget af de Steder, hvor han er bleven set af de foran nævnte Vidner, udsagt, at han har været i Aalborg, og at han har tilbragt den ommeldte Nat paa forskellige Beværtninger dersteds i Selskab med forskellige Personer. Han har ikke nøjere kunnet angive, paa hvilke Beværtninger han var, ligesom ingen af de Personer, han vil have været sammen med, har kunnet bekræfte at have været i Selskab med Arrestanten den paagældende Nat.

Dennes Logiværtinde i Aalborg, Olga Kjær, har derhos edelig forklaret, at Arrestanten opholdt sig paa det af ham hos hende lejede Værelse Nætterne mellem den 27 og 28 Februar d. A. og mellem den 28 Februar og 1 Marts, men at hun fra den 1 til den 4 Marts ikke har set noget til Arrestanten, at hans Seng i hvert Fald i disse Nætter har været urørt, og at han den 4 Marts om Formiddagen ved Nitiden indfandt sig i sit Logi med meget snavsede Støvler, samt at han da paa hendes Forespørgsel sagde, at han havde været ude at rejse.

Johan Marius Knudsen, kaldet Strandbygaard, der er Tjener i Restaurationen »Constantia«, hvor Arrestanten under sit Ophold i Aalborg daglig kom og indtog sine Maaltider, har forklaret, at han er aldeles sikker paa, at han traf Arrestanten den 4 Marts om Formid-

dagen Kl. ca. 9 $\frac{1}{2}$ efter ikke at have set ham de to foregaaende Dage og Nætter, samt at Arrestanten da meddelte ham, at han havde været en Tur i Thisted.

Kelner Dines Roed af Aalborg har forklaret, at han dels har været i Selskab med og dels har serveret for Arrestanten i »Constantia«, at Arrestanten sikkert var borte fra Aalborg i Tiden fra Lørdagen den 1 Marts til den 4 Marts, idet han ikke selv saa noget til Arrestanten og ej heller har hørt, at nogen anden af de Folk, der kommer i den nævnte Beværtning, har set noget til Arrestanten.

Arrestanten vil ved sin Ankomst til Aalborg den 23 Februar d. A. have været i Besiddelse af ca. 175 Kr. Af dette Beløb vil han, der efter senest at have haft Tjeneste paa Landet den 1 November 1912 ankom til København, den Gang have været i Besiddelse af ca. 40 Kr., medens han efter sin Forklaring har tjent ca. 50 Kr. ved at arbejde paa Nordisk Frøkontors Lager i København. Forskellen mellem de fornævnte Beløb og det Beløb, han havde ved Ankomsten til Aalborg, samt hvad der er medgaaet til at leve for i København, har han efter sin sidste Forklaring tjent ved at købe Ure, Cigarer og Lignende paa Auktioner i København og igen at sælge de købte Effekter til Personer, som han traf paa Gaden og paa Beværtninger. Endelig har han opgivet at have haft nogen Fordel ved under sit Ophold i København at spille Kort paa forskellige Restaurationer, uden at han dog har været i Stand til at give nærmere Oplysning herom.

Angaaende Arrestantens Forbrug af Penge i den Tid, han har opholdt sig i Aalborg, har Hotelejer Thomsen sammesteds til en Rapport forklaret, at Arrestanten har boet paa Hotel »Kong Frederik« i Aalborg fra den 23 til den 28 Februar 1913. Han var ledsaget af en anden Person og betalte, da han forlod Hotellet, denne Persons og sin egen Regning med ialt 14 Kr. 10 Øre.

Fornævnte Kelner Roed har derhos forklaret, at han anslaaer Arrestantens Forbrug i »Constantia« til omkring ved 50 Kr.

Ovennævnte Kelner Knudsen, kaldet Strandbygaard, har forklaret, at han er ganske sikker paa, at Arrestanten i »Constantia« har brugt ca. 50 Kr.

Restauratør Nielsen, der er Indehaver af Beværtningen »Maxim« i Aalborg, har sluttelig til en Rapport forklaret, at Arrestanten ofte kom i hans Beværtning, og at hans Forbrug der har været ca. 25 Kr.

Arrestanten har benægtet at have brugt saa store Beløb som ovenfor angivet i »Constantia« og »Maxim«, hvorimod han anslaaer sit Forbrug i Aalborg til ialt ca. 50 Kr. Arrestanten har dog erkendt, at han under sit Ophold i Aalborg har været paa mindst 3 forskellige Beværtninger foruden de ovenfor nævnte, og desuden 2 Aftener paa 1 Varieté, hvor hans Forbrug den ene Aften, efter hvad Kelner Nikolaj Christensen af Aalborg, der da var sammen med Arrestanten, har forklaret, beløb sig til 10 Kr.

Ved Anholdelsen fandtes Arrestanten, der under sit Ophold i Aalborg intet Arbejde har haft og ikke har oplyst at have haft nogen-
somhelst Indtægt, desuagtet, som meldt, i Besiddelse af 125 Kroner 13 Øre.

Rigtigheden af Arrestantens foranførte Forklaring om at have haft Arbejde paa Nordisk Frøkontors Lager bekræftes af Forvalter Hundahl sammesteds, der har forklaret, at en Person, som han efter et forevist Fotografi antager er Arrestanten, har arbejdet ved Lageret i Januar Maaned d. A. ca. 14 Dage for en Ugeløn af 20 Kr., hvorhos tvende Funktionærer paa et af Arrestanten opgivet Auktionskontor i København efter at have set Arrestantens Fotografi have erklæret, at de mene i Arrestanten at genkende en Person, der er kommen paa Kontoret og har afhentet Kataloger til Auktionerne.

Selv om nu Arrestantens Forklaring om — foruden ved sit nysnævnte Arbejde — at have haft nogen Fortjeneste ved Handel med Genstande, købte paa Auktioner, og ved Kortspil ikke kan forkastes, vil der dog ikke kunne tages noget Hensyn til hans ubestyrkede Anbringender om herved at have tjent saa meget, at han baade har kunnet leve under sit Ophold i København og lægge saa mange Penge til Side, at han, som af ham opgivet, ved Ankomsten til Aalborg har været i Besiddelse af ca. 175 Kr., hvortil kommer, at Arrestanten ingen Rede har kunnet gøre for, hvorledes han, selv under Forudsætning af, at han ved sin Ankomst til Aalborg har ejet det af ham opgivne Beløb, ved sin Anholdelse har kunnet være i Besiddelse af ca. 125 Kroner efter i Mellemtiden at have udgivet de foran ommeldte Beløb.

Under Hensyn hertil, samt da det ved de ovenfor gengivne Vidneforklaringer findes godtgjort, at Arrestanten, før og efter at Tyveriet blev begaaet, har opholdt sig forskellige Steder i Nærheden af Ulstrup, da derhos det Ovenanførte om Forholdet mellem de forefundne Fodspor og de Spor, Arrestantens Støvler efterlade, gør det i høj Grad sandsynligt, at de førstnævnte Spor hidrøre fra ham, samt da han endelig ikke har kunnet give fyldestgørende Forklaring om, hvor han har opholdt sig den paagældende Nat, findes der overfor den af Arrestanten, hvis Fortid kendetegner ham som en tyvagtig Person, fremsatte Benægtelse at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han ved Indbrudstyveri har frastjaalet Gaardejer Nielsen et større Pengebeløb.

For sit anførte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Forsaavidt derimod Gaardejer Nielsen har paastaet sig hos Arrestanten tilkendt en Erstatning af 415 Kr., findes denne Paastand, da der, bortset fra Bestjaalnes Forklaring, intet er godtgjort om det stjaalne Beløbs Størrelse, der saaledes ikke er tilstrækkeligt oplyst under Sagen, ikke at kunne tages til Følge. — — —

Nr. 422. Højesteretssagfører I. Kondrup

mod

Jens Kristian Madsen og Ole Kristian Madsen
(Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 26 August 1913: Arresterne Ole Kristian Madsen og Jens Kristian Madsen bør hver for sig straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt in solidum betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Secher-Jensen, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Kristiansen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Oktober 1913: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, betale Arresterne, En for Begge og Begge for En, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsentligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Jens Kristian Madsen og Ole Kristian Madsen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagfører I. Kondrup og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Dronninglund Herreds Ekstraret hertil indankede Sag ere Arresterne Jens Kristian Madsen og Ole Kristian Madsen satte under Tiltale for Tyveri og Betleri.

Jens Kristian Madsen, der er født den 14 April 1875, har tidligere været anset ved Overrettens Dom af 25 November 1895 efter Straffelovens §§ 228 og 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Vennebjerg Herreds Ekstrarets Dom af 5 December 1900 efter Straffelovens §§ 165 og 178 med simpelt Fængsel i 14 Dage, ved samme Rets Dom af 16 Februar 1901 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme

Rets Dom af 13 September s. A. efter Straffelovens §§ 236 og 253, kfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 18 Marts 1903 efter Straffelovens § 231 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kgl. Resolution af 1 April 1903 blev formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 8 August 1904 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 18 August 1905 efter samme Lovbestemmelse for 5te Gang begaaet Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Hjørring Købstads Ekstrarets Dom af 14 Marts 1907 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Hjørring Købstads Politirets Dom af 5 Juni 1909 efter Lov 3 Marts 1860 §§ 3 og 5 og Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 § 16 med Tvangsarbejde i 30 Dage samt en vedkommende Kommune tilfaldende Bøde af 10 Kr., ved samme Rets Dom af 5 Oktober 1909 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 samt for Overtrædelse af Politivedtægt med Tvangsarbejde i 40 Dage, ved samme Rets Dom af 20 Januar 1910 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 samt for Overtrædelse af Politivedtægt med Tvangsarbejde i 60 Dage, ved samme Rets Dom af 6 Maj 1910 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved samme Rets Dom af 29 Oktober 1910 efter samme Lovbestemmelse, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1905 § 8, 2det Stykke, med Tvangsarbejde i 120 Dage, ved Børglum Herreds Politirets Dom af 22 Marts 1911 efter samme Lovbestemmelser med Tvangsarbejde i 150 Dage, ved samme Rets Dom af 15 November 1911 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. midlertidig Lov 1 April 1911 § 8, 2det Stykke, med Tvangsarbejde i 180 Dage samt ved Hjørring Købstads Ekstrarets Dom af 12 Juni 1912 efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Ole Christian Madsen, der er Broder til fornævnte Arrestant og født den 18 Oktober 1879, har, foruden at han under Aftjeningen af sin Værnepligt fem Gange har været straffet dels arbitrært, dels ifølge Krigsretsdom, væsenligst for ulovlig at have bortfjernet sig fra sin Afdeling, tidligere været anset ved Vennebjerg Herreds Ekstrarets Dom af 21 Marts 1901 efter Straffelovens § 236 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage, ved samme Rets Dom af 21 Oktober 1905 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Hjørring Købstads Ekstrarets Dom af 20 Marts 1907 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, og midlertidig Lov 1 April 1905 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved samme Købstads Politirets Dom af 11 Januar 1908 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, ved Hjørring Købstads Ekstrarets Dom af 25 September 1908 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved samme Købstads Politirets Dom af 5 Juni 1909 efter Lov 3 Marts 1860 §§ 3 og 5 og Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 § 16 med Tvangsarbejde i 30 Dage samt en vedkommende Kommune tilfaldende Bøde af 10 Kr., ved samme Rets

Dom af 28 Oktober 1909 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 42 Dage, ved samme Rets Dom af 20 Januar 1910 efter samme Lovbestemmelse samt for Overtrædelse af Politivedtægt med Tvangsarbejde i 60 Dage, ved samme Rets Dom af 6 Maj 1910 efter samme Lovbestemmelse med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved samme Rets Dom af 29 Oktober s. A. efter samme Lovbestemmelse, jfr. midlertidig Lov 1 April 1905 § 8, 2det Stykke, med Tvangsarbejde i 120 Dage, ved Hjørring Købstads Ekstrarets Dom af 11 September 1911 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt ved samme Rets Dom af 12 August 1912 efter samme Lovbestemmelse for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 15 Maanedere.

Ved Arrestanternes egen Tilstaaelse og det iøvrigt under Sagen Oplyste maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Den 8 August d. A., da de i den Hensigt at betle var komne til et Christian Bastholm Pedersen tilhørende Hus paa Ørum Sønderhede og havde set, at der Ingen var hjemme, blev de enige om at skaffe sig Adgang til Huset for at se, om der var noget at stjæle. Arrestanten Ole stak Haanden ind igennem et Hul i Glasset paa en Rude i Køkkenet, aftog Køkkenvinduet's Krog, aabnede det og steg ind gennem Vinduesaabningen, hvorefter han fra Spisekammeret, hvortil der fra Køkkenet var fri Adgang gennem en uafloaset Dør, tilegnede sig en Terrin med ca. 20 Æg og en Tallerken med Risengrød, hvilke Genstande han rakte ud til Arrestanten Jens, der var bleven staaende udenfor Vinduet. Arrestanten Ole forlod derefter Huset ad samme Vej, som han var kommen ind, hvorhos Arrestanten Jens udefra tilegnede sig en i Vindueskarmen i Køkkenet henliggende Pibe.

Arrestanterne spiste straks Risengrøden og kastede Tallerkenen fra sig, hvorefter de bortfjernede sig med de øvrige Genstande. Da Bestjaalne kort efter kom hjem, opdagede han Tyveriet, og idet han nylig havde iagttaget to fremmede Personer paa Vejen, cyklede han efter disse og indhentede da Arrestanterne, som han opfordrede til at udlevere det Stjaalne, hvilket de imidlertid nægtede, efter deres Anbringende, fordi de ikke vidste, om han var Ejer af Genstandene. Senere kastede de den stjaalne Terrin fra sig i en Plantage, og samme Dags Aften lagde de Æggene ved Vejen i Nærheden af Bestjaalnes Hus, idet de sagde til dennes Hustru, at her var hendes Æg.

Den af Arrestanterne bortkastede Terrin er senere funden af Bestjaalnes Hustru i ubeskadiget Stand, Tallerkenen er ligeledes funden, og Piben, hvoraf Arrestanterne ved deres Anholdelse var i Besiddelse, er under Sagen tilbageleveret Ejeren, der, idet han har ansat Værdien af disse Genstande tilligemed Æggene til ialt 3 Kroner 50 Øre og erklæret den borttagne Grød for værdiløs, har frafaldet Krav paa Erstatning.

Arrestanterne have derhos tilstaaet, at de have betlet forskellige Steder, idet de have bedt om Mad.

For deres ommeldte Forhold ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 232, 2det Led, Jens Kristian Madsen for 8de Gang begaaet groft Tyveri og Ole Kristian Madsen for samme Forbrydelse, 6te Gang begaaet, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med

Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen for begge Vedkommende passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 188. Maskinist **Frans Oscar Carl Rundstrøm**
(Møldrup efter Ordre)

mod

Ugift **Irma Malvine Schmidt** (Bagger efter Ordre),

betræffende Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 November 1912: Naar Klagerinden, Irma Malvine Schmidt, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at hun har plejet legemlig Omgang med Indklagede, Maskinist Frans Oskar Carl Rundstrøm, i Tiden fra den 22 November 1911 til den 26 Januar 1912, bør Indklagede til Klagerinden og det af hende den 24 September 1912 fødte udøbte Pigebarn betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse. Trøster Klagerinden sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør Indklagede for hendes Tiltale i denne Sag fri at være.

Højesterets Dom.

De i den indankede Dom fremstillede Oplysninger findes ikke at indeholde tilstrækkelig Beføjelse til at betage Appellanten den ham ifølge Lovgivningen tilkommende Adgang til med sin Ed at værgе sig mod Indstævntes Sigtelse, og endmindre kunne de efter Dommens Afsigelse af Appellanten tilvejebragte Oplysninger føre til et for Indstævnte gunstigere Resultat.

Som Følge heraf vil Sagens Udfald efter Appellantens Paa-stand være at gøre afhængig af hans Ed paa den nedenauførte Maade.

Sagens Omkostninger findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Saaframt Appellanten, Maskinist Frans Oscar Carl Rundstrøm, inden 15 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Indstævnte, Irma Malvine Schmidt, i Tiden fra den 22 November

1911 til den 26 Januar 1912, bør han for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Trøster han sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Indstævnte og det af hende den 24 September 1912 fødte Pigebarn betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse. Sagens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Møldrup og Bagger hver 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Klagerinden, Irma Malvine Schmidt, Indklagede, Maskinist Frans Oskar Rundstrøm, der efter Opgivende er født den 4 Oktober 1881 i Malmø, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 24 September 1912 fødte, udøbte Pigebarn at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse, idet hun har anført, at hun, der ingensinde vil have haft Samleje med Andre, den 22 December 1911 i Maskinrummet ombord i Dampskibet »Øresund« under dets Henliggen her i Havnen har haft Samleje med Indklagede.

Indklagede paastaar sig frifunden, idet han har benægtet, at han har haft Samleje med Klagerinden.

Ifølge Retslægeraadets Erklæring kan det omhandlede Barn være avlet i Tiden fra henimod Slutningen af November 1911 til henimod Slutningen af Januar 1912.

Parterne ere enige om, at der kun ved en enkelt Lejlighed — efter Klagerindens Forklaring som nævnt den 22 December 1911, medens Indklagede mener, at det var allerede den 17 s. M. — har fundet et kønsligt Forhold Sted mellem dem, nemlig i det nævnte Maskinrum, hvor Indklagede havde lokket Klagerinden ned under Foregivende af at ville forære hende en Ring. Medens Klagerinden gør gældende, at Indklagede, efter at hun havde sat sig ved Siden af ham paa en i Rummet værende Kasse, lagde hende henover Kassen, løftede hendes Kjole og Skørt op og gennem hendes fortil aabne Benklæder indførte sit Lem i hendes Kønsdel og fuldbyrdede Samleje med hende, gaar Indklagedes Fremstilling derimod ud paa, at han vel lagde Klagerinden om paa Kassen og stak sin Haand op i hendes Skridt, men at han, da hun nu gav sig til at skribe, slap hende, og at hun derpaa gik sin Vej.

Da Barnet efter det Oplyste kan være Frugten af et den 17 eller 22 December 1911 stedfundet Samleje, og da det efter det Foreliggende ikke findes at kunne tilstedes Indklagede med sin Ed at bekræfte sin Benægtelse af at have plejet legemlig Omgang med Klagerinden, vil Sagens Udfald være at gøre afhængig af Klagerindens Ed, saaledes at Indklagede vil have at betale Bidrag efter Klagerindens i

Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 hjemlede Paastand, dersom hun inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at hun har plejet legemlig Omgang med Indklagede i Tiden fra den 22^a November 1911 til den 26 Januar 1912, hvorimod han i modsat Fald vil være at frifinde.

Fredag den 14 November.

Nr. 316. **Internationalt Ulykkesforsikrings-Aktieselskab**
(Møldrup)

mod

De danske Statsbaner (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Statsbanernes Ansvar for et Ulykkestilfælde, forvoldt ved Benyttelse af et Statsbanerne tilhørende Losseapparat.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Maj 1913: De Indstævnte, Generaldirektionen for de danske Statsbaner, bør for Tiltale af Citanterne, Internationalt Ulykkesforsikrings-Aktieselskab, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempel- forbehold.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at den stedfundne Ulykke skyldes, at Ophejsningen af den i den indankede Dom omtalte Kasse har fundet Sted paa uforsvarlig Maade, hvad enten saadant maa tilskrives Mangler ved Losseapparatet eller Kranførereens mangelfulde Betjening deraf. I begge Tilfælde maa Ansvaret for Ulykken falde paa de Indstævnte, og disse ville derfor efter Appellantens Paastand være at dømme til at betale 3250 Kroner med Renter.

Processens, Omkostninger for begge Retter ville de Indstævnte have at betale Appellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

De Indstævnte, De danske Statsbaner, bør til Appellanten, Internationalt Ulykkesforsikrings-Aktieselskab, betale 3250 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 15 November 1912, til Betaling sker.

Processens Omkostninger for begge Retter betaler de Indstævnte til Appellanten med 400 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Havnelaugsarbejder Hans Peter Petersen af Korsør blev den 18 November 1910 dræbt ved et Ulykkestilfælde, medens der fra Damperen »Alpha« i Korsør Havn lossedes Kul, der skulde leveres Køberen af disse, De danske Statsbaner, paa Korsør Kaj.

Den paagældende Losning fandt Sted paa den Maade, at Kullene i Skibets Last blev fyldt paa Tønder, som derefter gennem en Luge hejsedes op paa Dækket, hvor Kullene hældtes over i Kasser hørende til et De danske Statsbaner tilhørende, ved Kajen staaende Losseapparat, hvorpaa disse Kasser ved Dampkraft hejstes op til en til Losseapparatet hørende Løbevogn, i hvilken Kullene udtømtes. Losseapparatet betjentes af en af Statsbanernes Arbejdsmænd. Ved Benyttelsen af Losseapparatet foregaar Kassernes Ophejsning til Løbevognen altid med fuld Dampkraft, idet Farten, naar Kassen er naaet op 6 à 8 Alen fra Vognen, mindskes ved, at der lukkes for Dampen, men medens Kassen som Regel kun beholder Fart nok til at naa op til ca. 1 Alen fra Vognen, hvorefter der paany maa sættes Damp til for at bringe den helt op, standsede Kassen ved den paagældende Lejlighed ikke paa sædvanligt Sted, men fortsatte helt op til Løbevognen, mod hvilken den tørnede saa haardt, at en Del af de deri værende Kul faldt ud, ned paa »Alpha«s Dæk, hvorhos yderligere en Del Kul faldt gennem Lugen ned i Lastrummet, hvor de ramte ovennævnte Hans Peter Petersen saaledes, at der foruden forskellige mindre Konfusioner paa hans Isse, i hans Tinding og paa hans højre Haand, fremkom et betydeligt Brud af Issebenet, og som Følge af denne Læsion afgik han kort efter ved Døden.

Efter at Citanterne, Internationalt Ulykkesforsikrings-Aktieselskab — hos hvem den vedkommende Arbejdsgiver havde forsikret sin Risiko efter Lov af 7 Januar 1898 med Tillæg af 15 Maj 1903 — i Henhold til den af dem saaledes overtagne Forsikring have maattet betale dels et Beløb af 3200 Kr., der efter Arbejderforsikringsraadets Afgørelse tilkommer Afdødes Enke, dels en Begravelseshjælp af 50 Kr., have de, idet de have anbragt, at Statsbanerne bærer Ansvar for det indtrufne Ulykkestilfælde, under nærværende Sag paastaaet de Indstævnte, Generaldirektionen for de danske Statsbaner, tilpligtede at godtgøre dem bemeldte Beløb, ialt 3250 Kr., tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 15 November f. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Idet der nu findes at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at det paagældende Losseapparat ikke kan henføres under Jernbanens Driftsindretninger, mangler der Hjemmel til paa Grundlag af Loven af 26 Marts 1898 at tilpligte de Indstævnte at udrede nogen Erstatning i Anledning af Hans Peter Petersens Død. Men herefter samt da det

ikke overfor de Indstævntes Benægtelse kan anses godtgjort, at der enten fra Jernbanens Side eller fra den Mands Side, der betjente Losseapparatet, er udvist noget Forhold, der efter de almindelige Erstatningsregler vil kunne paadrage de Indstævnte noget Ansvar, ville de allerede paa Grund heraf være at frifinde for Citanternes Tiltale i denne Sag.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Tirsdag den 18 November.

Nr. 28. Cand. pharm. **H. E. Vorbeck** (David)

mod

Teglværksejer I. C. Brammer (Rée),

betræffende Spørgsmaalet, om Indstævnte ved Salg af et Teglværk m. m. havde garanteret en vis Lermængde i den solgte Ejendom.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 April 1911: Indstævnte, Teglværksejer I. C. Brammer af Helsingør, bør for Tiltale af Citanten, Teglværksejer, cand. pharm. H. E. Vorbeck, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, cand. pharm. H. E. Vorbeck, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Juli 1906 lod Citanten, Teglværksejer, cand. pharm. H. E. Vorbeck, i »Nordisk Tidsskrift for Lervare- og Stenindustri« indrykke et Avertissement om, at

et Teglværk ønskedes til Købs, og modtog herpaa saalydende Billet fra Indstævnte, Teglværksejer I. C. Brammer af Helsingør:

»Nøjsomhed Teglværk«, Helsingør, den 16 Juli 1906.
Billet mrkt. 37.

Undertegnede Teglværk kaldet »Nøjsomhed Teglværk« ved Helsingør kan faas tilkøbs, om ønskes med eller uden det dertil hørende Kalkbrænderi og med eller uden en større nyopført Villa. Til Teglværket hører circa 23 Tdr. Land, indeholdende Ler til de første 25 å 30 Aar. Min Produktion har været 2 å 3 Millioner aarlig, hovedsagelig Flam Sten og Drainrør, lidt haandstrøgne og Tagsten. En større Udbetaling fordres. Nærmere Underretning om Salgvilkaar exc ved personlig Henvendelse til undertegnede. I. C. Brammer.

Parterne forhandlede derefter paa selve Teglværket, og endelig Handel afsluttedes ved Købekontrakt af 27 August 1906. 1 December s. A. overtog Citanten Værkets Drift, og den 17 s. M. modtog han Skøde paa Ejendommen. Købesummen var 113,838 Kr. 82 Øre, hvoraf 40,000 Kr. var Vederlag for det i Købet medfølgende Løsøre og for Overdragelsen af de paa Ejendommen drevne industrielle Virksomheder m. m., medens Resten var Vederlag for den faste Ejendom.

Købesummen skulde berigtiges dels ved kontant Betaling, dels ved Overtagelse af Prioriteter, dels ved Udstedelse af Prioriteter til Sælgeren.

Den 24 Juni 1908 indklagede Citanten Indstævnte for Forligskommissionen, idet han angav, at det »hurtig har vist sig, at Hr. Brammers Angivelse af Lermængden paa Ejendommen er uoverensstemmende med de virkelige Forhold, idet der paa Ejendommen højst findes Ler til nogle faa Aar, hvilket er konstateret gennem gentagne og omhyggelig foretagne Boringer rundt paa Ejendommen, og Driften af Værket vil i Løbet af nogle faa Aar være umuliggjort af Mangel paa Ler«.

I Efteraaret 1908 lod Citanten derpaa optage en Skønsforretning ved to af Retten udmeldte Mænd til Oplysning om:

- 1) hvor meget Ler der fandtes paa Ejendommen, og af hvilken Kvalitet det var,
- 2) for hvor langt et Tidsrum Leret antoges at kunne strække til med en aarlig Produktion af 2 å 3 Millioner Sten, og
- 3) hvor dybt i Jorden Leret var beliggende.

Skønsmændene anstillede Undersøgelse paa Ejendommen i godt en Maaned, lod foretage nogle og halvfjerds Boringer, udarbejdede et Borekort over Resultatet af disse og besvarede derefter Spørgsmaalene i det Væsenlige derhen, at Leret hovedsagelig fandtes i 4 paa Kortet nærmere betegnede Partier, at der i disse 4 Partier fandtes Ler til ialt 26½ Millioner Sten, at de anslog den Lermængde, der iøvrigt fandtes spredt i Smaapartier paa Arealet for at være tilstrækkelig til ca. 2½ Millioner Sten, at Lerets Kvalitet gennemgaaende var som god Teglværksler, der uden Slemning eller anden Rensning kunde bearbejdes af almindelige Teglværksmaskiner, at de udover denne Lermængde intet havde fundet anvendeligt til Stenfabrikation, og at i Henhold til det Anførte Leret ved en aarlig Middelproduktion af 2½ Millioner Sten antagelig vilde kunne være tilstrækkeligt til 11½ Aars Produktion,

medens de med Hensyn til Spørgsmaal 3 henviste til de specificerede Opgivelser i en af dem optaget Boreprotokol.

Paa Grundlag heraf har Citanten efter fornyet Forligsklage af 11 Januar 1909 og paafølgende Forligsprøve indstævnet Indstævnte for nærværende Ret som vedtaget Værneting og paastaet Indstævnte — der imidlertid, da Citanten i Juli 1908 ikke havde betalt Prioritets-Renter og Afdrag, havde ladet sig Ejendommen (med Undtagelse af en enkelt Del Matr. Nr. 36 c) udlægge som ufyldstgjort Pant- og Udlægshaver — tilpligtet i Anledning af Handelens Misligholdelse og mod, at Citanten paa Indstævntes Bekostning tilbageskødede ham nysnævnte Matr. Nr. 36 c af Helsingørs Overdrev, at overtage og fra »Forligsklagens Dato den 11 Januar 1909 at forrente eller indfri den i dette Matr. Nr. indestaende Prioritetsgæld, at kvittere som indfriet fra Forligsklagens Dato at regne til Udslettelse af Pantebogen de af Citanten til ham ved Handelens Indgaaelse udstedte Panteobligationer paa ialt 65,975 Kr. 14 Øre og at betale til Citanten dels den kontant erlagte Købesum 30,000 Kr., og de med Handelen og dens Berigtigelse iøvrigt forbundne Omkostninger, 2786 Kr. 20 Øre, dels i Erstatning den af Citanten i Ejendommen og Teglværksvirksomheden anbragte successivt indskudte Driftskapital til Beløb ialt 30,450 Kr. eller saa stort et Beløb, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte finde passende, alle disse Beløb med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 11 Januar 1909, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst«.

Denne Paastand, som Citanten har betegnet som nærmest gaaende ud paa at faa godtgjort »Opfyldelsesinteressen«, har Citanten under Proceduren med forskellige nærmere angivne Forbehold nedsat til en Paastand om Betaling af, hvad han har betegnet som »den negative Kontraktsinteresse«, hvilken han paa Grundlag af en af en autoriseret Revisor foretagen Opgørelse har ansat til ialt 40,376 Kr. 16 Øre.

Medens Citanten bygger sin Procedure paa, at Handelen er afsluttet paa Grundlag af Indstævntes i ovenciterede Billet indeholdte og under de senere mundtlige Forhandlinger yderligere af Indstævnte bekræftede Opgivelse af Ejendommens Lermængde, at Indstævnte derfor maa betragtes som havende garanteret en saadan Lermængde, og at Indstævnte maa have vidst, at Opgivelsen var i væsentlig Grad urigtig, har Indstævnte derimod hævdet, at hans Opgivende i Billetten kun er hans i god Tro afgivne Skøn over Ejendommens formentlige Ler-Indhold, og at han hverken skriftlig eller mundtlig har paataget sig nogen Garanti for Skønnet's Rigtighed, men tværtimod under de mundtlige Forhandlinger har fremhævet, at bestemt kunde han jo ikke vide, hvad Jorden indeholdt. Han har derfor principalt paastaet sig pure frifunden, medens han subsidiært har paastaet, at der i Erstatning for manglende Ler kun tillægges Citanten et Beløb efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn. I begge Tilfælde har han paastaet sig tilkendt Sagens Omkostninger hos Citanten.

Det er oplyst, at Ejendommen i 1904 ved Vurdering til Ejendomsskyld er ansat til 105,000 Kr. uden Inventar, men at Indstævnte samme Aar i det af ham underskrevne Skema til Ansættelse til Ejendomsskyld har opgivet, at han »beregner Beholdningen af Ler paa Jorderne at kunne strække til i cirka 15 Aar endnu«. Imidlertid har

Indstævnte anført, at det først var efter den Tid, at han dels blev klar over, at der paa den sydlige Del af Ejendommen var et særligt lerrigt Lag, som han ikke tidligere havde regnet med, dels blev klar over, at store Dele af den »Afrømning«, der fandtes paa Ejendommen, kunde gøres anvendelig til Fabrikationen ved Hjælp af stenudskillende Vælværker, og at det under Forhandlingerne med Citanten netop var paa Tale, at denne skulde anskaffe saadanne Værker.

Det tør nu heller ikke ved det Foreliggende anses godtgjort, at Indstævntes Udtalelser i Billetten ere afgivne mod bedre Vidende.

Endvidere er Forholdet det, at Indstævnte ikke i Overdragelsesdokumenterne har afgivet nogen skriftlig Garanti med Hensyn til Lermængden i den af ham solgte Ejendom, og at det ikke er bevist, at Indstævnte under Forhandlingerne har afgivet nogen speciel, udtrykkelig mundtlig Garantierklæring i saa Henseende.

Citantens Paastand gaar nærmest ud paa, at Forhandlingerne ere førte og Salget afsluttet paa Grundlag af de i Billetten indeholdte Angivelser af Lermængden, og skønt det ligger i Sagens Natur, at Indstævnte ikke uden en indgaaende, alle Dele af Ejendommen omfattende Undersøgelse af denne kunde have nogen sikker Formening om dens Indhold af Ler, maa det efter Proceduren antages, at Citanten under Forhandlingerne ikke særlig har affordret Indstævnte Forklaring om, hvorpaa hans Angivelse i Billetten af Ejendommens Lermængde var grundet.

Under disse Omstændigheder findes Indstævnte ikke at kunne betragtes som havende garanteret en vis Lermængde, og han findes herefter at maatte frifindes, dog at Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdag den 20 November.

Nr. 185. Manufakturhandler **Peder Christian Christensen**
(Henriques efter Ordre)

mod

Ministeriet for offentlige Arbejder (den kst. Kammeradvokat),

betræffende Spørgsmaalet om Erstatning for Tab som Følge af en Vej-
omlægning, nødvendiggjort ved forskellige Jernbaneanlæg.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 November 1912: De Indstævnte, Ministeriet for offentlige Arbejder, bør for Tiltale af Citanten, Manufakturhandler Peder Christian Christensen af Ejby, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der

tillægges Overretssagfører Hans Levy i Salær 60 Kr. og som Godtgørelse for Udlæg 12 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

At den i den indankede Dom omtalte Vejumlægning har formindsket Færdslen ad den Vej, ved hvilken Appellantens Ejendom er beliggende, kan ikke afgive Grundlag for et Krav paa Erstatning for herved lidt Tab, idet Hjemmel herfor navnlig ikke kan søges i Grundlovens § 82.

Herefter og idet tilføjes, at det ikke er godtgjort, at Tunnel- og Trappeanlægget har gjort noget retsstridigt Indgreb i Appellantens Ret til at færdes til og fra sin Ejendom, vil den indankede Dom efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Manufakturhandler Peder Christian Christensen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Henriques 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Anlægget af et 2det Spor paa Jernbanestrækningen fra Nyborg til Strib i Henhold til Lov af 27 Maj 1908 blev den fra Ejby til Balslev gennem Ejby Stationsby førende offentlige Vej, der hidtil havde krydset Banelinien i en Niveau-Overkørsel Nordvest for Ejby Station, omlagt saaledes, at Overkørslen bortfaldt, at der anlagdes et nyt Stykke Kørevej, som fra et omtrent 50 Meter Nordøst for Baneliniens Midte beliggende Punkt i den gamle Vej fører i en Bue ad en Viadukt over Banen omtrent 70 Meter Nordvest for den tidligere Overkørsel og atter støder til den gamle Vej omtrent 70 Meter Sydvest for Baneliniens Midte, samt at der — til Brug for Gaaende — paa det Sted, hvor Overkørslen havde været, blev anlagt en 1,5 Meter bred Tunnel under Jernbanen med Trappenedgange fra begge Sider af Banen.

Lige Nordøst for Banelinien og umiddelbart ved den tidligere Overkørsel ligger en Citanten, Manufakturhandler Peder Christian Christensen af Ejby tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 14 æ af Ejby By og Sogn, som han efter sit Anbringende har købt i Aaret 1902, og i hvilken han siden skal have drevet Manufakturhandel. Idet Citanten nu gør

gældende, at der ved den ommeldte Forlægning af den offentlige Vej og ved den Maade, hvorpaa Trappenedgangen til Tunnelen er anlagt, er paaført ham et Tab af 20,000 Kroner, nemlig 10,000 Kroner ved Forringelse af hans Ejendoms Værdi og 10,000 Kroner ved Formindskelsen af Omsætningen i hans Forretning, søger han efter meddelt fri Proces under nærværende Sag de Indstævnte, Ministeriet for offentlige Arbejder, til at betale ham Erstatning for det ommeldte Tab med 20,000 Kroner eller efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 26 Marts d. A. og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær og Godtgørelse for Udlæg til 2 Situationskort, 12 Kroner, til hans beskikkede Sagfører, Overretssagfører Hans Levy, der i alt Fald paastaar Saadant tillagt hos det Offentlige.

De Indstævnte have givet Møde ved den kst. Kammeradvokat, der procederer til Frifindelse og paastaar Citanten tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til ham.

Ifølge Sagens Oplysninger besluttede vedkommende Besigtigelses- og Ekspropriations-Kommission i sit Møde den 7 August 1908 at udtale, at den af Hensyn til den stigende Trafik ikke kunde anse det forsvarligt efter Anlægget af det ny Spor at bibeholde den hidtilværende Overkørsel, og i et nyt Møde den 9 September s. A. vedtog Kommissionen at indstille til det indstævnte Ministerium, at Forbindelsen mellem de to af Banen overskaarne Strækninger af Balslev—Ejby-Vejen tilvejebragtes ved det ovenfor omtalte Viaduktanlæg. Efter at de Delegerede for Ejby Sogn dernæst i samme Møde havde henstillet til Kommissionen desuden imellem de to nævnte Vejstykker at søge anlagt den ovennævnte Tunnel under Banen, besluttede Kommissionen endvidere, saafremt Sogneraadet paatog sig at udrede et Tilskud af 3000 Kroner til Udgiften ved Tunnelens Anlæg og overtog den fremtidige Renholdelse, Tørholdelse og Belysning samt Vedligeholdelse af Trapper og Gulv, at indstille til Ministeriet, at Staten ydede Resten.

I et Møde den 19 April 1909 udtalte Kommissionen endelig — med Hensyn til det af Citanten for Kommissionen rejste Krav om Erstatning i Anledning af, at den offentlige Vej blev forlagt paa en Viadukt over Banen og saaledes ført bort fra hans Ejendom — at Kommissionen ikke kunde anse ham for erstatningsberettiget paa dette Grundlag, og at Spørgsmaalet derfor ikke kunde forelægges for Taksations-Kommissionen, og Citanten reserverede derefter sin Ret til at søge Spørgsmaalet om sit Erstatningskrav afgjort ved Domstolene.

Sin Paastand her under Sagen støtter Citanten paa, at hans Ejendom, der, som det fremgaar af det Ovenanførte, tidligere laa lige ved den igennem Stationsbyen førende offentlige Vej, hvad der betingede dens Værdi til Forretningsbrug, nu ved Kørevejens Forlægning er kommen til at ligge afsides fra den almindelige Færdsel, og at desuden Trappenedgangen til Tunnelen strækker sig saa langt ind paa den ud for Ejendommen liggende Del af Vejen, at den gaar frem for omtrent Halvdelen af Ejendommen, derunder Indgangsdøren, hvorfor det er blevet umuligt at køre til Ejendommen, der oven i Købet ligger ved Foden af en Bakke. Da efter hans Formening — som han finder bestyrket ved Reglen i § 6, 4de Stykke, i Lov om Bestyrelsen af Vej-

væsenet af 21 Juni 1867 — Retten til Færdsel og Adgang til en fast Ejendom er en Del af Ejendomsretten over denne, gør Citanten gældende, at de Indstævnte efter Grundlovens § 82 ere pligtige at betale ham Erstatning for det ham ved Forandringen i Vejforbindelsen paaførte Tab.

Der maa imidlertid gives de Indstævnte Medhold i, at Citanten ikke i sin Egenskab af Ejer af den paagældende Ejendom har noget Retskrav paa, at den forbi Ejendommen førende offentlige Vejs Retning og Tilstand skulle bevares uforandret, jfr. navnlig Frd. om Vejvæsenet af 13 December 1793 § 12 og den af ham anførte Bestemmelse i Loven af 1867, hvorved det der omhandlede Spørgsmaal er henlagt til endelig Afgørelse af en administrativ Myndighed. Som Følge heraf, og da det er uomtvistet, at Citanten ikke har nogen paa særlig Adkomst grundet Ret til Færdsel ad den gamle Vej, kan han ikke med Føje paa Grundlovens § 82 støtte noget Krav paa Erstatning for det Tab, som han maatte have lidt ved den [paa] Grund af det ny Sporanlæg paabudte Afspærring af den tidligere Overkørsel og ved den i Forbindelse dermed skete Forlægning af Kørevejen eller der- ved, at den af ham paaklagede Anbringelse af Trappenedgangen maatte have besværliggjort Kørsel ad den offentlige Vej til og fra hans Ejendom. Idet Citanten endelig ikke har paavist, at de Indstævnte paa andet Grundlag have paadraget sig Erstatningsansvar overfor ham ved de omhandlede Foranstaltninger, ville de Indstævnte være at frifinde, uden at det bliver nødvendigt at komme ind paa, hvad de ellers have anført til Støtte for deres Paastand.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde op- hæves, hvorhos der vil være at tillægge Overretssagfører Hans Levy, hvis Sagførelse har været lovlig, hos det Offentlige i Salær 60 Kr. og som Godtgørelse for Udlæg 12 Kr. Der bliver herefter ikke Spørgs- maal om at tilkende den konstituerede Kammeradvokat Salær.

Nr. 276. **Skrædermester Jørgen Andersen**
(Henriques)

m o d

Ministeriet for offentlige Arbejder (den kst. Kammeradvokat),

betræffende Spørgsmaalet om Erstatning for Tab som Følge af en ved Jernbaneanlæg nødvendiggjort Overskæring af en Gade.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Marts 1913: De Indstævnte, Ministeriet for offentlige Arbejder, bør for Til- tale af Citanten, Skrædermester Jørgen Andersen af Odense, i denne

Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagfører Johansen i Salær 60 Kr., der udredes af det Offentlige. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Appellanten for Højesteret har frafaldet sin i foregaaende Instans nedlagte principale Paastand, vil den indankede Dom i Henhold til de under den øvrige Del af Sagen anførte Grunde efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Skrædermester Jørgen Andersen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagfører Henriques 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Besigtigelses- og Ekspropriationskommissionen vedrørende det i Lov Nr. 156 af 27 Maj 1908 omhandlede Anlæg af Dobbeltspor mellem Nyborg og Strib havde udarbejdet en Plan til en Udvidelse af Odense Station, og denne Plan havde erholdt de Indstævnte, Ministeriet for offentlige Arbejders Approbation, blev der af Kommissionen i Juli og de første Dage af August Maaned 1910 afholdt nogle Forretninger, hvorved bl. a. de i den sydvestlige Del af Dannebrogsgade i Odense liggende Grunde eksproprieredes. Under disse Forretninger fremkom Citanten, Skrædermester Jørgen Andersen af Odense, der er Ejer af Ejendommen Nr. 27 i bemeldte Gade, men hvis Ejendom ikke indbefattedes under Ekspropriationen, som Repræsentant for Gadens Beboere med Krav paa Erstatning for det Tab, der tilføjedes Ejerne af Ejendommene i Gaden derved, at Dannebrogsgade fremtidig blev afskaaret fra sin sydvestlige Forbindelse med Byen, men blev af Kommissionen afvist under Henvisning til, at Dannebrogsgade var en offentlig Gade, og at der derfor ikke kunde tilkomme de tilstødende Lodsejere nogen Erstatning, fordi den afspærredes i den ene Ende. Da Kommissionen fastholdt dette Standpunkt og fik Medhold af de Indstævnte, har Citanten derpaa efter meddelt fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører Oskar Johansen, anlagt nærværende Sag og paastaaet de Indstævnte tilpligtet principalt at foranstalte tilvejebragt en Færdselsforbindelse fra Dannebrogsgade over eller under Statsbanernes Spor til Østre Stationsvej i Odense, eventuelt i Forbindelse med en Erstatning, subsidiært

at udrede i Erstatning 9400 Kr. eller et af Retten eller ved uvillige af Retten udmeldte Mænds Skøn fastsat Beløb med Renter 5 pCt. aarlig af det Tilkendte fra Forligsklagens Dato, den 2 August 1912, hvorhos han i begge Tilfælde har paastaet de Indstævnte tilpligtede at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for bænificerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, der i alt Fald paastaar sig Saadant tillagt hos det Offentlige.

De Indstævnte have givet Møde ved den konstituerede Kammeradvokat, der procederer til Frifindelse og paastaar Citanten tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til ham.

Til Støtte for sine Paastande har Citanten anført, at Dannebrogsgade, der efter Afspærringen er bleven en »blind« Gade og kun har Tilgang fra Nørrebro i den Odense Station fjærnest liggende Del af Gaden, saafremt Afspærringen opretholdes, fremtidig kun ad en Omvej vil komme til at staa i Forbindelse med hele det vestlige Kvarter af Odense By, og at dette ikke blot vil bevirke, at hans Ejendom, som han har besiddet siden 1876, vil tabe i Værdi, eftersom de to Lejligheder, som han lejer ud, vanskelig vil kunne finde Lejere, være sig til Butik eller til Beboelse, men at Afbrydelsen af Forbindelsen mellem Dannebrogsgade og Østre Stationsvej og den derved skabte Omvej for Kunderne ogsaa vil virke ødelæggende paa den af ham fra aabent Udsalg i Ejendommen drevne Skræderforretning.

Hvad nu først angaar Citantens principale Paastand angaaende Tilvejebringelsen af den fornødne Forbindelse mellem Dannebrogsgade og Østre Stationsvej, maa der gives de Indstævnte Medhold i, at Raadigheden og Dispositionsretten over de offentlige Veje og Gader alene tilkommer det Offentlige, og at den Beslutning, som Besigtigelses- og Ekspropriationskommissionen i nærværende Tilfælde i Henhold til Forordningen 5 Marts 1845 § 5 har taget om Anlæg af Banelinien, uden at der etableres en Færdselsforbindelse til Østre Stationsvej, derfor ikke vil kunne indbringes for Domstolene.

Heller ikke i Citantens Erstatningspaastand vil der efter det Foreliggende kunne gives ham Medhold. Ligesom nemlig den Omstændighed, at Citanten i Aaret 1890 ved Gadens Overgang til offentlig Gade har til Kommunen betalt et Beløb af 124 Kr. 16 Øre til dens Vedligeholdelse og vil have gjort dette under Forudsætning af dens Bibeholdelse i sin fulde Udstrækning, ikke vil kunne hjemle ham noget Erstatningskrav i alt Fald overfor Statsbanerne, saaledes findes heller ikke de af ham paaberaabte Bestemmelser i Forordningen af 5 Marts 1845 §§ 9 og 12 og Forordningen af 5 Maj 1847 § 4 at kunne paaberaabes til Støtte for et saadant Krav, eftersom Forudsætningen for den der omtalte Erstatningspligt er den, at der fra Banernes Side er gjort et positivt og effektivt Indgreb i hans Ejendomsret, hvilket uimodsigeligt ikke her foreligger.

Og da nu endelig Statsbanernes lovlige Disposition med Hensyn til den her omtalte offentlige Gade heller ikke efter almindelige Retsgrundsætninger kan afføde nogen Erstatningspligt alene paa Grund af den blotte Interesse, som Citanten maatte have i Gadens uforandrede Bestaaen, savnes der altsaa tilstrækkeligt Grundlag for det af Citanten rejste Erstatningskrav.

De Indstævnte ville derfor være at frifinde for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde op-
hæves, hvorhos der vil være at tillægge Overretssagfører Oskar Johan-
sen, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 60 Kroner, der bliver
at udrede af det Offentlige. Der bliver herefter ikke Spørgsmaal om
at tilkende den konstituerede Kammeradvokat Salær.

Nr. 272. Højesteretssagfører Møller

mod

Hans Peder Hansen Rose (Def. Henriques),

der tiltales for Mened.

Baag Herreds Ekstrarets Dom af 11 Marts 1913: Tiltalte
Hans Peder Hansen Rose bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fange-
kost i 2 Maaneder og udrede de af Aktionens flydende Omkostninger,
derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen, 30 Kr. At efter-
kommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Maj
1913: Tiltalte Hans Peder Hansen Rose bør for Aktors Tiltale i denne
Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor
for Underretten, Sagfører Jørgensen, 30 Kr. og Aktor for Overretten,
Prokurator Juel, 20 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret til-
lægges der Højesteretssagførerne Møller og Hen-
riques hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne
fra Baag Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Hans Peder
Hansen Rose, der er født den 4 Maj 1873 og ikke er funden forhen
straffet, for Mened.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 17 eller 18 Januar 1912 indfandt Tiltalte, der er Heste-
handler, sig tilligemed Hestehandler P. Petersen af Svanninge Mark

hos Gaardejer A. P. Petersen i Flemløse, hvor Hestehandler Petersen i Tiltaltes Overværelse forhandlede med Gaardejer Petersen om Købet af en af dennes Heste. En Handel kom ogsaa i Stand blandt andet paa Vilkaar, at Hestehandler Petersen skulde afhente Hesten senest den 27 samme Maaned. Hestehandler Petersen vilde derefter afhente Hesten allerede den 22 samme Maaned, men da Hesten da var bleven syg, udsattes Afhentningen, til den blev rask, og da Afhentning derefter ikke fandt Sted, som oprindeligt aftalt, senest den 27 samme Maaned, solgte Gaardejer Petersen Hesten til en Anden, hvorefter Hestehandler Petersen anlagde Sag mod ham til Erstatning for Handelens Misligholdelse. Under denne Sag stævnedes Gaardejer Petersen Tiltalte som Vidne og forelagde ham, da han den 31 Maj 1912 mødte i Baag Herreds ordinære Ret, blandt andet som Spørgsmaal 3 det Spørgsmaal, om det ved den omhandlede Hestehandel blev bestemt, at Hestehandler Petersen skulde afhente Hesten senest den 27 Januar 1912, og som Spørgsmaal 4 det Spørgsmaal, om det tillige blev bestemt, at dersom Hestehandler Petersen ikke hentede Hesten qv. senest den 27 Januar 1912, skulde Handelen anses som hævet og Indstævnte have Ret til at sælge Hesten, til hvem han vilde.

Tiltalte svarede til Spørgsmaal 3:

»Der var Tale om den Dag, paa hvilken Hesten skulde afleveres, men Vidnet ved ikke, om Parterne var blevne enige herom, da han gik sin Vej«, og til Spørgsmaal 4:

»Der var Tale om de omspurgte Punkter, men Vidnet ved ikke, om der opnaaedes Enighed mellem Parterne«.

Denne sin Forklaring bekræftede Vidnet med Ed.

Tiltalte har nu vel erkendt, at han ved en Samtale, som han senere — nemlig den 12 Juni 1912 — havde med Hestehandler Petersen, blev klar over, at denne af ham afgivne Forklaring var urigtig, men han har gjort gældende, at hans Hukommelse, da han afgav Vidneforklaringen, har svigtet ham, og at han dengang virkelig var i Uvished om, hvorvidt der var opnaaet fuldstændig Enighed mellem Parterne om, paa hvilken Dag Hesten skulde afleveres, og ligeledes, om der blev truffen Aftale om, at hvis den ikke afhentedes, skulde Ejeren være berettiget til at sælge den til en Anden.

Skønt nu det Foreliggende skaber en ikke ringe Sandsynlighed for, at Tiltalte har afgivet en bevidst urigtig Vidneforklaring, findes det dog betænkeligt mod Tiltaltes Benægtelse at anse dette fuldt bevist, og da Tiltaltes Forhold ikke findes at kunne — som i Underrettsdommen sket — henføres under Analogien af Straffelovens § 148, vil Tiltalte være at frifinde.

Fredag den 21 November.

Nr. 275. Højesteretssagfører Harboe
mod

Anders Christian Pedersen (Def. Møller),
der tiltales for Pengeafpresning.

Thisted Købstads Ekstrarets Dom af 11 April 1913: Tiltalte Anders Christian Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Gade og til Defensor, Sagfører Thomsen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Maj 1913: Tiltalte Anders Christian Pedersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Christian Pedersen til Højesteretssagførerne Harboe og Møller 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Thisted Købstads Ekstraret indankede Sag er Skrædermester Anders Christian Pedersen, der er født den 2 Oktober 1862, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Pengeafpresning.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Efter at Tiltalte efter sin Forklaring en Gang i afvigte Efteraar,

medens han opholdt sig paa Trappegangen i det af ham beboede Hus, havde hørt nogle sammesteds boende Frøkener tale om, at en hos Branddirektør Dolleris tjenende ung Pige havde fortalt, at Sagfører Lyhne i Thisted en Aften, da Dolleris var fraværende fra sit Hjem, havde besøgt dennes Hustru og ved Afskeden med hende udtalt, at han vilde fortælle sin Kone, at han havde været i Klubben, kom Tiltalte et halvt Aars Tid efter til at tænke paa, at han kunde bruge de Oplysninger, han saaledes havde faaet, til at forskaaffe sig Penge, og han tilskrev derfor omkring Midten af Februar Maaned d. A. Sagfører Lyhne et med Navnet »F. Nielsen, Rejsende, p. t. Snedsted« underskrevet Brev, i hvilket Sagføreren anmodedes om at gøre Brevskriveren den Tjeneste at laane ham 500 Kr., der med Renter skulde blive tilbagebetalte paa en i Brevet nærmere angiven Maade. Det hedder derefter i Brevet: »jeg tror ikke De vil nægte mig den Tjeneste naar De hører hvad jeg har at fortælle Dem for et halvt Aar siden . . . var De hos Branderiktør Dolleris Frue (han var ikke hjemme) og havde en lille tete a tete og da De skulde gaa siger Fruen til Dem hvad De vilde sige, naar De kom hjem dertil svarede De at De havde været i Klubben det blev jeg og en ung Pige ufrivillige Vidne til hun er taus som Graven og det vil jeg ogsaa være det kan De stole paa naar De vil gøre mig den Tjeneste vil De ikke det saa skal rette vedvedkommende faa det at vide saa vil der blive en stor Skandale og det troer jeg ikke vilde være heldig«. I Brevet angives det endvidere, at Beløbet skulde afgives til Tiltalte, der vilde gemme det, indtil Brevskriveren lod det afhente. Da Tiltalte imidlertid ikke modtog noget Svar paa Brevet, tilskrev han en Uges Tid senere paany Sagfører Lyhne et ligeledes med Navnet »F. Nielsen« underskrevet Brev, i hvilket han efter at have henvist til, at han endnu ikke havde modtaget Pengene, udtalte: »men De maa huske paa at jeg gjør Dem større Tjeneste ved at være taus om at De har været hos Fru Dolleris paa en Tid da hendes Mand ikke var hjemme (skulde De ikke kjende Enkefru Gundelach temmelig got) med mange andre artige Ting der vil komme frem ved samme Lejlighed jeg giver Dem henstand til Torsdag den 27de er Pengene ikke sendt ned til Hr. Skrædder A. C. Pedersen til den Tid . . . da bliver det bestemt at jeg lader di forskjellige Egtefeller det vide med mange andre De skal ikke prøve paa at komme uden om det, det kan De ikke selv om De er Sagfører«. Tiltalte modtog ej heller paa dette Brev noget Svar, og han tilskrev derefter i Begyndelsen af Marts Maaned d. A. fornævnte Branddirektørs Hustru et ligeledes med det ovenanførte Navn underskrevet Brev, hvori han bad hende om for hendes egen Skyld »at opfordre Hr. Sagfører Lyhne til at gøre mig den Tjeneste som jeg har forlangt af ham og faar jeg ikke det senest Torsdag den 6te Marts da vil Deres Mand og Fru Lyhne med mange flere straks faa at vide hvad De og Lyhne har havt sammen og maaske har endnu med mange andre Ting . . .« Efter at Sagfører Lyhne derpaa havde anmeldt Sagen for Politiet og efter dettes Anvisning til Tiltalte afgivet et Brev, der var adresseret til Handelsrejsende F. Nielsen, og i hvilket denne anmodedes om i Anledning af de modtagne Breve at indfinde sig paa et nærmere angivet Sted, svarede Tiltalte i et med Navnet »F. Niesen« underskrevet Brev, at han ikke kunde gaa ind paa Stævnemøder, men anmodede

Sagfører Lyhne om at tage en Bestemmelse til den 10de Marts da jeg ellers samme Dag bestemt lader min Oplysning gaa videre det er min sidste Ord i Sagen«.

Tiltalte har derhos forklaret, at han ikke bestemt kan sige, hvorvidt han har troet paa, at der bestod et Forhold mellem Sagfører Lyhne og Fru Dolleris, at han dog nærmest er tilbøjelig til at mene, at han har fæstet Lid dertil, at han — saavidt han husker, for flere Aar siden — har hørt Sagfører Lyhnes Navn nævne i Forbindelse med Enkefru Gundelachs, at det har ligget udenfor hans Hensigt at gøre Alvor af Truslerne, at det var hans bestemte Hensigt at tilbagebetale Laanet paa de i det første Brev nævnte Vilkaar og at betale Renter af Laanet, at han dog er klar over, at han ikke har haft rimelig Udsigt til at kunne overholde de tilbudte Betalingsvilkaar, men dog mener, at det vilde have været ham muligt at betale et eller flere mindre Afdrag om Aaret, hvilke Afdrag han vilde have sendt anonymt til Sagfører Lyhne, og at han ved Navnet »F. Nielsen« ikke har sigtet til nogen bestemt Person.

Idet det nu ikke vil kunne fritage Tiltalte for Strafansvar efter Straffelovens § 245, at han maatte have haft til Hensigt at tilbagebetale Laanet, samt idet der ikke findes Anledning til at anse ham for Falsk, vil han for sit i foranførte Henseende udviste Forhold være at anse efter nævnte Lovbestemmelse med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Nr. 292.

Højesteretssagfører Winther

mod

Sagfører Fr. Bronée (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Sorø Købstads Politivedtægts §§ 83 og 87 og Sorø Amts Politivedtægts § 37.

Sorø Købstads Politirets Dom af 22 Februar 1913: Tiltalte, Sagfører F. Bronée af Sorø, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Sorø Købstads Politikasse bøde 2 Kr. Saa bør han og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Maj 1913: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor her for Retten, Overretssagfører Bentzen, bør Tiltalte, Sagfører Fr. Bronée af Sorø, betale 20 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Indankningen af nærværende Sag til Overretten tillige er sket paa det Offentliges Vegne, har Sagen haft den til Paakendelse ved bemeldte Ret fornødne Appelværdis.

Af de Højesteret forelagte nye Oplysninger fremgaar, at den i den indankede Dom ommeldte Sti er godt 4 Alen bred, makadamiseret, flisebelagt og forsynet med Rendesten mod Landevejen, og at den for en Aarrække siden er anlagt af Sorø Købstads Kommune, samt at denne Kommune overfor Sorø Amtsraad har paataget sig at vedligeholde Stien.

Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Sagfører Fr. Bronée, til Højesteretssagførerne Winther og Lunn 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sorø Købstads Politiret her for Retten indankede Sag er Tiltalte, Sagfører Fr. Bronée af Sorø, for Overtrædelse af § 83, jfr. §§ 87 og 98 i Købstadens Politivedtægt, anset efter Lov indeholdende Bestemmelser om Politiet udenfor København af 4 Februar 1871 § 6 med en Købstadens Politikasse tilfaldende Bøde af 2 Kr., hvorhos han er tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger.

Foreløbig bemærkes, at da det efter Proceduren fremgaar, at Sagen ikke alene drejer sig om Tiltaltes Forpligtelse til at udrede den ham idømte Bøde, men om hans Forpligtelse til at ryddeliggøre Stien, der gaar forbi hans Ejendom, for Sne m. v., findes der ikke Føje til ex officio at afvise Sagen for Overretten som manglende den foreskrevne Appelværdis.

Det er under Sagen oplyst, at Tiltalte den 21 Januar d. A. ikke har bortskaffet Sneen fra det udfor hans Ejendom liggende Stykke af en offentlig Gangsti, at Tiltaltes Ejendom ligger paa Købstadens, men Gangstien paa Landdistriktets Grund, og at Gangstien er fremkommen ved Opyldning af Landevejsgrøften, men ikke er noget Fortov med brolagt Rendesten.

Tiltalte gør nu gældende, at Sorø Købstads Politivedtægt af 7 December 1912 kun kan antages at omfatte de paa Købstadens Grund liggende Gader, Veje, Stier og Pladser, og at han derfor ikke kan være pligtig til at renholde den fornævnte, paa Landdistriktets Grund liggende Gangsti.

Da imidlertid Politivedtægten i § 83 paalægger Enhver, der i Købstaden ejer Grund eller Bygning, som støder til offentlig Gade m. v.,

at renholde denne udfor sin Ejendom, og i § 98 definerer offentlig Gade m. v. som saadanne, hvis Vedligeholdelse paahviler Kommunen eller Amsraadskredsen, samt Anlæg, der ere aabne for offentlig Færdsel, findes Tiltalte at maatte være pligtig til at ryddeliggøre eller renholde den nævnte Gangsti, og for at have undladt at efterkomme denne Forpligtelse er han ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov 4 Februar 1871 § 6 for Overtrædelse af Politivedtægtens fornævnte Bestemmelser, og da den Tiltalte ved Dommen paalagte Bøde til Sorø Købstads Politikasse af 2 Kr. findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Mandag den 24 November.

Nr. 232. Fhv. Politibetjent Peder Poulsen Graugaard (Stein)

mod

Københavns Magistrat
(Trolle),

betræffende Spørgsmaalet, om Appellanten har Krav paa Pension i Henhold til § 16, 5te Punktum, i Regulativ for Københavns Politi af 12 Juni 1863.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Marts 1911: De Indstævnte, Københavns Magistrat, bør for Tiltale af Citanten, fhv. Politibetjent Peder Poulsen Graugaard, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagfører V. Tegner i Salær 60 Kr. hos det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for

Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, fhv. Politibetjent Peder Poulsen Graugaard, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Af Oplysningerne og Proceduren i denne Sag fremgaar det, at Citanten, fhv. Politibetjent Peder Poulsen Graugaard, der den 24 Januar 1899 blev ansat som Betjent i Københavns Politi, under en Anholdelse af en beruset Mandsperson den 12 Maj 1908 paadrog sig Læsioner af højre Haandled og venstre Skulder, som Følge af hvilke Læsioner Citanten, der allerede den følgende Dag blev tagen under Lægebehandling af Politilægen, var sygemeldt fra 27 Juni til 22 September s. A. Da Citanten derefter paany meldte sig til Tjeneste, medbragte han fra Politilægen en Meddelelse om, at der ikke var noget til Hinder for, at Citanten som Rekonvalescent forrettede lettere Tjeneste, men ikke destomindre blev han straks sat til almindelig Patrouilletjeneste. Da Citanten Natten mellem den 29 og 30 Oktober s. A. vilde anholde en beruset Mandsperson, fik han under Kampen med denne den fjerde Finger paa venstre Haand læderet, og da Politilægen i den Anledning blev bekendt med, at Citanten forrettede almindelig Patrouilletjeneste, og herefter henstillede til Citantens Overordnede, at Citanten blev anvendt til anden Tjeneste, blev Citanten den følgende Dag beordret til den lettere Tjeneste paa en Vagtstation, hvilken Tjeneste han derefter havde, indtil han i Midten af December s. A. atter blev beordret til almindelig Tjeneste, med hvilken han fortsatte, indtil han den 6 Februar 1909 blev sygemeldt. Han kom derefter ikke paany til at forrette Tjeneste, idet han, der den 1 December 1908 var bleven opsagt til Udtrædelse af Politiets Tjeneste, den 1 Marts næstefter, ved sin Afskedigelse endnu var sygemeldt.

Under nærværende i Henhold til Stævning af 13 Maj f. A. anlagte Sag, under hvilken der er meddelt Citanten fri Proces, har Citanten — der paa det nævnte Tidspunkt ernærede sig som Hovmester — paastaaet sig kendt berettiget til Pension i Henhold til § 16, 5te Punktum, i Regulativ for Københavns Politi af 12 Juni 1863, som tilskadekommen under Udførelsen af sit Arbejde i Politiets Tjeneste, samt de Indstævnte, Københavns Magistrat, tilpligtede at betale den forfaldne Pension for Tiden fra 1 Marts 1909 til 1 Marts 1910, hvilken Citanten har opgjort til 1063 Kr. 92 Øre, tilligemed Renter af bemeldte Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 20 Oktober 1909 og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for ham beskikkede Sagfører, Overretssagfører Tegner, hvilket Salær i alt Fald er paastaaet udredet af det Offentlige.

Færdig fra Trykkeriet den 4 December 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 41.

Mandag den 24 November.

De Indstævnte have paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Citanten har til Støtte for sin Paastand gjort gældende, at han har forladt Politiets Tjeneste som Invalid paa Grund af Skade tilføjet ham under Tjenestens Udførelse, i hvilken Henseende han har henvist til, at han, siden han den 12 Maj 1908 kom til Skade i Tjenesten, daglig har været undergivet Massagebehandling og ugentlig har maattet give Møde hos Politilægen af Hensyn til de ham ved den nævnte Lejlighed tilføjede Læsioner, at disse, der efter Politilægens Erklæring af 22 Februar 1909 bestod i en Forvridding af venstre Skulder og højre Haandled, ifølge sammes Erklæring har haft en væsentlig Forringelse af Citantens Arbejdsevne til Følge, og at den foran omtalte Fingerlæsion ikke heller var lægt ved hans Afskedigelse. Citanten har derhos under Sagen fremlagt en den 5 September f. A. udstedt Lægeattest, hvori udtales, at Citanten endnu paa dette Tidspunkt var lidende af en Bevægelses-Indskrænkning i venstre Skulderled og højre Haandled, som hindrede ham i at arbejde med fuld Arbejdsdygtighed, ligesom hans venstre Haands 4de Finger i 1ste Led var noget svullen og smertende for Tryk, hvilket ligeledes var til Gene for ham under Arbejdet, samt at der ikke var Udsigt til væsentlig Forandring af Tilstanden.

De Indstævnte have imidlertid benægtet, at det fornævnte Regulative § 16, 5te Punktum, der er saalydende: »Den, der ved Udførelse af sin Tjeneste kommer saaledes til Skade, at han maa afskediges, erholder stedse, uden Hensyn til Tjenestetid eller Stilling, i Pension $\frac{2}{3}$ af det Beløb, som hans Indtægt af Kommunen efter Gennemsnittet af de forudgaaende 5 Aar har udgjort«, kan paaberaabes af Citanten til Støtte for Søgsmålet, idet Forholdet ikke er det, at Citanten er bleven afskediget paa Grund af de ham tilføjede Legemsbeskadigelser, der ikke have været til Hinder for, at han lige til sin Afskedigelse har gjort Tjeneste paa ganske ordinær Maade, men derimod det, at Citanten, om hvis Forhold i Tjenesten der siden Aaret 1903 stadig har været ført Klage, og som ved en tidligere Lejlighed er bleven opsagt, men fik Tilladelse til at forblive i Tjenesten paa Betingelse af, at han kunde afskediges med 14 Dages Varsel, er bleven afskediget, fordi han i for høj Grad har hengivet sig til Nydelse af Spiritus og har laant Penge paa en med hans Stilling uforenelig Maade, hvorfor han,

selv om han ikke var kommen til Skade som sket, alligevel vilde være bleven afskediget. De Indstævnte have derhos tilføjet, at det alene skyldtes Hensynet til Citantens Familie, at han blev opsagt med en Frist af 3 Maaneder og ikke med ikkun 14 Dages Varsel.

Da der nu ogsaa maa gives de Indstævnte Medhold i, at Citanten — der forøvrigt har benægtet, at han har forset sig som af de Indstævnte anført — ikke har godtgjort, at den ham i Politiets Tjeneste tilføjede Skade har været en saadan, at den nødvendiggjorde hans Afskedigelse, idet Citanten efter det om Skaden Oplyste ikke findes som Følge af denne at have været uskikket til at forrette al Tjeneste i Politiet, ville de Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale her under Sagen.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at op-
hæve, hvorhos der vil være at tillægge Overretssagfører V. Tegner,
hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 60 Kr., der vil være at ud-
rede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdag den 26 November.

**Nr. 112. Foreningen af Arbejdsgivere i Læderfabrikationen
(Henriques)**

mod

Lohgarverforbundet i Danmark (Overretssagf. Jarner),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Erstatningsansvar for Masse-
afskedigelser af Arbejdere, foretaget under Hensyn til en forestaaende
Lock-out.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 16 Juni 1911:
De Indstævnte, Foreningen af Arbejdsgivere i Læderfabrikationen, bør
for Tiltale af Citanterne, Lohgarverforbundet i Danmark, i denne Sag
fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Marts
1912: De Appellindstævnte, Foreningen af Arbejdsgivere i Læderfabri-
kationen, bør til Appellanterne, Lohgarverforbundet i Danmark, betale
2000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. pro anno fra 20 Marts 1910,
til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det
Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyn-
delse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa de i den indankede Dom omhandlede Afskedigelser antages i det Væsentlige at være sket under Hensyn til den forestaaende Lock-out og derfor at være i Strid med Overenskomsten af 5 September 1899.

Vel har Hovedappellanten, Foreningen af Arbejdsgivere i Læderfabrikationen, gjort gældende, at Ansvar i saa Henseende ikke kan paahvile Foreningen, men derimod maa paahvile de enkelte Mestres, som have foretaget Afskedigelserne, men til denne Indsigelse, imod hvis Fremsættelse der er nedlagt Protest af Kontraappellanten, Lohgarverforbundet i Danmark, kan der ikke tages Hensyn allerede af den Grund, at den ikke kan antages at være fremsat i de forrige Instanser.

Herefter og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde maa det billiges, at Foreningen er fundet pligtig til at betale Forbundet Erstatning.

Under Hensyn til samtlige foreliggende Omstændigheder derunder, at Genantagelsen af Arbejderne først har kunnet ske efterhaanden, efter at Lock-outen var aflyst, og at Afskedigelserne for en Del maa antages at skyldes det i Dommen nævnte saakaldte merkantile Hensyn, findes det at kunne have sit Forblivende ved den i Dommen fastsatte Erstatningssum af 2000 Kroner.

Den indankede Dom vil herefter kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten, Foreningen af Arbejdsgivere i Læderfabrikationen, og Kontraappellanten, Lohgarverforbundet i Danmark, hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 22 Februar 1909 etablerede Skotøjsfabrikanterne her i Landet Lock-out i Anledning af en Strid om Arbejdsvilkaar, og for at faa denne Konflikt hurtig til Ende, varslede »Arbejdsgiverforeningen« den 1 Marts Lock-out i en Række af Fag til den 15 Marts, hvilken Lock-out dog senere udsattes til den 22 Marts og inden denne Dato blev aflyst, idet Konflikten i Skotøjsfaget imidlertid var blevet bilagt. I Tiden mellem den 22 Februar og den udvidede Lock-outs Aflysning blev Arbejdet i flere indenfor »Foreningen af Arbejdsgivere i Læderfabrikationen« staaende Garverier betydelig indskrænket, og Arbejdere, deriblandt et Antal Med-

lemmer af Lohgarverforbundet i Danmark, afskedigede. »De samvirkende Fagforbund« opfattede disse Afskedigelser som en delvis Iværksættelse af den varslede Lock-out før Udløbet af det Varsel, der i Henhold til Overenskomsten af 5 September 1899 mellem »Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening« og »De samvirkende Fagforbund« skulde gives, nemlig 14 Dage, og indbragte dette Spørgsmaal for »Den permanente Voldgiftsret«. Denne afsagde den 30 Juni 1909 en Kendelse, i hvilken de ovennævnte Afskedigelser erklæres for indeholdende fra »Foreningen af Arbejdsgivere i Læderindustrien«s Side et Brud paa Overenskomsten af 5 September 1899 § 2, medens Voldgiftsretten dog ikke fandt tilstrækkelig Anledning til at idømme Arbejdsgiverforeningen nogen Bøde. I Præmisserne til Kendelsen udtaltes det, at Afskedigelserne var hidførte af tvende Motiver, dels et merkantilt Hensyn — nemlig den af Skotøjskonflikten medførte stærke Nedgang i Læderforbruget og deraf følgende Indskrænkning i Læderfabrikationen — dels et Fabrikationshensyn — nemlig Ønsket om at indstille Virksomheden successivt, idet en pludselig Standsning vilde medføre betydelig Tab. De af det første Motiv hidførte Afskedigelser ansaa Voldgiftsretten ikke for ulovlige, medens derimod de af det sidste Motiv hidførte Afskedigelser fandtes at være i Strid med Varselspligten. I hvilket Omfang de to Motiver havde virket, kunde Voldgiftsretten ikke afgøre, men da Formodningen maatte være for, at Fabrikationshensynet i hvert Fald havde været et væsentligt Motiv til Afskedigelserne, kom Voldgiftsretten til sin ovennævnte Kendelse, idet den paa Grund af Fabrikantforeningens utvivlsomt gode Tro i Forbindelse med den Omstændighed, at der her var Tale om et Fortolkningsspørgsmaal, som ikke tidligere havde været forelagt Voldgiftsretten, ikke fandt tilstrækkelig Anledning til at idømme nogen Bøde.

Appellanterne, Lohgarverforbundet i Danmark, der under 16 Februar 1910 fra 49 Lohgarvere, som opgav at have været indbefattede under de ovennævnte Afskedigelser, havde erholdt Transport paa det disse Lohgarvere efter deres Formening tilkommende Erstatningskrav mod de Appelindstævnte, Foreningen af Arbejdsgivere i Læderfabrikationen, anlagde derefter ved Frederiksberg Birks ordinære Ret Sag mod de Appelindstævnte. Appellanternes under Sagen nedlagte endelige Paastand gik ud paa, at der tilkendtes dem en Erstatning af ialt 3735 Kr. 10 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 20 Marts 1910 og Sagens Omkostninger skadesløst, idet de for deres Paastand gjorde gældende, at det ved Voldgiftsrettens Kendelse var afgjort, at samtlige Afskedigelser var retsstridige og derfor forpligtende til Erstatning.

De Appelindstævnte procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens den 16 Juni 1911 afsagte Dom statueredes det, at det ved Voldgiftsrettens Kendelse var afgjort, at de i samme omhandlede Afskedigelser alle var retsstridige som værende i Strid med Overenskomsten af 5 September 1899 — idet Kendelsen ikke kunde antages at opstille en Sondring mellem Afskedigelserne efter det Motiv, der maatte have foranlediget dem — men, da det ikke skønnedes godtgjort, at der var paaført Lohgarverne noget Tab, som det kunde paalægges de Appelindstævnte at erstatte disse, der ikke efter deres An-

sættelsesvilkaar havde Krav paa noget Opsigelsesvarsel eller længere Varsel end in casu givet, frifandtes de Appellindstævnte, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes.

Her for Retten gaar Appellanternes Paastand ud paa, at Underretsdømmen forandres overensstemmende med Appellanternes i 1ste Instans nedlagte endelige Paastand, samt at der tillægges dem skadeløse Sagsomkostninger for Overretten, medens de Appellindstævnte procedere til Underretsdømmens Stadfæstelse med Tillæg af Sagens Omkostninger for Overretten.

De Appellindstævnte gøre for deres Paastand gældende, at de ikke ere sig bevidste at have foretaget nogen Afskedigelse af Fabrikationshensyn, og at det merkantile Hensyn var fuldtud tilstrækkeligt til at begrunde alle, eller i hvert Fald de fleste, af Afskedigelserne, saaledes at Størstedelen at de paagældende Lohgarvere vilde være bleven afskedigede, selv om der ikke var bleven varslet Lock-out, hvorfor de Appellindstævnte formene ej heller at kunne være ifaldne Erstatningsansvar ved at have foretaget Afskedigelserne.

Om end nu førstnævnte Anbringende maatte forholde sig rigtigt, hvad Appellanterne ikke have villet erkende, maa der imidlertid gives Appellanterne Medhold i, at den paagældende Voldgiftskendelse med bindende Virkning for begge Parter har fastslaaet, at de Appellindstævnte havde Ansvar for det begaaede Brud paa Septemberforligets § 2.

Uanset, at det ved Kendelsen yderligere er statueret, at Fabrikantforeningen og dens Formand ulivlsomt have været i god Tro, idet de have næret den Overbevisning, at Afskedigelserne var forenelige med Septemberforligets Varselspligt, i hvilken Henseende Voldgiftskendelsen udtaler, at det drejer sig om et Fortolkningsspørgsmaal, der ikke tidligere har været forelagt Voldgiftsretten, maa derfor de Appellindstævnte som ansvarlige for det Tab, der er paaført Appellanterne ved det skete Brud paa Overenskomsten, være pligtige at erstatte Appellanterne dette. Idet nu den Omstændighed, at Afskedigelse af enkelte Medlemmer af Appellanternes Forbund under Hensyn til deres Antagelsesvilkaar ikke kunde medføre Erstatningsansvar under almindelige Forhold, ikke, saaledes som ved Underretsdømmen antaget, vil kunne fritage de Appellindstævnte for en Erstatningspligt, der støttes paa den særlige Situation, der er fremkommen ved Masseafskedigelser, der efter Voldgiftsrettens Formening have været uberettigede som saadanne, vil det paa-staaede Erstatningskrav være at tage under nærmere Paakendelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der med Hensyn til den eventuelle Erstatnings Størrelse selv fra Appellanternes Side har gjort sig en ikke ringe Usikkerhed gældende.

I en Skrivelse af 12 Juni 1909 fra »De samvirkende Fagforbund i Danmark« til Formanden for den permanente Voldgiftsret, hvori nævnte Ret anmodes om at paadømme den heromhandlede Sag, udtales det, at Lohgarvernes Forbund anslaar de for dets Medlemmer forvoldte Løntab til ca. 2000 Kr. I de Dokumenter, hvorved de enkelte Lohgarvere overdrage deres Ret til Lohgarverforbundet i Danmark, anslaaes de Summer, Overdragelsen angaar, til ikke at overstige 3795 + 956 Kr. = 4751 Kr., og endelig androg det ved Under-

retten paastævnte Beløb i Henhold til fremlagt Specifikation 3865 Kr. 50 Øre.

Det er derhos af de Appellindstævnte paavist, at der er en Uoverensstemmelse mellem den under nærværende Sag fremlagte Liste over de i sin Tid afskedigede Lohgarvere og den under Voldgiftssagen fremlagte Liste.

Idet det saaledes ikke mod de Appellindstævntes Benægtelse kan anses tilstrækkelig dokumenteret, at det de paagældende Lohgarvere paaførte Løntab har udgjort 3735 Kr. 10 Øre som af Appellanterne endelig paastaet, findes Erstatningssummen under samtlige foreliggende Omstændigheder passende at kunne bestemmes til 2000 Kroner, og dette Beløb vil herefter være at tilkende Appellanterne med Renter heraf som paastaet. Overensstemmende hermed vil den indankede Dom være at forandre, medens Sagens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Fredag den 28 November

Nr. 53. Vekselerer Alfred W. Melbye (Stein)

mod

Aktieselskabet Københavns private Laanebank (Rée),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at honorere en Afregningscheck.

Sø- og Handelsrettens Dom af 24 December 1912: De Indstævnte, Københavns private Laanebank, bør for Tiltale af Citanten, Vekselerer Alfred W. Melbye, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger bør Citanten betale de Indstævnte med 300 Kr. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Vekselerer Alfred W. Melbye, til Indstævnte,

Aktieselskabet Københavns private Laanebank, med 500 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, Vekselerer Alfred W. Melbye, fik den 2 August d. A. om Formiddagen af en her-værende Vekselerer udleveret en af denne paa Aktieselskabet Københavns private Laanebank trukken Check paa 19,800 Kr. Han indleverede den samme Dag til Københavns Laane- og Diskontobank, hvor den krediteredes hans Folio. Da en i Københavns private Laanebank ansat Assistent mellem Kl. 12¹/₂ og 1 var oppe i Laane- og Diskontobanken med en anden Check, fik han blandt Andet udleveret den af Citanten indleverede Check paastemplet Ordene: »til Afregning fra Københavns Laane- og Diskontobank, Aktieselskab«.

Da Bogførselen af de fra Bankerne indkomne forskellige Afregningschecks senere paa Dagen fandt Sted i Københavns private Laanebank, var der foruden den her omtalte Check 2 andre af den paagældende Vekselerer trukne Checks paa henholdsvis 19,600 Kr. og 10,910 Kr. (begge trukne Dagen i Forvejen) at indføre. Den paagældende Assistent bogførte først Citantens Check, dernæst Checken paa 19,600 Kr. Han synes derefter at have opdaget, at der kun stod et mindre Beløb paa Kontoen, og at denne saaledes var bleven betydelig overtrukket ved de omtalte Checks. Han meddelte dette til sine Foresatte, og der blev telefoneret til Vekselereren, som dels ved et Bud gjorde en Indbetaling, der dog ikke gav fuld Dækning, og dels ved 2-Tiden indfandt sig i Banken, hvor det blev ham tilkendegivet, at han hurtigt maatte skaffe Dækning. Den 3die Check (paa 10,910 Kr.) blev ogsaa bogført, men noget senere end de andre.

Ved Bogførselen af Citantens Check skrev den paagældende Assistent (Svendsen) et S udfør det Checken paatrykte Ord: Noteret, og ved den senere Indførelse i Kassebogen stemplede Kassereren: Betalt.

Vekselereren indsendte ikke Dækning (han synes straks at have forladt Landet), og Københavns private Laanebank returnerede samme Eftermiddag ved 3-Tiden den Citanten tilhørende Check til Laane- og Diskontobanken med en Paategning om, at Dækning manglede. Laane- og Diskontobanken tog den uden Indsigelse tilbage og returnerede den til Citanten, der under 4 September 1912 har anlagt nærværende Sag mod Aktieselskabet Københavns private Laanebank, hvem han principaler har paastaet dømt til Betaling af hele Checkens Beløb med Renter og Omkostninger. Subsidiært har han nedlagt Paastand paa mindre Erstatninger.

De Indstævnte have paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Citanten støtter sin Paastand navnlig paa, at den paagældende Check er bogført og forsynet med Paaskriften S og Paastemplingen Betalt, samt endelig at Bogførselen er sket inden Bogførselen af de to andre foromtalte Checks, som ikke ere blevne returnerede. Han

hævder, at Banken ved sine Paategninger og ved sin Bogførsel maa betragtes som havende paataget sig en Forpligtelse til at honorere Checks. Han hævder derhos, at Banken ikke har haft Lov til vilkaarlig at tilbagesende en tidligere modtagen Chek samtidig med, at den honorerer senere Checks.

De Indstævnte have henvist til, at der imellem københavnske Banker, deriblandt baade Københavns private Laanebank og Laane- og Diskontobanken, i sin Tid er truffet en Overenskomst om den gensidige Udveksling og Afregning af de paa en Bank trukne, men til en anden Bank indkomne Checks. Det vilde medføre store Forsinkelser i den daglige Forretningsgang, hvis en Bank øjeblikkelig skulde undersøge, om der er Dækning for Checks og Anvisninger, der indleveres af en anden Bank. Overenskomsten giver derfor Bankerne Ret til at modtage Checks fra en anden Bank under Forbehold, og det hedder om Checks af den her omhandlede Art, at den indleverende Bank først fritages for Ansvar, naar Checken ikke er fordret tilbagebetalt inden Kl. 11 Formiddag Dagen efter, at den er udbetalt.

Paa Basis af denne Overenskomst gøre de Indstævnte gældende, at samtlige Afregningschecks ere at betragte som endelig indleverede Kl. 11 om Formiddagen, Dagen efter den Dag, da de faktisk ere indleverede, og at det, naar der mangler Dækning for en Del af de paa en Dag indkomne Checks, maa staa Banken frit for at vælge, hvilke den vil returnere. De Indstævnte gøre derhos gældende, at den i nærværende Tilfælde returnerede Check er ikke blot den sidst trukne, men sandsynligvis ogsaa den sidst til Banken indleverede af de 3 Checks, hvormod der her er Tale, samt at det er et rent Tilfælde, at den er bogført før de andre.

Der har været gjort Forsøg paa at faa oplyst ved Vidneførsel, i hvilken Rækkefølge de nævnte Checks den 2 August ere modtagne af Københavns private Laanebank, men det er ikke lykkedes.

Citanten, der har ladet sin Check gaa gennem Laane- og Diskontobanken, kan ikke have noget større Krav paa de Indstævnte, end denne Bank kunde have haft, og der maa altsaa ved Paadømmelsen tages Hensyn til Bankoverenskomsten. Da denne Overenskomst ikke indeholder Regler med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilken Check der skal tilbagesendes, naar der samme Dag er indleveret flere Afregningschecks, og der kun er Dækning for nogle, vil der vanskelig kunne blive Tale om at dømme en Bank til at betale Erstatning, fordi den har valgt at returnere*) denne Check og returnere hin. I nærværende Tilfælde har den indstævnte Bank valgt at returnere den sidst trukne af de 3 nævnte Checks (trukken en Dag senere end de andre), og det er muligt, at det tillige er den, der er sidst indkommen til Banken. Den tilfældige Omstændighed, at den her omhandlede Check er bleven først indført i de Indstævntes Bøger, maa blive ganske uden Betydning. Den Omstændighed, at der er skrevet S og paatrykt betalt paa Checken, maa ligeledes blive uden Betydning. Rent bortset fra, at Checklovens § 8 forbyder Akceptpaategninger og altsaa maa antages tillige at forudsætte, at hverken Noteringspaategninger eller andre Paategninger paa en Check kunne faa en Betydning, som svarer til en

*) Skal formentlig være: honorere.

Akceptpaategnings, maa Retten betragte de her skete Paategninger som Paategninger, der kun vedrøre Bankens indre Forretningsgang.

De Indstævnte ville saaledes være at frifinde for Citantens Tiltale. Citanten findes at maatte betale dem Sagens Omkostninger med 300 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Tirsdag den 2 December.

Nr. 32. Proprietær Aug. Voss (Graae)

mod

Den vest- og sønderjydske Kreditforening
(Aagesen),

betræffende Spørgsmaalet om Lovligheden af en af de Indstævnte hos Appellanten foretagen Udlægsforretning.

Ringkøbing Købstads ordinære Rets Dom af 14 Maj 1909: Indstævnte, den Vest- og Sønderjydske Kreditforening ved dens Bestyrelse, C. B. Hoppe, P. Noes og P. H. Petersen, bør til Citanten, Proprietær Aug. Voss af Suchdorf ved Kiel, i Erstatning for det Tab, der er tilføjet denne derved, at den ham tidligere tilhørende Ejendom, Bramdrupgaard, ved den d. 3 April 1906 efter den indstævnte Kreditforenings Foranstaltning afholdte Tvangsauktion er bortsolgt, betale et saadant Beløb, som af uvildige inden Retten udmeldte Mænd maatte blive fastsat, dog ikke over 20,000 Kr., tilligemed Renter af det saaledes tilkendte Beløb, 5 pCt. aarlig fra den 6 April 1907, til Betaling sker. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Januar 1911: Appellanterne, Den vest- og sønderjydske Kreditforening af Landejendomsbesiddere, bør for Tiltale af Appelindstævnte, Proprietær Aug. Voss, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Da den i den indankede Dom omhandlede Ejendom i December Maaned 1905 af Indstævnte, den vest- og sønderjydske Kreditforening, atter overleveredes Appellanten Voss, var den til Ejendommen hørende Besætning sammenlignet med tidligere forringet i en saadan Grad, at det maa have staaet Voss klart, at det fra Kreditforeningens Side var en bestemt Forudsætning for den trufne Ordning, at Pantet ikke yderligere forringedes.

I Strid hermed har Voss imidlertid efter det Oplyste i stort Omfang bortsolgt af Besætningen og af den paa Gaarden beroende Sæd, Hø og Halm, og Kreditforeningen har derfor været berettiget til, som sket, paany at foretage Udlæg i Pantet og skride til dettes Realisation.

Herefter og selv uden Hensyn til, at Udlæget under de foreliggende Omstændigheder maa antages ogsaa at have været berettiget paa Grund af Skatterestancen, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Proprietær Aug. Voss, til Indstævnte, den vest- og sønderjydske Kreditforening, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Henhold til Resultatet af en den 23 April 1881 afholdt Vurderingsforretning blev der af Appellanterne, Den vest- og sønderjydske Kreditforening af Landejendomsbesiddere, ydet den daværende Ejer af Bramdrupgaard, Matr. Nr. 8 a m. fl. af Ødis Bramdrup, Ødis Sogn, Jens Michael Sørensen, et Laan, stort 135,000 Kr. Efter at dette Laan ved ordinære og ekstraordinære Afdrag var nedbragt til 120,000 Kr., udstedte Sørensen under 26 Juni 1895 en Panteobligation for dette Beløb, og efter at han ved Skøde af 1 November 1899 havde overdraget Ejendommen til Knud Egede Jensen, indtraadte denne i Sørensens Sted som Interessent i Foreningen, idet han ved Obligation af 1 Juni 1900, tinglæst den 14 s. m., til Foreningen pantsatte den ovennævnte Ejendom med Bygninger m. v., Avl og Afgrøde samt Besætning og Inventarium til Sikkerhed for Betaling af Restgælden, 115,246 Kr. 49 Øre, med solidarisk Forpligtelse i Forhold til 120,000 Kr.

Under 15 August 1903 lod Appelindstævnte, Proprietær Aug. Voss af Suchdorff ved Kiel — der var Prioritetshaver i Ejendommen for et Beløb af 10,000 Kroner —, foretage Udlæg i Pantet, hvorefter han lod det stille til Tvangsauktion, og paa den derefter den 16 December næstefter afholdte 2den Auktion blev han — der imidlertid havde erholdt Transport paa den i Ejendommen indestaaende Andenprioritetsobligation, stor 5000 Kr. — højstbydende med 116,500 Kr., hvorefter han begærede Auktionen standset for at faa sig Ejendommen udlagt som ufyldestgjort Panthaver. Ifølge Auktionsvilkaarene skulde den, der erhvervede Ejendommen, indfri Kreditforeningens Prioritet paa statutmæssig Maade, og da Appelindstævnte hverken gjorde dette eller

overtog Gælden ved Udstedelse af ny Obligation, samt da han kom i Restance med Terminsydelserne, lode Appellanterne under 21 Oktober 1905 foretage Udlæg i Pantet, ved hvilken Forretning Ejendommen og det af Fogden registrerede Løsøre blev overdraget deres Repræsentant til brugeligt Pant paa deres Vegne. Ved Skrivelse af 4 November s. A. tilsagde Appellanterne imidlertid Appelindstævnte, at de, hvis han betalte den pr. 11 Juni Termin 1905 forfaldne Ydelse straks og den pr. 11 December Termin s. A. forfaldende Ydelse inden Udgangen af November Maaned, vilde hæve Udlæget, og Appelindstævnte betalte derefter Ydelsen pr. 11 Juni Termin og senere, nemlig den 9 December næstefter, Ydelsen pr. December Termin, hvorefter Udlæget blev ophævet, og Ejendommen atter overleveret ham.

Under 7 Januar 1906 indgav Appellanterne imidlertid til Fogden en Rekvisition, hvori de under Paaberaabelse af, at den i Ejendommen indestaende, til dem skyldige Gæld formentlig var forfalden til Betaling:

- 1) fordi Appelindstævnte ikke havde berigtiget Ejerskiftet,
- 2) fordi han hverken havde opfyldt »Betingelserne ved Tvangsalget af Pantet den 16 December 1903, eller de Betingelser, hvorunder han kom i Besiddelse af Pantet«,
- 3) fordi han havde paadraget Pantet Restancer af Skatter og Afgifter og bl. a. ikke betalt kongelig Skat for Oktober Termin 1905 og
- 4) fordi Pantet var forringet i en Grad, der langt oversteg det tilladelige ifølge Kreditforeningens Statutter § 22,

anmodede om, at Gælden med paaløbne og paaløbende Renter og Omkostninger maatte blive affordret Debitor, og om, at der i Mangel af Betaling maatte blive foretaget Udlæg i Pantet. Ved den i Henhold hertil under 8 s. M. foretagne Udlægsforretning blev Ejendommen tilligemed det under Forretningen registrerede Løsøre paany overgivet Appellanterne til brugeligt Pant, og Ejendommen er derpaa under 4 April næstefter stillet til Tvangsauktion, paa hvilken Appellanterne blev de højstbydende med 102,000 Kr., hvorefter de frafaldt Hammerslag for at lade sig Ejendommen udlægge ved Fogden som ufyldestgjorte Panthavere.

Idet Appelindstævnte har anbragt, at det som meldt den 8 Januar 1906 foretagne Udlæg er ulovligt og uden Hjemmel i den for det paa-gældende Laan udstedte Obligation og i Kreditforeningens Statutter, har han under nærværende Sag i 1ste Instans paastaet Appellanterne tilpligtede at betale ham dels i Erstatning for Tort og Kreditspilde, paaført ham ved Udlægsforretningen, et Beløb af 2000 Kr., dels i Erstatning for det ham ved Appellanternes Realisation af Ejendommen tilføjede Tab et Beløb af 20,000 Kr., tilsammen 22,000 Kr., subsidiært et efter Rettens eller af Retten udmeldte uvillige Mænds Skøn fastsat Erstatningsbeløb tilligemed Renter af det ham tillagte Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 16 Maj 1906.

Ved Underrettsdommen ere Appellanterne tilpligtede at betale Appelindstævnte i Erstatning for det Tab, der er tilføjjet ham ved Ejendommens Bortsalg, et saadant Beløb, som af uvillige inden Retten udmeldte Mænd maatte blive fastsat, dog ikke udover 20,000 Kr. tilligemed Renten af Erstatningsbeløbet 5 pCt. p. a. fra den Dag, Forligs-

klagen er indleveret til Forligskommissionen, nemlig den 6 April 1907, indtil Betaling sker, og Sagen er nu af Appellanterne indanket her for Retten, hvor de ligesom i første Instans have paastaet sig frifundne for Appelindstævntes Tiltale. Appelindstævnte har derimod procederet til Stadfæstelse af Underretsdommen, idet der — som Appelindstævnte har udtrykt sig — »tages Hensyn til Erstatning for Tort og Kreditspilde«.

Foreløbig bemærkes, at da det ved Underretsdommen er statueret, at der ikke vil kunne tilkendes Appelindstævnte den af ham ind søgte Erstatning for Tort og Kreditspilde, bliver der, saaledes som Sagen, der ikke af Appelindstævnte er kontraappelleret, herefter foreligger Overretten til Paakendelse, ikke her for Retten Spørgsmaal om at tilkende Appelindstævnte saadan Erstatning.

Overfor Søgmaalet have Appellanterne gjort gældende, at det foretagne Udlæg er berettiget, dels fordi Appelindstævnte havde paa draget Pantet Skatterestancer, dels fordi han ikke havde holdt Ejendommen forsynet med en fyldestgørende Besætning.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at det i § 22 i de for Kreditforeningen under 3 Oktober 1891 stadfæstede Statutter bl. a. er bestemt:

»Naar den pantsatte Ejendom ikke holdes i tilbørlig Stand, og det ved Omtaksation viser sig, at den paa Grund af Forringelse har tabt $\frac{1}{8}$ af sin Værdi . . . eller der paadrages Restancer af Skatter, offentlige Afgifter eller Tiender . . . eller naar Gødning bortføres fra den pantsatte Ejendom, naar den pantsatte Besætning og Inventarium formindskes eller forringes med Halvdelen af dens oprindelige Værdi . . . da er Bestyrelsen berettiget til at anse den tilbageværende Rest af Laanet straks forfalden til Udbetaling uden Opsigelse og at skride til Gældens Inddrivelse«, samt at det i den af Knud Egede Jensen som meldt til Foreningen i sin Tid udstedte Obligation er stipuleret blandt Andet: »Skulde Kapital, Rente eller noget til Foreningen skyldigt Bidrag ikke i rette Tid erlægges, eller opfylder jeg iøvrigt ikke de mig efter Foreningens Statuter paahvilende Forpligtelser, er Direktionen for Kreditforeningen berettiget til, i Henhold til Lov af 20 Juni 1850 § 2, til skadesløs Betaling straks uden Opsigelse og uden foregaaende Forligsmægling, Rettergang eller Dom ved Fogden at gøre Udlæg i Pantet eller en Del deraf og lade samme bortsælge ved offentlig Auktion eller i fornødent Fald udlægge Foreningen til Ejendom . . .«

Under Sagen er det derhos oplyst, at de Ejendommen paahvilende, den 1 Oktober 1905 forfaldne Skatter til Statskassen endnu ikke var betalte, den Gang Udlæget fandt Sted, samt at Appelindstævnte efter Afholdelsen af Udlægsforretningen af 21 Oktober 1905 har bortsolgt en Del af Gaardens Besætning saavel som en Del af den indavlede Sæd, Hø og Halm. Efter hvad Appellanterne have anbragt, har Appelindstævnte derhos umiddelbart før den 8 Januar 1906 bortsolgt hele den paa Ejendommen daværende Kobesætning.

Idet nu Appelindstævnte ikke har godtgjort Rigtigheden af et af ham fremsat Anbringende om, at der med Hensyn til Erlæggelsen af Statsskatten eksisterer en lokal, ogsaa Bramdrupgaard omfattende Sædvane, hvorefter den først betales, naar paagældende Sognefoged eller Herredskontor henholdsvis for de mindre og større Ejendommens Ved-

kommende i Februar Maaned har varslet Grundejerne derom, findes det at maatte statuere, at Appellanterne i Medfør af den citerede Statutbestemmelse have været berettigede til, da de den 1 Oktober 1905 forfaldne kongelige Skatter ikke var betalte til den Tid, da de ifølge Amtstueforordningen af 8 Juli 1840 § 11, jfr. Lov om Ejendomsskyld af 15 Maj 1903 § 14, skulde optages paa Restancelisterne, at anse det i Ejendommen indestaaende Laan som forfaldent til Udbetaling og at skride til Gældens Inddrivelse ved at lade foretage Udlæg i og senere realisere Pantet.

Idet den af Appellanterne foretagne Udlægsforretning med paafølgende Tvangsrealisation allerede som Følge heraf maa anses lovlig, vilde de, uden at det bliver fornødent at komme ind paa det af dem til Støtte for deres Frifindelsespaastand iøvrigt Anførte, være at frifinde for Appellindstævntes Tiltale i denne Sag.

Efter Omstændighederne findes Processens Omkostninger for begge Retter at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdag den 3 December.

Nr. 103. Gaardejer **A. I. Fr. Wriedt** (David)

mod

Arbejdsmand **Hans Petersen Kølle** (Bache efter Ordre),

betræffende en Vejret.

Maribo Birketings Dom af 3 Oktober 1911: Indstævnte, Gaardejer **A. J. Fr. Wriedt** af Blands, bør for Tiltale af Citanten, Arbejdsmand **Hans Petersen Kølle** af Blands, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Citantens beskikkede Sagfører, Sagfører **J. P. Hansen** af Maribo, 40 Kr. i Salær, som udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juni 1912: Appellindstævnte, Gaardejer **A. I. Fr. Wriedt** af Blands, bør under en Mulkt af 2 Kr. til Maribo Amts Fattigkasse for hver Dag, han i saa Henseende sidder nærværende Dom overhørig, inden 6 Uger fra denne Doms Forkyndelse udlægge den ovennævnte Vej i en saadan Bredde — dog mindst $2\frac{1}{2}$ Meter —, som er nødvendig for, at den kan tjene til fri og uhindret Færdsel som Kørevej fra og til den Appellant, Arbejdsmand **Hans Petersen Kølle** sammesteds tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 2 k af Blands. Saa bør Appellindstævnte og til Appellant betale 24 Kr. og til det Offentlige de Retsgebyrer, som

skulde have været erlagte, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Appellantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Sagfører I. P. Hansen af Maribo 40 Kr. og til Overretssagfører Hans Levy 60 Kr. og til Sidstnævnte for Udlæg 13 Kr. 40 Øre. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Intet Stempel- forbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at 6 Ugers Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til det Offentlige betaler Appellanten, Gaardejer A. I. Fr. Wriedt, de Retsgebyrer, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen for Højesteret ikke havde været beneficeret for Indstævnte, Arbejdsmand Hans Petersen Kølles Vedkommende, samt i Salarium til Højesteretssagfører Bache 120 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne fra Maribo Birks ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Appellanten, Arbejdsmand Hans Petersen Kølle af Blands, Appelindstævnte, Gaardejer A. I. Fr. Wriedt sammesteds som Ejer af Ejendommen Matr. Nr. 2 a af Blands, under en af Retten fastsat daglig Mulkt tilpligtet at udlægge en Jordvej, der som vist paa det af Appellanten fremlagte Situationskort fra Appelindstævntes Gaard over bemeldte Ejendoms Jorder og paa det længste Stykke langs Ejendommens nordlige Grænse fører op til Appellantens Ejendom, Matr. Nr. 2 k sammesteds, i en Bredde af mindst 4 Alen eller dog i en saadan Bredde, som er nødvendig for, at den kan tjene Appellanten som Ejer af Matr. Nr. 2 k til fri og uhindret Færdsel som Kørevej. Appellanten paastod derhos Appelindstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til den for ham beskikkede Sagfører og 24 Kr. for det ovennævnte Situationskort, hvilke Udgiftsposter i alt Fald paastodes udredede af det Offentlige.

Appelindstævnte paastod principalt Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring; subsidiært paastod han sig frifunden med Tillæg af skades-

løse Sagsomkostninger. Ved Underrettens Dom af 3 Oktober f. A. blev Appellindstævnte frifunden, medens Sagens Omkostninger ophævedes, hvorhos der hos det Offentlige blev tillagt den for Appellanten beskikkede Sagfører, I. P. Hansen af Maribo, 40 Kr. i Salær.

Her for Retten, hvor der ligesom i 1ste Instans er meddelt Appellanten fri Proces, har han gentaget sin for Underretten nedlagte Paastand om, at den paagældende Vej udlægges i en Bredde af mindst 4 Alen og iøvrigt sin for Underretten nedlagte Paastand, hvorhos han har paastaaet Appellindstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger for Overretten, derunder til den for ham for Overretten beskikkede Sagfører Salær og Udlæg til Beløb 15 Kr. 15 Øre, hvilke Udgiftsposter i alt Fald ere paastaaede udredede af det Offentlige.

Appellindstævnte har, skønt lovlig stævnet, ikke givet Møde her for Retten.

Appellindstævnte har benægtet, at Appellanten har erhvervet nogen Ret til Færdsel paa den heromhandlede Vej, der efter Appellindstævntes Anbringende er udlagt til Brug som Markvej for hans Ejendom.

Det fremgaar af de af Appellanten i Henhold til erhvervet Bevilling her for Retten fremlagte nye Oplysninger, at der, da Matr. Nr. 2 h af Blands ifølge Indenrigsministeriets Udstykningsapprobation af 28 Juli 1857 fraskiltes Matr. Nr. 2 c sammesteds, ikke udlagdes Vej over sidstnævnte Parcel til Matr. Nr. 2 h, idet det i vedkommende Landinspektørs Udstykningsberegning af 11 Maj s. A. oplystes, at Parcelens Ejer, der tillige var Ejer af Matr. Nr. 2 a, i Tilfælde [af Salg] agtede over denne Lod at aflægge Vej til Matr. Nr. 2 h. I Overensstemmelse hermed bemærkedes det i det den 8 September 1858 udstedte, den 26 Oktober s. A. tinglæste Skøde paa sidstnævnte Parcel, at der efter derom passeret Overenskomst paahvilede Matr. Nr. 2 a den Servitut til Fordel for Matr. Nr. 2 h »at holde Vej for denne og det langs Skellet til Gaardloden Matr. Nr. 15« (d. v. s. den Nord for Matr. Nr. 2 a liggende Lod), »hvor samme Vej nu forefindes«. Fra Matr. Nr. 2 h udstykkedes i September 1865 Appellantens Ejendom, Matr. Nr. 2 k, hvorpaa sidstnævnte Ejendom blev bortskødet ved Skøde af 18 Januar 1866, læst 27 Februar s. A. — som det i Skødet hedder — »i det hele med de Rettigheder og Forpligtelser, hvormed samme Ejendom tilhørte mig overensstemmende med mig meddelt Skøde, tinglæst 26 Oktober 1858, som da er en integrerende Del af Parcel Matr. Nr. 2 h«.

Medens det herefter maa antages, at det har været tilsigtet ved de ommeldte Udstykninger at stifte en vedvarende Vejret over Matr. Nr. 2 a til Fordel for Matr. Nr. 2 h og det derfra udskilte Matr. Nr. 2 k, er det derimod ikke oplyst, hvilken bestemt Beliggenhed den paagældende Vej skulde have i hele sin Strækning, og heller ikke, at der i Henseende til Vejretten er sket særlig Tinglæsning i Henhold til Sportelreglement 22 Marts 1814 § 72, eller at Appellindstævnte ifølge sin Adkomst til Matr. Nr. 2 a eller andre Oplysninger har maattet være vidende om Vejrettens Tilværelse, idet dog Gaardejer C. Krag af Blands, af hvem Appellindstævnte for nogle Aar siden købte Matr. Nr. 2 a, som Vidne har forklaret, at han ved Salget meddelte Appellindstævnte, at Appellanten havde kørt ad den omhandlede Vej saa længe, at han formentlig havde Ret dertil.

Det fremgaar imidlertid endvidere af Sagens Oplysninger, at den paa Situationskortet angivne Vej i de sidste 40—50 Aar — i hvilket Tidsrum den i det Væsenlige har ligget som den nu gør, bortset fra, at den en Tid, der dog ligger ca. 35 Aar tilbage, førte ud til Blands Byvej i Stedet for til Appellindstævntes Gaard — af Ejerne af Matr. Nr. 2 k har været benyttet til al den fra denne Ejendom, der dog kun har et Tilliggende af $\frac{1}{2}$ Tønde Land, stedfundne Kørsel, og da Vejen ikke har ført længere end til det paa Appellantens Ejendom liggende Hus og ikke har kunnet benyttes til Kørsel videre bort, idet den, siden dette Hus for ca. 50 Aar siden blev opført, maa antages at have været den eneste til og fra Appellantens Ejendom førende Vej, og den saaledes ved at føre til bemeldte Hus har givet sig til Kende som en til Kørsel til og fra Appellantens Ejendom bestemt Vej — i hvilken Henseende det er uden Betydning, at den tillige er bleven benyttet som Markvej for Appellindstævntes Ejendom —, findes der i Medfør af Danske Lov 5—5—2 for Ejerne af Appellantens Ejendom at være vundet Hævd paa Brugen af Vejen som Kørselsvej til og fra bemeldte Ejendom.

Efter Sagens Oplysninger findes det dernæst at maatte mod Appellindstævntes Benægtelse anses for tilstrækkelig godtgjort, at den heromhandlede Vej i alt Fald paa en Strækning, paa hvilken den passerer en Mergelgrav paa Appellindstævntes Ejendom henligger i en saadan Tilstand, at der ikke uden Fare kan køres paa den, og idet Vejens Bredde efter de foreliggende Oplysninger findes at kunne fastsættes til mindst $2\frac{1}{2}$ Meter, vil Appellindstævnte herefter være at tilpligte under en daglig Mulkt til Maribo Amts Fattigkasse, efter Omstændighederne af 2 Kroner, og inden en Frist, som findes at kunne sættes til 6 Uger fra Dommens Forkyndelse, at udlægge Vejen i en saadan Bredde — dog mindst $2\frac{1}{2}$ Meter —, som er nødvendig for, at den kan tjene til fri og uhindret Færdsel som Kørevej fra og til Appellantens fornævnte Ejendom.

Appellindstævnte vil derhos have at betale Sagens Omkostninger i begge Instanser efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder til den for Appellanten beskikkede Sagfører for Underretten, Sagfører I. P. Hansen af Maribo, i Salær 40 Kroner og til den for ham for Overretten beskikkede Sagfører, Overretssagfører Hans Levy, i Salær 60 Kroner og for Udlæg 13 Kroner 40 Øre samt til Appellanten 24 Kr. for hans Udlæg til det forannævnte Situationskort, medens der ikke vil kunne tillægges Overretssagfører Levy særlig Godtgørelse for Udgift, 1 Kr. 75 Øre, til Maskinskrivning af Indlæg, idet Vederlaget herfor er indbefattet i det ham tillagte Salær.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen være at forandre. Sagens Behandling i 1ste Instans, forsaavidt den har været beneficeret, og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Færdig fra Trykkeriet den 11 December 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 42.

Onsdag den 3 December.

Nr. 127. **Ministeriet for offentlige Arbejder**
(den kst. Kammeradvokat)

mod

Docent ved den polytekniske Lærestalt, Ingeniør **Edouard Suenson** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Størrelsen af et Ingeniørhonorar.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Juli 1912: De Indstævnte, Ministeriet for offentlige Arbejder, bør til Citanten, Docent ved den polytekniske Lærestalt Ingeniør Edouard Suenson, betale 6005 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 21 December 1911, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Stempelforbehold med Hensyn til Citantens den 1 Juli d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Omend Udtrykkene i det Tilbud, som forefindes i den i den indankede Dom gengivne Skrivelse af 14 Marts 1909 fra Indstævnte til Arkitekt Andersen, ikke ere ganske tydelige, maa det efter det Foreliggende antages, at Andersen har været klar paa, at Tilbudet indeholdt den i Dommen omtalte Forudsætning, og da Andersen under Forhandlingerne om Tilbudet optraadte paa Ministeriets Vegne, maa det blive uden Betydning, at han, som der maa gaas ud fra, ved Skrivelsens Indsendelse til Ministeriet har undladt at henlede dets Opmærksomhed paa den nævnte Forudsætning.

Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen, forsaavidt angaar den Del af Sagen, der foreligger Højesteret til Paakendelse, anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter Opfordring af Hr. Ludvig Andersen, der var antaget som Arkitekt ved Statens Ombygningsarbejder for Rigsarkivet, udførte Citanten, Docent ved den polytekniske Lærestalt Ingeniør Edouard Suenson, i 1908 og Begyndelsen af 1909 forskellige Beregninger m. m. af Jernbetonarbejde og Projekt af Jernkonstruktioner vedrørende dette Byggeforetagende. Der blev ikke oprettet nogen Kontrakt mellem Parterne. I Marts 1909 afleverede Citanten Tegningerne med Hensyn til Jernbetonkonstruktionerne, og disse forelagdes de Indstævnte, Ministeriet for offentlige Arbejder, til Approbation. Da Ministeriet herefter fandt det rigtigst at faa Spørgsmaalet om Citantens Honorar bragt paa det Rene, foranledigede det, at et nedsat Byggeudvalg gennem Arkitekt Andersen afæskede Citanten en Udtalelse herom. I den Anledning skrev Citanten den 14 Marts 1909 følgende til Arkitekt Andersen:

»Deres Anmodning til mig om at arbejde for et reduceret Honorar ved Rigsarkivet er naturligvis kommen som en ubehagelig Overraskelse. En stor Del af Konstruktionerne er af en særlig kompliceret Natur, Tagets Isolering og Dækning med Tagsten har voldt mig meget Hovedbrud, før jeg fandt den nuværende enkle Fremgangsmaade, og Arbejdet har maattet gøres med en forceret Hast, saa jeg synes ikke, der er nogetsomhelst, der taler for, at jeg skulde slaa af paa mine Fordringer.

Paa den anden Side vil jeg selvfølgelig nødig gøre Situationen vanskeligere for Dem end nødvendig, og jeg vil derfor gaa med til, at mit Honorar fastsættes til $3\frac{1}{2}$ pCt. af Tilbudssummen for de i Beskrivelsen under Jernbeton nævnte Arbejder samt for de senere tilkommende Jernkonstruktioner og hvad der ellers maatte komme af Arbejder, der kræve min Medvirken.

Naar De sammenholder dette Tilbud med Ingeniørforeningens Normer, vil De se, at det betyder en meget stor Reduktion, og naar Hensyn tages til hvad Staten vinder ved at bruge Jernbeton i Stedet for Jern til Rigsarkivet, har jeg ondt ved at forstaa, at den kan ønske at fremtvinge en saadan Reduktion.«

Paa denne Skrivelse modtog Citanten intet Svar.

I Maj 1909 opstod der en Konflikt mellem Citanten og Byggeudvalget, dels fordi Citanten ansaa det for nødvendigt, at der blev ansat en særlig jernbetonkyndig Konduktør, hvad Byggeudvalget ikke mente var nødvendigt, og dels fordi Byggeudvalget ikke vilde godkende, at Citanten havde faaet overdraget Projektering af Jernkonstruktioner, saaledes at han herfor kunde fordrø Honorar af Ministeriet. Ministeriet gav ved Skrivelse af 27 Juli 1909 Byggeudvalget Medhold, men

allerede forinden nedlagde Citanten sit Arbejde, hvorom han underrettede Ministeriet i Skrivelse af 13 Juli 1909.

Efter Opfordring af Byggeudvalget indsendte Citanten under 1 September s. A. en Opgørelse over sit Honorar. I denne udtalte han, at han, da hans Tilbud til Arkitekt Andersen af 14 Marts og 24 Juli s. A. ikke var blevne antagne, havde opstillet sin Beregning paa Grundlag af Dansk Ingeniørforenings Normer, under hvis § 19 de omhandlede Arbejder henhøre. Herefter opgjorde han sit Tilgodehavende

I. for de i Marts 1909 udbudte Arbejder, der var nævnte i Arbejdsbeskrivelsen under Overskrift >7. Jernbetonkonstruktionerne, og som efter hans Anbringende skulde beløbe sig til 144,029 Kr., til 7505 Kr., hvorfra vilde være at fradrage 1500 Kr., da Tilsynet med de resterende Arbejder bortfaldt ved hans Fratræden, saaledes at der til Rest udkom 6005 Kr.

II. for de senere udbudte Jernkonstruktioner, med Hensyn til hvilke han kun havde haft at gøre med deres Projektering, ikke med deres Udførelse, og for hvilke Tilbudssummen var ham opgivet som 36,000 Kr., til 1061 Kr.

Det samlede Honorar udgjorde saaledes 7066 Kr., men under Henvisning til tidligere Forhandlinger tilbød han at fiksere det til 6300 Kroner.

Den 4 Januar 1910 meddelte Byggeudvalget ham som Svar herpaa, at Ministeriet var villigt til at betale ham som Honorar $3\frac{1}{2}$ pCt. af Tilbudssummen paa Jernbetonkonstruktionerne, hvilken angaves at være 130,170 Kr., eller 4555 Kr. 95 Øre med Fradrag af 1500 Kr., altsaa ialt 3055 Kr. 95 Øre.

Dette Tilbud vilde Citanten ikke modtage, og han har derefter under denne Sag paastaet de Indstævnte tilpligtede at betale ham det fornævnte Beløb 7066 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 1 September 1909, subsidiært fra den 19 Maj 1911 og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte, der have givet Møde ved den kst. Kammeradvokat, have paastaet sig frifundne mod at betale det ovenfor nævnte Beløb 3055 Kr. 95 Øre. De have derhos paastaet Citanten tilpligtet at betale dem Sagens Omkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten.

De Indstævnte have anbragt, at ethvert Krav fra Citantens Side paa Honorar for Projektering af Jernkonstruktioner er dem uvedkommende, da der ikke fra Ministeriets eller Byggeudvalgets Side har været rettet nogen Anmodning til ham om at udføre disse Arbejder, og da Arkitekt Andersen ikke har haft nogen Bemyndigelse til at bestille disse Arbejder udført hos ham paa Statskassens Regning, at der ved Citantens Skrivelse af 14 Marts 1909 er truffet en endelig bindende Aftale med Hensyn til Honoraret for Jernbetonkonstruktionerne, nemlig $3\frac{1}{2}$ pCt. af Tilbudssummen, og at denne rigtigt udregnet udgør 130,170 Kr. som af dem anført.

Herimod har Citanten gjort gældende, at de Indstævnte, da der af Arkitekt Andersen er rettet Opfordring til ham om at foretage Beregninger saavel af Jernbeton- som af Jernkonstruktionerne, ere pligtige at betale ham Honorar for begge Dele, at han ved sit Tilbud af 14 Marts 1909 kun er gaet ind paa at nedsætte sit Honorar til $3\frac{1}{2}$

pCt. af Tilbudssummen paa Betingelse af, at det beregnedes efter saavel Jern- som Jernbetonarbejderne, og at han ikke er bunden ved Tilbudet, da de Indstævnte nægtede at anerkende hans Fordring paa Honorar for Jernkonstruktionerne, men er berettiget til at beregne sit Honorar paa Grundlag af Dansk Ingeniørforenings Normer. Han har derhos gjort gældende, at det, der er bestemmende for Honorarets Størrelse, er Tilbudssummen, saaledes som den foreligger, og at denne for de under Post 7 i Arbejdsbeskrivelsen anførte Jernbetonkonstruktioner udgør 144,029 Kr., som af ham anført.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Arkitekt Andersen foruden at rette en Opfordring til Citanten om at udarbejde Beregninger og Tegninger med Hensyn til Jernbetonarbejderne tillige har anmodet ham om at beregne Jernbjælkerne og konfereret med ham om Ristegulve, men da Citanten ikke har godtgjort, at Arkitekt Andersen har haft Bemyndigelse til ogsaa at bestille disse sidstnævnte Beregninger vedrørende Jernbjælkerne udført af ham for de Indstævntes Regning, findes Citanten ikke at kunne gøre noget Krav gældende mod de Indstævnte paa Honorar for det herunder opførte Arbejde.

Derimod maa der gives Citanten Medhold i, at hans Tilbud af 14 Marts 1909 forudsætter, at der foruden Honorar for Jernbetonkonstruktionerne ogsaa tilkommer ham Honorar for Jernkonstruktionerne, naar en Tilbudssum blev fastsat for dette Arbejde, hvilket paa det daværende Tidspunkt ikke var sket, og de Indstævnte have derfor ikke været berettigede til, samtidig med at de nægtede at betale ham Honorar for Jernkonstruktionerne, at fastholde Tilbudet som bindende for ham for Jernbetonkonstruktionerne.

Da Tilbudet af 14 Marts 1909 herefter ikke kan anses bindende for Citanten, ville de Indstævnte ikke med Føje kunne fremsætte nogen Indsigelse mod, at Citanten har beregnet sit Honorar for Jernbetonkonstruktionerne paa Grundlag af Dansk Ingeniørforenings Normer, og da det maa anses for godtgjort, at den antagne Tilbudssum for det Arbejde, der i »Arbejdsbeskrivelsen« under Nr. 7 er betegnet som »Jernbetonkonstruktionerne«, har andraget 144,029 Kroner, samt da de Indstævnte ikke have fremsat nogen Indsigelse mod den Maade, hvorpaa Honoraret ud fra dette Tal er beregnet for dette Arbejdes Vedkommende, ville de være at tilpligte at betale Citanten det Beløb, han har beregnet sig herfor, eller 6005 Kroner. Af Beløbet vil der være at tilkende Citanten Renter à 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 21 December 1911, da der savnes Hjemmel til at tilkende ham dem fra nogen tidligere Dato.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og der vil herefter ikke være at tilkende den konstituerede Kammeradvokat noget Salær.

Nr. 429.

Højesteretssagfører Møller

mod

Christian Christensen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 18 August 1913: Arrestanten Christian Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3¹/₂ Aar samt udrede Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Mimer, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Mandal Betelsen, 18 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Oktober 1913: Arrestanten Christian Christensen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Wolff og Andreas Lemming betaler Arrestanten 25 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte vil være at anse for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Christensen til Højesteretssagførerne Møller og Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Christian Christensen sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten er født den 11 Oktober 1883 og har efter sit fyldte 18de Aar været anset ved:

1) Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 19 April 1902 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar,

2) Samme Rets Dom af 3 Januar 1905 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage,

3) Samme Rets Dom af 27 Maj 1905 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., jfr. tildels § 46, eller i Medfør af dens § 241, 2det-Stk.,

efter § 238 som for 3die Gang begaaet og forsøgt Hæleri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar,

4) Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 12 Marts 1908 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 2¹/₂ Aar og ved

5) Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 1 Juli 1911 efter Straffelovens § 232, 2det Stk., og i Medfør af dens § 241 efter § 238 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Ifølge Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Overrettens Foranledning optaget yderligere Forhør, stillede Handedelskommis Carl Henriksen, forinden han den 18 Juli d. A. om Aftenen gik ind i en paa Aaboulevard Nr. 35 værende Beværtning, sin Cykle, mrkt. »Concordia«, fra sig udenfor paa Fortovet, saaledes at den stod frit lænet op mod Muren. Tilstede i Beværtningen var dengang Arrestanten og Blomsterhandler Carl Møller samt dennes Broder, Snedker Vald. Møller, hvilke to*) Personer forlod Beværtningen kort efter Henriksens Ankomst. Da Henriksen senere efter ca. ¹/₂ Times Ophold i Beværtningen forlod den, var Cyklen borte. Den følgende Dags Formiddag blev Arrestanten af Politiet funden i Besiddelse af en Cykle, mrkt. »Concordia«, i Færd med at falbyde den, og med Hensyn til denne Cykle, som ifølge tvende Vidners edelige Forklaringer i længere Tid har været besiddet og brugt af Henriksen, har denne aflagt Tilhjemlingsed samt forklaret, at den er identisk med den ham den 18 Juli om Aftenen frakomne, hvorefter Cyklen, der er vurderet til 30 Kr., er bleven ham udleveret.

Arrestanten, der maa antages den 18 Juli om Eftermiddagen at have konsumeret en Del Brændevin, og som har forklaret, at han den nævnte Dag var bleven »ret beruset«, vil ikke kunne huske, om han om Aftenen var i den ovennævnte Beværtning, og har videre forklaret, at han, der var uden Logi, tilbragte Natten mellem den 18 og 19 Juli i en Kælder paa Vesterbro, og at det, da han sidstnævnte Dag vaagnede Kl. 6 à 7 om Morgenen, »stod dunkelt for ham«, at der skulde ligge en Cykle nede ved Søndre Boulevard. Han gik derfor straks herud og saa ogsaa, at Cyklen laa der; han lod den imidlertid ligge og gik hen paa Halmtorvet, hvor han nød en Del Spiritus, og først Kl. 9 à 10 samme Dag besluttede han at hente Cyklen og søge den afhændet, hvilket han ogsaa gjorde. Arrestanten har tilføjet, at han maa antage, at han allerede om Aftenen den 18 Juli har sat sig i Besiddelse af Cyklen og lagt den paa Søndre Boulevard, men at han ikke kan sige, hvilken Hensigt han da havde med den. Denne Forklaring har Arrestanten under det ovennævnte Reassumptionsforhør modificeret derhen, at han, da han den nævnte Morgen vaagnede, vel havde nogle uklare Forestillinger om »noget med en Cykle«, men at det, da han gik ud paa Søndre Boulevard, ikke var for at se efter en Cykle, men for muligen at træffe en eller anden Kammerat, af hvem han kunde faa noget Brændevin; da han nu saa en Cykle ligge derude, kom han vel til at tænke paa de nævnte taagede Forestillinger, hvormed han var vaagnet, men da han ikke kunde faa noget ud af

*) Skal formentlig være: tre.

»denne Tankeforbindelse«, lod han Cyklen ligge og tænkte ikke videre over det. Først efter at han derpaa havde været henne paa Halm-torvet og sammen med to Kammerater drukket noget Brændevin, kom han i Tanker om at hente Cyklen, hvilket han derefter gjorde.

Det kan imidlertid efter Sagens Oplysninger ikke antages, at Arrestanten om Aftenen den 18 Juli har været saaledes paavirket af Spiritus, at han har manglet Bevidsthed om, hvad han foretog sig, og ligesom der efter det Oplyste — navnlig de Vidneforklaringer, der ere afgivne af ovennævnte Valdemar Møller og af en Mand, der serverede for Arrestanten i den ovennævnte Beværtning — ikke findes Føje til at betvivle, at Arrestanten allerede dengang, han forlod Beværtningen, havde til Hensigt at tilegne sig Henriksens udenfor Beværtningen staaende Cykle, saaledes maa det ved de foreliggende Oplysninger anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at han allerede, medens Cyklen under Henriksens Ophold i Beværtningen henstod paa Gaden udenfor samme, i den nævnte Hensigt har sat sig i Besiddelse af samme.

For sit Forhold vil Arrestanten derfor være at anse efter Straffelovens § 232 som for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar. Ved Underrettsdommen er Straffen bestemt til Forbedringshusarbejde i 3½ Aar, og bemeldte Dom vil saaledes være at forandre overensstemmende hermed. Derimod vil Dommen i Henseende til dens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, hvilken Bestemmelse tiltrædes, være at stadfæste.

Torsdag den 4 December.

Nr. 298.

Højesteretssagfører Møller

mod

Laurids Pedersen Frøsig (Def. Liebe),

der tiltales for ulovligt Gæstgiveri.

Horsens Købstads Politirets Dom af 15 Februar 1913: Tiltalte Laurids Pedersen Frøsig bør betale en Horsens Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 100 Kr. samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretts Dom af 21 April 1913: Tiltalte Laurids Pedersen Frøsig bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Dahl, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagførerne Møller og Liebe hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Horsens Købstads Politiret indankede Sag er Laurids Pedersen Frøsig sat under Tiltale for ulovlig Gæstgiveri og Beværtning.

Tiltalte er født den 21 April 1855 og har, foruden at han ofte er idømt eller har vedtaget Bøder for Overtrædelse af Politi- eller Sundhedsvedtægtsbestemmelser, tidligere fire Gange været anset for Overtrædelse af Næringsloven, senest ved nærværende Rets Dom af 13 Maj 1901 som for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Næringslovens § 75 samt for 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning efter samme Lovs § 78 med en Bøde af 120 Kr. til Horsens Købstads Kæmnerkasse, hvorhos han ved Højesterets Dom af 22 November 1899 er anset efter Straffelovens § 182, 2det Led, Lov 15 Maj 1875 § 22 og Lov 4 Februar 1871 § 6 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt i Medfør af Lov 23 Maj 1873 § 9 dømt til at have det ham den 13 Maj 1896 meddelte Borgerskab som Gæstgiver i Odense forbrudt. Som udtalt i Overrettens foranvnte Dom, maa Tiltalte derhos anses som Følge af bemeldte Højesteretsdom ogsaa at have forbrudt et ham under 5 Juni 1885 meddelt Borgerskab som Værtshusholder i Horsens.

For at sætte Tiltalte i Stand til at subsistere økonomisk løste hans i Aarhus boende Svigerinde, Enken Bodil Cathrine Marie Carelia Nielsen, født Voigt, under 25 Juli 1901 Næringsbevis som Gæstgiverske i Horsens og antog Tiltalte som Bestyrer af Gæstgiveriet, der efter den Tid er drevet paa forskellige Steder i Horsens, siden April Flyttedag 1907 i en af Tiltalte købt Ejendom paa Aaboulevarden, og Tiltaltes Stilling som Bestyrer af bemeldte Gæstgiveri er hans Næringsvej. Forretningen drives dels som egentligt Gæstgiveri, dels som Restauration for Gæster, der ikke bo i Gæstgiveriet, og da der i dette kun findes 2 Senge for Rejsende, udgør den egentlige Restaurationsdrift langt den største Del af Forretningen. I Restaurationen udskænkes ogsaa stærke Drikke.

Efter at der under 11 April 1912 af Politimesteren i Horsens var meddelt Tiltalte Bevis for, at han i Henhold til Lov af 13 April 1894 havde opnaaet Æresoprejsning, blev det ham under 5 Juni 1885 af Magistraten i Horsens meddelt Brev paa Borgerskab som Værtshusholder i nævnte Købstad under 1 Juli s. A. af Byfogden i Horsens

forsynet med en Paategning om, at Borgerskabet efter Indehaverens Begæring paany var sat i Kraft i det Hele. Under 28 September s. A. har Byfogden meddelt Borgerskabsbrevet en ny Paategning, ifølge hvilken Paategningen af 1 Juli s. A. annulleres under Henvisning til den Tiltalte under 22 November 1899 overgaaede Højesteretsdom. En af de første Dage af Januar Maaned d. A. blev det af Politimesteren meddelt Tiltalte, at denne paa Grund af Bestemmelserne i den da i Kraft traadte nye Lov om Beværtning m. m. af 10 Maj 1912 ikke længere kunde bestyre ovennævnte Enkes Gæstgiveri uden særlig Tilladelse, og at saadan ikke vilde blive meddelt ham. Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste maa det derhos anses tilstrækkelig godtgjort, at den nævnte Enkes Gæstgiveri vedblivende drives paa samme Maade som hidtil og fremdeles med Tiltalte som Bestyrer, uden at der hertil er erhvervet Tilladelse af vedkommende Myndighed.

Idet der efter det under Sagen Foreliggende maa gaas ud fra, at den paagældende Forretning ikke drives for Tiltaltes, men for oft-nævnte Enkes Regning, maa den af Byfogden i Horsens, som meldt, under 1 Juli f. A. meddelte Paategning paa Tiltaltes ovennævnte Borgerskabsbrev — ved hvilken Paategning iøvrigt det af Tiltalte som Følge af Højesteretsdommen forbrudte Borgerskab af 5 Juni 1885 ikke gyldig kunde sættes i Kraft — i hvert Fald være Sagen uvedkommende. Forsaavidt Tiltalte derhos har forment, at efter at han i sin Tid med Hjemmel i den da gældende Ret er bleven antaget som Forretningens Bestyrer, kan der uanset Bestemmelsen i § 7 i Lov om Beværtning m. m. af 10 Maj 1912 ikke udkræves nogen Tilladelse for fremdeles at drive Forretningen med ham som Bestyrer, kan der ikke heri gives ham Medhold. Da imidlertid det under Sagen oplyste ulovlige Forhold, at Tiltalte fremdeles bestyrer Forretningen, uden at Tilladelse dertil er erhvervet, ikke findes at kunne paalægge ham noget Strafansvar, ligesom der ej heller iøvrigt er oplyst noget Forhold, for hvilket han vil kunne drages til Ansvar, vil han være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Mandag den 8 December.

Nr. 18. Handelsfirmaet **Korn- og Foderstøfkompaniet** i Odense (Réé)

m o d

Aktieselskabet »Privatbanken i København« (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Erstatningsansvar for en Skibsførers Overtrædelse af Sølovens § 57.

Sø- og Handelsrettens Dom af 15 Marts 1911: De Indstævnte, Akts. Privatbanken i København, bør for Tiltale af Citanterne, Korn- og Foderstof-Kompaniet i Odense, i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger betale Citanterne til de Indstævnte med 200 Kr. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten, Handelsfirmaet Korn- og Foderstofkompagniet i Odense, erkendt ikke at kunne støtte noget Krav paa, at de paagældende Varer ere blevne beskadigede, men har paastaet sig tilkendt Erstatning hos Indstævnte, Aktieselskabet Privatbanken i København, for det Tab, der er tilføjet Kompagniet derved, at Skipperen som i den indankede Dom ommeldt i Norfolk har ladet sælge en Del af Ladningen uden forud at give Ladningsejeren eller dennes Repræsentant Underretning om det paatænkte Salg.

Forsaavidt Banken har støttet sin Paastand om Frifindelse paa, at det af Kompagniet saaledes rejste Krav skulde være forældet i Henhold til Sølovens § 283, fordi Søgsmaalet, medens Skibet blev lossat i Odense i Marts 1908, først blev anlagt d. 18 Januar 1910, kan der ikke gives Banken Medhold heri, idet Bestemmelsen i nævnte Paragraf om, at Erstatningskrav for bortkommen eller beskadiget Ladning skal gøres gældende inden 1 Aar fra Godsets Losning, ikke findes at omfatte et Krav som det her omhandlede.

Det maa nu anses for tilstrækkelig oplyst, at Skipperen i Strid med den ham efter Sølovens § 57 paahvilende Pligt ikke har givet Ladningsejeren Underretning om det forestaaende Salg, saavel som at der er tilføjet Kompagniet et Tab ved, at Varerne ere solgte til Priser, der maa antages at have været betydelig lavere end de, der kunde være opnaaede, om der havde været givet Kompagniet Lejlighed til at gribe ind.

Efter de Højesteret foreliggende, tildels efter Dommens Afviselse tilvejebragte Oplysninger — derunder en den 24 Februar 1908 i Norfolk foretagen Besigtigelsesforretning og tvende Skrivelser af 18 November 1910 og 9 Januar 1911 fra den norske Vicekonsul i Norfolk — findes Tabet overensstemmende med begge Parters subsidiære Procedure at kunne ansættes til 3531 Kroner 46 Øre. Dette Beløb med Renter vil herefter være at tilkende Kompagniet.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Aktieselskabet Privatbanken i København, bør til Appellanten, Handelsfirmaet Korn- og Foderstofkompagniet i Odense, betale 3531 Kroner 46 Øre med Renter deraf 6 pCt. aarlig fra d. 18 Januar 1910, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten og Indstævnte hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at det norske Dampskib »Hiram« i Januar—Februar 1908 i New Orleans havde indtaget en Ladning Bomuldsfrøkager, der ifølge Konnossementet bestod af 3427 Sække til en Vægt af 1,060,640 lbs., afgik det den 4 Februar fra New Orleans til Odense via Norfolk i Nordamerika. Det fik undervejs haardt Vejr og Storm i Dagene fra den 7—9 Februar. Den 10 opdagedes der Vand i Forrummet, hvorved en Del af Ladningen var bleven beskadiget. Ved nærmere Undersøgelse viste det sig, at der var trængt Søvand ind gennem en Læk i Rendestenen i Agterkanalen i Storlugen, hvor der gennem Lugekarmen og Overbygningen var en ca. 20 Tm. bred Passage. En her liggende Jernplade havde, som det maa antages, ved Rust ovenfra faaet et ca. et Par Tommer langt Hul; dette var dog ikke synligt ovenfra, idet Rendestenen over Pladerne var dækket af et tykt Lag Cement, og Pladens Underside saa før Fremkomsten af Hullet ikke angreben ud. Efter at Hullet var foreløbigt tættet med en med Tvist omvunden Træprop, lod Kaptajnen i Norfolk, som Skibet anløb den 13 Februar, dels afholde forskellige Syns- og Skønsforretninger, dels Skaden paa Skibet reparere ved Anbringelsen af en ny Jernplade ovenpaa den beskadigede og endelig den beskadigede Del af Ladningen, ca. 163 Tons, bortsælge ved Auktion, der afholdtes den 29 Februar efter Skibets Afgang fra Norfolk den 26 s. M. og udbragte ca. 1400 Doll. Den 17 Marts ankom Skibet til Odense, hvor der blev afholdt Syns- og Skønsforretning over Skib og Ladning og aflagt Søforklaring. Den 20 Marts lod Ladningsmodtagerne Citanterne, Korn- og Foderstof-Kompagniet i Odense, foretage Arrest i det hos Skibets Mæglere deponerede Fragtbeløb. Arresten blev dog senere frafaldet og ikke forfulgt, idet Privatbanken i København indestod Ladningsmodtageren for det Skibet mulig paahvilende Ansvar for det dem tilføjede Tab og indgik paa at modtage Søgemaal paa Skibets Vegne. Citanterne, der have opgjort deres Tab ved den beskadigede og bortsolgte Ladning til ialt 16,461 Kr. 43 Øre, hvortil de have ment at kunne lægge Renter 6 pCt. p. a. fra 17 April 1908—21 December s. A. eller 696 Kr. 84 Øre, medens de omvendt have fradraget et af dem oppebaaret Assurancebeløb 3424 Kr. 36 Øre, have derefter under nærværende Sag paastaet sig tilkendt ialt 13,733 Kr. 91 Øre med Renter heraf 6 pCt. p. a. fra den 21 December 1908, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte, Akts. Privatbanken i København, paastaa sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger. De gøre gældende, at den skete Skade maa betragtes som hændelig, idet den paagældende Læk var saaledes skjult, at den var umulig at opdage i Tide. De henvise i saa Henseende til, at Skibet, der var bygget i 1891, maaler 400 Netto Tons og er klassificeret i »Norsk Veritas«s I. Klasse, var undersøgt den 21 Januar 1908 af Agenten for »Veritas«, der intet havde fundet at bemærke. Dernæst gøre de gældende, at selv om Skibets Besætning maatte have kunnet opdage Manglen, fritager Konnossements-Klausulerne Rederiet for Ansvar for Skibets Usødygtighed, naar der blot fra Rederiets Side er vist skyldig Omhu i saa Henseende. Endelig hævde de, at Kaptajnen ved den stedfundne Realisation af den beskadigede Ladning har handlet fuldt forsvarligt, ligesom de formene,

at ethvert Ansvar under alle Omstændigheder nu maa være bortfaldet i Henhold til den danske og norske Sølovs § 283.

Da Retsforholdet ifølge Konnossementets Bestemmelser, forsaavidt angaar Spørgsmaal om Forældelse, vil være at afgøre efter den med den danske stemmende norske Sølov, da der efter det Oplyste i hvert Fald ikke vilde kunne være Spørgsmaal om noget personligt Erstatningskrav overfor Skibets Rederi, da herefter Citanternes mulige Erstatningskrav i Forhold til Skibet er forældet ifølge Sølovens § 283, idet Søgsmålet — da Forældelsen ikke som af Citanterne anbragt kan anses afbrudt ved den foretagne, ikke forfulgte Arrestforretning — er for sent anlagt, og da det ikke er godtgjort, at de Indstævnte have foretaget sig nogen videregaaende Forpligtelse overfor Citanterne end den, der maatte findes at paahvile Skibet, ville de Indstævnte være at frifinde, idet der efter Omstændighederne ikke vil kunne gives Citanterne Medhold i, at de Indstævnte skulde være afskaarne fra at paaberaabe sig Forældelsesreglen, fordi en hertil sigtende Indsigelse ikke indeholdes allerede i det af de Indstævnte først fremsatte Forsvarsskrift.

Sagens Omkostninger ville Citanterne have at betale til de Indstævnte med 200 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 326. Ingeniør A. M. Held, Indehaver af Patentbureau »Held« (Ingen)

mod

Civilingeniør Hugo Palmqvist (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Ingeniør A. M. Held, Indehaver af Patentbureau »Held«, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 323. Buffist **Vilhelm Salomon** (Højesteretssagf. Dietrichson efter Ordre)

mod

Gæstgiver **Herman Christian Nielsen**
(Højesteretssagf. Asmussen),

betræffende Appellantens Forpligtelse til at besvare et Vidnespørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens 1ste Vidnekammers Kendelse af 21 Maj 1913: Den foremeldte for Buffist Vilhelm Salomon fremsatte Protest mod at afgive Vidneforklaring i nærværende Sag kan ikke tages til Følge. Buffist Salomon bør i Falsmaalsstraf bøde til Vidnecitanten, Gæstgiver Hermann Nielsen, 10 Kr. og til Statskassen 10 Kr. samt under yderligere Falsmaalsstraf møde i Landsover- samt Hof- og Stadsrettens 1ste Vidnekammer for at afgive Vidneforklaring i nærværende Sag Onsdag den 4 Juni 1913 Formiddag Kl. 11¹/₂. At efterkommes under Adfærd efter Leven.

Højesterets Dom.

Til Brug under en af Indstævnte, Gæstgiver Herman Christian Nielsen, mod hans Hustru anlagt Skilsmissegang blev der af Indstævnte under nærværende Vidnesag forelagt Appellanten, Buffist Vilhelm Salomon, blandt Andet det Spørgsmaal, om han nogensinde havde haft Samleje eller kønslig Omgang med Indstævntes Hustru.

Mod Besvarelsen af dette Spørgsmaal nedlagde Appellanten den Indsigelse, at Spørgsmaalet var i høj Grad personligt, og Besvarelsen stridende mod hans Interesse.

Da Appellanten, der er ugift, imidlertid ikke ved de af ham nævnte Omstændigheder eller iøvrigt har godtgjort Tilstedeværelsen af noget Forhold, der ifølge Lovgivningens Grundsætninger kan fritage ham for at besvare Spørgsmaalet, maa det billiges, at hans Indsigelse er forkastet ved Kendelsen, og denne, der iøvrigt i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde tiltrædes, vil derfor være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Vidnekammerets Kendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Buffist Vilhelm Salomon, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Dietrichson 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Kendelses Præmisser ere saalydende: De for Vidnet fremsatte Indsigelser findes ikke at kunne medføre, at han fritages for at afgive Vidneforklaring, i hvilken Henseende særlig bemærkes, at det ikke er oplyst, hvilken Interesse Vidnet kan have i at undslaa sig for at afgive Vidneforklaring.

Da Vidnet ikke er mødt til den Tid, nærværende Sag sidst blev udsat, og da han ikke ved at fremlægge Appelstævning har godtgjort at have erhvervet Ret til videre Udsættelse, vil han efter Vidnecitantens derom fremsatte Begæring være at anse efter Frdn. 3 Marts 1741 § 4 med Falsmaalsbøder, 10 Kr. til Vidnecitanten og 10 Kr. til Statskassen, hvorhos han under yderligere Falsmaalsstraf vil være at tilsige til at møde her i Vidnekammeret og afgive Forklaring i Sagen Onsdagen den 4 Juni 1913 Formiddag Klokken 11¹/₂.

Onsdag den 10 December.

Nr. 138. Firmaet **H. Abel** (Bache)

mod

Direktør **I. Chr. Nørbye** og Købmand **Joachim Jensen**, Sidstnævnte af Hamburg (David),

betræffende Spørgsmaalet om de Indstævntes Forpligtelse til at tilsvare Appellanten Købesummen for nogle Automater.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 September 1912: De Indstævnte, Direktør J. Chr. Nørbye af Hellerup og Købmand Joachim Jensen af Hamburg, bør for Tiltale af Citanterne, Firmaet H. Abel, Kristiania, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Efter hvad der er fastslaaet ved den i den indankede Dom omtalte af Kristiania Byret den 18 Februar 1911 afsagte Dom har Appellanten, Firmaet H. Abel, været berettiget til at træde tilbage fra den i Dommen omtalte Overenskomst om Firmaets Køb af et de Indstævnte, Direktør J. Chr. Nørbye og Købmand Joachim Jensen tilhørende Patent, og iøvrigt maatte uafhængig heraf det samme Resultat antages paa Grundlag af de Højesteret foreliggende Oplysninger.

Firmaets Ret til at træde tilbage fra Overenskomsten maa derhos paa Grund af Forbindelsen mellem dennes Bestemmelser henholdsvis om Patentkøbet og om Købet af de i den indankede Dom nævnte 25 Automater medføre, at de Indstævnte ogsaa var pligtige at frigøre Firmaet for dets Ansvar overfor Sælgeren af

Automaterne, og at de, efter at Firmaet til denne har maattet betale Købesummen for Automaterne med Renter, maa være pligtige at tilsvare Firmaet det paagældende Beløb. Den af Firmaet indtalte Hovedstol 4260 Kroner 1 Øre vil dog overensstemmende med de Indstævntes subsidiaire Paastand være at ned-sætte med 350 Kroner, som Firmaet har maattet betale Automaternes Sælger i Procesomkostninger, idet Firmaet ikke burde have ladet det komme til Proces om dette Mellemværende.

De Indstævnte blive herefter at tilpligte mod Automaternes Udlevering solidarisk at betale Firmaet 3910 Kroner 1 Øre med Renter.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Mod Udlevering af ovennævnte 25 Automater bør de Indstævnte, Direktør J. Chr. Nørbye og Købmand Joachim Jensen, Sidstnævnte af Hamborg, En for Begge og Begge for En, til Appellanten, Firmaet H. Abel, betale 3910 Kroner 1 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 19 Februar 1912, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Slutseddel af 14 Februar 1910, der senere afløstes af Overenskomst af 22 Marts s. A., afkøbte Citanterne, Firmaet H. Abel, Christiania, de Indstævnte, Direktør J. Chr. Nørbye af Hellerup og Købmand Joachim Jensen af Hamborg, det dem tilhørende Patent for Norge Nr. 19945 angaaende Automater til Salg af Frimærker og Brevkort, hvilke Automater endvidere var patenterede i Danmark og Sverrig.

Saa vel i Slutseddel som i Overenskomst indeholdtes en Bestemmelse om, at Citanterne straks købte 25 Automater til nærmere angiven Tid, og af Købesummen for Patentet skulde den første Trediedel erlægges ved de nævnte Automaters Levering.

Handelen afsluttedes paa de Indstævntes Vegne af Direktør Nikolaj Vermehren, der af dem var bemyndiget til »paa hvilke som helst Vilkaar at afslutte alle Retshandler vedrørende Salg eller Udnyttelse af det fornævnte Patent, og det blev — som det maa antages ved en Fejltagelse — i de fornævnte Dokumenter angivet, at de fornævnte 25 Automater skulde købes hos Vermehren, medens Meningen var, at de skulde købes — hvad de ogsaa blev — hos Hr. G. Grüner af København, som fabrikerede saadanne Apparater.

Da Citanterne forment, at Vermehren havde givet dem urigtige — for en Del endog bevidst urigtige Oplysninger angaaende de nævnte Automaters Drift i København og de Indtægter, der kunde paaregnes i København ved Annoncer paa Automat-Apparaterne, og tillige paa

anden Maade ved Handelens Afslutning handlet retsstridigt overfor dem, nægtede de at vedstaa Handlerne saavel om Patentet som om de 25 Automater. Ved Kristiania Byrets Dom af 18 Februar 1911 i en Sag, som de Indstævnte havde anlagt mod Citanterne til Betaling af Købesummen for Patentet m. m., blev Citanterne ogsaa frifundne, idet der gaves dem Medhold i, at de paa Grund af Vermehrens Forhold var berettigede til at fragaa Kontrakten. Derimod blev de i en anden, ved nævnte Ret af Grüner mod dem anlagt Sag til Betaling af Købesummen for de 25 Automater m. m. ved Dom af 3 Januar 1911 tilpligtede at betale det Forlangte, idet Dommen statuerede, at det efter den hos Grüner skete direkte Bestilling af Automaterne maatte være uden Betydning for hans Ret, om Citanterne var berettigede til overfor de Indstævnte at fragaa Købet af Patentretten og derfor ikke længere maatte have Brug for saadanne Apparater.

I Henhold til sidstnævnte Dom betalte Citanterne Grüner ialt 4260 Kr. 01 Øre — derunder Renter og Omkostninger — og under denne ved nærværende Ret som vedtaget Værneting anlagte Sag søge Citanterne, der den 13 December 1911 have stillet de 25 Automater til de Indstævntes Disposition, de Indstævnte, En for Begge og Begge for En, til Betaling af 4260 Kr. 01 Øre i Erstatning for det Tab, som de ville have lidt ved — vildledte gennem de af Vermehren fremsatte urigtige Anbringender — at indgaa paa ovennævnte Overenskomst, med Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 19 Februar 1912 og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte procedere principalt til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Under Sagens Drift have de Indstævnte denuntieret lis for Vermehren, der har givet Møde og forbeholdt sig at udtale sig om Sagen, men derefter er udebleven uden at nedlægge nogen Paastand.

Citanterne gøre gældende, at da Vermehren — hvad der efter Citanternes Formening maa anses bindende fastslaaet ved Kristiania Byrets Dom af 18 Februar 1911, idet begge Parter i den ovenfor omtalte Overenskomst have vedtaget Byretten som rette Forum i Tilfælde af Tvist om Kontraktens Bestemmelser — har udvist en saadan retsstridig Adfærd overfor dem, at de have haft Ret til at fragaa Patentkøbet, og Automatkøbet var en kontraktmæssig Pligt for dem ifølge selve den Overenskomst, som de efter det Foranførte ere frigjorte for, maa de Indstævnte saavel ifølge de almindelige formueretlige Regler om Virkningen af Forudsætningsregler Bristen som ifølge dansk Rets almindelige Erstatningsregler være pligtige at betale Citanterne det paastævnte Beløb som en Del af det direkte Tab, de have lidt ved af Vermehren at være forledte til at indgaa paa Overenskomsten af 22 Marts 1910.

Selv forudsat imidlertid, at der ved Sagens Paadømmelse maatte kunne gaas ud fra, at Vermehren, saaledes som ved den ovennævnte

Færdig fra Trykkeriet den 18 December 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 48.

Onsdag den 10 December.

Byretsdom af 18 Februar 1911 statueret, har handlet retsstridigt overfor Citanterne, maa der gives de Indstævnte Medhold i, at Citanterne i alt Fald ikke kunne holde sig til dem for det Tab, de mene at have lidt ved paa Grundlag af Vermehrens Udtalelser m. m. at indlade sig i Retshandel med Grüner om Automaterne.

Ligesom nemlig D. L. 3—19—2 ikke skønnes at kunne afgive Hjemmel for at paalægge de Indstævnte Ansvar for Vermehrens Forhold i fornævnte Henseende, naar Hensyn tages til den ham givne Bemyndigelses Beskaffenhed og Omfang, saaledes kan ej heller selve det Faktum, at Citanterne ere kendte berettigede til at træde tilbage fra Patenthandelen, berettige dem til at forlange, at de Indstævnte skulle overtage Automaterne eller vederlægge Citanterne det for Automaterne betalte Beløb.

De Indstævnte ville herefter være at frifinde, medens Sagens Omkostninger ville være at ophæve.

Nr. 195. Tandlæge **Knud Lyngen** (Winther efter Ordre)

mod

Fru **Josepha Jensen** med Ægtefælle, Maskintrykker **Peter Jensen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Erstatningspligt for en af ham ved en Tandudtrækning forvoldt Skade paa en frisk Tand.

Københavns Gældskommissions Dom af 21 December 1912: Indstævnte, Tandlæge Knud Lyngen, bør til Citantinden, Fru Josepha Jensen med Ægtefælle, Maskintrykker Peter Jensen, betale de paastævnte 50 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 25 Oktober 1912 til Betaling sker og Sagens Omkostninger med 5 Kr. 42 Øre. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes i An-

ledning af, at det af Indstævntes Sagfører, Overretssagfører N. J. Vestergaard, den 12 November 1912 fremlagte Indlæg ikke er stemplet. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Højesterets Dom.

Til Støtte for sin Paastand om Frifindelse har Appellanten paaberaabt sig, at Indstævnte, Fru Jensen, under den i den indankede Dom ommeldte Tandudtrækning krampagtig har slaaet til hans Arm, hvorved Tangen kom til at slaa op mod Fortanden. Rigtigheden af dette Anbringende har Fru Jensen bestridt, og der er ikke fremkommet noget til Bestyrkelse af det. Men selv om Appellantens Udsagn i saa Henseende lægges til Grund for Paadømmelsen, findes det at maatte lægges ham til Last, at han ikke ses at have foretaget nogetsomhelst for at forebygge Fru Jensens Indgriben end ikke ved at advare hende mod at foretage Bevægelser under Operationen og betyde hende, hvilke uheldige Følger saadanne kunde have. Herefter og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne

kendes for Ret:

Gældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Tandlæge Knud Lyngen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Winther 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Det er under nærværende Sag in confesso, at Citantinden, Fru Josepha Jensen, under Tandlægebehandling hos Indstævnte, Tandlæge Knud Lyngen, medens denne var ifærd med at udtrække en Kindtand, har faaet en Fortand, der intet fejlde, brækket ved den af Indstævnte benyttede Tang. Da nu Indstævnte ikke har godtgjort, at Skylden herfor maa lægges Citantinden til Last, og da den af hende forlangte Erstatning, 50 Kr., ikke skønnes ubillig, vil Indstævnte være at dømme efter Citantindens Paastand, saaledes at der tillægges hende Renter 5 pCt. p. a. af det paastævnte Beløb fra Klagens Dato den 25 Oktober 1912 og Sagens Omkostninger med 5 Kr. 42 Øre.

Nr. 404. Højesteretssagfører Møller

mod

Lauritz Mathias Bech og Niels Andersson (Def. Liebe),

der tiltales for Hæleri.

Bornholms nordre Herreds Ekstrarets Dom af 16 August 1913: De Tiltalte, Lauritz Mathias Bech og Niels Andersson, bør hver især straffes med simpelt Fængsel i 4 Dage. Saa bør de og med Halvdelen hver udrede alle med Aktionen og Straffens Fuldbyrkelse forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører M. P. Hjorth, og til Defensor, Overretssagfører Alfred Olsen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste i den indankede Dom ommeldte Forhold ville de være at anse efter Straffelovens § 238, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, efter Omstændighederne hver især med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Dage.

Den i Dommen indeholdte misbilligende Udtalelse om Sagførelsen for Underretten bør udgaa.

Med Hensyn til Bestemmelserne vedrørende Aktionens Omkostninger vil Underretsdommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

De Tiltalte, Lauritz Mathias Bech og Niels Andersson, bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver i 4 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Møller og Liebe, 30 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Henhold til Bornholms Amts Ordre af 16 Juli dette Aar sættes under denne Sag Lauritz Mathias Bech og Niels Andersson under Tiltale for Hæleri.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Under en paa Foranledning af Gaardejer H. P. Skovgaard af Kuregaard i Klemensker Sogn mod de hos ham tjenende Dreng, Viggo Pihlmann og Hans Thorsen, indledet Politiundersøgelse oplystes det, at bemeldte Dreng dels alene, dels i Fællesskab med en tredje Dreng i Marts Maaned dette Aar havde begaaet forskellige Tyverier af

Høns, Æg m. v. saavel fra deres Husbond som fra Gaardejer Jensen, Thorupgaard, ligeledes i Klemensker, ligesom under bemeldte Under-søgelse de nævnte Drengue forklarede, at de af de stjaalne Varer ved forskellige Lejligheder havde givet de Tiltalte, der beboede hver sin Lejlighed i samme Hus i Klemensker, Æg, Spegesild og Charlotter, og at begge de Tiltalte var vidende om, at Effekterne var stjaalne.

De Tiltalte have erkendt Rigtigheden af det med Hensyn til dem saaledes forklarede, idet dog Andersson har benægtet mere end en Gang at have modtaget stjaalne Varer af Drengene.

De Varer, som Bech har modtaget, maa efter det Oplyste antages at have haft en Værdi af 1 Kr. 50 Øre, hvilket Beløb er erstattet Bestjaalne af Pihlmann, medens de Varer, som Andersson har modtaget, maa antages at have haft en Værdi af 1 Kr., der er godt-gjort vedkommende Bestjaalne af denne Tiltalte.

Af de Tiltalte er Bech, der er født den 30 Maj 1865, tidligere anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 5 December 1899 for Vold mod Skipper og Styrmand efter Straffelovens § 203, jfr. Sølovens § 304, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og Andersson, der er født i Sverrick den 22 Februar 1856, tidligere anset ifølge Bornholms Vester Herreds Ekstrarets Dom af 22 November 1881 for Vold paa Person efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ifølge Rønne Købstads Ekstra-rets Dom af 28 Juni 1906, stadfæstet ved Højesterets Dom af 1 Oktober 1906, for Bedrageri efter Straffelovens § 252 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

For de af dem nu udviste Forhold ville de være at anse efter Straffelovens § 235, jfr. § 55, og findes Straffen efter Omstændig-hederne passende for hver især at kunne bestemmes til simpelt Fæng-sel i 4 Dage. De ville derhos være at tilpligte at udrede med Halv-delen hver alle med Aktionen og Straffens Fuldbyrdelse forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører M. P. Hjorth, og til Defensor, Overretssagfører Alfred Olsen, 25 Kr. til hver.

Bortset fra, at den af Aktor med Hensyn til Tiltalte Bech ned-lagte Paastand er uforstaaelig, samt at Defensor ikke har berørt Aktors Erstatningspaastande, har den befalede Sagførelse været ansvarlig*).

Nr. 407. Højesteretssagfører Hansen

mod

Agnes Johanne Marie Christensen, født Hansen
(Def. Møller),

der tiltales for Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Ramsøe-Tune Herreders Ekstrarets Dom af 18 Juli 1913:
De Tiltalte, Arrestanten Mouritz Niels Juel og Agnes Johanne Marie

*) Skal formentlig være: forsvarlig.

Christensen, født Hansen, bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i henholdsvis 100 og 80 Dage. Saa bør de Tiltalte in solidum udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Petersen, og til Defensor, Overretssagfører Jacobsen, med hensoldsvis 20 og 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 September 1913: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fyrretyve Dage for hver af de Tiltalte, Mourits Niels Juel og Agnes Johanne Marie Christensen, født Hansen. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Godske-sen og H. Steinthal, betaler de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Agnes Christensen, født Hansens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Agnes Johanne Marie Christensen, født Hansen, til Højesteretssagførererne Hansen og Møller 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Ramsø-Thune Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Mourits Niels Juel og Agnes Johanne Marie Christensen, født Hansen, satte under Tiltale, Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten og Sidstnævnte for Forledelse til denne Forbrydelse.

. . . medens Tiltalte Christensen, der er født den 25 Januar 1878, ikke findes tidligere tiltalt eller straffet.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Efter at Tiltalte Christensen bl. a. under en Samtale med Tiltalte Juel og en Trediemand havde fremsat Udtalelser, der antydede, at en Person ved Navn Hans Andersen skulde have gjort sig skyldig i Tyveri, blev der af nævnte Andersen ved Ramsø-Thune Herreders Politiret anlagt Injuriesøgmaal mod hende, under hvilket bl. a. Tiltalte Juel førtes som Vidne af Andersen. Under Vidneafhøringen den 14 Marts 1913 blev Tiltalte Juel bl. a. adspurgt om, hvorvidt Tiltalte Christensen under den ovenfor nævnte Samtale havde nævnt Andersens Navn og udtalt, at han ved en nærmere angiven Lejlighed havde erkendt at have stjålet Mælk, og disse Vidnespørgsmaal blev da af Tiltalte Juel besvarede derhen, at han ikke længere kunde huske Indholdet af Sam-

talen udover, at Tiltalte Christensen bragte nogle Tyverier paa Bane, men at der næppe var blevet nævnt noget Navn, hvilken Vidneforklaring han beedigede. Efter hvad Tiltalte Juel her under Sagen har fastholdt, var det overensstemmende med Sandheden, naar han ved den nævnte Vidneafhøring forklarede intet at kunne erindre angaaende Samtalen udover fornævnte Punkt, hvorimod han senere vil være kommen i Tanker om forskellige Enkeltheder vedrørende det Passerede, og han tilskrev da den 1 April d. A. Herredsfogden desangaaende, hvorpaa han den 4 April d. A. paany blev afhørt som Vidne i Injuriesagen. Ved denne Lejlighed forklarede han nu, at der under den oftnævnte Samtale af Tiltalte Christensen var bleven sigtet til Andersen, og denne Forklaring, der ikke blev beediget, fastholdt han, da han den 9 Maj d. A. paany blev indkaldt som Vidne. Da Tiltalte Christensen herefter frygtede for, at hun vilde blive dømt under Injuriesagen, og at dette vilde berede hende Vanskeligheder overfor hendes Mand, der efter hendes Forklaring havde truet med at søge Separation, hvis Injuriesagen gik hende imod, besluttede hun at paavirke Tiltalte Juels Vidnesbyrd, hvorfor hun — som det af hende og Juel er erkendt — opfordrede ham til at aflægge Vidnesbyrd til hendes Fordel, saaledes at han skulde tilbagekalde de af ham i Retsmøderne den 4 April og 9 Maj afgivne ubeedigede Forklaringer og derimod i Strid med Sandheden for Retten forklare, at det ikke var hende, der havde fremsat Sigtelserne mod Andersen. Tiltalte Juel, der maa antages hertil at have svaret, at han skulde se, hvad han kunde gøre, fremstillede sig nu paany den 6 Juni dette Aar som Vidne i Injuriesagen, og — som det af ham er erkendt — forklarede han ved denne Lejlighed mod bedre Vidende, at det ikke var Tiltalte Christensen, men den under den ovennævnte Samtale tilstedeværende Trediemand, der havde fremsat den injurierende Sigteelse mod Andersen, hvilken sidste Vidneforklaring, der iøvrigt ikke er protokolleret, ikke er beediget, idet han straks efter af Dommeren blev sat under Anholdelse.

For det saaledes udviste Forhold ville de Tiltalte være at anse, Juel efter Straffelovens § 146 og Christensen efter samme Paragraf, sammenholdt med § 52, med en Straf, der i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13 for begge de Tiltalte findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Med den heraf følgende Forkortelse af Straffetiden vil Underrettsdommen, der har anset de Tiltalte efter samme Lovbestemmelser med lige Fængsel i henholdsvis 100 Dage og 80 Dage, og ved hvilken det rettelig er paalagt de Tiltalte in solidum at udrede Aktionens Omkostninger, iøvrigt være at stadfæste.

Nr. 438.

Højesteretsagfører Hansen

mod

Hans Peter Johansen (Def. Møller),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 101.

Nykøbing F. Købstads Ekstrarets Dom af 2 September 1913: Tiltalte Hans Peter Johansen bør til Statskassen bøde 200 Kr., eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Olivarius, 20 Kr. og Defensor, Sagfører Ditlevsen, 15 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Oktober 1913: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne H. Steinthal og Godskesen, betaler Tiltalte Hans Peter Johansen 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Betaling regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Peter Johansen til Højesteretssagførerne Hansen og Møller 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykøbing F. Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Hans Peter Johansen for Overtrædelse af Straffelovens § 101. Tiltalte, der er født den 6 Juni 1870, er, foruden at han inden Nykøbing F. Købstads Politiret den 3 Februar 1896 og den 27 November 1899 har vedtaget Bøder til Statskassen henholdsvis for Vold og for Opsætsighed mod en Politibetjent, ved Nykøbing Herreds Ekstrarets Dom af 30 Maj 1904 anset efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere efter Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste Følgende:

Den 8 August d. A. var Toldassistent Frederik Bruhn tilstede i Havnen ved Nykøbing F. for paa Toldvæsenets Vegne at føre Tilsyn med det Kvantum Sukker, som Nykøbing F. Sukkerfabrik i Eksportøjemed indladede i Lægteren »Hertha«, ved hvilket Indladningsarbejde Tiltalte var beskæftiget som privat antagen Arbejder. Efter Instruksen er den tilsynsførende Toldassistent pligtig at lade veje 10 pCt. af de Sække med Sukker, som eksporteres til Udlandet, hvilket omtrent svarer til 1 Sæk af hvert Vognlæs, og Toldassistent Bruhn havde gjort sig til Regel at lade den første Sæk af hvert Læs veje. Tiltalte lod imidlertid den paagældende Dag den første Sæk af et Læs gaa i Lasten uden at lade den veje. Dette paatalte Assistent Bruhn, uden at Tiltalte svarede noget hertil; men da Tiltalte ogsaa vilde lade den anden Sæk gaa urejet i Lasten, beordrede Toldassistent Bruhn, der var iført Uniformskasket, ham til at sætte denne Sæk paa Vægten. Uagtet Tiltalte var klar over, at Bruhn optraadte i sin Egenskab af tilsynsførende Toldassistent, vægrede han sig ved at efterkomme Ordren — efter sin Forklaring fordi han som privat antagen Arbejder ikke mente at staa under Assistentens Kommando. Der opstod derefter et Ordskifte mellem Tiltalte og Toldassistenten, under hvilket Førstnævnte ytrede noget lignende som, at det ikke var noget, som Toldassistenten bestemte, og da denne, der optraadte i en bestemt, men ikke uhøflig Tone, fastholdt, at det netop var ham, som havde at tage denne Bestemmelse, ytrede Tiltalte direkte henvendt til Toldassistent Bruhn og i flere Arbejders Paahør, at han (Bruhn) skulde holde sin Kaje, og at han (Tiltalte) vilde skide ham et Stykke.

For dette sit Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 101 med en passende bestemt Straf af en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage, og da denne Doms Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.

Torsdag den 11 December.

Nr. 448. Højesteretssagfører Møller

mod

Leopold Karl Siegfred Tidemand (Def. Henriques),

der tiltales for Tyveri, Ran, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 November 1913: Arrestanten Leopold Karl Siegfred Tidemand bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, der-

under Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Helweg-Larsen og Prokurator Nissen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Leopold Karl Siegfred Tidemand til Højesteretssagførerne Møller og Henriques 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Leopold Karl Siegfred Tidemand, der tiltales for Tyveri, Ran, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 19 Juli 1887 og tidligere anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Maj 1906 efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 46, og efter dens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved samme Rets Dom af 4 Februar 1908 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stykke, under Hensyn til Bestemmelsen i § 18 i Lov Nr. 129 af 1 April 1905 med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, ved samme Rets Dom af 17 September 1910 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og ved nærværende Rets Dom af 2 Marts 1912 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. I Tiden fra den 3 Marts d. A. til den 9 April d. A. var han arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre som sigtet for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, men Sagen blev sluttet uden Tiltale.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Arrestanten indfandt sig Søndag den 25 Maj d. A. om Eftermiddagen Kl. ca. 1 $\frac{1}{2}$ i tyvagtig Hensigt paa Trappegangen til Ejendommen, Wesselsgade 7, og da han i Stueetagen fandt Døren til Hovedtrappen paa Klem, gik han uhindret ind i den paagældende Lejligheds Køkken, hvor han fra Køkkenbordet stjal 2 værdiløse Portemonnær, den ene med Indhold af 14 Kr. 12 Øre og tilhørende Skomager Søren Frederiksen.

Den 1 Oktober d. A. om Eftermiddagen Kl. ca. 1 $\frac{1}{2}$, da Arrestanten saa Fru Anna Ploug, bærende en Haandtaske i Haanden, gaa ind i Ejendommen, Amerikavej 7, hvor hun bor, gik han efter hende for at frarane hende Tasken med Indhold, idet han ventede at finde Penge i den. Paa Trappegangen rev han Tasken fra hende og løb bort dermed. Tasken indeholdt foruden nogle værdiløse Genstande en værdiløs Pung med ca. 50 Øre, som Arrestanten har brugt, medens

han bortkastede Tasken. Denne, af Værdi 5 Kr., blev imidlertid funden og er nu udleveret Fru Ploug.

Den 3 Oktober d. A. om Morgenen mellem Kl. 8 og 8½ har Arrestanten, da han i Østre Allé mødte Frk. Johanne Johansen, som gik med en Haandtaske i Haanden, fraranet hende denne ved pludselig at gribe fat i den og med et Ryk rive den fra hende, hvorpaa han løb ind i Fælledparken. Han troede, at Tasken indeholdt Penge, men da han straks blev forfulgt, kastede han den kort før sin Anholdelse fra sig. Taskens Værdi var 2 Kr.

Arrestanten har overtraadt et ham den 11 April dette Aar til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, der gik ud paa, at han, saafremt han bortgik eller udeblev fra Arbejdsanstalten »Sundholm«, inden 24 Timer skulde melde sig ved fornævnte Protokol, idet han, der bortgik fra »Sundholm« den 30 September dette Aar, i Tiden derefter indtil sin Anholdelse her under Sagen, den 3 Oktober dette Aar, ikke har foretaget nogen Melding. Arrestanten har derimod i nævnte Tidsrum betlet et Sted paa Frederiksberg, uden at han dog erindrer hvor.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, jfr. tildels dens § 237, for femte Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 445. Højesteretssagfører Møldrup

mod

Jørgen Christian Jørgensen (Def. Bache),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Silkeborg By og Birks Ekstrarets Dom af 16 September 1913: Arrestanten Jørgen Christian Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Bisgaard, 20 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Johnsen, 18 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Oktober 1913: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Dahl, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. I Salarium for Højsteret til Højesterets-sagførerne Møldrup og Bache betaler Tiltalte Jørgen Christian Jørgensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Silkeborg Købstads og Birks Ekstraret indankede Sag tiltales Arrestanten Jørgen Christian Jørgensen for Tyveri og Hæleri.

Arrestanten er født den 22 April 1889 og har tidligere, foruden at han to Gange før sit fyldte 18de Aar har været straffet for Tyveri, været anset ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 5 August 1908 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og ved Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 24 Februar d. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, tildels sammenholdt med § 48 samt i det Hele med midlertidig Lov 1 April 1911 § 13, med samme Art Fængsel i 100 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i nedennævnte Forhold:

Midt i afvigte Juni Maaned har Arrestanten fra en Port i Aarhus tilvendt sig en Dame-Cykle og sidst i samme Maaned fra en Gaardsplads sammesteds en Herre-Cykle, og i Løbet af den paafølgende Maaned, henholdsvis en Dag først i Maaned og den 29, har han i Silkeborg tilvendt sig tvende Dame-Cykler, den ene fra en Trappegang, den anden fra en Port. Cyklerne stod frit fremme de paagældende Steder, til hvilke Adgangen var uhindret. Endvidere har Arrestanten, som det maa antages, den 9 Juli d. A. paa Markedspladsen i Silkeborg, tilvendt sig en Herre-Cykle, som stod op til et Skur.

Samtlige Cykler, som Arrestanten — muligt med Undtagelse af den sidstnævnte, som han vil have bortskænket — har afhændet, ere komne tilstede, men medens de tre i Silkeborg tagne Cykler efter at være vurderede til henholdsvis 50 Kr., 50 Kr. og 20 Kr. ere udleverede Ejerne, der have frafaldet Krav paa Erstatning, har der intet kunnet oplyses om, hvem de to førstnævnte Cykler, der tilsammen ere vurderede til 30 Kr., tilhøre.

Arrestanten har yderligere vedgaaet, at han nogen Tid efter Udøvelsen af det førstnævnte Tyveri af en ham ubekendt Formersvend ved Navn Nielsen, som han traf paa et Svendehjem i Aarhus, har købt en Dame-Cykle for 12 Kr., uagtet han, navnlig fordi han betalte den langt under dens Værdi, var klar over, at den var stjaalen. Cyklen, der den 10 eller 11 Juli dette Aar er stjaalen i en Ejendom i Aarhus, og som Arrestanten afhændede, er kommen tilstede og bleven vurderet til 60 Kr. Den er udleveret Ejeren, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Forsaavidt det endelig er oplyst, at Arrestanten foruden de ovennævnte har solgt to Cykler, kan der ikke imod hans Benægtelse anses tilvejebragt Bevis for, at han med Hensyn til dem har gjort sig skyldig i noget strafbart.

For sit efter det Ovenanførte udviste Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset dels efter Straffelovens § 231, 1ste Led, dels i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Fredag den 12 December.

Nr. 226. Aktieselskabet De københavnske Sporveje i Likvidation (Liebe)

mod

Københavns Magistrat (Trolle),

betræffende Spørgsmaalet om et likviderende Aktieselskabs Skattepligt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Februar 1913: De Indstævnte, Aktieselskabet De københavnske Sporveje i Likvidation, bør til Citanterne, Københavns Magistrat, betale: 1. Rest paa Indkomstskat til Københavns Kommune for Skatteaaret fra 1 April 1911 til 31 Marts 1912 14,000 Kr. tilligemed Renter $\frac{1}{2}$ pCt. for hver paabegyndt Kalendermaaned fra og med 1 Oktober 1911, til Betaling sker, og 2. Indkomstskat til Staten for Halvaaret fra 1 Oktober 1911 til 31 Marts 1912 3000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 29 April 1912, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Appellanterne have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Appellanterne, Aktieselskabet »De københavnske Sporveje i Likvidation«, til Indstævnte, Københavns Magistrat, med 400 Kroner. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaa Citanterne, Københavns Magistrat, de Indstævnte, Aktieselskabet De københavnske Sporveje, tilpligtede at betale:

- 1) i Indkomstskat til Københavns Kommune det for Skatteaaret 1 April 1911 til 31 Marts 1912 paalignede Beløb, 21,000 Kr. ÷ et af Selskabet for Tiden indtil den 31 Juli 1911 betalt Beløb paa 7000 Kr., altsaa 14,000 Kr., tilligemed Renter heraf $\frac{1}{2}$ pCt. for hver paabegyndt Kalendermaaned fra og med 1 Oktober 1911, til Betaling sker, og
- 2) i Indkomstskat til Staten for Halvaaret 1 Oktober 1911 til 31 Marts 1912 3000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 29 April 1912, til Betaling sker.

De Indstævnte procedere til Frifindelse.

Begge Parter paastaa sig tillagt Sagens Omkostninger.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det, at de Indstævnte fra den 1 August 1911 at regne have overdraget de af dem drevne Sporveje til Københavns Kommune, og at de paa en den 31 Juli s. A. afholdt Generalforsamling have vedtaget at opløse Selskabet samt i Overensstemmelse med § 28, 2det Stykke, i Selskabets Love valgt en Likvidationskomité til at foretage Afviklingen. Det er endvidere uomtvistet, at Afviklingen ikke var afsluttet ved Skatteaarets Udløb den 31 Marts 1912.

Striden mellem Parterne drejer sig om, hvorvidt det paahviler de Indstævnte at betale Kommune- og Statsskat for hele Skatteaaret 1911—1912 eller kun Kommuneskat for Tiden indtil den 31 Juli 1911 inkl. og Statsskat for Tiden indtil den 30 September s. A. inkl.

Sagens Afgørelse beror i første Række paa, om Selskabet, som af de Indstævnte hævded, maa anses at være ophørt som skattepligtigt Selskab den 31 Juli 1911 eller, som af Citanterne hævded, maa anses endnu at have bestaaet ved Skatteaarets Udløb.

Da Skattepligten efter Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 § 16, jfr. § 18, og Lov Nr. 104 af 15 Maj 1903 § 2, Nr. 5, jfr. § 4, maa paahvile et Aktieselskab, uden Hensyn til, om dets Indtægt fremkommer ved Forretningsvirksomhed eller, som Tilfældet maa antages at være for de Indstævntes Selskab, efter at Sporvejene den 1 August 1911

ere overgaaede til Københavns Kommune, ad andre Veje, saasom ved Renter af udestaaende Kapitaler, Udbytte af Aktier i et andet Aktieselskab, kan der ikke gives de Indstævnte Medhold i, at den Omstændighed, at Selskabet under den ovennævnte Dato har standset sin Virksomhed med Sporvejsdrift, skulde bevirke, at det derved ophørte at eksistere som skattepligtigt Selskab.

Det skønnes dernæst ikke rettere, end at Selskabet, uanset den tagne Beslutning om frivillig Likvidation, maa anses at vedblive at bestaa som Selskab, saa længe indtil Likvidationen er afsluttet og Selskabets Nettomasse fordelt mellem Aktionærerne, jfr. ogsaa herved den i Selskabets Love § 28, 3die Stykke, indeholdte Bestemmelse, hvorefter der, naar Selskabets Forretninger gennem Likvidationen ere afviklede og afsluttede, skal afholdes en Generalforsamling i Selskabet, paa hvilken Resultatet meddeles og Decharge gives.

Da Selskabet efter det Anførte maa anses at have bestaaet som skattepligtigt Selskab ved Skatteaarets Udgang, maa det ogsaa være pligtigt at betale Skatten til Stat og Kommune for det fulde Skatteaar, og Citanternes Paastand vil som Følge heraf, og uden at det bliver nødvendigt at komme ind paa, hvad der iøvrigt af Parterne er anført i Sagen, være at tage til Følge, idet dog Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Nr. 265. Enke Ane Marie Therkildsen (I. Kondrup efter Ordre)

mod

Herredsfoged C. A. Tvermoes (Møller efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Udslettelse af et kvitteret men defekt Skadesløsbrev.

Ribe Bytings Kendelse af 13 September 1910: Den begærte Udslettelse har ikke kunnet finde Sted, da det tinglæste Skadesløsbrev med Paategninger ikke i sin Helhed er produceret.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Januar 1913: Appelindstævnte, Herredsfoged C. A. Tvermoes, bør for Tiltale af Appellantinden, Enke Ane Marie Therkildsen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Der tillægges de henholdsvis for Appellantinden og for Appelindstævnte beskikkede Sagførere, Overretssagførerne Sørensen og Johnsen, i Salær hver 40 Kr., hvilke Salærer udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Ane Marie Therkildsen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne I. Kondrup og Møller hver 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 10 November 1898 udstedte Appellantinden, Enke Ane Marie Therkildsen i Ribe, til sin Moder, Værtshusholder Hans Christensens Enke, Maren Christensen, født Sørensen, til Sikkerhed for Kautionsforpligtelser, som denne havde paataget sig for Appellantinden, et Skadesløsbrev, hvorved hun for et Beløb af indtil 2000 Kr. meddelte Maren Christensen oprykkende Panteret næst tidligere Forhæftelser i Bjendommen Matr. Nr. 405 m. fl. af Ribe Købstads Nørremark med derpaa værende Bygninger m. v. Under 15 s. M. blev Skadesløsbrevet læst inden Ribe Byting og derefter forsynet med Paategning herom. Under denne Paategning findes paa Skadesløsbrevets 2den Side Begyndelsen af en af Maren Christensen den 1 November 1899 underskreven, den 14 s. M. tinglyst Moderationspaategning, og under denne, hvis Rest, der maa antages at have været skrevet paa Skadesløsbrevets 3die Side, senere er fjernet ved Afrivning af Dokumentets 2det Blad, findes endelig en ligeledes af Maren Christensen den 12 September 1910 underskreven Paategning saalydende: »Foranstaaende Skadesløsbrev kvitteres herved til Udsettelse af Pantebogen.«

Som det maa antages efter Begæring af Appellantinden, blev Skadesløsbrevet i Henhold til sidstnævnte Paategning den 13 September 1910 aflæst paa Ribe Byting, hvorimod Appelindstævnte, Herredsfoged C. A. Tvermoes i Nykøbing paa Falster, der da var Retsskriver i Ribe, vægrede sig ved at udlette Skadesløsbrevet, som han forsynede med en saalydende Paategning: »Den begærte Udsettelse har ikke kunnet finde Sted, da det tinglyste Skadesløsbrev med Paategninger ikke i sin Helhed er produceret.«

Under nærværende Sag har nu Appellantinden nedlagt Paastand om, at Appelindstævnte under Tvang af Dagsmulkt tilpligtes enten for egen eller for Appellantindens Regning at besørge Skadesløsbrevet udsløst, subsidiært at den af Appelindstævnte saaledes afsagte Kendelse annulleres.

Appelindstævnte, der principalt har paastaaet Sagen afvist, hvortil der dog ikke findes Føje, maa anses subsidiært at have procederet til Frifindelse.

Da der maa gives Appelindstævnte Medhold i, at der under Hensyn til den forinden Indleveringen til Udsettelse foretagne Afrivning af en Del af det Ark Papir, hvorpaa Skadesløsbrevet har været udfær-

diget, mangler Sikkerhed for, at dette ikke da har været forsynet med Paategninger, ifølge hvis Indhold Maren Christensen har manglet Beføjelse til at kvittere Skadesløsbrevet, og da den Omstændighed, at ingen saadan Paategning er tinglæst, ikke — som af Appellantinden hævdet — vil kunne udelukke de mulig givne Paategningers Retsgyldighed, kan Appelindstævnte ikke anses at have været pligtig at ud-slette det oftnævnte Dokument i Henhold til den af Maren Christensen udstedte Kvittering. Han vil derfor være at frifinde for Appellantindens Tiltale i denne Sag, medens Processens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Der vil være at tillægge de henholdsvis for Appellantinden og for Appelindstævnte beskikkede Sagførere i Salær hver 40 Kr., hvilke Salærer blive at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Mandag den 15 December.

Nr. 37. Restauratør Chr. Christensen (Shaw)

mod

Københavns Magistrat (I. Kondrup),

betræffende Forlystelsesskatten af en Dansesalon.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Juli 1912: De Indstævnte, Københavns Magistrat, bør for Tiltale af Citanten, Restauratør Chr. Christensen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Ifølge de Højesteret forelagte Oplysninger skal der ved Indgangen til Dansesalonen Kæden løses en Entrébillet; denne Billet giver imidlertid ikke Adgang til at deltage i Danseforlystelsen, hvorimod der herfor skal erlægges den i den indankede Dom omtalte særskilte Betaling, og af denne er den i Dommen ommeldte Afgift rettelig afkrævet Appellanten i Henhold til Lov Nr. 112 af 13 Maj 1911 § 2, 3die Stykke.

Færdig fra Trykkeriet den 23 December 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 44.

Mandag den 15 December.

Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den overensstemmende med Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Restauratør Chr. Christensen, til Indstævnte, Københavns Magistrat, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 30 December f. A. indbetalte Citanten, Restauratør Chr. Christensen, der er Indehaver af Dansesalonen Kæden, Dronningens Tværgade her i Staden, under Reservation af at ville indbringe Spørgsmaalet for Domstolene den 20 pCt. Afgift, ialt 686 Kr. 55 Øre, de Indstævnte, Københavns Magistrat, i Medfør af Lov Nr. 112 af 13 Maj 1911 om Afgift af offentlige Forestillinger og Fremvisninger m. m. havde afkrævet ham for Tidsrummet fra 1 Oktober—31 December 1911 af det Beløb, der var indvundet ved, at Gæsterne i hans Lokale betale for de enkelte Danse.

Idet Citanten gør gældende, at det af bemeldte Lovs Indhold, derunder navnlig Bestemmelserne i dens §§ 2 og 4, fremgaar, at der skal betales Afgift af Entréen til de paagældende Forlystelser, og kun, hvis en saadan ikke erlægges, af det Vederlag, der træder i Stedet, og at han, som har maattet svare Afgift af den Entré, han oppebærer for at give Publikum Adgang til Lokalet, derfor ikke kan være pligtig tillige at svare Afgift af det nævnte for de enkelte Danse erlagte Beløb af 5 Øre pr. Dans, hvilket tilfalder Musikerne, søger han under nærværende Sag de Indstævnte tilpligtede at tilbagebetale ham den dem

af de fornævnte 686 Kr. 55 Øre tilkommende Trediedel, altsaa 228 Kroner 85 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 30 Januar d. A. og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Efter Lovens § 1 vil der være at svare Afgift af de af Citanten med Politiets Tilladelse afholdte offentlige Baller i Overensstemmelse med Reglerne i § 2, og denne Afgift vil, da der efter det Foreliggende maa gaas ud fra, at der ikke for Deltagelsen i den ommeldte Forlystelse udstedes Billetter eller Adgangsbeviser, i Medfør af sidstnævnte Paragrafs 3die Stykke være at beregne med 20 pCt. af Vederlaget for Deltagelsen, uden at der findes Hjemmel til herfra at undtage den Del af Vederlaget, der afkræves Etablissementets Gæster for Deltagelsen i selve Dansen, i hvilken Henseende det ikke kan faa nogen Indflydelse, at Citanten i Stedet for anden Løn lader Vederlaget for de enkelte Danse direkte tilfalde Musikerne. De Indstævnte ville derfor være at frifinde for Citantens Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Tirsdag den 16 December.

Nr. 124. Forstanderskabet for den tysk-reformerte Menighed i København (David)

mod

Københavns Magistrat (Overretssagfører Shaw),

betræffende Spørgsmaalet om den tysk-reformerte Menigheds Forpligtelse til at betale Københavns Fattigvæsen et aarligt Beløb.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Maj 1912: De Indstævnte, Forstanderskabet for den tysk-reformerte Menighed i København ved Pastor L. W. Voeltzel, bør til Citanterne, Københavns Magistrat, betale 480 Kroner med Renter 5 pCt. p. a. fra den 8 April 1911, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 200 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Forstanderskabet for den tysk-reformerte Menighed i København, til Indstævnte, Københavns Magistrat, med 300 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I kongeligt aabent Brev af 26 Januar 1798 angaaende, hvorledes Fattigvæsenet i København for Fremtiden skal bestyres, § 2 hedder det, at »Til Antallet af Fattige, for hvilke Fattigvæsenet under den nye Direktion drager Omsorg, skal ogsaa henhøre . . . 2. do.) De fattige af de reformerte og katholske Menigheder; hvorimod disse Religionsforvandedes Understøtninger til Fattige, hvad enten disse Understøtninger ere faste eller tilfældige, frivillige eller ikke frivillige, skal ligeledes indflyde i den almindelige Fattigvæsenets Kasse.« Da det imidlertid viste sig, at de Fonds eller Indtægtskilder, af hvilke de reformerte og katholske Religionssamfund hidtil havde understøttet deres Fattige, ikke alene havde saadan Understøttelse til Øjemed, men ogsaa var bestemte til andet Brug og derfor ikke i deres Helhed kunde inddrages i Fattigvæsenets almindelige Kasse i Henhold til fornævnte Bestemmelse, blev der i nogle mellem Direktionen for Fattigvæsenet og de paagældende Menigheder vedtagne Punkter angaaende disse Menigheders Fattigvæsenes Forening med det Almindelige« bl. a. for den tysk reformerte Menighed under A. Nr. 2 vedtaget:

»Hvad denne Menighed hidtil aarligen efter Middeltal har udgivet til dens Fattige, som Penge Understøtning, er beregnet til 240 Rdl., og denne Sum giver den aarlig til Fattigvæsenets almindelige Kasse i Terminer.« Det hedder derhos i disse »Punkter«s Fælles-Afsnit (B) Nr. 5:

»Til denne almindelige Fattigforsørgelse bidrager Menighedernes Lemmer som Borgere og Indvaanere ved Subskription eller i anden Maade, ligesom andre Stadens Borgere og Indvaanere i Almindelighed og uden at ansee sig fra denne Borger Pligt frietagne ved de Tilskudde Menighederne giver som Menigheder.«

Disse »Punkter« maa antages godkendte inden eller samtidig med Udstedelsen af Pl. 1 Juli 1799 for Fattigvæsenets Indretning og Bestyrelse i København, i hvis § 3 det hedder: »Det civile og militære Fattigvæsen, og sammes Fonds, forenes med hinanden, og i Frem-

tiden gøres altsaa ikke Forskel paa Fattige af den civile og af de militære Etater, men de have alle lige Adgang til det forenede Fattigvæsens Forsørgelse.

Paa samme Maade og under lige Forening ophæves Forskellen imellem Fattige af det lutherske, det reformerte og det katolske Religions-Samfund; ikkun de Fattige af det jødiske Religions-Samfund undtages fra Stadens Fattigvæsen, saalænge dette Samfunds indvortes Indretninger lægger Hindringer i Vejen for Foreningen, og saalænge det selv, som hidtil, drager Omsorg for dem, saaledes at de ikke betle.◀

I Overensstemmelse med den saaledes trufne Ordning har den herværende tysk-reformerte Menighed siden aarlig betalt den foranommalt Sum af 240 Rdl., indtil Forstanderskabet ved Skrivelse af 3 November 1910 til Københavns Magistrat har nægtet fremtidig at erlægge den. Som Følge deraf have Citanterne, Københavns Magistrat, [anlagt nærværende Sag, under hvilken de paastaa de Indstævnte, Forstanderskabet for den tysk-reformerte Menighed i København ved Pastor L. W. Voeltzel, tilpligtede at betale til Københavns Kommune en aarlig Afgift af 480 Kroner og til at erlægge det for Aaret 1910 skyldige Beløb, 480 Kroner, med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 8 April 1911 samt Sagens Omkostninger.

De Indstævnte have paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Til Støtte herfor have de Indstævnte i første Række anført, at Grundloven har borttaget den relevante Forudsætning for den tysk-reformerte Menigheds Pligt til at betale det i Kontrakten fastsatte aarlige Vederlag, idet Grundloven, samtidig med at den (jfr. § 84) gør det til en grundlovmæssig Ret for Borgerne at blive forsørgede i Tilfælde af Trang, har fastslaaet (jfr. § 79), at der ingen Forskel maa gøres paa Borgerne af Hensyn til deres Trosbekendelse, og at de Pligter, som Staten paatager sig overfor sine Borgere, skulle opfyldes uden Hensyn til deres Trosbekendelse.

Videre have de, særlig under Henvisning til Fattiglov af 9 April 1891, der omordner Fattigvæsenet saaledes, at der som Betingelse for Understøttelse opstilles det Krav, at den Paagældende skal have dansk Statsborgerret — et Krav, der kan udelukke en meget betydelig Del af den tysk-reformerte Menigheds Fattige fra Forsørgelse — hævdet, at den Omstændighed, at Fattigvæsenet ganske omordnes, og at Betingelserne for at nyde Fattigunderstøttelse fuldstændig ændres, uden at den tysk-reformerte Menigheds Samtykke hertil indhentes, nødvendigvis maa bevirke, at den Afgift, der blev svaret i Henhold til den tidligere bestaaende Tilstand, ikke længere kan kræves betalt.

Disse Betragtninger kunne dog ikke tiltrædes.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at det almindelige Fattigvæsens Indtægter for en væsenlig Del bestod af Renterne af de Fattigvæsenet i Tidens Løb skænkede Legater, og at Princippet for den i 1798 betemte Sammendragen af det almindelige [Fattigvæsen] og forskellige særlige Fattigforsørgelser var dette, at ligesom det nye fælles

Fattigvæsen 'skulde eje de Kapitaler, som var givne Fattigvæsenet til Forsørgelse af luthersk-evangelisk Trængende i København, saaledes skulde det ogsaa eje de Kapitaler, som i Tidens Løb var givne af Tysk-Reformerte, Fransk-Reformerte og Katoliker til Forsørgelse af Trængende af disse Konfessioner. Naar den tysk-reformerte Menigheds herhenhørende Kapitaler alligevel ikke blev inddragne under det fælles Fattigvæsen, var det som ovenfor angivet, fordi det oplystes, at disse Kapitaler tillige var henlagte til andre Øjemed. Til Gengæld traf man imidlertid Bestemmelsen om den aarlige Afgift af 240 Rdlr., og denne maa saaledes opfattes ikke som et særligt Vederlag, som den tysk-reformerte Menighed kontraktmæssig har paataget sig mod, at Københavns Fattigvæsen til Gengæld paatog sig Forsørgelsen af denne Menigheds Trængende, men derimod som et Ækvivalent for den Kapital-Inddragen, som egentlig skulde have fundet Sted, men som man af praktiske Grunde gav Afkald paa.

Men selv om man bortser fra denne Ejendommelighed ved den aarlige Ydelses Opstaaen, vil der dog ikke kunne gives de Indstævnte Medhold.

Ved den i Slutningen af det 18de Aarhundrede truffne Ordning, jfr. i saa Henseende særlig Pl. 1 Juli 1799 §§ 164 og 186, maa den heromhandlede aarlige Ydelse betragtes som en Københavns almindelige Fattigvæsen legalt tilsikret Indtægt, og det kan ikke antages at have været Meningen med Grundlovens § 84, at denne Paragraf skulde kunne benyttes til at berøve Fattigvæsenet en det saaledes alt da legalt sikret Indtægt. Hvad Fattigloven af 1891 angaar, da udtales det i dennes § 67, at denne Lov ingen Indflydelse har paa de Regler, hvorefter Bidragene til Bestridelse af Udgifterne ved den Kommunerne paahvilende Fattigforsørgelse tilvejebringes. Endelig skal bemærkes, at den Pligt, der i 1799 paalagdes det almindelige Fattigvæsen til at sørge for den tysk-reformerte Menigheds Fattige maa opfattes som en Pligt til at sørge for disse i Overensstemmelse med de almindelige for Fattigforsørgelse til enhver Tid gældende Regler. Om disse Regler forøge eller begrænse Antallet af de til Understøttelse Berettigede eller medføre en Forøgelse eller Formindskelse af den den Enkelte ydede Forsørgelsehjælp, maa derfor i denne Sammenhæng blive uden Betydning.

Som Følge af det Anførte maa de Indstævnte antages vedblivende at være pligtige at yde Citanterne den omhandlede aarlige Ydelse af 240 Rdl. = 480 Kr., og de Indstævnte ville derfor være at tilpligte at betale den for 1910 forfaldne Ydelse med Renter i Overensstemmelse med Citanternes Paastand, hvorhos de ville have at betale Citanterne Sagens Omkostninger med 200 Kroner.

Onsdag den 17 December.

Nr. 244. Birthe Kirstine Andersen, født Andersen
(Harboe efter Ordre)

mod

Fhv. Gaardejer Jens Andersen (Henriques efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at udrede Underholdsbidrag til Appellantinden og et af deres Fællesbørn.

Københavns Fogedrets Kendelse af 24 September 1912:
Rekvisiti Protest mod den begærte Udpantningsforretnings Fremme kan ikke tages til Følge.

Samme Rets Udpantningskendelse af 1 Oktober 1912:
Thi blev for Rekvisitus under Forbehold af Enhvers lovlige Ret dekretet Rettens Udpantning i den Rekvisitus tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 270 a af Valby, Gerdasgade Nr. 1, med Grund og Bygninger, disses mur- og nagelfaste Tilbehør, Leje, Interesse og Assurancesum, til Dækning af det Afæskede, forsaavidt fornødent gøres og tilstrække kan.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Januar 1913: Den indankede Fogedkendelse og Udpantningsforretning ophæves. Sagens Omkostninger hævses. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden Birthe Kirstine Andersen, født Andersen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Harboe og Henriques hver 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Sjællands Stiftamtis Resolution af 3 August 1910 blev det paalagt Appellanten, fhv. Gaardejer Jens Andersen, fra 1 Juni s. A. at regne at svare et maanedligt Bidrag af ialt 20 Kr. til sin Hustru, Appelindstævnte Birthe Kirstine Andersen, født Andersen, af Svogerslev, der havde forladt Hjemmet, og deres i Marts Maaned 1907 fødte Fællesbarn, Harald Emanuel Andersens Underhold. Den 14 September s. A. lod Appellanten ved Stævningsemændene forkynde en Beskikkelse for Appelindstævnte, hvorefter han tilbød hende og Barnet Ophold og Underhold i Hjemmet og opfordrede hende til uopholdelig at vende tilbage til Hjemmet med Tilkendegivelse af, at han herefter nægtede at udrede yderligere Bidrag efter Resolutionen.

Det fremgaar af Proceduren og Sagens Oplysninger, at Appelindstævnte efter at have forladt Appellanten og deres fælles Hjem har født et, udenfor Ægteskab avlet, Barn, til hvilket den af Appelindstævnte udlagde Barnefader svarer Underholdsbidrag, og at Appelindstævnte vel har tilbudt Appellanten at ville forny Samlivet med ham, men dog kun paa Vilkaar, at hendes fornævnte udenfor Ægteskabet fødte Barn optoges i Hjemmet og forsørgedes af Appellanten. Da Appellanten, der har nægtet at modtage Appelindstævntes sidstfødte Barn i Hjemmet, ikke har betalt hende det fastsatte Underholdsbidrag, har Politimesteren i Lejre Herred, der forskudsvis har udbetalt Appelindstævnte 55 Kroner som Bidrag til Fællesbarnets Underhold, hos Byfogden her i Staden begært Udpantning foretaget hos Appellanten for Underholdsbidrag i Henhold til fornævnte Resolution for 11 Maaneder indtil 1 Februar 1912, ialt 220 Kroner.

Appellanten protesterede mod Forretningens Foretagelse, men efter at Sagen var procederet mellem Parterne ved Fogedretten, blev Appellantens Protest forkastet ved Byfogdens Kendelse af 24 September 1912, hvorefter der den 1 Oktober s. A. blev foretaget Udpantning for Beløbet med Omkostninger, ialt 238 Kr. 32 Øre, i den Appellanten tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 270 a af Valby, Gerdasgade Nr. 1.

Appellanten har derefter indanket Sagen her for Retten, hvor han har paastaaet den afsagte Kendelse underkendt og den foretagne Udpantning ophævet som ulovlig gjort samt sig tilkendt Sagens Omkostninger saavel for Fogedretten som for nærværende Ret skadesløst.

Appelindstævnte har, skønt lovlig atævnet, ikke givet Møde her for Retten.

Medens Appelindstævnte gør gældende, at Appellanten maa være pligtig til at betale hende Underholdsbidrag i Henhold til fornævnte Resolution, saa længe denne ikke af Overøvrigheden er forandret eller annulleret, og at Appellantens Tilbud om at modtage hende i Hjemmet ikke kan tillægges nogen Betydning, da Appellanten har nægtet at modtage i Hjemmet hendes ovennævnte yngste Barn, der endnu er saa lille, at det ikke kan undvære hendes Forsorg, har Appellanten til Støtte for sin Paastand anbragt, at hans Forpligtelse til efter Resolutionen at svare Underholdsbidrag til Appelindstævnte og deres fælles Barn er bortfalden ved hans Tilbud om at optage dem i Hjemmet, men at han ikke kan være pligtig til at modtage Appelindstævntes, medens Ægteskabet endnu bestod, med en Trediemand avlede Barn i sit Hjem.

Da Spørgsmaalet om, hvorvidt Betingelserne for Appellantens Forpligtelse til vedblivende at yde Underholdsbidrag til Appellindstævnte og deres fælles Barn ere tilstede, henhøre under Domstolenes Afgørelse, og da Appellantens Forpligtelse til at svare saadant Bidrag maa anses bortfalden ved hans Tilbud om at modtage Hustruen og deres fælles Barn i Hjemmet, hvorved bemærkes, at det ikke er godtgjort, at Appellindstævnte har haft lovlig Grund til at forlade det fælles Hjem, og at den Omstændighed, at Appellanten — der ikke bestrider at være forsørgelsespligtig overfor Barnet, naar Samlivet fornyes — har vægret sig ved i Hjemmet at modtage det ovennævnte af Hustruen under Ægteskabet, med en Trediemand avlede Barn, der efter Sagens Oplysninger maa antages i alt Fald at være over 3 Aar gammelt, ikke findes at afgive lovlig Grund for Hustruen til ikke at forny Samlivet, kan Appellanten ikke antages pligtig til at betale det under Sagen omhandlede Underholdsbidrag, og den indankede Fogedkendelse og den i Henhold til samme foretagne Udpantningsforretning vil derfor være at ophæve.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Torsdag den 18 December.

Nr. 444. Højesteretssagfører Asmussen

mod

Thyra Elisabeth Dagmar Pedersen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Oktober 1913: Arrestantinden Thyra Elisabeth Dagmar Pedersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og betale Sagens Omkostninger. I Medfør af Bestemmelserne i Kapitel 3 i midlertidig Straffelov af 1 April 1911 udsættes Straffens Fuldbyrkelse og efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder den, alt saafremt de i nævnte Lov anførte Betingelser overholdes. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge Sagens Oplysninger havde Bestjaalne, Enkefru Lydia Robertson, forinden hun gjorde Anmeldelse til Politiet om den 24 September d. A. ved Tyveri at have mistet det i den indankede Dom ommeldte Ur, som hun Dagen efter atter havde faaet i sin Besiddelse, gentagne Gange sigtet Tiltalte, der stod i hendes Tjeneste, og som om Morgenen den 25 s. M. var gaaet gennem en Gang i en Ejendom i Trondhjems gate, hvor Uret

samme Dags Formiddag blev fundet, for at være Gerningsmand til Tyveriet. Efter fra først af at have nægtet sig skyldig tilstod Tiltalte tilsidst den 26 s. M. overfor Bestjaalne, der havde grebet hende i Usandheder, at hun havde taget Uret for at bære det om Aftenen den 24, men at hun da havde tabt det, og at hun, efter næste Morgen at have fundet det paa Gaden, havde henlagt det i forannævnte Gang. Tiltalte tog imidlertid samme Dag sin Tilstaaelse tilbage, og efter at Anmeldelsen til Politiet om Aftenen paa Foranledning af Tiltaltes Moder havde fundet Sted, fastholdt hun sin Uskyldighed saavel under en samme Aften foretagen Afhøring til en Politirapport, efter hvilken hun blev sat under Anholdelse, som under det Grundlovsforhør, der afholdtes Dagen efter, den 27 s. M. Det samme var Tilfældet under Begyndelsen af det næste Forhør, den 29 s. M., men efter nærmere Afhøring tilstod hun, at hun havde tilvendt sig Uret, og forklarede, at hun efter at have haft det i sin Besiddelse fra den 24 September ca. Kl. 8 Aften til næste Dags Morgen havde gemt det i den ovennævnte Gang for senere at kunne hente det, idet hun, da Bestjaalne allerede om Aftenen den 24 havde spurgt efter det, foreløbig ikke turde have det hos sig. Sin Tilstaaelse vedstod Tiltalte, over hvem Arrestdekret samme Dag blev afsagt, saavel i et den følgende Dag afholdt Forhør som under en Samtale, hun i Enrum havde med en for hendes beskikkede Værge mødt Overretssagfører, og endelig under en Udfølgning til Gerningsstedet den 3 Oktober.

Efter Forkyndelsen af den indankede Dom, med hvilken saavel Tiltalte som hendes Moder erklærede sig tilfreds, fremkom der imidlertid samtidig med, at Tiltalte erklærede sig uskyldig, Oplysninger, der tydede paa, at Tyveriet ikke var begaaet af Tiltalte men af en i Bestjaalnes Tjeneste staaende 10-aarig Bydreng, som Tiltalte allerede forinden sin Tilstaaelse i Retten havde nævnt som mulig Gerningsmand.

Under 16 Oktober begærte Tiltaltes Værge i den Anledning Sagen appelleret, hvorpaa Undersøgelsen genoptoges. Da den ovennævnte Bydreng i et den 20 s. M. afholdt Forhør har tilstaaet, at han om Formiddagen den 24 September har tilvendt sig Uret, som han derpaa, efter at have haft det med i sin Skole om Eftermiddagen, næste Morgen tidlig henstillede i den ommeldte Gang, og da Rigtigheden af denne Tilstaaelse bekræftes saavel ved Forklaringer af nogle af hans Skolekammerater, der have set ham i Besiddelse af Uret, som ved Sagens øvrige nye Oplysninger, maa det anses for godtgjort, at Tiltalte er uskyldig i det hende paasigtede Tyveri.

Tiltalte vil herefter være at frifinde for det Offentliges Tiltale, medens Spørgsmaalet om hendes Krav paa Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel, da Paastand derom ikke er fremsat for Højesteret, ikke foreligger til Paakendelse.

Med Hensyn til Sagens Behandling i forrige Instans bemærkes, at Afhøringen af Tiltalte ikke er foregaaet og Rigtigheden af hendes Forklaring ikke er prøvet med en saadan Omsigt, som særlig hendes unge Alder krævede. Vel findes der

derhos ikke aldeles tilstrækkelig Grund til at misbillige, at der uanset Tiltaltes Ungdom og Sagens hele Beskaffenhed har været afsagt Arrestdekret over hende, men derimod vil det ikke kunne undgaa Misbilligelse, at Arresten ikke af Forhørsdommeren er hævet ved Forhørets Slutning, og at Tiltalte efter Dommens Afsigelse af Politiet er holdt tilbage i Arresten i 2 Dage.

Thi kendes for Ret:

Thyra Elisabeth Dagmar Pedersen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Winther 80 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Thyra Elisabeth Dagmar Pedersen, der er født den 22 Juni 1897 og ikke funden forhen straffet, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have den 24 September 1913 frastjaalet Enkefru Lydia Robertsson et til 10 Kr. vurderet Sølvur, vil hun være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage — — —.

I Medfør af Bestemmelserne i Kap. 3 i den midlertidige Straffelov findes Straffens Fuldbyrkelse at burde udsættes og efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalde, alt saafremt de i nævnte Lov anførte Betingelser overholdes.

Fredag den 19 December.

Nr. 58. Skipper **P. Chr. Olsen** (Dietrichson efter Ordre),

mod

Sagfører **N. Christensen**, Grosserer **Chr. Filtenborg** og Rentier **N. C. Guldmann** (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Indgreb i de Indstævntes Eneret til at drive Færgeri mellem Esbjerg og Fanø.

Fanø Birks Politirets Dom af 20 September 1911: Indklagede, Skipper P. Chr. Olsen af Nordby, bør til Hjæpekassen i Nordby betale en Bøde paa 4 Kr. Til Klagerne, N. Christensen,

Chr. Filtenborg og N. C. Guldmann, alle af Aarhus, bør han betale 21 Kr. 78 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 2 December 1909, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 August 1912: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Bøden tillægges Nordby Sogns Fattiggasse. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Appellanten, Skipper P. Chr. Olsen, til de Appelindstævnte, Sagfører N. Christensen og Grosserer Chr. Filtenborg samt Rentier N. C. Guldmann, skadesløst. Der tillægges den for Appellanten beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Johnsen, i Salær 40 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Appellantens i den indankede Dom beskrevne Færges virksomhed ikke kan anses hjemlet ved den i § 2 i Pl. 12 August 1820 indeholdte Undtagelsesbestemmelse, maa det billiges, at han er anset med Straf og tilpligtet at betale Erstatning og Sagsomkostninger som i Dommen sket. Dommen vil derfor efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at maatte betale de Indstævnte skadesløst.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Skipper P. Chr. Olsen, til de Indstævnte, Sagfører N. Christensen, Grosserer Chr. Filtenborg og Rentier N. C. Guldmann, skadesløst. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Dietrichson 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Fanø Birks Politiret indankede Sag have de Appelindstævnte, Sagfører N. Christensen og Grosserer Chr. Filtenborg, begge i Aarhus, samt Rentier N. C. Guldmann af Riis Skov, anbragt, at Appellanten, Skipper P. Chr. Olsen af Nordby, i Strid med den de Appelindstævnte som Indehavere af Eneretten til at drive Færgeri mellem Esbjerg og Fanø tilkommende Beføjelse, den 18 November 1909 har med den ham tilhørende Dæksbaad »Svend«, der er 3,87 Tons drægtig, over-

ført fra Esbjerg til Nordby 2000 Pd. Oliekager, 4300 Pd. Fodermel, 2300 Pd. Byg, 1 Td. Sirup, 600 Pd., 200 Pd. Sæbe, 580 Pd. Sukker, 300 Pd. Salt, 1200 Pd. Hvedemel og 300 Pd. Kaalrabi, tilhørende forskellige Afsendere og bestemte til forskellige Modtagere, og under Henvisning hertil have de paastaet Appellanten i Henhold til Anordning 24 Oktober 1812 § 6 idømt Bøde for sit ommeldte Forhold samt tilpligtet at udrede i Erstatning til dem dobbelt Fragt efter de gældende Takster for det overførte Gods eller et Beløb af 100 Kr. tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Politiretsklagens Dato den 2 December 1909, indtil Betaling sker. Ved Politiretsdommen er Appellanten anset med en Bøde af 4 Kr. til Hjelpekassen i Nordby samt tilpligtet at udrede i Erstatning til de Appelindstævnte 21 Kr. 78 Øre tilligemed Renter heraf som paastaet og Sagens Omkostninger skadesløst. Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instans næst at nedlægge Paastand om Sagens Afvisning for Politiretten, hvortil der dog ikke findes Føje, har paastaet sig frifunden for de Appelindstævntes Tiltale. De Appelindstævnte have derimod procederet til Stadfæstelse af Politiretsdommen.

Under 24 April 1902 er der meddelt de Appelindstævnte kongelig Bevilling til, saalænge de ere Ejere af Færgegaarden i Nordby paa Fanø, paa visse nærmere angivne Vilkaar at befordre Rejsende og Gods af hvilkensomhelst Slags mellem Nordby Sogn paa Fanø og Esbjerg Havn, i hvilken Henseende det under Sagen er uomtvistet, at deres Rettigheder nærmere ere bestemte ved § 5 i fornævnte Anordning af 24 Oktober 1812.

Appellanten har erkendt at have overført en saadan Ladning som foran angivet, for hvilken den af ham oppebaarne Fragt af ham er opgivet til 10 Kr. 89 Øre, men gjort gældende, at der ikke herved er begaaet noget Indgreb i de Appelindstævntes Ret og til Støtte herfor henvist til, at det efter Indholdet af Plakat af 12 August 1820 § 2 maa anses tilladt Førere af Købmandsfartøjer at overføre Handelsvarer fra Toldsted til andet, naar behørig Toldklarering har fundet Sted, selv om de paagældende Toldsteder ere privilegerede Færgesteder. I Forbindelse hermed har Appellanten videre anbragt, at hans ovenanførte Dæksbaad er et Købmandsfartøj, at han selv har sit Udkomme af Fragtsejlad med Købmandsvarer mellem Esbjerg og Fanø, der begge ere Toldsteder, at det ere de Handlende paa Fanø, som ved medgiven skriftlig Ordre eller pr. Telefon bestille de paagældende Varer hos de forskellige Grosserere i Esbjerg, til hvem Appellanten i første Tilfælde gaar rundt for at aflevere sine Ordre, og at der aldrig oprettes skriftlig Befragtningskontrakt, men at han saavel den 18 November 1909 som ellers har faaet Betaling for Varebefordringen efter visse faste Takster, der ere noget lavere end de Appelindstævntes Takster for tilsvarende Befordring.

Efter Appellantens anførte Fremstilling findes det ikke at kunne betvivles, at han har udført den i Sagen ommeldte Transport mellem Esbjerg og Fanø som Led i en Virksomhed, der — idet Appellanten med sin Dæksbaad efter forud fastsat Takst paa Bestilling befordrer Varer over Søen fra Esbjerg til Købmænd paa Fanø — nærmest maa betragtes som Færgefart med Købmandsvarer mellem de to anførte Steder, men idet den ovennævnte Plakat af 12 August 1820 § 2, som

alene omhandler Købmandsfartøjer, der gaa paa Fragt med Ladninger, i hvert Fald kun kan antages at sigte til saadanne Tilfælde, hvor et Skib efter Kontrakt med en enkelt Befragter for denne overfører en Ladning Købmandsvarer fra et Toldsted til et andet, og saadant ikke har været Tilfældet ved det Forhold, der her under Sagen lægges Appellanten til Last, findes Appellanten ikke at kunne paaberaabe sig den anførte Bestemmelse som Hjæmmel for bemeldte Forholds Lovlighed, og han vil derfor være at anse efter Taksten af 18 Juli 1818, jfr. Pl. 12 August 1820 § 4, med Bøde, hvorhos han vil have at yde de Appellindstævnte Erstatning.

Idet nu den Tiltalte ved Politiretsdommen idømte Bøde, der imidlertid burde være tillagt Nordby Sogns Fattigkasse, saaledes som Straffen i bemeldte Bestemmelser er fastsat, ikke vil kunne nedsættes, og der ikke findes Føje til at nedsætte den de Appellindstævnte tilkendte Erstatning, som ved Politiretsdommen i Mangel af anden Oplysning er bestemt til det dobbelte af den af Appellanten for den omhandlede Transport oppebaarne Fragt, samt da der efter den skete Indstævning ikke for Overretten bliver Spørgsmaal enten om Bødens eller Erstatningens Forhøjelse, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Sagens Omkostninger i 1ste Instans findes at have Hjæmmel i Anordning 24 Oktober 1812 § 6, saaledes med den af det Ovenanførte flydende Forandring i Henseende til den Kasse, Bøden vil være at tillægge, være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes Appellanten at burde tilsvare de Appellindstævnte skadesløst.

Der vil være at tillægge den for Appellanten beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 40 Kroner, der bliver at udrede af det Ofentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Mandag den 22 December.

Nr. 426. Højesteretssagfører Bagger

mod

Niels Christian Nielsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Blodskam og Overtrædelse af Straffelovens §§ 173 og 174, tildels sammenholdt med § 176.

Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 23 August 1913: Arrestanten Niels Christian Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar og udrede alle af denne Sag lovlig flydende

Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Nielsen, 40 Kr. og til Defensor, Sagfører Bruun, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Oktober 1913: Arrestanten Niels Christian Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 6 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsentligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christian Nielsen til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hjerm-Ginding Herreders Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Niels Christian Nielsen, der er født den 9 Februar 1874, sat under Tiltale for Blodskam og Overtrædelse af Straffelovens §§ 173 og 174, tildels sammenholdt med § 176.

Arrestanten har under sin Militærtjeneste været straffet uden Dom med 8 Dages Kvarterarrest for en Disciplinærforseelse, hvorhos han ved Krigsretsdom af 27 November 1894 er anset med 5 Gange 5 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød for Rømning m. m. Iøvrigt ses han ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Den 21 Oktober f. A. anmeldte tvende af Arrestantens Børn, nemlig Datteren Johanne, født den 25 Juni 1896, og hans 17-aarige Søn, Anders, til Politiet, at Arrestanten, der er under Fattigforsørgelse og med sin Familie anbragt i en Lejlighed i Borbjerg Fattighus, i flere Aar havde staaet i »legemligt Forhold« saavel til Johanne som til 3 andre af hans Pigebørn, nemlig: Abelone, født den 17 Januar 1898, Magdalene, født den 7 Marts 1899, og Elisabeth, født den 21 Marts 1901.

Under den derefter indledede Undersøgelse har Johanne edelig forklaret, at Arrestanten allerede, da hun var 7 Aar gammel, forsøgte at opnaa legemlig Omgang med hende, idet han en Gang stillede hende op paa en Trækiste og bragte sit Lem i Berøring med hendes Kønssdele, uden at hun dog mindes, om han forsøgte med Lemmet at trænge ind i dem, og paa samme Maade har han mange Gange baaret

sig ad overfor hende, da hun var lille. Hendes Forklaring gaar endvidere ud paa, at Arrestanten er vedbleven at drive Uterlighed med hende, indtil hun i Sommeren 1912 modsatte sig hans Efterstræbelser, og at han, der jævnlig, undertiden flere Gange daglig, opførte sig saaledes overfor hende, i de senere Aar ofte har fuldbyrdet Samleje med hende, hvorved hun mener, at han har haft sit Lem inde i hendes Kønsele og haft Sædafgang. Hun har dog udsagt, at Arrestanten, naar han havde Sædafgang, passede paa, at dette skete udenfor hendes Kønsele. Hendes Søstre, Abelone, Magdalene og Elisabeth, have derhos ofte fortalt hende, at Arrestanten behandlede dem paa samme Maade, og hun er aldeles overbevist om, at dette er Sandhed. Hun har særlig udsagt, at Arrestanten en Gang, ca. 4 Aar før Anmeldelsen skete, var oppe paa Loftet sammen med hende, Abelone og Magdalene, og at han da, efter at have knappet deres Benklæder ned, forsøgte at pleje legemlig Omgang med den ene efter den anden, medens de alle var nærværende. Naar han drev Uterlighed med hende og hendes Søstre, lovede han dem Penge og andre Gaver og sagde, at det ikke gjorde noget at have Omgang med sine egne Børn, men vel at have det med fremmede Folks Børn, hvad de i Begyndelsen troede paa.

Abelone Nielsen har ligeledes edelig forklaret, at Arrestanten mangfoldige Gange har behandlet hende uterligt og derunder, idet han har lagt sig ovenpaa hende, prøvet at føre sit Lem ind i hendes Kønsele, uden at hun dog ved, hvorvidt han har opnaaet sin Hensigt. Hun har bestandig været ked af Faderens Behandling, men har aldrig modsat sig den, idet hun ikke turde gøre ham imod. Hun har forklaret i alt Væsentligt ligesom Johanne om det Tilfælde, i hvilket Arrestanten oppe paa Loftet behandlede hende, Johanne og Magdalene uterligt.

Saa vel Johanne som Abelone have forklaret, at de, da de som nedenfor anført undersøgt af Distriktslægen i Holstebro, ikke havde plejet legemlig Omgang med Andre end Arrestanten.

Magdalene Nielsen har forklaret, at Arrestanten flere Gange har behandlet hende paa samme Maade som Abelone. En Aften for lang Tid siden var hun med Arrestanten i Tørvehuset for at fodre Gederne, og han tog da hendes Skørter op og knappede hendes Benklæder op, hvorpaa han fremtog sit Lem, som han stak ind mod den nederste Del af hendes Mave og mellem hendes Ben. I Løbet af det sidste Aars Tid inden Anmeldelsen, naar hun om Natten har ligget i samme Seng som Arrestanten, er det mange Gange hændet, at hun er vaagnet ved, at han laa og befølte hende paa hendes Mave og mellem Benene, hvorefter han gav sig til med sit Lem at støde hende mellem hendes Ben.

Elisabeth Nielsen har endelig forklaret, at Arrestanten en Aften i Sommeren 1912, da hun var alene med ham i Sovekammeret, lagde hende op i den Seng, hvori han sov om Natten. Han trak derefter Benklæderne af hende, knappede sine egne op og lagde sig ved Siden af hende og befølte hende mellem Benene. Derpaa lagde han sig ovenpaa hende, og hun havde en Anelse om, at det var noget slemt, han gjorde ved hende. Han har ikke gjort det mere end den ene Gang.

Til Oplysning under Sagen har Distriktslægen i Holstebro undersøgt de 3 Piger og afgivet skriftlige Erklæringer om Udfaldet af Undersøgelserne. Om Johanne Nielsen udtaler Distriktslægen, at det ved Inspektionen af Genitalia straks faldt i Øjnene, at de var ualmindelig kraftigt udviklede, naar Hensyn tages til Pigens Alder. Hymen var fuldstændig destrueret, og Indgangen til Skeden og selve Skeden saa rummelige, som det aldrig ses hos en virgo intacta. Distriktslægens Erklæring om Abelone Nielsen gaar ud paa, at hun er kraftig bygget af sin Alder, at Genitalia ere stærkt udviklede, Pubes kraftige, Hymen fuldstændig destrueret, samt at Indgangsabningen til Skeden og selve Skeden er langt rummeligere end normalt for en 14 Aars Pige. Om Magdalene Nielsen udtaler Distriktslægen, at hendes Genitalia ere lidet udviklede, Pubes ikke tilstede, og Hymen intakt.

Arrestanten, der samme Dag, som Anmeldelsen fandt Sted, blev sat under Anholdelse, hvorpaa han belagdes med Varetægtsarrest, forklarede oprindeligt, at han var uskyldig i de ham paasigtede Forbrydelser, og at de Beskyldninger, der rettedes mod ham, var opdigtede, og denne Forklaring fastholdt han indtil Hovedforhørets Slutning. I August Maaned d. A., efter at der var rejst Tiltale mod ham, tilstod han imidlertid under et Reassumtionsforhør, at han allerede, da hans Datter Johanne var 7 Aar gammel, begyndte at behandle hende uterligt, uden at han dog længere kunde huske, hvorledes han de første Gange bar sig ad overfor hende, men at det vel nok er muligt, at han bragte sit Lem i Berøring med hendes Kønsele. Arrestanten, hvis Forklaringer under Reassumtionsforhøret gennemgaaende have været tilbageholdende og ukstemte, har videre udsagt, at han ikke tør benægte Rigtigheden af den af Johanne og Abelone givne Fremstilling af, hvad der passerede paa Loftet, da disse 2 Piger og Magdalene var deroppe sammen med ham. Dog har han bemærket, at han ikke ved den nævnte Lejlighed forsøgte at føre sit Lem ind i Pigernes Kønsele, men at det nok er muligt, at Lemmet har berørt deres Kønsele, og at de da kunne have troet, at han forsøgte at føre det derind. Han tror nok, at Johanne under Legen med sine Søstre var kommen til at ligge noget fra dem, og at han da har lagt sig ved Siden af hende. Han husker, at han gjorde Samlejebevægelser, hvorimod ikke, om Sæden gik fra ham. Arrestanten har fremdeles erkendt, at han ogsaa ved andre Lejligheder har bragt sit Lem i Berøring med Johannes Kønsele og gjort Samlejebevægelser og under tiden haft Sædafgang. I Tiden fra November 1910 til November 1911 vil han kun en Gang have behandlet hende paa denne Maade. Derimod har han senere flere Gange fuldbyrdet Samleje med hende; men han har dog altid trukket sit Lem tilbage, saaledes at Sæden ikke kom i hendes Kønsele. Med Hensyn til Abelone gaar hans Forklaring ud paa, at han en Gang i Aaret 1912, da hun var alene hjemme og laa inde i Stuen, vistnok paa en Dyne, bøjede sig ned over hende

Færdig fra Trykkeriet den 8 Januar 1914.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 45—46.

Mandag den 22 December.

og bragte sit Lem i Berøring med hendes Kønsele, og det er nok tænkeligt, at han da havde Sædafgang, hvad han dog ikke kan huske. Han har behandlet Abalone paa lignende Maade baade tidligere og senere, men har aldrig fuldførtet Samleje med hende, idet Sæden, naar han havde Sædafgang, aldrig kom i hendes Kønsele. Hvad Magdalene angaar, har han erkendt, at han 2 Gange, da hun var 10—11 Aar gammel, har behandlet hende uterligt i Sengen ved at føle hende mellem Benene og stikke sit Lem ind mellem hendes Ben, medens hun laa paa Siden. Han ved ikke, om han rørte ved hendes Kønsele med sit Lem, og han har i hvert Fald ikke forsøgt at føre det ind i dem. Elisabeth har han efter sin Forklaring behandlet uterligt en Morgen i Aaret 1911, da hun laa i Sengen, og Meningen var, at han vilde have sin Kønslust tilfredsstillet, men om han bragte sit Lem i Berøring med hendes Kønsele eller stak det ind mellem hendes Ben, kan han ikke huske, og det »var ham ubevidst«, at han befølte hende mellem Benene og lagde sig ovenpaa hende.

Arrestanten vil aldrig have tvunget noget af Børnene til at finde sig i hans Behandling, og hvis de vilde være fri, blev de det ogsaa. Han, der det sidste Aars Tid før Undersøgelsens Paabegyndelse har været Adventist, har derhos forklaret, at han ikke havde Følelsen af, at hans Behandling af Børnene var Synd overfor Gud, hvorimod han vil have hørt, at den var menneskelig strafbar. Først i Arresten gik det op for ham, at den var syndig overfor Gud.

Der har under Sagen været Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed. I saa Henseende fremgaar det af Sagen, at han i Begyndelsen af Januar Maaned 1895 under Udtaaelsen af den ham ved den ovennævnte Krigsretsdom ikendte Straf, blev sindssyg, og at han som Følge heraf blev anbragt først paa Københavns Kommunehospital og derefter paa Sct. Hans Hospital, hvor han — der den 1 April s. A. kasseredes som for stedse udygtig til al Krigstjeneste — opholdt sig til den 5 Juni s. A. Af en af Direktøren for sidstnævnte Hospital afgiven Erklæring af 11 Januar 1913 fremgaar det, at Arrestantens Sygdom gav sig Udslag i Hallucinationer, undertiden ledsagede af Angstanfald. I Slutningen af nævnte Aars Maj Maaned var han, der under sit Hospitalsophold havde været stærkt optagen af religiøse Emner og Forestillinger, dog atter flink og skal ved Afrejsen fra Hospitalet have været

naturlig. — Distriktslægen i Holstebro har efter at have observeret Arrestanten i Arresten afgivet en Erklæring af 15 Januar d. A., ifølge hvilken han, om han end maa betegne Arrestanten som et i religiøs Henseende sygeligt og overspændt Individ, dog ikke ved sin Observation har kunnet finde Holdepunkter for, at han for Tiden er sindssyg. Arrestanten har derhos fra den 5 Marts d. A. til den 6 Juni s. A. været indlagt til Observation paa Sindssygehospitalet ved Aarhus, og i en under Sagen fremlagt, af Hospitalets Overlæge afgiven Erklæring udtales det bl. a., at Arrestantens »Intelligens er ikke stor, og hans aandelige Synskreds synes meget snæver; men hans Begavelse er dog ingenlunde under Grænserne for det normale. Hans Breve ere en Blanding af religiøse Talemaader og Bemærkninger om praktiske Forhold, der synes at være blandede sammen paa en temmelig tilfældig Maade. Hans Religiositet gør i alt Fald Indtryk af ikke at bunde dybt i ham, og den Maade, hvorpaa han lægger den for Dagen, ser ikke rigtig ægte ud. Dog anser jeg ikke den Mulighed for udelukket, at han betragter sig selv som et oprigtigt troende Menneske, og at dette hjælper ham til at se Fremtiden i Møde med Fortrøstning.«

Erklæringen slutter med følgende Udtalelse:

»Resultatet af Observationen, sammenholdt med det i Akterne givne, er da, at Niels Christian Nielsen ikke er sindssyg og ikke aandssvag, og at der ikke synes at være Grund til at formode nogen kønslig Abnormitet hos ham.«

Endelig har Retslægeraadet efter at være gjort bekendt med Sagens Akter i en Erklæring af 12 Juli d. A. udtalt, at det maa nære Tvivl om, hvorvidt Arrestanten kan anses for fuldt normal i sjælelig Henseende, men dog ikke skønner, at det Foreliggende giver tilstrækkelig Grund til at tage Afstand fra den af Overlægen ved Sindssygehospitalet ved Aarhus paa Grundlag af personlig lagttagelse fremsatte Konklusion, ifølge hvilken Arrestanten ikke kan betragtes som sindssyg eller aandssvag.

Efter samtlige Oplysninger, derunder de ommeldte Erklæringer, maa der gaas ud fra, at Arrestanten er og i det Tidsrum, i hvilket han har staaet i kønsligt Forhold til sine Døtre, har været fuldt tilregnelig.

For sit i foranførte Henseender udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 161, jfr. §§ 173, 174 og — tildels — 46, samt efter dens § 176, jfr. §§ 161, 173 og 174, med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 6 Aar.

Nr. 346. Tjenestepige **Elly Betty Hansen** (Bagger efter Ordre)

mod

Amtmanden over Københavns Amt paa det Offentliges Vegne
(Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Erstatning for Varetægtsarrest.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Marts 1913: De Indstævnte, det Offentlige, bør for Tiltale af Citantinden, Tjenestepige Elly Betty Hansen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær tillægges der Overretsprokurator Mundt 60 Kr. hos det Offentlige. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende i det Væsentlige i den indankede Dom fremstillede Oplysninger kunne Betingelserne for at tilkende Appellantinden Erstatning ifølge Loven af 5 April 1888 § 1 ikke anses at være tilstede. Dommen, hvis Resultat herefter tiltrædes, vil derfor være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Tjenestepige Elly Betty Hansen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagfører Bagger 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne ved Overretten under lagttagelse af Forskrifterne i Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m. af 5 April 1888 anlagte Sag har Citantinden, Tjenestepige Elly Betty Hansen, der under en ved Lejre Herreds Politiret indledet kriminel Undersøgelse har hensiddet i Varetægtsfængsel fra den 12 August 1912 til den 16 Oktober s. A. som sigtet for Brandstiftelse, ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Mundt, paastaaet det Offentlige tilpligtet at betale hende Erstatning efter Rettens Skøn efter fornævnte Lov samt at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretsprokurator Mundt.

Fra det Offentliges Side er der ikke givet Møde under Sagen.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det, at der den 20 Juli 1912 om Aftenen mellem Kl. 9 og 10 i Gaardejer A. Svendsens Gaard paa

Jyllinge Mark opstod en Ildløs, hvorved Gaardens Udlænger nedbrændte, medens Stuehuset og 2 smaa Udhuse blev uberørte af Ilden; Kreaturerne blev reddede, medens der indebrændte en Del Høns og ødelagdes nogle Maskiner, Vogne m. m.

Gaardens Bygninger var assurerede for 20,040 Kr. og Løsrøret for 21,130 Kr.; Brandskadeerstatningen er opgjort til henholdsvis 11,590 Kr. og 2937 Kr.

Omstændighederne tydede paa, at Ilden, der maa antages opstaaet i Gaardens sydvestlige Hjørne, var paasat af en Person, der fra Gaardens Gaardsplads er gaaet ind i en af Portene, hvor man ad en Stige havde Adgang til Taget og Lofterne. Mistanken for at have forarsaget Ilden faldt paa Citantinden, der som Tjenestepige paa Gaarden var alene hjemme, da Ilden udbrød. Hun forklarede, at Ilden maatte være paasat af en Vagabond, der ved 9 Tiden havde indfundet sig paa Gaarden, og om hvem hun afgav de nedenfor gengivne detaljerede Forklaringer; men trods ihærdige Undersøgelser blev intet oplyst om, at nogen saadan Person den paagældende Dag havde vist sig paa Gaarden, og det maa i det Hele antages at være sjældent, at der kommer Vagabonder til denne og dens nærmeste Omegn, ligesom en under Forhøret foretagen omfattende Afhøring af Beboerne i Jyllinge og Nabobyer samt langs Hovedlandevejen til Slingerup og Frederikssund ikke har ført til Bekræftelsen af saadan Vagabonds Tilstedeværelse.

I et Forhør den 9 August blev Citantinden anholdt og derpaa den 12 s. M. belagt med Arrest; men hun løslodes atter den 16 Oktober s. A., uden at der blev institueret Tiltale mod hende, og ved Københavns Amts Resolution af 31 Oktober s. A. blev det bestemt, at der ikke fra det Offentliges Side vilde være at foretage videre i Anledning af Branden.

Den af Citantinden oprindelig afgivne Forklaring gaar ud paa, at da der ved 9-Tiden blev banket paa den nordlige Gangdør, og Citantinden derpaa lukkede op, stod der en Person, som bad om noget at drikke; hun tilbød ham Øl, men han vilde have Brændevin. Da hun sagde, at der ikke var saadant, trak Personen — hvis Signalement hun i det enkelte gengav — hende ud i Gaarden, ruskede hende, og dunkede hende ind mod Væggen; hun rev sig løs, løb ind og lukkede Døren af og gik ind i sit Værelse, hvor hun satte sig til at sy.

En halv Snes Minutter efter gik hun, der mente at Personen nu maatte være gaaet sin Vej — idet Gaardhunden forholdt sig stille — ud for — som hun hver Aften plejede — at hente en Spand Vand; men det viste sig da, at Personen stod op mod Muren tilvenstre for Døren; han for ind paa hende, greb hende i Brystet, ruskede hende og slyngede hende ind mod et af Vinduerne, saa at hun jagede højre Skulder gennem den nederste Rude, der splintredes. Personen, der hidtil intet havde sagt, sagde saa: »Nu gaar jeg« og gik ud ad den søndre Port mellem Stuehus og Ladelænge og langs med denne sidste ad Jyllinge til. Citantinden gik ud og saa efter ham; men da hun mærkede, at hun blev vaad paa Brystet, gik hun ind og tog sit Liv af, og det viste sig da, at hun — som hun antog — ved at falde gennem Ruden havde faaet Saar tværs over højre Skulder. Efter at have vasket Blodet af gik hun derpaa — uden at alarmere Nogen —

i Seng; efter at have ligget et Kvartertid eller saa uden at sove, saa hun en Lysning, der viste sig at hidrøre fra Ild i Straataget paa Klostalden (der laa i Gaardens nordvestlige Hjørne) og efter hendes Forklaring brændte det da mest i den nordre Ende. Hun løb upaaklædt ud for at hente Hjælp fra en Nabogaard, der ligger ca. 400 Meter Syd for Svendsens Gaard, men betænkte sig og vendte om for at redde Køerne, men da hun saa Naboens Folk ile til Hjælp, løb hun ind og klædte sig paa. Hun mente, at det var den forannævnte Person, der for at hævne sig, fordi han ingen Brændevin fik, havde paasat Ilden.

Den nævnte Forklaring har hun i de senere Forhør i det store og hele fastholdt, medens hun derimod angaaende Biomstændigheder har indviklet sig i Modsigelser og afgivet Forklaringer, der vanskelig lade sig forene med hendes Hovedforklaring.

Det er bl. a. saaledes af hende forklaret, at hun havde Hovedet igennem Ruden, medens Hullet i denne efter troværdige Vidners Forklaring ikke var større end at »man kunde tænke sig, at det var en Rivestage der var stødt igennem den eller som to knyttede Næver.«

En af hende afgiven Forklaring om, at Gaardens Hund — der maa antages at have været meget vagtsom — gik rolig i Gaarden, medens Personen dér overfaldt hende, maa ogsaa anses lidet sandsynlig, saa meget mere som hun endog vil have kaldt paa den med Udtrykket: »Puds ham«.

Om de Saar, der blev tilføjet hende den paagældende Aften, hedder det i en af Lægen i Ølstykke Dagen efter afgiven Erklæring:

»Hun har paa højre Skuldres øverste Parti — gaaende indefra, fortil—udad, bagtil — et ca. 3 Ctm. langt, overfladisk Saar med ganske skarpe Rande, dette er frembragt af en skarp Genstand, kan godt være skaaret paa Glas. Midt paa Kravebenet har hun et 3-kantet mindre Saar, der naar ind til Benet, alle 3 Sider i Saaret ere lige lange — ca. $\frac{1}{2}$ Ctm. — Randene ere lidt hakkede og ujævne; men dog saaledes, at de kunne være frembragt ved en Glasstump, derimod næppe med en Kniv. Man kan ikke godt tænke sig, at hun selv har frembragt Saarene, dels paa Grund af det enes Form og dels fordi de sidde paa højre Skulder, da hun ikke er kejthaandet.«

I Forhøret den 9 August forklarede Citantinden dernæst, at hun nu var kommen i Tanker om, at den paagældende Vagabond var — eller lignede — en Karl, med hvem hun i en tidligere Plads havde tjent sammen — Chr. Bech — og som efter hendes Angivende — der efter det senere Fremkomne maa anses lidet sandsynligt — havde været meget nærgaaende mod hende samt ved en vis Lejlighed søgt at tiltvinge sig Samleje med hende, og — da hun var sluppen fra ham — sagt, at han nok skulde hævne sig paa hende, ligesom han ved Afrejse fra Pladsen havde truet hende og sagt, at han »nok skulde træffe hende en anden Gang«. Da nævnte Chr. Bech blev bragt tilstede under Sagen og konfronteret med hende, var hendes Optræden noget mærkelig; og det maa anses godtgjort, at Bech ikke kan have været paa Gaarden den paagældende Aften.

Om noget virkeligt Motiv for Citantinden til at sætte Ild paa

Svendens Gaard er intet oplyst; dog er Citantinden lejlighedsvis fremkommen med visse Klager, der løselig kunde tyde paa, at hun var lidt misfornøjet i sin Plads; men det er om hende — der er født den 26 Januar 1894, og som ikke vides at være straffet — oplyst, at hun i sin Skoletid »var i høj Grad tungnem, at hun næsten maatte kaldes abnorm«, »var altid blandt de nederste, var meget sløv og af og til underlig«. I en af Distriktslægen i Roskilde den 11 Oktober 1912 afgiven Erklæring om hende betegnes hun bl. a.: »som et i aandelig Henseende ringe begavet Menneske, men samtidig som en upaalidelig og utvivlsom løgnagtig Person«. Af Andre betegnes hun som et »Skrog«, »ikke i Besiddelse af sin sunde Fornuft«, »meget indskrænket«.

Medens der nu ikke under Forhøret ses oplyst Kendsgerninger, der henpege paa Citantinden som den, der har foraarsaget Branden, og det i og for sig ikke kan anses udelukket, at en Vagabond kan have været inde paa Svendens Gaard den paagældende Aften uden at være bleven bemærket af Andre end Citantinden, findes der at maatte gaas ud fra, at Citantinden er uskyldig i den Forbrydelse, for hvilken hun har været fængslet, men da hun ved sine Forklaringer findes at have givet Anledning til Fængslingen, vil der ifølge Bestemmelsen i Lov 5 April 1888 § 2, 1ste Punktum, ikke kunne tilkendes nogen Erstatning, og de Indstævnte ville derfor være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge Overretsprokurator Mundt, hvis Sagførelse har været lovlige, i Salær hos det Offentlige 60 Kr.

Tirsdag den 23 December.

Nr. 428. Højesteretssagfører Asmussen

mod

Christian Christensen og Samuel Ferdinand Nathan
(Def. Bagger),

der tiltales: Førstnævnte for Tyveri og Hæleri og Sidstnævnte for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Oktober 1913: Tiltalte Samuel Ferdinand Nathan bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, Tiltalte Frederik Nielsen, Arrestanten Svend Aage Ellefsen og Tiltalte Christian Christensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Nielsen i 80 Dage, Ellefsen i 100 Dage, og Christensen i 120 Dage. Aktionens Omkostninger for Tiltalte Nathans Vedkommende, derunder Salær til den for ham beskikkede Defensor, Overrets-sagfører Wolff, 40 Kr., bør udredes af det Offentlige, og bør Tiltalte

Nielsen, Arrestanten Ellefsen og Tiltalte Christensen betale Aktionens øvrige Omkostninger, saaledes at Salær til Aktor og den for dem beskikkede Defensor, Overretssagførerne Damm og Bentzen, 40 Kr. til hver, udredes af dem in solidum og at de udrede de dem iøvrigt vedrørende Omkostninger hver for sit Vedkommende. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de Tiltalte Christian Christensens og Samuel Ferdinand Nathans Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger hver 80 Kroner, hvoraf Halvdelen udredes af Tiltalte Christian Christensen og Halvdelen af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Frederik Nielsen, Christian Christensen og Arrestanten Svend Aage Ellefsen tiltales for Tyveri, Christensen tillige for Hæleri, og Samuel Ferdinand Nathan tiltales for Hæleri.

Tiltalte Christensen er født den 23 Juni 1892 og foruden en Gang før sit fyldte 18de Aar at være straffet for Tyveri anset blandt Andet: ved Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 3 August 1910 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og senest ved nærværende Rets Dom af 24 August 1912 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. Lov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Tiltalte Nathan er født den 14 December 1880 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 5 Juni 1897 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 10 Rottingslag.

Ved de Tiltalte Nielsens og Christensens og Arrestanten Ellefsens Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Den 23 August 1911 fik Tiltalte Christensen, der da var Bud ved Budcentralen, som saadan af Listefabrikant Peter Christensen overleveret til Besørgelse til en Fragtmand et forseglet Brev; paa Vejen tabte han Brevet, og da han nogle Minutter senere fandt det paa Gaden, vaadt af Regn, og derfor tørrede det af, gik Konvolutten itu,

hvorved han opdagede, at der i Brevet bl. a. laa 100 Kr. i rede Penge, hvilket Beløb han derefter tilegnede sig.

Tiltalte Nielsen har i Løbet af de sidste 5—6 Maaneder før hans Anholdelse under nærværende Sag den 11 December 1912, medens han var ansat som Postbud paa Avispostkontoret her i Staden, af de 5 Øres Frimærker, som han af Kontoret fik udleveret til der at frankere Kontorets Breve, i mange Gange stjaalet Frimærker til et samlet Beløb af ca. 50 Kr., idet han overfor den Ekspedient, der udleverede ham Frimærkerne, omtrent daglig opgav et større Forbrug end det virkelige og selv beholdt det overskydende Antal, i Reglen 4 à 6 Stykker, som han gemte, indtil han havde faaet samlet 100 Stykker, som han derpaa ombyttede med Frimærker i hele Ark, hvilke han solgte i Tiltalte Nathans Forretning for 75 pCt. af deres Paalydende.

Tiltalte Nielsen . . .

. . . maa herefter anses som fuldt tilregnelig.

Arrestanten Ellefsen har i Løbet af de sidste 3 Uger før Jul 1912 i flere Gange frastjaalet Fabrikant Richard Eilersen ubrugte Frimærker til et samlet Beløb af 40 à 50 Kroner, Frimærkerne laa i en uafilaaset Æske paa Bestjaalnes Kontor, hvor Tiltalte om Morgenen hjalp sin Moder, der besørgede Kontorets Renholdelse, med Brændeopbæring.

Tiltalte Christensen har for Arrestanten Ellefsen afhændet de af denne stjaalne Frimærker, efterhaanden som han stjal dem, skønt han var paa det Rene med, at de var stjaalne; Størstedelen af disse Frimærker, der alle var perforerede med Bogstaverne R. E., har han i 7 à 8 Gange med et Udbytte af ca. 30 Kroner solgt i Tiltalte Nathans Forretning.

Med Hensyn til Tiltalte Nathans Forhold er Følgende oplyst:

Efter de af Frantz Gustav Axel Sandberg og Johan Christian Petersen under en mod dem m. fl. indledet Undersøgelse angaaende Tyverier fra Herreekviperingshandler F. Zachariae har Petersen tilstaaet at have stjaalet og Sandberg at have solgt til Tiltalte Nathan 2 Overfrakker og et Jakkesæt, til Værdi alt 62 Kroner, for tilsammen 40 Kroner, saaledes at Tiltalte efter Sandbergs Forklaring maatte være paa det Rene med, at Tøjet var stjaalet. Tiltalte, der vidste, at Sandberg var ansat hos Bestjaalne, har imidlertid nægtet at have købt af Sandberg mere end den ene Frakke, som han vil have troet, at Sandberg var i lovlig Besiddelse af; den anden Frakke, som fandtes i hans Besiddelse, vil han have købt paa Auktion, og Jakkesættet, der ikke er bragt tilstede, har han benægtet at have haft. Mod Tiltaltes Benægtelse findes det nu ikke tilstrækkelig godtgjort, at han i dette Forhold har gjort sig skyldig i hælerisk Virksomhed, og han vil forsaa-vidt være at frifinde.

Angaaende Tiltalte Nathans ovennævnte Handel med ubrugte Frimærker er Følgende oplyst:

Tiltalte overtog ca. $\frac{3}{4}$ Aar før hans Anholdelse under Sagen, den 12 December f. A., en Papirforretning i Landemærket. Tiltalte gav sig til at avertere i forskellige Dagblade, navnlig »Politiken« og »Ekstra-bladet«, om Køb af ubrugte Frimærker, og efter det Oplyste maa det

antages, at han efterhaanden i stort Omfang købte ubrugte Frimærker af Personer, der i Henhold til hans Avertissementer og et Opslag i Forretningens Vindue indfandt sig i Forretningen og falbød Frimærker. Ved sin Anholdelse forklarede han, at han kun købte for 4—10 Kr. daglig, men efter Sagens Oplysninger, særlig efter den af Ekspeditrice Ella Rasmussen, der i flere Maaneder har hjulpet til i hans Forretning, afgivne Forklaring, maa det antages, at hans daglige Indkøb efterhaanden steg til 50 à 100 Kr. og paa enkelte Dage til 150 à 200 Kr.; den Dag, Tiltalte blev anholdt, var der af hans Søster, der passede Forretningen, indkøbt indtil Kl. 5 $\frac{1}{2}$ Eftermiddag Frimærker til Paalydende 61 Kr. 37 Øre. Tiltalte, der fra Oktober Maaned førte Regnskab over Forretningens øvrige Omsætning, men ikke over Frimærkeindkøbet, har under Forhøret ikke villet kunne give nærmere Oplysninger om Indkøbenes Omfang udover den ovennævnte Forklaring til Anholdelsesrapporten, hvis Rigtighed han har fastholdt, idet han vil antage, at han i det Hele har købt for 1600 à 2000 Kroner. Frimærkerne, som Tiltalte betalte med 75 pCt. af deres Paalydende, hvilken Kurs Tiltalte har givet sine Medhjælpere i Forretningens Ordre til at beregne ved Købet af ubrugte Frimærker, har han dels mod en Provision anvendt til Betaling af Varer til Forretningen, dels afhændet mod en Provision af 8 à 10 pCt.

Foruden at Tiltalte efter det ovenfor Anførte har købt stjaalne Frimærker af Tiltalte Nielsen, er det under Sagen oplyst, at der i Tiltaltes Forretning i den nærmeste Tid før og efter hans Anholdelse af 4 unge Mennesker under 18 Aar er solgt ubrugte Frimærker, dels stjaalne fra deres Forældre, dels stjaalne i deres Pladser; en af dem blev paagreben, da Politiet den 13 December visiterede i Forretningen, og en blev paagreben, da en Politibetjent for at gøre Observation med Hensyn til Sælgerne opholdt sig der den 14 s. M. Kl. 8—11 Aften. Tiltaltes ovennævnte Søster har derhos forklaret, at de af hende den 12 December indkøbte Frimærker væsenligt blev solgte af yngre Mennesker, og Ekspeditrice Ella Rasmussen har forklaret, at Sælgerne mest var unge Mennesker.

Tiltalte har vedblivende fastholdt, at han ved Indkøbene altid har været i god Tro og som Regel ikke spurgt om Sælgerens Adkomst; Sælgerne har som Regel været ældre Mennesker, men han har ogsaa købt af unge Mennesker, og har han fattet Mistanke, har han spurgt dem ud eller nægtet at købe, særlig naar de var meget unge eller Børn, i hvilken Henseende han dog kun har kunnet nævne 2 Tilfælde; i det ene var Frimærkerne stjaalne fra en Forretning, hvori Vedkommende var ansat; i det andet Tilfælde var de fundne paa Gæden. Tiltalte har videre forklaret, at mange af Frimærkerne har han faaet ved Salg af Gummivarer til Personer, der selv averterede med og solgte Gummivarer mod Indsendelse af Frimærker, uden at han dog har kunnet oplyse Nogetsomhelst om disse Sælgere eller om, hvorfor han har antaget, at de havde erhvervet Frimærkerne ved Salg af Gummivarer. Han vil efter sin Forklaring have forlangt, naar en saadan Kunde første Gang kom, at se Bevis for, hvorledes han var kommet i Besiddelse af Frimærkerne, men har ikke udtalt sig om, hvorvidt han gjorde dette af Frygt for, at Frimærkerne var stjaalne, eller af hvilken Grund han stillede saadant Forlangende.

Med Hensyn særlig til de af Tiltalte Nielsen til Tiltalte Nathan solgte stjaalne Frimærker er det af Nielsen forklaret, at han et Par Gange har solgt 2 Ark, saaledes at han har været en 7—8 Gange i Nathans Forretning, deraf vistnok de 4 Gange i Postbudsuniform, og af Nathan erkendt, at Nielsen efter 2 Gange at have været civil et Par Gange ved Salget var i Uniform, men Tiltalte Nathan har fastholdt, at han til Trods herfor, og skønt Nielsen solgte Frimærker i hele Ark — efter Nathans Forklaring ialt 7—8 Ark — ikke har tænkt sig, at Frimærkerne kunde være stjaalne, ligesom han ikke har spurgt Nielsen om hans Adkomst til dem; han følte sig tværtimod paa den sikre Side, da det var en statsansat Funktionær, der solgte Frimærkerne, idet han forment, at der var mere Garanti for en saadan Mands Ærlighed, end naar der var Tale om en privat Mand.

Med Hensyn til de af Tiltalte Christensen solgte, af Arrestanten Ellefsen stjaalne perforerede Frimærker har Tiltalte Nathan, skønt der ved Visitation i hans Hjem foruden for ca. 275 Kr. ikke perforerede Frimærker fandtes henlagt i særskilte Konvolutter 20 Øres, 5 Øres og 4 Øres Frimærker til samlet Paalydende 10 Kr. 69 Øre, alle perforerede med Bogstaverne R. E., paastaet, at han ikke har vidst, at han var i Besiddelse af perforerede Frimærker. Angaaende Salget har Tiltalte Christensen forklaret, at han hver Gang er bleven ekspederet af en Dame (Tiltaltes Søster), sidste Gang dog af en Herre, men han lagde ikke Mærke til ham, og han vilde ikke købe Frimærker. I et af de første Forhør i Sagen erklærede Tiltalte paa Forehold af nogle i hans Forretning forefundne perforerede Frimærker, at han havde nægtet at modtage saadanne, naar han da saa dem; da det derefter oplystes, at han i en Papirforretning delvist havde betalt Varer med perforerede Frimærker, erklærede han, at dette var ham uafvidende; i det følgende Forhør erklærede han, at han længe havde vidst, at man ikke kunde komme af med perforerede Frimærker, da de var gennemhullede med Firmaets Bogstaver, og da det ved edelige Vidneforklaringer godtgjordes, at der 2 Gange i Eftersommeren eller Efteraaret f. A. af nævnte Papirforretning var tilbageleveret ham perforerede Frimærker, som han havde betalt Varer med, uden at Forretningen straks havde bemærket Perforationen, har han benægtet Tilbageleveringen, ligesom han har benægtet, — hvad der efter andre Vidneforklaringer maa antages — at han ved andre Lejligheder før December f. A. har afhændet eller betalt med perforerede Frimærker, og fastholdt, at han ikke har vidst at have haft saadanne Frimærker. Han har endelig — idet han under senere Forhør har erklæret ikke at vide af at have afgivet foranstaaende Forklaring om at have nægtet at modtage saadanne Frimærker og om sit Kendskab til Perforationens Betydning — paastaet, at han, hvis han havde vidst, at han havde saadanne Frimærker, vilde have antaget Perforationen som Reklame.

Tiltalte Nathan har været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i Erklæring af 5 Maj d. A. har udtalt, at Tiltalte efter det Foreliggende ikke er sindssyg, men fra Fødslen meget tarveligt begavet og kan betegnes som i let Grad imbecil, at hans aandelige Svækkelse dog ikke er saa betydelig, at han ikke i store Træk ved, hvad der er tilladt og forbudt, samt at han

ikke synes at mangle en vis Snuhed, hvor det gælder om at skaffe sig pekuniær eller anden Fordel.

Da det ved det Oplyste ikke er godtgjort, at de af Tiltalte afhændede eller som Betaling anvendte perforerede Frimærker have været stjaalne, da de af Tiltalte Christensen solgte perforerede Frimærker efter dennes Forklaring ikke ere købte af Arrestanten personlig, og da det efter Tiltaltes mentale Tilstand ikke kan anses absolut udelukket, at han med Hensyn til Tiltalte Nielsens Salg af Frimærker kan have ræsonneret som af ham paastaaet, ligesom ogsaa hans modstridende og forbeholdne Forklaringer kunne skyldes hans defekte aandelige Tilstand, findes det betænkeligt ved Sagens Bedømmelse mod Tiltaltes Benægtelse at gaa ud fra, at han ved Købet af de efter det Oplyste stjaalne Frimærker har været paa det Rene med, at de var stjaalne, eller har haft en saadan Formodning derom, at han vil kunne anses skyldig i hælerisk Virksomhed.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte Nathan være at frifinde, medens Tiltalte Nielsen og Arrestanten Ellefsen ville være at anse efter Straffelovens § 228 og Tiltalte Christensen dels efter dens § 230, 1ste Stk., jfr. § 64, dels i Medfør af dens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 3die Gang begaaet Hæleri, disse Bestemmelser jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost . . . Tiltalte Christensen i 120 Dage.

Onsdag den 24 December.

Nr. 442. Højesteretssagfører I. Kondrup

mod

Karl Friederich Wilhelm Güttig (Def. Møldrup),

der tiltales for Røveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Oktober 1913: Arrestanten Karl Friederich Wilhelm Güttig bør straffes med Forbedringshusarbejde i 6 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Tegner og Repsdorph, 25 Kr. til hver samt betale i Erstatning til Sparekassen for København og Omegn 1561 Kr. 22 Øre. Saa bør han og efter udstaaet Straffetid udbringes af Riget. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 243, men Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 8 Aar. Iøvrigt vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Karl Friederich Wilhelm Güttig bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar. Iøvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne I. Kondrup og Møldrup 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Karl Friederich Wilhelm Güttig tiltales for Røveri. Hans opgivne Alder af 29 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende. Han er ikke funden forhen straffet her i Landet, i sit Fødeland, Tyskland, er han i 1902 anset med en Bøde eventuelt Fængselsstraf for Legemsbeskadigelse.

Ved Arrestantens Tilstaaelse, som stemmer med de Oplysninger, der iøvrigt have kunnet tilvejebringes i Sagen og i det Hele vil være at lægge til Grund for Paadømmelsen, er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten, som i Februar 1913 kom her til Landet fra Tyskland, stiftede her Bekendtskab og kom til at bo sammen med Glarmestersvend Jens Aage Richard Lindorff Larsen, der i Modsætning til Arrestanten, som stadig havde Arbejde og passede det flittigt, i Foråret 1913 blev arbejdsløs som Følge af en Strejke.

Larsen talte flere Gange om at skaffe Penge ved en Forbrydelse, men Arrestanten vilde ikke gaa med dertil, først da Larsen i Begyndelsen af August talte om et Røveri i et Banklokale og tegnede en Plan af dette, som han kendte, fordi han havde pudset Vinduer der, gav Arrestanten efter, og de enedes om at begaa Røveri i dette Lokale, nemlig Sparekassen for København og Omegns Filial paa Hjørnet af Nøjsomhedsvej og Østerbrogade. Larsen forberedte Forbrydelsen ved at købe 3 Revolvere med skarpe Patroner, tog sit Overskæg af og købte et stort falsk Overskæg.

Den 18 August 1913 enedes de om den Dag at udføre Forbrydelsen; Larsen ladede Revolverne med skarpt, forsynede sig med Sejlgarn til at binde Personalet med, farvede Arrestantens Ansigt rødt og malede et Ar derpaa, og efter at Revolverne var fordelt, saa at Arrestanten fik to og Larsen en, og Larsen havde taget Skægget paa, traadte de kort før Lukketid, Kl. 3 Eftermiddag, ind i Sparekassefilialen ad dennes uaflåsede Dør til Gaden. Medens Larsen blev ved

Døren og ved at skrue et Bor fast spærrede Indgangsdøren, gik Arrestanten alt overensstemmende med deres derom truffne Aftale frem i Lokalet med begge Revolvere hævde mod Assisterterne Knud Leudesdorff og Thyge Johan Stautz Schinkel, som var alene der. Arrestanten opfordrede dem paa Tysk til at være rolige, og Larsen kom nu ligeledes frem i Lokalet med hævet Revolver, sprang over en Skranke og bandt begge Assisterter med Sejlgarnet, trak Gardiner for nogle af Vinduerne og tilegnede sig i Guld, Sølv og Sedler og Kobber, som fandtes dels i Pengeskuffen, dels frit fremme paa Bakker og dels i en frit fremme staaende Kasse, ialt 8863 Kr. 45 Øre, som han fyldte i en medbragt Haandtaske. Arrestanten huskede ham nu paa, at Assisterterne efter Planen skulde bringes ned i Kælderen, hvorpaa Larsen bar dem ad en indvendig Trappe derned og satte dem ind i en Pengeboks, hvis Dør han forgæves søgte at lukke; Arrestanten fulgte med halvvejs ned ad Trappen, stadig truende med Revolverne.

Larsen har, medens han blev forfulgt af Politiet som mistænkt for Røveriet, berøvet sig Livet.

Arrestanten forklarer, at det var Aftale, at de i Tilfælde af Modstand skulde skyde paa Personalet, og at det er hans Tro, at Larsen ogsaa vilde have gjort dette, men at Arrestanten selv var bestemt paa kun at skyde i Luften, han tænkte sig forøvrigt ikke, at der vilde blive Tale om Modstand. Som det fremgaar af det Foranstaaende, gjorde Assisterterne heller ikke Modstand, søgte end ikke at tilkalde Hjælp, men fandt sig føjeligt i den Behandling, de undergik, idet de efter Røvernes truende og determinerede Optræden frygtede, at disse vilde skyde paa dem, eventuelt dræbe dem. Efter det Oplyste var Revolverne dog af saa ringe Kvalitet, at Faren for at blive ramt var meget fjern. Derimod lukkede Boksens Dør lufttæt, saa at Assisterterne vilde være udsat for Fare, hvis Døren havde kunnet lukkes, dette maa Røverne dog antages ikke at have vidst.

Larsen meddelte Arrestanten, at Udbyttet var rigelig 5000 Kr. og gav ham ca. 3630 Kr., ialt er 7302 Kr. 23 Øre kommen tilstede.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 243 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 6 Aar — — og have at betale i Erstatning til Sparekassen for København og Omegn 1561 Kr. 22 Øre. Han, der er Udlænding, vil derhos være efter udstaaet Straffetid at udbringe af Riget.

Nr. 437. Højesteretssagfører Møldrup

mod

Lauritz Christian Christensen (Def. Hansen),

der tiltales for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Hindsholm Herreds Ekstrarets Dom af 24 Maj 1913:
Arrestanten Lauritz Christian Christensen vil under nærværende Sag

være at frifinde for Justitiens Tiltale, medens Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Paulsen, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Gram, 15 Kr., vil være at udrede af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Oktober 1913: Arrestanten Lauritz Christian Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Sagfører Poulsen af Kerteminde og Overretssagfører Gram af Odense 15 Kr. til hver og til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne H. Steinthal og Rievers, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lauritz Christian Christensen til Højesteretssagførerne Møldrup og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Hindsholm Herreds Ekstraret paa Justitiens Vegne hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Lauritz Christian Christensen for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Arrestanten er født den 9 Januar 1885 og — foruden at han inden Retten har vedtaget Bøder, en Gang 25 Kr. for Vold og Legemsbeskadigelse og en Gang 300 Kr. for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101 — tidligere anset: ved Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 4 Januar 1905 efter Straffelovens § 100, jfr. § 203, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Højesterets Dom af 31 August 1909 efter Straffelovens §§ 210, 185, 228, 229 og 247 med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, af hvilken Straf han ved kgl. Resolution af 6 September 1911 fritoges for at udstaa den den 8 s. M. resterende Del.

Sagens Oplysninger ere — tildels ifølge et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør — følgende:

Den 19-aarige Kristine Margrethe Olivarius Olsen har edelig forklaret, at hun, der tjente hos Gaardejer Hans P. O. Petersen paa Martofte Mark og laa alene i et afsides beliggende Pige-kammer paa Gaarden, Natten mellem den 11 og 12 April 1913 ved 2-Tiden vaag-

nede ved, at en Mandsperson med sin Haand tog ind under hendes Dyne og berørte hendes Kønssdel, idet han tog hendes Linned til Side. Hun troede først, at det var Karlen paa Gaarden, der plejede at kalde paa hende om Morgen, og som mulig havde drukket — Personen lugtede nemlig af Spiritus — og derfor kom saa tidlig paa Natten og — hvad han aldrig før havde gjort — viste sig nærgaaende imod hende. Hun bebrejdede ham hans Adfærd, men opdagede nu, at det var en fremmed Person. Hun spurgte, hvem han var, hvortil han svarede, at det vilde han først sige bagefter eller noget Lignende, idet han samtidig ytrede noget om, at han var Smeden, og da hun dertil sagde: »Hvilken Smed?« sagde han: »Er der da saa mange Smede, at Du ikke kender ham?« Han erkendte sig, om der var Nogen, der havde Værelse ved Siden af, hvilket Spørgsmaal hun for at forskrække ham besvarede bekræftende, skønt hun vidste, at Gaardens øvrige Beboere sov saa langt borte, at hendes Raab ikke vilde kunne høres. Personen tvang sig nu op i Sengen hos hende og forsøgte at tiltvinge sig Samleje med hende, skønt hun ved Ord og sin hele Adfærd fra først til sidst tydeligt tilkendegav ham, at hun intet vilde have med ham at gøre, og skønt hun stadig gjorde al den korporlige Modstand, hun kunde, hvorved hun dog har bemærket, at hun var næsten lammet af Angst, og at Personen stoppede Dyne eller Lagen ind i hendes Mund.

Efter hendes Mening lykkedes det ikke Vedkommende at faa Samleje fuldbyrdet, idet hun, der overhovedet ikke vil have mærket, om han har haft sit Lem inde i hendes Kønssdel, opdagede, at der ved det — nu aabentstaaende — Vindue, hvorigennem han var kommen ind i hendes Værelse, stod en anden Mandsperson, og da hun gjorde opmærksom derpaa, sprang Vedkommende op af Sengen for at lukke Vinduet, hvorefter hun saa Løjlighed til at flygte ud af Værelset og søge Tilflugt hos Husholdersken paa Gaarden.

Denne Husholderske, Kirstine Petersen, har forklaret, at Kirstine Margrethe Olivarius Olsen den paagældende Nat ved Kl. 2 à 2 $\frac{1}{2}$ kom — kun iført Chemise og meget altereret og angst — ind i hendes Værelse, der er beliggende i en Afstand af ca. 19 m fra det Værelse, hvor nævnte Pige sov, og er adskilt fra dette ved et stort Bryggers, Køkken, Dagligstue og Entré, og forklarede, at der var brudt en Karl ind gennem Vinduet til hende, og en anden Karl stod udenfor. Efter at Pigen var kommen op i Husholderskens Seng, blev hun roligere, og næste Morgen fortalte hun i Enkeltheder om det Passerede.

Den 12 April blev Sagen meldt til Politiet. Arrestanten, der først nægtede at kende noget til Sagen, indrømmede i et den 13 April afholdt Forhør, at han gennem Vinduet havde skaffet sig Adgang til den ham ganske ubekendte Piges Kammer og vækket hende, der laa og sov. Efter hans Forklaring satte han sig derefter paa Sengekanten, tog Dynen til Side og søgte at fjerne Pigens Linned fra hendes Kønssdel, og uden at han anvendte nogen Art af Tvang, Vold eller Trusel, gjorde Pigen af sig selv Plads for ham i Sengen, og uden Modstand fra hendes Side fuldbyrdede han Samleje med hende, idet han havde Lemmet saa langt inde i hendes Kønssdel, som det var muligt, men trak det ud, da Sæden gik fra ham.

En af Læge Hellborn i Mesinge efter foretagen Undersøgelse af

Pigen afgiven Erklæring gaar ud paa, at Hymen var tilstede, og at der ikke findes Rifter eller andre Tegn paa Vold paa hendes Kønssdele eller omkring disse, og selv om Hymen var noget mere udvidet end naturligt er, anses det for udelukket, at der kan have fundet noget egentligt Samleje Sted.

Pigen, der efter sit Angivende aldrig har haft Omgang med nogen Mand, er efter samtlige foreliggende Vidnesbyrd en ordentlig og sædelig Pige, om hvem intetsomhelst ufordelagtigt er bekendt, og som betegnes som sanddru og paalidelig.

Tjenestekarl Jens Christian Jensen har forklaret, at han og Arrestanten efter den paagældende Nat at have sviret sammen »gik en Tur«; først kom de til en Gaard, hvor Arrestanten var inde i Pige-kammeret uden at træffe Nogen. Efter at Vidnet dernæst var fremkommet med noget om, at han kendte Hans P. O. Petersens Pige og — i Strid med Sandheden — havde angivet at have haft Samleje med hende, gik de hen til Hans P. O. Petersens Gaard og fandt et Vindue, som de mente maatte være Pige-kammervindue; dette trak Arrestanten op og krøb derpaa igennem det, medens Vidnet blev staaende udenfor. Han kunde nok høre Tale og opfattede ogsaa enkelte Ytringer. Han hørte saaledes Pigen sige: »Der staar En udenfor Vinduet«, og efter at han var løbet om bag Gavlen af Huset, kom Arrestanten ud af Vinduet og løb, alt hvad han kunde, ud i Haven. Vidnet, der gik ud fra, at Arrestanten havde haft Samleje med Pigen, idet han hørte Sengen knage, men som ikke vil have tænkt sig, at Arrestanten havde øvet Vold mod hende, krøb, da Arrestanten var løbet sin Vej, gennem Vinduet ind i Kammeret »for at snakke med Pigen«, men hun viste sig ikke at være der.

Ifølge en af Politiet foretagen Undersøgelse til Oplysning om, hvorvidt Pigens Raab kan antages at ville være bleven hørte, hvis hun havde raabt om Hjælp, har det vist sig, at medens Karle og Husholderske alene paa Grund af Afstanden utvivlsomt intet vilde kunne have hørt, maa det anses højst usandsynligt, at Gaardejeren og dennes Fader, der sov sammen i et Værelse, der er adskilt fra Pige-kammeret ved et stort Bryggers, vilde kunne have hørt Nødraab, idet Gaardejeren sov meget haardt, og hans Fader er næsten døv.

Idet Kristine Olsens Forklaring vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, forsaavidt den strider mod Arrestantens Forklaring, maa det anses efter Omstændighederne tilstrækkeligt bevist, at han ved den ommeldte Lejlighed har gjort Forsøg paa ved Vold at tiltvinge sig Samleje med hende, der maa anses som uberygtet, og han vil herfor være at anse efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, med en Straf, der findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar . . .

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved Arrestanten er frifunden for Justitiens Tiltale, og Sagens Omkostninger ere paalagte det Offentlige, være at forandre.

Hermed endte anden ordinære Session.

Tredje eller ekstraordinære Session.

Fredag den 2 Januar 1914.

Nr. 443. Højesteretssagfører Bache

mod

Otto Emil Pahlke (Def. Winther),

der tiltales for Røveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Oktober 1913: Arrestanterne Otto Emil Pahlke og Anselm Albin Lothar Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Pahlke i 18 Maaneder og Nielsen i 1 Aar, og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Steinthal og Lemming, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Pahlkes Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Otto Emil Pahlke til Højesterets-sagførerne Bache og Winther 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Otto Emil Pahlke og Anselm Albin Lothar Nielsen tiltales for Røveri.

Pahlke er født den 2 November 1888 og foruden inden sit 18de Aar at være straffet for Hæleri anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Juli 1907 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov 129 af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, bl. a. for Tyveri paa Gaden af Portemonnæ fra beruset Mand, ved samme Rets Dom af 2 April 1910 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage og ved samme Rets Dom af 9 December 1911 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Led, efter dens § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri under Hensyn til midlertidig Straffelovs § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

I Aarene 1912 og 1913 har han 5 Gange været arresteret, sigtet for Ejendomsindgreb, deraf to Gange for Røveri af Penge, en Gang

paa Gaden og en Gang i en Gaard fra beruset Mand, og en Gang for Tyveri af Penge fra beruset Mand. Alle disse Sager blev sluttede uden Tiltale; efter den sidste af disse Undersøgelser blev Arrestanten løsladt den 4 Juli 1913.

Arrestanten Nielsen . . .

Ugift Bertha Fischer har edelig forklaret, at da hun den 30 Juli 1913 lidt før Kl. 3³/₄ Morgen kom gaaende i Istedgade ved Absalonsgade, mødte hun to Mænd, af hvilke Arrestanten Pahlke er den ene, medens hun sikkert tror, at Arrestanten Nielsen er den anden, hvilke stillede sig hver paa sin Side af hende, hvorpaa Pahlke, uden at der var sagt et Ord, slog hende paa Haanden, saa at hun tabte sin Portemonnæ, som hun havde i denne, og, da hun bukkede sig for at tage den op, skubbede hende om, medens den anden Mand tog Portemonnæen; da hun forlangte den, nægtede begge at have den, hvorpaa hun greb fat i den Mand, hun tror er Arrestanten Nielsen, og tilføjede ham en blødende Rift i Ansigtet; siden løb han ind i Porten til Absalonsgade Nr. 30, medens Pahlke blev staaende. Ved Slaget paa Haanden tilføjedes der hende efter hendes Forklaring en øjeblikkelig Smerte, men ivoerigt havde hun ikke Men af Overfaldet.

Chauffør Emanuel Petersen har edelig forklaret, at han til nævnte Tid kørte sit Automobil gennem Istedgade og blev Vidne til Oprinet, om hvilket han giver samme Fremstilling som Bertha, idet han har erklæret at genkende Pahlke som den ene af Mændene og sikkert at antage, at Nielsen er den anden, dog har han ikke bestemt kunnet sige, om det var Pahlke, der slog og skubbede, og Nielsen, der tog Portemonnæen, eller om Rollerne muligt var omvendt fordelte. Han tilføjer, at han paalagde Mændene at give Portemonnæen tilbage, men at de, der nu i Modsætning til tidligere sagde De til hinanden og lod, som om de ikke kendte hinanden, nægtede at have den, hvorpaa den ene løb ind i Nr. 30's Port, medens den anden, nemlig Pahlke, endnu opholdt sig paa Gaden, da Vidnet, efter at have anmeldt Sagen paa Svendsgades Politistation, efter ca. 10 Minutters Forløb kørte tilbage med en Politibetjent, som anholdt Pahlke, der ikke gjorde Forsøg paa at undløbe.

Endvidere har Gasværksarbejder Hans Jensen forklaret, at han, efter at have fejlet i Porten i Absalonsgade Nr. 33, ved den paagældende Lejlighed fejede ud paa Gaden og da saa en Pige løbe tværs over Istedgade efter en ung Mand, som løb ind i Porten i Nr. 30, medens Arrestanten Pahlke fra samme Side, hvor de to havde været, skraaede over mod Vidnet, og paa dettes Spørgsmaal om, hvad der var paa Færde, svarede, at det vidste han ikke, men lidt efter kom Pigen med en Inspektionsbetjent og sigtede Arrestanten for at have været med til at stjæle hendes Portemonnæ, hvilket Arrestanten fralagde sig, idet han paaberaabte sig, at han jo havde staaet og talt med Vidnet.

Arrestanten blev derpaa anholdt af en Politibetjent, som kom kørende med Chaufføren.

I væsenlig Overensstemmelse hermed har Inspektionsbetjent Nr. 134, Thomsen, forklaret.

Arrestanten Nielsen nægtede først at have været sammen med Pahlke ved den paagældende Lejlighed, men straks derpaa forklarede

han, at de havde været paa Beværtning sammen, og da de derpaa gik i Istedgade sammen, kom Bertha farende ind paa Nielsen, forlangte sin Pung og kradsede Nielsen i Ansigtet, hvorpaa denne for at undgaa Opsigt løb ind i Nr. 30; han nægtede at have Del i det ham paasigtede Forhold eller at vide, at Pahlke havde Del deri. Atter modificerede han denne Forklaring, forsaauidt som han nu forklarede, at han ikke huskede, om Arrestanterne havde været sammen paa Beværtning, men fastholdt, at de fulgtes paa Gaden, og i et Reassumptionsforhør afgav han endelig en ny Forklaring, som han derpaa er bleven ved. Herefter havde han ikke været sammen med Pahlke, som er uden al Andel i Sagen, men som vistnok stod paa det modsatte Gadehjørne, da Nielsen kom gaaende og snappede Portemonnæen ud af Haanden paa Pigen, som stod med Ryggen til ham paa Hjørnet af Absalonsgade og holdt Hænderne med Portemonnæen paa sin Ryg, hvorpaa han løb ind i den omtalte Gaard i Nr. 30 og derfra klatrede over et Plankeværk til en tilstødende Gaard, af hvilken han blev lukket ud. Portemonnæen kastede han fra sig efter at have taget dens Indhold af kontante Penge, efter hans Forklaring 3 Kr. Forklaringen om hans Flugt er bestyret ved flere Vidners Forklaringer, og Portemonnæen er funden i Baggaarden til Absalonsgade Nr. 30, den er i Forbindelse med to Laanesedler, som den indeholdt, vurderet til 4 Kr.

Pahlke har vedblivende fastholdt, at han, der efter sin sidste Løsladelse har haft tilfældigt Arbejde, ikke ved den oftnævnte Lejlighed har været sammen med Medarrestanten, hvem han isøvrigt godt kender, han har afgivet en Forklaring, som han ved forskellige Tilføjelser efterhaanden har gjort fyldigere og som i sin endelige Form gaar ud paa, at han kom fra en Beværtning, da Bertha, som var beruset, paa Hjørnet af Istedgade og Absalonsgade tilbød ham at gaa med hjem for en Daler og, da han afslog dette, greb fat i ham, hvorfor han slog hende over Haanden uden at se, om hun tabte en Portemonnæ, hvad han ikke tror, hun gjorde. Hun kom nu i Lag med en anden Mand, som mulig var Medarrestanten, hvad Pahlke dog ikke ved, da han kun saa Manden flygtigt, han nægtede oprindeligt, at det var Medarrestanten; denne Mand løb ind i Nr. 30's Port, og nu sagde Bertha til Arrestanten, at denne havde slaaet hendes Portemonnæ fra hende og skulde skaffe den til Veje. Han vil ikke huske, men tør heller ikke nægte at have skubbet hende om, oprindeligt nægtede han dog at have gjort dette. Som Bevis paa sin Uskyldighed har Arrestanten paaberaabt sig, at han blev paa Stedet, skønt Chauffør Petersen efter hans Forklaring meddelte ham, at han vilde hente en Politibetjent; Petersen forklarer imidlertid, at han ikke husker eller tror, at han har omtalt at ville hente Politiet.

Efter det Oplyste maa Bertha Fischer antages at have været ædru, hun er isøvrigt straffet to Gange for Overtrædelse af Polititilhold, og i Forhørene optraadte hun først under falsk Navn for at skjule den ene af disse Forseelser.

Efter alt Foreliggende, hvortil endnu kommer, at Arrestanten Pahlke har erkendt at have gjort Forsøg paa fra Fængslet at meddele forskellige Personer, hvilke Vidneforklaringer de skulde afgive til Fordeel for ham, findes der nu ikke at burde tages Hensyn til Arrestanternes modstridende og vakkende Forklaringer, forsaauidt de stride mod

det iøvrigt Oplyste, hvorimod Bertha Fischers og Chauffør Petersens beedigede og ved Sagens øvrige Oplysninger bestyrkede Forklaringer ville være at lægge til Grund for Paadømmelsen. Idet det herefter antages bevist, at Arrestanterne i Forening have frarøvet Bertha Fischer Portemonnæen, som efter hendes Forklaring foruden de nævnte Laanesedler indeholdt 3 Kr. 42 Øre, ville de være at anse efter Straffelovens § 243 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Pahlke i 18 Maaneder og Nielsen i 1 Aar.

Nr. 280. Højesteretssagfører Henriques

mod

Henrik Wergeland Bekkevold (Def. Bache),

der tiltales for Bedrageri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 7 Marts 1913: Tiltalte Henrik Wergeland Bekkevold bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og betale Agent Einer Jessen Uhrholdt 540 Kr. samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hansen, 30 Kr., og Defensor, Sagfører Mimer, 15 Kr. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 April 1913: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører Paludan og Overretssagfører R. Cortsen for Overretten udreder Tiltalte Henrik Wergeland Bekkevold 25 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Henrik Wergeland Bekkevold til Højesterets-sagførerne Henriques og Bache 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Søg tiltales August Henrik Wergeland Bekkevold, hvis rette Navn er Henrik Wergeland Bekkevold, for Bedrageri.

Tiltalte er født den 20 September 1870 og ikke funden straffet. I Aarene 1911 og 1912 er der to Gange blevet dekretet Aktion mod Tiltalte for Bedrageri, men Aktionsordren blev i begge Tilfælde, efter at vedkommende Anmelder havde frafaldet sin Paatalebegæring, tilbagetaget.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

Da Tiltalte i Juli 1911 erfarede, at Agent Ejnar Jessen-Uhrenholdt, hvem han havde bistaaet i et Par Retssager, men til hvem han iøvrigt ikke havde noget nærmere Bekendtskab, var bleven arresteret, lod han, efter sit Angivende af Interesse for Jessen-Uhrenholdt, denne forespørge, om han skulde give hans Familie Underretning om det Passerede. Da Tiltalte fik et bekræftende Svar, traadte han i Korrespondance med Jessen-Uhrenholdts Moder, Kancelliraadinde Fritze Uhrenholdt i Hobro, der, uden at Tiltalte oprindelig vil have tilsigtet saadant, fik Indtryk af, at Tiltalte var en Ven af hendes Søn.

Paa Foranledning af en Skrivelse af 25 Juli 1911 fra Tiltalte tilstillede Fru Uhrenholdt ham i Slutningen af samme Maaned et Beløb af 110 Kr. til Afholdelse af forskellige Udgifter for Sønnen. Da Tiltalte modtog dette Beløb, opstod den Tanke hos ham at udnytte Stillingen som Mellemand mellem Jessen-Uhrenholdt og dennes Familie til egen Fordel, og medens han af de modtagne Penge ikkun anvendte 24 Kr. til Betaling af Husleje for Jessen-Uhrenholdt, forbrugte han derefter svigagtig Resten af Beløbet til egen Fordel.

Idet Tiltalte, der tidligere havde været Politibetjent i København, i Overensstemmelse med den af ham fattede Plan gav det Udseende af, at han ved sin Indflydelse paa forskellig Vis var i Stand til at gavne Jessen-Uhrenholdt, formaaede han derpaa i Tiden indtil Marts 1912 under Foregivende af, at Pengene skulde anvendes til Ekstraforplejning for Jessen-Uhrenholdt, der hensad i Varetægtsarrest, indtil han den 3 Februar 1912 blev afgivet til Udstaaelse af den ham idømte Straf, til Salær til hans Defensor, til Udvirkning af Benaadning for ham, til Betaling af hans Husleje og paa anden Maade i hans Interesse, hans Moder og hans Søsken, Postekspedient, Frøken Rigmor Camilla Jessen-Uhrenholdt og Handelsrejsende Kaj Jessen-Uhrenholdt, til at udbetale Tiltalte forskellige større og mindre Beløb, der tilsammen androg ca. 280 Kr., af hvilke Penge han udbetalte Agent Jessen-Uhrenholdt højst 30 Kr. til Ekstraforplejning, medens han svigagtig forbrugte Resten til egen Fordel. For at forebygge, at hans svigagtige Forhold blev opdaget, tilbageholdt Tiltalte, der i den Anledning havde foranlediget, at Korrespondancen mellem Agent Jessen-Uhrenholdt og dennes Familie gik igennem hans Hænder, Størstedelen af Korrespondancen.

Endvidere har Tiltalte, som i Maj 1912 afhændede en Del Agent Jessen-Uhrenholdt tilhørende, til 192 Kr. vurderede Effekter, hvortil han efter sin Forklaring, som ikke findes at kunne forkastes, vil have

anset sig bemyndiget, svingagtig tilegnet sig og til egen Fordel forbrugt det ved Salget indkomne Beløb 85 Kr.

Efter det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 251 og 253, disse §§ sammenholdte med midlertidig Straffelovs § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og da Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 253, jfr. til Dels Analogien af § 251, disse §§ sammenholdte med midlertidig Straffelovs § 13, har fastsat samme Straf, og da dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paa- lagt Tiltalte at udrede, og om en Erstatning af 540 Kr., som Tiltalte er tilpligtet at betale Agent Jessen-Uhrenholdt, billiges, vil Dommen saaledes være at stadfæste.

Tirsdag den 6 Januar.

Nr. 354. Højesteretssagfører Harboe

mod

Andreas Ketelsen (Def. Møldrup),

der tiltales for Voldtægt.

Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 14 Maj 1913: Arrestanten Andreas Ketelsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Plenge og Nielsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Juli 1913: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Johnsen, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte — tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte — Oplysninger kan Tiltalte vel fra først af have haft nogen Grund til at tro, at Pigen ikke vilde være uvillig til at indlade sig med ham, men efterhaanden maa det have staaet ham klart, at hendes Modstand mod at pleje legemlig Omgang med ham var alvorlig ment. Tiltalte vil derfor for sit Forhold ikke kunne undgaa Straffeansvar, men under Hensyn til Beskaffenheden af den af Pigen ydede Modstand — derunder at hun ikke raabte om Hjælp, skønt der laa en Gaard tæt ved Gerningsstedet — vil hans Forhold ikke kunne rammes

af Straffelovens § 168, hvorimod han vil være at anse efter Straffelovens §§ 185 og 210, jfr. §§ 37 og 21. Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Landsoverrettens Dom være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Andreas Ketelsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Harboe og Møldrup 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Hatting Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Andreas Ketelsen, der er født den 30 November 1896 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Voldtægt.

Den 14 April d. A. anmeldte Tjenestepige Nielsine Kirstine Kristensen, der efter sin Forklaring er født den 23 Juli 1893, til Politiet, at hun Søndag Aften, den 6 s. M., i Tiden mellem Kl. 11 $\frac{1}{2}$ og 1 havde været Genstand for Voldtægt, og under den derefter indledede Undersøgelse har hun afgivet en edelig Forklaring gaaende ud paa Følgende:

Hun havde den nævnte Aften været til Bal i Løsning Forsamlingshus, som hun forlod ca. Kl. 11 $\frac{1}{2}$ for at begive sig hjem, idet hun medtog sin Cykle, der havde staaet udenfor Forsamlingshuset. Da hun var kommen omtrent til Løsning Motormølle, der ligger i en Afstand af ca. 25 m fra Forsamlingshuset, blev hun indhentet af Arrestanten, som fulgte med hende henimod Stobberup. Et Stykke fra Stobberup slukkede han hendes Cyklelygte og spurgte, om de ikke skulde sætte sig ned i Grøften, hvortil hun sagde Nej, og Arrestanten tilbød nu at trække hendes Cykle, hvad hun ligeledes afslog. Da hun mærkede, at Arrestanten var meget nærgaaende, opfordrede hun ham gentagne Gange til at blive fra hende, men uden Resultat, og da de naaede en Høj udenfor Gaardejer Dues Gaard i Sæbberup, greb Arrestanten Anmelderinden om Livet og spurgte hende paany, om de ikke skulde sætte sig ned, hvortil hun svarede: »Nej Tak, det behøves ikke«. Arrestanten tog nu kraftigt fat om Anmelderindens Liv og trak hende bort fra Cyklen, hvorefter han satte hende ned ved Foden af Højen. Hun rejste sig dog hurtigt igen, og Arrestanten greb hende nu paany og slæbte hende op ad Højen, endskønt hun gjorde Modstand ved at tage fat i de Træer, hun passerede. Arrestanten tog hende derpaa i Armene, kastede hende om paa Ryggen, greb fat i hendes Skårter, som han løftede op over hende, og idet han laa paa Knæ ved Siden af hende, iturev han det bageste Baand i hendes Ben-

klæder. Anmelderinden kom dog atter paa Benene og forsøgte at løbe, men blev indhentet og atter kastet om paa Ryggen, hvorefter Arrestanten iturev ogsaa det forreste Baand paa hendes Benklæder og lagde sig mellem hendes Ben. Anmelderinden raabte nu, saa højt hun kunde, at hvis han ikke lod være, blev han meldt, hvortil han svarede, at »om saa hele Jorden rystede, skulde der ske noget«, og hun mærkede derefter, at han førte sit erigerede Lem længere og længere ind i hendes Kønsele. Hun laa hele Tiden meget urolig, medens Arrestanten fortsatte Samlejet, men tror nok, at han blev færdig, hvorimod hun ikke mærkede, at han havde Sædafgang. Arrestanten rejste sig derefter og gik, idet han sagde Godnat, hvorefter Anmelderinden ligeledes sagde Godnat og tilføjede: »Du kan tro, at jeg melder Dig«. Hun vil — efter hvad hun har forklaret til en Rapport — ikke have haft Vellystfornemmelser ved det Passerede.

Dagen efter fortalte Anmelderinden det Passerede til sin Husbond, der raadede hende til at tale med sine Forældre derom, og den 10 s. M. meddelte hun Sagen til disse, der raadede hende til at foretage Anmeldelse.

Efter Dommerens Anmodning blev Anmelderinden den 17 s. M. undersøgt af Distriktslægen i Horsens, der i en samme Dag udfærdiget Erklæring har udtalt, at Hymen ved Undersøgelsen saas at være sprængt, at det var øjensynligt, at denne Sprængning var af ret ny Dato, idet der endnu saas et mindre, ca. hampefrøstort, blodunderløbet Parti paa den bageste Rand af Indgangen til vagina, og at det derfor er temmelig sikkert, at Pigen, indtil Voldtægten fandt Sted, har været uberørt.

Arrestanten har erkendt Rigtigheden af Anmelderindens foranstaaende Forklaring, hvorhos han særlig har vedgaaet, at han havde sit Lem noget inde i hendes Kønsele, og at han brugte Vold overfor hende og herved tiltvang sig Samleje med hende, der efter hans Forklaring til en Rapport gjorde al den Modstand, hun formaaede, men har fastholdt, at Sæden ikke gik fra ham, og at han ikke havde Vellystfornemmelser under Samlejet, som han opgav paa Grund af Pigenes stedse stærkere Modstand. Han har derhos anført, at naar han besluttede at tiltvinge sig Samleje, var det foranlediget ved en Ytring af Pigen om, at hun skulde skynde sig og være hjemme inden Kl. 12 i Karlekammeret, da hun havde lovet dette, at han ved denne Ytring tænkte, at hun dog mulig nok vilde lade sig overvinde af ham, og at han, hvis Sanselighed var bleven ægget mere og mere, derefter bestemte sig til at tvinge hende, som han gjorde.

Anmelderinden har, efter at Arrestantens ovennævnte Forklaring var foreholdt hende, erkendt, at hun, da Arrestanten trængte ind paa hende, sagde, at hun skulde skynde sig og være hjemme Kl. 12 i Karlekammeret, men paastaar, at hun med denne Ytring dog ikke mente noget alvorligt, og at Arrestanten ikke kunde være i Tvivl om, at hun ikke vilde have med ham at gøre.

Efter at der derpaa var dekretet Tiltale mod Arrestanten, har denne forklaret, at Pigen stadig sagde, at hun ikke vilde have med ham at gøre, men at han, der havde hørt om hende, at hun var tilbøjelig til Fjas, ikke troede, at hendes Modstand var alvorlig ment.

Under et paa Overrettens Foranledning afholdt yderligere Forhør

har Anmelderinden fastholdt sin tidligere Forklaring, idet hun har tilføjet, at Arrestanten, da hun skulde til at gaa hjem fra Forsamlingshuset, tiltalte hende spøgende og pillede ved hende samt søgte at tage om hende, uden at hun dog indlod sig med ham, og paa hans Spørgsmaal, om han maatte følge hende hjem, svarede hun Nej. Hun forlod derefter Forsamlingshuset og gik alene et kort Stykke efter. Karlen Peter Christian Laursen og Pigen Klemine Nielsen, der sammen forlod Forsamlingshuset. Ved Motormøllen blev hun indhentet af Arrestanten, der atter spurgte, om han maatte følge hende, og da hun igen afslog hans Anmodning, greb han fat i Sadlen paa hendes Cykle, som hun trak med, og udtalte, at han vilde ledsage hende. Laursen og Klemine Nielsen gik nu lige ud, medens Anmelderinden, der den Gang ikke var bange for Arrestanten og ikke havde Tanke om, at han vilde gøre hende Fortræd, drejede ned ad en Sidevej. Arrestanten, der vedblev at holde fast i hendes Cykle, foreslog hende to Gange at sætte sig ned i Vejgrøften, hvorfor Anmelderinden, der nu var begyndt at frygte for Arrestanten, fremkom med Ytringen om, at hun skulde være hjemme i Karlekammeret Kl. 12, hvormed hun mente at kunne faa Arrestanten til at forlade hende. Nogen virkelig Aftale om at være hjemme i Karlekammeret til den angivne Tid havde hun ikke truffet, men hun var gode Venner med en Karl, der tjente paa Gaarden, uden dog at staa i kønsligt Forhold til ham, og hendes Cykle havde sin Plads i Gaardens Karlekammer, hvor hun ogsaa anbragte den, da hun kom hjem den paagældende Aften, hvorhos hun meddelte Karlen, hvad der var passeret, uden at han foretog sig noget i den Anledning.

Anmelderinden har derhos forklaret, at hun under Samlejet gjorde al den Modstand, hun kunde, at hun bl. a. slog Arrestantens Næse til Blods og nappede ham i Ørene, men at hun ikke raabte om Hjælp, da hun var bleven bange og forstumlet, og det, naar hun er i denne Tilstand, ikke er hende muligt at raabe.

Fornævnte Peter Chr. Laursen og Klemine Nielsen, hvilken sidste tjener hos Gaardejer P. Due, ved hvis Gaard Begivenheden fandt Sted, have i det Væsenlige overensstemmende forklaret, at Anmelderinden og Arrestanten først gik noget bag ved dem, men senere drejede om ad en anden Vej, der fører tilbage til den første Vej, saaledes at de senere kom til at gaa foran Laursen og Klemine Nielsen. De Sidstnævnte saa nu, at Anmelderindens Cykelygte blev slukket foran dem — efter P. Laursens Udsagn i en Afstand af ca. 200 Meter fra dem. De gik nu ind i Gaardejer Dues Port, hvor de stod ca. 2 Minutter, og derfra hen i Kostalden, hvor de opholdt sig ca. $\frac{1}{2}$ Time. Efter Laursens Forklaring hørte han, medens de opholdt sig i Porten, Nogen, der talte, medens Klemine Nielsen har udsagt, at hun hørte Anmelderinden tale højere, end hun i Almindelighed plejer, uden dog at raabe om Hjælp.

Det er oplyst, at der fra den omfoklarede Højs Fod er en Afstand af 6 m til Gaardejer Dues Stuehus, og fra det Sted, hvor Samlejet foregik, en Afstand af 40 m til Dues Sovekammer. Gaardejer Due har forklaret, at hverken han, hans Hustru eller Gaardens Folk, bortset fra den foran nævnte Klemine Nielsen, have hørt Tale eller Raab paa eller ved Højen bemeldte Aften.

Det er derhos oplyst, at Anmelderinden er omtrent et Hoved mindre end Arrestanten.

Efter de ved Afhøring af forskellige Personer, der kende Anmelderinden, tilvejebragte Oplysninger maa hun anses uberygtet.

Idet der nu under Hensyn til Arrestantens oprindelige Tilstaaelse om med Magt at have tiltvunget sig Samleje med Pigen og dennes edelige Forklaring ikke vil kunne tages noget Hensyn til hans senere Forklaring om ikke at have anset den af hende gjorte Modstand for alvorlig ment, maa det billiges, at han for sit i foranførte Henseende udviste Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 168, første Led, jfr. § 37, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 409. Højesteretssagfører Harboe

mod

Emanuel Juul Petersen (Def. Møldrup),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 September 1913: Arrestanten Emanuel Juul Petersen bør for Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Damm og Cortsen, 25 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Medens det i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa billiges, at Tiltalte er frifunden for det ham paa-sigtede Tyveri af Klædningsstykker, vil der ikke kunne tages Hensyn til hans Forklaring om, at han kun har sat sig i Besiddelse af den i Dommen ommeldte Cykle for at køre en Tur paa den for derefter at stille den tilbage, hvorimod det maa antages at have været hans Hensigt at tilegne sig den. Han vil derfor for dette Forhold være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han vil have at betale Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Emanuel Juul Petersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder de i Kriminal-

og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Harboe og Møldrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Emanuel Juul Pedersen, der tiltales for Tyveri, er født den 1 December 1882 og anset bl. a.: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Februar 1902 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kongelig Resolution af 25 Marts 1902 blev formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 3 September 1904 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved samme Rets Dom af 15 August 1905 efter Straffelovens § 231, 2det Stykke, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og senest ved nærværende Rets Dom af 28 December 1909 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Lagerarbejder Viggo Emil Jensen anmeldte den 18 Maj 1913, at der i Tiden fra den 14 s. M. til den 17 s. M. Kl. 6 Eftermiddag ved Indbrud ved Hjælp af falsk Nøgle eller Dirk i hans Lejlighed, Nørre Farimagsgade Nr. 48, 5te Sal, var frastjaalet ham to Jakker og to Veste samt et Par Benklæder.

Det Stjaalne blev fundet at være pantsat den 17 s. M. ved 5-Tiden om Eftermiddagen, Jakkerne og Vestene paa Assistenshusets Indleveringskontor i Nørre Farimagsgade, hvis Ekspeditrice har forklaret, at Pantsætteren ogsaa ønskede Laan paa Benklæderne, men, da han var misfornøjet med Laanesummen, opgav dette, og Benklæderne paa et Laanekontor i Nansensgade; Ekspeditricen i dette Kontor har erklæret, at hun tror, at Arrestanten er Pantsætteren. Ekspeditricen i Assistenshusets Indleveringskontor har derimod troet at genkende Pantsætteren i en under Sagen ikke tiltalt Person, som Arrestanten iøvrigt har omgaaedes.

Ved Visitation i Arrestantens Logi hos hans Moder, Julie Jacobsen, Petersens Enke, der bor i samme Hus og samme Etage som Bestjaalne, ligeoverfor denne, fandtes i en Kommodeskuffe i hans Værelse en Bøjle, som Bestjaalne har genkendt som en, over hvilken en Del af det stjaalne Tøj hang, og som er bortkommen ved Tyveriet; han har bevist sin Ejendomsret til den.

Ane Marie Jørgensen, Plambechs Hustru, og Anna Margrethe Emilie Marie Schou, Klints Hustru, som boede i samme Hus som Bestjaalne og Arrestanten, have edelig forklaret, at de den 17 Maj 1913 have set Arrestanten paa Husets Hovedtrappe, idet Plambechs Hustru forklarer, at hun saa ham gaa ned ad Trappen ved 4-Tiden om Eftermiddagen, bærende noget Tøj, hun mener, at en Jakke med Foret udad var viklet om det øvrige, men at intet af det var indsvøbt i Papir, og et Kvarters Tid senere komme tilbage, atter bærende noget Tøj, men ikke saa meget som første Gang, medens Klints Hustru forklarer,

at hun saa ham ved 5—6-Tiden om Eftermiddagen skynde sig ned ad Trappen, bærende en Avispapirspakke, som efter Størrelsen kunde indeholde et Par Benklæder.

Endelig har det vist sig, at en Nøgle til Arrestantens Moders Lejlighed, som Arrestanten var i Besiddelse af, kan aabne Smæklaasen for Bestjaalnes Lejlighed.

Arrestanten nægter at have Andel i Tyveriet eller at have pantsat Tøjet.

Efter først at have erklæret, at han aldeles ikke forstod Plambechs Hustrus Forklaring, erkendte han senere, at den nok kunde passe, idet han, der den paagældende Dag var bleven beruset, ved 4-Tiden om Eftermiddagen gik ud, bærende i Pakker, indsvøbt i Avispapir, noget Kravetøj, gammelt Brød og et Par gamle Arbejdsjakker, som han solgte hos en Jernhandler, hvorpaa han indløste et Par Benklæder, som han samme Dag havde pantsat, og bar dem hjem, senere har han ændret sin Forklaring derhen, at Avispapirspakkerne mulig var omviklet med Tøjet. Han nægter at huske, at han ved den af Klints Hustru omfoklarede Lejlighed har været paa Trappen.

Bøjlen nægtede han først at have set, senere ændrede han dette til, at han havde fundet den den paagældende Dag Kl. 3 $\frac{1}{2}$ —4 Eftermiddag paa et paa Trappegangen udenfor Moderens Lejlighed staaende Bord.

Det har ikke kunnet oplyses, om Arrestantens Forklaring om at have solgt de af ham omfoklarede Ting er rigtig; vedkommende Jernhandler har erklæret ikke at huske saadant, og Arrestantens Moder, hvem Tingene efter Arrestantens Forklaring egentlig tilhørte, men som efter hans Mening intet havde imod, at han disponerede derover, har forklaret, at hun vel har haft gammelt Kravetøj og gamle Jakker i sin Lejlighed, men at hun ikke mener, at noget deraf er frakommet hende. Det er oplyst, at Arrestanten samme Dag havde pantsat et Par Benklæder, og at disse ere indløste, men naar Indløsningen er sket vides ikke. Ingen af Husets Beboere, ej heller Arrestantens Moder, vil have set Bøjlen paa Bordet.

Medens det saaledes Fremkomne vel i ikke ringe Grad tyder paa, at Arrestanten har Andel i det omtalte Tyveri, findes der dog ikke tilvejebragt et til at dømme ham mod hans vedholdende Benægtelse tilstrækkeligt Bevis; han vil saaledes, forsaavidt angaar dette Tyveri, være at frifinde.

Arrestanten har efter nogen Benægtelse erkendt ovennævnte Dag, den 17 Maj 1913, om Eftermiddagen at have sat sig i Besiddelse af en Havnearbejder Michael Andersen tilhørende, til 40 Kr. vurderet Cykle, som efter Andersens Forklaring er bortkommet fra en Gennemgang, til hvilken Adgangen var uhindret, i Ejendommen, Silkeborg Plads Nr. 8.

Arrestanten har imidlertid fastholdt, at han, der var beruset, kun tog Cyklen for at køre en Tur paa den og derpaa stille den tilbage, hvor han havde taget den, men at han paa Grund af sin Beruselse flere Gange faldt af Cyklen og derpaa opgav at køre paa den og at levere den tilbage og stillede den fra sig, og flere Vidner have bekræftet, at Arrestanten nævnte Dag Kl. 3—4 Eftermiddag stillede

Cyklen fra sig op ad et Træ i Øster Allé og da gjorde Indtryk af at være en Del beruset; idet Arrestantens Forklaring herefter findes at maatte lægges til Grund for Paadømmelsen, og Cyklens Ejer ikke har begæret Arrestanten straffet, vil han ogsaa med Hensyn til dette Forhold være at frifinde.

Onsdag den 7 Januar.

Nr. 408. Højesteretssagfører Møldrup

mod

Hans Peter Andersen og Anders Hansen Andersen
(Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksborg Birks Ekstrarets Dom af 4 Juni 1913: De Tiltalte, Indsieder Hans Peter Andersen og Slagter A. Andersen, begge af Slangerup Aas, bør straffes med simpelt Fængsel henholdsvis i 14 og 10 Dage, hvorhos de in solidum ville have at udrede alle denne Aktions Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Overretssagfører Raaschou, 20 Kr. og Defensor, Sagfører Wimmer, 15 Kr. samt i Erstatning til Statsskovvæsenet 6 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 September 1913: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Tiltalte Hans Peter Andersen til 1 Maaned og for Tiltalte Anders Hansen Andersen til 14 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Zeuthen og Wolff, betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 25 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale

de Tiltalte Hans Peter Andersen og Anders Hansen Andersen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Møldrup og Hansen 50 Krøner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Frederiksborg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Hans Peter Andersen og dennes Søn, Anders Hansen Andersen, satte under Tiltale for Tyveri.

Af de Tiltalte, der ere fødte henholdsvis den 20 Oktober 1847 og den 25 December 1873, har Førstnævnte tidligere været anset ved fornævnte Rets Dom af 20 Marts 1911 efter Straffelovens § 228, jfr. § 47, sammenholdt med samme Lovs § 23, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og ved samme Rets Dom af 23 September samme Aar efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, med lige Fængsel i 30 Dage. Sidstnævnte har ifølge Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Overrettens Foranledning optaget yderligere Forhør, tidligere været anset ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 25 Oktober 1895 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Under en efter Begæring af 2det Frederiksborg Statsskovdistrikt indledet Undersøgelse angaaende et i Krogenlund Skov den 7 Februar d. A. begaaet Tyveri af Ædelgrankviste har den 12-aarige Elna Petersen forklaret, at hun nævnte Dag om Eftermiddagen har set de Tiltalte ved Ædelgransplantagen i bemeldte Skov, og at Tiltalte Anders Andersen da gik og skar Ædelgran af. Den 12-aarige Ingeborg Jørgensen har forklaret, at Elna hentede hende og fortalte hende, at hun havde set det Nysanførte. Begge Pigers Forklaring gaar videre overensstemmende ud paa, at de saa Hans Peter Andersen gaa omkring mellem nogle smaa Ædelgraner med en fyldt Sæk, medens Tiltalte Anders Andersen søgte at skjule sig, og at Pigerne senere paa Dagen paa vedkommende Sted fandt 4 Sække, af hvilke der var Hul paa den ene, hvorved de saa, at den var fyldt med Ædelgran.

Elnas Fader, Hegnsmand Jens Petersen, hvem Elna maa antages samme Dag at have meddelt, at hun havde gjort de omforklarede Iagttagelser, har forklaret, at der af en stor Mængde yngre Ædelgraner paa det paagældende Sted var skaaret indtil en halv Snes Kviste af hver. Ved hans Ankomst til Stedet om Aftenen den ommeldte Dag forefandt han ikke de af Elna omforklarede Sække; men han fandt en gullakeret Stok af Tjørn, som han tog i Bevaring. Dette Vidne har derhos udtalt, at hans nævnte Datter er en meget sanddru Pige.

Husmand Anders Olsen har forklaret, at han har forfærdiget den forannævnte Stok og i sin Tid solgt den til Tiltalte Hans Peter Andersen.

Det er oplyst, at Smaakører Jørgen Jørgensen den nævnte Dag om Aftenen kørte 4 fyldte Sække til Lyng Station for Tiltalte Hans Peter Andersen, der selv læssede Sækkene paa og af samt besørgede dem afsendte. Indholdet af Sækkene, hvilket Jørgensen som Følge heraf ikke havde Lejlighed til selv at undersøge, har bemeldte Tiltalte saavel til Jørgensen som i Retten angivet som Mos; men Skovarbejder Niels Hansen, der kørte med et Stykke af Vejen til Stationen, har udsagt, at det vel, da der var bundet tæt for Sækkene, og paa Grund af Mørket ikke var til at se, hvad disse indeholdt, men at Indholdet i alt Fald ikke var Mos, men forekom Hansen som Ris og derhos lugtede som Ædelgran. Ligeledes har Tømrer Jørgen Jørgensen forklaret, at Sækkene, da han mødte Køretøjet, paa ingen Maade gjorde Indtryk af at være fyldte med Mos, men snarere saa ud til at være fyldte med Brændsel, idet der stak Pinde ud fra dem.

Begge Tiltalte have benægtet at have skaaret Ædelgran i fornævnte Skov.

Med Hensyn til, om de Tiltalte den paagældende Dag overhovedet have været i bemeldte Skov, have deres Forklaringer været vaklende, idet Tiltalte Anders Andersen til den først optagne Politirapport benægtede dette for sit Vedkommende, men for Retten har erkendt maa-ske at have været der, medens Tiltalte Hans Peter Andersen til den nævnte Rapport forklarede, at han havde samlet Mos i den nævnte Skov, og at dette Mos udgjorde Indholdet af de Sække, som han den paagældende Dag havde staaende der, hvor Ædelgranen af Skovvæsenet fandtes afskaaren, hvorimod han senere har benægtet overhovedet at have været i Skoven den ommeldte Dag.

De Tiltaltes Forklaringer have ogsaa i andre Henseender været vaklende og delvis vist sig at være usandfærdige, og idet det uanset de Tiltaltes Benægtelser ved det Foranførte maa anses tilstrækkelig godtgjort, at de — af hvilke Hans Peter Andersen ved de ovennævnte tvende Domme af 1911 har været dømt for Skovtyverier — have gjort sig skyldige i det dem paasigtede Tyveri, ville de for dette Forhold være at anse efter Straffelovens § 235. Straffene, der ved Underrettsdommen ifølge denne Lovbestemmelse ere bestemte til simpelt Fængsel for Tiltalte Hans Peter Andersen i 14 Dage og for Tiltalte Anders Andersen i 10 Dage, findes at burde fastsættes til lige Fængsel for Førstnævnte i 1 Maaned og for Sidstnævnte i 14 Dage; men med denne Forandring i Straffetiden vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Erstatning af 6 Kr. — mod hvilken Ansættelse af det Stjaalnes Værdi de Tiltalte have erklæret intet at have at erindre — samt Aktionens Omkostninger, — være at stadfæste.

Nr. 451. Højesteretssagfører Hansen

mod

Peter Villiamsen Barreth (Def. Liebe),

der tiltales for Bedrageri.

Hasle m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 14 Juli 1913: Tiltalte, Statshusmand Peter Villiamsen Barreth af Ludvigsholm Mark, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Saa betaler Tiltalte derhos til Borgmesterfuldmægtig Forum i Aarhus en Erstatning, 374 Kr. 63 Øre, samt til det Offentlige alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Brandt, 20 Kr., og til Defensor, Sagfører N. Sørensen, 15 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 September 1913: Tiltalte Peter Villiamsen Barreth bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Villiamsen Barreth til Højesteretssagførerne Hansen og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hasle m. fl. Herreders Ekstraret indankede Sag er Peter Villiamsen Barreth, der er født den 12 December 1860, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Bedrageri.

Færdig fra Trykkeriet den 15 Januar 1914.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 48.

Fredag den 9 Januar.

Aftale ved 7-Tiden ledsagede hende ud i Skoven for at vise hende, hvor der fandtes særlig gode Hindbær. Efter at de begge havde plukket en Del Hindbær, hældte de, medens han sad paa Jorden, og hun sad paa Hug foran ham, Bærrene i en Kurv. Anna vilde nu begive sig hjem, men Arrestanten tog fat i hende og væltede hende om, hvorefter han trak hendes Kjole og Skørter op, opknappede sine Benklæder og lagde sig ovenpaa hende. Efter Annas Forklaring teede Arrestanten sig i det Hele som en rasende af Lidenskab, idet han under stærk Modstand fra hendes Side, og medens hun, der ikke var iført Benklæder, »flettede« sine Ben helt sammen for at forhindre ham i Samleje, rejste sig halvt op og ligefrem rev hendes Ben fra hinanden samt under hendes fortsatte Modstand holdt hendes Hænder nede. Under hans Behandling af hende undlod hun at skribe, fordi hun var bange for ham. Efter hvad hun videre har forklaret, tror hun nok, at hans Lem var inde i hendes Kønsele, idet hun følte Smertes og bagefter lagde Mærke til, at hun blødte. Derimod vil hun ikke have bemærket, at hun blev vaad af Sæden. Efter at han var færdig, holdt han hende fast og sagde, at hun ikke maatte gaa, før hun havde lovet ham ikke at omtale det Passerede i sit Hjem, hvad hun derefter lovede for at slippe fra ham. De fulgtes derpaa ad et Stykke Vej, og da han nu traf nogle Personer, med hvem han kom i Samtale, cyklede hun fra ham, men blev indhentet af ham, der dog kort efter atter skiltes fra hende. Arrestantens Forklaring gaar derimod ud paa, at han efter at have lagt sig ovenpaa Anna, der vedblev at sige, at han skulde lade være, og medens hun, støttende sig til Jorden med den ene Arm, skubbede til ham med den anden, stak sin Haand ind mellem hendes Ben, som han med Lethed og uden stærk Modstand fra hendes Side skilte ad, hvorefter han fuldbyrdede Samleje med hende, dog saaledes, at Sædafgangen, idet han i Tide trak sit Lem tilbage, fandt Sted udenfor hendes Kønsele. Efter at de derpaa havde rejst sig op, fulgtes de ad, og undervejs spurgte han hende, om hun var vred paa ham, hvad hun benægtede. Arrestanten, der har erkendt, dels at han ikke havde nogen Grund til at antage, at hun tidligere havde haft med Mandfolk at gøre, dels at hun ikke havde givet ham Anledning til at tro, at hun vilde tilstaa ham Samleje, har derhos forklaret, at han tog haardt paa hende, men dog ikke anvendte stærk Vold for at opnaa Samlejet med hende, der dog hele

Tiden gjorde Modstand og klagede over, at det gjorde ondt, uden dog at skribe. Arrestanten har hertil føjet, at han udelukkende opnaaede Samlejet ved at anvende Magt, og at Grunden til, at Samlejet gennemførtes, skyldtes den Omstændighed, at han var »saa meget stærkere end hende«.

Efter det Oplyste er det Sted i Skoven, hvor Samlejet fandt Sted, fjernet 100 m fra en gennem Skoven gaaende offentlig Vej og ca. 600 m fra Skovridergaarden.

Anna blev den 6 August d. A. undersøgt af vedkommende Distriktslæge, der i en under Sagen fremlagt Skrivelse af s. D. udtaler, at der fandtes ret betydelige Rester af Hymen, og bagtil i Indgangen til Moderskeden en ca. $\frac{1}{2}$ cm lang delvis lægt, ikke blødende Rift, der var øm for Berøring, men at der iøvrigt ikke fandtes noget Tegn til, at der var overgaaet hende nogen Vold, samt at det maatte antages, at hun var defloreret. Distriktslægen har derhos overfor Forhørsdommeren udtalt, at det ikke ved Undersøgelsen havde kunnet konstateres, hvornaar Defloreringen havde fundet Sted.

Anna Falk har under Sagen frafaldet Krav paa Erstatning.

Anna Falks Søster, Martha Christine Falk, der maa antages at være født den 22 December 1900, og som siden 1 Maj d. A. har tjent sammen med Arrestanten hos fornævnte Skovfoged Sørensen, har til en Rapport forklaret, at Arrestanten en Dag, da hun sad paa en Kasse i sin Husbonds Foderlo, tog hende om Hovedet og kyssede hende, at han en Aften, da hun efter at have redt hans Seng opholdt sig paa hans Kammer, hvor hun stod ved Vinduet og legede med et Søm, sagde til hende, at hun skulde lade Sømmet ligge, da han ellers vilde »smadderkyss« hende, og at han derefter trak hende hen til Sengekanten, hvor han sad, holdt hende mellem sine Ben og, medens han holdt hende omfavnet, kyssede hende 2 Gange. Arrestanten har forklaret, at han nok erindrer, at han en Dag har kysset Martha i Foderloen, men at han derimod ikke mindes det andet af hende omforklarede Optrin, som han dog ikke har villet benægte har fundet Sted, hvortil han, der paa Forespørgsel har erklæret, at han ikke ved, af hvilken Grund han har opført sig saaledes overfor hende, har føjet, at han flere Gange har kysset hende og ved disse Lejligheder holdt hende hen til sig.

Efter de Oplysninger, der ere tilvejebragte under et ifølge Overrettens Kendelse optaget Reassumtionsforhør, maa Anna Falk anses at være uberygtet.

Med Hensyn til det af Arrestanten overfor Martha Falk udviste Forhold, der vilde være at henføre under Straffelovens § 176, jfr. § 174, vil han allerede fordi der ikke foreligger nogen Begæring om Paatale, ikke kunne anses med Straf. Medens derhos det Foreliggende ikke giver tilstrækkelig Føje til at statuere, at det af Arrestanten overfor Anna Falk under deres Tjeneste paa Brødregaard udviste Forhold, under hvilket Arrestanten overensstemmende med den af Anna afgivne Forklaring maa antages ikke at have fuldyrdet Samleje med hende, er sket mod hendes Villie, hvorfor han ej heller forsaavidt vil kunne straffes, vil han derimod være at anse for sit den 28 Juli d. A. udviste Forhold, der ligeledes maa antages ikke at være resulteret i fuld-

byrdet Samleje, og under hvilket Anna efter sin og Arrestantens overensstemmende Forklaringer græd og isøvrigt vægrede sig mod Arrestantens Angreb, efter Straffelovens § 185 og for sit den 31 Juli d. A. udviste Forhold efter samme Lovs § 168, 1ste Led, med en Straf, der i Medfør af Straffelovens § 62, 3die Stk., findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Mandag den 12 Januar.

Nr. 470. Højesteretssagfører Asmussen

mod

Vilhelm Magnus Hansen (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 November 1913: Arrestanten Vilhelm Magnus Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Salomonsen og Meyer, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Vilhelm Magnus Hansen til Højesteretssagførerne Asmussen og I. Kondrup 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Vilhelm Magnus Hansen, der tiltales for Forsøg paa Tyveri, er født den 8 Oktober 1888 og anset: ved Vordingborg nordre Birks Ekstrarets Dom af 11 September 1907 efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 37, og efter § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde

i 8 Maaneder, ved nærværende Rets Dom af 21 November 1908 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., og efter dens § 238, jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 13, som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved Lunde-Skam Herreders Ekstrarets Dom af 27 September 1909 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., 247 og 230, 2det Stk., sammenholdt med Straffelovens §§ 241 og 238, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Skovby Herreds Ekstrarets Dom af 17 Oktober 1910 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., sammenholdt med §§ 238 og 241, kfr. i det Hele § 62, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 2 December 1911 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., som for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved Lunde-Skam Herreders Ekstrarets Dom af 14 November 1912 efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Stk., jfr. § 39, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvilken sidstnævnte Straf han havde afsonet den 23 Juli 1913.

Natten efter den 28 August 1913 ved 1 $\frac{1}{4}$ Tiden blev Arrestanten anholdt af Politibetjent Nr. 805, Jacobsen, som mistænkt for i tyvagtig Hensigt at have ituslaaet en mod Ny Adelgade vendende stor Rude i en Skomagerbutik paa Hjørnet af denne Gade og Kongens Nytorv. Arrestanten, som efter Politibetjent Jacobsens og det nedennævnte Vidne, Revisor Andersens edelige Forklaringer straks nægtede at have ituslaaet Ruden, afgav snart efter paa Politistationen følgende Forklaring.

Han havde været i Besøg hos sin Fader, Arbejdsmand Vilhelm Magnus Hansen, i Vingaardsstræde, havde derpaa været paa Beværtninger, sidst paa Hjørnet af Dronningens Tværgade og Borgergade — senere forklarede han, at han havde villet besøge nogle Kammerater i Borgergade, men ikke truffet dem, — hvorfor han, som boede paa et Hotel paa Vesterbrogade, hvor han var Tjenestekarl, ved 1-Tiden om Natten gik ad Ny Adelgade for at gaa hjem og se, hvorledes det stod til hos hans Forældre, idet Faderen efter Arrestantens Forklaring er slem til at mishandle Moderen, og der om Aftenen havde været Skænderi imellem dem. Ud for den omtalte Rude traf Arrestanten en Herre, som lod sit Vand, og da Arrestanten skældte ham ud derfor, skubbede han i Vrede Arrestanten over mod Ruden, som derved knustes. Medens Arrestanten gik, blev Herren staaende ved Ruden — senere forklarede Arrestanten, at Herren forsvandt, inden Arrestanten gik — Arrestanten saa ham efter Anholdelsen sammen med 3—4 Andre komme imod ham i Hovedvagtsgade, hvor Politibetjent Jacobsen opfordrede ham til at følge med paa Politistationen, hvad Herren vægrede sig ved, sigende, at en Kammerat ventede paa ham; da Betjenten viste sit Skilt, fulgte Herren dog med, men blev senere borte.

Der foreligger endvidere følgende Oplysninger:

Revisorerne Viggo Andersen og Otto Dehs ved edelig forklaret, at de ved den anførte Lejlighed paa Kongens Nytorv ved Rytterstatuen tog Afsked med hinanden, da de hørte Ruden gaa itu med et stærkt Brag. Andersen forklarer videre, at han nu saa Arrestanten, Andre var ikke tilstede ved Ruden, staa stille ved denne og efter et lille Stykke Tid gaa ned ad Hovedvagtsgade, først langsomt, senere forcerende sin Gang, derpaa saa Vidnet, som nu gik hen til Stedet,

Politibetjent Jacobsen ile ad Ny Adelgade om Hjørnet af Hovedvagtsgade og komme tilbage med Arrestanten, paa hvis Skulder saas nogle Glassplinter. Dehs forklarede, at han saa en Mand bevæge sig hurtigt fra Ruden om ad Hovedvagtsgade og er sikker paa, at der ikke var Andre end denne ene Mand paa Stedet.

Politibetjent Jacobsen har edelig forklaret, at han, der stod paa Hjørnet af Ny Adelgade og Grønnegade, hørte en Rude klirre og saa en Mand løbe om Hjørnet af Hovedvagtsgade og Kongens Nytorv, han er sikker paa, at der ikke var Andre ved Ruden eller i Ny Adelgade. Han paagreb derpaa i Hovedvagtsgade Arrestanten, paa hvis højre Skulder fandtes en Mængde fine Glassplinter.

Efter Revisor Andersens og Betjent Jacobsens overensstemmende Forklaringer var det Andersen, som vægrede sig ved at følge med, idet han angav, at en Kammerat (Dehs) ventede paa ham. Arrestanten benægter dog, at Andersen er den af ham omfinklede Person, men nogen svarende til det af Arrestanten opgivne Signalement paa denne er ikke set af Vidnerne. Politibetjent Jacobsen har videre edelig forklaret, at der ved Anholdelsen af en af de Tilstedeværende blev overgivet ham et Stykke Lærred som fundet ved Skomagerbutikken, og Politibetjent Nr. 772, Franklin, har edelig forklaret, at han kom til, efter at Ruden var splintret, og saa en Sæk ligge ved en af Butikkens Ruder. Arrestanten vedkender sig Lærredet, hvilket han forklarer at have brugt som Halstørklæde, men at have taget af og stukket i Lommen under sit Ophold hos sin Faders Logerende, Maskinarbejder Julius Christian Poulsen, om Aftenen.

Poulsen har dog edelig forklaret, at Arrestanten ikke i hans Værelse har aftaget noget Halstørklæde. Arrestantens Moder, Christine Petrea Knudsen, Hansens Hustru, har forklaret, at hun genkender det som et, hun har brugt til Servanteomhæng og senere har haft liggende i en Skuffe. Sækken nægter Arrestanten at have været i Besiddelse af, men hans Moder har forklaret, at hun genkender den som en, hun har haft liggende paa sit Pulterkammer, og Agent Christian Christensen har edelig forklaret, at han for flere Aar siden har skænket hende en Sæk lig denne, der er af Netvævning.

Arrestanten nægter, at den stammer fra hans Hjem. Det skal endnu bemærkes, at Værtshusholder Nødrup har forklaret, at han ogsaa Natten før den her omtalte Begivenhed saa en Sæk eller noget Sækketøj, som han ikke nærmere undersøgte, ligge paa Fortovet ved Butikken.

Den ituslaaede Rude var 2,52 m høj, 1,84 m bred og forfærdiget af 7 mm tykt Glas, anbragt i en Højde af 80 cm over Jorden.

I Vinduet indenfor den fandtes en Del Fodtøj m. m. Ved Siden af Vinduet brændte en Gaslygte, i Ny Adelgade var der temmelig mørkt.

Glarimestrene Axel Svendsen og Louis Preuthuhn, som den 29 August udtog Ruden, have forklaret, Førstnævnte, at Hullet, fra hvilket Revner strakte sig straaelformet ud, var af Størrelse omtrent som et Menneskehoved og sad omtrent 12 Tommer over Rudens Underkant, og 12 Tommer fra dens højre Yderkant, medens sidstnævnte Vidne

anslaar Hullets Diameter til 5 Tommer og ikke kan angive dets Plads nærmere, end at det var i Rudens højre Side. Begge forklare, at deres Indtryk er, at det hidrører fra et med Forsæt ført Slag, navnlig ogsaa fordi det sidder hen mod Rudens Kant, hvor Ruden er mere modstandsdygtig end i Midten, saaledes at der dels skal større Kraft til at ituslaa Ruden, end der kan antages at kunne udfoldes ved Uagtsomhed, og at dels Gerningsmanden, som Preuthuhn har tilføjet, ikke risikerer, at hele Ruden falder sammen.

Til Belysning af Troværdigheden af Arrestantens Anbringender kan endnu anføres, at Politibetjent Franklin edelig har forklaret, at han saa, at der ved Ruden ikke var Spor af Vandladning, ligesom Politibetjent Jacobsen forklarer, at han ikke har bemærket saadant, at der efter det Oplyste ikke den paagældende Aften havde været Ufred mellem Arrestantens Forældre, og at Faderen ikke mishandlede Moderen, samt at Arrestantens Forklaring om hans Færden om Aftenen ikke stemmer med den af hans Broder, Niels Aage Hansen, afgivne Forklaring, hvorefter Arrestanten ca. Kl. 12 $\frac{1}{2}$ skiltes fra Broderen ved Forældrenes Bolig i Vingaardsstræde og gik ad denne Gade i Retning af Vesterbro.

Endelig bemærkes, at det den 29 August 1913 blev anmeldt, at der i Tiden fra 28 Kl. 6 Eftermiddag til 29 August Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Formiddag i Nabobutikken i Hovedvagtsgade til den oftmeldte Skomagerbutik var forsøgt Indbrud, og at der i Døren fandtes skaaret med en Kniv eller Lignende udfor Laasen, dog ikke saa meget, at den kunde aabnes. Paa Nøgleskiltet fandtes Aftryk af Fingre, som efter Meddelelse fra Identifikationsbureauet ikke hidrørte fra Arrestanten og saa ud til at være gamle. Arrestanten, der ved Anholdelsen fandtes i Besiddelse af en Lommekniv, nægter at have noget at gøre med Skæringen i Døren. Hverken i denne Butik eller i Skomagerbutikken var noget sjaalet.

Naar nu henses til, at Arrestantens Forklaring om, at han, der efter det Oplyste var vel noget paavirket af Spiritus, men ikke egentlig beruset, blev skubbet ind i Ruden og derved frembragte Hullet, efter det Oplyste maa anses for usandfærdig, at det samme gælder om hans Forklaring om Anledningen til, at han befandt sig paa Stedet, at hans Forklaringer ogsaa paa andre Punkter have vist sig usandfærdige, at det maa anses som i alt Fald højst sandsynligt, at han har medført Sækken og usandfærdigt lagt Skjul paa sin Besiddelse af den, samt til, at han, hvis Fortid betegner ham som meget tyvagtig, under den 27/9 1909, den 17/10 1910 og den 14/11 1912 paadømte Sager er overbevist om at have begaaet Tyveri i forskellige Lokaler efter at have ituslaaet eller udtaget Ruder i disse, sidste Gang i en Urmagerbutik under Omstændigheder, som meget ligne de under denne Sag oplyste, findes det tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten, som efter sin egen Forklaring fra tidligere Tid var godt kendt i Huset, i tyvagtig Hensigt har slaaet Hul i Ruden i Skomagerforretningen.

Derimod findes det ikke bevist, at hans Hensigt har været at begaa Tyveriet indbrudsvis, ej heller findes det bevist, at Arrestanten har Andel i Tyveriforsøg i Nabobutikken.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, jfr. § 46, for Forsøg paa 6te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 54. Gaardejer Jens Olsen Christensen (Selv)

mod

Etatsraadinde M. Haurowitz samt Sagfører Neertoft i Egen-
skab af Kurator i Appellantens Konkursbo (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Lovligheden af et Konkursdekret.

Kronborg vestre Birks Skifterets Konkursdekret af
15 August 1912.

Højesterets Dom.

Den 10 August 1912 indgav Indstævnte, Etatsraadinde Haurowitz, til Kronborg vestre Birks Skifteret Begæring om, at Appellanten Gaardejer Jens Olsen Christensens Bo maatte blive taget under Konkursbehandling. I Begæringen anførtes bl. a., at Appellanten ved en af den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret den 8 Juli s. A. afsagt Dom var bleven tilpligtet at betale Fru Haurowitz 33,500 Kroner med Renter, men derpaa havde indanket denne Dom for Højesteret. Uanset Appellantens Protest blev Begæringen tagen til Følge ved Skifterettens Kendelse af 15 August s. A. Dette Konkursdekret har Appellanten indanket for Højesteret, hvor han har paastaaet det ophævet. Til Støtte herfor har han alene anført, at om det end, efter at Højesteret den 16 Oktober 1913 har stadfæstet bemeldte Overrettsdom, er endelig afgjort, at Fru Haurowitz har den hende ved Overrettsdommen tilkendte Fordring paa ham, var dette paa det Tidspunkt, da den indankede Skiftetekendelse blev afsagt, dog saa omtvisteligt, at Skifteretten burde have nægtet at afsige Konkursdekretet.

Da det imidlertid maa billiges, at Skifteretten ved de den forelagte Oplysninger om Fordringen fandt denne tilstrækkelig godtgjort til, at Konkursbegæringen uanset Overrettsdommens Indankning for Højesteret maatte blive at tage til Følge, og da tilmed Fordringens Eksistens nu er endelig fastslaaet ved Højesterets ovennævnte Dom, vil Kendelsen være at stadfæste.

I Mulkt for unødigt Trætte vil Appellanten have at betale 100 Kroner til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Den indankede Skifteretskendelse bør ved Magt at stande. Til Justitskassen bør Appellanten, Gaard-

ejer Jens Olsen Christensen, for unødigt Trætte bøde 100 Kroner. Saa betaler Appellanten og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Kendelse er saalydende: Da den Fordring, i Henhold til hvilken Konkursen begæres, er konstateret ved en af Overretten stadfæstet Underrettsdom, og der, efter hvad der foreligger for Skifteretten om Fordringens Begrundelse, ikke kan tages Hensyn til, at Overrettsdommen er indanket for Højesteret, samt da Rekvirenten fremlagte Arrestforretninger, idet Rekvirentens ubeviste Hensyn til, at flere af hans Kreditorer ere villige til at nedsætte deres Fordringer, maa anses for uden Betydning, ligesom der heller ikke kan tages Hensyn til hans ikke nærmere begrundede Indsigelser mod de under Arrestforretningen paa Ejendelenes ansatte Værdier,

eragtes:

Gaardejer af Kagerup Jens Olsen Christensens Bo vil være at tage under Konkursbehandling.

Nr. 461. Højesteretssagfører Bagger
mod
Richard Julius Lind (Def. Dietrichson),
der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 November 1913: Arrestanten Richard Julius Lind bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Ar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Amdrup og Sally, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Richard Julius Lind til Højesteretssagførerne Bagger og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Richard Julius Lind, der tiltales for Tyveri, er født den 8 Februar 1889 og tidligere ved Dom anset: ved nærværende Rets Dom af 22 Maj 1906 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., begge §§ tildels jfr. § 46, og samtlige §§ sammenholdt med §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved samme Rets Dom af 11 Juni 1907 efter Straffelovens §§ 228, 229, 4de Stk., og 238 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar (ved kgl. Resolution af 21 Juni 1907 formildet til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage), ved samme Rets Dom af 30 Juni 1908 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., § 230, 2det Stk., jfr. tildels § 46, § 268, jfr. § 271, disse sidste §§ jfr. § 54, med 3 Aars Forbedringshusarbejde og ved samme Rets Dom af 13 December 1910 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 19 August d. A. om Morgenen ved 5-Tiden blev Arrestanten anholdt paa Foranledning af Husejer Henrik Lausen, Fælledvej 17. Lausen har under Ed forklaret, at han, der bor i nævnte Ejendom paa 1ste Sal ovenover den af Pantelaaner Hansens Enke, Louise Olsen, i Stueetagen drevne Pantelaanerforretning, den nævnte Morgen hørte nogle Bump i Ejendommens Forgaard, og at Nogen sprang ned fra en over Gennemgangen til Gaden og under et Vindue til Laanekontorets Opbevaringsrum anbragt Skærm; han saa derefter ud af sit aabne Vindue og bemærkede, at Vinduet til Opbevaringsrummet stod aabent, og at der i Gaarden lidt fremme foran Skærmen laa en Del Fodtøj, ved hvilket Arrestanten stod og samlede op af det. Lausen spurgte Arrestanten, hvad det var for noget, hvortil han svarede, at der var kastet noget Fodtøj ned, og at han vilde tage noget af det, men i det samme smed han fra sig, hvad han havde, og løb gennem Gennemgangen ud paa Gaden, hvorefter Lausen gennem sit Vindue til Gaden gjorde Anskrig.

Arrestanten blev derefter forfulgt og anholdt paa Pissoiret i en nærliggende Gaard.

Ellen Aarestrup, Jensens Enke, der bor paa 1ste Sal i Mellembygningen, har under Ed forklaret, at hun, der blev kaldt til Vinduet ved at høre nogle Bump i Gaarden, saa en Person, som hun dog ikke mener er Arrestanten, løbe ud af Gennemgangen, og hørte, at der blev sagt: »Ind i den anden Gaard«. Det i Gaarden liggende Fodtøj bestod af 11 Par, deraf et i Æske, og et Par Dage senere blev i et Rum under Køkkentrappen i Ejendommens Bagbygning fundet 10 Par Fodtøj, deraf et i Æske, en Støvleæske uden Laag og et Par gamle defekte og vaade Herrestøvler; Fodtøjet eller Æskerne, fraset de sidst nævnte Støvler, var alt forsynet med Pantelaanermærke.

Efter det Oplyste maa Tyven have staaet paa den ovennævnte Skærm og taget Fodtøjet ud gennem det aabnede nederste Vindue, for hvilket der er anbragt Jernstænger, og som han maa have aabnet gennem det øverste aabentstaaende Vindue.

Pantelaanerske Hansen har edelig forklaret, at alt Fodtøjet med Æsker — fraset de gamle Herrestøvler — er hende frastjaalet

den nævnte Nat fra Opbevaringsrummet, hvor det laa paa Hylder ved Vinduet.

Bestjaalne savnede foruden det forefundne Fodtøj endnu et Par Støvler, der havde været i den forefundne tomme Æske, og Arrestanten fandtes ved sin Anholdelse iført et Par temmelig nye Støvler, hvis Fabrikmærke svarede til det paa den tomme Æske anbragte.

Indehaveren af Laanesedlen, svarende til det paa denne Æske anbragte Pantenummer, Portør Knud Jensen, har med Bestemthed i de Støvler, Arrestanten var iført, genkendt et Par, som han den 4 Juli dette Aar har pantsat hos Bestjaalne, og Skomager Jacob Moesgaard har edelig bekræftet, at han i Marts dette Aar har solgt til Portør Jensen et Par Støvler ganske svarende til dem, Arrestanten var iført.

Arrestanten har benægtet at have stjaalet eller været meddelagtig i Tyveriet af det ommeldte Fodtøj; han har forklaret, at han den paagældende Morgen efter at have været ude at svire, gik gennem den uafaaede Gennemgang ind i nævnte Ejendom, hvor han tidligere har boet, for at lade sit Vand. Da han var ved at forlade Gaarden, blev der kastet noget Fodtøj ned i Hovedet paa ham, uden at han ved, hvorfra det kom; han stod og saa paa det, da han blev anraabt fra 1ste Sal, men da han nu kom i Tanker om, at det mulig kunde være stjaalet, løb han sin Vej for ikke at blive mistænkt. Støvlerne, han ved Anholdelsen var iført, vil han efter sin Forklaring have købt den foregaaende Aften af en ham ubekendt Sømand i Nyhavn for 10 Kroner, som han vil have opsparet af Arbejdsfortjeneste, hvorhos han tillige gav sine egne gamle Støvler i Bytte.

Efter at Arrestantens Logivært, Arbejdsmand Wilhelm Reidl, i de gamle Herrestøvler, der fandtes sammen med en Del af det stjaalne Fodtøj i Ejendommens Bagbygning, med Bestemthed har genkendt et Arrestanten tilhørende Par Støvler, som han stadig har set ham børste, har Arrestanten erklæret, at han ikke tør bestride, at de forefundne Støvler ere hans gamle Støvler, men han vil ikke kunne genkende dem; han har fastholdt, at han — som foran anført — har givet sine gamle Støvler i Bytte for dem, han var iført.

Efter det Anførte og i Betragtning af Arrestantens Fortid findes der at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til at anse Arrestanten som skyldig i eller Medgerningsmand til Tyveriet — saaledes som dette efter det Foranstaaende maa antages udført — af alt det fornævnte fra Pantelaanerforretningen fjernede Fodtøj, der er vurderet til ialt 180 Kroner, og Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Tirsdag den 13 Januar.

Nr. 406. Højesteretssagfører Liebe
mod

Niels Peter Hestkjær, kaldet Heskier (Def. Lunn),
der tiltales for Overtrædelse af Medicinallovgivningen.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 11 December 1912: Tiltalte, Professor Niels Peter Hestkjær (kaldet Heskier), bør til Frederiksberg Kommunes Kasse betale en Bøde paa 200 Kr. samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 August 1913: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører Oskar Johansen betaler Tiltalte Niels Peter Hestkjær (kaldet Heskier) 25 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under Hensyn til, at »Sæber« og særlig ogsaa »Medicinsk Sæbe« ifølge Justitsministeriets Bekendtgørelse af 10 Oktober 1905 Litra B var overladt til den almindelige Detailhandel, vil der ikke kunne paalægges Tiltalte noget Ansvar for Salget af den i den indankede Dom omhandlede »Petos Frotter Soap«. Iøvrigt maa det, forsaavidt Sagen foreligger Højesteret til Paa-kendelse, i Henhold til de under denne Del af Sagen anførte Grunde billiges, at Tiltalte er anset efter Forordning 4 December 1672 § 30, og idet det maa have sit Forblivende ved den i Dommen bestemte Straf, vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Niels Peter Hestkjær (kaldet Heskier), til Højesteretssagførerne Liebe og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Frederiksberg Birks Politiret paa Justitiens Vegne hertil indankede Sag tiltales Niels Peter Hestkjær (kaldet Heskier) for Overtrædelse af Medicinallovgivningen.

Tiltalte er født den 3 September 1843 og er — bortset fra, at han den 19 Maj 1911 for Handling af bl. a. Sybille-Elixir (Sybilles Livsvækker) inden Frederiksberg Birks Politret har vedtaget en Frederiksberg Kommunes Kasse tilfaldende Bøde — stor 200 Kr. — ikke funden forhen tiltalt eller straffet.

Af Sagens Oplysninger fremgaar Følgende:

Aktieselskabet »Frederiksberg chemiske Fabrikker, Syndicat Elixir Sybille«, hvis Bestyrelse ifølge Anmeldelse til Handelsregistret af 8 Marts 1910 bestaar af Professor Niels Peter Heskier som administrerende Direktør, fabrikker og forhandler en detail følgende Produkter:

- 1) »Elixir Sybille« (ogsaa benævnt »Sybille Elixir« og »Sybilles Livsvækker«), der ifølge Analyse blandt Andet bestaar af 32,45 pCt. Alkohol, 2,43 pCt. Ekstrakt og 0,10 pCt. Askebestanddele, og af Selskabet selv karakteriseres som »et med Alkohol fremstillet Udtræk af Rhabarbekstrakt, Pebermynteblade, Alkanarod, Zedoarod, Valnøddeblade, Gentianrod, Pericum og Sukker.«
- 2) »Petos Frottér Soap«, der i Analysen karakteriseres som Natronsæbe, bestaaende af 72,4 pCt. vandfri Fedtsyre, 7,5 pCt. Glycerin og forskellige andre Stoffer i mindre Kvantum og som sælges i Stykker af samme Størrelse som almindelig i Handelen gaaende Toiletsæbe.
- 3) »Pastilles Nadar«, der i Analysen bestemmes som indeholdende 97,6 pCt. Rørsukker, 0,1 pCt. Askebestanddele, 0,2 pCt. Vand og 2,1 pCt. Bindemiddel, Farvestof m. m., og som fremstilles i smaa, ottekantede Skiver.

I Bladene »Viborg Stifts Folkeblad« for 25 Marts, 25 April, 23 Maj og 24 Juni 1912 — »Maribo Amtstidende« for 5 Juni, 4 Juli og 1 August 1912 samt »Næstved Tidende« for 5 Juli 1912 har bemeldte Aktieselskab ladet indrykke 3 forskellige Bekendtgørelser, alle indeholdende en Række med Ordene »N N skriver« indledede Udtalelser fra navngivne Personer, der paa forskellig Maade prise de gavnlige Virkninger, Eliksiren og i nogle faa Tilfælde de andre 2 Produkter have haft for dem eller dem nærstaaende Personer.

Saaledes erklæres Elixiren at have været virksom i en stor Mængde bestemt betegnede Sygdomme (Mavekatarrh, Nervegigt, Krampe o. fl.) samt overfor forskellige andre legemlige Tilstande, uden at disse karakteriseres med nogen egentlig Sygdoms Navn, f. Eks. »mere død end levende«, »en kritisk Periode« m. m.

Petos Frotter Soap siges paa samme Maade at have helbredet for »Gigt, Lamhed i Arme og Hænder, hævede og hudløse Fødder og Tandpine« samt i Forening med Eliksiren for Nervegigt, Eksem, Huller og Saar paa Benene.

Pastillerne endelig erklæres i en Anbefaling at have helbredet »Forkølelse« og prises forøvrigt som lindrende Forkølelse, Hæshed og Hoste.

Alle 3 Bekendtgørelser angive derhos de Handlende, hos hvem Produkterne kunne faas.

Hvad nu først angaar »Pastilles Nadar« findes der efter de til

vejebragte Analyser ikke i dem noget Stof, der efter Lovgivningen er unddraget den almindelige Detailhandel, og da de ej heller ved de ovenfor nævnte Bekendtgørelser kunne siges at være falbudte som Lægemedel mod virkelig Sygdom, vil Tiltalte forsaavidt være at frifinde.

Hvad »Petos Frottér Soap« angaar maa den vel i og for sig blot karakteriseres som en Sæbe, men da der intet skønnes til Hinder for, at en Sæbe efter Omstændighederne maa betegnes som Lægemedel — jfr. Udtrykket: »medicinske Sæber«, hvormed den af Tiltalte er betegnet, og da den valgte Form for Anbefaling m. m. maa sættes ganske i Klasse med direkte Lovprisninger fra Selskabets eller Tiltaltes Side, samt da Produktet maa siges i alt Fald at være falbudt som Helbredelsesmiddel mod Gigt og Lamheder i Arme og Hænder, findes Produktet at maatte henregnes til de i Frdn. 4 December 1672 § 30 omhandlede Apotekerverer.

Hvad endelig Elixiren angaar er det ej heller oplyst, at den indeholder noget fra den almindelige Detailhandel undtaget Stof; men hvad enten den rettest maatte være at henhøre under de i den i Justitsministeriets Bekendtgørelse af 10 Oktober 1905 indeholdte Fortegnelse A omhandlede »Arcana medicata« eller blot er at anse som: Spirituøst Udtræk af Urter etc. — jfr. samme Bekendtgørelse under B — maa den som paa utvetydig Maade anbefalet qva Lægemedel mod bl. a. de ovenfor nævnte bestemte Sygdomme henregnes til de i Frdn. 4 December 1672 § 30 omhandlede Apotekerverer.

Herefter, og da det maa være uden Betydning, at Produkterne — efter Tiltaltes Forklaring — ikke forhandles af Selskabet direkte til Publikum, men afsættes — en detail — til Mellemlforhandlere, vil Tiltalte, der ikke har Adkomst som Apoteker, være at anse — forsaavidt angaar Petos Frottér Soap og Sybille Elixiren — efter Frdn. 4 December 1672 § 30 med en Frederiksberg Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr., og da Politiretsdommen, der har frifundet Tiltalte forsaavidt angaar »Pastilles Nadar« og »Petos Frottér Soap«, men dømt ham forsaavidt angaar Elixiren, har samme Resultat, og dens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, vil nævnte Dom kunne stadfæstes.

Nr. 447. Højesteretssagfører Harboe

mod

Alfred Marius Olsen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 185.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 18 August 1913: Tiltalte Alfred Marius Olsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, herunder

Salær til Aktor, Sagfører Mandal Bertelsen, 20 Kr. og Defensor, Sagfører Ole Jensen, 18 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Oktober 1913: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hvass og A. Damm, betaler Tiltalte Alfred Marius Olsen 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter de i Dommen nævnte Straffebestemmelser. Men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Straffens Fuldbyrkelse vil kunne udsættes under de i den midlertidige Lov af 1 April 1911 foreskrevne Betingelser.

Thi kendes for Ret:

Alfred Marius Olsen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, dog at Fuldbyrkelsen af Straffen udsættes, og at Straffen efter 5 Aars Forløb fra denne Højesteretsdoms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1911 fastsatte Betingelser overholdes. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Harboe og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Alfred Marius Olsen, der er født den 20 Juni 1883 og forhen ustraffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 185.

Efter Tiltaltes for Underretten afgivne Tilstaaelse og det isøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 24 Juli 1913 om Eftermiddagen ved 5—6-Tiden gik Tiltalte straks efter at have været paa W.-C. i den af ham beboede Lejlighed i Ejendommen Langelandsvej Nr. 17 ud paa Køkkentrappen for at lave sit Fodtøj i Stand.

Straks efter, at han havde sat sig, kom pensioneret Politibetjent Andersen-Jyderups to Døtre, Ellen og Viola, henholdsvis ca. 5 $\frac{1}{3}$ og 7 $\frac{1}{2}$ Aar gamle, af sig selv hen til ham, hvem der nu paakom en pludselig Trang til at fremvise sit Lem for dem. Idet han nu blottede dette, sagde han til Pigebørnene, om de vilde se hans »Tissemand«, og at den ikke gjorde noget.

Denne Tilstaaelse har imidlertid Tiltalte gennem sin Defensor her for Retten tilbagetaget og derefter under et paa nærværende Rets Foranledning optaget Reassumtionsforhør afgivet en Forklaring, der gaar ud paa Følgende:

Da han som fornævnt kom ud fra W.-C., havde han glemt at knappe sine Benklæder foran, saaledes at det blottede Læg hang udenfor, hvad han først blev opmærksom paa, da den ene af de 2 Smaapiger sagde til ham: »Se, saadan en har Fader ogsaa«, hvortil han bemærkede noget som: »Fy, saadan noget maa I ikke sige«.

Tiltalte rejste sig derefter og gik, medens Børnene fulgte ham op paa Loftet for at hente Noget.

Da han kom ned derfra, arbejdede han videre paa Fodtøjet, idet Børnene vedblivende løb og legede paa Trappen, lige indtil han og hans Kæreste, der var kommen til, gik ind i hans Lejlighed.

Tiltalte, der efter denne sin sidste Forklaring ikke noget Øjeblik har haft til Hensigt at fremvise Lemmet for Børnene, har imidlertid paa Forehold af, at han har erkendt saadant saavel overfor vedkommende Politibetjent, der optog Rapport over ham, som under Forhøret, kun udtalt, at om dette kan han ikke erklære sig bestemt, og at han ikke ved noget derom, idet han ved disse Lejligheder dels vil have handlet i Befippelse, dels misforstaaet Sagen.

Til denne Tiltaltes Tilbagekaldelse, der er ganske ubestyrket, bortset fra, hvad der ikke kan tillægges særlig Vægt, at Tiltaltes Forlovede og en Søster til ham henholdsvis ved $6\frac{1}{2}$ - og ved $6\frac{3}{4}$ —7-Tiden vil have set Tiltalte sidde paa Trappen, medens Børnene legede ved Siden af, og hvis Rigtighed, forsaavidt angaar de ovenfor refererede Ytringer mellem ham og Børnene, er benægtet af disse, ligesom der foreligger samstemmende Vidnesbyrd fra de Mænd, der have afhørt Tiltalte, om, at han ikke gjorde Indtryk af at være befippet eller uklar, vil der imidlertid ikke overfor den af Tiltalte afgivne Tilstaaelse kunne tages noget Hensyn.

Denne vil herefter være at lægge til Grund for Paadømmelsen, idet Tiltalte ikke imod sin Benægtelse kan anses overbevist om, som af Børnene omforklaret, at have grebet fat i Ellen og sagt til hende, at hun skulde tage fat i hans »Tissemand« og kysse den.

Børnenes Fader har udtalt, at de sikkert ikke have haft nogen Forestilling om, at Tiltalte vilde vise egentlig Usædelighed overfor dem, samt at de sikkert ikke have taget nogen aandelig Skade af det Passerede.

For det af ham saaledes udviste Forhold er Tiltalte, der efter de foreliggende Oplysninger ikke kan antages at have nogen Tilbøjelighed til at blotte sig overfor Børn eller Andre, og som selv har betegnet sit Kønsliv som normalt og erklæret, at Børn ikke øve nogen kønslig Tiltrækning paa ham, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 185 med en Straf, der i Medfør af nævnte Straffebestemmelse, sammenholdt med § 13 i Lov Nr. 63 af 1 April 1911, findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Da endelig Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, tiltrædes, vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Onsdag den 14 Januar.

Nr. 301. Handelsfirmaet **Brødrene Jansen** (Harboe)

mod

Repræsentant **C. Wilhelm Nielsen** (Henriques efter Ordre),
betræffende Spørgsmaalet, om en Anstand til Vidneførsel burde bevilges.

Sø- og Handelsrettens Dom af 19 Juni 1913: Den af de Indstævnte begærte Anstand vil ikke kunne gives. De Indstævnte, Handelsfirmaet Brødrene Jansen, bør til Citanten, Repræsentant C. Wilhelm Nielsen, betale de paastævnte 600 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra 6 Maj 1913, til Betaling sker og Sagens Omkostninger med 75 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret drejer Tvisten mellem Parterne sig alene, om den af Appellanten fordrede, i den indankede Dom ommeldte Anstand til Vidneførsel mod Indstævntes Protest kan bevilges ham. Da dette Spørgsmaal af de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde, der i det Væsentlige kunne tiltrædes, findes at burde besvares benægtende, vil Dommen efter Indstævntes Paa-stand i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten, Handelsfirmaet Brødrene Jansen, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævnte, Repræsentant C. Wilhelm Nielsen, havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Henriques 120 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 29 Januar 1914.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 47.

Onsdag den 7 Januar.

1. Ifølge Sagens Oplysninger købte Tiltalte paa en den 4 Marts 1911 i Aarhus afholdt Auktion tvende Heste for en Købesum af 650 Kr. med Tillæg af Inkassationsaalær, 81 Kr. 25 Øre, eller ialt 731 Kr. 25 Øre, der inden 1 Oktober s. A. skulde betales til Inkassator, Borgmesterfuldmægtig Forum i Aarhus. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han, uagtet han var bekendt med, at Ejendomsretten over det Købte ifølge Post 5 i de for Auktionen gældende Konditioner ikke gik over til Køberen, forinden Købesummen var fuldt betalt, en Maanedes Tid efter Auktionen afhændede begge Hestene uden at betale Inkassator Auktionskøbesummen. Tiltalte har med Hensyn hertil nærmere forklaret, at han solgte Hestene, fordi de var ondskabsfulde, og at han gik ud fra, at han til Forfaldstid kunde berigtige sin Skyld for Hestene ved Salg af Grise, men at han, da han havde Uheld med Grisesørne, blev ude af Stand hertil, saa at han i Februar Maaned d. A., da der til Politiet blev indgivet Anmeldelse om hans nævnte Forhold, ved forskellige Afdrag alene havde afbetalt ialt 320 Kr.

2. Den 14 April d. A. blev der efter Begæring af Borgmesterfuldmægtig Forum paa vedkommende Fogedkontor afholdt en Udlægsforretning hos Tiltalte for dennes Restskyld for de ovennævnte Heste, under hvilken Forretning der efter Tiltaltes Anvisning blev foretaget Udlæg dels i en Tiltalte tilhørende Ejendom paa Framlev Mark, dels i 10 paa Ejendommen værende Pattegrise, hvorhos der under en den 9 Maj næsteftter afholdt Kontinuationsforretning, under hvilken Skylden med Tillæg af paaløbne Renter og Omkostninger opgjordes til 569 Kr. 63 Øre, yderligere blev foretaget Udlæg i forskellige andre Løsøregenstande, derunder 11 Grise. Under Kontinuationsforretningen erklærede Tiltalte sig til Protokollen villig til den følgende Dag at føre de under Hovedforretningen udlagte 10 Grise samt en af de 11 Grise til Aarhus og aflevere dem til Rekvirenten til Salg underhaanden. Tiltalte undlod imidlertid dette, hvorimod han, der nogle Dage forud havde solgt nysnævnte Grise til Handelsmand Valdemar Hansen i Framlev, ifølge sin med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse den 10 Maj d. A. udleverede en Del af Grisene — som det maa antages syv — til Hansen og i Betaling for dem modtog 119 Kr., uden at han betalte Beløbet til Rekvirenten af Udlægsforretningen. Denne er-

holdt imidlertid ved en anstillet Undersøgelse Oplysning om den stedfundne Udlevering af Grisene til Hansen, hvorefter han henvendte sig til Tiltalte og formaaede denne til at udbetale 100 Kr. af Beløbet, ligesom han ved Henvendelse til Hansen modtog Købesummen for de 4 Grise, der endnu ikke var leverede, med 95 Kr.

Endvidere maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han i Løbet af Maj Maaned d. A. har solgt de tilbageværende 10 Grise, i hvilke der under Kontinuationsforretningen var foretaget Udlæg, idet han anvendte Købesummen, der efter Tiltaltes Forklaring vistnok androg 180 Kr., til Betaling af en tidligere købt Griseso og til Indkøb af Foder til sine Kreaturer.

3. Tiltalte har dernæst erkendt, at han under Udlægsforretningen den 14 April d. A. som Genstand for Udlæg alene opgav 10 Grise, endskønt han var i Besiddelse af 11 Grise, idet det var hans Agt at beholde en af Grisene som Tillægsdyr.

Borgmesterfuldmægtig Forum har under Sagen paastaet sig hos Tiltalte tilkendt en Erstatning af 374 Kr. 63 Øre, og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte har fremsat Indsigelse, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

Medens nu Tiltalte ikke ved sit under Nr. 3 nævnte Forhold ses at have paadraget sig noget Strafansvar, idet den under Sagen fremlagte Udskrift af Fogedprotokollen intet indeholder om, at Tiltalte har erklæret ikke at eje mere end det registrerede til Fyldestgørelse af Fordringen, vil han for sit øvrige i foranførte Henseender udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 257 og § 253, sammenholdt med midlertidig Straffelovs § 13, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Medens derhos den nedlagte Erstatningspaastand efter det Foreliggende ikke findes egnet til at tages under Paakendelse her ved Retten, vil Tiltalte have at udrede Aktionens Omkostninger — — —.

Torsdag den 8 Januar.

Nr. 423.

Advokat Halkier

mod

Bagermester Claus Clausen (Def. Henriques),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Arbejde i Bagerivirksomheder og Konditorier af 8 Juni 1912 § 7, 3die Stykke, jfr. Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 26 Februar 1913.

Vejle Købstads Politirets Dom af 16 April 1913: Tiltalte, Bagermester C. Clausen af Vejle, bør til Vejle Købstads Hjælpekasse bøde 30 Kr. og betale denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkomes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Juli 1913: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkomes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

De i den indankede Dom nævnte Bekendtgørelser af 7 Maj 1912 og 26 Februar 1913 ere ifølge Sagens Oplysninger udstedte, uden at der forelaa noget Andragende eller andet Samtykke i saa Henseende fra den af ca. 30 Medlemmer bestaaende Vejle Bagerforening. Det ifølge Lov Nr. 171 af 6 April 1906 § 6, 2det Stk., og Lov Nr. 155 af 8 Juni 1912 § 7, 3die Stk., nødvendige Samtykke fra de faglige Organisationer af Arbejdsgivere i vedkommende Kommuner findes derfor ikke at have foreligget for Vejle Kommunes Vedkommende, og der mangler herefter Hjemmel for at betragte det af Tiltalte udviste, i Dommen beskrevne Forhold som lovstridigt. Som Følge heraf bliver Tiltalte at frifinde for det Offentliges Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Bagermester Claus Clausen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Henriques 50 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vejle Købstads Politiret indankede Sag tiltales Bagermester Claus Clausen, der efter sin Forklaring er født den 13 Maj 1868, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Lov om Arbejde i Bagerivirksomheder og Konditorier af 8 Juni 1912 § 7, 3die Stk., jfr. Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 26 Februar 1913.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han i Tiden fra

nævnte Bekendtgørelses Ikrafttrædelsesdag, den 26 Februar 1913, indtil der den 4 April s. A. af vedkommende Fabriksinspektør foretoges Eftersyn af det af Tiltalte i Vejle Købstad drevne Bageri, har undladt at tildele de i dette beskæftigede Arbejdere, nemlig 1 Svend og 2 Lærlinge, en samlet ugentlig Fritid af mindst 24 Timer.

Tiltalte har forklaret, at han med bemeldte Arbejdere har truffet Aftale om en samlet ugentlig Fritid af mindst 16 Timer hver Søndag, og han, der ikke er Medlem af nogen Organisation, hvilket ogsaa gælder hans Arbejdere, formener herefter ikke at have været pligtig at tildele disse yderligere Frihed, i hvilken Henseende han har gjort gældende, at Ministeriet, da der ikke i Henhold til Loven af 8 Juni 1912 fra de i Kommunen værende faglige Organisationer er indgivet noget Andragende om Indførelse af en samlet ugentlig Arbejdsfrihed paa mindst 24 Timer, har manglet fornøden Hjemmel til Udfærdigelsen af Bekendtgørelsen af 26 Februar d. A., i hvilken det bl. a. bestemmes, at samme Ministeriums Bekendtgørelse af 7 Maj 1912, hvorefter der hver Uge skal tiltaas de i Bagerierne i forskellige Kommuner, derunder Vejle Købstad, beskæftigede Arbejdere en samlet Arbejdsfrihed af mindst 24 Timer, vedbliver at være gældende, efter at nysnævnte Lov er traadt i Kraft.

Nysnævnte Bekendtgørelse af 7 Maj 1912, der maa antages udfærdiget i Henhold til et Andragende fra en Bagermestre i Vejle omfattende faglig Organisation, vil imidlertid ikke kunne anses at være i Strid med de i Loven af 1912 indeholdte Bestemmelser, og idet den derfor i Medfør af Lovens § 21 vedblivende maa have været gældende, efter at Loven den 24 December f. A. traadte i Kraft, samt idet Bekendtgørelsen af 26 Februar 1913 alene indeholder en Gen-tagelse af Bestemmelserne i førstnævnte Bekendtgørelse, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til den i Strid hermed værende Ordning, som maatte være truffen mellem Tiltalte og hans Arbejdere. Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Politiretsdommen for det af ham udviste Forhold er anset efter bemeldte Lovs § 16, jfr. dens § 7, 3die Stk., og Bekendtgørelsen af 26 Februar 1913 med en Bøde, der i Medfør af samme Lovs § 19 rettelig er tillagt Købstadens Hjelpekasse, og som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 30 Kroner, og bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 460.

Højesteretssagfører Henriques

mod

Jens Johansen (Def. Halkier),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt Politiuorden.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 9 Juni 1913: Tiltalte Jens Johansen bør erlægge en Frederiksberg Birks Politikasse til-

faldende Bøde, stor 50 Kroner, samt udrede denne Sags Omkostninger. derunder Salær til Aktor, Sagfører Hilbert, 20 Kroner At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 August 1913: Tiltalte Jens Johansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i en Maaned og til Frederiksberg Birks Politikasse bøde 50 Kr. I Erstatning til Vognstyrer Georg Alfred Osvald Duelund betaler Tiltalte 300 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Betaling for de ovennævnte Lægeerklæringer og det ved Underrettsdommen bestemte Salær, samt i Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører V. S. Salomonsen, 30 Kr. Den idømte Bøde og den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Johansen til Højesteretssagfører Henriques og Advokat Halkier 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil saavel paa Justitiens Vegne som efter Tiltaltes Begæring indankede Sag tiltales Konduktør ved de københavnske Sporveje Jens Johansen for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt Polituorden.

Tiltalte, der er født den 24 Juli 1880, har været tiltalt for Vold og Overtrædelse af Politivedtægt, men blev ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 28 December 1911 frifunden; iøvrigt er han ikke funden forhen tiltalt eller straffet.

1. Forsaavidt angaar Tiltalen for Polituorden maa det ved Sagens Oplysninger, derunder 16 Vidners edelig bekræftede Forklaringer, mod Tiltaltes Benægtelse anses godtgjort, at han mange Gange i Tiden fra Ophøret af den sidste Sporvejsstribe paa Frederiksberg til Tidspunktet for Forundersøgelsen i nærværende Sag har paa offentlig Gade paa Frederiksberg forulempet Funktionærer ved det nævnte Selskab ved, naar han passerede dem, at harke og spytte efter dem, vrænge Ansigt og pege Fingre ad dem, i nogle Tilfælde tillige ved at udskælde dem for »Skruibrækkere« og i enkelte Tilfælde endog ved at spytte paa dem.

For dette Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig an-

set efter Lov om Politiets Ordning udenfor København af 4 Februar 1871 § 6 for Overtrædelse af den under 28 Februar 1903 udfærdigede Politivedtægt for Frederiksberg Kommune, ifølge hvis § 4 der paa offentlig Gade, Vej eller Plads ikke maa foregaa fornærmelig Adfærd, hvorved den offentlige Orden forstyrres eller de Forbigaaende eller Omboende forulempes, og idet den i Dommen bestemte Straf af en Frederiksberg Birks Politikasse tilfaldende Bøde af 50 Kr. findes passende, vil bemeldte Dom forsaavidt være at stadfæste.

2. Med Hensyn til Tiltalen for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse er Følgende oplyst:

Den 10 Januar d. A. Kl. ca. 7 om Morgenen anmeldte Vognstyrer ved Frederiksberg Sporvejsselskab Georg Alfred Osvald Duelund paa Frederiksberg Politistation, at han umiddelbart i Forvejen havde været Genstand for et voldeligt Overfald af Tiltalte og har herom under Sagen afgivet følgende beedigede Forklaring.

Da Anmelderen passerede det nordlige Fortov paa Frederiksberg Runddel paa Vejen til sit Arbejde, gik Tiltalte fra en paa Runddelen holdende Sporvogn tværs over Fortovet hen imod en Kælder, hvor det københavnske Sporvejsselskabs Funktionærer have Opholdslokale. Idet Tiltalte gik bagom Duelund, gav han sig til at hoste, harke og spytte samt vrængede: »Skruebrækker«. Duelund vendte sig og spurgte, om det var ham, han talte til, og da Tiltalte ikke svarede herpaa, fortsatte Duelund sin Gang, men var næppe gaaet et Par Skridt, før Tiltalte bagfra og fra Siden med knyttet Haand eller Bagsiden af Haanden tildelte ham et Slag, der ramte ham med stor Kraft paa højre Side af Ansigtet og hen over Munden, hvorpaa Tiltalte skyndte sig ned i Opholdslokalet. Duelund — der kendte Tiltalte af Udseende, idet denne flere Gange i den senere Tid havde forulempet ham ved at raabe »Skruebrækker« efter ham paa Runddelen — vilde nu sikre sig Tiltaltes Nummer for at anmelde det Passerede paa sit Selskabs Kontor og gik derfor efter ham ned i Opholdskælderen. Her stod Tiltalte i en Døraabning, som Duelund, der ikke var stedkendt, tænkte sig førte til en Gennemgang, ad hvilken Tiltalte vilde undslippe, og Duelund gik derfor et Par Skridt frem i Lokalet, idet han vistnok lod en Bemærkning falde om, at han vilde se Tiltaltes Nummer. Tiltalte rev da med Ordene: »Mit Nummer«, sin Kasket af, saaledes at Duelund ikke fik set Nummeret, og for derefter ind paa denne, hvem han med knyttet Haand tilføjede først et Slag i Nakken, derpaa et paa Skulderen, derefter et eller to i Ryggen. Duelund, der vilde skynde sig ud af Lokalet, faldt om ved Trappen, overvældet af Slagene, og medens han laa her, en Besvimelse nær, tildelte Tiltalte ham endnu tre eller fire Slag med knyttet Haand, væsentlig i Ryggen.

Da han fik rejst sig op, hørte han en anden københavnsk Sporvejsfunktionær, en Vognstyrer, der stod paa Gaden lige ovenfor Trappen, sige til sig: »Hvad Fanden har De ogsaa dernede at gøre?« Da Duelund var kommen op, gik Vognstyreren ned i Kælderen, hvor der, saavidt Duelund havde bemærket, ingen Vidner havde været tilstede under Overfaldet.

Efter at Duelund havde anmeldt Sagen, fulgte en Politibetjent straks med ham, antraf Tiltalte i Færd med at bestige sin Sporvogn og opfordrede ham, der nægtede Anmeldelsens Rigtighed, til at følge

med til Stationen for at afgive Forklaring. Da Tiltalte vægrede sig herved, erklærede Betjenten ham for anholdt, men Tiltalte ytrede: »Jeg har sgu ikke Tid til at gaa paa Stationen«, og rev sin Arm løs fra Betjenten. Først da en anden Funktionær kom til og opfordrede Tiltalte til at gaa med, gjorde han dette, dog under mange Ophævelser.

Duelund henvendte sig — efter sin Forklaring straks efter Overfaldet og Anmeldelsen af dette — til en Læge, der ifølge Erklæring af s. D. konstaterede følgende Læsioner: En Knude i Baghovedet, som godt kunde hidrøre fra Stød eller Slag, samt Svulst af Overlæben, hvorhos Erklæringen tilføjede, at Duelund klagede over Ømhed og Smerte i Nakken, i Overlæben og af Overmundens Fortænder. Efter en fornyet Undersøgelse den 1 Februar udtalte Lægen i Erklæring af s. D., at Overfaldne har været sygemeldt og under Lægebehandling fra 12 til 18 Januar inkl., i hvilken Tid han havde været sengeliggende fra 12 til 14 Januar paa Grund af Kontusionerne, at 2den Fortand og 1ste Kindtand i Overmundens højre Side var faldne ud, siden Lægen sidst havde tilset ham, hvorhos den yderste Halvdel af 1ste Fortand i samme Side var gaaet af, saa at Tandpulpaen var blottet, og Overfaldne klagede over Smertes i den tilbageværende Del af Tandens, at han endvidere klagede over Ømhed for Tryk af Baghovedet, og at han ikke formenes at faa blivende Følger af Kontusionerne.

Duelund har paastaaet sig tilkendt en Erstatning af ialt 500 Kr. hos Tiltalte.

Denne har af det Passerede givet følgende fra Duelunds Forklaring afvigende Fremstilling: Han kom, da han gik tværs over Fortovet, til at hoste og spytte. Han lagde da Mærke til, at Duelund, der kom gaaende ca. 4 Alen fra ham, gjorde en Bemærkning til ham; denne tog han ingen Notits af, men fortsatte roligt sin Vej ned i det fornævnte Opholdslokale og ind paa det bag dette værende W. C. Da han her var i Færd med at lade sit Vand, fik han pludselig et lettere Puf i Nakken, saa at han tabte sin Kasket; han vendte sig da om, saa Anmelderen staa foran sig og gav da denne et Skub, »saa at han meget muligt røg over mod Døren«, og fik ham derved ud af W. C.-Rummet. Tiltalte vilde nu fortsætte sin Nødtørftsforretning, men da Duelund paany vilde trænge sig ind i W. C.-Rummet, puffede Tiltalte ham ud af Opholdslokalet, hvis Dør til Gaden den i Duelunds Forklaring nævnte Vognstyrer, Lars Peter Christensen, lukkede op. Tiltalte forrettede derpaa sin Nødtørft, samlede saa sin Kasket op og gik ud paa Gaden til sin Vogn, hvor han som ovenfor nævnt blev anholdt.

Den af Vognstyrer Christensen som Vidne afgivne beedigede Forklaring gaar ud paa, at han, som, da Tiltalte fra Sporvognen gik over til Opholdslokalet, fulgte en ca. 8—9 Alen efter denne, ikke hørte Tiltalte sige noget til Anmelderen, men derimod denne sige Et eller Andet til Tiltalte, der imidlertid fortsatte sin Gang, at Anmelderen fulgte efter Tiltalte ned i Lokalet, til Trods for, at Vidnet flere Gange sagde til ham, at han intet havde der at gøre, og videre ind i W. C.-Rummet, hvis Dør han lukkede med en Bemærkning om, at han skulde vise ham eller Lignende, og at Vidnet derpaa hørte Tummel inde i nævnte Rum, hvis Dør et Øjeblik efter blev aabnet, idet Tiltalte skubbede Anmelderen ud. Tiltalte fulgte bagefter, men gik atter tilbage for

at hente sin Kasket, medens Duelund blev staaende udenfor W. C.-Døren, idet han sagde, at han ikke var Skruebrækker. Tiltalte kom nu atter frem og drev ved Skub og Stød, men, saavidt Vidnet saa, ikke ved Slag Duelund ud af Lokalet.

Der findes nu ikke efter det Oplyste at kunne tillægges Tiltaltes Forklaring Troværdighed uanset den delvise Bestyrkelse, den har faaet ved den af sidstnævnte Vidne afgivne Forklaring. Der kan for det Første ikke være nogen grundet Tvivl om, at de Duelund tilføjede Læssioner i deres Helhed hidrøre fra den mod ham af Tiltalte forøvede Vold, og da det Billede, Vidnet Christensens Forklaring giver af den Medfart, Duelund har været Genstand for, saaledes maa anses for ganske misvisende, mangler der i det Hele Grund til at lægge afgørende Vægt paa bemeldte Vidneforklaring. Naar Valget saaledes staa mellem paa den ene Side Duelunds Fremstilling, paa den anden Side Tiltaltes, maa der næres overvejende Betænkelighed ved at lægge sidstnævnte til Grund. I saa Henseende fremhæves dels den af det nysnævnte Moment fremgaaende Upaalidelighed ogsaa af Tiltaltes Forklaring og den Omstændighed, at hans Holdning overfor Anklagen for Politioorden bevirker, at hans Benægtelser tabe i Betydning, dels at han har erkendt at have hostet og spyttet, hvormed maa sammenholdes, at det af de under 1 ommeldte Vidneforklaringer fremgaar, at han havde til Vane netop paa denne Maade at forulempe Funktionærer under Frederiksberg Sporvejselskab, dels endelig det psykologisk mindre sandsynlige i, at Duelund skulde uden nogen Anledning fra Tiltaltes Side være fulgt efter denne helt ind paa et W. C.-Rum for at tildele ham et let Puf i Nakken, og dernæst, efter saaledes selv at have været den udæskende Part, have anmeldt ham for Overfald, og det ganske uantagelige af, at Tiltalte, under Forudsætning af, at Begivenheden havde tildraget sig saaledes, ikke straks ved sin Anholdelse skulde have — hvad han ikke kan antages at have gjort — henledt Politiets Opmærksomhed herpaa.

Herefter vil Tiltalte for sit under 2 ommeldte Forhold være at anse efter midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 1, 2det Stykke, med en Straf, der vil kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned, hvorhos han vil have at betale Duelund i Erstatning for Helbredelsesudgifter og Lidelser 300 Kr. samt at udrede Aktionens Omkostninger, derunder Betaling for de under Sagen producerede Lægeerklæringer og det ved Underrettsdommen bestemte Salær af 20 Kr. til Aktor for Underretten, Sagfører Hilbert, samt i Salær til Aktor for Overretten 30 Kr., medens der, da Tiltalte selv har sørget for sit Forsvar i begge Instanser, ikke bliver Spørgsmaal om at fastsætte Salær til Defensor.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte, forsaavidt angaar den for Vold og Legemsbeskadigelse beordrede Aktion, er frifunden for Aktors Tiltale, dog at det er paalagt ham at udrede Sagens Omkostninger, være dels at forandre, dels at stadfæste.

Fredag den 9 Januar.

Nr. 456.

Advokat Halkier

mod

Niels Christian Frederiksen (Def. Bagger),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Nørhald-Støvring og Galten Herreders Ekstrarets Dom af 1 September 1913: Tiltalte Niels Christian Frederiksen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører A. Th. Buhl, og Defensor, Sagfører M. Christensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Oktober 1913: Tiltalte Niels Christian Frederiksen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Jørgensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 60 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 60 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christian Frederiksen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Nørhald, Støvring og Galten Herreders Ekstraret indankede Sag er Niels Christian Frederiksen, der er født den 25 Februar 1868, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for falsk Forklaring for Retten.

Den 6 August d. A. afgav Tiltalte, der tjente som Forkarl hos Gaardejer Jacob Bach i Asferg, inden ovennævnte Herreders Politiret Vidneforklaring i en ved bemeldte Ret verserende Sag mellem Tiltaltes nævnte Husbond og J. P. Stenberg af Asferg som Værge for sin

umyndige Søn, Christen K. Stenberg, der havde forladt sin Tjeneste hos Bach. De til Tiltalte rettede Vidnespørgsmaal tilsigtede at søge oplyst, hvorvidt Bach havde tilføjet Christen Stenberg personlig Overlast. Efter at Tiltalte havde afgivet sin Vidneforklaring, besluttede Dommeren af Hensyn til Sandsynligheden af, at Tiltalte havde afgivet urigtig Forklaring, ikke for Tiden at stede ham til Edsaflæggelse.

Saaledes som Sagen foreligger Overretten til Paakendelse, bliver der alene Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold ved under sin Vidneforklaring at have besvaret et til ham rettet, saalydende Spørgsmaal: »Har Vidnet set Blodpletter i Stalden og i Herberget ommeldte Tid?« med »Nej«. Det maa i saa Henseende ved Vidnets egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste anses tilstrækkelig godtgjort, at bemeldte Forklaring til Dels var urigtig og afgivet mod bedre Vidende, idet Tiltalte i Virkeligheden havde set Blodpletter paa Gulvet i Christen Stenbergs Kammer en Morgen, da han saa Christen ligge i Sengen med ombundet Hoved, hvorhos der efter det Foreliggende maa gaas ud fra, at bemeldte Kammer var identisk med det i Vidnespørgsmaalet nævnte »Herberg«, og at Tiltalte har gjort sin Iagttagelse til den i Spørgsmaalet ommeldte Tid, nemlig den 9 Juni d. A. eller de følgende Dage. Tiltalte har udsagt, at han ikke ved, hvorfor han saaledes har forklaret mod bedre Vidende.

For sit anførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 146, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Nr. 430.

Højesteretssagfører Lunn

mod

Lars Martin Emil Larsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 10 Juli 1913: Tiltalte Lars Martin Emil Larsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 90 Dage og betale denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Gyntelberg, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Seidelin, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 September 1913: De Tiltalte Lars Martin Emil Larsen og Adolf Vilhelm Pieper bør hensættes, Førstnævnte til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Sidstnævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, dog at for Tiltalte Piepers Vedkommende Straffens Fuldbydelse udsættes og at Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de

i midlertidig Lov af 1 April 1911 fastsatte Betingelser overholdes. Aktionens Omkostninger i 1ste Instans og derunder de ved de i Sagen afsagte tvende Underretsdomme bestemte Salærer udredes af Tiltalte Larsen, dog at Tiltalte Pieper in solidum med ham udreder en Tiendedel. Saa udrede de Tiltalte og, En for Begge og Begge for En, Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Larsens Vedkommende anførte Grunde, mod hvilke intet Væsentligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Martin Emil Larsen til Højesteretssagførerne Lunn og Dietrichson 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I December Maaned 1912 og Januar Maaned d. A. blev der af nogle Drenge og unge Mennesker forøvet en Række Tyverier i Vejle. Medens de øvrige af de Deltagere, der ved Tyveriernes Udførelse var mellem 14 og 18 Aar gamle . . . ved Justitsministeriets Resolution af 19 April d. A. i Medfør af § 15 i midlertidig Lov af 1 April 1911 om nogle Ændringer i Straffelovgivningen blev betingelsesvis fritagne for at sættes under Tiltale for det af dem udviste Forhold, er under nærværende fra Vejle Købstads Ekstraret hertil indankede Sag to af Deltagerne, Lars Martin Emil Larsen, der er født den 22 Oktober 1895, og Adolf Vilhelm Pieper, der er født den 9 December 1894, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, satte under Tiltale, Førstnævnte for Tyveri, Sidstnævnte for Hæleri.

I. Angaaende Tiltalte Lars Martin Emil Larsens Deltagelse i Tyverierne er Følgende godtgjort dels ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, dels ved det i Sagen iøvrigt oplyste.

1. En Aften i Slutningen af forrige Aar, som det maa antages den 2 December, tilvendte Tiltalte Larsen sig i Forening med to af de ovennævnte Drenge, Hans Sigvard Petersen og Marinus Jensen, som der maa gaas ud fra paa Forslag af Hans, fra et Isenkræmmer Chr. Christensen tilhørende Udhængsskab, der var anbragt udenfor hans Butik i Vestergade, og som kun var lukket med to Hasper, 6 Hylstre til elektriske Lommelygter og antagelig 3 elektriske Batterier, hvilke Genstande af Bestjaalne ere ansatte til en samlet Værdi af ca. 8 Kroner.

2. Søndag den 22 December f. A., da Tiltalte Larsen var sammen med ovennævnte Emil, Marinus og Frederik samt med Tiltalte Pieper, fortalte Tiltalte, at han var i Besiddelse af en Nøgle, der passede til Døren i Kælderen hos Købmand Schmidt paa Ribevej, og foreslog, at de skulde gaa derhen og begaa Tyveri. Tiltalte og Hans gik derefter hen til Kælderen, lukkede sig ind i denne med Nøglen, som Tiltalte Larsen ved en tidligere Lejlighed havde tilvendt sig hos Bestjaalne, og tilegnede sig derpaa 1 Flaske Vin og $1\frac{1}{2}$ Flaske Cognac af Værdi ialt ca. 3 Kroner, som de senere alle fem drak paa Tiltalte Piepers Værelse.

3. Tiltalte Larsen har derhos fra et Skur i Gaarden hos Brødrene Sørensen i Nørregade i flere Gange mellem Jul og Nytaar sammen med forskellige af de ovennævnte Drengene tilegnet sig Fyrværkerisager til en samlet Værdi af, som det maa antages, ca. 40—50 Kr. Skuret var laaset med en Hængelaas, som Tiltalte aabnede med en til et Skab paa det offentlige Slagtehus hørende Nøgle, der tilfældig passede i Hængelaasen, og hvoraf han var i retmæssig Besiddelse.

4. En af Juledagene f. A. gik Tiltalte Larsen og ovennævnte Hans og Frederik ind i Gaarden ved Ølhandler Larsens Kælder i Søndergade. Medens Frederik blev staaende udenfor, gik Tiltalte og Hans gennem et Vindue, der kun var bundet med en Snor, som Tiltalte skar over, ned i Kælderen, hvor de tilegnede sig 11 halve Flasker Øl, som Frederik tog imod gennem Vinduet, og som de senere drak. Værdien af det stjaalne Øl er af Bestjaalne opgivet til 11 Øre for hver halve Flaske Øl foruden 6 Øre for Flasken.

5. En Dag efter Julen 1912, antagelig den 29 December, tilvendte Tiltalte Larsen sig sammen med ovennævnte Elia og Frederik fra et udenfor Købmand Jens Petersens Butik i Søndergade anbragt uaflaaset Udhængsskab, som Frederik lukkede op, en Jydepotte, 2 Ølglas og en Nipsting. Glassene havde efter Bestjaalnes Opgivende en Udsalgspris af 45 Øre Stykket; de andre Effekter ere vurderede til ialt 45 Øre.

6. Søndag den 29 December ved 7-Tiden om Aftenen skaffede Tiltalte sig, som det maa antages ved Hjælp af en i hans Besiddelse værende Nøgle, Adgang til ovennævnte Købmand Petersens Butik, der var aflaaet, og tilegnede sig her forskellige Skydevaaben m. m. til en samlet Værdi af antagelig ca. 15 Kr.

7. En Gang mellem Jul og Nytaar begav Tiltalte sig sammen med 5 af de ovennævnte Drengene, deriblandt ovennævnte Marinus Jensen, til Købmand Vilh. Aabyes Gaard, hvor de fra en aabentstaaende Gang tilegnede sig en Del Øl, som de drak dels i en Port, dels sammen med Medtiltalte Pieper paa dennes Værelse. Tiltalte har forklaret, at det vist var Marinus Jensen, hos hvem Tanken om dette Tyveri opstod, og at Tiltalte først kom til, da de andre var paa Vej til Gerningsstedet, hvorhos han har erkendt, at han ogsaa ved anden Lejlighed har begaaet Tyveri overfor Aabye.

8. Nytaarsaften 1912 begav Tiltalte sig sammen med Hans, Frederik, Carl og Marinus samt en anden Dreng, Ejner, født den 17 Februar 1899, til Søndergades Kosmorama for at stjæle Billetter. Medens de andre Drengene ventede udenfor, gik Tiltalte tilligemed Hans og Frederik ind i Gaarden, hvorefter Tiltalte med en Nøgle, som han

tidligere havde set sidde i en Dør fra Gaarden og da tilvendt sig for senere at benytte den til at skaffe sig Adgang til Lokalet, lukkede dem alle tre ind. De tilvendte sig derefter en Del Billetter samt 1 Kr. 50 Øre af Indholdet af en Pung, der laa i Billetrummet.

9. En Dag i December Maaned tilvendte Tiltalte sig et Par om-trent nye Træskostøvler, der stod frit fremme i et Rum paa Vejle Saalelæderfabrik, hvor han var inde for at hente varmt Vand.

10. En Fredag Aften, formentlig den 3 Januar, begav Tiltalte, der ved en tidligere Lejlighed havde lagt Mærke til, at der kunde skaffes Adgang til Købmand Laurits Petersens Butik i Søndergade fra en Dør til Gaarden, idet denne Dør mangiede en Rude, der var er-stattet med nogle Brædder, sig sammen med nogle af de ovennævnte Drengene ind i nævnte Købmand Petersens Gaard, hvor Tiltalte og oven-nævnte Hans og Frederik fjernede Brædderne, hvorefter Hans klatrede ind gennem Aabningen og oplukkede Døren indvendig fra. Tiltalte og Frederik gik nu gennem Døren ind i Butikken, hvor de stjal nogle løse Cigarer, to hele Kasser Cigarer og 4 halve Flasker Vin samt noget Chokolade og formentlig en Del brændte Mandler samt nogle Appelsiner, af Bestjaalne anslaaet til en samlet Værdi af ca. 15 Kr.

11. Lørdag Aften den 11 Januar, da Tiltalte tilligemed Hans og Marinus gik gennem Brødrene Sørensens Gaard i Nørregade, opdagede de, at der i en uafaaet Gang stod en ligeledes uafaaet Prøvekasse, fra hvilken de derefter tilegnede sig noget Slikkeri uden synderlig Værdi.

12. Noget senere samme Aften blev Tiltalte enig med Hans og Marinus om, at de efter Lukketid skulde søge at skaffe sig Adgang til Købmand Thorkildsens Butik i Volmersgade for der at begaa Tyveri. Medens Marinus holdt Vagt, ituslog Tiltalte og Hans en Rude i et Vindue til Kontoret ved Siden af Butikken, men inden de havde faaet Vinduet lukket op, kom der Folk til, og de opgav derfor deres Forehavende og løb bort.

13. Søndag den 12 Januar Kl. ca. 9 $\frac{1}{2}$ om Aftenen begav Til-talte sig sammen med nogle af de ovennævnte Drengene, derimellem oftnævnte Hans, til den førnævnte Købmand Jens Petersens Butik, hvor Tiltalte lukkede Døren op med en medbragt Nøgle, hvorefter Tiltalte og Hans tilvendte sig 2 Dolke, af hvilke den ene er vurderet til 75 Øre, og et Knojern af Værdi 25 Øre.

14. Fredag Aften den 17 Januar skaffede ovennævnte Hans og Carl sig Adgang til Købmand Niels Bentzens Butik i Torvegade ved Indstigning gennem et Vindue, hvis Hasper ikke var paasatte. I Bu-tikken tilegnede de sig 2 Skindveste, nogle Seler, et Humbug og nogle Lommetørklæder samt 2 Kamme, vurderet ialt til 12 Kr. 15 Øre. Efter Tiltaltes Forklaring var han ved denne Lejlighed i Følge med Hans og Carl, men blev staaende udenfor i Porten, medens de Andre forøvede Tyveriet, hvorimod han efter Hans' Forklaring, der dog ikke er foreholdt Tiltalte, var med til gennem Vinduet at stige ind i Bu-tikken og til der at begaa Tyveri.

15. Samme Aften tilvendte Tiltalte i Forbindelse med Hans og Carl sig fra et udenfor Købmand Mehlsens Butik i Torvegade anbragt Udhængsskab, der alene var lukket med en Haspe, en Læderurkæde, nogle Lommetørklæder og 2 Flasker Eau de Cologne af samlet Værdi

2 Kr. 32 Øre, hvorhos Tiltalte fra en Kasse, der stod i en Gang i Huset, stjal en til 50 Øre vurderet Dukke.

16. En Søndag Eftermiddag s. M. viste Marinus og Frederik Tiltalte, at de ved Hjælp af en falsk Nøgle havde aabnet et udenfor Købmand Alfred Astrups Butik paa Raadhustorvet anbragt Udhængsskab, hvorfra de dog ikke havde tilvendt sig noget. Om Aftenen gik derpaa Tiltalte, Marinus og Frederik derhen igen og tilegnede sig fra Skabet en Revolver og en Barberkniv, vurderede til ialt 7 Kroner, samt en Klippemaskine, som Tiltalte dog Dagen efter lagde tilbage i Skabet.

17. En Dag i samme Maaned skaffede Tiltalte og Hans sig Adgang til Dorthea Nielsens Vaskeri i Volmergade, idet de rykkede i et Vindue, saaledes at en Rude i dette gik itu, hvorpaa de aabnede Vinduet gennem den ituslaaede Rude. Tiltalte krøb derpaa ind gennem Vinduet og aabnede en Dør, gennem hvilken Hans nu gik ind i Vaske-riet. De tilvendte sig her fra en Pult, som de aabnede med en i Pulten siddende Nøgle, en til 25 Øre vurderet Nikkelkæde og et kon- tant Beløb af 46 Øre.

18. En Dag i Slutningen af forrige Aar eller Begyndelsen af Aaret 1913 har Tiltalte fra en i Porten til Missionshotellet i Vejle staaende uafaaet Haandtaske tilegnet sig et Spejl og en Servietring uden Værdi.

19. . . .

20. Søndag den 19 s. M. steg Tiltalte og oftnævnte Hans ind i Købmand Niels Bentzens Butik gennem et Vindue, der stod paa Klem. De havde til Hensigt at tilvende sig hver en Jakke, men da de kun fandt hele Sæt Tøj, forlod de Butikken uden at tilegne sig Noget og blev umiddelbart derefter anholdte.

Bortset fra de stjaalne Spise- og Drikkevarer ere saa godt som alle de ved de ovennævnte Tyverier tilegnede Genstande tilveje- bragte og udleverede til de Bestjaalne. Erstatningspaastand er ikke nedlagt.

Tiltalte Larsen har derhos erkendt, at han ved flere Lejligheder har tilegnet sig Nøgler fra Døre i den Hensigt senere at benytte dem til at skaffe sig Adgang til de paagældende Lokaler for der at begaa Tyveri.

Efter Sagens Oplysninger maa der gaas ud fra, at Tiltalte har været Hovedmanden ved Udøvelsen af de begaaede Tyverier.

II. — — — — —

For deres i de ovenanførte Henseender udviste Forhold — bort- set fra det under Nr. 19 omhandlede — ville de Tiltalte være at anse, Tiltalte Larsen efter Straffelovens §§ 228 og 229, sidstnævnte Paragraf tildels sammenholdt med § 46, samt § 37, og Tiltalte Pieper efter Straffelovens § 238, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Tiltalte Larsen til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder . . .

Aktionens Omkostninger i 1ste Instans og derunder de ved de i Sagen afsagte tvende Underrettsdomme bestemte Salærer ville være at udrede af Tiltalte Larsen, dog at Tiltalte Pieper in solidum med ham udreder en Tiendedel.

Nr. 452. Højesteretssagfører Lunn

mod

Anders Kristensen (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens Kapitel XVI.

Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 26 August 1913: Arrestanten Anders Kristensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Justitsraad Jacobsen, 25 Kr. og til Defensor, Prokurator Zahn, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Lovén.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 November 1913: Arrestanten Anders Kristensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten henholdsvis 20 Kr. og 15 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Dahl, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Lovén.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Kristensen til Højesteretssagførerne Lunn og I. Kondrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kolding Herreds Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Anders Kristensen sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens Kap. 16.

Arrestanten, der er født den 21 November 1882, har tidligere

været anset ved Lysgaard og Hids samt en Del af Hovlbjerg Herreders Ekstrarets Dom af 28 Oktober 1904 efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Efter at Skovløber Nis Falk af Stenderup Sønderkov den 3 August d. A. havde anmeldt til Politiet, at hans hjemmевærende Datter, Anna Marie Falk, der efter det Oplyste er født den 18 April 1895, Torsdag Aften, den 31 Juli d. A., var bleven voldtaget af Arrestanten, der da tjente hos Skovfoged Sørensen i Sønderskoven, men som i den senere Tid jævnlig havde aflagt Besøg i Annas Hjem, blev der indledet en offentlig Undersøgelse mod Arrestanten. Under bemeldte Undersøgelse er det oplyst, at Arrestanten, da han en Nat for et Par Aars Tid siden, medens han tjente sammen med Anna paa Brødregaard, under eller efter et Tordenvejr skulde hjælpe hende med at lukke et Vindue i hendes Værelse, forblev inde i Værelset og lagde sig i Sengen hos hende. Medens Annas Forklaring nu gaar ud paa, at Arrestanten derefter forsøgte at opnaa Samleje med hende, men at det, uagtet han lagde sig ovenpaa hende, der vedblev at sige, at han skulde lade være, men som ikke gjorde Anskrig, fordi hun ikke vilde blande Andre ind i det, naar »de kunde ordne det imellem sig«, lykkedes hende at afværge Samlejet, har Arrestanten forklaret, at han fuldbyrdede Samleje med hende, dog saaledes, at Sædafgangen, idet han i Tide trak sit Lem ud af hendes Kønsele, fandt Sted udenfor disse. Under deres fortsatte Tjeneste paa Brødregaard var de efter Arrestantens videre Forklaring hyppigt sammen og var meget gode Venner, og han vil ofte have »fornemmet« paa hende, uden at hun hertil har sagt Andet, end at han skulde lade være.

Endvidere er det oplyst, at Arrestanten den 28 Juli d. A. ved Middagstid, da han under sit Arbejde i Skoven traf sammen med Anna, der var i Færd med at plukke Hindbær, har gjort Tilnærmelser overfor hende. Efter Annas Forklaring havde han sit Lem fremme, trak hendes Kjole op og lagde sig ovenpaa hende, idet han holdt fast paa hende. Det lykkedes hende imidlertid at komme bort fra ham, uden at han havde opnaaet Samleje med hende. Arrestantens Forklaring gaar derimod ud paa, at han efter at have taget om hende og kastet hende om samt taget sit Lem frem, lagde sig ovenpaa hende og fuldbyrdede Samleje med hende, der ikke gjorde Forsøg paa at løbe fra ham. Anna har videre forklaret, at hun ikke ved nogen af de forømmeldte Lejligheder følte, at Arrestanten havde sit Lem inde i hendes Kønsele, at hun ej heller følte Smerter, og at hun ikke mærkede noget til, at hun blev vaad. Efter Arrestantens og Annas overensstemmende Forklaringer græd hun ved sidstnævnte Lejlighed og forlangte, at han skulde lade hende i Fred, og lovede han hende, at han ikke mere skulde forsøge paa den Slags overfor hende.

Om det den 31 Juli passerede har Arrestanten overensstemmende med Anna forklaret, at han efter en den foregaaende Aften truffen

Færdig fra Trykkeriet den 22 Januar 1914.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 49—50.

Onsdag den 14 Januar.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Mellem Benzinforhandlerfirmaet »Brødrene Jansen« og Repræsentant C. Wilhelm Nielsen blev der under 14 August 1912 indgaaet en Overenskomst, hvorefter Nielsen antoges som Rejsende for Brødrene Jansen for Danmark, København indbefattet, for en fast Gage af 150 Kr. pr. Maaned samt 1 Procent Provision af alt, hvad han solgte, og 10 Kr. i Diæter for hver Dag, han rejste for Firmaet. Opsigelsesfristen var 3 Maaneder, men hvis Nielsen selv opsagde Kontrakten, var det ham forbudt i 2 Aar fra Fratrædelsesdagen at sælge eller lade sælge Benzin i Danmark.

Nielsen foretog i Maanederne August til November inklusive forskellige Rejser for Brødrene Jansen og afsluttede en Række Kontrakter for Aaret 1913 med Kunder udenfor København. Da Sæsonen for Afsluttelsen af slige Aarskontrakter var forbi, gav Firmaet ham Ordre til at arbejde som Agent her i Byen. Da han paa sine Rejser havde brugt mere end det, han oppebar i Diæter (Provisionen for de afsluttede Aarskontrakter vilde først forfalde i Løbet af Aaret 1913, efterhaanden som Kunderne aftog den bestilte Benzin), gik Firmaet ind paa i Forskud paa Provision at give ham dels 200 Kr. straks, dels 50 Kr. i hver Maaned i Aaret 1913.

Parterne synes efterhaanden at være bleven utilfredse med hinanden. Firmaet fandt ikke, at Nielsen solgte tilstrækkeligt, og denne var paa sin Side irriteret over de stadige, efter hans Mening uretfærdige Bebrejdelser, han i den Anledning fik. Det synes, som om begge Parter ønskede en Opløsning af Forholdet, men som om Kontraktens ovenfor refererede Bestemmelse om Følgen af, at Nielsen opsagde Kontrakten, har bevirket, at ingen af Parterne ønskede at være den, der sagde op. Forholdet synes efterhaanden at have udviklet sig til, at Parterne daarligt kunde tale sammen. Efter at Nielsen til Firmaets Prokurist havde ladet falde Ytringer, som denne forstod derhen, at han kun ønskede at blive sagt op, og at han havde tegnet Aktier i et konkurrerende Selskab, henvendte Firmaets Chef, Grosserer H. B. Jansen, der flere Gange til sin Sagfører havde omtalt Forholdet til Citanten og udtalt, at han nødigt selv vilde sige op af Hensyn til den omtalte Kontraktbestemmelse, sig nu i Slutningen af April paany til Sagføreren. Han udtalte, at han ikke kendte Detailler om Nielsens Tegnen Aktier i et konkurrerende Selskab, men at man maaske kunde

faa Oplysninger bl. a. hos en Grosserer Nissen og en Vognmand Hansen. Efter at Sagføreren forgæves havde søgt at faa Oplysninger hos disse 2 Mænd, fik han af Firmaet en den 28 April af Prokuristen og en anden i de Indstævntes Tjeneste staaende Person underskrevet skriftlig Erklæring om Nielsens formentlige Forsømmelser og hans Udtalelser til dem.

Da Nielsen den 30 April vilde hæve sin Gage for April, henviste Chefen ham til Sagføreren, til hvem han saa henvendte sig den 2 Maj for at faa sine Penge. Sagføreren bebrejdede ham hans formentlige Kontraktsbrud. Citanten nægtede at have begaaet noget, der kunde bebrejdes ham, og gjorde gældende, at det var Firmaet, der begik et Kontraktsbrud ved ikke at betale ham hans Gage, noget, Sagføreren besvarede med at henvise til, at Citanten havde faaet ialt 400 Kroner udbetalt i Forskud paa Provisionen, medens der i Øjeblikket kun var forfaldent knapt 232 Kroner. Sagføreren gjorde gældende, at Firmaet maatte have Ret til Modregning.

Næste Dag fandt der en Samtale Sted mellem Parterne og Sagføreren, der ønskede en forligsmæssig Ordning. En saadan kom ikke i Stand, men det betydedes nu Nielsen definitivt, at han ikke kunde faa sin Gage for April udbetalt, da man vilde afskorte den i Provisionsforskuddene.

Nielsen, der herefter holdt op med at arbejde for Firmaet, har ved Stævning af 6 Maj d. A. indstævnet Firmaet Brødrene Jansen her for Retten. Idet han forbeholder sig senere, naar Provisionen er forfalden, at indtale det Beløb, han har tilgode som Provision, gaar hans endelige Paastand her under Sagen ud paa, at de Indstævnte dømmes til at betale ham Løn for April Maaned og yderligere 3 Maaneders Løn med ialt 600 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte have paastaet sig frifundne. De hævde at Citanten har brudt Kontrakten ved at forlade sin Plads, og at han ogsaa paa anden Maade har gjort sig skyldig i Kontraktsbrud, saaledes at de havde været berettigede til at bortvise ham. Sagen inkammeredes den 15 Maj. Den 22 Maj blev de Indstævntes Prokurist og 2 andre af deres Folk førte som Vidner. Den fornævnte Erklæring af 28 April viste sig ganske overdreven, og der fremkom intet, som viste, at Citanten i Virkeligheden havde foretaget noget, der kunde bebrejdes ham, eller som kunde give de Indstævnte ringeste Føje til en Bortvisning.

Efter at Chefen havde faaet Nys om dette Udfald af Vidneførslen, havde han en Samtale med foran omtalte Grosserer Nissen, under hvilken han søgte at faa Oplysninger, der kunde bruges mod Citanten. Efter denne Samtale bad de Indstævntes Sagfører Nissen om en Samtale, og det endte med, at der konciperedes, og at Nissen underskrev en Erklæring af 26 Maj 1913, hvori det hed, at Citanten med ham og Vognmand Hansen nogle Maaneder tidligere har indledet Underhandlinger om Oprettelsen af et Interessentskab med det Formaal at drive Handel med Benzin, at der var indhentet Oplysninger om Benzinspriser, men at Sagen var opgivet, da Priserne var for høje, at Citanten under Forhandlingerne omtalte den oftnævnte Kontraktsbestemmelse og udtalte, at han forgæves havde prøvet alle Maader for at blive sagt

op, ogsaa at være grov, og at han havde passet paa ikke at overanstrengte sig i sin Stilling.

Citanten har bestemt benægtet Rigtigheden af denne Erklæring. Han har vel erkendt, at han har talt med Nissen og med Vognmand Hansen, men uden Tanke om at indlade sig i Kompagniskab med dem, hvem han ansaa for uden pekuniære Ressourcer. Han har bedt Hansen forhøre et andet Firma om Benzinpriser, men det var i de Indstævntes Interesse for inden dette Aars Sæsonalg at være vidende om Konkurrentens Priser.

De Indstævnte have i den Anledning ønsket at føre Grosserer Nissen og Vognmand Hansen som Vidner under Sagen. Da de nævnte Personer bo under Frederiksberg Jurisdiktion og have nægtet at give Møde her for Retten, have de begæret den fornødne Anstand for at anlægge Vidnesag ved Frederiksberg Jurisdiktion.

Citanten har protesteret mod denne Anstand. Han, som ikke tør søge sig anden Beskæftigelse, saa længe han kan blive nødt til at være tilstede ved Vidneførsler, er stærkt interesseret i, at Sagen føres hurtigt til Ende, og han gør gældende, dels at Vidneførslen maa være ganske uden Interesse for Sagen, og dels at de Indstævnte maatte have kunnet paabegynde Vidneførslen tidligere.

Sagen er derefter procederet til Kendelse eller Dom.

Retten kan ikke give de Indstævnte Medhold i den af dem hævdede Betragtning, at de i og for sig have været beføjede til at henvise Citanten til for Gagekravet for April Maaned at gøre sig betalt i Provisionsforskuddet. Naar de Indstævnte en Gang ere gaaede ind paa at give Citanten Forskud paa hans Provision, kan Retten i Mangel af enhver Oplysning om anden Aftale, ikke finde, at de have været berettigede til at standse Gageudbetalingen, saa længe der ikke er mindste Grund til at tro, at der ikke efterhaanden vil forfalde saa store Provisionsbeløb, at Forskuddet fuldt ud vil blive dækket. De Indstævnte findes derfor herved at have gjort sig skyldige i et Kontraktbrud af en saadan Art, at Citanten har været berettiget til at ophøre med sin Virksomhed.

I de Indstævntes principale Betragtning, at det ikke er dem, men Citanten, der ved at forlade sin Plads har gjort sig skyldig i Kontraktbrud, kan der saaledes ikke gives dem Medhold. Spørgsmaalet bliver herefter, om Citanten bortset herfra har udvist et saadant Forhold, at han kunde have været bortvist, om dette kan faa nogen Betydning nu, da de Indstævnte ikke have bortvist ham, men tværtimod have forhandlet med ham om at blive, og endelig om der nu mod Citantens Protest kan gives Anstand for at føre Bevis derfor, eller om der ikke under de forhaandenværende Omstændigheder straks burde være foretaget Skridt til at føre Grosserer Nissen og Vognmand Hansen som Vidner uden at afvente Resultatet af Vidneførslen over Personalet.

Retten finder ikke Anledning til at komme dybere ind paa de sidstnævnte Spørgsmaal. Den fremlagte Erklæring af 26 Maj — selv forudsat, at den ikke som den anden Erklæring maatte vise sig at indeholde Overdrivelser — skønnes nemlig ikke at indeholde Noget, der i og for sig kunde berettige til en Bortvisning. Det, at en Mand ønsker at blive sagt op af sin nuværende Stilling og forbereder sig paa at danne sig en anden Livsstilling for det Tilfælde, at han maatte

blive sagt op, er nemlig ingen Bortvisningsgrund; det, at den nye Stilling er i samme Branche som den, hvori den paagældende Mand tidligere har arbejdet, altsaa konkurrerende, heller ikke. Til at konstituere Pligtbrud maatte der positiv Modarbejden af Principalens Interesser, f. Eks. ved at arbejde paa at drage Kunder fra ham.

At Citanten maatte have udtalt til Nissen, at han »ikke overanstrengte sig«, eller at han var grov mod Principalen, kan ikke blive en Bortvisningsgrund, naar der ikke foreligger tilstrækkelig Støtte for en Antagelse om, at han — i Strid med sine egne pekuniære Interesser — virkelig har været i høj Grad efterladende, og naar der Intet foreligger om, at han virkelig har været grov.

Hertil kommer, at det maa betragtes som tilstrækkelig oplyst, at Forholdene paa Kontoret have været saadanne, at Forhold og Udtalelser som dem, Citanten sigtes for, maa betragtes som endnu mere undskyldelige end ellers. Var de Indstævnte utilfredse med Citantens Virksomhed, kunde de have sagt ham op. I den Kamp, der synes at have staaet mellem Parterne om at faa den Anden til at sige op, kunne de Indstævnte i hvert Fald ikke have større Ret eller større Sympati end Citanten.

Grosserer Nissens Erklæring findes saaledes ikke — dens Rigtighed forudsat — at indeholde Noget, der kan betragtes som et Kontraksbrud fra Citantens Side. De fremlagte Vidnespørgsmaal knytte sig udelukkende til den, og der er ikke fremdraget Noget, der gør det antageligt, at en Afhøring af ham eller Vognmand Hansen vil bringe Oplysninger frem, der kunne være af Interesse for Sagen.

Herefter vil der ikke mod Modpartens Protest kunne gives den fornødne Anstand til at føre Grosserer Nissen og Vognmand Hansen som Vidner, og der vil være at give endelig Dom i Overensstemmelse med den af Citanten nedlagte Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 75 Kroner.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdag den 15 Januar.

Nr. 331.

Højesteretssagfører Møldrup

mod

Johannes Colas Erneste Volder (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Holstebro Købstads Ekstrarets Dom af 4 April 1913: Arrestanterne Thomas Thomsen og Johannes Colas Erneste Volder bør hensættes til Forbedringshusarbejde hver især i 2 Aar og in solidum udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i

Salær til Aktor, Sagfører Nielsen, 100 Kr. og til Defensor, Sagfører Bruun, 80 Kr. samt til Sagfører Amtoft, Faaborg, 12 Kr. og til Overretsprokurator Nissen, København, 20 Kr. Saa bør Arresteranterne og in solidum udrede i Erstatning til Typograf Rosenkilde, Holstebro, 39 Kr. 50 Øre og til Amtstuefuldmægtig Dahl, Holstebro, 87 Kr. 80 Øre. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Maj 1913: Arresteranten Johannes Colas Erneste Volder bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være Af Aktionens Omkostninger udreder det Offentlige Halvdelen af Omkostningerne i første Instans, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Underretten i Salær henholdsvis 60 Kr. og 40 Kr., samt Omkostningerne for Overretten i det Hele og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerene Johnsen og Dahl, 60 Kr. til hver.

Højesterets Dom.

Ved de fremkomne i det Væsentlige i den indankede Dom fremstillede Bevisligheder maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte som Gerningsmand har deltaget i Udførelsen af de i Dommen nævnte fire Indbrud i Holstebro, hvorved iøvrigt yderligere bemærkes, at Domfældte Thomsens i Dommen gengivne Forklaring derom ogsaa maa anses bestyrket ved de efter Dommens Afsigelse fremkomne Oplysninger, ligesom det ogsaa kan tilføjes, at Tiltalte efter i Maj 1913 at være bleven sat paa fri Fod paany er bleven arresteret som sigtet for Tyveri og under denne Undersøgelse har erkendt sig skyldig i en stor Mængde, hovedsagelig med Indbrud forbundne Tyverier.

Herefter vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 231, II, tildels jfr. § 46. Straffen findes som ved Underrettsdommen sket at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og da Underrettsdommens Bestemmelser om Erstatning og Aktionens Omkostninger, forsaavidt Tiltalte angaar, billiges, vil den for hans Vedkommende være at stadfæste.

Tiltalte vil derhos have at betale de nedennævnte Salærer for Landsoverretten og for Højesteret.

Thi kendes for Ret:

For Johannes Colas Erneste Volders Vedkommende bør Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salarium betaler Tiltalte til Overretssagførerene Johnsen og Dahl 60 Kroner til hver og for Højesteret til Højesteretssagførerene Møldrup og Hansen 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holstebro Købstads Ekstraret indankede Sag — der i første Instans tillige angik Arrestanten Thomas Thomsen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret — er Arrestanten Johannes Colas Erneste Volder sat under Tiltale for Tyveri og Hæleri.

Arrestanten, der er født den 16 November 1879, har tidligere været anset ved Ribe Købstads Politirets Dom af 25 Januar 1902 for Overtrædelse af Forordningen af 10 December 1828, idet dog den udstaaede Varetægtsarrest ved Dommen fandtes at burde træde i Stedet for den forskyldte Straf, ved Kriminal- og Politiretens Dom af 10 August 1907 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og ved samme Rets Dom af 1 August 1911 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., og samme Lovs § 275, jfr. § 270, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Arrestanten har endelig i Tiden fra den 25 November 1910 til den 3 December s. A. været arresteret ved Kriminal- og Politiretten som sigtet for Tyveri, uden at der dog rejstes Tiltale imod ham.

Forsaavidt Arrestanten har været sigtet for at have tilegnet sig nogle Gaardejer Niels Jørgensen af Vantinge Mark Natten mellem den 9 og 10 December f. A. frastjaalne Klædningsstykker, nemlig et Sæt Tøj og 1 Overfrakke, er han ved Underrettsdommen i saa Henseende frifunden for Aktors Tiltale, og da Sagen alene efter Begæring af Arrestanten og ikke tillige paa det Offentliges Vegne er indanket for Overretten, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om Arrestantens i denne Henseende udviste Forhold.

Søndag Morgen den 22 December f. A. blev det anmeldt til Politiet i Holstebro, at der Natten forud var begaaet Indbrud forskellige Steder i Byen bl. a. paa Svineslagteriet, By- og Herredskontoret og Amtstuen, og samme Dags Aften Kl. ca. 11 blev paa Holstebro Jernbanestation anholdt den i 1ste Instans medtiltalte Thomsen, der under den mod ham indledede Undersøgelse tilstod sig skyldig i samtlige disse Tyverier, dog saaledes at han forklarede, at de var begaaede af ham og Arrestanten i Forening. Thomsens Forklaring gaar i saa Henseende nærmere ud paa, at han og Arrestanten havde lært hinanden at kende paa Optagelseshjemmet »Lyng«, hvortil de begge var overførte fra den Strafanstalt, i hvilken de senest havde udstaaet Straf. Thomsen, der forlod »Lyng« nogen Tid før Arrestanten, tiltraadte en Plads paa Falster, men da han følte sig utilfreds der, rejste han paa Opfordring af Arrestanten, som den 2 December f. A. var kommen fra »Lyng« til København, den 8 s. M. dertil og tog Ophold hos Arrestanten, der i Forening med den nedenfor omtalte Anna Larsen beboede en Lejlighed i Rantzausgade. Bortset fra en kortvarig Udflygt til Odense forblev Thomsen og Arrestanten i København, indtil de den 21 December f. A. om Morgenen sammen afrejste til Holstebro, hvor Thomsen var kendt fra tidligere Tid, og hvor de efter hans videre Forklaring paa hans Forslag var blevne enige om at begaa Tyveri. De ankom til Byen ved 9-Tiden om Aftenen, og efter at have besøgt to forskellige Beværtninger begav de sig Kl. ca. 11¹/₂ hen til en i Nærheden af Svineslagteriet beliggende Tømmerplads. Her skjulte de sig til omkring Kl. 12¹/₂, da de gik til Slagteriets Kontorvinduer mod

Gaardsiden; efter Ankomsten hertil stod Arrestanten op paa en Solbænk og stak sin Arm ind gennem et aabentstaaende Vindue, saa at han kunde afløfte Hasperne, hvorefter de begge steg ind gennem Vinduet. De aabnede en Del aflaaede Skuffer, men prøvede forgæves med en af Arrestanten medført Metalsav at aabne et Pengeskab. Udbyttet af Tyveriet blev derfor kun 1 Kasse Cigarer og 3 Bøger. Fra Slagteriet begav de sig til en Bygning overfor By- og Herredskontoret og begik her Indbrud gennem et Vindue paa samme Maade som ved Slagteriet, dog at Arrestanten alene steg ind, medens Thomsen forblev udenfor paa Vagt; fra den af Typograf Rosenkilde beboede Lejlighed i dette Hus tilegnede Arrestanten sig noget Sølvøj, som han beholdt, da Thomsen ikke ønskede noget deraf. De gik derpaa til Amtstuens Bygning, hvor de for at komme ind først pillede et revnet Hjørne af en Rude ud, saa at Arrestanten kunde stikke sin Haand ind og tage Haspen af. Ogsaa her steg efter Thomsens Forklaring Arrestanten alene ind i Kontoret; da han atter kom ud, meddelte han Thomsen, at hele Udbyttet havde været 1 Kr. 40 Øre i Kobberpenge, som han alle leverede til Thomsen. Fra Amtstuen gik de omtrent ved 4-Tiden om Morgenen til By- og Herredskontoret, hvor de ligeledes fandt et Hjørne af et Vindue ud mod Gaardsiden revnet. Dette Hjørne pillede de ligesom ved Amtstuen ud, hvorefter de ved Hjælp af en afbrækket Hyldegren aftog Hasperne og aabnede Vinduet; ogsaa her steg Arrestanten ind alene, medens Thomsen holdt Vagt udenfor. Da Arrestanten atter kom ud, udtalte han, at han i en Skuffe havde fundet 25 Kr., nemlig 2 Tikronesedler og 1 Femkroneseddel, og af disse Penge leverede han Thomsen 15 Kr. Fra By- og Herredskontoret gik de ned i Wiiums Anlæg, hvor de gemte den ovennævnte Metalsav og et saakaldet »Koben«, som de havde medbragt fra København, hvorhos de der kastede en af de fra Slagteriet stjaalne Bøger, af hvilke de iøvrigt hver beholdt en. De opholdt sig en kort Tid i Anlægget og traf der Aftale om at rejse fra Byen hver til sin Side for atter at mødes om Aftenen i Holstebro og saa i Forening begive sig til København. Arrestanten skulde herefter rejse med et Tog til Struer Kl. 5,20, hvad Thomsen ogsaa antager, at han har gjort; selv rejste Thomsen med et andet Tog til Herning Kl. 6,35, hvor han forblev til om Eftermiddagen Kl. 3,45; imidlertid var han kommen til at tænke paa, at det kunde være farligt for dem at mødes i Holstebro, hvor Tyverierne maatte være opdagede, og han tog derfor til Struer for om muligt at træffe Arrestanten, wen da dette mislykkedes, rejste han Kl. 10,22 om Aftenen fra Struer til Holstebro, hvor han som meldt blev anholdt.

Efter de til Politiet indgaaede Anmeldelser er der ved de ommeldte Tyverier bortstjaalet: i Svineslagteriet, som ovenfor angivet, 3 indbundne Bøger og 1 Kasse med Cigarer, hos Typograf Rosenkilde 6 Plet Kaffeskeer i Etui, 1 Sølvsaucseske, 1 Sølvspiseske, 2 Plet-Spiseskeer, 2 Plet-Gafler og 1 Sølv-Barneske samt 1 Femkroneseddel og omtrent 5 Kroner i stort og smaat Sølv, paa Amtstuen fra en i en aflaaet Skuffe staaende Kasse 7 Kr. 77 Øre, bestaaende af 2 Tokronestykker, et Enkronestykke, ca. 1½ Kr. i Kobberpenge og Resten smaa Sølvpenge, samt fra en Pult dels et Beløb af 77 Kr. 80 Øre, der laa i en Konvolut for sig og bestod af Sedler og Sølv, dels

ialt 10 à 12 Kr. i 25-Ørestykker, henlagte i en Kasse. Paa By- og Herredskontoret savnedes derimod Intet.

Thomsen, der ved sin Anholdelse kun var i Besiddelse af 5 Kr. 10 Øre samt den ene af de fra Slagteriet borttagne Bøger, og som desuden bar paa sig et Bundt Nøgler og forskellige Smaaredskaber, navnlig en Niptang og en Skruetrækker, har efter at være gjort bekendt med, hvad der savnedes efter Tyverierne, udtalt, at Arrestanten maa have beholdt de fleste af Pengene selv, og at det, at han saa ikke brød sig om at være sammen med Thomsen mere, kan være Grunden til, at han ikke holdt deres Aftale om at mødes igen i Holstebro. Størstedelen af de stjaalne Cigarer er tilligemed »Kobenet« og den ovenfor anførte Metalsav fundne i Wiums Anlæg, men iøvrigt er intet af det Savnede kommet tilstede under Sagen.

Arrestanten, der paa Thomsens Angivelse blev anholdt i sit Hjem i København den 25 December f. A., har under Forhøret bestemt fastholdt sin Uskyldighed i de ham paasigtede Tyverier og iøvrigt nærmere forklaret, at han og Thomsen, som af denne angivet, i Fællesskab rejste til Holstebro den 21 December f. A. om Morgen, men Grunden til, at de rejste, var efter Arrestantens Forklaring den, at Thomsen til ham havde erklæret, at han kunde skaffe dem Arbejde i Holstebro. Efter at de var ankomne dertil, hvilket skete senere, end Arrestanten havde tænkt, da han troede, at Holstebro ikke laa saa langt fra Aarhus, besøgte de først to Beværtninger, og da de ved Lukketid forlod den sidste af disse, sagde Thomsen, at nu kunde de gaa ud og besøge hans Broder udenfor Byen, men da Arrestanten ikke vilde det, sagde Thomsen, at saa kunde de gaa hen at »gøre et Kup«, han vidste et Sted, hvor der var Penge. Dertil sagde Arrestanten, at naar han rejste fra Byen, rejste han til København og ikke til Horsens, men om Thomsen »vilde i Fedtefadet«, saa blev det hans Sag; Thomsen bemærkede saa, at hvis han »kom i Fedtefadet«, blev der nok »et Ben« til Arrestanten. Imidlertid var de efter Arrestantens videre Forklaring begge noget berusede, og da Arrestanten trængte til at kaste op, gik han ind i en Gaard og derpaa ind i en Retirade, hvor han satte sig og faldt i Søvn. Senere vaagnede han og var da nogenlunde ædru, men da han kom ud igen, var Thomsen borte. Idet han selv Ingen kendte i Holstebro, var han afhængig af Thomsen, og han fandt, da denne nu var borte, ikke at kunne gøre andet end at søge tilbage til Banegaarden, i hvis Nærhed han opholdt sig, indtil han, der har bestridt Rigtigheden af Thomsens Forklaring om, at det mellem dem var aftalt, at de skulde rejse hver i sin Retning og om Aftenen mødes igen i Holstebro, tog til Aarhus med det ovenfor nævnte Tog Kl. 5,20 Formiddag. I Aarhus opholdt han sig fra Middagstid til om Aftenen og besøgte forskellige Beværtninger; da han tilfældig havde set i Aviserne, at der gik en Damper fra Aarhus til København Søndag Aften den 22 December, løste han en Billet dertil, rejste med den tilbage til København Natten mellem den 22 og 23 og begav sig efter Ankomsten straks til sit Hjem i Rantzausgade.

Arrestantens foranførte Forklaring om, at han rejste til Holstebro for at søge Arbejde, er bestyrket ved, at fornævnte Anna Larsen edelig har forklaret, at hun har hørt Arrestanten og Thomsen tale om, at de vilde søge Arbejde i Holstebro, og at de maaske kunde være

hos Thomsens Broder, indtil de fik Arbejde, og at Thomsen, der oprindelig har benægtet, at der mellem ham og Arrestanten har været Tale herom, i et senere Forhør har udsagt, at de nogle Dage, før de rejste fra København, og inden de traf Aftale om Tyveriet, talte om at søge Arbejde, og at han til Arrestanten sagde, at han ovre ved Holstebro havde en Broder, som han mente, de kunde bo hos, indtil de fik Arbejde; derhos er det under Sagen oplyst, at Thomsen har en Plejebroder, der er bosat i Tvis ved Holstebro. Paa den anden Side er den ommeldte Forklaring noget svækket ved, at Arrestanten, efter hvad Anna Larsen har udtalt til en Politirapport, forinden sin Afrejse sagde til hende, at saafremt han ikke fik Arbejde i Holstebro, vilde han allerede den følgende Dags Aften være tilbage. Arrestanten har her overfor anført, at han som meldt havde troet at komme til Holstebro meget tidligere end sket, og at han navnlig havde troet, at han var kommen dertil saa tidlig, at han kunde komme til at tale med Folk samme Aften.

Iøvrigt har Arrestanten erkendt, at den oftnævnte Metalsav er ham tilhørende saavelsom den Niptang og Skruetrækker, Thomsen ved sin Anholdelse var i Besiddelse af, og han har ikke kunnet give nogen Oplysning om Grunden til, at disse Genstande saavelsom Kobenet var med i Holstebro, udover at han i Strid med Thomsens Udsagn har hævdet, at det var denne, der tog alle Redskaberne med, og at Arrestanten kun gjorde ham den Tjeneste at være ham behjælpelig med Indpakningen. »Kobenet« har Arrestanten derimod ikke villet vedkende sig, og det kan ikke anses godtgjort, at dette har tilhørt ham. En Arrestanten tilhørende elektrisk Lommelampe, der forefandtes i hans Lejlighed i København, er bragt tilstede under Sagen, og med Hensyn til den er det af Thomsen gjort gældende, at Arrestanten medtog den paa Rejsen til Holstebro, og at den blev benyttet under Udøvelsen af i alt Fald et af Tyverierne; endvidere er en af Thomsen afgiven Forklaring om, at Arrestanten den 21 December f. A. paa Vej til Banegaarden i København i en nærmere angiven Forretning indkøbte et nyt Batteri til samme Lampe, bestyrket ved en af vedkommende Forretnings Indehaver til en Politirapport afgiven Forklaring. Arrestanten har benægtet at have medført Lampen, og i Tilslutning hertil har Anna Larsen, ligeledes til en Politirapport, forklaret, at saavidt hun erindrer, henstod den paa en Bogreol, ogsaa medens Arrestanten var fraværende paa den omhandlede Rejse.

Arrestantens ovenfor givne Forklaring om at have løst Billet fra Holstebro til Aarhus Morgenen efter Tyverierne er i Strid med en til Forhørsdommeren stilet Meddelelse fra Holstebro Station, gaaende ud paa, at der til det Tog, hvormed Arrestanten vil have forladt Byen, ikke er solgt nogen 3die Klasses Billet til Aarhus, hvorhos Togbetjent C. Hald af Struer, der gjorde Tjeneste i det paagældende Morgentog, edelig har forklaret, at en Person, hvem han genkender som Arrestanten, henvendte sig til ham i Toget, da han paa Vejen mellem Holstebro og Struer havde faaet Personens Billet, der lød til Struer, og forespurge, om der under Opholdet i Struer var Tid til at løse Billet til Aarhus, hvortil Hald svarede, at dertil var der god Tid. Iøvrigt er det godtgjort, at Arrestanten har opholdt sig i Aarhus opad Dagen den 22 December f. A., idet han den Dag mellem Kl. 2 og 4

har afsendt et Postkort derfra til Anna Larsen, hvem han ved en Skrivefejl betegnedes som Fru Anna Thomsen Wolder, medens det havde været hans Hensigt at skrive Fru Anna Larsen Wolder. Derhos er det inden Retten af Restauratør P. Bitsch og Serveringsjomfru Anna Henriksen bevidnet, at Arrestanten nød et Maaltid Mad i Førstnævntes Restauration i Fredensgade i Aarhus, og endelig har Styrmand Erhard Hansen, ligeledes inden Retten, bekræftet Arrestantens Forklaring om at være sejlet med Dampskibet fra Aarhus til København Natten mellem den 22 og 23 December f. A.

Arrestanten har erkendt paa sin Rejse til Holstebro at have medført en ham tilhørende sort Haandtaske, som han ligeledes bragte med tilbage. Ifølge hans Forklaring var der ved Afrejsen fra Holstebro i Tasken 1 Snapseflaske, 1 Feltflaske, 2 smaa Tallerkener, 2 Gaffler og 2 Knive, hvilke Arrestanten alt vil have medtaget hjemmefra. I hvorvel denne Forklaring, forsaavidt angaar Tallerkener, Knive og Gaffler, maa anses for usandsynlig under Hensyn til, at Anna Larsen har erklæret ikke at have savnet nogen af disse Ting, medens Arrestanten var borte, er det dog ikke under Sagen nærmere oplyst, at der har været andet i Tasken end det af Arrestanten indrømmede.

Angaaende Arrestantens Indkomster og Forbrug af Penge i December f. A. er det oplyst, at han ved sin Afrejse fra Optagelses-hjemmet til København modtog noget over 23 Kr., og han har forklaret, at han efter at have betalt sin Billet havde i Behold omkring 15 Kr. ved Ankomsten til København, hvorhos han ved Kortspil paa Rejsen havde vundet 3—4 Kr. Kort efter lejede han den ovenfor omtalte Lejlighed i Rantzausgade og betalte ved Indflytningen forud 27 Kr.; da disse skulde erlægges, spurgte han Anna Larsen, om hun havde Penge, og da hun dertil svarede Nej, pantsatte han for 25 Kr. en Del af hendes Møbler, som han skulde køre hen i Rantzausgade. Da hun fik dette at vide, sagde hun, at det havde ikke været nødvendigt, for hun havde alligevel Penge, og herefter fik Arrestanten Penge flere Gange af hende, ialt 75 Kroner, desuden havde han flere Reparationer og tjente mere, end han brugte, saa han havde lidt Overskud. I Forbindelse hermed har Anna Larsen edelig forklaret, at hun omkring den 10 December gav Arrestanten 40 Kroner, for hvilke han sagde, at han vilde indløse de pantsatte Møbler og nogle af hans egne Klæder, der ligeledes var pantsatte. Han indløste imidlertid intet, og Anna Larsen ved ikke med Bestemthed, hvad han brugte Pengene til, men hun formoder, at de blev brugte til Svir; senere gav hun ham efter hans Anmodning 35 Kroner, som han, efter hvad han sagde, skulde bruge til Rejsen til Holstebro. Da Arrestanten kom hjem fra denne Rejse, der maa antages at have kostet ham mindst ca. 20 Kroner, havde han Penge, idet han da indløste de Møbler, han som meldt tidligere havde pantsat for 25 Kroner, og endvidere gav hende 10 Kroner samt anvendte efter sin Forklaring ialt ca. 20 Kroner til forskellig Juleindkøb, navnlig en Flæskesteg, hvorefter han vil have haft 3 à 4 Kroner tilbage. I Dagene mellem Hjemkomsten fra Holstebro og Arrestantens Anholdelse laante Anna Larsen ham yderligere forskellige Smaabeløb, antagelig ca. 10 Kroner, som han ikke har tilbagebetalt, hvorimod han ved Anholdelsen gav hende sin Pengepung,

der da indeholdt ca. 3 Kroner. Endelig har ovennævnte Serveringsjømfru Anna Henriksen og Styrmand Erhard Hansen begge forklaret, at de saa Arrestantens Pengepung aaben og bemærkede, at den var godt fyldt med Sølv mønt, efter Førstnævntes Forklaring udelukkende 25-Øre og 10-Øre. Arrestanten har til Forklaring heraf anført, at han ved Bytning af større Møntstykker havde faaet meget smaat Sølv tilbage.

Ingen af de foranførte fra Typograf Rosenkilde stjaalne Genstande ere ved en af Københavns Politi foretagen Visitation i Arrestantens og Anna Larsens Hjem bragte tilstede, og Sidstnævnte har derhos erklæret ikke at have set Arrestanten i Besiddelse af disse Genstande eller de foranførte fra Svineslagteriet stjaalne Bøger.

Skønt nu vel den mod Arrestanten rettede Mistanke for Deltagelse i de omhandlede Tyverier maa anses noget bestyrket ved det under Sagen Oplyste, findes det dog overfor hans Benægtelse betænkeligt at statuere, at han har begaaet Tyverierne eller deltaget i Udøvelsen af disse, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Fredag den 16 Januar.

Nr. 477. Højesteretssagfører Hansen

mod

Alfred Hjalmar Nielsen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 December 1913: Arrestanten Alfred Hjalmar Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Christensen og Busch, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, og da det kan have sit Forblivende ved den valgte Straf, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alfred Hjalmar Nielsen til Højesteretsagførerne Hansen og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Alfred Hjalmar Nielsen, der tiltales for Tyveri, er født den 3 August 1886 og tidligere ved Dom bl. a. anset betingelsesvis*): ved Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 18 November 1908 efter Straffelovens § 228 med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 17 April 1909 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., sammenholdt med Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, ved Korsør Købstads Ekstrarets Dom af 11 August 1910 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Straffelovens § 62, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Marts 1911 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Han har derhos fra 11 Marts til 16 April 1912 været arresteret her ved Retten som sigtet for Tyveri, men Undersøgelsen sluttedes uden Tiltale.

Den 1 November d. A. om Aftenen ved 9^{1/2}-Tiden blev Arrestanten anholdt som sigtet for Tyveri af en Frakke, udhængt som Skilt ved Herreekviperingshandler Nielsens Forretning, Grønnegade Nr. 43, Stuen.

Ved de af Anmelderen samt Skrædersvendene Jens Emil Sillesen og Johannes Hansen edelig afgivne Forklaringer maa Følgende anses oplyst:

Ved den anførte Tid saa Sillesen og Hansen fra Mezzaninen i Grønnegade Nr. 38, at Arrestanten, staaende i Gadedøren til Nr. 43, rev en af de udhængte Frakker ned og viklede den sammen. Medens Hansen løb ned paa Gaden for at meddele det Passerede til Anmelderen, saa Sillesen, at Arrestanten gik ind ad Gadedøren til Nr. 43 med den sammenviklede Frakke. Da Hansen var kommen ned, fortalte han om Tyveriet til Anmelderen, der stod udenfor sin Butiksdør, der ligger ca. 15 Alen fra Gadedøren, og medens Hansen talte med Anmelderen, saa han Arrestanten komme ud af Gadedøren til Nr. 43 og gaa ind gennem Porten til Nr. 41 uden da at se ham i Besiddelse af Frakken. Hansen paaviste Arrestanten for Anmelderen, der efter af Sillesen, der nu ogsaa var kommen ned, at have faaet bekræftet, at Arrestanten var Tyven, foreholdt Arrestanten Tyveriet; denne fulgte paa Opfordring med tilbage til Nr. 43, og medens Hansen og Anmelderens 2 Svende, der var komne til, opholdt ham her, gik Anmelderen ind i Gaarden til Nr. 41, hvor han fandt Frakken liggende paa Jorden lige op til den ca. 3 Alen

*) Herved sigtes formentlig til, at ved Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 18 November 1908 blev Udtaaelsen af den idømte Straf gjort betinget efter Reglerne i midlertidig Straffelovs Kap. III.

høje Skillemur til Gaarden til Nr. 43. Anmelderen sendte nu Bud efter Politi, men inden dette kom til Stede, fjernede Arrestanten sig, efterfulgt af Anmelderen, Sillesen og Hansen, han søgte ind i en Ejendom lige efter at være kommen om Hjørnet af Gothersgade, men kom straks ud igen og blev derefter anholdt af en tilstedekommet Politibetjent.

Anmelderens fornævnte Svende, Halvor Westergaard og Ejner Silwecke, har derhos edelig forklaret, at den af Anmelderen fra Gaarden til Nr. 41 udbragte Frakke er Anmelderen tilhørende, og at det udskilte Tøj var kommen i Ulave, idet 2 Frakker, der havde hængt paa en Jernstang, var faldne ned.

Arrestanten har benægtet at have gjort sig skyldig i Tyveriet; han var inde i en Ejendom i Grønnegade for at lade sit Vand, men han har ikke været i Besiddelse af den paagældende Frakke.

Ved de afgivne Vidneforklaringer maa der imidlertid anses at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har stjaalet den ommeldte Frakke, der er vurderet til 5 Kr.

Arrestanten fandtes ved sin Anholdelse iført en ny Ulster. Til den optagne Politirapport vilde han ikke give nærmere Forklaring om sin Adkomst til denne, men i det foreløbige Forhør forklarede han, at han havde købt den af en Person, han kender, men ikke ved, hvad hedder.

I det følgende Forhør forklarede han og har derefter fastholdt, at han samme Aften havde faaet den af en ham ubekendt Herre, som han formodede var »pervers«, og som [han] i Løbet af de sidste Par Aar 3—4 Gange har talt med paa Gaden; en 3 Ugers Tid før den 1ste November d. A. traf han Herren ved Frederiksborggade, og han fik da paa sin Bøn om en gammel Frakke Løfte om en Frakke, hvorhos Herren bad ham møde ham den 1 November Kl. 7 Aften i Grønningen. Da de mødtes her til anførte Tid, havde Herren Ulsteren paa Armen og gav Arrestanten den.

Efter den af Herreekviperingshandler Peter Jacobsen under Ed afgivne Forklaring er Ulsteren frastjaalet ham den 1 November mellem Kl. 6 Eftermiddag og 10 $\frac{1}{2}$ Aften, medens den hang som Skilt udenfor hans Forretning, Sværtegade Nr. 8, hvilket er bekræftet ved den af Jacobsens Søn, Kommis Emanuel Weinhardt Jacobsen, ligeledes under Ed afgivne Forklaring. Da Jacobsens Forklaring om hans Ejendomsret til Ulsteren iøvrigt er bestyrket ved den af Ekspedient Peter Astild afgivne beedigede Forklaring, findes det uden Betænkelighed under Hensyn til Arrestantens vaklende og usandsynlige Forklaring om hans Adkomst til Ulsteren, til det om det førstommeldte Tyveri oplyste og til hans Fortid at anse ham som skyldig i Tyveri af Ulsteren, der er vurderet til 20 Kr.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 som for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Tiltalte er født den 15 August 1868 og ses afset fra, at han 4 Gange har vedtaget Bøder for Overtrædelse af Næringsloven, ikke tidligere at have været straffet, hvorimod han ved ovennævnte Rets Dom af 10 August f. A. er frifunden for Aktors Tiltale under en mod ham for Bedrageri rejst Sag, ligesom der i afvigte Foraar har været indledet offentlig Undersøgelse mod ham for samme Forbrydelse, uden at der dog blev rejst Tiltale mod ham.

Den 17 September f. A. mageskiftede Tiltalte Ejendommen Matr.-Nr. 5 b af Knude med en Jørgen Christian Rasmussen tilhørende Ejendom i Hesselballe paa Vilkaar, at hver af Parterne skulde overtage den hans ny erhvervede Ejendom paahvilende Pantegæld, og Tiltalte derhos tiltransportere Rasmussen en Obligation paa 700 Kroner med Pant i Ejendommen Matr.-Nr. 11 c af Vonge. Senere samme Dag oprettedes der Slutseddell om Handelen, og en halv Snes Dage efter udstedte Rasmussen efter Tiltaltes Anvisning Skøde til en Trediemand paa Ejendommen i Hesselballe, men da Tiltalte for sit Vedkommende undlod at berigtige Handelen ved at give Rasmussen Skøde paa Matr.-Nr. 5 b af Knude og tiltransportere ham ovennævnte Obligation, gjorde Rasmussen, der ansaa sig bedraget af Tiltalte, Anmeldelse til Politiet om hans Forhold.

Under den i Anledning heraf indledede Undersøgelse, der udelukkende har angaaet Tiltaltes Forhold med Hensyn til Panteobligationen, er det oplyst, at Tiltalte ikke, da Mageskiftet fandt Sted, var Ejer af en Obligation som ovenmeldt, idet han vel ved en tidligere sket Afhændelse af den ham ifølge utinglæst Købekontrakt tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 11 c af Vonge, til Anders Andersen havde betinget sig, at denne for 700 Kr. af Købesummen skulde meddele ham Obligation med Pant i Ejendommen; da imidlertid den Mand, af hvem Tiltalte havde købt Ejendommen, kun havde mangelfuld Adkomst paa denne, havde det vist sig nødvendigt for ham at søge Ejendomsdom paa samme, hvorfor Obligationens Udstedelse var stillet i Bero, indtil der efter saadan Doms Erhvervelse kunde gives Andersen mangelfrit Skøde paa Ejendommen. Det har endvidere vist sig, at Andersen, der var mindreaarig, havde købt Ejendommen uden Kurators Medvirkning og saaledes var ude af Stand til at udstede en gyldig Panteobligation, forinden han, der er født den 13 Marts 1888, opnaaede Fuldmyndighedsalder. Efter Opnaelsen af denne har han den 27 April d. A. udstedt den lovede Panteobligation til Tiltalte, som derefter har transporteret den til Rasmussen, hvorpaa den den 2 Maj næstefter er bleven tinglæst med Retsanmærkning om, at en tidligere Ejer har manglet tinglæst Adkomst paa den pantsatte Ejendom. I en af Tiltaltes Defensor for Ekstrarettens fremlagt Skrivelse fra en Sagfører i Vejle er det endvidere oplyst, at der er erhvervet Bevilling til Erhvervelse af Ejendomsdom paa Ejendommen, og at der i Henhold hertil var udtaget Stævning til den 13 Juni d. A. Om Sagens Udfald er der intet oplyst, men det Foreliggende giver ikke Føje til at antage, at der vilde møde Vanskeligheder for Dommens Erhvervelse.

Medens Tiltalte har erkendt, at han, da han handlede med Rasmussen, vidste, at Andersen var mindreaarig, samt at han har undladt at gøre Rasmussen bekendt dermed, har han derimod hævdet, at han inden Slutseddelsens Oprettelse meddelte Rasmussen, at Adkomsten paa

Matr.-Nr. 11 c af Vonge var mangelfuld, og at Rasmussen altsaa vidste, at en Obligation som den ommeldte indtil videre ikke vilde kunne tinglæses som Hæftelse paa Ejendommen. Rasmussen har derimod edelig udsagt, at Tiltalte ikke har gjort ham nogen saadan Meddelelse, idet han først af ovennævnte Andersen blev gjort bekendt med det paagældende Forhold, efter at han havde udstedt Skøde paa den af ham bortbyttede Ejendom, men at Tiltalte efter først at have sagt, at Obligationen var udstedt og i behørig Orden, ved Slutsedlens Oprettelse udtalte, at Obligationen vel ikke var udfærdiget, men vilde blive det samtidig med Skødet, naar Tiltalte Dagen efter kom til Vejle. Rasmussen har tilføjet, at han, hvis han havde kendt Sagens rette Sammenhæng, ikke vilde have udstedt Skøde paa sin Ejendom. Han har ikke nedlagt Erstatningspaastand her under Sagen.

Partikulier Chr. Møller af Vonge, der affattede den ommeldte Slutseddel, har forklaret, at Tiltalte ved denne Lejlighed udtalte, at han endnu ikke havde Obligationen, men at de skulde til Vejle næste Dag, og at hele Sagen saa vilde blive ordnet, samt at han ikke kunde forstaa Tiltaltes Udtalelser anderledes, end at der ikke var noget til Hinder for Obligationens Udstedelse den følgende Dag. Endelig har Handelsmand Knud Poul Jensen af Uldum, der overværede Byttehandelens Afslutning mellem Rasmussen og Tiltalte, forklaret, at Tiltalte allerede ved denne Lejlighed fremkom med en lignende Udtalelse som den af Møller omforklarede.

Ved disse Forklaringer maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte ved Indgaaelsen af ovennævnte Byttehandel med Rasmussen ikke har gjort denne bekendt med den Matr.-Nr. 11 c af Vonge vedrørende Adkomstmangel, men at han tværtimod har indestaaet ham for, at tidnævnte Obligation vilde blive udstedt og ham tiltransporteret den paafølgende Dag. Tiltalte, hvis Foregivende om, at der Dagen efter, at Byttehandelen havde fundet Sted, vilde foregaa en Ordning af »Sagen« i Vejle, var usandt og afgivet mod bedre Vidende, har imidlertid været paa det Rene med, at dette Vilkaar ikke vilde kunne opfyldes, idet han vidste, at der forelaa de to ovennævnte Hindringer for, at Obligationens Udstedelse og Transport retsgyldig lod sig iværksætte indenfor et længere Tidsrum. Da Tiltalte nu ikke, forinden han handlede med Rasmussen, har gjort denne bekendt med disse Hindringers Tilstedeværelse, da der ikke vil kunne tages Hensyn til hans Anbringende om, at han troede, at Andersens Mindreaarighed ikke var til Hinder for, at han udstedte Obligationen med Pant i den paagældende Ejendom, samt da Rasmussen, idet han indlod sig paa Handel med Tiltalte, maa antages i væsentlig Grad at have lagt Vægt paa det ovennævnte Vilkaars behørig Opfyldelse, maa Tiltalte ved sit ommeldte Forhold anses at have handlet svigagtigt mod Rasmussen. Tiltalte vil derfor være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Nr. 310. Kongens Livjægerkorps (Stein)

m o d

Redaktør H. Cavling (Ingen),

betræffende Ærefornærmelser.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Maj 1913: Indstævnte Redaktør H. Cavling bør for Tiltale af Citanterne Kongens Livjægerkorps i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Imod Appellantens Benægtelse har Indstævnte ikke godtgjort Rigtigheden af de paaklagede, i den indankede Dom ommeldte Udladelser, og da disse findes at være af ærefornærmende Karakter, vil de være at mortificere. Derimod findes der ikke Anledning til at paalægge Indstævnte, der efter det Foreliggende maa antages at have haft Føje til at tro paa Udladelsernes Bevislighed, noget Strafansvar, og han vil derfor iøvrigt være at frifinde for Appellantens Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

De ovennævnte Udladelser bør døde og magtesløse at være. Iøvrigt bør Indstævnte, Redaktør H. Cavling, for Tiltale af Appellanten, Kongens Livjægerkorps, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at en Afdeling af »Kongens Livjægerkorps« — »Rekylkorpsen« — den 12 Juli 1912 havde givet en Opvisning paa Eksercerpladsen i Aalborg, i hvilken Anledning de antimilitaristiske Partier i denne By samme Dag havde afholdt et Protestmøde, hvis Deltagere om Aftenen var draget i Procession gennem Byen, fandtes i det den 13 s. M. udkomne Nr. 218 af Dagbladet »Politiken« en ikke underskrevet Artikel med Overskrift »For og imod Rekylerne«, hvori bl. a. meddeles, at, da Processionen drog gennem Byen, spyttede nogle særlig ivrige Rekylskytter fra Vinduerne i et i Byen værende nærmere angivet Hotel efter de forbimarscherende Antimilitarister. Efter at dernæst — som det maa antages — Chefen for Kongens Livjægerkorps, Kaptain J. Carstensen, offentlig havde dementeret Rigtigheden heraf, indeholdt det den 17 Juli 1912 udkomne Nr. 222 af nævnte Dagblad en ligeledes ikke underskrevet

Artikel med Overskrift »Rekylrytterne i Aalborg«, hvori det, efter en Meddelelse om, at Bladets Korrespondent i Aalborg i Anledning af nævnte Dementi har undersøgt Sagen nærmere, bl. a. hedder: »I det mindste blev der spyttet af Rekylskytter efter Processionen, da den drog gennem Vesterbro.«

Idet Citanterne Kongens Livjægerkorps har anset den i Bladets anførte Udtalelser indeholdte Sigtelse som fornærmelig mod Korpset, har fornævnte Kaptajn Carstensen som Chef for Korpset og paa dettes Vegne, under nærværende mod Indstævnte Redaktør H. Cavling som ansvarlig, for de nævnte Artikler anlagte Sag, paastaaet Udladelserne mortificerede og Indstævnte anset med Straf efter Straffelovens Kap. 21 samt tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger.

Indstævnte har procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Til Støtte herfor har Indstævnte i første Række gjort gældende, at de paaklagede Udladelser er overensstemmende med Sandheden, i hvilken Henseende Indstævnte ifølge sin Procedure dog kun kan anses at ville hævde, at der ved den paagældende Lejlighed af et enkelt, nærmere angivet Medlem af »Rekylkorpset« fra et Vindue i en privat Lejlighed i en Ejendom paa Aalborgs Vesterbro, hos hvis Beboere den paagældende var indkvarteret, er bleven spyttet efter den ovennævnte Procession.

Indstævnte har vel ikke godtgjort Rigtigheden af foranførte Sigtelse, men da en Sigtelse for at have tilkendegivet sit Mishag eller sin Ringeagt for den paagældende Demonstration ved at spytte efter denne ikke kan anses at indeholde en strafbar Ærefornærmelse, vil Indstævnte være at frifinde for Citanternes Tiltale, og ville Sagens Omkostninger efter Omstændighederne være at ophæve.

Mandag den 19 Januar.

Nr. 457. Højesteretssagfører Winther

mod

Maskinmester Hjalmar Johan Thomsen (Def. Lunn),

der tiltales for Rømning eller for det i Sølovens § 308 ommeldte Forhold.

Sø- og Handelsrettens Dom af 1 Oktober 1913: Tiltalte, Maskinmester Hjalmar Johan Thomsen, bør til Statskassen bøde 175 Kroner, hvorhos han vil have at betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Bøden findes at burde forhøjes til det ved Sølovens § 308 foreskrevne Maksimum af 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 200 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Maskinmester Hjalmar Johan Thomsen, til Højesteretssagførerne Winther og Lunn 50 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende efter Begæring af A. P. Møller som Reder af Dampskibet »Sally Mærsk« anlagte Sag er Maskinmester Hjalmar Johan Thomsen, der er født den 29 September 1885, sat under Tiltale for Rømning eller for det i Sølovens § 308 ommeldte Forhold.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt under Sagen Oplyste maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, som den 24 Januar d. A. var bleven udmønstret som 3die Maskinmester med nævnte Dampskib, den 27 August d. A., da Skibet laa i Danzig under Losning og Reparation, har forladt Skibet Kl. 5 om Morgenen uden Tilladelse for at rejse til København, hvor han vilde besøge sin derboende Kæreste. Tiltalte, som den foregaaende Aften havde forsynet Bagbords Donkeykedel med nye Pakninger, havde bl. a. Ordre til at fyre op paa begge Donkeykedlerne Kl. 3, at efterspænde Dørene paa den nypakkede Kedel, naar der var 20 Punds Tryk, at purre 2den Mester Kl. 5^{1/2} og at sørge for, at der var fuld Damp til Spillene Kl. 6 Formiddag. Tiltalte havde sørget for Opfyringen og havde — efter sin Forklaring — efterspændt Dørene, efter at der var kommet noget — men vistnok langt fra 20 Punds — Tryk paa Kedlen, men forlod derefter Skibet uden at underrette Nogen om sin Afrejse og uden at sørge for, at 2den Mester blev purret. Da Losningsarbejderne kom tilstede Kl. 6, var Mesteren ikke purret, og en Del af Pakningen paa den nævnte Kedel var blæst ud, saaledes at Losningsarbejdet blev forsinket. Tiltalte, der fra Warnemünde underrettede Skibet om, at han først kom tilbage Lørdag, ankom til København den 28 August om Morgenen og tilbragte Resten af Dagen sammen med sin Kæreste. Næste Dags Formiddag rejste han tilbage til Danzig, hvor han ankom Lørdag den 30 August Kl. 10 Formiddag og kort efter gik ombord. Ved Ankomsten blev det tilkendegivet Tiltalte, at han vilde blive betragtet som Rømningsmand samt gjort ansvarlig for Følgerne af hans uberegtigede Bortrejse.

Under Sagen — under hvilken det er oplyst, at Tiltalte ved sin

Bortrejse havde efterladt saa godt som alt sit Tøj ombord — har Rederiet under Henvisning til Sølovens § 300 gjort gældende, at da Tiltalte uden Tilladelse har forladt Skibet og tiltraadt en Rejse, hvorfra han ikke kunde vende tilbage inden 24 Timer, maa han betragtes som Rømningsmand.

Tiltalte har under Sagen benægtet, at det har været hans Hensigt at rømme.

Efter alt, hvad der foreligger oplyst, maa der gaas ud fra som givet, at det udelukkende har været Tiltaltes Hensigt at foretage den omtalte Rejse paa nogle Dage, men ikke at unddrage Skibet sin Tjeneste for bestandig eller for længere ubestemt Tid, samt at Tiltalte, der vidste, at Skibet ikke skulde afgaa, før han kunde være tilbage, er gaaet ud fra, at han vilde faa Lov til at fortsætte sin Tjeneste ombord.

Da Rømningsbegrebet maa antages at forudsætte en endelig Hensigt til at blive borte fra Skibet, findes han ikke at kunne straffes for Rømning. Derimod findes han ved uden Tilladelse at rejse bort at have gjort sig skyldig i et ualmindelig graverende Brud paa Skik og Orden og i en grov Tilsidesættelse af sine Pligter mod Skibet, og han vil derfor i Medfør af Sølovens § 308 være at anse med en Statskassen tilfaldende Bøde, der under Hensyn til de Forhold, hvorunder Tiltalte har forladt Skibet, passende vil kunne bestemmes til 175 Kroner.

Han vil derhos have at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 401. Fabriks- og Handels-Aktiebolaget St. Eric af Stockholm
(Ingen)

mod

Ingeniør **H. C. Petersen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Fabriks- og Handels-Aktiebolaget St. Eric af Stockholm, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades det med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør det have tabt Sagen, og det ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 412. Forretningsfører **L. M. Nørlem** (Ingen)

mod

Direktør **Em. Klein** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Forretningsfører **L. M. Nørlem**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 414. Handlende **Axel Dahl** (Ingen)

mod

Handelsfirmaet **Horsens Cyklelager** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Handlende **Axel Dahl**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 415. Handlende **Axel Dahl** (Ingen)

mod

Handelsfirmaet **Horsens Cyklelager** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Handlende **Axel Dahl**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til be-

stemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Erelser Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Onsdag den 21 Januar.

Nr. 16. The Ganz Steamship Line af New York ved dens Generalagent Carl Wohlenberg af Hamborg (Halkier)

mod

Aktieselskabet A. Nielsen & Co. (I. Kondrup),

betræffende Spørgsmaalet, om Indstævntes Ansvar for Beskadigelse af et Parti Bomuldsfrøkager.

Nykøbing F. Købstads Fogedrets Arrestdekret af 2 Juli 1909.

Nykøbing F. Købstads Sørets Dom af 19 Juli 1909: Indstævnte, The ganz Steamship Line af New York ved dets Generalagent Carl Wohlenberg af Hamborg ved dennes her i Landet i Henhold til Plakat 30 November 1821 værende Repræsentant, Mægler W. Tornøe (eneste Indehaver af Firmaet Marquardt & Tornøe), bør til Citanten, Aktieselskabet A. Nielsen & Co., betale 17,330 Kr. 02 Øre med Renter 5 pCt. p. a. heraf fra 3 Juli 1909 og Sagens Omkostninger med 400 Kr. Den under 2 s. M. hos Indstævnte foretagne Arrest bør som lovlig gjort og forfulgt for dette Beløb ved Magt at stande, men iøvrigt ophæves. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 December 1911: Appellanterne, The Ganz Steamship Line af New York ved deres Generalbefuldmagtigede Carl Wohlenberg af Hamborg, bør til de Appelindstævnte, Aktieselskabet A. Nielsen & Co. af Nykøbing paa Falster, betale 3218 Kr. 25 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 3 Juli 1909, til Betaling sker. Det af Nykøbing Købstads Fogedret den 2 Juli 1909 afsagte Arrestdekret stadfæstes, og det af samme den 27 s. M. afsagte Udlægsdekret bør ved Magt at stande, begge Dele for det nævnte Beløb med Renter som anført, men iøvrigt bør de nævnte Dekreter være ophævede. Sagens Omkostninger i begge Instanser ophæves. For Overrettens Vedkommende vil der intet Stempelforbehold være at tage.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Kontraappellantens Paastand for Højesteret om, at det ham ved den indankede Dom blandt andet

tilkendte Beløb af 39 Kr. 69 Øre under Hensyn til en sket Fejlregning forhøjes til 396 Kr. 90 Øre, af processuelle Grunde ikke imod Hovedappellantens Indsigelse kan tages til Følge. Iøvrigt er der efter den skete Indstævning for Højesteret alene Spørgsmaal om, hvorvidt Kontraappellanten har Krav paa Forhøjelse af den Erstatning, der ved Dommen er tilkendt Kontraappellanten for Skade paa Ladningen i Lastrum Nr. 4. Ved de foreliggende, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kan det ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at den Vandmængde, der er forefundet i det fra fornævnte Lastrum udlossede Parti Bomuldsfrøkager maa tilskrives et Brud paa det som b betegnede Pejlrør eller overhovedet noget Forhold, der bortset fra den i Dommen omtalte Mangel paa Ventilation kan lægges Skibet til Last. Dommen vil herefter ifølge Hovedappellantens Paastand i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Kontraappellanten have at betale Hovedappellanten med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Kontraappellanten, Aktieselskabet A. Nielsen & Co., til Hovedappellanten, The Ganz Steamship Line af New York ved dens Generalagent Carl Wohlenberg, med 500 Kroner. Saa betaler Kontraappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Maj Maaned 1909 blev der i Mobile i Alabama i det August Boltens, Wm. Millers Nachfolger, Hamborg, tilhørende, men af The Ganz Steamship Line af New York ved Time charter lejede Dampskib »Harz« indladet bl. a. et Parti Bomuldsfrøkager, der ifølge det udstedte Konnossement af 6 Maj 1909 udgjorde 8709 Sække, »opgivet af Afskiberen at veje 2,240,465 engelske Pund, under Dækket, mærket og numereret som angivet i Marginen (Vægt, Cubikindhold, Maal, Kvalitet, Indhold og Værdi ubekendte) og at aflevere med Skibets Lossegrejre (hvor Skibets Ansvar ophører) i samme gode Orden og Tilstand i Nykjøbing (Falster) Havn«. I Konnossementet var det dernæst bestemt, at Damperen ikke skal være ansvarlig for Tab eller Skade, der opstaar af Aarsager, der ligger udenfor dens Kontrol ... ej heller for Ophedning, Fordærvelse, Forraadnelse, Rust, Sved, Utøj, Forandring i Karakter, Dræning, Lækage, Brækage eller noget som helst Tab eller Skade, der opstaar paa Grund af Varernes Natur eller utilstrækkelig Emballage, ej heller for Lækage, Brækage, Rust, med mindre den er foraarsaget ved utilbørlig Stuvning«. Endvidere fastsættes det i Konnossementet, at Ladningen skulde være underkastet Bestemmelserne i den nordamerikanske Lov af 13 Februar 1893 (den saakaldte »Harter-Act«).

Skibet, der foruden Bomuldsfrøkagerne (der var ladet nederst i Skibets 4 Lastrum) havde Trælast paa Dækket og i alle Lastrummene, afsejlede fra Mobile den 16 Maj; efter den 23—24 Maj at have anløbet Norfolk, hvor det fyldte Kul, ankom det den 11 Juni til Rotterdam og lossede der Dækslasten, hvorefter det den 15 Juni afgik til Lybeck, hvor det ankom den 18 Juni og lossede Trælasten fra Lastrummene. Den 28 Juni sejlede det videre til Nykøbing p. F., hvor det ankom den 29 s. M. Da det straks ved Udlosningens Begyndelse viste sig, at en Del af Bomuldsfrøkagerne var beskadiget, blev der samme Dag, efter Begæring af Skibets Mægler paa Skibsførerens Vegne, inden Nykøbing Købstads Sørenet udmeldt to Mænd, nemlig Prokurist A. V. Jochimsen og Agent A. Petersen til at skønne over Skadens Aarsag og Størrelse og over, hvilken Mindreværdi de beskadigede Kager burde ansættes til. I deres i den Anledning afgivne Erklæring af 8 Juli 1909 udtalte Mændene (der paabegyndte deres Forretning den 29 Juni og derefter overværede Losningen fra 30 Juni til 3 Juli) i det væsentlige følgende:

Ladningen i Lastrum Nr. 4 viste sig helt igennem ødelagt af Vand og Varme, og der fandtes overhovedet ikke ubeskadigede Sække. Beskadigelsen viste sig stærkere, jo længere der naaedes ned i Lasten, og de underste Lag Sække maatte brydes fra hinanden med Jernstænger. Idet der fra denne Luge var udlosset 1769 Sække af Vægt 459,496 Pd., hvis Værdi Mændene ansatte til 11,118 Kr. 84 Øre, og hvoraf Vandindholdet skønnedes at udgøre ca. 13,8 pCt. eller 63411 Pd., og idet Markedsværdien for 396,085 (?: 459,496 ÷ 63,411) Pd. ansattes til 6½ Øre pr. Pd. eller 25,745 Kr. 52 Øre, skønnede Mændene, at Værdiforringelsen udgjorde 14,626 Kr. 68 Øre.

Om Ladningen i Lastrummene Nr. 1—3 udtalte Mændene, at den udviste »tilsyneladende« god Opbevaringstilstand; dog fandtes i det øverste Lag en Del Sække med udvendig Fugtighed og Skimmel, der efter Mændenes Skøn maatte stamme fra Fugtighed, paaført Ladningen af den i Rotterdam og Lybeck udlossede Trælast, idet Sækkene syntes mest angrebne, hvor de udviste Tegn af direkte Berøring med den ovenpaa stuvede Trælast. Ogsaa i Skibets Sider, langs Garneringen, fandtes Sække stærkt angrebne af Fugtighed og Skimmel. Med Hensyn til Ansættelsen af Værdiforringelsen bemærkede Mændene, at det ved Losningen fra de 3 omhandlede Lastrum havde vist sig meget vanskeligt nøjagtig at separere de beskadigede Sække, af hvilke en Del, der var fremkomne med lettere Beskadigelser, til Dels var sammenblandede med de ubeskadigede Sække, samt at en Del Sække, der udvendig syntes ubeskadigede og fuldstændig tørre, indeholdt Kager, der i det yderste Lag og i Kanterne var gode, men indvendig i Sækkene og i Midten af Kagerne var skimlede og saaledes syntes at have været beskadigede inden Indladningen. Idet Mændene i Henseende til de sidstnævnte Kager henviste til den nedennævnte særlige Synsforretning af 9 Juli 1909, udtalte de, at der ved Fugtighed og Varme, udviklet i Lasten, skønnedes at være tilføjet Ladningen i Lastrum Nr. 1—3 en Beskadigelse, som de ansatte saaledes:

For Lastrum Nr. 1: 20 pCt. af Ladningen (2306

Sække, 515,544 Pd.) eller 103,109 Pd.

For Lastrum Nr. 2: 30 pCt. af Ladningen (2414 Sække, 541,602 Pd.) eller	162,481 Pd.
For Lastrum Nr. 3: 30 pCt. af Ladningen (2151 Sække, 480,675 Pd.) eller	144,202 —
Altsaa tilsammen . . .	<u>409,792 Pd.</u>

Idet Markedsværdien heraf ansattes til $6\frac{1}{3}$ Øre pr. Pd. eller 26,636 Kr. 48 Øre, anslog Mændene Værdiforringelsen til 10 pCt. heraf eller 2663 Kr. 65 Øre.

Den hele Ladningen paaførte Værdiforringelse ansattes saaledes:

For Lastrum Nr. 4 til . . .	14,626 Kr. 68 Øre
— — 1—3 til . . .	2,663 — 65 —
Ialt . . .	<u>17,290 Kr. 33 Øre</u>

Med Hensyn til Aarsagerne til Skaden erklærede Mændene, at Kaptainen havde meddelt dem, bl. a. at den ovenpaa Bomuldsfrø-kagerne indladede Trælast havde bestaaet af Pitchpine, der ved Indladningen ikke havde været tør, og at den af Lastrum Nr. 4 udlossede Trælast ved Losningen havde været meget vaad, uden at der dog af Ladningens Modtager var blevet protesteret mod den, samt at der efter Kaptainens Formening var kommet Vand i Lastrum Nr. 4 gennem et Pejlrør, der paa Rejsen havde vist Utæthed. Mændene udtalte derefter som deres paa egne Undersøgelser og Kaptainens Oplysninger grundede Skøn, at Beskadigelsen af Ladningen i Lastrum Nr. 4 maatte skyldes Indtrængen af Vand i Skibets Last i Forbindelse med den herved udviklede Varme og Mangel paa Ventilation, og at Beskadigelsen af Ladningen i Lastrum Nr. 1, 2 og 3 var foranlediget af Fugtighed og Varme, antagelig opstaaet fra den direkte ovenpaa Kagerne indladede Trælast i Forbindelse med den fuldstændige Mangel paa Ventilation.

Efter Begæring af Ladningsmodtagerne, de Appellindstævnte Aktieselskabet A. Nielsen & Co. i Nykøbing p. F., udmeldte ovennævnte Sørret under 2 Juli 1909 de samme 2 Mænd til at skønne over, om der mellem Kagerne i Lastrummene 1—3 var saadanne, som var af-ladede i usund Tilstand, og hvor stort det beskadigede Parti var, og udtage Prøver deraf, samt til at skønne over, hvor stor den Vægtforøgelse var, som var foraarsaget af Søvand i de i Lastrum Nr. 4 beskadigede Kager. I deres Erklæring af 9 Juli 1909 udtalte Mændene, at ved Forretningens Begyndelse var omtrent Halvdelen af Skibets Last oplosset, og at de af den tilbageværende Last havde undersøgt 50 Sække i hvert af Lastrummene Nr. 1, 2 og 3, hvorved de havde konstateret, at en større Del (gennemsnitlig 40,67 pCt. af samtlige undersøgte Sække og 50 pCt. af Vægten) af Ladningen i de Sække, som udvendig var ubeskadigede og fuldstændig tørre, indeholdt Kager, der saavel i de yderste Lag som paa Kanterne var gode og tørre, men som indvendig i Sækkene og i Midten af Kagerne var stærkt angrebne af tør eller fugtig Skimmel, der ikke kunde skønnes at være paaført Kagerne under Opbevaringen i Skibets Lastrum. Idet Mændene forudsatte, at Kvaliteten af hele Partiet — ogsaa i Lastrum Nr. 4 — ved Indladningen maatte kunne regnes i samme Forhold som de undersøgte Sække, udtalte de som deres Skøn, at den i Erklæringen saaledes an-

satte Beskadigelse maatte have været tilstede ved Indladningen i Mobile.

Derhos skønnede Mændene, at det fra Lastrum Nr. 4 udlossede Parti 1769 Sække ved Indtrængen af Vand i Lastrummet havde faaet en Vægtforøgelse af 36 Pd. pr. Sæk eller tilsammen 63,684 Pd.

Endelig udmeldte oftnævnte Søret under 30 Juni 1909 efter Begæring af de Appellindstævnte to Mænd, nemlig fhv. Dampskibsfører Søtoft og fhv. Skibsfører Baumann, til at skønne over, hvorledes Beskadigelsen af Ladningen i Lastrum Nr. 4 var opstaaet. Disse Mænds Erklæring af 1 Juli 1909 gik ud paa Følgende:

Ifølge en i tidligere Lossehavn afholdt Lugebesigtigelse kunde der ikke være kommen Vand gennem Lugerne; og hvad der kunde være kommen gennem Ventilationsrør, kunde kun være forsvindende. Der var heller ingen Læk at opdage i Dæk eller Skibsside. Derimod fandtes Dæksflangen ved et Pejlerør, som paa en med Erklæringen følgende Skitse var betegnet ved Bogstavet a, at være løftet ca. 2 Centimeter over Jerndækket, og 2 af Flangeboltene knækkede, hvorved der var opstaaet en Læk, gennem hvilken der efter Mændenes Skøn var kommen en Del Vand ned i Rummet. Mændene udtalte, at Brudet antagelig var fremkaldt ved, at Pejlerøret under Rejsen havde været lukket med en Træprop i Stedet for med det oprindelige til Flangen hørende Metaldæksel, og at Dækslasten i haardt Vejr havde paavirket Træpropfen. Det fremgik imidlertid af hele Lastrummets Udseende og Ladningens Beskaffenhed, at der var kommen betydelig mere Vand ned i Rummet, end der kunde være kommen gennem den fornævnte Læk, ligesom der endnu fandtes betydelige Vandsamlinger paa saadanne Steder i Rummet, hvor Vandet fra den ikke kunde være trængt hen, særligt mellem Spanterne paa Toppen af Tunnelbrønden (paa Skitsen betegnet ved Bogstavet B). Mændene udtalte derhos, at dette Vand efter udtagne Prøver havde vist sig at være nærmest Ferskvand eller Flodvand, og da det tydeligt kunde ses, at Vandet var kommet ind i Lasten paa Toppen af Rum B, hvorfra det var løbet ned, særligt i Styrbords Side, hvor Skibssiden var skyllet ren, maatte det sikkert antages, at Vandet var bleven pumpet eller trykket ind i Rummet ved en fejlagtig Indstilling af Haner eller Ventiler fra Besætningens Side. Fremdeles udtaltes det i Erklæringen, at saavidt det kunde ses, var den eneste Vej, ad hvilken Vandet kunde være trængt ind paa det nævnte Sted, gennem et Brud paa et Pejlrør (paa Skitsen betegnet ved Bogstavet b) ca. 3 Meter under øverste Dæk. Vandet kunde da være kommet enten fra oven ved Paafyldning eller fra neden ved for stærkt Tryk paa Bundtanken, naar denne var bleven fyldt, hvilken sidste Antagelse Mændene ansaa for den rimeligste. I alle Tilfælde udtalte de som deres faste Overbevisning, at Vandet ikke var kommet ned i Rummet gennem Dæk eller Skibssider, men at det — med Undtagelse af, hvad der kunde være kommet ned ved Dæksflange a og gennem Ventilatorerne — maatte være pumpet eller trykket ind i Rummet i Højde med Toppen af Tunnelbrønden B.

Sluttelig udtalte Mændene, at den Ladningen tilføjede Beskadigelse var bleven yderligere forstørret derved, at Skibets Ventilatorer havde været lukkede under hele Rejsen paa Grund af Stuvning af Dækslast,

idet al Damp fra den gærende Ladning derved havde maattet fortætte sig i Lastrummet.

Ifølge den af Skibets Fører, Kaptajn Brüdigam, inden Søretten den 30 Juni 1909 afgivne Søforklaring havde Skibet paa Rejsen fra Amerika Storm fra den 30—31 Maj, svære Søer brød over Skibet, og der maatte bruges Olie for at dæmpe Bølgerne. Dækslasten rev sig løs og forskød sig mod Styrbords Side, og Skibet tog forskellig udenbords Skade. Efter endt Udlosning i Lybeck opdagedes det, at Pejlrøret i Agterlasten ved Ladningens Forskydning i Lasten var bleven brækket, hvorved der var trængt Vand ind i Agterlasten (Lastrum Nr. 4), og ligeledes havde Agterspillet Underlag givet sig, hvilket havde haft samme Virkning. Paa Forespørgsel forklarede Skibsføreren endvidere bl. a., at saafremt der var kommen Søvand i Lasten, kunde det være kommet ind gennem Pejlrøret fra Tanken, idet denne havde løbet over, da Pejlrøret var brækket i Stykker paa Rejsen, hvilket han først bemærkede i Lübeck ved Udlosningen, at Ventilene til Last-rummene ikke havde kunnet benyttes paa Rejsen, da de havde været bestuvede af Dækslasten, samt at han ikke ansaa det for forsvarligt at bestuve Oliekagerne med Trælast, og at han havde paatalt det overfor Tidsbefragteren, men havde faaet udtrykkelig Ordre af dennes Agent til at indtage Trælasten. Skibets 1ste Maskinist, Smith, forklarede, at han ikke troede, at Vandet, der havde beskadiget Ladningen i Agterlasten, var kommen fra Tanken i Agterlasten gennem Pejlrøret; at han paa Rejsen fra Rotterdam til Lybeck havde bemærket, at det forreste af Pejlrørene til Agterlasten var frabrækket; at det agterste af de nævnte Rør var brudt itu lige under Dækket, hvilket havde været Tilfældet under hele Rejsen, og at han havde meddelt Kaptajnen dette; han erindrede dog ikke, naar denne Meddelelse var sket, og Kaptajnen forklarede, at han overhovedet ikke erindrede, at Maskinmesteren havde gjort ham en saadan Meddelelse.

Efter at Fragten for det omhandlede Parti Bomuldsfrøkager, stor 12,714 Kr. 64 Øre, ifølge Skibsførerens Forlangende var bleven deponeret hos Skibets Mægler, W. Tornøe, i Henhold til Sølovens § 155, blev der efter Rekvisition af 2 Juli 1909 fra de Appellinstævnte til Sikkerhed for det Erstatningskrav, som de forment at have mod Appellanterne, The Ganz Steamship Line of New York ved dens Generalbefuldmægtigede Carl Wohlenberg af Hamborg, og som de foreløbig anslog til 20,000 Kr. foruden Renter 5 pCt. p. a. fra Arrestrekvisionens Dato, til Betaling sker, og Arrestomkostninger 85 Kr. 73 Øre, den sidstnævnte Dag inden Nykøbing Købstads Fogedret dekreteret Arrest i det deponerede Fragtbeløb hos nævnte Mægler W. Tornøe som Appellanternes Repræsentant paa Pladsen. De Appellinstævnte anlagde derefter nærværende Sag i 1ste Instans ved Nykøbing Købstads Soret mod Mægler Tornøe som Appellanternes Repræsentant i Henhold til Pl. 30 November 1821. Idet de under Sagen nedsatte deres Erstatningskrav til det i den ovennævnte Skønsforretning

af 8 Juli 1909 opgjorte Beløb	17,290 Kr. 33 Øre
+ Afkortning i Fragten for de i Forretningen opgjorte 63,411 Pd. Vand	39 — 69 —

Altsaa ialt 17,330 Kr. 02 Øre

paastode de Arrestforretningen stadfæstet og Appellanterne dømte til at betale de Appelindstævnte det nysnævnte Beløb med Renter 5 pCt. p. a. fra den 2 Juli 1909, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger, derunder Omkostninger ved Arrestforretningen og Translatoroversættelse-skadesløst. Der blev ikke givet Møde af Mægler Tornøe eller Appellanterne, og ved Sørettens Dom af 19 Juli 1909 blev disse ved deres her i Landet i Henhold til Pl. 30 November 1821 værende Repræsentant, Mægler Tornøe, dømte til at betale de Appelindstævnte det paastævnte Beløb med Renter som paastaaet fra Stævningens Dato den 3 Juli 1909, og Sagens Omkostninger med 400 Kr., hvorhos Arrestforretningen blev stadfæstet for det de Appelindstævnte saaledes tilkendte Beløb, men iøvrigt ophævet. Den 27 Juli 1909 blev der efter Rekvisition af de Appelindstævnte af Nykøbing Købstads Fogedret i Henhold til Dømmen dekretet Eksekution i Fragtbeløbet 12,714 Kr. 64 Øre for Dømmens Hovedstol med paaløbne Renter og Omkostninger, tilsammen 17,878 Kr. 44 Øre med Renter, hvorhos Fogden bemyndigede de Appelindstævntes Sagfører til at hæve og kvittere for bemeldte Fragtbeløb.

Appellanterne have derefter ved Stævning af 20 August 1909 indanket nævnte Arrest, Dom og Eksekution for Overretten, hvor de paastaa sig frifundne for de Appelindstævntes Tiltale og de afsagte Arrest- og Udlægsdekreter ophævede, hvorhos de protesterer imod, at der ved Søretsdommen er tillagt de Appelindstævnte Sagsomkostninger, medens de Appelindstævnte paastaa Søretsdommen og Eksekutionen stadfæstede, og begge Parter paastaa sig Appellsagens Omkostninger tillagte hos Modparten.

Appellanterne have denunciéret Appellen for det paagældende Dampskibs Rederi, Firmaet August Bolten, Wm. Millers Nachfolger i Hamborg, som har givet Møde for Overretten uden at nedlægge nogen Paastand.

Appellanterne gøre gældende, at den i Skønsforretningen af 8 Juli 1909 opgjorte Skade i Relation til dem maa betragtes som hændelig, og at de i alt Fald ifølge de i Konnossementet tagne Forbehold intet Ansvar have derfor.

Med Hensyn til den i den nævnte Skønsforretning til 2663 Kr. 65 Øre opgjorte Skade paa Ladningen i Lastrummene Nr. 1—3 bemærkes, at forskellige under Sagen foreliggende Oplysninger — derunder navnlig en af vedkommende Stevedores i Mobile den 25 August 1909 afgiven edelig Erklæring og en af vedkommende edsvorne Trættæller i Lybeck den 23 s. M. afgiven Attest gaa ud paa, at den i de nævnte Lastrum ovenpaa Bomuldsfrøkagerne indladede Trælast var tør saavel ved Indladningen som ved Udlosningen, og det findes herefter ikke at kunne statueres, at selve den Omstændighed, at Trælasten blev stuvet ovenpaa Kagerne, har foraarsaget eller dog i væsenlig Grad medvirket til at hidføre den ovennævnte Skade. Derimod findes det at være en Fejl, at Dækslasten blev anbragt saaledes, at Ventilatorerne fra Lastrummene ikke kunde fungere, saa at det paa Forhaand var udelukket, at Varme, som maatte udvikle sig i Kagerne, kunde undslippe, og idet det efter det Ovenanførte maa antages, at den nævnte Fejl har været væsenlig medvirkende til den i Lastrummene Nr. 1—3

opstaaede Skade, findes Appellanterne, der maa bære Ansvaret for Fejlen, at maatte erstatte de Appellindstævnte det heromhandlede Beløb.

Hvad dernæst angaar den i Skønsforretningen af 8 Juli 1909 opgjorde Skade paa Ladningen i Lastrum Nr. 4, stor 14,626 Kr. 68 Øre, er det ved et under Sagens Behandling for Overretten ved Nykøbing Byting optaget Tingsvidne oplyst, at de af Soretten den 30 Juni 1909 udmeldte Mænd ikke have foretaget nogen selvstændig Undersøgelse om, hvorvidt det i deres Erklæring af 1 Juli s. A. omtalte Brud paa Pejlrøret b overhovedet var tilstede, idet de have ladet sig nøje med en dem af Skibets Maskinmester given Meddelelse derom, hvors Rigtighed de kun kontrollerede ved fra Dækket at stikke en Pejlstok ned i et dem af Maskinmesteren paavist Rør, som de antog ve var det igennem Lastrum Nr. 4 førende Pejlrør; at den med deres Erklæring følgende Skitse, der skulde vise Pejlrørets Beliggenhed i og ved Lastrum Nr. 4, heller ikke var grundet paa Mændenes egen Undersøgelse af Forholdene, men paa Maskinmesterens Forklaring derom, samt at Mændene ikke undersøgte Forbindelsen mellem Dækket og det over det nævnte Lastrum anbragte Spil, hvorhos den ene af Mændene paa Forespørgsel om, paa hvilken Maade mulige Læk i Dækket over oftnævnte Lastrum blev undersøgte, har forklaret, at han foretog denne Undersøgelse ved at gaa rundt saavel ovenpaa Dækket som under Dækket og efterse, om Naglerne havde givet sig, hvorimod han ikke prøvede dem med Hammer eller ved at røre ved dem i det Hele taget, medens den anden af Mændene har indskrænket sig til at forklare, at Undersøgelsen skete paa samme Maade, som enhver sagkyndig Besigtigelsesmand vilde anstille lignende Undersøgelse.

Ifølge den af Appellanterne for Overretten fremlagte Bygningstegning for det paagældende Skib — hvilken ifølge en den 3 Maj 1911 i New York af vedkommende »Inspektør for Statstilsyn med maritime Sager« foretagen Undersøgelse af Skibet i alt Væsenligt er overensstemmende med dets daværende Indretning — maa det nu antages, at Skønsforretningen af 1 Juli 1909 indeholder betydelige Fejl, idet navnlig det af Skønsmændene med Bogstavet b betegnede Rør, der passerer Lastrum Nr. 4, slet ikke har gaaet til Skibets øverste Dæk, — hvorfra Mændene angive at have fundet Brudet i Røret ved at stikke en Pejlstok ned i det, — men kun til Gulvet i den under det øverste Dæk liggende Kahyt, medens det eneste paa det paagældende Sted i Skibet værende Rør, som er ført op til det øverste Dæk, og som altsaa maa antages at være identisk med det af Mændene derfra undersøgte Rør, gaar agten for det bag Lastrum Nr. 4 anbragte vandtætte Skod, saaledes at et muligt Brud paa det nævnte Rør under ingen Omstændigheder vilde kunne medføre, at der derigennem trængte Vand i Lastrum Nr. 4.

Da der herefter ikke kan bygges paa Skønsforretningen af 1 Juli 1909, forsaavidt angaar det deri omhandlede formentlige Brud paa Pejlrør b, og da den af Skønsmændene konstaterede Læk ved Pejlrør a efter det Foreliggende ikke kan antages at have været af nogen næneværdig Betydning med Hensyn til Hidførelsen af Vandskaden, savnes der enhver antagelig Forklaring paa, hvorledes det i det nævnte Lastrum indtrængte betydelige Kvantum Vand har kunnet skaffe sig Adgang til dette Lastrum, og der kan som Følge heraf ikke forsaavidt

statueres at foreligge nogen Mangel eller Forsømmelse, for hvilken Appellanterne i Medfør af Konnossementet og den i samme ommeldte amerikanske Lov af 13 Februar 1893 kunne gøres ansvarlige.

Derimod maa det antages, at den ovenfor omtalte Fejl, at Ventilatorerne have været ude af Funktion, har medvirket til at beskadige det i Lastrum Nr. 4 indladede Parti i lignende Omfang som ovenfor anført med Hensyn til det i Lastrummene Nr. 1—3 indladede Parti. Idet den herved skete Værdiforringelse efter de i Skønsforretningen af 8 Juli 1909 indeholdte Oplysninger maa antages at have været mindst 20 pCt. af Partiet (der, som ovennævnt, ved Skønsforretningen ansattes til en Værdi af ialt 25,745 Kr. 52 Øre) og at have udgjort 10 pCt. af Værdien, ville Appellanterne have at betale de Appelindstævnte en Godtgørelse, der findes at kunne bestemmes til 514 Kr. 91 Øre.

Da endelig Appellanterne ikke have fremsat særlig Indsigelse imod det af de Appelindstævnte som Afkortning i Fragten paastaede Beløb af 39 Kr. 69 Øre, ville de være at tilpigte at betale de Appelindstævnte 2663 Kr. 65 Øre + 514 Kr. 91 Øre + 39 Kr. 69 Øre eller tilsammen 3218 Kr. 25 Øre med Renter deraf som af de Appelindstævnte paastaet, hvorhos den foretagne Arrest og Eksekution vil være at stadfæste for det angivne Beløb med Renter, men iøvrigt at ophæve.

Sagens Omkostninger i begge Instanser findes at burde ophæves.

**Nr. 100. Forsikrings-Aktieselskabet »Victoria zu Berlin«
(Bache)**

mod

George Rohde (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet, om Appellanten var bunden ved en foreløbig mundtlig Meddelelse om nogle Livsforsikringspolicers Tilbagekøbsværdi.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juni 1912: Imod Udlevering af de ovennævnte Livsforsikringspolicer Nr. 100217 og 169213 bør de Indstævnte, Forsikringselskabet »Victoria« i Berlin ved dets Generalagent, Chr. Christensen, til Citanten, George Rohde, betale de paastævnte 2943 Kr. 35 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 1 April 1912, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 70 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Efter erhvervet kgl. Bevilling have Appellanterne for Højesteret gjort gældende, at de i den indankede Dom nævnte to Po-

licer den 7 Marts 1912 kun havde en Tilbagekøbsværdi af henholdsvis 688 Kroner 50 Øre og 819 Kroner 20 Øre, ialt 1507 Kroner 70 Øre, og at Indstævnte, da han modtog en foreløbig mundtlig Meddelelse om, at Policerne havde en Tilbagekøbsværdi af 2943 Kroner 35 Øre, burde have været klar paa, at Opgivelsen af denne Sum beroede paa en Fejltagelse fra Appellanternes Side. Da Indstævnte nu er udebleven for Højesteret og saaledes ikke har erklæret sig over denne Indsigelse, med Hensyn til hvilken det Fornødne efter Pl. 12 Maj 1784 er iagttaget, vil der ved Sagens Paadømmelse være at gaa ud fra, at Indstævnte — hvad det iøvrigt Foreliggende ogsaa bestyrker — ved Modtagelsen af Meddelelsen om Policernes Tilbagekøbsværdi, burde have indset, at der her forelaa en Fejltagelse. Appellanterne, der herefter ikke kunne anses bundne ved den nævnte Meddelelse, ville derfor i Overensstemmelse med deres Paastand være at finde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Appellanterne, Forsikrings-Aktieselskabet »Victoria zu Berlin« bør for Tiltale af Indstævnte, George Rohde, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, George Rohde, som ifølge Paategninger af 18 December f. A. af Forsikrings-selskabet »Victoria« i Berlin er anerkendt som Indehaver af Retten efter 2 af bemeldte Selskab henholdsvis den 19 Maj 1892 og den 14 Februar 1898 udstedte Livsforsikringspolicer, Nr. 100217 og 169213, hvorved Carl Theodor Hvilsoms Liv er forsikret for 2 Beløb paa 5000 Kr. hvert, har under denne Sag anbragt, at Selskabets Generalagent, Chr. Christensen, den 7 og 8 Marts d. A. har meddelt Citanten, at Selskabet var villigt til at tilbagekøbe Policerne for 2943 Kr. 35 Øre, at dette Tilbud den 9 s. M. blev akcepteret af Citanten, idet Aftalen blev, at han den 16 s. M. skulde møde med Policerne, for at Retshandlen kunde fuldbyrdes, men at Generalagenten den 15 s. M. meddelte Citanten, at Selskabet ikke vilde staa ved sit Bud, hvilket bekræftedes i en Skrivelse af 26 s. M. fra Selskabet selv. Citanten søger i Henhold hertil de Indstævnte, Selskabet ved dets nævnte Generalagent, til imod Udlevering af de anførte Policer at betale ovennævnte Beløb, 2943 Kr. 35 Øre, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 1 April d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte paastaa sig frifundne med Tillæg af Sagens Om-

kostninger under Anbringende af, at Policerne for flere Aar siden ere traadte ud af Kraft ved Undladelse af Præmiebetaling fra Citantens Side, men at dette ved en Fejltagelse af deres Kontor i Berlin var blevet overset, da man angav Policernes Værdi.

Imod Citanternes Benægtelse have de Indstævnte imidlertid ikke bevist deres nævnte Anbringende, der er i Strid med to Policerne af Selskabet den 21 Januar og 5 August 1905 givne Paategninger, hvorved den i Policerne fastsatte Pligt til Præmiebetaling ophævedes fra den 15 November 1903 at regne og Policernes Paalydende samtidig nedsattes til henholdsvis 1815 Kr. og 1466 Kr. Da de Indstævnte ikke iøvrigt have fremsat Indsigelse imod Søgsmålet, vil Citantens Paastand være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger bestemmes til 70 Kroner.

Torsdag den 22 Januar.

Nr. 208. **Thyra Theresia Køhler** (Dietrichson efter Ordre)

mod

Assuranceinspektør Olaf August Knudsen (Selv),

betræffende Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Oktober 1912: Saafremt Klagerinden, Thyra Theresia Køhler, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at hun har plejet legemlig Omgang med Indklagede, Assuranceinspektør Oluf August Knudsen, i Tiden fra den 24 April 1904 til den 10 Maj samme Aar, bør Indklagede til det af Klagerinden den 25 December 1904 fødte Barn, Karen Køhler, betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 § 1 omhandlede Bidrag fra den 1 Oktober 1911 at regne efter Øvrighedens Bestemmelse. Men aflægger hun ikke saadan Ed, bør Indklagede for hendes Tiltale i denne Sag fri at være.

Højesterets Dom.

Da de foreliggende Oplysningers ikke kunne føre til et for Appellantinden gunstigere Resultat end det i den indankede Dom antagne, vil denne være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Færdig fra Trykkeriet den 5 Februar 1914.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 51.

Torsdag den 22 Januar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Aflæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Thyra Theresia Køhler, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Dietrichson 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Klagerinden, Thyra Theresia Køhler, Indklagede, Assuranceinspektør Oluf August Knudsen, der er født den 27 Februar 1878 i Lyngø, Braaby Sogn, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 25 December 1904 fødte Barn, Karen Køhler, at betale Underholdsbidrag til Barnet efter Loven fra 1 Oktober 1911, idet hun har anført, at hun i Begyndelsen af April 1904 første Gang havde Samleje med Indklagede, til hvem hun vedblev at staa i kønsligt Forhold indtil Oktober 1909*), at Indklagede hjalp hende under Svangerskabet, betalte Barselsfærdsudgifter og hjalp hende efter Fødselen, indtil hun i 1905 flyttede til ham som hans Husholderske, samt at han derefter, til hun i Oktober 1909*) tog fra ham, stadig har sørget for hende og Barnet.

Indklagede har benægtet at kunne være Fader til Barnet; han har erkendt at have sørget for Klagerinden og Barnet, men dette vil han, der ligeledes vil have sørget for Klagerindens ældre med en anden Mand avlede Barn, have gjort af Barmhjertighed og uden Forpligtelse. Han hævder, at han første Gang havde Samleje med Klagerinden Natten mellem den 10 og 11 Juni 1904 og paastaar sig pure frifunden, subsidiært at Sagen gøres afhængig af hans Ed, idet han dog foreløbig har begært Sagen udsat for at svare og søge at finde Vidner med Hensyn til Barnets Udviklingstilstand ved Fødselen.

*) Skal være: 1911.

Klagerinden har protesteret mod saadan Udsættelse under Henvisning til, at Indklagede gennem Sagens mange Udsættelser har haft Lejlighed til at fremkomme med, hvad han ønskede, samt til, at Barnets Udviklingsstilstand er oplyst ved Jordmoderens Embedsskema, hvis Rigtighed er bestyrket ved et af Indklagede ført Vidne. I Henhold til det af Klagerinden anførte samt idet bemærkes, at Indklagede efter at have begæret Anstand derefter i samme Retsmøde fremlagde Indlæg, vil Indklagedes Begæring om Sagens Udsættelse ikke kunne tages til Følge. Sagen vil saaledes være at paadømme i den Stand, i hvilken den nu foreligger.

Ifølge de af Retslægeraadet under Sagen afgivne Erklæringer, kan Muligheden for Barnets Undfangelse udelukkes for Tiden efter noget før Midten af Juni 1904 og for Tiden før Udgangen af Februar s. A., og kan det ikke antages avlet ved et Natten mellem den 10 og 11 Juni s. A. stedfundet Samleje, hvorimod Muligheden for dets Undfangelse i Tiden fra henimod Slutningen af April 1904 til henimod Midten af Maj s. A. ikke kan benægtes. Nærmere har Retslægeraadet ikke villet udtale sig om, i hvilket Tidsrum Barnet kan være avlet.

Med Hensyn til Klagerindens Forhold til Indklagede er ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer blandt Andet oplyst Følgende:

Postbud Johan Rasmussen Gimlinge har under Ed forklaret, at han i April eller i Begyndelsen af Maj 1904 sammen med sin Hustru, med hvem han da kort Tid forud var bleven forlovet, besøgte Sidstnævntes Søster, Christine Christensen, der boede sammen med Klagerinden, han havde en Grammofon med, og han hørte Indklagede, idet denne aabnede Døren fra Klagerindens Værelse, i hvilket Vidnet saa Klagerinden sidde i Sengen, sige: »Kom igen en anden Aften og spil, det gik saa godt med Musik«, hvilket han forstod som, at de havde haft Samleje.

Postbud Gimlinges Hustru, Petrea Christensen, har under Ed forklaret, at hun i April 1904 kort Tid efter, at hun omkring Midten af denne Maaned var blevet forlovet med sin Mand, sammen med denne, der havde medbragt en Grammofon, var i Besøg hos sin fornævnte Søster, hvor de traf Klagerinden, der boede sammen med Søsteren, og Indklagede; denne sagde ud paa Aftenen: »Nu skal vi ind og i Seng«, hvorefter han og Klagerinden gik ind i dennes Værelse; ca. $\frac{3}{4}$ Time efter lukkede Indklagede Døren op og sagde noget som: »Det gik stortet efter Musik, de maa komme igen en anden Aften og spille for os«; da Døren blev aabnet, saa Vidnet, at Klagerinden sad oprejst i Sengen, kun iført Chemise.

Endelig har fornævnte Christine Christensen under Ed forklaret i det Væsentlige overensstemmende med de fornævnte 2 Vidners Forklaringer — dog at hun ikke har kunnet bestemt angive, naar det Omforklarede fandt Sted — samt endvidere forklaret, at Indklagede og Klagerinden en Morgen før den Aften, da Grammofonen spillede, omend ikke lang Tid før — hun tror, at det var Paaskemorgen, den 3 April 1904 — kom hjem sammen til Klagerindens og Vidnets Logi, og Klagerinden udtalte da i Indklagedes Nærværelse uden Protest fra hans Side, at hun havde ligget hos Indklagede om Natten paa hans Bopæl.

Herefter og idet Indklagede intet har oplyst til Støtte for sin Be-

nægtelse af de afgivne Vidneforklaringers Rigtighed, findes det ikke at kunne tilstedes Indklagede at aflægge Ed i Sagen, men vil dennes Udfald være at gøre afhængig af Klagerindens Ed, saaledes at hendes Paastand vil være at tage til Følge, saafremt hun inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at hun har plejet legemlig Omgang med Indklagede i Tiden fra den 24 April 1904 til den 10 Maj s. A.

Aflægger hun derimod ikke saadan Ed, vil Indklagede være at frifinde.

Fredag den 23 Januar.

Nr. 313. Højesteretssagfører Harboe

mod

James August Thompson (Def. Møller),

der tiltales for Overtrædelse af Lov 10 Maj 1912 §§ 1, 7 og 34.

Aarhus Købstads Politirets Dom af 5 April 1913: Tiltalte James August Thompson, Sønderallé 32, her, bør til Kæmnerkassen bøde To Hundrede Kroner samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Juni 1913: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Jørgensen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige kunne tiltrædes, og idet der af de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke findes at kunne udledes videre i Tiltaltes Favør end, at ikke alene han men ogsaa Knudsen maa anses som Interessent i den paagældende Forretning,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, James August Thompson, til Højesteretssagførerne Harboe og Møller, 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Aarhus Købstads Politiret indankede Sag er James August Thompson sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov Nr. 104 af 10 Maj 1912 §§ 1, 7 og 34.

Tiltalte er ifølge sin Forklaring født den 3 August 1883 og har den 1 Marts f. A. udenretlig vedtaget en Bøde af 100 Kr. for Overtrædelse af Næringsloven med Virkning som første Gang overgaaet Dom.

Efter at Gæstgiver i Aarhus Niels Peter Knudsen paa Grund af Huslejerestance var bleven udsat af de af ham da benyttede Restaurationslokaler i Skolegade i Aarhus, stillede han, der paa nævnte Tidspunkt var fuldstændig blottet for Penge og Kredit, under 25 Marts 1912 sit Borgerskab som Gæstgiver i Bero, men genoptog det den 30 April s. A., efter at han havde lejet Lokaler i Sønderallé 32 i Aarhus og forud betalt $\frac{1}{4}$ Aars Husleje med 325 Kr., med hvilket Beløb Tiltalte forstrakte ham. Der er derefter i nævnte Lokaler drevet Restaurationsvirksomhed med Udskænkning af stærke Drikke, hvilken Virksomhed er drevet som Næringsvej, ifølge Tiltaltes og Knudsens Forklaringer med Sidstnævnte som Eneindehaver og Tiltalte som Kelner.

De nærmere Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

Under 29 April 1912 var der mellem Tiltalte og Knudsen oprettet en saakaldt Arbejdskontrakt, hvorefter Tiltalte skulde forestaa Forretningens daglige Drift og i Knudsens Fraværelse forestaa Indkøb af Varer og Ind- og Udbetalinger, hvorhos han for sit Arbejde og i Leje af det i Lokalerne værende Inventar, der tilhører Tiltalte, og for Assistanse ved at skaffe Knudsen Kredit, skulde have Kost og Logi samt 150 Kr. maanedlig, hvorhos Drikkepenge og, som det i Kontrakten hedder, andre Emolumenter skulde tilfalde Tiltalte. Denne havde derhos betinget sig 5 Aars Uopsigelighed fra den 1 Maj 1912, medens han paa sin Side kunde opsigte Forholdet med 3 Maaneders Varsel, dog tidligst til den 1 Maj 1913. Medens Tiltalte har ledet Forretningens daglige Drift, opholdt Knudsen, der havde Arbejde ved Havnen som sit egentlige Erhverv, sig kun i Restaurationen til visse Tider, navnlig om Aftenen, men har dog ogsaa foretaget Indkøb af Varer til Forretningen, hvilke Indkøb væsentlig foregik pr. kontant, og tildels antaget Personalet, som Tiltalte imidlertid ogsaa havde Bemyndigelse til paa egen Haand at antage og afskedige. Indtægterne indgik i et Kassekontrolapparat, til hvilket Knudsen eller dennes Hustru havde Nøglen, og som han tømte gennemsnitlig en Gang daglig, hvorhos han beholdt det Overskud, der fremkom udover Udgifterne ved Forretningens Drift, idet han forlods anvendte det Indkomne til Betaling af Huslejen og de løbende Indkøb. I Tiden fra den 30 April 1912 til den 1 Februar 1913 har Knudsen paa denne Maade haft en Indtægt af ialt 267 Kr., medens Tiltaltes Indtægt af Forretningen i samme Tidsrum i Henhold til det Foranførte har udgjort et mange Gange større Beløb, nemlig 1350 Kr. foruden Kost og Logi samt Drikkepenge.

Det er endvidere oplyst, at Tiltalte, der ikke er i Besiddelse af nogen Næringsadkomst, havde drevet ulovlig Restaurationsnæring, indtil han i Anledning deraf vedtog den ovennævnte Bøde af 100 Kr., og derefter gik ledig, indtil han som meldt traadte i Forbindelse med

Knudsen, hvorefter den Montering og Service, som Tiltalte ejede fra den tidligere, ulovlige Forretning, blev anvendt i den heromhandlede Restauration.

Da Tiltalte efter det Foreliggende findes at være saaledes interesseret i Forretningen, at der for hans Vedkommende maatte fordres Næringsadkomst, vil han for den begaaede Overtrædelse af den ovennævnte Lovs § 1 være at anse efter samme Lovs § 34, 2det Stykke, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til en Bøde til Købstadens Kæmmerkasse af 200 Kr. Bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdag den 27 Januar.

Nr. 118. Bestyrelsen for Aktieselskabet Maskinfabrikken Landsperg (Harboe)

mod

Maskinfabrikant H. Th. Buchtrup (Hansen),

betræffende Spørgsmaalet om Krænkelser af en Patentret.

Merløse-Tudsø Herreders ordinære Rets Dom af 29 Februar 1912: De Indstævnte, Aktieselskabet Maskinfabrikken »Landsperg« af Merløse Sogn, bør for Tiltale af Citanten, Maskinfabrikant H. Th. Buchtrup i Randers, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 August 1912: De Appellindstævnte, Aktieselskabet Maskinfabrikken Landsperg af Merløse, bør til Appellanten, Maskinfabrikant H. Th. Buchtrup i Randers, betale 2000 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 16 Marts 1911, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger for begge Retter med 150 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

For Højesteret drejer Tvisten sig alene, om Appellanten ved Fabrikationen og Salget af de paagældende Roerensemaskiner retstridig har krænket Indstævntes Patent, idet Parterne i bekræftende Fald ere enige om at lade det have sit Forblivende ved den i den indankede Dom bestemte Erstatningssum.

Forsaavidt nu Appellanten efter dertil erhvervet Bevilling er fremkommen med den nye Indsigelse, at der allerede paa det Tidspunkt, da Indstævntes Ansøgning om Patent indleveredes,

var udfærdiget et amerikansk Patent paa en lignende Roerense-maskine som den af Indstævnte opfundne, hvorfor det Indstævnte meddelte Patent ifølge Patentlovens § 1 Nr. 3 overhovedet ikke burde være bleven udfærdiget, findes bemeldte Indsigelse ikke at kunne tages til Følge. Højesteret kan nemlig ikke anse det tilstrækkelig godtgjort, at den omspurgte Opfindelse paa det anførte Tidspunkt har været beskrevet i et almindelig tilgængeligt trykt Skrift, saaledes at Sagkyndige dergennem have været i Stand til at udøve Opfindelsen. Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, forsaavidt denne overhovedet foreligger til Prøvelse, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Bestyrelsen for Aktieselskabet Maskinfabrikken Landsperg, til Indstævnte, Maskinfabrikant H. Th. Buchtrup, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 24 Juli 1895 meddeltes der Appellanten, Maskinfabrikant H. Th. Buchtrup i Randers, Patent Nr. 134 paa en Roesaamaskine med Kamdanner og Rilleapparat, tillige anvendelig som Hakke- og Renseapparat, i Henhold til Patentkrav, gaende ud paa:

1. En Maskine til Radsaaning af Roer, karakteriseret ved Kombinationen af tallerkenformede Legemer, der to og to ere anbragte paa vinkelformede Aksler, Skiver, der to og to danne en spids Vinkel, og mellem hvilke Spiralrør fra en Radsaamekanisme føre ned, og Tromler, der bevæge sig bag Saamekanismen i den Hensigt at opnaa, at der først dannes Kamme af de tallerkenformede Legemer, og derpaa af Skiverne i Kammenes Toppe frembringes Riller, i hvilke Frøet saas, hvorpaa Jorden klemmes sammen om Frøet af de smaa Tromler, og

2. Anordningen af den i Krav 1 angivne Maskine til Hakke- og Renseapparat, efter at Rilleapparatet og Saamekanismen ere borttagne, karakteriseret ved, at der indenfor de tallerkenformede Legemer anbringes Ringe eller Slutskiver, ved hvilke Legemerne fjernes saa meget fra hinanden, at de gaa fri af de unge Roeplanter og rense Siderne af Kammene for Ukrudt.

Under nærværende fra Merløse-Tudse Herreders ordinære Ret her- til indankede Sag har Appellanten under Anbringende af, at de Appel-

indstævnte, Aktieselskabet Maskinfabrikken Landsperg af Merløse, i betydeligt Omfang have fabrikeret og solgt Roerensemaskiner, der er i Strid med hans Patentret, forsaavidt angaar Patentkravenes Punkt 2, i 1ste Instans endelig paastaet de Appelindstævnte tilpligtede at betale i Erstatning for det ham derved forvoldte Tab for Tiden fra den 16 Marts 1908 til den 24 Juli 1910, da Patentet udløb, 6282 Kroner eller dog 4188 Kroner, subsidiært et ved uvillige Mænds Skøn fastsat Beløb, med Renter af Erstatningen 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 16 Marts 1911, til Betaling sker. De Appelindstævnte paastod sig i bemeldte Instans frifundne, og begge Parter paastod sig tillagt Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens Dom af 29 Februar 1912 blev de Appelindstævntes Paastand taget til Følge, dog at Sagens Omkostninger op hævedes.

Her for Retten paastaar Appellanten Underretsdommen forandret i Overensstemmelse med hans i 1ste Instans nedlagte endelige Paastand, medens de Appelindstævnte paastaa Dommen stadfæstet. Appellsagens Omkostninger paastaa Parterne sig hver for sig tillagte hos Modparten.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at de Appelindstævnte i det omhandlede Tidsrum i Erhvervsøjemed have fabrikeret og solgt ca. 237 enkelte og ca. 9 dobbelte Maskiner — omtrent lige mange i hver af de 3 Salgsæsoner inden for det nævnte Tidsrum — til Rensning af Roemarken med tallerkenformede Legemer, anbragte parvis skraat imod hinanden og saaledes, at deres indbyrdes Afstand kan forandres.

Til Støtte for deres Paastand gøre de Appelindstævnte i første Række gældende, at disse Maskiner ere af en fra Appellantens saa forskellig Konstruktion, at de Appelindstævnte ikke ved deres Forfærdigelse have gjort Indgreb i Appellantens Patentret. De have i denne Henseende nærmere anført, at Legemerne paa Appellantens Maskine sidde parvis paa samme Aksel, medens de paa de Appelindstævntes Maskiner ere anbragte enkeltvis hver paa sin Aksel, og at Legemerne paa Appellantens Maskine ere indrettede til ved Anbringelse eller Bortfjernelse af Ringe eller Slutskiver at nærmes til eller fjernes fra hinanden, hvorimod denne Proces paa de Appelindstævntes Maskiner foregaar ved, at hele Rammen udvides eller sammentrækkes.

Efter det Foreliggende maa der imidlertid gives Appellanten Medhold i, at de af de Appelindstævnte forfærdigede Radrensemaskiner frembyde en saa væsenlig Lighed med den af Appellantens patenterede Maskine, naar denne overensstemmende med Patentkravenes Punkt 2 er indrettet til at benyttes som Radrensemaskine, at de Appelindstævnte maa anses ved deres Forfærdigelse at have gjort Indgreb i Appellantens Patentret, og de ere saaledes efter Patentlov af 13 April 1894 § 25 blevne pligtige at betale Appellanten Erstatning for den ham ved Indgrebet forvoldte Skade.

I anden Række have de Appelindstævnte anbragt, at Erstatningskravet helt eller dog delvis er forældet i Medfør af Patentlovens § 26, 3die Stykke.

Medens der nu i saa Henseende ikke kan lægges Vægt paa, at Appellanten i Februar 1908 henvendte sig til de Appelindstævnte i Anledning af, at han rygtevis havde hørt, at de forberedte Fabrikation

af de under Sagen omhandlede Rensemaskiner, findes han derimod — da hans Sagfører paa hans Vegne den 30 Marts 1909 tilskrev de Appellindstævnte, at Appellanten agtede at gøre Ansvar gældende mod dem for Overtrædelse af hans Patentret, og da det herefter maa antages, at Appellanten dengang var vidende om, at de Appellindstævnte havde gjort Indgreb i hans Patentret — efter den anførte Lovbestemmelse at være afskaaren fra at kræve Erstatning for de før den nævnte Dato begaaede Indgreb. Paa den anden Side have de Appellindstævnte ikke imod Appellantens Benægtelse bevist, at han før kort Tid inden nærværende Sags Anlæg er bleven vidende om, at Indgrebene fortsattes efter den 30 Marts 1909, og hans Krav paa Erstatning for Tiden efter denne Dato kan saaledes ikke anses for at være forældet.

Den Appellanten herefter tilkommende Erstatning findes efter det Foreliggende passende at kunne bestemmes til 2000 Kr. med Renter heraf som paastaet.

De Appellindstævnte ville derhos have at betale Appellanten Sagens Omkostninger for begge Retter med 150 Kr.

Nr. 256. Frida Amanda Oktova Jensen (Winther)

mod

Direktør Hakon Olaf Nielsen (Ingen),

betræffende Underholdsbidrag.

Aarhus Købstads Politirets Dom af 29 Maj 1912: Saafremt Klagerinden, Ugift Frida Amanda Oktova Jensen, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter forudgaaende lovlig Omgang edelig inden Retten bekræfter at have haft Samleje med Indklagede, Direktør Hakon Olaf Nielsen, paa Undfangelsestiden, bør Indklagede til Klagerinden og hendes den 24 Februar dette Aar udenfor Ægteskab fødte Barn, Carmen Sylvia Jensen, betale Bidrag overensstemmende med Lov 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 efter Overøvrighedens Bestemmelse; men trøster Klagerinden sig ikke til saadan Ed at aflægge, bør han for Tiltale af hende og hendes Fader og Værge, Lygtetænder Jens Peter Jensen i denne Sag fri at være.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 November 1912: Saafremt Appellanten, Direktør Hakon Olaf Nielsen, inden fire Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med Ed bekræfter, at han ikke har haft legemlig Omgang med Appellindstævnte, Ugift Frida Amanda Oktova Jensen, i Tiden fra 1 Maj til 30 Juni 1911, bør han for Tiltale af Appellindstævnte med Fader og Værge Jens Peter Jensen i denne Sag fri at være. Trøster han sig

derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør han betale Bidrag til hende og det af hende den 24 Februar 1912 fødte Barn, Carmen Sylvia Jensen, overensstemmende med Lov 27 Maj 1908 § 2 efter Øvrighedens Bestemmelse. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Efter hvad der foreligger, og under særligt Hensyn til, at Indstævntes Forklaringer paa væsentlige Punkter have været dels usandsynlige, dels tilbageholdne, findes det betænkeligt at tilstede Indstævnte — saaledes som den indankede Dom har gjort det — at afgøre Sagen ved sin Ed. Sagens Udfald vil derimod i Overensstemmelse med Appellantindens Paastand være at gøre afhængigt af hendes Ed paa den nedenfor anførte Maade.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Saaframt Appellantinden, Frida Amanda Oktova Jensen, inden 15 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at hun har plejet legemlig Omgang med Indstævnte, Direktør Hakon Olaf Nielsen, i Tiden fra den 1 Maj til den 30 Juni 1911, bør han til hende og det af hende den 24 Februar 1912 fødte Barn, Carmen Sylvia Jensen, betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse. Trøster hun sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør Indstævnte for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner i Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Winther 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Appelindstævnte, Ugift Frida Amanda Oktova Jensen, der er født den 26 Oktober 1894, med Fader og Værge Jens Peter Jensen, begge i Aarhus, i første Instans ved Aarhus Købstads Politiret søgt Appellanten, Direktør Hakon Olaf Nielsen, ligeledes i Aarhus, og paastaaet ham tilpligtet som Fader til det af Appelindstævnte udenfor Ægteskab avlede, den 24 Februar 1912 fødte Barn Carmen Sylvia Jensen at udrede Underholdsbidrag og Barselsfærdsbidrag overensstemmende med Lov indeholdende Bestemmelser om Børn udenfor Ægteskab og disses Forældre af 27 Maj 1908 § 2. Ved Politiretsdommen er Sagens Udfald gjort afhængigt af Appelindstævntes Ed, saaledes at Appellanten for det Tilfælde, at Appelindstævnte edelig be-

kræfter paa Undfangelsestiden at have haft Samleje med ham, er tilpligtet at betale et af Overøvrigheden fastsat Bidrag til Appelindstævnte og Barnet overensstemmende med nævnte Lovbestemmelse, hvorimod han for det Tilfælde, at Appelindstævnte ikke aflægger saadan Ed, er frifunden for hendes Tiltale. Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han, næst at paastaa sig i det Hele frifunden for Appelindstævntes Tiltale, ligesom i første Instans har nedlagt Paastand om, at Sagens Udfald gøres afhængigt af hans egen Ed.

Det er under Sagen ubestridt, at Appellanten, som i Aaret 1911, antagelig Store Bededagsaften, stiftede Bekendtskab med Appelindstævnte ved paa Gaden at henvende sig til hende med Spørgsmaal, om hun ikke var »Frøken Andersen fra Odense«, derefter tvende Gange i Løbet af samme Aars Sommer har været alene sammen med hende henholdsvis paa sit Kontor i Aarhus og paa et af en Trediemand lejet Aftrædelsesværelse i Østergade sammesteds, og at de under Sammenkomsten paa Aftrædelsesværelset drak et Glas Kalorik med hinanden. Men medens Appellanten efter Appelindstævntes Fremstilling ved begge de nævnte Lejligheder, første Gang i Midten af Maj, vistnok den 16, og anden Gang vistnok i Begyndelsen af Juni, havde Samleje med hende, har Appellanten anbragt, at han ingensinde har plejet legemlig Omgang med Appelindstævnte, særlig ikke ved nogen af de her nævnte Sammenkomster, der efter hans Fremstilling begge fandt Sted omkring Midten af Maj Maaned.

Den af Appelindstævnte, som siden Juni 1910 ikke vil have haft Samleje med nogen Anden end Appellanten, givne Fremstilling gaar iøvrigt ud paa, at hun, der, da hun første Gang traf Appellanten, lod sig invitere i Skoven af ham, ved begge de ovennævnte Lejligheder indfandt sig efter Appellantens Anmodning. Appellanten har derimod hævdet, at Appelindstævnte forud for Sammenkomsten paa hans Kontor havde bedt ham, der er ansat paa et Pianomagasin, om at spille for hende, og at hun forinden Mødet paa Aftrædelsesværelset havde anmodet ham om at forestille hende for den Mand, der havde lejet Værelset, og som, efter hvad Appellanten da urigtig antog, opholdt sig paa dette. Som Grund til, at han ved den sidstnævnte Lejlighed ikke vilde have med Appelindstævnte at gøre, har han derhos angivet, dels at hun var fræk af Væsen, dels at hendes Undertøj var smudsigt, og iøvrigt har han gjort gældende, at han, der har været gift i 12 Aar uden at der har været Børn i Ægteskabet, er impotent, men Rigtigheden af denne Indsigelse er, uanset at han af Politiretsdommeren er bleven opfordret til at underkaste sig Lægeundersøgelse, ikke nærmere bestyrket.

Vel lader nu Appellantens egen Fremstilling af de med Opholdet paa Aftrædelsesværelset forbundne Omstændigheder formode, at han da har haft til Hensigt at pleje legemlig Omgang med Appelindstævnte, og vel har han med Hensyn til Tidsforholdet mellem de to Sammenkomster afgivet indbyrdes modstridende Forklaringer, men der findes dog hverken paa Grund heraf eller efter det iøvrigt Foreliggende, derunder et efter Sagens Indankning for Overretten optaget Tingsvidne, der endog paa ikke uvæsentlige Punkter nærmest er i Appellantens Favn, Føje til at betage ham den ham ifølge Lovgivningen tilkommende Ret til med sin Ed at værge sig mod den af Appelindstævnte

fremsatte Sigtelse. Sagens Udfald vil derfor overensstemmende med D. L. 6—13—5 være at gøre afhængigt af Appellantens Ed paa nedenfor anførte Maade, saaledes at det Tidsrum, hvorom der bliver Spørgsmaal, bestemmes til Maj og Juni Maaneder 1911.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Nr. 454.

Højesteretssagfører Liebe

mod

Christian Frederik Koch (Def. Asmussen),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 November 1913: Tiltalte Christian Frederik Koch bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Hvass og Tegner, 25 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Frederik Koch til Højesteretssagførererne Liebe og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Christian Frederik Koch, som tiltales for Bedrageri, er født den 30 Marts 1867 og ikke fundet forhen straffet.

Fire Sager, under hvilke han i Aarene 1890, 1891 og 1907 og i April 1913 var sigtet for Bedrageri, i det ene Tilfælde i Forbindelse med Falsk, blev sluttede uden Tiltale.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold :

Tiltalte, der er Indehaver af Detektivbureauet »Up to date«, fik i Slutningen af Maj 1913 den Opgave at skaffe Oplysninger angaaende Tyveriet af et Ur, som var stjaalet i Detailhandlerbanken, hvilket ikke lykkedes for ham. Han lod sig da i Juni s. A. hos Urmager Ranchs Efterfølger udlevere et til 30 Kroner vurderet Ur, som lignede det bortkomne, og foreviste det i Banken, foregivende, at han havde fundet det hos en Marskandiser, til hvem det kort efter Tyveriet var solgt af en lille Dreng, og at Tiltalte antog det for det stjaalne. Det lykkedes ham imidlertid ikke at skuffe med Hensyn til Uret, som han derpaa beholdt. Tiltaltes Angivelser under Sagen om, hvad han vilde med Uret, ere uklare, men han har fastholdt, at han hverken vilde besvige Ranchs Efterfølger, overfor hvem han senere erklærede at ville købe Uret, eller Banken, og da det ikke kan anses for godtgjort, at Tiltalte paa dette Punkt har gjort sig skyldig i noget Strafbart, vil han forsaavidt være at frifinde.

Efter at Indehaveren af Hotel »Skandia«, Sørensen, og dennes Hustru var arresterede sigtede for Rufferi, omtalte Tiltalte den 28 Juni 1913 overfor deres Husholderske, Anna Marie Christiansen, at han længe havde været ansat i Københavns Politi, var en god Bekendt af vedkommende Dommer og kendte Personalet ved det Kriminalkammer, hvor Sagen behandlede, samt at han ikke tvivlede paa i alt Fald at kunne skaffe Sørensens Hustru løsladt. Da Sørensens Hustrus Søster, Christofine Møller, næste Dag lod Tiltalte kalde, gentog han til hende i Overværelse af hendes Svoger, Hotelejer Anton Christensen, og Vognmand Morten Mortensen, at han var en personlig Bekendt af Dommeren, Assessor Rüdinger, og Retspersonalet og i mange Aar havde været Assistent i Københavns Politi, og tilføjede, at han tidligere havde opnaaet Løsladelse af to Fanger hos Assessor Rüdinger, hvilket alt var usandfærdigt. Da Tiltalte derhos erklærede, at han ansaa det for sandsynligt, at han kunde udvirke Sørensens Hustrus Løsladelse mod en Kaution af 1000 Kroner, antog Christofine Møller, som ved hans Foregivende havde fattet Tillid til Tiltalte, denne til at arbejde for de Arresteredes Løsladelse.

Næste Dag meddelte Tiltalte, at han havde opholdt sig 3—3^{1/2} Time i Kriminalkammeret og talt med hele Retspersonalet for at stemme det gunstigt, samt at han havde bevæget Dommeren til at se saa mildt paa Sagen som muligt og, hvis Sørensens Hustru skulde blive dømt, da personligt at søge Benaadning for hende, hvorhos Tiltalte i Christofine Møllers og Anton Christensens Nærværelse fingerede en Telefonsamtale med en Overbetjent, som han kaldte Danielsen, og gav det Udseende af, at denne takkede for 10 Kroner, som Tiltalte foregav i Overensstemmelse med en ham af Christensen givet Tilla-delse at have betalt som Bestikkelse til Danielsen, hvem han foregav at have faaet til at være mindre energisk i sine Efterforskninger. Endelig opfordrede Tiltalte til at have 1000 Kr. parat til Sikkerheds-stillelse. Nogle Dage senere meddelte han, at nu havde Dommeren indvilget i Løsladelsen mod Kautionen, og at Sagen kun ventede paa Politidirektørens Sanktion, samt at Tiltalte havde maattet betale 10 Kr.

for Optagelse af en Artikel i »Folkets Avis«, i hvilken Sørensen Hustru blev omtalt med Sympati; ved denne Lejlighed fik Tiltalte under Paaberaabelse af at have gjort de ovennævnte Udlæg, ialt ca. 20 Kr., udbetalt som Forskud paa sit Vederlag 30 Kr. Ogsaa alle de her nævnte Foregivender var usande, naar undtages, at Tiltalte dog uden Vederlag havde bevirket den nævnte Avisartikels Fremkomst.

Da Løsladelsen lod vente paa sig, skønt Tiltalte endnu nogle Gange foregav, at den snart vilde komme i Orden, anmeldte Christofine Møller Sagen for Politiet.

Tiltalte har erkendt, at han har fremsat urigtige Foregivender for at bevæge Christofine Møller til at antage ham til mod Vederlag at udvirke Søsterens Løsladelse og senere for at faa udbetalt Forskud, han erkender, at han fraset nogle betydningsløse Forespørgsler i Kriminalkammeret og en Henvendelse til Assessor Rüdinger, der kort afviste Tiltalte, samt den ovennævnte Avisartikel intet har foretaget i det angivne Øjemed, men han har vedblivende hævdet, at det var hans Hensigt at gøre, hvad han kunde for at opnaa Løsladelsen, og tænkte sig, at dette kunde lykkes, hvorhos han har henvist til, at han har haft mange Forhandlinger med Anmelderinden. Tiltalte har efter, at Tiltalte var beordret mod ham, tilbagebetalt de 30 Kroner.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 257 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Onsdag den 28 Januar.

Nr. 478.

Højesteretssagfører Lunn

mod

Anton Viggo Nielsen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Holstebro Købstads Ekstrarets Dom af 31 Oktober 1913: Arrestanten Anton Viggo Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Nielsen, 25 Kr. og til Defensor, Sagfører Bruun, 20 Kr. Saa bør Arrestanten og udrede i Erstatning til Chauffør Chr. Jensen, Holstebro, 215 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 December 1913: Arrestanten Anton Viggo Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkost-

ninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, i Salær hver 25 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anton Viggo Nielsen til Højesteretssagførerne Lunn og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holstebro Købstads Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Anton Viggo Nielsen, der er født den 18 Maj 1891, og som tidligere har været anset ved Overrettens Dom af 6 Maj 1912 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og ved samme Rets Dom af 23 September s. A. efter Straffelovens §§ 247, 236 og 230, 1ste Stykke, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, med samme Art Fængsel i 80 Dage, sat under Tiltale for Tyveri.

Som Sagen, der alene er indanket for Overretten efter Arrestantens Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, foreligger til Paakendelse, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om nedenangførte Forhold.

1. Ved Arrestantens egen Erkendelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, efter at han om Aftenen den 26 September d. A. sammen med Cigarmager Thomas Frants Olesen havde sviret paa forskellige Beværtninger i Holstebro, samt efter at de, medens de derpaa drev om i Gaderne, var bleven enige om at foretage en »Biltur«, ved Tretiden om Natten tilvendte sig et Chauffør Chr. Jensen tilhørende Automobil, der henhod i Missionshotellets Gaard i et Skur, hvis Dør var lukket med en Skyder, samt at de derpaa kørte til Ringkøbing, hvortil de ankom om Morgenens ved Halvsekstiden, og hvorfra de atter samme Morgen kørte tilbage ad Landevejen til Holstebro, idet det var deres Agt at aflevere Automobilen i Skuret, hvorfra de havde taget det, inden Ejeren kom til Stede. Automobilen punkterede imidlertid paa Tilbagevejen og gik i Staa et Par Mil fra Holstebro, hvorfor de efterlod det paa Landevejen.

2. Endvidere maa det paa samme Maade anses godtgjort, at Arrestanten, medens han og Olesen nævnte Nat drev omkring i Gaderne, i St. Jørgensgade gik ned i en Kælder, hvortil der var uhindret

Adgang, og tilvendte sig en paa et Bord staaende Cigarhandler Krabbe tilhørende Flaske, der indeholdt noget Whisky til en Værdi af højst 50 Øre. Arrestanten og Olesen medtog Whiskyen paa Køreturen og drak den undervejs.

3. Fremdeles er det ligeledes ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han nysnævnte Nat gik ind i den til Hotel »Postgaarden« i Holstebro hørende Gaard, hvor der henstod nogle Hotelejer N. F. Nielsen tilhørende Dunke med Benzin, og flyttede en af dem ud i Porten i den Hensigt, om han fik Brug for den, at medtage den paa Køreturen til Ringkøbing, men at han undlod at hente Dunken, idet han paa anden Maade skaffede sig Benzin.

4. Den 27 September d. A. anmeldte Cyklehandler Thorup i Holstebro til Politiet, at Døren til et Skur i St. Jørgensgade, hvor der plejede at henstaa et ham tilhørende Automobil, der imidlertid den 26 September var kørt til Skive, i Løbet af Natten var bleven opbrudt derved, at en Hængelaas, hvormed Døren var lukket, var bleven klippet over ved Hjælp af en Tang eller et lignende Redskab, samt en Dunk til 50 Pund Benzin, indeholdende en Rest af Benzinen var bortstjaalet fra Skuret. Endvidere oplystes det, at der — som det maatte antages samme Nat — fra Smed Bertel Jensens Værksted, der er beliggende i Nærheden af Skuret, og hvortil der havde været uhindret Adgang, var bortstjaalet en Boltesaks, der den 28 s. M. sammen med et Stykke af Hængelaasen blev funden under nogle gamle Brædder i Nærheden af Skuret.

Under den i Anledning af disse Tyverier indledede Undersøgelse blev Mistanken rettet mod Arrestanten, der imidlertid benægtede at have begaaet Tyverierne. Arrestanten erkendte dog, at han paa Køreturen til Ringkøbing havde medført en Dunk med Benzin, ganske svarende til bortstjaalne, hvilken Dunk han, efter at Benzinen var opbrugt, paa Hjemturen fra Ringkøbing havde udkastet i en Dam — hvor den senere blev funden — i Nærheden af det Sted, Automobilet var gaaet i Staa, men han forklarede, at han havde taget Dunken enten fra det Skur, hvor Chauffør Jensens Automobil henstod, eller fra Gaarden udenfor dette.

Fornævnte Thomas Frants Olsen har derimod forklaret, at Arrestanten under deres Omstrejfen i Gaderne den ovennævnte Nat forlod ham og var borte en halv Time eller tre Kvarter, at han, da de mødtes igen, har paa en Dunk med Benzin, samt at de ikke tog Benzin fra Chauffør Jensens Skur.

Endvidere har Chauffør Jensen edelig forklaret, at der ikke i hans Skur eller udenfor dette beroede nogen Dunk med Benzin, der efter Størrelse og Firmamærke svarede til den, som Arrestanten medførte paa Køreturen.

Efter det saaledes Foreliggende, hvortil kommer, at Arrestantens Forklaring paa flere Punkter maa antages at være i Strid med Sandheden, findes der nu at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han har tilvendt sig den ommeldte Dunk med Benzin fra Thorups Skur, hvorimod det ikke kan anses fuldt tilstrækkelig godtgjort, at han har foretaget Opbrydningen af Skuret, eller at han har tilegnet sig den ommeldte Boltesaks.

Medens der iøvrigt ikke under Sagen er nedlagt nogen Paastand om Erstatning, har Chaffør Jensen paastaaet Arrestanten tilpligtet at betale ham 215 Kr. i Erstatning for Skade, der er tilføjet hans Automobil under Køreturen og denne Paastand mod hvilken Arrestanten intet har haft at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

For sit i foranførte Henseende udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 236 og 231, 1ste Stykke, til Dels sammenholdt med § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Torsdag den 29 Januar.

Nr. 393. Enke **Signe Augusta Wiklund**, født **Nyman**,
(Asmussen efter Ordre)
mod

Det forenede danske Livsforsikrings-Aktieselskab **Hafnia**,

betræffende Spørgsmaalet, om Appellantindens Ret, til at faa en Forsikringsssum udbetalt var fortabt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Juli 1913: De Indstævnte, Det forenede danske Livsforsikrings-Aktieselskab »Hafnia«, bør til Citantinden, Enke Signe Augusta Wiklund, født Nyman, betale 60 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 3 December 1912, indtil Betaling sker, men bør iøvrigt for Citantindens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Efter Afsigelsen af den indankede Dom har den i Dommen omtalte Inspektør som Vidne bekræftet sin i Dommen gengivne Erklæring, og hans Forklaring vil efter det foreliggende være at lægge til Grund. Herefter kan Indstævnte, der ved Spørgsmaalet om Fornyelsen af Forsikringskontrakten den 24 Oktober 1912 er bleven retstridig vildledet med Hensyn til Skræder Wiklunds daværende Helbredstilstand, ikke være pligtig at udbetale Forsikringsssummen. Dommen vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Færdig fra Trykkeriet den 12 Februar 1914.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 52—53.

Torsdag den 29 Januar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Enke Signe Augusta Wiklund, født Nyman, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Af Oplysningerne i nærværende Sag fremgaar, at Skrædermester Johan Rudolf Wiklund den 1 April 1909 blev livsforsikret af de Indstævnte, Det forenede danske Livsforsikrings-Aktieselskab »Hafnia«, for en Forsikringssum af 1000 Kroner. Præmien, der udgjorde 4 Kroner maanedlig, blev uregelmæssig betalt, og i Juni 1912 var Wiklund i Restance med Præmier for et Aar. Den 22 Juni f. A. aftalte han med Selskabet, at han skulde betale 3 Præmier hver Maaned, indtil han kom à jour; samtidig indbetalte han Præmie for en Maaned og afgav en Erklæring om sin Helbredstilstand. Den 23 eller 24 Oktober f. A. betalte hans Broder, Skomagersvend L. E. Wiklund, samtlige resterende Præmier, i alt 60 Kroner. Skræder Wiklund afgik ved Døden den 26 s. M. paa Kommunehospitalet; i Dødsattesten angives som Dødsårsag: Delirium tremens og pneumonia.

Citantinden, Enke Signe Augusta Wiklund, født Nyman, der hendsidder i uskiftet Bo efter fornævnte Skræder Wiklund, har nu søgt det indstævnte Selskab til Betaling af den ommeldte Forsikringssum. 1000 Kroner, med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 3 December f. A. Subsidiært har hun paastaaet Selskabet tilpligtet at tilbagebetale det nævnte Præmiebeløb, 60 Kroner, med Renter som anført. De Indstævnte have nedlagt Paastand om Frifindelse. Begge Parter paastaar sig tilkendt Sagens Omkostninger.

Under Sagen har ovennævnte Skomagersvend Wiklund som Vidne forklaret, at hans Broder blev syg den 22 Oktober f. A. Den 24 s.

M. — efter at der om Morgenens havde været en Læge hos Skræder Wiklund og sagt, at denne skulde paa Hospitalet — indfandt han sig efter Foranledning af Citantinden, der gav ham den paagældende Police, paa »Hafnia«s Kontor. Her blev han spurgt, om han var Skræder Wiklund, hvortil han svarede, at han var dennes Broder. Han spurgte derefter, om Forsikringen kunde holdes i Kraft ved Betaling af de resterende Præmier, hvilket blev besvaret bekræftende af vedkommende Ekspedient. Samme Dag, efter at Skræder Wiklund var bragt paa Kommunehospitalet, indfandt Skomagersvend Wiklund sig igen paa »Hafnia«s Kontor, hvor han betalte Præmierestancerne med 60 Kr.; Halvdelen af dette Beløb havde han faaet af Citantinden, den anden Halvdelen betalte han af sine egne Penge.

Til Støtte for deres Frifindelspaastand have de Indstævnte under Henvisning til de Policen paatrykte Forsikringsbetingelser anført, at den omhandlede Livsforsikring — der i Medfør af en Bestemmelse i § 5 i Forsikringsbetingelserne efter Udløbet af 3 Maaneder fra sidste Præmiebetaling, altsaa den 22 September 1912, efter det Foreliggende maa anses at være bleven ugyldig paa Grund af Udeblivelse med Præmierne — ikke kan anses fornyet ved den fornævnte, i Oktober Maaned f. A. stedfundne Præmiebetaling. Det maatte nemlig være en Forudsætning for en eventuel Fornyelse, at Skræder Wiklunds Helbredstilstand var uforandret; og hvis Selskabet havde været bekendt med hans Sygdom og Indlæggelse paa Hospitalet, vilde det kun have modtaget Præmierestancerne under Forbehold af nærmere Undersøgelse. Der blev imidlertid hverken af Wiklund eller af hans Familie givet Selskabet Oplysning om hans Sygdom. I saa Henseende have de Indstævnte yderligere henvist til en af en Inspektør ved »Hafnia« under Eds Tilbud afgiven Erklæring, der gaar ud paa, at Skomagersvend Wiklund ved den ommeldte Lejlighed, da han indbetalte Restancen paa »Hafnia«s Kontor, paa Forespørgsel om, hvorfor Skræder Wiklund ikke kom selv, svarede at denne var »forhindret«, hvilket Inspektøren opfattede saaledes, at Skræder Wiklund var optaget af sin Gerning.

Der maa nu gives de Indstævnte Medhold i, at den omhandlede Livsforsikring under de saaledes foreliggende Omstændigheder ikke kan anses fornyet ved den oftnævnte, i Oktober 1912 foretagne Præmieindbetaling, der skete, uden at det indstævnte Selskabs Direktion — saaledes som forudsat i Forsikringsbetingelsernes § 5 — har medvirket eller samtykket.

Herefter, og idet det findes ufornuddent at komme ind paa, hvad de iøvrigt har anført til deres Forsvar, har Citantinden intet Krav paa Forsikringssummen. Derimod maa de Indstævnte være pligtige til — overensstemmende med Citantindens subsidiære Paastand — at tilbagebetale det oftnævnte Præmiebeløb, 60 Kr., med Renter heraf som paastaet.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at op-hæve.

Fredag den 30 Januar.

Nr. 307. Aktieselskabet Dansk Svovlsyre- og Superfosfatfabrik (Harboe)

mod

Københavns Magistrat (Trolle),

betræffende Spørgsmaalet om Fradrag i Appellantens Skat i Medfør af Lov Nr. 85 af 15 Marts 1903 § 16 og Lov Nr. 104 af samme Dato § 6 Litra f.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Juni 1913: De Indstævnte, Københavns Magistrat, bør for Tiltale af Citanterne, Aktieselskabet Dansk Svovlsyre og Superfosfatfabrik, i denne Sag fri at være. I Sagsomkostninger betale Citanterne til de Indstævnte 100 Kroner inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Efter Sagens i den indankede Dom i det væsentlige gengivne Oplysninger maa det antages, at det i Dommen ommeldte Selskab »Nordische Salpeter-Gesellschaft mit beschränkter Haftung«, i Virkeligheden ejes og ledes af Appellanten, og i den Forbindelse, hvorom her er Tale, skønnes Selskabet ikke at kunne betragtes som andet end som en i Udlandet drevne Afdeling af Appellantens herværende Forretning. Herefter vil Appellantens Paastand om Skatnedsættelse være at tage til Følge som nedenfor anført.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde betale Appellanten med 300 Kr.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Københavns Magistrat, bør til Appellanten, Aktieselskabet Dansk Svovlsyre- og Superfosfatfabrik, betale et saadant Beløb af den af Appellanten for Skatteaaret 1911—12 erlagte Skat, som efter nærmere Fastsættelse af Ligningsmyndighederne tilkommer Appellanten, naar Fradrag gøres for Virksomhed i Udlandet med Hensyn til den Del af Indtægten, som stammer fra ovennævnte af Appellanten i Hamborg drevne Forretning, tillige med Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra den 30 September 1912, til Betaling sker, og Processens Omkostninger for begge Retter med 300 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Citanterne, Aktieselskabet Dansk Svovlsyre- og Superfosfatfabriks Indtægt til Beregning af Skat til Staten og Københavns Kommune for Skatteaaret 1911—12 var bleven ansat til 121,494 Kroner uden Fradrag for Virksomhed i Udlandet, indankede Citanterne, der formente, at saadant Fradrag i deres skattepligtige Indtægt i Medfør af Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 § 16 og Lov Nr. 104 af samme Dato § 6 Litra f tilkom dem efter Forholdet mellem deres samlede Bruttoindtægt og Bruttoindtægten fra deres Forretning i Hamborg, den skete Skatteansættelse for Overskatteraadet, der imidlertid ved Kendelse af 29 Juni 1912 statuerede, at det af Citanterne paastaede Fradrag ikke kunde tilkomme dem, da de ikke saas i det paagældende Regnskabsaar (o: Aaret 1910) at have udøvet nogen til Fradrag berettigende Virksomhed i Udlandet.

Citanterne, der derefter under Protest betalte den dem efter den fulde Skatteindtægt for Skatteaaret 1911—12 paalignede Skat, har nu indbragt Spørgsmaalet om deres Berettigelse til i Skatteindtægten at erholde Fradrag for Virksomhed i Udlandet her for Retten, hvor deres endelige Paastand gaar ud paa, at de Indstævnte, Københavns Magistrat, tilpligtes at tilbagebetale dem et saadant Beløb af den erlagte Skat, som efter nærmere Fastsættelse af Ligningsmyndighederne tilkommer dem, naar Fradrag gøres for Virksomheden i Udlandet efter Forholdet mellem deres samlede Bruttoindtægt, 726,083 Kroner, og Bruttoindtægten fra deres Forretning i Hamborg, 138,976 Kroner, samt at betale Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 30 September 1912. De Indstævnte procedere til Frifindelse, hvorhos begge Parter paastaa sig Sagens Omkostninger tilkendt.

Den udenlandske Virksomhed, som Citanterne anse som hjemlende Fradrag i deres skattepligtige Indtægt, er ifølge deres Procedure den Forretningsvirksomhed, der drives af det i Hamborg hjemmehørende Selskab »Nordische Salpeter-Gesellschaft mit beschränkter Haftung«. Det fremgaar med Hensyn hertil af Sagens Oplysninger, at der den 12 Juli 1906 under dette Firma for en Notar i Hamborg er bleven dannet et Interessentskab, og at Deltagerne i samme, nemlig det citerende Aktieselskab, dettes to Direktører og to af dets Bestyrelsesmedlemmer samt den Mand, der var udset til at være Forretningsfører for Interessentskabet, samme Dag oprettedes en Interessentskabskontrakt, ifølge hvilken Interessentskabet skal have sit Sæde i Hamborg og have til Formaal Køb og Salg af Salpeter og andre Varer, Spedition og Kommission. Endvidere bestemmes i Kontrakten, at af Interessentskabets Kapital, 500,000 Mark, skal Citanterne indskyde 495,000 Mark, medens Citanternes fem Medinteressenter skal indskyde hver 1000 Mark, dog at foreløbig kun 25 pCt. af Selskabsandelene indbetales, og at den aarlige Nettofortjeneste skal fordeles mellem Deltagerne i Forhold til deres Selskabsandele, samt at Selskabet »repræsenteres« af en eller to Forretningsførere, saaledes at den ovennævnte Mand foreløbig skal være eneste Forretningsfører. Citanterne gør nu til Støtte for deres Paastand gældende, at hele den indbetalte Selskabsformue, 25 pCt. af 500,000 Mark, er bleven indbetalt af dem alene, ligesom ogsaa Selskabets Nettofortjeneste, der maa antages i Aaret 1910 at have udgjort 11,422 Kr., er taget til Indtægt af Citanterne alene, og at det ikke

heller er eller ved Oprettelsen af Kontrakten af 12 Juli 1906 var Meningen, at Forretningens Driftskapital skulde indskydes af og Udbyttet tilfalde andre end Citanterne, der kun gav Forretningen Selskabsform, fordi — som Citanterne har udtrykt det — »Selskabet tog sig bedre ud i Tyskernes Øjne«, naar det arbejdede som tysk Firma og det derhos kunde have Interesse for Citanterne, at det pekuniære Ansvar var begrænset, medens Forretningen i Hamborg i Virkeligheden er en Filial af Citanternes Forretning.

Det fremgaar imidlertid ikke blot af Sagens Oplysninger, at Forretningen i Hamborg har et selvstændigt Reservefond, og at den til dette i 1910 skete Henlæggelse ikke af Citanterne er bleven medregnet til deres Nettoindtægt for nævnte Aar eller ved Skatteangivelsen er bleven taget i Betragtning af Citanterne, der derfor for saa vidt maa anses at have erkendt den tyske Forretnings Selvstændighed, men det fremgaar ogsaa af Citanternes egen Fremstilling, at alle det tyske Selskabs Forretninger af Betydning bliver afsluttede af de københavnske Direktører for Aktieselskabet Dansk Svovlsyre- og Superfosfatfabrik. Da der nu under Sagen ikke er tilvejebragt nærmere Oplysning om den af Forretningsføreren i Hamborg udøvede Virksomhed, medens den bestemmende Myndighed efter det anførte, uanset at Forretningsføreren, efter hvad der er ubestridt, er berettiget til at tegne Selskabets Firma, i alt Fald i det væsentlige har ligget hos Aktieselskabets herværende Direktion, findes det Citanterne fra Forretningen i Hamborg tilflydte Indtægtsbeløb ikke at hidrøre fra Citanternes Virksomhed i Udlandet i den Forstand, hvori dette Udtryk maa antages brugt i de ovenanførte Lovbestemmelser, og Indtægten vil derfor ikke i Medfør af disse Lovbestemmelser kunne undrages Beskatning her i Landet. De Indstævnte vil som Følge heraf være at frifinde, medens Citanterne efter Omstændighederne findes at burde godtgøre de Indstævnte Sagens Omkostninger med 100 Kroner.

Mandag den 2 Februar.

Nr. 356. Aktieselskabet **Em. Z. Svitzers Bjergnings-Entreprise**
(David)

mod

Firmaet **C. K. Hansen** som Repræsentant for »**Edmond Gustave**«s Rederi (Stein),

betræffende Spørgsmaalet om Nedsættelse af en ved Kontrakt fastsat Bjærgeløn.

Sø- og Handelsrettens Dom af 6 August 1913: Den af Kontracitanterne, Aktieselskabet Em. Z. Svitzers Bjergnings-Entreprise, for Bjærgningen af Damperen »Edmond Gustave« betingede Bjærgeløn nedsættes til 90,000 Kr., hvilket Beløb med Renter 5 pCt. p. a. fra

den 11 Marts d. A., til Betaling sker, Hovedcitanterne, Firmaet C. K. Hansen som Repræsentant for »Edmond Gustave«s Rederi, bør betale til Kontracitanterne. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af en fremlagt Kopi af den i Frederikshavn foretagne Besigtigelses- og Taksationsforretning, dateret 19 November 1912, samt af fremlagte Gennemslagseksemplarer af tvende i Stettin foretagne Syns- og Skønsforretninger, daterede den 10 Januar 1913, kan ses, at de originale Forretninger ere stemplede.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsentligt findes at erindre, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise, til Indstævnte, Firmaet C. K. Hansen som Repræsentant for »Edmond Gustave«s Rederi, med 500 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 8 November 1912 ved 4-Tiden om Morgenen grundstødte Dampere »Edmond Gustave« af Marseille ved Fjaltring paa Jyllands Vestkyst. Skibet var paa Rejse fra Marseille, Sfax og Oran til Stettin med en Ladning, bestaaende af Oliekager, Græs og Fosfat. Man forsøgte at komme flot ved Maskinmanøvrer, men forgæves.

Under Strandingen tilstoppedes Maskinens Kondensator med Sand. Ved 8-Tiden om Morgenen bortrev en Sø Agterstævnen, hvorved Skruebladene huggedes af. Skibet stod da 1 Fod for om Bagbord. Ved Middagstid ankom den Akts. Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise tilhørende Dampere »Ægir«, tilkaldt paa Foranledning af Kaptajnen paa »Edmond Gustave« fra sin Station i Lemvig til Strandingstedet, hvor der blev oprettet Kontrakt mellem de to Kaptajner om at bjærge Skib og Ladning og føre det til Frederikshavn mod en Betaling af ialt 33¹/₃ pCt. af Værdien.

»Edmond Gustave« stod da paa yderste Revle med Bredsiden mod Land, stævrende Syd efter. »Ægir«, der straks tog fat paa Arbejdet, begyndte at hive og slæbe, men da den ikke kunde komme op mod den høje Sø, maatte Slæbningen atter opgives, og »Ægir« stod 2 Kvartmil ud fra Land og ankrede for Natten. Den følgende Morgen ankom til Strandingsstedet den Bjergnings-Entreprisen tilhørende Damper »Viking« fra dens Station i Frederikshavn, og begge Bjergningsdamperne forsøgte nu at faa Skibet, der da var sunket stærkt i Grunden, slæbt flot. Da Slæbningen viste sig resultatløs, sattes ca. 60 Mand af Bjærgerne fra Land i Gang med at kaste over Bord af Ladningen. Ca. Kl. 8 om Aftenen begyndte Søen at bryde ind over Skibet, hvorfor Bjærgerne maatte sættes i Land. Den næste Dag — den 10 — begyndte med stiv Kuling og høj Paalandssø, der umuliggjorde Bjergningsarbejdet.

Samme Formiddag blev Skibets Besætning sat i Land i den stedlige Redningsbaad. Ca. Kl. 4 om Eftermiddagen sloges Skibet ind over den yderste Revle, svingede rundt med Forenden i Nord og drev helt ind i Havstokken, hvor det blev liggende med Bagbords Bredside ud mod Søen. Den næste Dag — den 11 — lykkedes det at komme ombord i Skibet fra Land. Der blev fyret op paa den ene af Skibets Hovedkedler, og med en større Arbejdsstyrke fortsatte man det afbrudte Arbejde med at kaste overbord af Lasten, og dette Arbejde fortsattes med en enkelt Afbrydelse, foranlediget ved den oprørte Sø, der slog over Skibet, i de følgende Døgn lige indtil Søndag den 17 s. M., da der var udsløst ca. 1200 Tons af Ladningen. »Viking«, som havde opholdt sig i Nærheden af Skibet, naar ikke Vejret tvang det til at gaa længere til Søs, begyndte den 14 paany at slæbe, og det lykkedes herved at faa Agterskibet drejet udefter, og kort efter gled Skibet ud imod yderste Revle, hvor det blev staaende paa det laveste af Revlen med Agterenden.

I Løbet af den følgende Nat vedblev »Viking« at slæbe, og ved Højvande den næste Morgen — den 15 — lykkedes det at faa Skibet yderligere et Stykke udefter, saa at det nu stod paa yderste Revle. For at holde Skibet paa Stedet vedblev »Viking« at slæbe, og efter at »Ægir«, som havde været i Lemvig, Lørdag den 16 om Morgenen var vendt tilbage til Strandingsstedet, satte den Slæber paa Forenden af »Viking«.

Begge Skibe gik nu frem med fuld Maskinkraft, og ved Morgenhøjvandet kom »Edmond Gustave« omtrent en halv Skibslængde udover. Samme Formiddag førtes »Ægir«s Kabel direkte over paa »Edmond Gustave«, hvorefter begge Damperne fortsatte Slæbningen, indtil Skibet ved Daggry den 17 begyndte at glide agterover, og Kl. 9¹/₂ samme Formiddag var Skibet flot. Agterpeaken var vandfyldt, men iøvrigt var Skibet tæt. Ca. Kl. 2 om Eftermiddagen afgik »Viking« fra Strandingsstedet med »Edmond Gustave« paa Slæb, fulgt af »Ægir«, der under Bugseringen styrede »Edmond Gustave« ved en paa Skibets Agterende anbragt Slæber.

Den næste Dag — den 18 — ankom Skibene til Frederikshavn, hvor der den følgende Dag foretoges Dykkerundersøgelse. Den 19 s. M. blev der i Frederikshavn foretaget Besigtelsesforretning, ved

hvilken Skibet, der er bygget i 1896 af Staal og har en Drægtighed af 1713,44 Tons Netto, i ubeskadiget Stand blev takseret til 295,000 Kroner, idet det bemærkedes, at endelig Taksation af Skaden skulde foretages efter endt Udlosning og Dokning i Stettin, hvorhen Skibet blev bugseret, og hvor Skibets Skade er nærmere undersøgt og fastslaaet ved en Besigtelsesforretning, der takserede Skaden til 79,444 Mk. og i Forbindelse hermed ansætter Skibets Værdi i beskadiget Tilstand til 231,000 Mk.

En foreliggende Vejrberetning udviser, at Vindens Styrke i Dagene fra den 8 til den 17 November har svinget mellem 1 og 6, at Vindens Retning de første Dage var vestlig, senere overvejende østlig, men at der i Dagene den 11 og 13 har været nordvestlig Dønning, der den første Dag angives som meget høj og den sidste Dag som høj.

Ved Stævning af 28 December 1912 har nu »Edmond Gustave«s Rederi ved dets herværende Repræsentant, Firmaet C. K. Hansen, indbragt Spørgsmaalet om Bjærgelønnen her for Retten, idet de i Henhold til Sølovens § 227 — Lov Nr. 103 af 29 April d. A. § 8, som Hovedcitanterne under den mundtlige Procedure have henvist til, vil ikke kunne finde Anvendelse i nærværende Sag — have paastaet den betingede Bjærgeløn nedsat til et saadant Beløb, som Retten finder passende, og Sagens Omkostninger ophævede.

Forsaauidt de yderligere til Støtte herfor have villet gøre gældende, at Bjærgningskontrakten er indgaaet under Forudsætning om hurtig og effektiv Hjælp, saaledes at Skib og Ladning forblev ubeskadiget, og at denne Forudsætning er bristet, idet »Ægir« viste sig for svag til at bringe Skibet flot, og Bjærgningen først blev ført til Ende, efter at en betydelig Del af Ladningen var kastet overbord, og efter at Skibet var blevet betydelig beskadiget, findes der ikke at kunne gives dem Medhold i denne Betragtning, der ikke har noget Holdpunkt i Indholdet af Kontrakten saa lidt som i de med dens Indgaaelse forbundne Omstændigheder, saaledes som disse ved Proceduren foreligge oplyste.

Aktieselskabet Em. Z. Svitzers Bjærgnings-Entreprise, der under den saaledes anlagte Sag har paastaet Kontrakten kendt gyldig uden Nedsættelse af de betingede Vederlag, har derhos under en Kontrasag paastaet Firmaet C. K. Hansen som Repræsentant for Rederiet for »Edmond Gustave« dømt til at betale det Aktieselskabet herefter tilkommende Beløb, som de have opgjort til 130,472 Kr. 77 Øre, hvoraf de fordre Renter 5 pCt. p. a. fra Kontrastævningens Dato, den 11 Marts 1913, til Betaling sker, hvorhos de paastaa sig tillagt Sagens Omkostninger.

Medens der er Enighed om Værdien af Ladning og Fragt, nemlig henholdsvis 137,272 Kr. 26 Øre og 24,035 Kr. 07 Øre, er der Uenighed om Skibets Værdi, idet Hovedcitanterne ville lægge til Grund Taksationen i Stettin, 231,000 Mk. eller 205,590 Kr., og yderligere ville fradrage et Beløb af ca. 6019 Kr. 20 Øre, som er betalt for Bugseringen fra Frederikshavn til Stettin, hvorved de bjærgede Værdier andrage ialt 360,878 Kr. 13 Øre, hvoraf atter en Trediedel udgør 120,292 Kr. 71 Øre, medens Kontracitanterne, der lægge Vurderingen i Frederikshavn til Grund, 295,000 Kr., derhos overfor den i Stettin opstillede Specifikation af Reparationsudgifter, ialt 79,444 Mk., prote-

stere mod en Del Poster til Beløb ialt 6535 Mk., der er betalt for Inventar, Proviant og Kul, og derhos protestere imod, at der tages noget Hensyn til det nævnte Bugseringsbeløb. Efter Kontracitanternes Formening udgør de bjærgede Værdier derefter ialt 391,418 Kr. 33 Øre, hvorved det i Kontrasagen paastævnte Beløb: 130,472 Kr. 77 Øre fremkommer. Denne Tvist bliver dog uden Betydning for Sagens Afgørelse. Selv om det nemlig maa erkendes, at de Omstændigheder, hvorunder Bjærgningen er foretaget — herunder Skibets hjælpeløse Tilstand og den alvorlige Fare, for hvilken saavel dette som Ladningen var udsat, samt Omfanget af og Anstrengelserne ved Bjærgningsarbejdet — alt dette i Forbindelse med de forholdsvis betydelige Værdier, der ere bjærgede, og Værdien af det bjærgende Materiel, der for de 2 Bjærgningsdamperes Vedkommende ifølge Kontracitanternes Angivelse har andraget henholdsvis 400,000 Kr. og 151,000 Kr., berettiger Kontracitanterne til en forholdsvis betydelig Bjærgeløn, findes denne dog ikke at burde overstige 90,000 Kr., og da saaledes Betingelsen for Nedsættelse efter Sølovens § 227 i begge Tilfælde maa anses at være tilstede, vil Bjærgelønnen være at fastsætte til det her nævnte Beløb med Renter heraf som paastaet.

Sagens Omkostninger ville kunne ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af en fremlagt Kopi af den i Frederikshavn foretagne Besigtigelses- og Taksationsforretning, dateret 19 November 1912, samt af fremlagte Gennemslagseksemplarer af tvende i Stettin foretagne Syns- og Skønsforretninger, daterede den 10 Januar 1913, kan ses, at de originale Forretninger ere stemplede. Iøvrigt ses ingen Stempelovertrædelse at foreligge.

Nr. 483. Højesteretssagfører Dietrichson

mod

Golbourn Lynch (Def. Møller),

der tiltales for Voldtægt eller Forsøg paa denne Forbrydelse.

Frederiksteds Bytings kriminelle Ekstrarets Dom af 12 August 1913: Arrestanten Golbourn Lynch bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Måneder, hvorhos han bør betale Aktionens Omkostninger. Saa bør han og efter udstaaet Straf udbringes af Landet. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Oktober 1913: Arrestanten Golbourn Lynch bør have sit Liv forbrudt. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne H. H. Schmidt og Alfred Christensen, betaler Arrestanten 25 Francs til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Goldbourn Lynch til Højesteretssagførerne Dietrichson og Harboe 40 Francs til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksteds Bytings kriminelle Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Golbourn Lynch sat under Tiltale for Voldtægt eller Forsøg paa denne Forbrydelse.

Arrestanten, der har opgivet at være født paa Barbados og at være 19 Aar gammel — hvilken Alder er fundet at stemme med hans Udseende — har tidligere været anset ved Frederiksteds Politirets Dom af 23 August f. A. efter Frdn. 11 April 1840 § 30 med simpelt Fængsel i 8 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i nedennævnte Forhold:

Da det 13-aarige Pigebarn, Mary Gonsalves — der maa antages at være uberygtet — om Formiddagen den 12 Juli d. A. kom gaaende forbi en Bomuldsmark paa Plantagen »Bettys Hope«, i hvilken Arrestanten arbejdede, løb han, der længe havde haft Lyst til Samleje med hende, hen til hende, greb hende ved Haanden og halede hende ind paa Marken, hvor han trak hende ned paa Jorden, saaledes at hun kom til at sidde ned. Han satte sig derpaa ned hos hende og bad hende, idet han stadig holdt fast i hendes Haand, om at kysse ham, men da hun skreg, gav han Slip paa hende, hvorpaa hun gik videre efter dog først at have kastet et Par Sten efter ham. Arrestanten gik nu atter tilbage til sit Arbejde, men da Pigebarnet var naaet ud for et Rørstykke, der laa ved den Vej, ad hvilken hun gik, løb han paany efter hende, hvem han greb og løftede op, hvorpaa han bar hende, der skreg, ind mellem Rørene, hvor han lagde hende ned og lagde sig selv ovenpaa hende. Hun skreg og gjorde Modstand, men Arrestanten holdt hende paa Munden, hvorhos han efter hendes — iøvrigt af ham benægtede — Forklaring kværkede hende saaledes, at hendes Hals var opsvulmet bagefter, og truede hende med at |skære Halsen over paa hende, hvis hun fortalte det til sin Moder. Han rev derhos hendes Benklæder itu, spredte hendes Ben, som hun søgte at holde sammen, fra hinanden med Haanden og førte sit Lem ind i hendes Kønsele, hvor han havde Sædafgang.

Mary Gonsalves er senere bleven undersøgt af en Læge, der i en angaaende Resultatet af Undersøgelsen den 14 Juli d. A. afgiven Erklæring har udtalt, at hun ikke frembød Tegn paa trauma af genitalia, ligesom Hymen var ubeskadiget.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold, der maa anses som fuldbyrdet Voldtægt, vil han være at anse efter D. L. 6—13—16 med Livsstraf, og i Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved han er anset efter Lovgivningens Analogi og Grundsætninger med en arbitrær Straf af Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt i Henhold til Pl. 19 April 1805 dømt til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget, være at forandre.

I Henseende til Aktionens Omkostninger, som det ved Underrettsdommen er paalagt Arrestanten at udrede, vil derimod bemeldte Dom, hvis Bestemmelse desangaaende tiltrædes, være at stadfæste.

Tirsdag den 3 Februar.

Nr. 466. Højesteretssagfører Bache

mod

Jens Christian Macholm (Def. Møller),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 137 af 8 Juni 1912 § 10.

Sø- og Handelsrettens Dom af 21 Oktober 1913: Tiltalte, Sagførerfuldmægtig Jens Chr. Macholm, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 400 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved paa den i den indankede Dom fremstillede Maade at have misbrugt Anmelderens Navn findes Tiltalte ikke at have gjort sig skyldig i et Forhold, der kan henføres under Lov Nr. 137 af 8 Juni 1912 § 10, der hverken efter Ordene eller Formaalet med Bestemmelsen kan antages at have Forretningsforhold som det foreliggende for Øje. Som Følge heraf vil Tiltalte være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Jens Christian Macholm bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Højesterets-sagførerne Bache og Møller 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag tiltales Sagførerfuldmægtig Jens Christian Macholm for Overtrædelse af »Lov Nr. 137 af 8 Juni 1912 om Straf for Brug af urigtig Varebetegnelse med mere«.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han som Leder af Pressens Stereotypikorrespondance har til forskellige Blade, deriblandt »Odense Avis«, mod Vederlag leveret til Offentliggørelse en Fortælling med Overskriften: »En Misforstaaelse, Novelle af Edgar Høyer (Eftertryk forbydes)«.

Nærværende Sag er rejst efter Begæring af Forfatteren, Overretssagfører Edgard Høyer, som under Henvisning til, at han ikke er Forfatter af den ommeldte Novelle, paastaar Tiltalte idømt Straf efter ovennævnte Lovs § 10 samt Tiltalte tilpligtet at udrede en Erstatning af 1000 Kr.

Tiltalte har ikke villet opgive, hvem der er Novellens Forfatter, men han har erkendt, at Forfatteren ikke hedder Edgar Høyer, og at han, Tiltalte, saafremt det maatte blive statueret, at der ved den foreliggende Benyttelse af Anmelderens Navn foreligger nogen Lovovertrædelse, da er den herfor ansvarlige.

Naar Tiltalte nu har villet hævde, at det benyttede Navn er et helt vilkaarligt valgt Pseudonym, og under Henvisning til, at »Edgar« er et almindeligt Fornavn og »Høyer« et almindeligt Efternavn, og at det er en ren Tilfældighed, at man har fundet paa Navnet Edgar Høyer, med hvilket han ikke vil have sigtet til Anmelderen, hvis Navn i Forbindelse med Overretssagfører, men ikke med Forfatter, han dog erkender at have hørt, da kan der ikke skænkes denne Forklaring Tiltro, og det findes uden Betænkelighed at forkaste den. At Anmelderens Fornavn staves Edgard, medens Novellens Forfatters Navn angives som Edgar, hvilket Tiltalte ligeledes har anført til sit Forsvar, maa naturligvis blive uden Betydning.

Det er som nævnt af Tiltalte oplyst, at han udsender det samme Stof til en Række Blade, hvilket ogsaa fremgaar deraf, at Stoffet leveres i stereotyperede Plader, som udsendes mindst 1 Gang hver Uge.

Efter den rent forretningsmæssige Maade, Tiltalte driver sin Virksomhed paa, findes hans Benyttelse af Anmelderens Navn, rent bortset fra den videre Krænkelse af Anmelderen, som denne utvivlsomt retsstridige Benyttelse af Navnet indeholder, tillige at falde ind under de ved Lov Nr. 137 af 8 Juni 1912 § 10 forbudte Handlinger, og findes den Bøde, som Tiltalte herefter har forskyldt, efter samtlige foreliggende Omstændigheder at burde sættes til 400 Kr. Derimod findes der ikke at kunne tilkendes Anmelderen, der ikke kan antages at have lidt økonomisk Tab ved Tiltaltes Forhold, nogen Erstatning.

Tiltalte vil derhos have at betale Sagens Omkostninger.

Onsdag den 4 Februar.

Nr. 424. Højesteretssagfører Winther

mod

Herredsfoged **Frederik Joachim August Heltzen** og Herredsfuld­mægtig **Ejvind Mynster Boisen** (Def. J. Kondrup),

der tiltales for Overtrædelse af Frdn. af 8 Januar 1802.

Hads Herreds Ekstrarets Dom af 21 Maj 1913: De Tiltalte, Herredsfoged i Hads Herred, **Frederik Joachim August Heltzen** og Fuldmægtig ved nævnte Herreds Kontor, cand. jur. **Ejvind Mynster Boisen**, bør til Odder Kommunes Fattigkasse bøde, førstnævnte 100 Kr. og sidstnævnte 40 Kr. Saa betaler de og en for begge og begge for en Aktionens Omkostninger, derunder de ved Sættedommerens Beskikkelse foranledigede særlige Udgifter samt i Salær til Aktor, Overretssagfører **Stampe** af Aarhus 100 Kr. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 August 1913: De Tiltalte, **Frederik Joachim August Heltzen** og **Ejvind Mynster Boisen**, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 50 Kr. samt Aktor for Overretten, Overretssagfører **Heise**, i Salær ligeledes 50 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets­sagførerne **Winther** og **J. Kondrup** hver 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nær­værende, fra Hads Herreds Ekstraret indankede, i første Instans af Byfoged **Goll** i Aarhus som beskikket Sættedommer behandlede Sag tiltaltes Herredsfoged i Hads Herred **Frederik Joachim August Heltzen**, og Fuldmægtig ved samme Herreds Kontor **Ejvind Mynster Boisen**, der er fødte henholdsvis den 22 Oktober 1851 og den 7 Oktober 1880, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Forordningen af 8 Januar 1802.

Ved de Tiltaltes egne Erkendelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de har udvist følgende Forhold, hvorom der, saaledes som Sagen foreligger Overretten til Paakendelse, idet den er appelleret alene efter de Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, her for Retten alene bliver Spørgsmaal.

Efter at Vognfabrikant R. Rasmussen af Odder i Februar Maaned 1912 havde anmodet Tiltalte Boisen, der gennem mange Aar havde været hans juridiske Raadgiver, om at bistaa ham ved Ordningen af Forholdet mellem ham og hans Søn, Karetmager N. P. Rasmussen af Odder, hos hvem han havde et større Tilgodehavende, blev der mellem R. Rasmussen og Tiltalte Boisen ført nogle Forhandlinger, der endte med, at de enedes om, at R. Rasmussen atter skulde overtage en af ham til N. P. Rasmussen afhændet fast Ejendom, medens sidstnævntes øvrige Ejendele skulde realiseres og Udbyttet fordeles mellem Fordringshaverne efter Konkurslovens Grundsætninger.

Under 25 Februar s. A. udfærdigede derefter Tiltalte Boisen et Cirkulære, hvoraf Eksemplarer blev tilstillet samtlige bekendte Fordringshavere, og hvori det bl. a. hedder, at N. P. Rasmussen havde standset sin Forretning, og at hans Fader, R. Rasmussen, havde overtaget saavel denne som den ovennævnte faste Ejendom; det henstilles derhos i Cirkulæret ikke at foranledige Konkursbehandling af N. P. Rasmussens Bo, idet det tilføjes, at Tiltalte Boisen efter N. P. Rasmussens Anmodning vilde foranstalte hans Aktiver realiserede og fordelte som ovenfor nævnt. Mod dette Forslag fremkom der ikke nogen Indsigelse, og Tiltalte Boisen indvarslede derfor de stedlige Fordringshavere til et Møde den 9 Marts s. A., hvor det vedtoges at lade R. Rasmussen overtage Ejendommen for Pantegælden, og efter hvis Afholdelse Tiltalte Boisen paabegyndte Inddrivelsen af Skyldnerens udestaaende Fordringer. Den 9 Maj næstefter indleverede Aktieselskabet H. P. Springborgs Trævarefabrik i Aalborg imidlertid gennem Sagfører Sejersens i Odder ved dennes Fuldmægtig, Sagfører A. F. Jensen sammesteds, til Hads Herreds Skifteret Begæring om, at N. P. Rasmussens Bo maatte blive taget under Konkursbehandling, og efter at Tiltalte Boisen forgæves havde henstillet til Aktieselskabet at frafalde den fremsatte Begæring, blev der den 11 s. M. om Formiddagen berammet et Møde til Afholdelse i Skifteretten samme Dags Eftermiddag, for at Spørgsmaalet om Boets Overtagelse til Konkursbehandling kunde blive afgjort. Da det imidlertid viste sig, at N. P. Rasmussen var bortrejst, tilbød Tiltalte Boisen under Henviisning til den ham af N. P. Rasmussen meddelte Fuldmagt til at forestaa Afviklingen af hans Forhold at give Møde paa N. P. Rasmussens Vegne, og da Jensen, der nærrede Betænkelighed ved at forhandle om Konkursen med andre end Rekvisitus, men hvem det paa den anden Side var magtpaaliggende, at Boet samme Dag toges under Behandling, erklærede Intet at have at erindre herimod, indfandt Tiltalte Boisen — eller som det i Skifteprotokollen hedder: »cand. jur. Boisen« — sig »for Debitor« i det paagældende Møde, der lededes af Tiltalte Heltzen som Skifteforvalter, og fremlagde Fuldmagt for sig fra N. P. Rasmussen samt er-

kendte, at dennes Bo var insolvent, hvorpaa der af Tiltalte Heltzen afsagdes en Kendelse, gaaende ud paa, at Konkursbegæringen vilde kunne tages til Følge, saafremt der af Rekvirenten stilledes en Sikkerhed af 100 Kr. Spørgsmaalet om Boets Overtagelse til Konkursbehandling blev derpaa efter Jensens Begæring udsat til Mandagen den 13 s. M., Formiddag Kl. 9¹/₄, paa hvilket Tidspunkt Jensen paany gav Møde i den af Tiltalte Heltzen beklædte Skifteret og efter at have stillet den forlangte Sikkerhed opfordrede Skifteretten til at lade Konkursdekretet tinglæse og notere paa den ovennævnte faste Ejendoms Folium, da det, efter hvad han gjorde gældende, derigennem lettest kunde afgøres, hvilken Betydning den stedfundne Overdragelse kunde faa. Efter at der i denne Anledning var vekslet nogle ret skarpe Bemærkninger mellem Jensen og den ligeledes tilstedeværende Tiltalte Boisen, uden at nogen Tilførsel til Protokollen herom dog fandt Sted, forlod Jensen Mødet, idet han efter de fra Tiltalte Boisens Side faldne Udtalelser mente at maatte antage, at Dekretets Tinglæsning vilde blive nægtet og derfor ikke fandt Anledning til at afvente Dekretets Afgørelse. Da Tiltalte Heltzen, der maa antages ikke at have bemærket Jensens Bortgang, nu meddelte Tiltalte Boisen, at han ønskede at efterse Panteregistret for at undersøge, om N. P. Rasmussen fremdeles stod indtegnet som Ejer af Ejendommen, oplyste Tiltalte Boisen, at han ganske vist endnu stod indtegnet i denne Egenskab, men at der paa Ejendommen var udstedt et Skøde til R. Rasmussen, som vilde blive tinglæst i den ordinære Ret samme Dag, og som han der- efter foreviste for Tiltalte Heltzen, hvilket Skøde var dateret den 5 Maj 1912. Da Tiltalte Heltzen nu udtalte Ønske om at indhente en Erklæring fra R. Rasmussen med Hensyn til Dekretets Tinglæsning og Notering paa Ejendommens Folium, erklærede Tiltalte Boisen, at R. Rasmussen var syg, men at han, efter hvad der var Tiltalte Boisen bekendt, vilde protestere mod Tinglæsningen. Tiltalte Heltzen lod nu den ligeledes tilstedeværende Fuldmægtig Christov foretage en Tilførsel til Skifteprotokollen om det af Tiltalte Boisen Oplyste, hvilken Tilførsel, der ikke nedskreves efter Diktat af Tiltalte Heltzen, men var et af Christov affattet Referat, er saalydende:

»Mødt var endvidere cand. juris Boisen, der foreviste et den 5 ds. dateret Skøde fra Rekviritus til hans Fader paa den ommeldte Ejendom. Han bemærkede under Henvisning hertil, at det er ham bekendt, at Køberen vil protestere mod den begærte Tinglæsning af Konkursdekretet, idet formentlig Spørgsmaalet om, hvem Ejendommen rettelig tilhører, bør finde sin Afgørelse under et Afkræftelses- spørgsmaal.«

Der blev derefter tilført Skifteprotokollen en af Tiltalte Heltzen udarbejdet Kendelse, som gik ud paa, at Boet toges under Konkursbehandling, og at Skifteretten ikke før Tiden kunde lade Konkursdekretet tinglæse »paa den Fallenten tidligere tilhørende Ejendom og derved eventuelt præjudicere en Afgørelse, der rettest bør ske under et Afkræftellessøgsmaal, idet det foreviste Skøde er dateret 5 ds. og Konkursbegæringen først 8 ds.«

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der forud for det heromhandlede Skøde har været udstedt et eller flere — senere tilintetgjorte — Skøder fra N. P. Rasmussen til hans Fader paa nævnte Ejendom, og at det var Meningen, at disse Skøder skulde have været tinglæste senest 2den Retsdag efter deres Udstedelse, saafremt der i Mellemtiden var bleven indgivet Begæring om Konkursbehandling af N. P. Rasmussens Bo, i hvilket Tilfælde man mente at kunne sikre Køberen Ejendommen i Forhold til Konkursboet. Endvidere fremgaar det af det Oplyste, at Sagfører Jensen under Hensyn til de tidligere Skøder ikke mente, at Skødet af 5 Maj 1912 i Forhold til Konkursboet kunde opnaa Gyldighed fra Udstedelsesdagen ved at blive tinglæst senest 2den Retsdag efter denne, og at Tiltalte Boisen, der var af den modsatte Opfattelse, var bekendt med Jensens Standpunkt i nævnte Henseende. Jensen har iøvrigt forklaret, at han, da ovennævnte Tilførsel først skete efter hans Bortgang fra Mødet, ikke fik Lejlighed til at fremsætte sin Opfattelse, men at han, hvis han var bleven bekendt med Tilførslen, ganske sikkert vilde have fremdraget, at Skødet af 5 Maj 1912 var en »Gengangere« af tidligere Skøder, hvilken Omstændighed Tiltalte Heltzen efter sin Forklaring var ganske uvidende om ved den her nævnte Lejlighed.

Ved som meldt den 11 Maj f. A. at give Møde i Skifteretten paa N. P. Rasmussens Vegne og der erkende dennes Insolvens, kan Tiltalte Boisen ikke anses at have udfoldet en Virksomhed, der havde Karakter af en mod Konkursrekvirenten rettet Sagførelse, idet det af ham foretagne meget mere har været egnet til at støtte den af Rekvirenten fremsatte Paastand om Boets Overtagelse til Konkursbehandling. Da der saaledes ikke har fundet nogen Tvistighed Sted mellem Rekvirenten og Tiltalte Boisen angaaende det Skifteretten da foreliggende Spørgsmaal, kan ingen af de Tiltalte anses ved den her omhandlede Lejlighed at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af de i den ovennævnte Forordning indeholdte Bestemmelser.

Hvad dernæst angaar det af Tiltalte Boisen i Mødet den 13 s. M. udviste Forhold, maa det antages, at han har næret Ønske om, at Konkursdekretet ikke blev tinglæst, men ligesom han — der ikke kan antages at have haft særlig Bemyndigelse til ved nævnte Lejlighed at optræde paa R. Rasmussens Vegne — ikke har nedlagt nogen formelig Paastand herom, saaledes giver det Foreliggende ikke Føje til at antage, at det skyldes noget Ønske fra hans Side, at de Tiltalte Heltzen af ham givne faktiske Oplysninger — tilmed i en misvisende Form — ere tilførte Skifteprotokollen. Men herefter samt under Hensyn til den Tiltalte Boisen paahvilende Pligt til at bistaa Tiltalte Heltzen med Tilvejebringelsen af de af denne ønskede Oplysninger, derunder om, hvorvidt R. Rasmussen havde noget mod Tinglæsningsingen at erindre, findes de Tiltalte ej heller ved den her omhandlede Lejlighed at have paa draget sig Strafansvar i Medfør af nævnte Lovbestemmelse.

Ved den af Tiltalte Boisen — om hvis Ansvar i heromhandlede Henseende der for Overretten alene bliver Spørgsmaal — afgivne Erkendelse maa det endvidere anses godtgjort, at han af den saavel i Tal som i Vægt langt overvejende Del af Boets Kreditorer har erhvervet Fuldmagter til at varetage deres Interesse i Boet og afgive Stemme

paa deres Vegne. Tiltalte har forklaret, at han med Tilvejebringelsen af disse Fuldmagter oprindelig forbandt den Hensigt at kunne beherske Skiftesamlingerne i Boet, men at han hurtig kom paa det Rene med, at der fra nogle Sagføreres Side vilde blive holdt Øje med hans Optræden, og at han derfor maatte optræde med yderste Forsigtighed, samt at han som Følge heraf besluttede ikke at gøre Brug af Fuldmagterne, saafremt der skulde opstaa Retstvist af nogen Art og navnlig, hvis der fra nogen Side skulde blive rejst Spørgsmaal om Anlæggelse af Afkræftelsessøgmaal. Ligesom nu Tiltalte ikke under Boets Behandling har givet Møde i Henhold til nogen af de ham meddelte Fuldmagter, saaledes fremgaar det af det Oplyste, at der ikke under Behandlingen er opstaaet nogen Tvistighed eller stillet Forslag om Afkræftelsessøgmaal, og selv om Tiltalte ved som sket at udeblive fra Skiftesamlingerne har haft det i sin Magt at udøve afgørende Indflydelse paa Boets Behandling, kan han herefter dog ikke anses ved sit heromhandlede Forhold at have paadraget sig Strafansvar i Henhold til ovennævnte Forordning.

Efter det Anførte ville begge de Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Aktionens Omkostninger, hvorunder der bliver at tillægge Aktor for Underretten i Salær 50 Kr. og Aktor for Overretten ligeledes 50 Kroner, vil være at udrede af det Offentlige. Da de Tiltalte selv have sørget for deres Forsvar, bliver der ikke Spørgsmaal om Salær for Defensionen.

Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Torsdag den 5 Februar.

Nr. 205. Rederiet for S/S Ailsa af Leith, **Chr. Salvesen & Co.**
(Halkier)

m o d

Aktieselskabet I. D. Koopmanns Svineslagteri i Odense
(Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ansvar for Beskadigelse af et Parti Salt.

Odense Købstads Fogedrets Arrestdekret af 19 September 1911.

Odense Købstads SØrets Dom af 13 November 1911: Den stedfundne Arrest bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande,

forsaavidt angaar 747 Kr. 99 Øre med Renter af 524 Kr. 45 Øre og Omkostninger skadesløst, derunder for Aktsbeskrivelse 2 Kr. 79 Øre, og bør Rederiet for S/S Ailsa af Leith, Chr. Salvesen & Co. i Leith i Skotland, til Citanterne, A/S I. D. Koopmanns Svineslagteri i Odense, betale 747 Kr. 99 Øre, med Renter 5 pCt. p. a. af 524 Kr. 45 Øre fra den 22 September d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, derunder 2 Kr. 79 Øre for Aktsbeskrivelse af Arrestforretningen, samt taale, at der for det Idømte foretages Udlæg i det arresterede, hos Bankinstituttet Fyens Diskontokasse, Aktieselskab i Odense, beroende Beløb 2505 Kr. 00 Øre med eventuelle Renter heraf. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Marts 1913: Den ovennævnte Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, dog kun forsaavidt angaar et Beløb af 227 Kroner 26 Øre. Appellanterne, Rederiet for S/S Ailsa af Leith, Chr. Salvesen & Co., bør til de Appelindstævnte, Aktieselskabet I. D. Koopmanns Svineslagteri, Odense, betale 227 Kr. 26 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 22 September 1911, til Betaling sker. Saa bør og Appellanterne taale, at der for det Idømte foretages Udlæg i det arresterede, hos Fyens Diskontokasse, Aktieselskab i Odense, beroende Beløb 2505 Kroner med vedhængende Renter. Arrestforrettningens Omkostninger samt Sagens Omkostninger for begge Retter betale derhos Appellanterne til de Appelindstævnte med 300 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til Stemplingen af det ovennævnte af Højesteretsadvokat Halkier for Appellanterne den 3 April 1912 fremlagte Certeparti.

Højesterets Dom.

Efter Sagens Oplysninger maa det anses for almindeligt, at et Dampskib, der er befragtet til at overføre fra Sharpness til Danmark en saadan Ladning Salt, indladet løst i Skibet, som den i den indankede Dom ommeldte, ikke forsynes med Garnering til Forebyggelse af Saltets Berøring med Skibets Jerndele, medmindre Befragteren udtrykkelig har betinget sig saadant. Dette er nu ikke sket i det foreliggende Tilfælde, og Appellanten kan derfor ikke gøres ansvarlig for den Rustdannelse i Saltet, der i alle 3 Lastrum er fremkaldt ved, at dette ikke har været isoleret fra Skibets Jerndele.

Derimod maa Ansvaret for Beskadigelsen af Saltet i Bunden af det forreste Lastrum paahvile Appellanten, idet den ifølge de optagne Skønsforretninger maa antages enten at hidrøre fra, at den Rensning af Rummet, som er gaaet forud for Indladningen af Saltet, har været mangelfuld, eller fra, at Bundgarneringen har lidt af kendelig Utæthed, eller at skyldes begge disse Omstændigheder i Forening.

Efter det Foreliggende findes den Erstatning, der herefter

vil være at tilkende Indstævnte, at kunne fastsættes til 50 Kroner, og Arrestforretningen vil derfor være at stadfæste for dette Beløbs Vedkommende, medens den iøvrigt vil være at ophæve. Appellanten vil derhos være at dømme dels til at betale Indstævnte det nævnte Beløb med Renter som paastaet, dels til at taale, at Indstævnte gør Udlæg herfor i det Arresterede.

Arrestforretningens Omkostninger findes ikke at burde tilkendes Indstævnte, og Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Den ovenommeldte Arrestforretning bør forsaa-vidt angaar et Beløb af 50 Kroner som lovlige gjort og forfulgt ved Magt at stande, men bør iøvrigt være ophævet.

Appellanten, Rederiet for S/S Ailsa af Leith, Chr. Salvesen & Co., bør til Indstævnte, Aktieselskabet I. D. Koopmanns Svineslagteri i Odense, betale 50 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 22. September 1911, til Betaling sker.

Saa bør Appellanten og taale, at der for det idømte foretages Udlæg i det arresterede, hos Fyens Diskontokasse, Aktieselskab i Odense, beroende Beløb 2505 Kroner med vedhængende Renter.

Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten og Indstævnte hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Certeparti af 16 August 1911 forpligtede Appellanterne Rhederiet S/S Ailsa af Leith Chr. Salvesen & Co. sig overfor »The salt Union Lmt.« som Agenter til at lade Dampskibet »Ailsa« afgaa til den Lasteplads i Sharpness, som maatte opgives af Befragterne, og dér laste en fuld og komplet Ladning af Salt løst i Skibet med Frihed til ca. 50 Tons i Sække, ialt ikke udover 1000 Tons og dermed at afgaa til Aalborg og Odense.

Skibet skulde ifølge Certepartiet lastes saa hurtigt, som det kunde modtage i Løbet af de ordinære »Vejrarbejdstimer, som sædvanligt efter dets Ankomst til Ladeplads, uballastet med rene Lastrum og Skibet i enhver anden Henseende rede for Ladningen«, hvorhos det var fastsat, at Kaptejnen skulde underskrive Konnossementet for Vægt, bragt om Bord, eller acceptere Saltværkernes Vægt, hvis det forlangtes, men ikke holdes ansvarlig for »natural wastage«.

»Ailsa«, der tidligere var gaet med en Kulladning til Rendsborg, derfra med Vandballast til Finland, herfra med en Ladning Trælast til

Sharpness, begyndte den 28 August 1911 at indtage Saltladningen, og da denne var indtaget, blev Konnossement den 4 September s. A. udstedt for 942 Tons Broad Salt og 500 Sække Second Scotsch Fishery Salt til Afskibernes Ordre og iøvrigt paa Konditioner som efter Certepartiet, idet udtrykkelig var undtaget Ansvar for »Natural Waste«.

Skibet afgik derefter til Aalborg, hvor det afleverede den dertil bestemte Del af Lasten, og derfra til Odense, hvor de Appellindstævnte A/S J. D. Koopmanns Svineslagteri i Odense var Ladningsmodtagere. Da det ved Losningen af Restladningen viste sig, at der var sket Skade paa denne, blev der af Retten efter Begæring af Skibets Fører udmeldt 2 Mænd til at besigtige Skibet og skønne over Aarsagen til Beskadigelsen. I Beskrivelsen af den derefter foretagne Forretning hedder det bl. a.:

»Ved Undersøgelse af Saltet i Agterlasten og Nr. 2 Lasten, fandt vi dette rent og ubeskadiget, kun hvor det laa i umiddelbar Berøring med Jern, nemlig Skibsside, Spanter og Skodder, havde det antaget en rødgul Farve, som ved Maaling viste sig, at det rødgule Lag, nærmest Jernet over alt, var circa 1" tykt.

I Nr. 2 Lasten fandt vi ogsaa enkelte Steder paa Overfladen af Saltet mindre Rustskaller; disse havde løsnet sig fra Undersiden af Dækkets Jernplader, muligvis ved, at der har været arbejdet og tumlet paa Dækket, men kunde ogsaa være faldet af uden ydre Foranledning. Den rødgule Farve i Saltlaget nærmest Jernet, hidrører efter vort Skøn, fra det fugtige Salts Indvirkning paa Jernet og kunde sikkert kun undgaas, hvis Jernet havde været opgarneret med Træ eller Maatter.

I Forlasten fandt vi den samme rødgule Farve i Saltlaget nærmest Skibssiden, men vi fandt tillige, at det underste Saltlag i Styrbords Side i en Tykkelse af circa 2", var stærkt iblandet med Snavs, som vi skønnede, hovedsagelig at bestaa af Kulpartikler; dette kunde tyde paa, at denne Del af Lastrummene ikke havde været rensat saa grundigt som den burde. Kaptejnen gjorde gældende, at Skibet havde rullet haardt i Søen paa Overrejsen, hvilket ogsaa var bemærket i Logbogen, og at Lastvandet derved var trængt gennem Bundgarneringen ind i det underste Lag af Saltet, og dér afsat sine Urenheder.

Dette er efter vort Skøn en meget sandsynlig Forklaring paa det underste Saltlags ensartede graa Farve, som det næppe kunde have antaget paa anden Maade end ved at være gennemtrængt af Snavs (Kulstøv) opløst i Vand.

Vi indskyde her, at Skibet i Agterlast og Nr. 2 Lasten havde Bundtanke under Garneringen, saa at der i disse Lastrum ikke kunde komme Vand til Saltet.

I Forlasten fandtes derimod ikke Bundtank, men kun almindelig Trægarnering, hvorfor Lastvandet ved Skibets Rulning i Søen, havde let Adgang til at trænge op i Ladningen.

Vi fandt dog ogsaa i Forlasten større Kulstykker, som næppe kan være kommet fra Lastvandet, og dette tyder paa, at Forlasten ikke har været saa omhyggelig rensat som de andre Lastrum.

Tirsdag den 19 September mødte vi igen ombord for at besigtige Skibet og Ladningen, nærmere ved Udlosningen; vi fandt intet, der

kunde forandre noget ved det Resultat, vi den foregaaende Dag vare komne til.

Saltet i Agterlasten og Nr. 2 Lasten rent og ubeskadiget lige ned til Bundgarneringen.

I Forlasten konstaterede vi Bundgarneringens Utætheder, hvorigennem Lastvandet havde haft uhindret Adgang til Ladningen.◀

Under 18 September s. A. blev der derpaa af Retten efter de Appellindstævntes Begæring udmeldt 2 Mænd til at besigtige Ladningen, saavel den, Skibet endnu havde inde, som den udlossede Del af samme, og skønne over Aarsagerne til den skete Skade og dens Omfang samt Ladningens Værdiforringelse herved, og under den derefter foretagne Forretning har de udmeldte Mænd udtalt, at den endnu i Skibet værende Restladning ved Skibssiderne og paa Skibets Bund viste sig at være meget snavset, og at de forment, at dette hidrørte fra, at Skibet ikke havde været tilstrækkelig tørt eller rengjort før Indladningen. Under 19 s. M. blev der dernæst efter Begæring af Føreren af »Ailsa« afgivet Søforklaring angaaende Aarsagerne til det passerede, og samme Dag indgav de Appellindstævnte til Fogden i Odense Begæring om Foretagelse af en Arrestforretning til Sikkerhed for det Beløb, de eventuelt vilde faa til Gode hos Appellanterne i Erstatning for det dem ved Ladningens Beskadigelse tilføjede Tab. Under den i Henhold hertil foretagne Forretning blev der — mod en af Rekvirenterne stillet Sikkerhed af 1200 Kr. — dekretet Arrest i et af de Appellindstævnte i Overensstemmelse med Sølovens § 155 hos Bankinstituttet Fyens Disconto Kasse Aktieselskab i Odense deponeret Fragtbeløb, stort 2506 Kr. til Sikkerhed for en Erstatningsfordring, der med paaløbne Omkostninger m. v. under Forretningen foreløbig opgjordes til 1054 Kr. 33 Øre.

De Appellindstævnte anlagde derefter ved Odense Søret en Sag, hvorunder de nedlagde Paastand om, at Appellanterne ved Fyens Diskontokasse som Indehavere af det fornævnte, for Appellanterne hos dem deponerede Beløb tilpligtedes:

1) at betale 524 Kr. 45 Øre, hvortil de opgjorde Mindreværdien af det opløssede beskadigede Salt med Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 22 September 1911.

2) at høre den ommeldte Arrestforretning kendt lovliggjort og forfulgt, forsaavidt angaar bemeldte 524 Kr. 45 Øre med Renter og Omkostninger.

3) at betale Arrestforretningens Omkostninger med 54 Kr. 33 Øre,

4) at betale Omkostningerne ved de fornævnte Skønsforretninger, under Sagen opgjorte til 169 Kr. 21 Øre.

5) at betale Sagens Omkostninger skadesløst og

6) at taale, at der for de idømte Beløb foretoges Udlæg i det arresterede Fragtbeløb tilligemed Renter deraf.

Appellanterne, der gav Møde ved Fyens Diskonto Kasse, nedlagde ingen Paastand i Sagen, og ved Odense Købstads Sørrets Dom af 13 November 1911 blev de Appellindstævntes Paastand taget til Følge.

Denne Dom have nu Appellanterne indanket her for Retten, hvor de have paastaet Arresten ophævet og sig frifundne for de Appelindstævntes Tiltale med Tillæg af Appelsagens Omkostninger, medens de Appelindstævnte procedere til den indankede Doms Stadfæstelse ligeledes med Tillæg af Appellens Omkostninger.

Til Støtte for deres Paastand om Frifindelse gøre Appellanterne gældende, at »Ailsa«, efter at Losningen af Træløst i Sharpness var bleven sluttet den 26 August 1911, og inden Indladningen af det til de Appelindstævnte bestemte Saltparti paabegyndtes, er blevet rensset paa en saadan Maade, at Saltladningen ikke kan være bleven forurenset i Lasten, at da Skibets For- og Agterbrønde blev udpumpede efter Lastrummets Afvaskning, og da Skibet ikke har lidt af Utæthed, maa den i Saltet tilstedeværende Fugtighed skyldes Indtrængen af »Slingrevand«, for hvilket Forhold Rederiet i Henhold til den i Certepartiet indeholdte Klausul om Ansvarsfrihed for Skader og Hændelser af Sø, Strøm og Navigation ikke er ansvarlig, og at Rederiet ifølge den dem ved Certepartiet og Konossementet hjemlede Ansvarsfrihed for »natural wastage« — hvilket Udtryk efter deres Anbringende skal forstås som naturlig Forringelse — ikke bærer Ansvar for, at Saltet som Følge af Berøringen med Skibets Jerndeale har indsuget Rust, hvilken Skade tilmed kunde være undgaaet, saafremt de Appelindstævnte havde sørget for behørig Emballering af Saltet.

Ved den forommeldte i Odense foretagne Skønsforretning over Skibets Tilstand maa det imidlertid anses tilstrækkelig godtgjort, at der i Saltladningen er forefundet Snavs hovedsagelig bestaaende af Kulpartikler, og heroverfor vil der ikke kunne tages Hensyn til, hvad Appellanterne have paaberaabt sig som Resultat af en i Bristol foretagne Vidneafhøring angaaende Skibets Tilstand ved Indladningen. Da det derhos efter Proceduren og det oven citerede Indhold af den nævnte Skønsforretning maa antages, at den Saltet paaførte Skade hovedsagelig skyldes den ved Berøringen med Skibets Jerndeale fremkaldte Rustdannelse, og da der ikke kan gives Appellanterne Medhold i, at de i Medfør af den fornævnte Klausul angaaende »natural wastage« ikke skulde være ansvarlige herfor, idet der efter en under Sagen fremlagt af en edsvoren Translatør afgivet Erklæring maa gaas ud fra, at Udtrykket alene har Hensyn til »naturligt Svind«, maa de være pligtige at erstatte hele den ved Skibets Ankomst til Odense forefundne Skade paa Ladningen, uanset om den delvis kan antages at være bevirket ved Indtrængen af Vand, og Spørgsmaalet bliver herefter, med hvilket Beløb Appellanterne ville have at tilsvare Skaden.

I saa Henseende hedder det i den fornævnte angaaende Restladningens Tilstand optagne Skønsforretning, at der under Losningen fraskiltes en Del af det snavsede Salt, hvilken Del ifølge den kgl. Vejer og Maalers Opgivende udgjorde 29,136 Pd., samt at et andet mindst ligesaa stort Parti urent Salt forinden Besigtigelsen og under Losningen blev dels fraskilt og dels iblandet det rene Salt. Værdien af de ommeldte 29,136 Pd. er af Skønsmændene ansat til $\frac{1}{3}$ af Værdien for rent Salt. I Henhold hertil, samt idet de have ansat Værdien af rent Salt til mindst 1 Kr. 35 Øre pr. 100 Pd., have de Appelindstævnte udregnet den dem tilkommende Erstatning til 524 Kr. 45 Øre

for ialt 58,272 Pd. Mod Appellanternes Benægtelse kan det imidlertid ikke anses godtgjort, at Værdien af rent Salt kan ansættes højere end til 1 Kr. 17 Øre pr. 100 Pd., og ej heller kan det anses tilstrækkelig oplyst, at mere end 29,136 Pd. af Partiet har været beskadiget. Den de Appelindstævnte tilkommende Erstatning vil herefter kun udgøre 227 Kr. 26 Øre. Dette Beløb med Renter heraf, som paastaaet, vil saaledes være at tilkende de Appelindstævnte, hvorhos den foretagne Arrestforretning, der befindes lovlig, vil være at stadfæste, forsaavidt angaar det nysnævnte Beløb med Renter, ligesom den af de Appelindstævnte nedlagte Paastand om Ret til Udlæg i det arresterede Beløb vil være at tage til Følge. Overensstemmende hermed vil den indankede Dom være at forandre, hvorhos Appellanterne ville have at godtgøre de Appelindstævnte Arrestforretningens samt Sagens Omkostninger for begge Retter, derunder Udgifterne ved Skønsforretningen, med ialt 300 Kr.

Nr. 420. Ingeniør S. K. Snog Christensen (Selv)

mod

Amtsvejsinspektør C. M. Petersen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om, hvilket Opsigelsesvarsel Appellanten kunde kræve af Indstævnte.

Roskilde Bytings Dom af 23 Januar 1913: Indstævnte, Amtsvejsinspektør C. M. Petersen, Roskilde, bør for Tiltale af Citantten, Ingeniør S. K. Snog Christensen, København, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 April 1913: Appelindstævnte, Amtsvejsinspektør C. M. Petersen af Roskilde, bør til Appellanten, Ingeniør S. K. Snog Christensen, betale 83 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 18 Juni 1912, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkydelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold her for Retten.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Ingeniør S. K. Snog Christensen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Roskilde Købstads ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Appellanten, Ingeniør S. K. Snog Christensen, der havde haft Ansættelse hos Appelindstævnte, Amtsvejnspektør C. M. Petersen af Roskilde, fra en Gang i Slutningen af April 1911 til den 13 Juni s. A., da han blev afskediget uden forudgaaende Opsigelse, Appelindstævnte dømt til at betale ham:

Løn for Dagene den 26 April og 28 Maj 1911, 6 Kr. pr. Dag	12 Kr.
Løn for Maanederne Juni—September 1911, 150 Kr. pr. Maaned	600 —
Diverse Udlæg	8 —
	620 Kr.
med Fradrag af et den 4 November s. A. af Appelindstævnte betalt Beløb, stort	75 —
	Rest 545 Kr.

samt Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 18 Juni 1912 og Sagens Omkostninger. Appelindstævnte procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved Underrettsdommen blev Appelindstævntes Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Appellanten indanket her for Retten, hvor han har paastaaet den forandret i Overensstemmelse med sin for Underretten nedlagte Paastand, hvorimod Appelindstævnte procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse. Begge Parter have paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger her for Retten.

Appellanten, der er cand. polyt., fik i Slutningen af April 1911 Ansættelse hos Appelindstævnte, der ved Siden af sine Forretninger som Vejnspektør i Roskilde Amt, havde paataget sig forskellige private Arbejder, deriblandt Tilsynet med et Kloakanlæg for Gadstrup-Syv Kommune ved Viby Station og som i Løbet af Sommeren ønskede at foretage en Rejse. Det maa efter det Foreliggende antages, at Appellantens Arbejde i alt Fald i det Væsenlige skulde bestaa i at yde Appelindstævntes Assistance ved hans private Arbejder og navnlig med Tilsynet med det ovennævnte Kloakanlæg.

Paa et af Gadstrup-Syv Kommunes Kloakudvalg den 15 Maj 1911 afholdt Møde blev det vedtaget efter Appelindstævntes Anbefaling at antage Appellanten til at føre det direkte Tilsyn med Kloakanlægget i

Marken, saaledes at han skulde betragtes som Appelindstævntes Assistent. Fristen for Tilendbringelsen af dette Kloakanlæg var oprindeligt fastsat til den 15 August 1911, men blev den 27 s. M. forlænget til den 15 September s. A.

Medens Appelindstævnte gør gældende, at han havde tilkendegivet Ingeniør Holger Ammitzbøl Schiøtz — paa hvis Forslag han antog Appellanten, og som havde meddelt ham, at Appellanten til Tider havde udvist en mærkelig Adfærd — saavel som Appellanten selv, at denne kun blev antaget saaledes, at Appelindstævnte naarsomhelst kunde afskedige ham, paastaar Appellanten, at der ikke ved Antagelsen blev truffet Aftale om, hvilke Regler der skulde gælde for Forholdets Afbrydelse, og i Mangel af saadan Aftale hævder han, at der maatte tilkomme ham 3 Maaneders Opsigelse, naar Forholdet ønskedes afbrudt inden Tilendbringelsen af de ovennævnte private Arbejder.

Hvad Lønnen angaar, paastaar Appellanten, at den blev fastsat til 150 Kr. pr. Maaned, hvorimod Appelindstævnte gør gældende, at Ansættelsen skete med en Dagløn beregnet til 5 Kr. pr. Dag, 35 Kr. pr. Uge og 150 Kr. pr. Maaned alt som Samarbejdets Varighed blev.

Ifølge en af fornævnte Ingeniør Schiøtz afgiven Vidneforklaring har denne tilkendegivet Appellanten, at Beskæftigelsen hos Appelindstævnte var af midlertidig Karakter, men det kan ikke anses med Sikkerhed at fremgaa af Vidneforklaringen, at Vidnet har tilkendegivet Appellanten, at der skulde tilkomme Appelindstævnte Ret til naarsomhelst at afskedige Appellanten uden forudgaaende Varsel. Appelindstævnte har derhos ikke mod Appellantens Benægtelse ført noget Bevis for, at han selv har givet Appellanten den anførte Tilkendegivelse.

Efter en af dansk Ingeniørforening under Sagen afgiven Erklæring skal det være Kutyme, at en Ingeniør, der er ansat med Maanedsløn, har Krav paa 3 Maaneders Opsigelse.

Naar henses til den tidsmæssig stærkt begrænsede Karakter, den her omhandlede Plads havde, findes det dog — i Mangel af udtrykkelig Aftale — ikke at kunne antages, at Appellanten havde Ret til Opsigelse med 3 Maaneders Varsel. Da det imidlertid paa den anden Side efter Beskaffenheden af Pladsen, der lagde Beslag paa Appellantens fulde Arbejdskraft og nødvendiggjorde, at han tog Bopæl i Roskilde, samt efter Størrelsen af den Appellanten tillagte Lønning ikke findes at kunne have Formodningen for sig, at Appelindstævnte ganske uden Varsel skulde kunne afskedige Appellanten, saa længe de Arbejder, i Anledning af hvilke Appelindstævnte havde antaget ham, ikke var tilendbragte, maa det antages, at Appellanten har haft Krav paa at opsiges med 14 Dages Varsel til den 1 i en Maaned.

Herefter og idet endvidere Appelindstævnte ikke mod Appellantens Benægtelse har bevist, at denne har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kunde hjemle Appelindstævnte Ret til at afskedige ham uden Varsel, vil der være at tilkende Appellanten Løn for Juni Maaned med 150 Kr., eller efter Fradrag af det ovenfor nævnte allerede betalte Beløb paa 75 Kr., 75 Kr.

Da Appellanten ikke overfor Appelindstævntes Benægtelse har godtgjort at have noget Krav paa Løn for de ovennævnte 2 Dage i April og Maj 1911, vil det af ham derfor paastaae Beløb af 12 Kr. ikke kunne tilkendes ham.

Derimod vil det Beløb af 8 Kr., som han har paastaaet sig tillagt for Udlæg, være at tilkende ham, da Appellindstævnte maa anses at have opgivet sin oprindelig stillede Fordring om Dokumentation for Beløbet.

Af det Beløb paa 83 Kr., der herefter tilkommer Appellanten, vil der være at tillægge ham Renter som paastaaet.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Fredag den 6 Februar.

Nr. 394. Handels- og Fabrikationsfirmaet **Hirsch, Kupfer- und Messingwerke A. G.**, Halberstadt (Liebe)

mod

Grosserer **A. Karlson** (Henriques),

betræffende Spørgsmaalet om for sildig Levering af nogle af Indstævnte hos Appellanten bestilte Varer.

Sø- og Handelsrettens Dom af 14 August 1913: Indstævnte, Grosserer A. Karlson, bør for Tiltale af Citanterne, Handels- og Fabrikationsfirmaet Hirsch, Kupfer- und Messingwerke, A. G., Halberstadt, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Ved de i den indankede Dom ommeldte, fra Indstævntes Side fremkomne gentagne Henvendelser om Handelens Tilbagegang blev der skabt en saadan Usikkerhed i Kontraktforholdet, at Appellanten efter Afsendelsen af hans sidste Brev af 12 December 1912 har haft Grund til at vente nærmere Besked fra Indstævnte om, hvorledes der skulde forholdes med de Varer, som Appellanten stedse havde været og fremdeles var villig til at levere, og til som Følge heraf — saaledes som sket — at ud sætte Leveringen en passende Tid. Herefter vil Indstævnte være at dømme til at betale Appellanten dels det i Dommen ommeldte Beløb med Renter, dels — som allerede for Sø- og Handelsretten paastaaet — Erstatning for Omkostningerne ved Varernes Oplagring i Hamborg, hvilket Beløb under Sagen er opgivet at udgøre 49 Rm. 40 Pf.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte derhos at burde betale Appellanten med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Grosserer A. Karlson, bør til Appellanten, Handels- og Fabrikationsfirmaet Hirsch, Kupfer- og Messingwerke, A. G., Halberstadt, betale 883 Rm. 5 Pf. med Rente 6 pCt. aarlig af 833 Rm. 65 Pf. fra den 23 December 1912, indtil Betaling sker, og i Procesomkostninger for begge Retter 300 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under denne Sag søge Citanterne, Handels- og Fabrikationsfirmaet Hirsch, Kupfer- og Messingwerke, A. G., Halberstadt, Indstævnte, Grosserer A. Karlson, til Betaling af 833 Mk. 65 Pf., skyldig for Varer, som Indstævnte ved Ordre af 4 December 1912 købte af Citanterne til Levering: »sofort«, og saaledes, at Varen skulde sendes til Hr. Ernst Rüss i Hamborg. Af Beløbet fordrer Citanterne Renter, 6 pCt. pro anno fra den 23 December 1912, indtil Betaling sker.

Indstævnte procederer til Frifindelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Indstævnte i Skrivelse af 7 December 1912 meddelte Citanterne, at hans Kunde paa Grund af forandrede Dispositioner ikke havde Brug for de bestilte Varer (Kobberplader), hvorfor Indstævnte bad Citanterne at annullere Ordren. Citanterne svarede under 9 s. M., at de beklagede ikke at kunne gøre dette, da Pladerne allerede var færdige, idet de tilføjede, at Pladerne »gelangen in den naechsten Tagen zum Versand«. I Skrivelse af 11 s. M. bad Indstævnte paany Citanterne om at imødekomme ham og ikke at sende Pladerne, som hans Kunde ikke vilde faa Brug for. Den 12 s. M. svarede Citanterne, at de beklagede ikke at have Anvendelse for disse Plader »und aus diesem Grunde müssen wir Sie nochmals um Abnahme der Bleche bitten«. Indstævnte svarede intet herpaa, og den 23 s. M. afsendte Citanterne Varerne til Hamborg til Disposition for ovennævnte Ernst Rüss, idet de samtidig under Vedlæggelse af Regning tilskrev Indstævnte, at Konnossementet vilde blive sendt til Københavns Handelsbank til Indløsning. Indstævnte svarede i Skrivelse af 27 s. M., at han nu ikke kunde aftage Kobberpladerne som Følge af, at Citanterne ikke havde afsendt dem prompte.

At Varerne ikke ere leverede »sofort«, som forlangt i Ordren, der med dette Indhold er akcepteret af Citanterne ved Skrivelse af 4 December 1912, kan ikke omtvistes, og dette maa gælde, selv om man ser bort fra Tiden indtil 12 December, indtil hvilket Tidspunkt der førtes Korrespondance om Ordrens Annulation.

Naar Citanterne have villet gøre gældende, at de efter deres Brev af 12 December ventede paa at faa meddelt et andet Leveringssted end det tidligere opgivne, da finder dette intet Holdepunkt i den foreliggende Korrespondance.

Selv om endvidere Citanterne efter Indholdet af deres nævnte Skrivelse maatte have ventet at modtage et Svar fra Indstævnte, hvilket, naar henses til den tidligere Korrespondance, derunder Indholdet af Citanternes foregaaende Skrivelse af 9 s. M., ikke kan anses at have været nødvendigt, vilde dette i hvert Fald kun kunne have begrundet en Udsættelse af Afsendelsen nogle ganske faa Dage, men naar der ikke kom Svar fra Indstævnte med omgaaende Post, havde det været Citanternes Pligt straks at afsende. Afsendelsen den 23 maa herefter anses som for sildig Levering, der har berettiget Indstævnte til at afvise Varen som sket.

Indstævntes Frifindelsespaastand maa saaledes gives Medhold.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig til- lagte, ville efter Omstændighederne kunne ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdag den 11 Februar.

Nr. 47. Grosserer **H. Pfahler** (Graae)

m o d

Grosserer **Aage Heyman** samt Firmaet **A. N. Hansen & Co.**
(Hansen),

betræffende Spørgsmaalet om Fordelingen af det et Interessentskab ved en Funktionærs Bedragerier forvoldte Tab.

Sø- og Handelsrettens Dom af 27 Januar 1912: Indstævnte, Grosserer Aage Heymann, bør til Citanten, Grosserer H. Pfahler af Wiesbaden, betale 4011 Kr. 21 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 22 Februar 1909, indtil Betaling sker, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Det indstævnte Firma A. N. Hansen & Co. bør for Citantens Tiltale fri at være. I Sagsomkostninger bør Citanten til det indstævnte Firma A. N. Hansen & Co. betale 200 Kr. Iøvrigt hæves Sagens Omkostninger. Det Idømte at udredes inden j3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Hovedappellanten, Grosserer H. Pfahler, frafaldet sin i den indankede Dom ommeldte principale Paastand om, at Kontraappellanten, Grosserer Aage Heyman, tilpligtes at tilsvare hele det ved Conradsen tabte Beløb. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, ved hvilke intet andet Væsentligt findes at bemærke end, at Købelovens § 52 maa rettes til § 54, samt idet de Højesteret forelagte nye Op-

lysninger ikke findes at kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Hovedappellanten have at betale til Indstævnte, Firmaet A. N. Hansen & Co., med 300 Kroner, medens Omkostningerne for Højesteret iøvrigt ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten, Grosserer H. Pfahler, til det indstævnte Firma, A. N. Hansen & Co., 300 Kroner. Iøvrigt ophæves Omkostningerne for Højesteret. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten og Kontraappellanten, Grosserer Aage Heyman, hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Aaret 1902 blev der mellem Citanten, Grosserer H. Pfahler af Wiesbaden, Indstævnte, Grosserer Aage Heyman, og det ligeledes indstævnte Firma A. N. Hansen & Co., indgaaet en Interessentskabskontrakt om en til en vis Grad fælles Drift dels af Landskrona Svineslagteri, som tilhørte Citanten Pfahler og Indstævnte Heyman i Forening, dels af forskellige andre Svineslagterier i Sverrig, som hver for sig tilhørte en af de nævnte Parter.

I de Kontrakter, der tidligere (i Aarene 1895 og 1896) var oprettede om Driften af Landskrona Svineslagteri mellem Pfahler, Heyman og den af dem antagne Bestyrer og Forretningsfører J. P. W. Conradsen, hed det, at Forretningsaaret var fra 1 Januar til 31 December, men det hed samtidig, at det aarlige Driftsregnskab, der skulde aflægges af Conradsen, skulde være Heyman i Hænde senest den 30 December, og at Heyman derpaa skulde udarbejde en Aarsregnskabsafslutning, der skulde tilstilles Pfahler senest den 15 Januar. Efter de samme Principper som ved Aarsregnskabsopgørelsen skulde der pr. ultimo hver Kalender Maaned udarbejdes en Balance til Oversigt over Forretninggangen. I Forretningens aarlige Balance, der skulde opgøres i Slutningen af December, skulde omtvistede eller tvivlsomme Fordringer afskrives og deres senere Provenu tages til Indtægt paa en særlig Konto. Enhver af Medejerne kunde opsigte Interessentskabet til Udgangen af et Kalenderaar, i hvilket Tilfælde der skulde opstilles en Balance efter Reglerne for Opstillingen af Aarsbalancen, hvorhos den af Interessenterne, der ønskede at overtage Slagteriet, var berettiget dertil mod Udbetaling af den anden Parts Andel i rede Penge efter den opstillede Balance. Ønskede begge Interessenter at overtage Slagteriet, skulde de gøre hinanden Bud og Overbud, og den Højstbydende skulde beholde Slagteriet »mod kontant Betaling til den Udtrædende af hans Part ifølge den opstillede Balance saavel som af den Sum, som han har budt for at beholde Slagteriet«.

I den ovennævnte mellem Pfahler, Heyman og A. N. Hansen & Co. i 1902 oprettede Interessentskabskontrakt hedder det bl. a., at de forskellige Slagterier vedblivende skulde forblive i de respektive Ejeres Besiddelse, men at Driften skulde foregaa for fælles Regning, saaledes at Driftsoverskud eller Driftsunderskud af samtlige Slagterier fordeltes med $\frac{1}{3}$ til hver af Parterne. Omkostninger, der foraarsagedes ved Reparationer og Fornyerelser ved selve Slagteriernes Anlæg og fast (samt til Dels løst) Inventar skulde derimod bæres af de respektive Anlægs Ejere. Aage Heyman skulde have Overledelsen i et saadant Omfang, som det efter hans Skøn ansaas praktisk og nødvendigt.

Aaret 1906 gav et ret stort Underskud, og man besluttede at hæve Interessentskabskontrakten om Driftsfællesskabet ved Aarets Udgang. Heyman havde tillige opsagt Samejerforholdet med Hensyn til Landskrona Slagteriet. Det har under nærværende Sags endelige Procedure været uomvistet, at det Regnskab, der for Landskrona Slagteriets Vedkommende lagdes til Grund ved Forholdenes Opløsning, afsluttedes af Conradsen den 24 December 1906 (for at Aarsregnskabet kunde være Heyman rettidig i Hænde). Efter at Pfahler havde anerkendt Opgørelsens Rigtighed »paa Basis af de modtagne Bilag«, skete der Bud og Overbud mellem ham og Heyman paa Landskrona Slagteri, og det endte med, at Pfahler i Overensstemmelse med et af ham den 19 Januar 1907 gjort, af Heyman den 21 s. M. akcepteret Bud fik Ejendomsretten over Slagteriet med de paa den i Anledning af Interessentskabets Opløsning opgjorte Balance opførte Aktiver og Passiver for en Betaling af 15,000 Kr. udover Heymans Andel efter den stedfundne Opgørelse.

Efter at Citanten i nogen Tid — saavidt ses til August Maaned 1907 inklusive — ved Conradsen som Forretningsfører havde drevet Landskrona Svineslagteri alene, solgte han Slagteriet til et Aktieselskab i Stockholm, der senere er gaaet fallit, og fra hvilket Slagteriet er kommen over paa andre Hænder. Da Citanten overdrog Slagteriet til det nævnte Aktieselskab, beholdt han selv Ejendomsretten over de kontante Midler, der enten i Form af Deposita eller paa anden Maade indestod i Bankerne, men Aktieselskabet overtog de bogførte udestaaende Fordringer.

I Marts 1908 tilstod Conradsen overfor Citanten, at han havde gjort sig skyldig i forskellige Bedragerier mod ham ved Misbrug af hans Kreditiv og Depositionsbeviser til Dækning af ulykkelige Børspekulationer. Citanten henvendte sig i den Anledning straks til Grosserer Heyman, som efter hans Mening skulde dele Tabet med ham. Et personligt Møde i Marts Maaned førte ikke til noget Resultat, og under en Brevveksling i Maj nægtede Grosserer Heyman at have nogen Pligt til at deltage i Tabet, og i Forbindelse dermed nægtede han sin Medvirken til Sagens Undersøgelse.

Citanten har derefter anlagt nærværende Sag, hvorunder han har paastaet principaliter, at Heyman som den, der havde Overledelsen, kendes pligtig til at betale hele det besvægne Beløb, subsidiært at begge de Indstævnte deler Tabet ligeligt med ham, saaledes at hver tilpligtes at betale ham en Trediedel, mest subsidiært, at Grosserer Heyman alene tilpligtes at betale ham Halvdelen. De første to Paastande baserer han paa Interessentskabskontraktens Bestemmelser, den sidste

Paastand baserer han paa Samejeforholdet, idet han hævder, at det, da Heyman og han efter Interessentskabskontraktens Ophør ophævede deres Sameje om Svineslagteriet, ved Fremsættelsen af Bud og Overbud var en kendelig Forudsætning fra begge Sider, at samtlige de Aktiver, der efter Regnskabet skulde være tilstede, ogsaa fandtes. Begge de Indstævnte have paastaaet sig frifundne.

Med Hensyn til Størrelsen af Citantens Krav har der været megen Tvivl, og Citanten har gentagne Gange under Sagens Gang ændret sin Paastand. Der er — ogsaa fra Indstævnte Heymans Side — under Sagen udfoldet et ikke ringe Arbejde paa at søge at klargøre Størrelsen af Bestyrer Conradsens Bedragerier og udfinde, hvor stor en Del af dem, der falder i den Tid, Interessentskabet mellem Parterne og Ejendomsfællesskabet mellem Citanten og Grosserer Heyman bestod, samt hvilken Del af Bedragerierne der falder paa den Tid, i hvilken Citanten alene har drevet Slagteriet, men det er ikke lykkedes Parterne at udrede alle de paagældende Forhold. Dette har til Dels sin Grund i, at Conradsen har aflivet sig under Sagen.

Citanten baserede oprindeligt sin Paastand paa en Erklæring, som Conradsen har afgivet i December 1908, og hvori han anslog sine Bedragerier til 36,500 Kr., hvoriblandt 27,000 Kr. ved Forbrug af Beløb, som i Opgørelsen pr. ultimo December 1906 havde været anførte som deponerede i Skaanes enskilda Bank. Denne Erklæring har imidlertid vist sig unøjagtig.

Under den mundtlige Procedure var Parterne paa Basis af de fremkomne Oplysninger enige om at gaa ud fra, at Conradsen i den Opgørelse, der i sin Tid blev lagt til Grund ved Ophævelsen af Interessentskabet og Formuefællesskabet, har opført udestaaende Fordringer, som enten var fingerede eller betalte, til et samlet Beløb af 18,720 Kr. 72 Øre, og at dette Beløb i den Tid, Citanten derefter alene har drevet Svineslagteriet, ved fornyede urigtige Bogførsler er steget til 25,827 Kr. 95 Øre.

Under Sagens Gang er det oplyst, at af det Beløb paa ialt 27,000 Kr., som i den nævnte Opgørelse var anført som deponerede i Skaanes enskilda Bank, var 11,500 Kr. tilbagebetalte Slagteriet inden den 24 December 1906, uden at Beløbet var ført til Indtægt i Slagteriets Bøger. 14,000 Kr. blev betalte til Slagteriet den 28 December. Resten, 1500 Kr., henstod endnu som Depositum i Banken den 1 Januar 1907, idet det blev staaende der lige indtil 7 Februar 1908.

Det er oplyst, at Citanten har affundet sig med den senere Indehaver af Landskrona Svineslagteri forsaa vidt angaar det Tab, denne havde lidt ved Conradsens Besvigelser med Hensyn til udestaaende Fordringer, ved at betale et Beløb af 15,000 Kr.

Efter Opdagelsen af Conradsens Bedragerier har Citanten faaet overleveret af Conradsen til delvis Erstatning nogle paa Conradsens Liv tegnede Policer, der efter hans Død ere indgaaede med 22,643 Kr. 60 Øre, indbefattet Renter, men efter Fradrag af forskellige Omkostninger, og ved en saakaldt »Løsørekoopshandling« har Conradsen overdraget Citanten sit Løsøre for en aftalt Købesum af 8294 Kr., dog saaledes at Løsøret skulde blive i Conradsens Besiddelse, indtil Citanten forlangte det udleveret. Citanten har senere realiseret en mindre Del af Løsøret med en Nettoindtægt af 476 Kr. 34 Øre, medens han

har ladet Conradsens Enke blive i Besiddelse af Resten. Citanten, der, rent bortset fra Conradsens Besvigelser, havde et Krav paa ham paa ialt 8949 Kr. 23 Øre, har ment sig berettiget til fra Provenuet af Policerne forlods at drage dette Beløb.

Under den mundtlige Procedure har Citanten derefter opgjort det Beløb, for hvilket han hos de to indstævnte Parter søger hel eller delvis Dækning, til 26,329 Kr. 29 Øre, nemlig de 25,500 Kr., som den 1 Januar 1907 var hævede af de i Banken deponerede Beløb samt de 15,000 Kr., han har maattet erstatte Slagteriets senere Indehaver, med Fradrag af det Beløb, der efter Dækning af det fornævnte udenfor Bedragerierne liggende Krav er tilbage af, hvad han har indvundet gennem Policerne og Indboet. Det nævnte Beløb paastaar Citanten sig tilkendt med Renter 5 pCt. fra den 22 Februar 1909, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

Retten maa efter Omstændighederne finde, at der ikke kan være Tale om at paalægge Grosserer Heyman som den, der havde Overledelsen, at tilsvare hele det ved Conradsen tabte Beløb.

Retten maa ligeledes finde, at der ikke kan være Tale om at dele Tabet mellem alle de 3 Interessenter i Driftsfællesskabet. Conradsens her omhandlede Besvigelser findes ikke at kunne henregnes til Driftsudgifterne.

Derimod maa Indstævnte Heyman som Medejer af Slagteriet dele med Citanten den Del af Tabet, som er falden i den Periode, da Svineslagteriet dreves for fælles Regning. Grosserer Heyman, der erkender, at han som Medejer i og for sig maatte tage sin Andel af Tabet, har imidlertid gjort gældende, at Citanten har tabt Retten til at kræve Erstatning, fordi han først over 1 Aar efter Regnskabets Opførelse har fremsat sit Krav. Han har gjort gældende, at da der er sket et Salg af Slagteriet fra Citanten og Indstævnte i Fællesskab til Citanten alene, maa det være en Følge af Lov om Køb § 52, hvorefter Køberen fortaber sin Ret til at gøre Mangelindsigelser gældende, naar der er hængaaet 1 Aar efter Købet, at Citanten maa have tabt enhver Ret.

Heri kan der ikke gives Indstævnte Medhold. Reglen i § 52 findes ikke at kunne bringes i Anvendelse ved en Ophævelse som den her foreliggende af et Interessentskab.

Subsidiært har Indstævnte Heyman med Hensyn til Tabets Størrelse gjort forskellige Indsigelser gældende. Han anfører saaledes, at Citanten ikke kan affordre ham alle de 15,000 Kr., han har maattet betale sin Køber i Anledning af Conradsens Bedragerier med Hensyn til de udestaaende Fordringer. En til de Bedragerier, der falder efter Interessentskabets Opløsning, svarende Quotapart maa Citanten efter Heymans Mening bære alene. Under Hensyn til, at af Bedragerier paa 25,827 Kr. 95 Øre kun 18,720 Kr. 72 Øre falder i hans Tid, har Grosserer Heyman beregnet, at af et Tab paa 15,000 Kr. kan kun

Færdig fra Trykkeriet den 19 Februar 1914.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 54—55.

Onsdag den 11 Februar.

10,922 Kr. 41 Øre komme til at vedrøre ham. Heri findes der at maatte gives Grosserer Heyman Medhold, og idet Grosserer Heymans nysomtalte Beregning findes at kunne lægges til Grund, vil Restbeløbet af de 15,000 Kr., 4077 Kr. 59 Øre, være at betragte som Citantens Tab paa Conradsens Besvigelser med Hensyn til udestaaende Fordringer i Tiden, medens Pfahler alene ejede Slagteriet.

Grosserer Heyman gør derhos gældende, at der alene kan være Tale om, at han af Tabet paa Bankens Deposita bliver medansvarlig for de 11,500 Kr., som var udtagne af Banken inden Aarsregnskabet Afslutning den 24 December. De 14,000 Kr., som Banken tilbagebetalte den 28 December, henstod jo virkelig i Banken, da Regnskabet afsluttedes, og Opgørelsen er forsaavidt fuldt korrekt. Han gør under Henvisning til forskellige af de foromtalte Bestemmelser i Kontrakterne og til Citantens Anerkendelse af den skete Opgørelse gældende, at den 24 December maa betragtes som den Dag, der maa lægges til Grund ved Bedømmelsen af, naar Citanten maa betragtes som havende overtaget Slagteriet.

At det er Meningen med de omtalte Kontraktbestemmelser, at Aarsopgørelsen ikke netop skulde foretages pr. 31 December, men pr. et noget tidligere Tidspunkt, og at en Overtagelse normalt skulde ske paa Basis af denne Opgørelse, saaledes at der intet Hensyn tages til den Gevinst eller det Tab, der kunde komme i Aarets sidste Dage eller i den første Del af det nye Aar, inden endeligt Overbud forelaa, maa Retten betragte som afgjort, men det kunde maaske være et Spørgsmaal, om det samme maa gælde i et Tilfælde, hvor et ekstraordinært stort og uforudset Tab er forvoldt ved Bedrageri fra Forretningsførerens Side, og hvis det derfor var fuldt bevist, at Conradsen inden 1 Januar 1907 eller inden den anden Dato, der maatte betragtes som den Dag, da Citanten overtog Landskrona Svineslagteri, havde tilvænt sig de fornævnte 14,000 Kr., kunde der mulig være Tale om, at Tabet her maatte fordeles mellem Heyman og Citanten. Der foreligger imidlertid, som ogsaa af Grosserer Heyman gjort gældende, intet Bevis herfor i det Retten forelagte Materiale. Citanten bygger, saavidt ses, i det Væsenlige paa Conradsens meget lidet betydende Erklæring af December 1908 og paa den rent formelle Omstændighed, at Opgørelsen er betragtet som en Opgørelse pr. Udgangen af December

1906, og at de 14,000 Kr. ved Maanedens Udgang ikke mere stod i Banken. Herpaa kan der efter de fremkomne Oplysninger ingen Vægt lægges, og at Conradsen virkelig har tilvendt sig de af Banken udbetalte 14,000 Kr. eller nogen Del deraf inden Forretningens Overtagelse af Citanten, derfor er der intet Bevis ført. Af en af Conradsen ført »Kassebog«, som har været forelagt Retten, fremgaar ingen Oplysning om, hvorvidt eller hvornaar Beløbet er kommet i Kassen eller atter udtaget. Bogen er ikke i saa Henseende ført nøjagtig; den er aabenbart bygget paa eller et Sammendrag af Kassekladder eller andre Optegnelser. I denne Kassebog findes der umiddelbart før Afslutningen af Januar Maanedes Regnskab og Affattelsen af Balancen pr. Januar 1907 indført som Indtægt forskellige Beløb af ialt 14,000 Kr., som antagelig maa svare til de den 28 December indbetalte Beløb, men samtidig findes der paa Udgiftssiden opført nogle Poster paa ialt 9500 Kr., der synes at være fingerede. Hvorledes alle disse paa mange Punkter unøjagtige og fingerede Indførsler skulle forstaas er vanskeligt at afgøre, og disse Posteringer have givet Anledning til en ret vidtløftig Procedure. Det eneste, man synes at kunne bygge paa de fremhævede Posteringer i Bogen, er det, at Conradsen inden Slutningen af Januar havde tilvendt sig saa meget, at der var Grund for ham til at fingere Udbetalinger paa 9500 Kr. At han har tilvendt sig et saadant Beløb synes ogsaa at fremgaa af, at han i de senere Maanedsbalancer, han afgav til Pfahler, opførte Deposita til samlet Beløb 22,500 Kr. svarende til de tidligere besvegne 11,500 Kr., de her nævnte 9500 Kr. og de virkelig indstaaende 1500 Kr. Hvornaar i Tiden mellem den 28 December, da Beløbene kom ind, og Slutningen af Januar han har tilvendt sig disse Beløb, og om han har tilvendt sig mere end 9500 Kr., eller om Resten af de 14,000 Kr. er kommet Pfahler tilgode, er noget, Retten efter den foreliggende Procedure og de under denne fremkomne Oplysninger ikke tør have nogen Mening om. Retten maa saaledes finde det rigtigst paa dette Punkt kun at dømme Indstævnte Heyman til at deltage i Tabet med Hensyn til et Beløb af 11,500 Kr. Det Tab, der kan være Tale om at fordele mellem Pfahler og Heyman, bliver saaledes 10,922 Kr. 41 Øre samt 11,500 Kr. eller ialt 22,422 Kr. 41 Øre.

Indstævnte Heyman gør nu gældende, dels at Citanten, der ved Policerne og Indboet har indvundet mere end det, han kan kræve hos Indstævnte, derfor slet ikke kan rette noget Krav mod denne, dels at Indboets Værdi i heromtalt Henseende maa sættes til det Beløb af 8294 Kr., til hvilken Købesummen var aftalt mellem Conradsen og Pfahler, men i ingen af disse Henseender kan der gives Indstævnte Medhold. Hvad Løsøret angaar findes Pfahler vel at være pligtig til at give Indstævnte Heyman Medejendomsret, eller om man vil Medsikkerhedsret i det uafhængede Løsøre, men ved Beregningen af, hvad Pfahler i dette Øjeblik har indvundet, kan der kun tages Hensyn til Nettoprovenuet, 476 Kr. 34 Øre, for den solgte Del af Løsøret. Hvad Indstævntens førstomtalte Betragtning angaar findes det af Pfahler indvundne Beløb, der maa sættes til 22,643 Kr. 60 Øre for Policerne og 476 Kr. 34 Øre for Løsøret eller ialt 23,119 Kr. 94 Øre, at maatte fordeles forholdsvis paa det Tab, der er lidt, medens Pfahler

og Heyman i Fællesskab ejede Slagteriet, og det Tab, der er lidt, efter at Pfahler havde overtaget det som Eneejer. Naar Gros-serer Pfahler har ment sig berettiget til at afskrive en Del af det ved Policerne indvundne Beløb paa det Krav, han havde paa Con-radsen, bortset fra dennes Besvigelser, maa Retten efter samtlige foreliggende Omstændigheder mene ham uberettiget dertil. Retten maa efter det Foreliggende gaa ud fra, at Policerne ere overleverede ham og modtagne af ham i Anledning af og til Dækning af Be-svigelserne.

Hvor stort et Tab Pfahler har lidt ved Conradsens Besvigelser, efter at han var bleven Eneejer af Slagteriet, er ikke oplyst under Sagen. Citanten gør gældende, at han har lidt et betydeligt Tab udover Tabet paa fingerede udestaaende Fordringer og Tabet paa tilbagebetalte Deposita. Han har til Støtte derfor meget kort før den mundtlige Procedure fremlagt en af en herværende Revisor af-given Erklæring, der imidlertid ikke skønnes at afgive tilstrækkelig Basis for en Bedømmelse af Størrelsen af Citantens Tab. Ind-stævnte Heyman har hævdet, at Pfahler efter hans paa de fore-liggende regnskabsmæssige Oplysninger byggede bedste Skøn ikke har tabt mere eller i alt Fald ikke stort mere end de her under Sagen nævnte Beløb af 15,000 Kr. for udestaaende Fordringer, de 11,500 Kroner paa Deposita, der var tilbagebetalte inden Opgørelsen, og de 9500 Kr., med Hensyn til hvilke — efter hvad Indstævnte erkender — Conradsen synes at have gjort sig skyldig i Besvigelser inden Ud-gangen af Januar 1907.

Idet Retten, som Sagen saaledes er den forelagt, ikke tør be-tragte det som godtgjort, at Citanten er besveget for mere end de Beløb, der er indrømmede af Indstævnte, altsaa ialt for 36,000 Kr., vil de 23,119 Kr. 94 Øre, som Citanten har indvundet gennem Po-licerne og Løsøret, være at fordele forholdsvis, saaledes at der til del-vis Dækning af det Beløb af 22,422 Kr. 41 Øre, hvortil Besvigelserne imod Heyman og Pfahler i Fællesskab maa opgøres, maa falde et Beløb, der kan ansættes til 14,400 Kr. Det Tab, der vil være at fordele mellem Pfahler og Heyman, udgør herefter 8022 Kr. 41 Øre, og Indstævnte Heyman vil saaledes være at dømme til at betale til Pfahler Halvdelen heraf eller 4011 Kroner 21 Øre med Renter som paastaet.

Sagens Omkostninger findes at burde hæves for Heymans Ved-kommende, men til A. N. Hansen & Co. findes Citanten at burde ud-rede i Sagsomkostninger et Beløb af 200 Kr.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

Nr. 421. **Andels-Anstalten »Vort Land«** (Dansk Syge- og Ulykkesforsikringsselskab) (Bache)

mod

Dr. polit. Edv. **Ph. Mackeprang** (Ingen),

betræffende Ærefornærmelser.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Juli 1913: Indstævnte, Dr. polit. Edv. Ph. Mackeprang, bør for Tiltale af Citanterne, Andelsanstalten »Vort Land« (Dansk Syge- og Ulykkesforsikringsselskab), i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at der ikke fra Indstævntes Side i forrige Instans er fremsat nogen Indsigelse imod Appellantens Kompetence til at optræde som Sagsøger i Sagen, og at der derfor ikke, som i den indankede Dom forudsat, i denne Henseende foreligger noget Tvivlsspørgsmaal.

I Dommen er det rettelig antaget, at Appellanten til Reklame har benyttet Annoncer, der maatte fremkalde Misforstaaelse, og at der ved Afgivelsen til Handelsregistret af Appellantens Firmaanmeldelse og Vedtægter er begaaet de i Dommen nærmere angivne Fejl. Medens Indstævnte herefter ikke kan anses at have overskredet Ytringsfrihedens Grænser ved at sigte Appellanten for at benytte Reklametricks samt for urigtig Firmaanmeldelse og urigtig Angivelse af Selskabets økonomiske Basis, findes han at have været uberettiget til at fremsætte de øvrige paaklagede, for Appellanten fornærmelige Udladelser, og disse ville derfor være at mortificere. Paa den anden Side findes der under Hensyn til den Anledning til Kritik, som Appellantens egen Handlemaade har givet, ikke tilstrækkelig Grund til at idømme Indstævnte Straf og Erstatning. Med den nævnte Forandring i Henseende til Mortifikationen vil Dommen derfor kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

De paaklagede, af Indstævnte, Dr. polit. Edv. Ph. Mackeprang, om Appellanten, Andels-Andelsanstalten »Vort Land« (Dansk Syge- og Ulykkesforsikringsselskab), brugte Udladelser bør i det Omfang, som følger af det Ovenanførte, døde og magtesløse at være. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsret-

tens Dom ved Magt at stånde. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I det den 1 November 1912 udgivne Nr. 21 af Fagbladet »Assurandøren«, Skandinavisk Forsikringstidende, paa hvilket Nummer Indstævnte, Dr. polit. Edv. Ph. Mackeprang, staar anført som Redaktør, findes optaget en Artikel, der ikke er underskrevet, betitlet »Syge- og Ulykkesforsikringsselskabet »Andels-Anstalten Vort Land«, Selskabets Misligheder«, hvori bemeldte Forsikringsselskab, der i Sommeren 1912 blev stiftet som et Datterselskab af A/S »Danske Genforsikring«, gøres til Genstand for Kritik.

Artiklen er i sin Helhed saalydende:

»Vi omtalte forleden Akts. Danske Genforsikrings Førstefødte »Andels-Anstalten Vort Land« og godtgjorde blandt Andet, at dets Reklameudtalelse, at det »havde alle andre Selskabers Fordele uden at være behæftet med andre Selskabers Ulemper«, ikke alene var en Udæskelse, men alt andet end korrekt. Vi dokumenterede saaledes, at det ikke »ydede samme Fordele som et gensidigt Selskab« og kunde have tilføjet, at ogsaa Reklamepaastanden, at det »yder samme Sikkerhed som et Aktieselskab«, er urigtig. Ganske vist er dets Forpligtelsers Opfyldelse garanterede af Akts. Danske Genforsikring, men der vil altid være Forskel paa selv som Aktieselskab at have Midler liggende til Sikkerhed for de Forsikrede og paa blot at have sine Forpligtelser garanterede af et Aktieselskab. Og dette gælder i særlig Grad, naar det garanterende Selskab tillige financierer og garanterer en Række andre Datterselskaber. Døtre kan efter Omstændighederne blive kostbare, og gaar det en eller flere af dem ilde, paavirker dette Moderselskabet og derigennem de øvrige Datterselskabers Økonomi.

Overhovedet bliver dette da en almindelig Anke mod den foreliggende Sammenkobling af Moder- og Datterselskaber: »Det forsikrende Publikum kan ikke bedømme et Datterselskabs Soliditet uden tillige at have nøje Indblik i Moder- og samtlige Søsterselskabers Økonomi. Dette er praktisk talt en Umulighed, og besindige Folk vil derfor uden Tvivl indtage en afventende Holdning overfor disse ny Selskaber. At Vort Land paa dette Punkt har en fundamental Svaghed synes Selskabet iøvrigt selv at være klar over. I de første Reklamer hed det om Forholdet til Moderselskabet »garanteret af Akts. Danske Genforsikring, hvis Aktiekapital er 2 Mill. Kroner«. I senere Tryksager er Ordet »hvis« forsvundet og de efterfølgende Ord »Aktiekapital 2 Mill. Kroner« stærkt fremhævet og sat i god Afstand fra Ordene »garanteret af Akts. Danske Genforsikring« og disse Ord omvendt trykt med mindre Typer, saaledes at intet Menneske tvivler om, at Vort Land selv har en Aktiekapital til Beløb 2 Mill. Kroner. Gennem Reklame-tricks søger man altsaa at dække over Selskabets omtalte Svaghed.

I vor forrige Artikel ytrede vi dernæst Tvivl om Rigtigheden af Selskabets Firmaanmeldelse. I denne er som Svar paa Spørgsmaalet om Størrelsen af Selskabets Kapital, og om den er fuldt indbetalt eller ikke, angivet: 50,000 Kr. fuldt indbetalt. Dette var paa Forhaand mindre sandsynligt, idet Akts. Danske Genforsikring ifølge sine Loves § 2 ikke for længere Tid lovligt kunde indlaane dette Beløb paa de foreliggende Vilkaar, og vi bad derfor i Offentlighedens Interesse »Vort Land« give nærmere Oplysninger. I »Assurancetidende«s sidste Nr. lader Selskabet meddele, at de 50,000 Kr. ifølge den med Moderselskabet afsluttede Kontrakt »paa Anfordring indbetales kontant«. Da Firmaanmeldelsens modstridende Oplysning, at de 50,000 Kr. er »fuldt indbetalt«, ikke optræder i en, men i flere af den trykte Blankets Kolonner, tør man ikke forudsætte det iøvrigt paa Forhaand lidet sandsynlige, at Meddelelsen er afgivet ved en Fejltagelse, i god Tro. Det er jo forretningsmæssigt set mindre virkningsfuldt at følge Sandheden og ærligt skrive »50,000 Kr., der ikke er indbetalt« og saa har man ladet staa til, haabet at det gik og — begaaet urigtig Firmaanmeldelse.

Betegnende nok søger Selskabet at aflede Opmærksomheden fra denne Kendsgerning ved at raabe op, tale om Mistænkeliggørelse og henvise til, at det ligger fuldstændig i Vort Lands egen Haand, om Driftskapitalen indbetales eller ikke. Dette er formelt set rigtigt, men reelt set er det det ikke. Datterselskaberne og disses Ledere — lad os kalde dem Underdirektører — staaar, hvad enhver forstaaer, i ikke ringe Afhængighedsforhold til Moderselskabet og dets stormægtige Direktør, og skulde det ske, at en Underdirektør mod Overdirektørens Ønske fremsatte og fastholdt Ønsket om at faa alle Penge indbetalt, vilde den opsætsige ganske simpelt være en død Mand. Men dernæst — selv om Selskabets Paastand var rigtig, selv om Datterselskaberne lededes af faktisk uafhængige Mænd — er der Forskel paa at kunne fordrø de 50,000 Kr. og paa at have dem liggende i Selskabets Kasse. Sæt nemlig, at dette først efter Aars Forløb skønnede det fornødent at fordrø Pengene indbetalt og saa fandt Moderselskabets Kapitalbeholdning udleveret til andre klogere eller daarligere stillede Datterselskaber, saa var Selskabet i en mulig kritisk Situation henvist til Moderselskabets Papirstilgodehavender, der jo efter Omstændighederne kan være af særdeles problematisk Værdi. Lad os blot tænke os at »Vort Land« og andre Datterselskaber kom til at friste en saadan krank Skæbne, og at »Vort Land«s Forsikrede en skønne Dag fik Meddelelse om, at der ikke fandtes Dækning for deres Tilgodehavender, idet Selskabets Garantikapital ikke — saaledes som der stod i Firmaanmeldelsen — havde været indbetalt, og at Moderselskabet nu ikke længer var i Stand til at præstere Garantikapitalen. Hvorledes mon de Forsikrede vilde besvare en saadan Meddelelse. Uden Tvivl med Ordene: Svindel og Bedrageri, og hvem turde da staa op og forsvare Selskabet og paastaa, at alt var gaaet til, som det skulde.

Tilbage er endnu det aabne Spørgsmaal: Hvor stor er Selskabets Garantikapital. I Firmaanmeldelsen (Lovene) staaar udtrykkelig, at Garantikapitalen er 50,000 Kroner, medens den oftomtalte Reklame har følgende Indhold: »Vort Land er garanteret af Danske Genforsikring Akts., hvis Aktiekapital er 2 Mill. Kroner«. Her er en Mod-

sigelse tilstede, idet en af disse Meddelelser, der begge er tilflydt Offentligheden, maa være urigtig. Men hvilken er rigtig, hvilken urigtig? Herom turde enhver Diskussion være overflødig, idet Lovene, saaledes som de ere vedtagne paa den konstituerende Generalforsamling af Selskabets samtlige Stiftere og sammen med Firmaanmeldelsen overleverede Myndighederne, er Selskabets Basis. Følgelig bliver Reklameudtalelsen urigtig, idet den lader uomtalt. at Akts. Danske Genforsikring, ikke garanterer alle Selskabets Forpligtelser, men kun indtil et Beløb af 50,000 Kr. At dette er den virkelige Sammenhæng fremgaar af, at Lovene ved at fastsætte Garantikapitalen til 50,000 Kr. er en Hindring for, at der med Retsvirkning kan kontraheres med Akts. Danske Genforsikring om Garanti udover de 50,000 Kr., og det fremgaar endvidere af de Meddelelser, Selskabet selv har udsendt efter dets Dannelse, jfr. saaledes Dansk Forsikringstidende af 7 September: »Om disse to Selskaber ser vi os i Stand til at meddele følgende faktiske Oplysninger tilgaaede os umiddelbart før Redaktionens Slutning« Danske Genforsikring yder Vort Land en Garanti paa 50,000 Kr.

Følgen af denne ukorrekte Reklameudtalelse maatte blive en dobbelt: dels indadtil et eventuelt alvorligt Ansvar for Ledelsen dels udadtil, at enhver Forsikring tegnet i Tillid til en Garanti paa 2 Mill. Kr. var ugyldig, idet Garantien kun er 50,000 Kr.

Overfor »Assurandøren«s Paavisning heraf har Selskabets Ledelse gennem »Assurancetidende« og direkte til os sendt Meddelelse om, at det forholdt sig rigtigt, at Akts. Danske Genforsikring garanterede med samtlige 2 Mill. Kr., og at de 50,000 Kr. var at forstaa som en Driftskapital.

Men hvorledes kunde dette nu bringes i Overensstemmelse med Selskabets Loves § 18, der lyder saaledes: »Selskabets Garantikapital er 50,000 Kr., hvis Forrentning ikke maa overstige 6 pCt. p. a.« og en tilsvarende Bestemmelse i § 20 om Selskabets Grundfond, der bestaar af Garantikapitalen. Dette var forstaaelig nok en uløselig Op-gave, og Selskabet greb derfor i sin Nød til en fortvivlet Udvej. Det begik en Art Falsum, idet det lod trykke nye Love, i hvilke Ordet Garantikapital i §§ 18 og 20 rettedes til Driftskapital, og som man trods Ændringen forsynede med følgende Fodtekst: »saaledes vedtaget paa det konstituerende Møde den 1 Juli 1912«, idet Ledelsen vel regnede med, at ingen kendte eller erindrede Indholdet af de Love, der var overleverede Myndighederne (Firmaregistret). En nærmere Undersøgelse heraf bekræftede, at Selskabet har et dobbelt Sæt Love: et Sæt, overleverede Myndighederne, ifølge hvilken Garantikapitalen er 50,000 Kr. (og følgelig enhver Garanti udover de 50,000 Kr. ugyldig), og et andet Sæt, der udleveres Publikum, ifølge hvilket Selskabet har en Driftskapital til Beløb 50,000 Kr., og i hvilket Selskabets Garantikapital ikke omtales, saaledes at der aabnes Plads for en Vedtagelse om en Garanti til Beløb 2 Mill. Kr., og om begge Sæt angives, at de er vedtagne paa det konstituerende Møde den 1 Juli d. A.

Unægtelig, det unge Datterselskab har — som paavist — efterhaanden en Del ikke smaa Synder paa sin Samvittighed: mærkelige Reklametricks, ukorrekt Firmaanmeldelse, urigtig Angivelse af Sel-

skabets økonomiske Basis og dobbelt Sæt Love med falsk Vedtagelsespaategning paa det ene.

Men hvem bærer nu Ansvarer herfor? Er det Datteren, der paa Trods af god Arv og Opdragelse viser sig vanslægtet, eller er det Moderen, der har givet Barnet slette Instinkter i Arv og en Livslære, der maa lede til Fordærv. Kort og godt er det Underdirektøren, der uden Forlov opfører denne vilde Heksedans, eller er det Overdirektøren, der præger og former, der kræver Forsikringer tegnede á tout prix og dertil egnede Midler bragt til Anvendelse, hvad enten disse ere rene eller urene, fører til Himmerig eller Helvede, til Frihed eller Straf.

Vi ved det ikke. Kun de indviede ved det. Men hvad alle ved, er, at de Mænd, der staaende udenfor Selskabets daglige Ledelse giver dette deres gode Navne, gøres til Medunderskrivere paa Firmaanmeldelser med urigtigt Indhold og staaer som moralske Garanter for Rigtigheden af, hvad der skrives i Love og Reklamer, tager et tungt Ansvar paa sig i et Tilfælde som her.

Mangler de sidste Indsigt og psykologisk Klarsyn, maa de holde sig borte fra det Forretningstilv, hvor de ikke hører hjemme, og hvor deres Tilstedeværelse betyder: Skabelse af falsk Tillid.◄

Under Anbringende af, at den ovennævnte Artikel har et for dem ærefornærmende Indhold, have Citanterne, Andelsanstalten »Vort Land« (Dansk Syge- og Ulykkesforsikringsselskab), under nærværende Sag paastaaet Indstævnte anset med Straf samt tilpligtet at betale dem en Erstatning af 2000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 19 November 1912. Citanterne have derhos paastaaet følgende af de ovennævnte Udladelser mortificerede. Af Overskriften: »Selskabets Misligheder«, dernæst følgende enkelte Ord og Sætninger: »Reklametricks«, »begaet urigtig Firmaanmeldelse«, »Svind og Bedrageri«, »en fortvivlet Udvej«, »begik en Art Falsum«, »mærkelige Reklametricks, ukorrekt Firmaanmeldelse, urigtig Angivelse af Selskabets økonomiske Basis og dobbelt Sæt Love med falsk Vedtagelsespaategning paa det ene«, »denne vilde Heksedans«, »kræver Forsikringer tegnede á tout prix og dertil egnede Midler bragt til Anvendelse, hvad enten disse er rene eller urene, fører til Himmerig eller Helvede, til Frihed eller Straf«, »Skabelse af falsk Tillid«.

Endelig paastaa Citanterne sig tilkendt Sagens Omkostninger.

Indstævnte har, efter at en af ham fremsat Paastand om Sagens Afvisning var forkastet ved Rettens Kendelse af 27 Januar 1913, paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Foreløbig bemærkes, at der i Assurandørens Nr. 22 for den 15 November 1912 findes optaget en af Formanden for Citanternes Kontrolkomité indtrykket Artikel, hvori det hedder:

»Gennem to lange Artikler i Numrene for den 1 Oktober og 1 November d. A. bærer Deres ærede Blad Andels-Anstalten »Vort Land«, Dansk Syge- og Ulykkesforsikringsselskab, med et ualmindelig venligt Angreb. Selskabet maa ogsaa brødebetyngt tilstaa at have gjort sig skyldig i følgende »Uregelmæssigheder«.

I de Korrekturksemplarer af Selskabets nye Love, der forelaa til

Vedtagelse paa sidste Generalforsamling, hed det, at Selskabet havde en »Garantikapital« paa 50,000 Kr. Man fandt paa Generalforsamlingen, at »Driftskapital« var et mere betegnende Udtryk, og rettede Ordet som nævnt, bl. a. i det Eksempplar, der gik til Bogtrykkeren til Rentryk. Man fik imidlertid ikke rettet Udtrykket i alle Eksemplarer, og et af disse urettede Eksemplarer er saa gaaget med til Firmaanmeldelsen. Det er denne Pølsepend, der er kemisk fri for enhver Realitet, hvorpaa der koges en i Sandhed velsmagende Suppe med følgende duftende Ingredienser: »Misligheder«, »Svindel og Bedrag«, »Falsum«, »fortvivlet Udvej«, »Reklametricks«, »Falsk Vedtagelsespaategning«, »Frihed eller Straf« med flere ærefornærende Udladelser.

En juridisk Professor spurgte engang en rystende Eksaminand: »Hvad Forskel er der paa Konkurs og Fallit?« »Jo, der er da i alt Fald en Navneforskel.« Det er der ogsaa paa »Garantikapital« og »Driftskapital«; det indrømmes uden noget Forbehold. Men weiter nichts! »Vort Land« har af »Danske Genforsikring« modtaget 50,000 Kr. blankt paa Bordet som Arbejdskapital, at »tilbagebetale« eller »amortisere« efter bestemte Regler af Aarsoverskud gennem et særligt Afbetalingsfond; man kalde efter Behag disse Penge det ene eller andet — det skulde synes fuldkommen ligegyldigt for ethvert blot nogenlunde sundt tænkende Menneske.

Udover disse 50,000 Kr. har »Danske Genforsikring« ved den afsluttende Kontrakt, som De, Hr. Redaktør, om De maatte ønske det, vil kunne faa Adgang til at gennemlæse paa Selskabets Kontor, forpligtet sig til med sine fulde Kapitaler at garantere for »Vort Land«, nemlig ved at dække dets eventuelle Underskud, der ikke kan paalignes de Forsikrede. Man skulde tro, at hverken »Vort Land«, dets Forsikrede eller nogen anden kunde beklage sig over disse Vilkaar«, samt at der i »Assurandøren« Nr. 23 for 1 December 1912 findes optaget en uunderskrevet Artikel med Overskriften: Andels-Anstalten »Vort Land«, »Selskabets Misligheder«, til hvilket sidste Ord er søjet saalydende Note: »Dette Ord er her og i Artiklen i Bladets Nr. 21 brugt ikke i Betydningen »Underslæb«, men — som det klart fremgaar af Artiklernes Indhold — som lig med »mislige (d. v. s. stærkt angribelige) Forhold«, og i hvilken Artikel det hedder:

»Til Selskabets Redegørelse i »Assurandøren«s forrige Nr. skal vi knytte et Par Bemærkninger.

Reklamerne omtales ikke deri. Og det af gode Grunde. De er uforvarlige, og vi forudsætter, at Selskabet fremtidig opgiver dem.

Ogsaa den urigtige Firmaanmeldelse gaar Redegørelsen let hen over. Den gik jo ud paa, at »50,000 Kr. var fuldt indbetalt«. Da vi havde paapeget det usandsynlige heri, indrømmede Selskabet i »Assurancetidende«, at Indbetalingen endnu ikke havde fundet Sted, men at den »paa Anfordring indbetaltes«. Overfor Selskabets Talen om »Mistænkeliggørelse« etc. gjorde vi Rede for de vidtrækkende og efter Omstændighederne særdeles alvorlige Følger, den urigtige Anmeldelse kunde faa, og vi har nu med Glæde set, at Selskabet har lagt sig vore Ord paa Sinde og sørget for at erholde Pengene indbetalt. Saaledes forstaar vi nemlig Redegørelsens herhenhørende Vendinger,

at Selskabet »af Danske Genforsikring har modtaget 50,000 Kr. blankt paa Bordet som Arbejdskapital.«

Til Forklaring af det dobbelte Sæt indbyrdes uoverensstemmende Love oplyser Selskabet, at Ændringen fra »Garantikapital« til »Driftskapital« er foregaaet paa den konstituerende Generalforsamling, men at ikke alle foreliggende Loveksemplarer er blevne rettede og et af de urettede Eksemplarer ved en Fejl er gaaet med til Firmaregistret.

Vi skal hertil blot bemærke, at Love ikke — saaledes som det her forudsættes — ganske formløst »gaar med« til Firmaregistret. De skal underskrives, og de paaældende (urigtige), Myndighederne leverede, Love foreligger da ogsaa underskrevne saavel af den adm. Direktør som af 3 af Kontrolkomitéens 4 Medlemmer, og man har Lov at undres over, at ikke en af de 4 Herrer forinden Underskriften undersøgte, om den vedtagne Rettelse var foretaget i Lovene, men dertil kommer, at der ikke i den Udskrift af Generalforsamlingsprotokollen, der skal medfølge og er medfulgt Lovene, findes et Ord, der omtaler en saadan paa Generalforsamlingen stedfunden Lovændring.

Har vi ikke destomindre i nogen Grad gjort Selskabet Uret — hvad vi er de første til at beklage — er det altsaa sket ud fra den bedst mulige begrundede gode Tro, idet vi har ment ubetinget at kunne stole paa Rigtigheden af de Myndighederne leverede Love og Udskrifter, og Selskabet har da kun sin egen grove Uorden at takke derfor.

Iøvrigt har Selskabet ingenlunde Ret i, at de foreliggende Uoverensstemmelser i Lovene er betydningsløse, idet der kun er en Navneforskel paa »Garantikapital« og »Driftskapital«. Forskellen mellem de to Ord fremgaar klart nok allerede af Ordlyden. En »Garantikapital« skal tjene til Sikkerhed for Selskabets Forpligtelser, og den maa derfor — i sin Helhed eller i det Væsentlige — ikke røres uden tvingende Nødvendighed, og den forventes normalt at være i Behold, hvorimod en »Driftskapital« ifølge sin Bestemmelse er beregnet paa at anvendes i Selskabets Drift, saaledes at dens Tilstedeværelse ikke normalt kan paaregnes. Og er Størrelsen af en »Garantikapital« lovmæssig fikseret, kan Selskabets Ledelse ikke lovligt gøre den hverken større eller mindre, hvorimod en lovmæssig fikseret »Driftskapital« muligvis ikke hindrer Ledelsen i at kontrahere om en Garantikapital. Dette er iøvrigt alt andet end sikkert, men i hvert Fald er Vort Lands Ledelse gaaet ud fra, at den havde en saadan Beføjelse.

At de to Ord ikke er identiske, belyses vel allerklarest ved, at de Myndighederne overleverede Love oplyse, at Garantikapitalen er 50,000 Kr. (og selvfølgelig ikke uden Lovændring kan gøres større), medens Reklamerne og Selskabets senere offentlige Meddelelser gaar ud paa, at Selskabets Forpligtelser er garanterede gennem en Kapital til Beløb 2 Mill. Kr. (Moderselskabets). Det var denne Uoverensstemmelse, vi oprindeligt standsede ved — og det er at forvente, at Selskabet — for at bringe korrekte Forhold til Veje — snarest leverer Myndighederne nye Love.«

Hvad dernæst selve den paaklagede i Bladets Nr. 21 optagne Artikel angaar, maa der ganske vist gives Citanterne Medhold i, at de i

Artiklen brugte Udtryk ere vel stærke, men der findes dog — selv bortset fra det tvivlsomme Spørgsmaal, om Andels-Anstalten som saadan er kompetent til at paatale disse Udtryk, der alene tage Sigte paa en Række Handlinger, foretagne af Anstaltens Styrelse ved dens Startning — ikke at burde paalægges Indstævnte noget Ansvar derfor. Den Maade, hvorpaa der er forholdt ved Anstaltens Startning, har nemlig i ret stærk Grad maattet udæske til Kritik, og Indstævnets Blad har som Fagblad haft en naturlig Opfordring til at give denne Kritik offentligt Udtryk. Det er saaledes oplyst, at der er reklameret for Andels-Anstalten paa en Maade, der maatte fremkalde den Misforstaaelse, at den Aktiekapital paa 2 Mill. Kroner, som dets Moderselskab havde, var Anstaltens egen Aktiekapital. Det er endvidere oplyst, at Selskabets Ledelse til Firmaregistret urigtig har anmeldt, at Kapitalen paa 50,000 Kroner var fuldt indbetalt, og endelig findes det naturligt, at Forfatteren af den paaklagede Artikel ved sine Betragtninger over det Besynderlige i, at det af Anstalten til Firmaregistret indleverede Eksemplar af Lovene paa et væsenlig Punkt var forskelligt fra de Eksemplarer, der af Selskabet udleveredes til Publikum, ikke har regnet med den Mulighed, at der til Firmaregistret var indleveret et Korrekturafttryk af Lovene, som ikke var rettet i Overensstemmelse med det af Generalforsamlingen Vedtagne, hvortil kommer, at »Assurandøren«, som det fremgaar af det Ovenanførte, straks har givet Plads for en Berigtigelse af de af Bladet paa dette Punkt anstillede Betragtninger.

Herefter vil Indstævnte være at frifinde, medens Sagens Omkostninger findes at burde hæves.

Mandag den 16 Februar.

Nr. 343. Højesteretssagfører Winther

mod

Poul Kring Hansen Vinding (Asmussen) og **Marie Halvorsen**, Kocks Enke (Liebe),

der tiltales: Førstnævnte for Mord, Fosterfordrivelse, Brandstiftelse og Assurancesvig, Sidstnævnte for Mord.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Juli 1913: Arrestanten Poul Kring Hansen Vinding og Arrestantinden Marie Halvorsen, Kocks Enke, bør straffes paa Livet. Tiltalte Ingrid Margrethe Plume bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Arrestanten, Arrestantinden og Tiltalte udrede En for Alle og Alle for En Aktionens Omkostninger, derunder Salær til den beskikkede Aktor, Overretssagfører Bing, 50 Kr., dog at Arrestantinden og Tiltalte af disse Omkostningers samlede Beløb hver ikke udreder over $\frac{1}{3}$. Endvidere udreder

Arrestanten Salær til den for ham beskikkede Defensor, Overretssagfører Damm, 50 Kr., og Arrestantinden og Tiltalte En for Begge og Begge for En Salær til den for dem beskikkede Defensor, Overretssagfører Munch-Petersen, 50 Kr. Endelig betaler Arrestanten og Tiltalte En for Begge og Begge for En i Erstatning til almindelig Brandforsikring for Landbygninger 26,985 Kr. 10 Øre, til Baseler Brandforsikringsselskab 12,200 Kroner 30 Øre, og til Forsikringsselskabet Danmark 739 Kr. 40 Øre. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte Kocks Enke været indlagt til Observation paa en Sindssygeanstalt, og i en i den Anledning afgiven Lægeerklæring af 30 Januar d. A. hedder det, at hun da led af en, formentlig under Arrestopholdet akut opstaaet Sindssygdom, der imidlertid maa antages at være uden Betydning for Spørgsmaalet om hendes Tilregnelighed i Gerningsøjeblikket.

Da der nu heller ikke iøvrigt foreligger Noget, som kunde medføre en forandret Bedømmelse af hendes Tilregnelighed med Hensyn til det begaaede Mord, vil Dommen forsaavidt angaar Tiltalte Kocks Enke, saavel som ogsaa forsaavidt angaar Tiltalte Hansen Vinding i Henhold til de for deres Vedkommende i Dommen anførte Grunde, mod hvilke intet væsentligt findes at erindre, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Poul Kring Hansen Vinding og Tiltalte, Marie Halvorsen, Kocks Enke, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagfører Winther 400 Kroner, Tiltalte Hansen Vinding til Højesteretssagfører Asmussen 300 Kroner og Tiltalte Kocks Enke til Højesteretssagfører Liebe 300 Kroner.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Poul Kring Hansen Vinding for Mord, Fosterfordrivelse, Brandstiftelse og Assurancesvig, Arrestantinden Marie Halvorsen, Kocks Enke, for Mord, og Tiltalte Ingrid Margrethe Plume for Brandstiftelse og Assurancesvig.

Arrestanten er født den 17 April 1876, Arrestantinden er født den 7 November 1872, og Tiltalte er født den 29 August 1891.

Ingen af dem er funden forhen straffet.

Arrestanten, hvis Fader var Ejer af en større Gaard i Vinding Sogn og en anset Mand paa Egnen, gik i Realskole, lærte derpaa Landvæsen og var paa Højskole; da han i 1907 giftede sig, overtog han Faderens Gaard, som han allerede tidligere havde forpagtet. I Begyndelsen passede han Gaarden godt, men da han i Forstaaelse med Faderen havde bygget et Hotel, Ulvehave Badehotel, paa en Parcel af Gaardens Grund og i Forening med en anden Mand havde oprettet et Elektricitetsværk for Vinding By, kom Arrestanten, der manglede rede Penge og ved en Sagførers Hjælp maatte rejse Laan i forskellige Pengeinstituter, i en vanskelig Stilling, idet det ikke som af Sagføreren stillet i Udsigt lykkedes at faa Badehotellet overtaget af et Aktieselskab. Disse Forhold indvirkede skadeligt paa Arrestantens Drift af Gaarden, og i Begyndelsen af Aaret 1910 maatte han skille sig ved den og havde nu, da hans Gældsforpligtelser slugte, hvad Salget indbragte, kun Badehotellet, for hvilket iøvrigt Faderen stod som Skødehaver, tilbage, hvilket ikke kunde faas solgt og Intet indbragte ham, medens der stadig paahvilede Arrestanten store Gældsforpligtelser. Han indlod sig nu i forskellige urimelige Ejendomshandler, som ikke kunde gennemføres af Mangel paa Penge, drev et Aars Tid først som Ejer senere som Bestyrer for et Aktieselskab en Mineralvandsfabrik i København, men førte et udsvævende Liv, forsømte Forretningerne og mistede denne Stilling i Efteraaret 1911; omtrent samtidig blev han separeret fra sin Hustru paa Foranledning af dennes Familie, som gjorde dette til en Betingelse for at understøtte hende og deres eneste Barn. Nu rejste Arrestanten til Udlandet, spillede i Monte Carlo, men kom snart blottet for Midler tilbage til Danmark og tog i December 1911 Ophold paa Ulvehave Badehotel; efter dettes Brand den 31 Januar 1912 købte han en svensk Herregaard for 425,000 Kr., og efter at Købet var gaaet tilbage, da Arrestanten slet Intet kunde betale, opholdt han sig fra Foraaret s. A. i København, hvor han blev antaget som en Slags Bestyrer af Ejendommen Holsteinsgade Nr. 9 og i Oktober s. A. uden Udbetaling købte den tilstødende Ejendom, Nr. 7.

Mange af dem, med hvem Arrestanten har gjort Forretninger eller iøvrigt er kommet i Berøring, mener sig bedragne af ham, og i adskillige Tilfælde har Arrestanten erkendt at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold og i et Tilfælde i Falsk, herfor er han imidlertid ikke tiltalt.

Arrestanten skildres som tjenstvillig og i Besiddelse af godt Greb paa Landvæsen og noget mekanisk Snille, men tillige som ustadig, løgnagtig, forfængelig, hoven, hensynsløs og Projektmager; hans slette Egenskaber, som blev farligere derved, at han besad stor Overtalelsesevne, synes navnlig at have taget Overhaand efter Tabet af den fædrene Gaard, hvilket gik ham nær til Hjerte, og under hans Forsøg paa atter at komme til Penge. Hans Hustru, hvem han ogsaa efter Separationen stadigt besøgte, har forklaret, at han i det Hele var hensynsfuld, kærlig og god mod hende, og han synes at have stor Kærlighed til deres eneste Barn.

Efter Fængslslægens Erklæring af 23 Januar og 25 Marts 1913 er der ikke fremkommet Noget, som kunde tyde paa, at Arrestantens

nedennævnte Gerninger var sygeligt begrundede, saa lidt som han under Arrestopholdet har frembudt noget psychisk abnormt, fraset lidt Pylrethed. Han forstaar efter Fængselslægens Skøn fuldt ud Gerningens og Straffens Betydning og er hverken sindssyg eller aandsvag.

De Forhold, for hvilke Arrestanten tiltales, er følgende:

1. Den 21 December 1902 om Morgenen fandtes den 24-aarige, ugifte Cecilie Marie Christensen efter om Natten at have haft heftige Opkastninger død paa sit Værelse i Højskolehjemmet i Vejle, hvor hun havde Plads som Elev. Om Sygdommen havde hun til en anden af hende tilkaldt Elev kun udtalt, at saaledes havde hun haft det en Gang før, og efter en Gang at have udbrudt »hent Doktoren« satte hun sig dog imod, at Lægen blev hentet.

Fraset at hun havde klaget over Hovedpine, havde der intet været at mærke paa hende den foregaaende Aften. Hun havde, medens hun syede paa et Broderi, som hun vilde skænke sin Forlovede, Arrestanten, til Jul, passiareet i godt Humør.

Ved det mediko-legale Ligsyn viste det sig, at hun var frugt-sommelig. Obduktion blev ikke foretaget, derimod blev af Politiet bl. a. en Del af Afdødes Opkastning og en i et Skab i hendes Værelse fundet 60 Grams Flaske, indeholdende faa Draaber af en brunlig Vædske, indsendt til Undersøgelse til Steins analytisk-kemiske Laboratorium, ved hvis Analyse Flaskens Indhold viste sig at være en, saavidt det kunde afgøres, 23,4 pCt. stærk Opløsning af Arsensyring, ligesom det konstateredes, at Afdødes Opkastning indeholdt Arsenik.

Ifølge en under nærværende Sag af det retsmedicinske Institut afgiven Erklæring, maa det anses for utvivlsomt, at Dødsaaarsagen har været Arsenikforgiftning.

Under den straks efter Dødsfaldet indledede retslige Undersøgelse blev det oplyst, at Afdøde havde tjent paa Arrestantens Forældres Gaard til den 1 November 1902, da hun fik Pladsen paa Højskolehjemmet, og at hun i længere Tid havde været forlovet med Arrestanten, samt at det med begge Familiers Billigelse var bestemt, at de Juleaftens Dag skulde veksle Ringe, hvilket Arrestanten og dennes Moder den 19 December havde meddelt Afdøde.

Arrestanten, mod hvem der straks opstod Mistanke, benægtede imidlertid at have besvangret Afdøde eller at vide noget som helst om Aarsagen til Dødsfaldet, og Undersøgelsen blev sluttet uden Resultat.

Under nærværende Sag har Arrestanten efter adskillige Udflugter afgivet følgende Tilstaaelse:

Faa Dage efter, at Marie Christensen havde tiltraadt Pladsen paa Højskolehjemmet, bad hun, der allerede tidligere havde omtalt, at hun var frugtsommelig og vilde skaffe sig af med Fostret, Arrestanten om i dette Øjemed paa Apoteket at købe hende nogle Nødder, hvis Navn Arrestanten ikke husker, og i den følgende Tid købte han og gav hende efter hendes Begæring dels en Posefuld af disse Nødder, dels Kviksølv, antagelig 12—13 Gram, og dels nogle gule Rødder, hvilke Midler de tænkte sig tjenlige til Fosterfordrivelse, og hvilke hun efterhaanden fortalte ham, at hun havde taget ind; han saa hende selv

sluge en Del af Kviksølvet. Hvilke Midler Nødderne og Rødderne har været, kan ikke oplyses. Arrestanten foreholdt hende efter sin Forklaring flere Gange det farlige, urigtige og urimelige i hendes Forehavende, men hun holdt fast ved sit Forsæt og sagde, at hvis hun ikke kunde blive af med Fostret, vilde hun drukne sig. En Gang traf Arrestanten hende i Færd med at koge nogle Blade, han tror, hun sagde, at det var Safran, idet hun bemærkede, at selv om han ikke vilde skaffe hende Noget, kunde hun selv gøre det, men Arrestanten var erkendt, at han til sine Tider var lige saa ivrig som hun for at faa Fostret fordrevet. Ca. 3 Uger før Jul fortalte Marie til Arrestanten, at hun, uden at det havde virket, havde brugt Safran og mange flere Ting, end han vidste af, og bad ham, naar Dyrslægen kom hjem til Gaarden, at skaffe hende noget Arsenik; paa hans Indvending, at det var Gift, svarede hun, at hun jo ikke vilde have ret meget, og gråd og truede igen med at berøve sig Livet, og Arrestanten, som vidste, at hun frygtede, at hans Fader skulde vredes over Besvangrelsen og sætte sig imod Partiet, lovede nu at skaffe hende Arsenik. I den følgende Tid spurgte hun jævnlig om den, og han, der vil have tænkt paa at tale med sine Forældre om Sagen uden dog at turde dette, forsynede sig nu med Arsenik, idet han af en Portion paa 40 Cubikcentimeter eller knap 3 Spiseskefulde 25 pCt. Arsensyringsopløsning, som Dyrslæge Østergaard den 19 December om Formiddagen gav ham til Opløsning i 2 Potter Vand til Vask af en Hest, hældte en Del, han husker ikke hvor meget, i en almindelig Apotekerflaske. Da han og Marie nævnte Dags Aften, samme Dag havde Marie faaet Underretning om, at de Juleaften skulde veksle Ringe, spadserede sammen, meddelte Arrestanten hende, at han havde Arsenik, men nu erklærede hun, at hun havde opgivet at fordrive Fostret, og det skyldes Paavirkning fra Arrestantens Side, at hun omsider ombestemte sig og besluttede endnu at forsøge Arseniken, idet de frygtede, at Barnet, hvis det fødtes levende, mulig vilde bære Mærker af deres Forsøg paa Fosterfordrivelse og disse saaledes komme for Dagen. Arrestanten gav hende saa Flasken, idet han sagde, at den indeholdt Arsenik, og at Dyrslægen havde leveret ham den til Hestevask.

Arrestanten var efter sin Forklaring paa det Rene med og mener ogsaa, at Marie — uagtet han ikke tror, at de talte om, hvor stærk Arsenikopløsningen var — var klar over, at hvis hun tog den hele Dosis paa en Gang, vilde hun dø, men han hævder, at der var kun Tale om, at hun skulde tage nogle Draaber eller lidt og kaste Resten bort. De talte om, hvad hun skulde gøre, hvis hun efter at have fordrevet Fostret blev syg, men hertil sagde hun, at der var ingen Fare for, at hun skulde blive saa syg, at hun maatte ligge til Sengs.

Hvor meget der var nødvendigt til Fosterfordrivelse, vidste Arrestanten ikke, ej heller hvor meget der skal til for at dræbe et Menneske.

Arrestanten har vedblivende fastholdt, at han sagde, at Flasken indeholdt Arsenik, at det aldrig har været hans Tanke, at Marie skulde tage hele Portionen, at han ikke tænkte sig Muligheden af, at hun vilde begaa Selvmord, og at det ikke var hans Hensigt at berøve hende Livet ved at lade hende indtage Arseniken, men har erkendt, at han

gav hende denne for at fordrive Fostret, vidende, at Giften medførte Fare for hendes Liv, hvad hun ogsaa vidste. Arrestanten gik ud fra, at hun var besvangret af ham, og efter hendes Udtalelser gik han ud fra, at hun endnu ikke havde mærket Liv i Fostret, og antog, at hun var 3—4 Maaneder henne.

Dyrlæge Jørgen August Østergaard har som Vidne forklaret, at han ved Udleveringen af Arsenikopløsningen sagde Arrestanten, at det var Gift, og at han skulde være forsigtig, men næppe hvor stærk Opløsningen var, eller hvor lidt der skulde til for at dræbe et Menneske, og at han ikke mener, at Landbefolkningen i Almindelighed ved, hvor ringe Partier deraf der er dødbringende.

Efter det retsmedicinske Instituts Erklæring er Arsenik formentlig kendt i Befolkningen som et Middel, der kan anvendes til Fosterfordrivelse. Den mindste Portion, der, saa vidt Institutet bekendt, vides at have medført Døden for et voksent Menneske, er 10 Centigram.

Arrestantens Forklaring om Afdødes Færd er forsaavidt bestyret, som Elev paa Højskolehjemmet Kathrine Sørensen har forklaret, at hun i November 1902 to Gange til Afdøde har købt Safran, som denne tog ind; iøvrigt foreligger ingen Oplysning i saa Henseende.

Kathrine Sørensen har iøvrigt ogsaa forklaret, at Marie efter en Samtale med Arrestanten den 19 December 1902 saa ud til at være i stærk Sindsbevægelse.

Efter alt Foreliggende kan det ikke betvivles, at Marie Christensens Død er forårsaget ved den hende af Arrestanten givne Arsensyringsopløsning, men idet der mangler Føje til at forkaste Rigtigheden af Arrestantens Forklaringer om de Omstændigheder, under hvilke han gav hende Giften, hvilke saaledes i det Hele vil være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse, vil Arrestanten for det heromhandlede Forhold, for hvilket han i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 10 April 1913 i Medfør af Straffelovens § 70 er sat under Tiltale, være at anse efter Straffelovens § 193, 1ste Stykke, jfr. dels § 47 og § 49, dels § 52.

2. Ved Arrestantens og Tiltalte Plumes under nærværende Sag afgivne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste, er det bevist, at de har gjort sig skyldige i Brandstiftelse.

Efter at Arrestanten som anført i December Maaned 1911 havde taget Ophold paa Ulvehave Badehotel, der ikke var i Drift, fæstede han fra Begyndelsen af Januar 1912 Tiltalte, der er Datter af en Haandværker i Randers og fra sin Konfirmation havde haft forskellige Tyendepladser, som Husholderske, og medens de to alene opholdt sig paa Badehotellet, begyndte Arrestanten, som det synes først for Spøg, men senere for Alvor at tale om at stikke Ild paa Hotellet, idet Arrestanten tænkte sig at kunne drage Fordel af en Brand. Hotellet, som var opført af Grundmur i to Etagers Højde, medens en Tagetage bestod af Bindingsværk, og som var forsikret i almindelig Brandforsikring for Landbygninger for 36,000 Kr., var behæftet for mere end denne Værdi; Hotelinventaret var forsikret for 11,500 Kr. i Baseler Brandforsikrings Selskab, men i dette Inventar havde forskellige Løvebrandører Sikkerhedsret, derimod ejede Arrestanten en Del Indbo, Gang-

klæder og Varelager ubehæftet; den paa dette Løsøre i Forsikrings-selskabet Danmark tegnede Forsikring, 5000 Kr., var ophørt, da Arrestanten ikke havde betalt Præmie; nu tegnede Arrestanten den 30 Januar 1912 med Henblik paa Brandstiftelse i Baseler Brandforsikring en ny Forsikring, stor 4000 Kr., for Indbo m. m. og 2000 Kr. for Varelager, saaledes at Forsikringen traadte i Kraft den næste Dag. Tiltalte havde den 18 s. M. forsikret sit Løsøre (Klædningsstykker m. m.) i Selskabet Danmark for 1000 Kr., men hun paastaar, at dette skete, før der for Alvor var Tale om Brandstiftelse og uden Henblik paa saadan.

Det maa efter det Oplyste antages, at det efterhaanden lykkedes Arrestanten at overtale Tiltalte, som skal være meget let paavirkelig, til at gaa ind paa hans Planer, og den 31 Januar om Aftenen, da de var alene paa Hotellet, enedes Arrestanten og Tiltalte om Brandstiftelsen og om, at der skulde sættes Ild paa i Tiltaltes Værelse paa 1ste Sal ved Hjælp af hendes Lampe, samt at de i Retten vilde forklare, at et Gardin ved Trækvind var blæst hen i Lampen; til Gengæld lovede Arrestanten Tiltalte 2000 Kr. Ved 10—11-Tiden om Aftenen udførte de Planen, idet Tiltalte bar den tændte Lampe ind i sit Værelse paa 1ste Sal og stillede den paa et Bord ved Altandøren i Værelset, medens Arrestanten holdt Gardinet hen over den, saaledes at der gik Ild i det, og da Ilden nu greb fat i et Bordtæppe, lagde [de] et Vattæppe derpaa til Næring for Ilden, som rask forplantede sig til Hotellet, dette nedbrændte hurtigt, saaledes at væsentlig kun Murene stod tilbage, medens det Indre med saa godt som alt Løsøre blev fortæret af Ilden. Tiltalte havde straks, da Ilden opstod, forladt Værelset og snart efter Hotellet og tilkaldt Hjælp, som hun siger, fordi hun syntes, at hun var nødt dertil.

Ved Branden af Hotellet, som laa for sig selv, opstod ikke Fare for andre Bygninger.

Saa vel Arrestanten som Tiltalte gjorde derpaa Krav paa Skadeserstatning hos vedkommende Forsikringsselskaber, og Tiltalte fik en Erstatning af 685 Kr. 25 Øre. Arrestantens Erstatning for Løsøret blev opgjort til 1280 Kr. 80 Øre, men i den søgte hans Kreditorer Fyldestgørelse, og han fik i det Hele ingen Fordel af Branden, som førte til, at Panthavere fik Hotellet udlagt til Fyldestgørelse. Baa de Arrestanten og Tiltalte have forklaret, at de ikke søgte Erstatning for mere, end der var beskadiget ved Branden, og der er ikke oplyst noget af Betydning, som taler herimod. Skaden paa Bygningen blev opgjort til 26,985 Kr. 10 Øre og Skaden paa Inventaret til 9965 Kr. 10 Øre, af hvilke Beløb Arrestanten intet fik. Under Brandforhøret afgav Arrestanten og Tiltalte de aftalte Forklaringer, og Forhøret sluttedes uden Resultat. Tiltalte krævede senere nogle Gange Arrestanten for de lovede 2000 Kr., men fik dem ikke.

For disse Forhold ville Arrestanten og Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 281, 2det Stk., hvorimod de ikke findes ved Siden heraf at have paadraget sig Ansvar for Assurancesvig. Den af Tiltalte forskyldte Straf findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Arrestanten og Tiltalte ville derhos efter derom nedlagte Paastande have in solidum at betale i Erstatning til almindelig

Brandforsikring for Landbygninger 26,985 Kroner 10 Øre og Vurderingsomkostninger 8 Kroner, ialt 26,993 Kroner 10 Øre, til Baseler Brandforsikringsselskab 11,245 Kroner 90 Øre og Vurderingsomkostninger 954 Kroner 40 Øre, ialt 12,200 Kr. 30 Øre og til det gensidige Forsikringsselskab Danmark 685 Kr. 25 Øre og Vurderingsomkostninger 54 Kr. 15 Øre eller ialt 739 Kr. 40 Øre.

3. Ved Arrestantens og Arrestantindens Tilstaelser og det iøvrigt oplyste er de overbeviste om, at de har gjort sig skyldige i Mord under følgende Omstændigheder:

Da Arrestanten i Maj 1912 tog Bolig i Holsteinsgade Nr. 9, kom han til at bo overfor Blikkenslagermester Carl Jochum Kock, som var gift med Arrestantinden og boede i Nr. 8 i samme Gade i Stuen.

Arrestantinden, hvis Fader var Instrumentmager her i Byen, var i en Alder af 20 Aar bleven gift med Kock, som var 4 Aar ældre. Ægteskabet var barnløst. De synes i en Del Aar at have levet taaleligt sammen, uagtet Kock, der skildres som en dygtig og flittig, men meget selvfølede Mand, stillede store Fordringer til Arrestantinden og var skændende og urimelig; han har dog ikke lagt Haand paa hende. Arrestantinden gav efter for ham; deres Læge har sammenstillet hendes Forhold til Kock med en Slavindes, idet hun fulgte hans mindste Vink og var bange for ham, men paa den anden Side beundrede ham.

Fængselslægen har erklæret, at Arrestantinden i Henseende til Forstandsevner ikke staar fuldt paa Højde med et i saa Henseende vel udrustet Individ, men at hun ikke har frembudt noget psykisk abnormt, at hendes Gerning ikke har været sygeligt begrundet, og at hun forstaar Gerningens og Straffens Betydning og hverken er sindssyg eller aandssvag i almindelig Betydning.

Alle Vidnesbyrd er overensstemmende om, at hun var elskværdig og opofrende og i sjælden Grad flittig og omhyggelig baade i sit Hus og til at passe Forretningen og at pleje Kock. Denne var nemlig i de senere Aar svagelig, hvilket i høj Grad forøgede hans Pirrelighed og Urimelighed; hertil kom, at han til Arrestantinden i de sidste Aar erklærede sig ude af Stand til at have Samleje, men at Arrestantinden dog i Sommeren 1912 erfarede, at han stod i Forhold til en anden Kvinde, samtidig med, at han forsømte Hjemmet og blev ude om Natten. Da Arrestantinden bebrejdede ham hans Adfærd, blev han rasende, truede hende med en Revolver og skød den af mod Gulvet. Arrestantinden, der rigtignok paa sin Side fra Aaret 1907, uden at Kock opdagede det, adskillige Gange havde haft Samleje dels med en Slægtning af Kock, dels med en ung Mand, som var i Huset hos Kocks, maa antages i Sommeren 1912 at have følt sig i høj Grad forpint over sit Forhold til Manden.

Nu stiftede hun i August s. A. Bekendtskab med Arrestanten; der opstod snart et fortroligt Forhold mellem dem, de havde Stævnemøder og i Efteraaret tre Gange Samleje, og Arrestantinden sendte ham jævnlig Cigarer og nogle Gange Penge.

Efter Arrestantens Raad søgte Arrestantinden i Oktober 1912 Separation fra Manden, idet hun fordrøede sin Halvdel af Fællesboet, bl. a. 7000 Kroner kontant, som hun vidste, at Kock havde mod-

taget, men da Kock opsnappede et Brev fra Arrestanten til Arrestantinden, afbrød han Forhandlingerne, og Arrestantinden har forklaret, at da hun senere sagde til Kock, at hun vilde forlade ham, forbød han hende dette, da han ikke kunde undvære hende til at passe ham og Forretningen, og hun følte, at hun ikke turde gaa fra ham.

Derpaa begyndte Arrestanten og Arrestantinden — første Gang 8—14 Dage før Mordets Udførelse Natten efter den 6 December 1912 — at tale om at rydde Kock af Vejen, en Plan, der efter det oplyste maa antages at være opstaaet hos Arrestanten. De omtalte det flere Gange, og Arrestantinden forkastede en Plan om at indskrænke sig til at stjæle Kocks Penge og derpaa flytte sammen med Arrestanten; hun spurgte flere Gange Arrestanten, hvad det blev til, og udtalte, at han naturligvis manglede Mod, naar det kom til Stykket, men hun vil dog paa dette Tidspunkt ikke have endelig bestemt sig for Gerningen og vil have tænkt sig, at Planen ikke kom til Udførelse. Den 6 December 1912 var Kock sengeliggende, Arrestanten kom denne Dag flere Gange i Kochs Butik og talte med Arrestantinden, og her traf de om Eftermiddagen Aftale om, at han skulde komme ved Midnatstid og slaa Kock ihjel, efter Arrestantindens Forklaring brugte Arrestanten den Ytring »i Aften har jeg koldt Blod«, den nærmere Aftale om Planens Udførelse opsatte de til efter Lukketid. Da Arrestanten nu ved 8-Tiden indfandt sig i Butikken, aftalte de, at Arrestantinden skulde lade forskellige Døre staa aabne, han fik at hende Gadedørsnøglen til at lukke sig ind i Huset med, og Arrestanten udviklede, at han havde tænkt sig at dræbe Kock med Hammerslag og derpaa skyde ham, i hvilket Øjemed han bad Arrestantinden lægge Kocks Revolver frem. Efter at Arrestantinden ved 11-Tiden havde givet Kock et Salipyrinpulver, faldt han hurtigt i Søvn. Hun lukkede Døren til Køkkentrappen og Døren fra Sovværelset til Spisestuen paa Klem, lod Døren fra Køkkenet til Korridoren og fra denne til Spisestuen staa aabne, lagde Kocks Revolver, som var ladt, i Køkkenet og skrev en Seddel til Arrestanten om, at han skulde gennem Spisestuen, men bestemte sig dog til ikke at lægge den til ham. Omtrent Kl. 11 gik hun i Seng, idet hun beholdt Undertøjet paa, men blev liggende vaagen; en Natlampe oplyste Værelset svagt.

Efter at Aftalen var truffen, gik Arrestanten til sin Hustru, der boede i Nærheden; her talte han som sædvanligt om, at de skulde flytte sammen igen, og hun mærkede ikke noget usædvanligt paa ham. Klokkeren 10 gik han, efter at Hustruen som Aftenbøn havde fremsagt Salmeverset: »Han, som har hjulpet hidindtil, han hjælper nok herefter«; ved Afskeden kyssede han Hustru og Barn og sagde kærligt Farvel.

Efter sin Forklaring var Arrestanten derpaa paa nogle Beværtninger og drak Spiritus for at stimulere sig, men drak dog ikke mere, end at han var ædru og fuldstændig vidste, hvad han gjorde.

Ved Midnatstid tog Arrestanten en Hammer, som han havde liggende i sin Servanteskuffe; han havde iøvrigt ikke andre Vaaben end en Lommekniv. Han lukkede sig ind ad Gadedøren i Kocks Hus, gik ad den af Arrestantinden aabnede Dør ind i Køkkenet og

saa Revolveren, men lod den ligge, da han havde bestemt sig til ikke at bruge den. Efter sin Forklaring blev han nu staaende en Times Tid i Køkkenet, og det kæmpede stærkt i ham, derpaa tog han sin sidste Beslutning, Klokken var da omtrent 2, gik ind i Spisestuen, kiggede ad Døren ind i Sovekammeret, hvor Arrestantinden liggende i sin Seng ved Siden af sin sovende Ægtefælle vinkede Arrestanten snart til sig, snart fra sig, idet Kock rørte sig. Efter hendes Forklaring tænkte hun da endnu paa, om hun skulde faa Arrestanten fra Gerningen, men opgav denne Tanke. Arrestanten listede nu ind i Sovekammeret, sprang frem og huggede Kock to Gange i Hovedet med Hammeren, Kock kastede sig eller faldt over mod Arrestantindens Seng, idet han to Gange raabte »Marie«, medens Arrestantinden sprang ud af Sengen og dukkede sig ved Fodenden, men løb derpaa ind i Spisestuen. Arrestanten rev nu Kock ud af Sengen, dækkede hans Mund med en Pude eller lignende, og da Hammerhovedet var røget af Skaftet, aabnede han sin Lommeknivs lille Blad og stak det i venstre Side af Halsen paa Kock, idet han, der nu var meget ophidset, skar til og, saavidt han tror, drejede Knivsbladet i Saaret; han blev ved at hugge og snitte, til han mærkede, at Kock var død, nogen Kamp var der ikke. Nu gik Arrestanten ind i Spisestuen og fik af Arrestantinden ca. 2800 Kr. i Sedler, som hun efter at have hentet Lampen i Sovekammeret, hvor hun saa Kock ligge livløs paa Gulvet, tog i hans Pengekasse i hans Skrivebord. Derpaa ledsagede Arrestantinden Arrestanten ned i Kælderen, hvor Kock havde Butik og Værksted, som ved en indvendig Trappe var i Forbindelse med Stuen, og lukkede ham ud af Butiksdøren, idet hun holdt paa Alarmklokken og fjernede Kontakten til en Alarmklokke i Stueetagen. Hun lod Butiksdøren og en Dør fra den indvendige Trappe staa aabne for efter nu truffet Aftale med Arrestanten at give det Udseende af, at Tyve var brudt ind; derimod lukkede hun Køkkendøren, satte Kontakten til Alarmklokken i og gemte Revolveren. Efter at have taget nogle Penge ud af Kocks Tegnebog i hans Vestelomme og gemt dem i et Køkkenskab til Arbejds løn næste Dag, sad hun noget, idet hun ikke straks turde som aftalt gaa til Politiet og anmelde, at Kock var dræbt af Indbrudstyve. Omsider gik hun til Politistationen og gjorde Anmeldelse, her gjorde hun et meget fattig og behersket Indtryk. Næste Dag blev hun anholdt og aflagde efter nogen Benægtelse Tilstaaelse i Retten.

Arrestanten gik efter Mordet til Sengs i sin Bolig, men kunde ikke sove, næste Dag var han flere Gange hos sin Hustru, hvem han gav 25 Kr. af den Myrdedes Penge, endvidere betalte han Regninger. Næste Nat tilbragte han paa et Hotel; da han næste Morgen i en Avis læste en iøvrigt urigtig Meddelelse, hvoraf han forstod, at han var mistænkt, flygtede han fra Byen. Han blev kort efter anholdt og aflagde snart Tilstaaelse.

Kock fandtes af en af Politiet paa Mordnatten tilkaldt Læge Kl. 3¹/₂ død. Til højre for Liget fandtes ca. ¹/₂ Liter Blod, Sengklæder og til Dels Møbler i Sovekammeret var stærkt blodige. Ved Liget fandtes et Hammerhoved, hvilket Arrestanten har genkendt som hørende til den Hammer, han benyttede; det er af Jern af Vægt 350 Gram, 10 cm langt, 2¹/₂ cm højt og bredt, dets ene Ende danner

en kvadratisk Flade, den anden Ende er mejselformet med but næsten $\frac{1}{2}$ cm bred Rand. Skaftet vil Arrestanten have kastet fra sig, det er ikke kommet til Stede. Den Kniv, Arrestanten brugte, vil han have kastet i Vandet; den maa antages at have været lig en i Bevaring tagen Lommekniv, som foruden Proptrækker indeholder 2 Blade, hvoraf det største er 7 cm langt og 1 cm bredt, det mindste $4\frac{1}{2}$ cm langt og $\frac{3}{4}$ cm. bredt.

Ved den legale Obduktion fandtes foruden en Mængde Saar navnlig i Ansigtet og den behaaede Del af Hovedet og Nakken, hvilke havde mindre Betydning og til Dels var overfladiske, endvidere følgende Læsioner.

1) Paa venstre Side af Halsen et skraat forløbende Saar, som paa det Sted, hvor Saarrandene veg stærkest fra hinanden gabede 4 cm; i Saarranden saas forskellige Hak. Den store Halsblodaare saas i Saaret overskaaret paa langs, og større Pulsaaregrene saas overskaarne. Dette Saar fortsatte sig i et Tvær Saar mellem venstre Tungebenshorn og øverste Rand af Adamsæblet og derfra mellem Tungeroden og Dækket over Indgangen til Strubehovedet, hvilket delvis var gennemskaaret.

2) I højre Tindings Haargrænse et trefliget Saar, hvis Bund dannedes af Kraniet, som her viste sig Genstand for et splintret Brud, hvis forreste Del svarede til Hammerhovedets firkantede Plade.

3) Paa højre Side af Næsen et buetformet Saar, som havde medført Splintring af Benet i Loftet over Øjehulen, og

4) I venstre Tindingeben et splintret Brud.

Den nærmeste Dødsårsag erklæredes at være Forblødning, hovedsagelig hidrørende fra Halssaaret, men de tre ovennævnte Brudsaar, som havde medført Knusning af Hjerneskalen og Beskadigelse af de underliggende Hjernedele, erklæredes hvert for sig og endmere tilsammen egnede til at medføre Døden. Alle Saarene erklæredes at kunne hidrøre fra Hammeren og Knivens lille Blad. Paa Hammerhovedet fandtes Pletter af Menneskeblod, og de Hug eller Slag, hvorved Hjerneskalen blev knust, erklæredes at have været ført med stor Kraft.

Med Hensyn til Motivet for Gerningen har Arrestantinden forklaret — og denne Forklaring findes der ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste — at hun ikke handlede af Had eller Vrede til Kock, men at hun ønskede at blive befriet for ham, der forsømte hende, var hende utro og benyttede sin Overlegenhed over hende til at plage hende i deres daglige Samliv og trykke hende ned, og at hun i Arrestanten saa en Redningsmand og tænkte, at hun i Fremtiden kunde holde sig til ham, der havde lovet at ægte hende og havde vundet stor Indflydelse over hende, omend hun til Tider følte sig usikker paa ham og nu tror, at hans eneste Hensigt var at faa fat i hendes Penge.

Arrestanten har først forklaret, at det var hans Ønske at ægte Arrestantinden, og at den Omstændighed, at han vidste, at Kock havde Penge, ogsaa rede Penge — hvor mange vil han ikke have vidst — ikke var nogen væsentlig afgørende Faktor for ham ved dette Ønske. Senere har han erkendt, at det var hans vigtigste Maal atter at komme til at leve sammen med sin Hustru og deres Barn,

hvortil det var nødvendigt, at han kunde ernære dem, og at det vel, da Separationsforhandlingerne mellem Kock og Arrestantinden stod paa, stod for ham som en i alt Fald fjernere Mulighed, for saa vidt hans Hustru ikke vilde flytte sammen med ham, at leve sammen med Arrestantinden og tage sit Barn til sig, men at han senere stillede sig mere væklende overfor denne Plan; han har fastholdt, at han Morddagen ikke var sig selv og ikke tænkte paa noget, og at han i den nærmest foregaaende Tid skød Spørgsmaalet fra sig.

Navnlig naar henses til, at det er oplyst, at Arrestanten, der kort forinden Mordet havde købt Frederikssunds Jernbanehotel, i Virkeligheden var omtrent blottet for Penge og havde trykkende Forpligtelser hvilende paa sig, saaledes en Skyld, med Hensyn til hvilken der den 4 December 1912 var forsøgt Arrestforretning hos ham, under hvilken han urigtigt havde nægtet at være Ejer af Ejendommen Holsteinsgade Nr. 7, hvilken Skyld han betalte Dagen efter Mordet med 108 Kr. af den Myrdedes Penge, findes det imidlertid ikke at kunne betvivles, at et væsentligt Motiv for Arrestanten har været Haabet om at komme i Besiddelse af Penge.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten og Arrestantinden for det heromhandlede Forhold være at anse, Arrestanten efter Straffelovens § 190, og Arrestantinden efter dens § 190, jfr. § 191, begge med Livsstraf, hvorved for Arrestantens Vedkommende den Straf, han endvidere har forskyldt for sine ovenfor omhandlede andre Forbrydelser vil være absorberet.

Tirsdag den 17 Februar.

Nr. 311. **Grosserer Chr. Steffensen (Asmussen)**

mod

Manufakturhandler Schleppegrell-Møller (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til at betale for et hans Datter leveret Brudeudstyr.

Københavns Amts nordre Birks ordinære Rets Dom af 19 Juni 1912: Indstævnte, Grosserer Chr. Steffensen, bør for Tiltale af Citanten, Manufakturhandler F. Schleppegrell-Møller, i denne Sag fri at være.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Juni 1913: Appelindstævnte, Grosserer Chr. Steffensen af Hellerup, bør til Appellanten, Manufakturhandler Schleppegrell-Møller af Faxe, betale 1009 Kr. 21 Øre med Rente heraf 6 pCt. p. a. fra den 15 December 1909, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter op-

hæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

Ved de foreliggende Oplysninger er det ikke imod Appellantens Benægtelse godtgjort, at hans Datter og hendes Forlovede, Hilfling, ved Indkøbet af deres Udstyr har benyttet det i den indankede Dom ommeldte Rekvisitionskort, eller at Appellanten forud har meddelt dem Bemyndigelse til at foretage Indkøbet for Indstævntes Regning paa Konto »Faxe Nr. 12«. Indstævnte har erkendt, at det var meddelt ham, at Udstyret skulde betales af Hilfling, og Appellantens Brev af 12 Oktober 1908, som Indstævnte maa forudsættes at have modtaget, og overfor hvilket han forholdt sig tavs, kunde ingenlunde med Rimelighed bibringe Indstævnte den Formening, at der paahvilede Appellanten nogen Forpligtelse til at betale det paagældende Beløb. Flere Omstændigheder tyde ogsaa paa, at Indstævnte ikke fra først af har næret en saadan Formening.

Som Følge heraf, og idet det endelig ikke ved den i Dommen omtalte Vidneforklaring imod Appellantens Benægtelse er godtgjort, at han ved en nærmere angiven Lejlighed enten har anerkendt nogen saadan Forpligtelse som paahvilende ham eller har truffet nogen endelig Aftale med Indstævnte om afdragsvis Retaling af Beløbet, vil han være at frifinde for Indstævntes Tiltale. Birketingsdommen, der er kommen til samme Resultat, vil herefter kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Manufakturhandler Schleppegrell-Møller, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I et Brev af 6 April 1908 fra Appellanten, Manufakturhandler Schleppegrell-Møller af Faxe, der er Indehaver af A/S Vett og Wessels (Magasin du Nord's) Udsalg i Faxe, til Appelindstævnte, Grosserer Chr. Steffensen af Hellerup, der leverede Varer til hans Forretning, hedder det bl. a.: »Paa alm. Manufakturvare kan Du faa 12¹/₂ pCt., Varer fra Glas og Udstyrs Afd. 10 pCt. og Møbler 10 pCt. og følger hoslagt en Rekvisition bestaende gældende, om Du maatte ønske at benytte den.«

Med Brevet fulgte Appellantens Visitkort med Paategning:

»Nr. 12 Rekvisation til Magasin du Nord for Hr. Grosserer Chr. Steffensen, Hellerup. Debet F. Schleppegrell-Møller.«

I Oktober s. A. købte Appelindstævntes Datter Gudrun Steffensen og hendes Forlovede F. E. Hilfling et Brudeudstyr i Magasin du Nord, hvilket blev debiteret paa Konto: Faxe Nr. 12 d. v. s. Appellantens Konto for Varer, leverede til Appelindstævnte. Fakturaer over Indkøbet, der foretoges paa forskellige Dage, tilstilledes successivt Appellanten af Magasin du Nord. Disse Fakturaer angav, til hvem Varerne var udleverede, samt at de var købte: »For Regning Hr. Chr. Steffensen, Hellerupvej 4.« Efter at Appelindstævnte fra Appellanten havde modtaget Faktura over det første Indkøb, som fandt Sted den 9 Oktober, tilskrev han den 12 s. M. Appellanten et Brev, hvori det bl. a. hedder: »Ved en Misforstaaelse er der overført paa Din Regning forskellige Sager, saasom, til min Datter Gudrun, som skal giftes i Løbet af denne Maaned, hun har Konto i Magasin du Nord, men vilde gerne tjene de 12¹/₂ pCt. som jeg har hos Dig, og troede, at hvad Du købte hos mig var 6 Mdr. i Stedet for 30 Dage. Beløbet som det udgør bliver betalt inden eller senest medio Februar, vil Du give hende denne Credit; hvis ikke bedes Du venligst give mig et Par Ord derom, og Posten skal da blive overført paa Magasin du Nord«.

Da Appellanten Intet svarede, fortsattes Indkøbet allerede den 16 s. M. og noteredes stadig af Magasin du Nord for Appelindstævntes Regning til Debet for Konto Faxe Nr. 12. Den 4 n. M. sendte Appellanten paa Appelindstævntes Anmodning denne en særskilt Nota — suppleret den 9 s. M. — over samtlige de Varer, som var leverede til Hr. Hilfling, og for hvilke Appellantens samlede Tilgodehavende androg 948 Kr. 82 Øre. Den 6 s. M. betalte Appellanten Kontoens Saldo til Magasin du Nord.

Hilfling, der havde indgaaet Ægteskab med Appelindstævntes Datter, betalte imidlertid ikke medio Februar 1909 det skyldige Beløb 948 Kr. 82 Øre og indfriede ikke en af ham i Juni s. A. til Appellanten udstedt 3 Mdrs. Veksel eller en i September s. A. for et Beløb af 910 Kr. 88 Øre udstedt 3 Mdr. Fornyelsesveksel, og paa Appellantens Henvendelse til Appelindstævnte nægtede denne efter nogle Forhandlinger ligeledes at betale.

Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks ordinære Ret hertil indankede Sag søgte Appellanten derfor Appelindstævnte til Betaling af det fornavnte Beløb 948, 82 Øre
Rente 6 pCt. p. a. ¹⁵/₁₂ 08—¹⁵/₆ 09 28, 46 —
Diskonto ¹⁶/₆ 09—¹⁴/₁₂ 09 30, 62 —
Telegram og Porto 1, 31 —

Ialt . . . 1009, 21 Øre

med Rente heraf 6 pCt. p. a. fra den 15 December 1909. til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Til Begrundelse af sin Paastand har Appellanten anført, at Appelindstævnte har anmodet om hans Tilladelse til at benytte det omtalte Kort til Indkøb af

Brudeudstyr til sin Datter, at Kortet i hvert Fald er bleven benyttet ved Indkøbene, og at Appelindstævnte ogsaa har anerkendt sin Forpligtelse til at fyldestgøre Appellanten for det heraf opstaaede Krav ved senere at tilbyde ham afdragsvis Betaling.

Appelindstævnte procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han benægtede saavel, at han har søgt eller faaet nogen Tilladelse til saadan Benyttelse af Kortet, som — i Overensstemmelse med de af hans Datter og Svigersøn afgivne Vidneforklaringer — at Kortet overhovedet blev forevist ved Indkøbene. Det af ham overfor Appellanten senere fremsatte Tilbud om at afdrage Beløbet indeholdt ingen Anerkendelse af en ham alt paa hvilende Forpligtelse hertil og er bortfaldet, da det ikke blev modtaget af Appellanten.

Ved Underrettens Dom blev Appelindstævntes Frifindelsespaastand tagen til Følge, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes. Her for Retten har Appellanten paastaet den indankede Dom forandret principalt i Overensstemmelse med hans for Underretten nedlagte Paastand med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger, subsidiært, at Appelindstævnte tilpligtes at betale 75 pCt. af det paastævnte Beløb 1009 Kr. 21 Øre eller 756 Kr. 90 Øre og mest subsidiært, at Sagens Udfald gøres afhængig af Appelindstævntes Benægtelses sed, medens Appelindstævnte procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse, dog med Tillæg af Sagens Omkostninger for begge Retter.

Efter Proceduren og Sagens Oplysninger maa det antages, at de paagældende Varer med Appelindstævntes Vidende og Villie ere indkøbte i Magasin du Nord for Appellantens Regning paa Konto Faxe Nr. 12, og selv om det nu maa antages, at Appellanten har modtaget Appelindstævntes Brev af 12 Oktober 1908, fordi hans Benægtelse heraf ikke kan anses behørig, saa findes hans Undladelse af at besvare Brevet ikke at kunne opfattes som en Opgivelse af Kravet paa Appelindstævnte, da Appellanten, der havde legitimeret Appelindstævnte til for hans Regning at købe Varer i nævnte Forretning, har haft al Grund til at gaa ud fra, at Varerne var indkøbte med Appelindstævntes Bemyndigelse i Henhold til den givne Legitimation, og at Appelindstævnte saaledes hæftede for Betalingen. Herefter og da Appellantens Anbringende om, at Appelindstævnte senere har tilbudt at betale det omstridte Beløb afdragsvis, er bestyrket ved den af et Vidne under Sagen afgivne Forklaring, samt da den Omstændighed, at Appellanten forgæves har forsøgt at faa Beløbet betalt hos Appelindstævntes Svigersøn, ikke heller kan betragtes som en Opgivelse af Appellantens Krav paa Appelindstævnte, vil denne, der ikke har fremsat nogen Indsigelse mod Størrelsen af det paastævnte Beløb eller mod den forlangte Rente, være at dømme efter Appellantens Paastand, dog at Sagens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Nr. 465. Højesteretssagfører Dietrichson

mod

Martin Lavrids Peder Jørgensen (Def. Bache),

der tiltales for Tyveri.

Hillerød Købstads Ekstrarets Dom af 26 August 1913: Arrestanten Martin Lavrids Peder Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt betale denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Olsen og Wimmer, henholdsvis 20 Kr. og 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 November 1913: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 60 Dage. I Salær til Overretssagførerne Axel Damm og Axel Bang betaler Tiltalte Martin Lavrids Peder Jørgensen 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Martin Lavrids Peder Jørgensen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Bache 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hillerød Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Martin Lavrids Peder Jørgensen for Tyveri. Tiltalte, der er født den 29 Maj 1887, findes ikke tidligere tiltalt eller straffet, hvorimod han, efter at Underretsdommen var afsagt i nærværende Sag, under en mod ham ved Frederiksborg Birks Politiret indledet offentlig Undersøgelse har tilstaaet, dels at han Natten mellem den 13 og 14 Juni dette Aar ved Indbrud har stjaalet noget Fodtøj, dels at han den 3 September dette Aar, 6 Dage efter at han var løsladt af Arresten for det nedenfor omhandlede Forhold, har stjaalet en Cykle.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumptionsforhør, er det godtgjort, at han den 28 Juli dette Aar Klokken ca. 5 om Eftermiddagen, efter at han ca. 4 Timer før var ankommet til Hillerød, hvor han havde besøgt forskellige Kafeer og der nydt en Del Øl, har bemægtiget sig en paa Gaden udenfor »Raadhuskafeen« henstillet Cykle, paa hvilken han i stærk Fart bortførte sig og over Lillerød kørte til sit Hjem paa Lyngø Overdrev. Efter et kort Ophold her kørte han atter videre paa Cyklen og aflagde nogle Besøg i Nærheden, hvorefter han ca. Klokken 8 $\frac{1}{2}$ vendte tilbage til sin Bopæl, hvor han da umiddelbart efter sin Ankomst blev paagrebet af Politiet.

Den ommeldte Cykle, der er vurderet til 50 Kr. og tilbageleveret til Ejeren, som har frafaldet Krav paa Erstatning, manglede ved Tiltaltes Paagribelse 3 Læderremme og 1 Klædespose, af hvilke Dele Tiltalte vil have bortkastet de 2 Remme, medens han ikke vil vide Besked med Hensyn til det iøvrigt manglende.

Tiltalte, der ved den heromhandlede Løjlighed var noget paavirket af Spiritus, men dog efter de afgivne Vidneforklaringer maa antages at have været sig sine Handlinger bevidst, har forklaret, at han bemægtigede sig Cyklen efter en pludselig Indskydelse, idet han fik Lyst til at benytte den, hvorimod han nægter at have haft til Hensigt at beholde Cyklen, hvilken han tværtimod vil have besluttet at køre tilbage til Stedet, hvor den var taget, da i det samme Politiet ankom og fratog ham Cyklen. Da imidlertid disse Forklaringer ikke findes bestyrkede ved det Foreliggende, medens det derimod er oplyst, at Tiltalte, der ernærer sig ved tilfældigt Arbejde, Dagen forinden havde solgt sin egen Cykle, fordi han trængte til Penge, og at han kort før sin Paagribelse under en Samtale med en paa Lyngø Overdrev boende Parcellist har foregivet at have tilhyttet sig Cyklen, vil der herefter, samt naar henses til den ovenfor anførte tyvagtige Adfærd, hvori Tiltalte senere har tilstaaet sig skyldig, ikke kunne tages Hensyn til, hvad han har forklaret om at have haft til Hensigt at aflevere Cyklen. Idet det af Tiltalte udviste Forhold som Følge heraf vil være at tilregne ham som Tyveri, vil han være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte efter fornævnte Straffebestemmelse er anset med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og ved hvilken det er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor for Underretten, være at stadfæste med den anførte Forlængelse af Straffetiden.

**Nr. 36. Livsforsikringselskabet »Dan«, Aktieselskab
(V. Kondrup)**

mod

Tomthusmand Jon Jonsson (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet, om Appellantens Antagelse af en Forsikringsbegæring kunde anses at være sket under den Forudsætning, at den Forsikringsøgende levede paa det Tidspunkt, da Antagelsen fandt Sted.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 December 1912: Mod Tilbagelevering i kvitteret Stand af ovennævnte Police bør de Indstævnte, Akts. Livsforsikringselskabet »Dan«, til Citanten, Tomthusmand Jon Jonsson, Nordfjord, Island, betale de paastævnte 2000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 22 November 1911, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 150 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført var Gisli Jonsson død den 3 August 1908, forinden Forsikringsbegæringen den 7 s. M. indkom til og den 10 s. M. blev antaget af Appellanten. Idet nu Appellantens Antagelse af den nævnte Forsikringsbegæring alene kan anses at være sket under den tydelige Forudsætning, at Gisli Jonsson endnu levede, og derfor ikke kan være bindende for Appellanten, da denne Forudsætning viste sig ikke at være til Stede, kan Appellanten ikke være pligtig til at udbetale Policens Paalydende, men vil efter sin derved nedlagte Paastand kun kunne tilpligtes at betale Indstævnte den erlagte første Præmieindbetaling 27 Kr. 84 Ø. med Renter som nedenanført.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Livsforsikringselskabet »Dan«, Aktieselskab, bør mod Udlevering af den omhandlede Police samt den første Præmiekvittering til Indstævnte, Tomthusmand Jon Jonsson betale 27 Kr. 84 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 22 November 1911, til Betaling sker, men iøvrigt for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kr.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Forsikringsandragende af 21 Juli 1908 begærede Gisli Jonsson af Nordfjord paa Island sig forsikret i det indstævnte Aktieselskab Livsforsikringsselskab »Dan« her af Staden for et Beløb af 2000 Kr. Dette Andragende kom, som det maa antages i Overensstemmelse med normal Postgang, Selskabet i Hænde den 7 August s. A., hvorefter Selskabet, der fandt den Andragendet medfulgte Helbredsattest tilfredsstillende, afsluttede Forsikringen og den 18 s. M. afsendte den som Bevis derfor den 10 s. M. udfærdigede Police A. Nr. 1791, Journal Nr. 27626, tilligemed 1ste Præmiekvittering til Selskabets Hovedagent i Seydisfjord, der derefter sendte disse Dokumenter videre til Subagenten i Nordfjord, for at denne kunde modtage Præmien, 27 Kr. 84 Øre, af den forsikrede og samtidig udlevere Policen til ham. I Policen erkender Selskabet, at Gisli Jonsson er forsikret i samme fra den 21 Juli 1908 for det ovennævnte Beløb 2000 Kr., »som under Forudsætning af, at de vedtagne Betingelser opfyldes, og Præmien rigtig erlægges, imod denne Polices Tilbagelevering i kvitteret Stand udbetales ved den Forsikredes Død«. Videre hedder det i Policen, at »Forsikringen er tegnet . . . i Overensstemmelse med de paa denne Polices Bagside trykte Betingelser og paa Grundlag af de ved Tegningen forelagte Bevisligheder. Præmien erlægges hver 21 Juli med Kroner 27.84 Øre indtil den Forsikrede dør. Forsikringen udbetales til Policens retmæssige Ihænderhaver«.

Imidlertid var Gisli Jonsson, der den 25 Juli 1908 pludselig var bleven syg som Følge af en Blodforgiftning, han havde paadraget sig ved at støde sin Fod, den 3 August s. A. død af Blodforgiftningen, og den ovennævnte Subagent udleverede derefter den 28 September s. A. Policen til Citanten, Tomthusmand Jon Jonsson, Nordfjord, Island, idet Citanten og dennes Hustru var eneste Arvinger efter den afdøde, og modtog samtidig af Citanten 1ste Aars Præmiebeløb 27 Kr. 84 Øre. Subagenten foranledigede derpaa dette Præmiebeløb samt en Dødsattest for den Forsikrede indsendt til de Indstævnte, der imidlertid nægtede at betale Forsikringssummen.

Citanten har nu under nærværende Sag paastaat de Indstævnte tilpligtede mod Policens Tilbagelevering i kvitteret Stand at betale Forsikringssummen 2000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 22 November f. A., og skadesløse Sagsomkostninger. Subsidært har han paastaat de Indstævnte tilpligtede at tilbagebetale ham det af ham erlagte Præmiebeløb 27 Kr. 84 Øre med Renter fra Forligsklagens Dato.

De Indstævnte have paastaat sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger mod, at de mod Ekstradition af Policen og 1ste Præmiekvittering betale Citanten 27 Kr. 84 Øre med Renter som anført.

Til Støtte for deres Paastand have de Indstævnte i 1ste Række gjort gældende, at der intet Krav kan støttes paa Policen, da Forsikringsbegæringens Antagelse og Policens Afgivelse er sket under den selvfølgelig og derfor ogsaa for Citanten kendelige Forudsætning, at den Forsikringssøgende var i Live, da Begæringen indkom til de Indstævnte. Den nævnte Forudsætning findes efter deres Formening tilmed udtalt i de paa Policen trykte Betingelser, i hvis § 1 det bl. a. hedder:

»Selskabet paatager sig efter denne Plan Forsikringer, ved hvilke det har Interesse, at den Forsikrede forbliver i Live«.

Der findes imidlertid ikke at kunne gives de Indstævnte Medhold i det anførte, idet det tværtimod, naar de Indstævnte uden at tage særlig Forbehold med Hensyn til i Mellemtiden indtraadte Forandringer vedrørende den Forsikredes Forhold i Policen udtrykkelig have angivet, at Forsikringen skal gælde fra Forsikringsbegæringens Afgivelse den 21 Juli 1908, og at Præmien skal betales fra samme Dag, maa antages, at de har villet slutte Forsikringen alene paa det ved Forsikringsbegæringens Afgivelse foreliggende Grundlag og paa dette overtage Risikoen fra Begæringens Dato, et Resultat, der selvfølgelig ikke er i Strid med den citerede Udtalelse i Policebetingelsernes § 1.

Forsaavidt de Indstævnte dernæst under Henviisning til de nævnte Betingelsers § 6, der er saalydende: »Direktionen meddeler Andrageren, om Forsikringen er antaget eller afslaaet, i første Tilfælde tillige, fra hvilken Dag Forsikringen vil blive regnet. Selskabets Forpligtelse løber fra den Dag, paa hvilken den første Præmie indgaar. Er Beløbet ikke betalt senest 1 Maaned efter den Dag, paa hvilken Forsikringen skulde være traadt i Kraft, er hele Præmien for det 1ste Aar med Bøde straks forfalden til skadesløs Betaling, og Selskabet er da kun pligtigt at sætte Forsikringen i Kraft, naar det uden Udgift for det, paa en efter Direktionens Skøn fyldestgørende Maade godtgøres, at den Forsikredes Helbred ikke er forringet siden hans Antagelse til Forsikring«, have anført, at deres Risiko først er begyndt at løbe fra den Dag, da 1ste Præmie blev betalt og altsaa, som det fremgaar af det foranstaaende, først efter Gisli Jonssons Død, og at de følgelig maa blive at frifinde for Betaling af Forsikringssummen vil der heller ikke kunne gives dem Medhold heri, dels fordi det af de nys citerede Bestemmelser ikkun findes at fremgaa, at rettidig Betaling af Præmien er en Betingelse for, at den tegnede Forsikring træder i Kraft som tilsagt, dels fordi Bestemmelserne, selv om der i dem maatte ligge, at Selskabets Risiko først indtræder fra 1ste Præmies Betalingsdag, ialtfald ikke vil kunne paaberaabes i nærværende Tilfælde, hvor der i Policen udtrykkelig angives en bestemt Dag, fra hvilken Forsikringstageren er forsikret, hvorved bemærkes, at denne Angivelse ikke, som af de Indstævnte forment, vil kunne forstaas som alene havende Hensyn til Præmiernes Forfaldstid.

Da det dernæst end ikke af de Indstævnte er assereret, at første Præmie ikke er bleven rettidig betalt, vil efter det anførte Citantens principale Paastand være at tage til Følge, dog saaledes, at Sagens Omkostninger bestemmes til 150 Kr.

Nr. 482.

Højesteretssagfører Bache

mod

Peter Viggo Ejnar Hansen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 December 1913: Arstanterne Peter Viggo Ejnar Hansen, Knud Emil Stadi, Carl Einar Charles Christian Christiansen og Louis Edvard Frederik Hansen bør straffes, Peter Hansen med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, Stadi med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, Christiansen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og Louis Hansen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Saa bør de og, En for Alle og Alle for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Helweg-Larsen og Steinthal, 35 Kr. til hver, dog at Arrestanten Peter Hansen ikke udreder over $\frac{14}{15}$, Arrestanten Stadi ikke udover $\frac{1}{3}$, Arrestanten Christiansen ikke udover $\frac{2}{3}$ og Arrestanten Louis Hansen ikke udover $\frac{1}{5}$ af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Peter Hansens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Viggo Ejnar Hansen til Højesteretssagførerne Bache og Dietrichson 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Peter Viggo Ejnar Hansen, Knud Emil Stadi og Carl Einar Charles Christian Christiansen tiltales for Tyveri og Arrestanten Louis Edvard Frederik Hansen for Hæleri.

Arrestanten Peter Hansen er født den 30 November 1894 og tidligere anset: ved Bjerge-Aasum Herreders Ekstrarets Dom af 19 Oktober 1910 efter Straffelovens §§ 55, 228 og 229, 4de Stk., disse Bestemmelser sammenholdte med §§ 21, 37 og 62, og under Hensyn til § 58 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og ved nærværende Rets Dom af 19 April 1913 efter Straffelovens § 253, jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 13, samt efter Straffelovens § 248 med lige Straf i 60 Dage.

Ved Arrestanterne Peter Hansens, Stadis og Christiansens Tilstaaelser og det iøvrigt oplyste er det bevist, at de har gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanten Peter Hansen har den 9 August d. A., da han fraflyttede sit Logi hos Fabriksarbejder Hans Peter Jacobsen, stjaalet et dennes Søn, Forgylder Levi Jacobsen, tilhørende, til 10 Kr. vurderet Lommeur, der hang i Lejlighedens Pigeværrelse, hvor Arrestanten med Tilladelse var gaaet ind. Arrestanten undlod ved Fraflytningen at aflevere den ham til Lejlighedens Indgangsdør overleverede Nøgle, uden at han dog vil have beholdt den for at benytte den til Tyveri, men den 2 September d. A. bestemte han sig til at stjæle fra Lejligheden, og efter at have lukket sig ind med nævnte Nøgle stjal han fra Automatgasmaalerens Pengebeholder, som han opbrød, ca. 5 Kr. samt et Vækkeur, et Slips med Slipsnaal m. m., hvilke til ialt 7 Kr. vurderede Ting beroede frit fremme.

Den 4 s. M. frastjal samme Arrestant Arbejdsmand Jørgen Larsen et til 2 Kr. vurderet Vækkeur, der efter Arrestantens Forklaring stod paa en Stol ved et ud til en Trappegang vendende aabentstaaende Vindue, gennem hvilket Arrestanten tog det ved at række Armen ind.

Den 11 s. M. stjal samme Arrestant et Mejerist Axel Gustavsen tilhørende, til 2 Kr. vurderet Vækkeur, som Arrestanten, staaende i en Gaard, tog ud gennem et aabentstaaende Vindue.

Arrestanten Christiansen pantsatte det sidstnævnte Ur og deltog i Forbruget af Laanesummen, skønt han vidste, at det var stjaalet.

Den 9 og 17 s. M., henholdsvis om Formiddagen og om Eftermiddagen, skaffede Arrestanten sig ved Hjælp af falsk Nøgle i tyvagtig Hensigt Adgang til en Beboelseslejlighed paa 1ste Sal i Jægergade 14, hvor han første Gang stjal 3 Kr. 30 Øre og anden Gang 20 Øre fra Automatgasmaalerens Pengebeholder, som han hver Gang opbrød.

Den 9 s. M. om Eftermiddagen skaffede samme Arrestant og Arrestanten Christiansen sig dels ved falsk Nøgle, dels ved Vold Adgang til en Beboelseslejlighed paa 3dje Sal i Saxogade 34 for at begaa Tyveri og stjal der fra Automatgasmaalerens Pengebeholder, som de opbrød, 2 Kr. 30 Øre samt et Vækkeur og nogle Cigarer, der henholdsvis stod frit fremme og laa i en uflaaset Skuffe, og som er vurderet til ialt 3 Kr. 20 Øre.

Den 11 s. M. enedes Arrestanterne Peter Hansen og Stadi samt en under Sagen ikke tiltalt Person om at begaa Tyveri fra Korkskærer Jens Christensens Lejlighed, hvor Arrestanten Stadi havde logeret, og til hvis Indgangsdør han var i Besiddelse af Nøgle, idet han havde undladt at aflevere den ham betroede Nøgle uden dog at have haft til Formaal senere at benytte den til Tyveri. Arrestanten Stadi blev staaende paa Gaden som Vagt, medens fornævnte Person

Færdig fra Trykkeriet den 26 Februar 1914.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

57. Aargang.

Højesteretsaaret 1913.

Nr. 56—57.

Tirsdag den 17 Februar.

og Arrestanten Peter Hansen, der fik Nøglen af Arrestanten Stadi og vidste, hvorledes han var kommen i Besiddelse af den, med den lukkede sig ind i Lejligheden, hvor de stjal et Guldur med Kæde, en Kikkert, nogle Smykker, et Vækkeur, nogle Beklædningsgenstande m. m. til samlet Værdi 65 Kr. Det stjaalne laa frit fremme eller i uafaaesede Gemmer.

Arrestanten Christiansen fik efter Tyveriet Kikkerten, der er vurderet til 5 Kr., og pantsatte et til 15 Kr. vurderet Jakkesæt samt deltog i Forbruget af Laanesummen, skønt han vidste, at Tingene var stjaalne.

Den 13 s. M. om Eftermiddagen skaffede Arrestanterne Peter Hansen og Christiansen sig i tyvagtig Hensigt Adgang til 2 Beboelseslejligheder i Ejendommene Blegdamsvej 54 og Ahornsgade 18, begge Steder ved at opdirke den aflaaesede Indgangsdør. De stjal førstnævnte Sted en til 8 Kr. vurderet Kikkert og sidstnævnte Sted en Pengekasse, nogle Smykker, en Barbermaskine m. m. til samlet Værdi 9½ Kr. De stjaalne Ting beroede frit fremme eller i uafaaesede Gemmer.

Natten mellem den 14 og 15 s. M. enedes Arrestanterne Peter Hansen, Stadi og Christiansen om at begaa Indbrudstyveri i en Cigarhandel i Kælderen i Møllegade 1, og medens Stadi og Christiansen blev staaende udenfor som Vagt, gik Peter Hansen ind i Ejendommen, men da han forgæves havde søgt at faa Døren til Cigarhandelen op, bestemte han sig til at stjæle fra en i Kælderen samme Sted værende Barberforretning, til hvilken han derefter opdirkede Indgangsdøren, og hvor han fra en uafaaeset Pengekasse, der stod frit fremme, stjal 15 Øre.

De samme Arrestanter bestemte sig derefter til at begaa Indbrudstyveri fra en Bagerforretning i Ny Kronprinsessøgade 27, Stuen, hvor Hansen og Christiansen, medens Stadi stod Vagt udenfor, skaffede sig Adgang ved at opdirke Indgangsdøren, og hvor de stjal 7 à 8 Kr. fra et uafaaeset Kassekontrolapparat.

Arrestanterne skiltes derefter, og senere samme Nat opdirkede Arrestanten Peter Hansen Indgangsdøren til den fornævnte Cigarhandel i Møllegade 1 for at begaa Tyveri og stjal der en Del Cigaretter, nogle Flasker Likør m. m. til samlet Værdi 18 Kr. samt 6 Kr. i rede Penge. Det stjaalne beroede frit fremme eller i uafaaesede Skuffer.

Af det ved dette Tyveri stjaalne modtog Arrestanten Christiansen en Del Cigaretter og Likør m. m. til Værdi ialt 12 Kr. og Arrestanten Stadi nogle Cigaretter til Værdi 1 Kr., skønt de vidste, at Hansen havde stjaalet disse Varer.

Den 17 s. M., da Arrestanten Christiansen var i Besøg hos sin Moder, Gasværksarbejder Christiansens Hustru, Anna Christensen, stjal han fra Lejlighedens Automatgasmaalers Pengebeholder, som han opbrød, 8 Kr. 30 Øre.

Arrestanten Peter Hansen deltog i Forbruget af disse Penge, skønt han vidste, at Christiansen havde stjaalet dem.

— — — — —

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse, Peter Hansen, Stadi og Christiansen efter Straffelovens §§ 228, 229, 4de Stykke, og 238, og Louis Hansen efter dens § 238 efter Omstændighederne og for Arrestanten Christiansens Vedkommende under Hensyn til Straffelovens § 37 og midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 15, Arrestanten Peter Hansen med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, Arrestanten Stadi med lige Straf i 1 Aar, Arrestanten Christiansen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og Arrestanten Louis Hansen med lige Straf i 60 Dage.

Nr. 497.

Højesteretssagfører Møller

mod

Frits Halfdan Oest (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Amager Birks Ekstrarets Dom af 10 November 1913: Arrestanterne Niels Theodor Louis Hansen og Frits Halfdan Oest bør straffes med Forbedringshusarbejde, Hansen i 1 Aar, Oest i 1½ Aar, og En for Begge og Begge for En, udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Jens Holm og R. A. B. Larsen, med henholdsvis 25 og 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 December 1913: I Henseende til den Arrestanten Niels Theodor Louis Hansen ikendte Straf og til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Arrestanten Frits Halfdan Oest bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Bing og H. H. Schmidt, betaler Arrestanterne En for Begge og Begge for En 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Oests Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frits Halfdan Oest til Højesteretssagførerne Møller og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Amager Birks Ekstraret hertil indankede Sag ere Arrestanterne Niels Theodor Louis Hansen og Frits Halfdan Oest satte under Tiltale, Førstnævnte for Tyveri, Sidstnævnte for Tyveri eller Hæleri.

Arrestanten Hansen . . .

Arrestanten Oest er født den 30 Juni 1876 og har tidligere — foruden at han under sin Militærtjeneste flere Gange har været straffet arbitrært for Disciplinærforsøelser — været anset: ved Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 10 Juni 1904 efter Straffelovens § 228, jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ved Bølling-Nørre Herreders Ekstrarets Dom af 21 August 1908 efter Straffelovens §§ 230, 1ste og 2det Stykke, og § 251, jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 2 September 1910 efter Straffelovens § 231, jfr. § 39, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 2 December 1912 efter Straffelovens § 232, jfr. § 39, samt Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Efter at det den 23 September 1913 for Politiet var anmeldt, at der kort forinden var begaaet Indbrudstyveri hos Tækkemand Johannes Henriksen, Maglebylillevej paa Amager, blev Arrestanterne endnu samme Dag anholdte som mistænkte for at have begaaet denne Forbrydelse, og under den derefter mod dem indledede Undersøgelse har Arrestanten Hansen aflagt en Tilstaaelse, der gaar ud paa Følgende:

Den nævnte Dags Formiddag gik Arrestanterne sammen fra København ud paa Amager, hvor de vilde søge Arbejde, og da de var naaede ud i Nærheden af Maglebylille, lagde de sig i en Grøft, hvor Hansen faldt i Søvn. Kort efter blev han imidlertid vækket af Oest, der sagde, at det trak, hvor de laa, og de gik da et Par Hundrede Alen længere frem, hvorefter de paany lagde sig i Grøften. Hansen faldt her paany i Søvn, men efter omtrent en halv Times Forløb blev han atter vækket af Oest, der kom med en Pakke Smørrebød og sagde, at han havde været inde i et Hus ca. 50 Alen derfra, hvor der ingen var hjemme, og at han i Husets Kælder havde taget de med-

bragte Madvarer. Oest opfordrede derefter Hansen til at følge med ind i Huset for at stjæle, og Hansen gik da med ind i den til Huset hørende Gaard, hvortil Adgangen var uhindret, og herfra steg Oest, efter at de først havde været nede i Kælderen, hvorfra der imidlertid ingen Adgang var til Lejligheden, ind i Huset gennem Køkkenvinduet, der blev aabnet af ham, uden at Hansen ifølge sin seneste Forklaring vil have set, paa hvilken Maade det skete, idet han dog i et tidligere Forhør har forklaret, at de gennem det øverste aabentstaaende Vindue fik Haspen paa det nederste Vindue lukket op, saa de kunde aabne dette og derigennem gaa ind i Lejligheden. Efter at Oest havde opholdt sig 3 à 4 Minutter i Huset, kom han tilbage og opfordrede Hansen til ogsaa at komme derind, og Hansen steg da ligeledes ind gennem Vinduet, hvorefter han fra Køkkenet gik ind i en Stue — efter hvad der fremgaar af Sagen Lejlighedens Spisestue — og fra denne ind i en anden større Stue. I denne sidstnævnte Stue stjal han 3 Papæsker, indeholdende . . .

. . . hvilke Genstande, der er vurderede til ialt 14 Kr., beroede i en uafaalet Konsol, og efter at han var gaaet tilbage til den første Stue, stjal han her et Pengebeløb — som det maa antages 28 Kr. —, der laa i en paa et Skab staaende Trækasse, og som ved hans Anholdelse delvis fandtes i en i hans Besiddelse værende til 50 Øre vurderet Skindpung, der af Bestjaalnes Hustru er genkendt som en i Køkkenet henliggende Pung med deriværende 30 à 40 Øre. Medens Hansen opholdt sig i den inderste Stue, forblev Oest i den forreste, Spisestuen, og hvad han foretog sig her, har Hansen forklaret ikke at vide Besked om.

Arrestanten Oest — der ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse bl. a. af en Portemonnæ med 2 Kr. 7 Øre, 2 Tegnebestik, 1 Sølv-Cylinderur, 1 gammel seksløbet Revolver, 2 Cigarer og en Pakke Smørrebrød — har under Sagen forklaret, at bemeldte Portemonnæ med Indhold samt Cigarerne er hans lovlige Ejendom, hvorhos han med Hensyn til den Maade, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af de øvrige forannævnte Effekter, har forklaret som følger: Medens han laa i Grøften i Nærheden af Maglebylille, kom Hansen med en Pakke Smørrebrød og sagde, at de kunde faa Vand at drikke i et Hus i Nærheden; de gik da i Forening hen til Huset og ind i Gaarden, hvor Oest drak Vand af Posten, og da han var færdig hermed, kom Hansen hen til ham og rakte ham de paagældende Genstande uden at sige, hvorfra han havde dem. Særlig har Oest benægtet at have været inde i Huset og at have set, hvorfra Hansen havde faaet Genstandene, om hvilke han iøvrigt har forklaret, at han nu godt indser, at de var stjaalne, men at han ikke den Gang gjorde sig nogen Tanke herom. Hans Forklaring gaar endelig ud paa, at han kun vilde bære Genstandene for Hansen, men ellers ikke vilde have noget med dem at gøre.

Tækkemand Henriksens Hustru, Anna Henriksen, har under Sagen forklaret, at hun efter Tyveriet har savnet bl. a. et Beløb af 2 Kr., der laa i Spisestuen i en lille Kasse i et aflaalet Skab, hvortil Nøglen laa ovenpaa Skabet. Hun har derhos genkendt de oftommeldte, i

Arrestanten Oests Besiddelse forefundne Effekter — med Undtagelse af Portemonnæen — som hende tilhørende og som hende frastjaalne samtidig med de af Arrestanten Hansen som ovennævnt stjaalne Effekter. Angaaende de af hende saaledes genkendte Effekter har hun forklaret, at de to Tegnebestik, Uret og Cigarerne havde beroet i Spisestuen, medens Revolveren havde ligget paa en Hyldede ved Kældertrappen.

Ved Arrestanten Hansens Tilstaaelse . . . Hvad Arrestanten Oest angaar, maa det efter alt foreliggende og særlig under Hensyn til, at hans Forklaringer om, hvad han ved den paagældende Lejlighed har foretaget sig og om Maaden, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af de hos ham forefundne Koster, har været i høj Grad vaklende og til Dels ganske uantagelige, samt til, at hans Fortid kendetegner ham som tyvagtig, anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at han ved et af Arrestanterne i Samraad besluttet og i hvert Fald i Hovedsagen paa den af Arrestanten Hansen omfoklarede Maade begaaet Tyveri er kommet i Besiddelse af saavel det fornævnte Beløb af 2 Kr. som af de ligeledes ovennævnte af Anna Henriksen som hende tilhørende genkendte, hos denne Arrestant forefundne Effekter, der under Sagen ere vurderede til ialt 11 Kr. 60 Øre. Forsaavidt angaar de hos Arrestanten Hansen forefundne Koster, det ovennævnte hos Arrestanten Oest forefundne Beløb af 2 Kr., Tegnebestikkene, Uret og Cigarerne m. v., vil herefter Arrestanternes Forhold være at tilregne dem som groft Tyveri, hvorimod der forsaauidt angaar Revolveren og Smørrebrødet mangler Føje til at antage, at disse Ting har beroet under saadanne Forhold, at Tyveriet af dem kan betragtes som groft.

Forinden den Arrestanten Oest inden Bølling-Nørre Herreders Ekstraret den 21 August 1908 overgaaede Dom blev afsagt, har han, da der var opstaaet Tvivl om hans Tilregnelighed, været undergivet Observation af Overlægen ved Sindssygeanstalten i Viborg. I den af denne under 3 August 1908 afgivne Erklæring angaaende Resultatet af Undersøgelsen er det bl. a. udtalt, at Arrestanten ikke er sindssyg, men at en ham ved et Selvmordsforsøg i 1896 bibragt Hjernelæsion har bevirket, at han er mindre modstandsdygtig end det normale Menneske lige overfor forbryderiske Impulser. Før Underrettsdommen i nærværende Sag blev afsagt, har Arrestanten været undergivet Observation af vedkommende Arresthuslæge, der som Resultat af sin Observation i en Erklæring af 21 Oktober 1913 har udtalt, at der efter hans Skøn ikke kan siges at være indtraadt nogen Forandring i Arrestantens mentale Tilstand siden hans Ophold paa Viborg Sindssygeanstalt, hvorved — paa dertil af Defensor for Overretten given Foranledning — bemærkes, at der efter Arresthuslægens nævnte Erklæring ikke findes aldeles tilstrækkelig Føje til paany at lade Arrestanten underkaste Observation paa en Sindssygeanstalt.

Medens Arrestanten Hansen . . . vil Arrestanten Oest — der ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 232, jfr. dens § 39, som for 5te Gang begaaet groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1½ Aar — være at anse efter bemeldte §§ for 5te Gang begaaet simpelt og groft Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændig-

heder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar, og i Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger — som det rettelig er paalagt Arresterne at udrede in solidum — tiltrædes, være dels at stadfæste, dels at forandre.

Onsdag den 18 Februar.

Nr. 510. Højesteretssagfører Winther

mod

Viggo Einer Christensen (Def. Møller),

der tiltales for uterligt Forhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Januar 1914: Arrestanten Viggo Einer Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Winther og Amdrup, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Viggo Einer Christensen til Højesteretssagførerne Winther og Møller 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Viggo Einer Christensen, der tiltales for uterligt Forhold, er født den 21 Januar 1884 og anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Maj 1906 efter Straffelovens § 177 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved samme Rets Dom af 11 Juli 1908 efter Straffelovens § 177, jfr. § 210, med Forbedringshusarbejde i 5 Aar og ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 28 September 1912 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. En Sag, under hvilken han var arresteret, sigtet for Tyveri, blev sluttet uden Tiltale den 9 Januar 1912.

Arrestanten har tilstaaet, at han siden Udstaaelsen af sin sidste Straf har behandlet 4 Drenge uterligt.

Om Arrestantens Forhold med Hensyn til de to af disse foreligger der ikke nærmere Oplysninger; det er ikke lykkedes at finde disse to Drenge.

Derimod er Arrestantens Tilstaaelse med Hensyn til de to andre Drenge bestyrket ved disses Forklaringer og det iøvrigt Oplyste; det er saaledes bevist, at han en Gang, antagelig i September Maaned 1913, og den 29 Oktober s. A. har taget hver Gang en af disse Drenge, der ere fødte henholdsvis den 1 Marts 1906 og den 13 Marts 1907, med sig i Bad, og efter at saavel Arrestanten som Drengene havde klædt sig af har gnedet Drengenes Penis med sine Hænder samt gnedet sit Lem mellem Drengenes Ben.

Under den den 19 Maj 1906 paadømte Sag var Arrestanten indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en Erklæring af 15 April s. A. udtalte, at Arrestanten er et fra Fødselen noget degenereret Individ med mangelfuldt udviklede intellektuelle Evner og noget defekt paa det etiske Omraade, saa at han maa betegnes som noget imbecil, samt at hans Modstandsevne overfor uheldige Tilskyndelser er under det normale.

Efter en af Fængselslægen den 17 December 1913 afgiven Erklæring er Arrestantens mentale Tilstand uforandret som ovenfor beskrevet. Arrestanten maa herefter anses for fuldt tilregnelig.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 185 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 263. Vindeby Andelsmejeri (Aagesen)

mod

Direktør, fhv. Proprietær H. Buch (Ingen),

betræffende Indstævntes Forpligtelser som Andelshaver i et Andelsmejeri i Henhold til dettes Vedtægter.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Marts 1913: Indstævnte Direktør, fhv. Proprietær H. Buch bør for Tiltale af Citanterne Vindeby Andelsmejeri i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betale Citanterne til Indstævnte med 50 Kroner inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den af Indstævnte den 7 Januar 1913 fremlagte Ekstrakt-Afskrift af Købekontrakt af 3 Juli 1907 fremgaar, at Originalkontrakten har været behørigt stemplet; iøvrigt intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Den under nærværende Sag af Apellanten, Vindeby Andelsmejeri, indtalte Fordring kan ikke anses som forældet, idet denne Fordring, der udspringer af det mellem Indstævnte og de andre Andelshavere i Mejeriet stiftede Interessentskabsforhold, saaledes som dette nærmere er bestemt ved Mejeriets Vedtægter, særlig den i den indankede Dom citerede Bestemmelse i disses § 5, efter sin Beskaffenhed ikke kan henføres under nogen af de Arter af Fordringer, som omhandles i § 1 i Loven af 22 December 1908.

Forsaavidt Indstævnte derhos har gjort gældende, at han i Henhold til Vedtægternes § 5 maa være fritaget for at betale det paastævnte Beløb, da Køberen af Gaarden »Sophiendal« i Købekontrakten af 3 Juli 1907 havde forpligtet sig til at indtræde i Indstævntes Forpligtelser overfor Mejeriet med Hensyn til Levering af Mælk fra Gaarden, vil der heller ikke kunne tages Hensyn til denne Indsigelse, da det efter det Foreliggende maa antages, at saadan Indtrædelse aldrig har fundet Sted fra Køberens Side.

Som Følge heraf vil Indstævnte, der ikke iøvrigt har fremsat nogen Indsigelse mod Søgsmålet, være at dømme til at betale det paastævnte Beløb med Renter.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde betale Appellanten med 300 Kr.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Direktør, forhenværende Proprietær H. Buch, bør til Appellanten, Vindeby Andelsmejeri, betale 1268 Kroner 2 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 28 Marts 1908, til Betaling sker, og Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret med 300 Kr. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kr.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I § 5 i de fra 10 Juli 1901 gældende Vedtægter for Vindeby Andelsmejeri indeholdes følgende Bestemmelser:

»Naar en Andelshaver fratræder sit Jordbrug, ophører med Mælkeproduktion for egen Regning m. v. eller afgaar ved Døden, da ophører hans Forpligtelser strax, hvis Eftermanden eller Boet indtræder i hans Forhold, overfor Mejeriet. Eftermanden skal dog, for at kunne indtræde i Formandens Rettigheder, hvilket sker uden Indskud til Mejeriet, for dettes Bestyrelse fremlægge Bevis for, at han har affundet sig med Formanden eller dennes Bo, men ellers skal

han (Andelshaveren) betale Mejeriet 2 Øre pr. Kd. af den i det sidst afsluttede Regnskabsaar leverede Mælk.«

I Henhold hertil søge Citanterne Vindeby Andelsmejeri efter Stævning af 11 Juli f. A., der faldt i Rette den 20 August, Indstævnte Direktør, fhv. Proprietær H. Buch, der som Ejer af Gaarden »Sophiendal« var Andelshaver i Mejeriet, men ved Kjøbekontrakt af 3 Juli 1907 solgte Gaarden til en ustævnt Tredjemand, som efter Citanternes Anbringende ikke indtraadte i hans Forhold til Mejeriet, til i den Anledning at betale 2 Øre pr. Kande af den af Indstævnte i Regnskabsaaet 1906—07 leverede Mælk med 1509 Kr. 90 Øre med Fradrag af hans Tilgodehavende for Mælk, leveret i Juli 1907, 241 Kr. 88 Øre, altsaa 1268 Kr. 02 Øre, med Renter heraf 5% aarlig fra Forligsmæglingens Dato, den 28 Marts 1908 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Foreløbig bemærkes, at den originale Forligsklage ikke er fremlagt under Sagen, men at der efter Citanternes ikke af Indstævnte bestridte Anbringende om dens Indhold ikke findes Grund til at betvivle, at Forligsmæglingen har angaaet Sagens Gjenstand, hvorfor der ikke findes Føje til ex officio at afvise Sagen. Heller ikke findes en af Indstævnte nedlagt Paastand om Sagens Afvisning at kunne tages til Følge, idet der ikke kan gives ham Medhold i, at Sagen ikke er behørig deduceret ved dens Inkamination.

Løvrigt paastaar Indstævnte sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at Fordringen, selv om han maatte have skyldt Citanterne det paastævnte Beløb — hvilket han bestrider —, i alt Fald er forældet ifølge Lov Nr. 274 af 22 December 1908 § 1 Nr. 1, Lit. a, jfr. § 2.

Da det i Forligsklagen, hvortil Citanterne under Sagen har henholdt sig, er anbragt, at Indstævnte fra den 10 Juli 1907 paa Grund af Salget af sin Ejendom udtraadte af Mejeriet og ophørte at levere Mælk, uden at Eftermanden indtraadte i Stedet, og da det herefter i Mangel af modstaaende særlige Bestemmelser i Mejeriets Vedtægter maa antages, at Citanterne allerede den 11 Juli 1907 kunde have krævet Indstævnte for det paastævnte Beløb, maa der gives ham Medhold i, at Fordringen, der maa anses støttet paa Overenskomst om Salg af Løssre uden at være undtagen fra Forældelse i Medfør af den nævnte Lovs § 1, sidste Stykke, er forældet i Henhold til bemeldte Lov, idet Forældelsesfristen, som paa Grund af den efter Forligsmæglingen forløbne lange Tid inden Sagens videre Forfølgning ikke er behørigt afbrudt ved Forligsklagen og ikke sees at være afbrudt ved nogen af Indstævnte afgiven Erkendelse af Gælden, herefter er udløben den 10 Juli 1912, medens Stævningen, som ovenfor nævnt, først er udtagen den næste Dag og tilmed med uforødent langt Varsel.

Indstævnte vil saaledes allerede paa Grund af det anførte være at frifinde.

Sagens Omkostninger ville Citanterne efter Omstændighederne have at betale Indstævnte med 50 Kr.

Nr. 363. **K. E. Derby**, tidligere Scheel (Selv)

mod

Forretningsfører Carl Oluf Andersen (Ingen),

betræffende en Opgørelse mellem Appellanten og Indstævnte vedrørende nogle af dem i Forening foretagne Pengeudlaansforretninger m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Juli 1913: Kontracitanten K. E. Derby, tidligere Scheel, bør til Hovedcitanten, Forretningsfører Carl Oluf Andersen, betale 177 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 19 Februar 1912, til Betaling sker, medens Parterne iøvrigt bør for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ovennævnte, af Kontracitanten den 9 Juni 1910 udstedte, og af Hovedcitanten den 18 Marts 1912 fremlagte Dokument ikke er forsynet med Stempel.

Højesterets Dom.

Saaledes som Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de under denne Del af Sagen i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsentligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Gennem et Bladadvertissement kom Hovedcitanten, Forretningsfører Carl Oluf Andersen, i Forbindelse med Kontracitanten, K. E. Scheel, der senere ved Navneforandring har antaget Navnet Derby, og som drev Forretning ved Pengeudlaan.

Hovedcitanten deltog derefter i forskellige af Kontracitanten foreslaaede Udlaansforretninger, hvortil han — Hovedcitanten — ydede de fornødne Pengemidler.

Under 9 Juni 1910 havde Kontracitanten til Hovedcitanten udstedt følgende Dokument:

»Underskrevne K. E. Scheel, Nygade Nr. 4, forpligter mig herved til at holde Hr. Forretningsfører O. Andersen skadesløs med indtil det

halve af muligt Tab, som maatte opstaa ved de af mig tilførte Udlaansforretninger.

Denne Skadesløsholdelse sker med det Forbehold, at Hr. Andersen skal lade underskrevne foretage Inkassationen af de Fordringer, som der ikke indgaa til den bestemte Tid.◀

Under nærværende efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag gaar den af Hovedcitanten endelig nedlagte Paastand ud paa, at Kontracitanten overensstemmende med Bestemmelserne i det fornævnte Dokument tilpligtes at godtgøre ham Halvdelen af Tabet paa 4 Udlaansforretninger vedrørende respektive 200 Kr., 600 Kr., 200 Kr. og 400 Kr., paa hvilke efter Hovedcitantens Anbringende er tabt ialt respektive 148 Kr., 400 Kr., 92 Kr. og 300 Kr. eller tilsammen: 940 Kr., altsaa 470 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Hovedforligsklagens Dato den 19 Februar 1912 og Sagens Omkostninger skadesløst.

I Kontrasagen paastaar Kontracitanten, der i Hovedsagen paastaar sig frifunden med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger, Hovedcitanten tilpligtet vedrørende 3 forskellige Udlaansforretninger at betale ham hans Andel i Fortjenesten paa vedkommende Laan: respektive 45 Kr., 450 Kr. og 225 Kr. samt endvidere for Ordning af en Akkord: 20 Kr., for Udarbejdelse af Omsætningsopgørelse, Konferencer med Hovedcitantens Leverandører m. v., vedrørende Erhvervelsen af en Restauratørbevilling for denne: 200 Kr., samt for Udlæg ved Repræsentation og Forhandlinger i samme Anledning: 108 Kr., eller ialt 1048 Kr., saaledes at heri eventuelt likvideres, hvad Kontracitanten maatte tilpligtes at betale Hovedcitanten i Hovedsagen, med Renter af fornævnte 1048 Kr. 5 pCt. p. a. fra Kontraforligsklagens Dato den 19 November 1912 og Kontrasagens Omkostninger skadesløst.

Hovedcitanten paastaar sig i Kontrasagen pure frifunden med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger.

Kontracitanten har i Hovedsagen paaberaabt sig, at Hovedcitanten ikke har overladt ham — Kontracitanten — at foretage Inkassationen af de paagældende Fordringer, men selv har taget denne i sin Haand, og da dette er stridende imod det af ham — Kontracitanten — i det foran citerede Dokument opstillede Vilkaar for hans Forpligtelse til at tilsvare Halvdelen af Tabet paa Laaneforretninger, anser han sig ikke pligtig at betale nogen Del af det hovedpaastævnte Beløb.

Efter den af en herværende Overretssagfører afgivne Vidneforklaring maa det imidlertid antages, at Inkassationen af de Laan, der ydedes af Kontracitanten gennem de af Hovedcitanten til Disposition stillede Beløb, foregik igennem ham, efter Konference snart med Kontracitanten, snart med Hovedcitanten, snart med dem begge.

Herefter, og da Hovedcitanten har benægtet i noget af de under Hovedsagen omhandlede Tilfælde at være optraadt uden at være i Forstaaelse med Kontracitanten, kan det saaledes af ham — Kontracitanten — for hans Frifindelse paaberaabte ikke tages i Betragtning.

Og da Kontracitanten ikke har sandsynliggjort, endsigse godtgjort, at han kunde have opnaaet bedre Resultater end de efter Hovedcitantens Anbringende foreliggende, eller at mere er indgaaet paa Laanene, vil han herefter have at tilsvare Hovedcitanten Halvdelen af Tabene

paa samtlige de omhandlede Laaneforretninger, dog med Undtagelse af Udlaansforretningen paa 600 Kr., hvorom nedenfor.

Der maa imidlertid gives Kontracitanten Medhold i, at der i Tabene maa fradrages, hvad Hovedcitanten har beregnet sig i Provision af Laanene.

Kontracitanten har i saa Henseende anbragt, at Hovedcitanten ved Ydelsen af de 2 Laan paa 200 Kr. forlods fradrog i det Kontracitanten til Laanenes Effektivering ydede Beløb for hvert af Laanene: 25 Kr.

Hovedcitanten paastaar, at de paagældende Provisionsbeløb — der efter hans Anbringende, hvori der efter det Anførte ikke kan gives ham Medhold, ikke skal fradrages de refusionspligtige Beløb — kun har udgjort hver især 18 Kr., men overfor Kontracitantens Benægtelse har han ikke godtgjort til de 2 Laans Effektivering at have ydet denne større Beløb end af ham erkendt.

Efter Hovedcitantens egen Erkendelse har han dernæst paa Udlaansforretningen angaaende 400 Kr. modtaget en Provision af 36 Kr., der efter det anførte ligeledes vil være at fradrage Tabsbeløbet.

De refusionspligtige Beløb blive herefter med Hensyn til Laanene paa 200 Kr., 200 Kr. og 400 Kr. følgende: $148 \text{ Kr.} \div 25 \text{ Kr.} = 123 \text{ Kr.}$, $92 \text{ Kr.} \div 25 \text{ Kr.} = 67 \text{ Kr.}$ og $300 \text{ Kr.} \div 36 \text{ Kr.} = 264 \text{ Kr.}$, eller ialt: 454 Kr., hvoraf Kontracitanten skal tilsvare Halvdelen eller 227 Kr.

Med Hensyn derimod til Laaneforretningen paa 600 Kr. maa det efter den af den ovennævnte Overretssagfører afgivne Vidneforklaring antages, at der fra vedkommende Laantagers Side hár været gjort reelt Tilbud om Betaling af Laanets Hovedstol, men at Hovedcitanten, da Tilbudet ikke omfattede Betaling af Renter, yderligere Provision m. v., nægtede at akceptere Budet, hvilket havde til Følge, at der paa Grund af Laantagerens efterfølgende Konkurs indtraadte Tab paa Fordringen.

Da det efter Vidneforklaringen maa antages, at Hovedcitanten optraadte meget selvstændigt ved denne Beslutnings Tagelse, og det ikke imod Kontracitantens Benægtelse af Hovedcitanten er godtgjort, at han handlede efter Kontracitantens Anvisning, findes det at maatte tilskrives Hovedcitantens eget Forhold, at der er lidt Tab paa denne Forretning, hvorfor Kontracitanten ikke vil have at tilsvare noget Beløb paa Tabet ved samme.

I Kontrasagen gaar Kontracitantens Fremstilling nærmere ud paa, at et Laan, hvorfor gaves Forskrivning for 600 Kr., men som udbetaltes med 450 Kr., blev tilbagebetalt med 540 Kr., der fuldt udbetaltes Hovedcitanten, hvorfor han — Kontracitanten — har Halvdelen af Fortjenesten: 90 Kr. eller 45 Kr. tilgode.

Ved et andet Laan blev der ved sammes Fornyelse af vedkommende Laantager betalt en Provision af 900 Kr., som Kontracitanten ligeledes paastaar, at Hovedcitanten har faaet fuldt udbetalt, hvorfor han — Kontracitanten — paa denne Post har: 450 Kr. tilgode.

Endelig paastaar Kontracitanten paa samme Maade, at ved et tredie Laan paa 2500 Kr., effektueret ved Udbetaling af 2050 Kr. og fuldt tilbagebetalt med Laanets Paalydende, har han ikke af Hovedcitanten faaet udbetalt sin Del af Provisionen, der efter det anførte

udgjorde 450 Kr., hvorfor der paa denne Post tilkommer ham 225 Kr. hos Hovedcitanten.

Mod Hovedcitantens Benægtelse har Kontracitanten imidlertid ikke tilstrækkelig godtgjort, at der paahviler Hovedcitanten nogen Forpligtelse til at betale disse Beløb, og han vil derfor forsaavidt være at frifinde for Kontracitantens Tiltale.

Kontracitanten har dernæst ikke overfor Hovedcitantens Benægtelse af at være ham noget Beløb skyldig for Tilvejebringelsen af en Akkord forelagt Retten saadanne Oplysninger, at der kunde blive Spørgsmaal om at tilkende ham det indtalte Beløb: 20 Kr. helt eller delvist.

Hvad endelig angaar de to sidst indtalte Poster: 200 Kr. og 108 Kr. vedrørende Erhvervelsen af en Restauratørbevilling for Hovedcitanten, har Kontracitanten ikke heller overfor Hovedcitantens Benægtelse godtgjort, at der for hans Virksomhed herved som af ham assereret skulde være tilsagt ham noget Honorar, endsige som af ham anført: 400 Kr., nu nedsat til 200 Kr., men der findes dog efter Omstændighederne, idet det efter det foreliggende maa antages, at Kontracitanten har udfoldet nogen Virksomhed til Bevillingens Erhvervelse for Hovedcitanten, at kunne tillægges ham vedrørende disse Poster ialt 50 Kr.

Herefter vil Kontracitanten have til Hovedcitanten at betale de fornævnte 227 Kr. med Fradrag af nysnævnte 50 Kr., altsaa 177 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Hovedforligsklagens Dato, medens Sagens Omkostninger saavel i Hoved- som i Kontrasagen vil være at ophæve.

Nr. 365. Direktør V. Riegels (Stein)

mod

Aktieselskabet Dagbladet »Hovedstaden« (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellanten trods Udeblivelse fra sin Tjeneste havde Krav paa Gage.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Juli 1913: De Indstævnte, A/S Dagbladet »Hovedstaden«, bør til Citanten, Direktør V. Riegels, betale 252 Kroner 49 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 30 Januar 1913, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det maatte befindes, at det ovennævnte Dokument af 31 December 1912 burde have været stemplet. Iøvrigt intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Direktør V. Riegels, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 31 December f. A. blev der mellem Citanten, Direktør V. Riegels, og de Indstævnte, A/S Dagbladet »Hovedstaden«, indgaaet en Overenskomst, der fikseredes ved et samme Dag dateret, kun af Citanten underskrevet Dokument, ifølge hvilket Citanten skulde forestaa Annonceafdelingen ved »Hovedstaden« mod en nærmere angiven Provision, og hvori det desuden hedder: »Gagen udbetales maanedsviis med 250 Kr.«

Citanten begyndte derefter sit Arbejde ved Bladet, men allerede den 23 Januar d. A. ophørte han med sin Virksomhed, efter hans Anbringende, fordi Bladets Bestyrelse vægrede sig ved at oprette Kontrakt med ham og derhos nægtede at indrømme ham en saadan Selvstændighed i Ledelsen af Annoncevirksomheden, som han mente at have Krav paa, hvorfor han ansaa sig for faktisk afskediget eller den indgaaede Overenskomst for faktisk ophævet og ikke traadt i Kraft. Idet han videre har anbragt, at han efter den Stilling, hvortil han var antaget, havde Krav paa Opsigelse med 3 Maaneders Varsel, har han derpaa under nærværende Sag paastaet de Indstævnte tilpligtede at betale ham Gage for Maanederne Januar til April d. A. med 1000 Kroner samt i Godtgørelse for mistet Provision i samme Tidsrum 400 Kroner, ialt 1400 Kroner, tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 30 Januar d. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte have bestridt, at der har været truffet nogen endelig Aftale mellem dem og Citanten, idet saadant først skulde ske, naar det viste sig, hvorledes hans Arbejde og Optræden iøvrigt blev. Idet de derhos have bestridt, at de have nægtet at oprette Kontrakt med ham, have de gjort gældende, at Citanten ensidig har bragt Forholdet til Ophør ved den 23 Januar d. A. uden videre at blive borte fra Kontoret og ved ikke siden at vise sig der eller paa anden Maade melde sig til Tjeneste hos dem, og de have derfor paastaet sig frifundne, hvorved de dog have erklæret sig rede til at betale Citanten Gage for Tidsrummet fra 1 til 23 Januar d. A. beregnet til 185 Kroner 49 Øre, samt Provision for samme Tidsrum opgjort til 67 Kroner, altsaa ialt 252 Kroner 49 Øre uden Renter.

Selv om der nu i Modsætning til de Indstævntes Fremstilling gaas

ud fra, at Citanten har været endelig antaget til den paagældende Tjeneste, har Citanten i hvert Fald ikke overfor de Indstævntes Benægtelse godtgjort, at de have givet ham nogen Føje til at anse sig afskediget af denne Tjeneste, og de Indstævnte ville saaledes alene kunne tilpligtes at betale ham det af dem angivne Beløb 252 Kroner 49 Øre, hvoraf de dog ville have at svare Renter som af Citanten paastaaet.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Nr. 271. Det gensidige Livsforsikringsselskab »Andels-Anstalten«, nu Andels-Anstalten »Tryg« (Bache)

mod

Overretssagfører **K. K. Heerfordt** (Graae),

betræffende Størrelsen af et Salær, som Indstævnte havde tilgode hos Appellanten.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Maj 1913: De Indstævnte, Det gensidige Livsforsikringsselskab »Andels-Anstalten«, nu Andels-Anstalten »Tryg«, bør til Citanten, Overretssagfører K. K. Heerfordt, betale de paastævnte 6573 Kr. 50 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 5 Oktober 1911, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 300 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Foruden de i den indankede Dom ommeldte Retssager har Indstævnte for »Andels-Anstalten« ført en af Anstalten mod Redaktør Levison anlagt, af Kriminal- og Politiretten den 10 September 1910 paadømt Sag angaaende formentlig Overtrædelse af det den 29 Marts 1910 nedlagte Forbud. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at tilsvare Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Det gensidige Livsforsikringsselskab »Andels-Anstalten«, nu Andels-Anstalten »Tryg«, til Indstævnte, Overretssagfører K. K. Heerfordt, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Overretssagfører K. K. Heerfordt, søgt de Indstævnte, Det gensidige Livsforsikringsselskab »Andels-Anstalten«, nu Andels-Anstalten »Tryg« i København, til at betale ham for Udlæg og Udførelse af en offentlig Forsvarskamp og nogle Retssager m. v. 6573 Kr. 53 Øre, hvilket Beløb han har opgjort saaledes:

Udlæg	773 Kr. 50 Øre	
Salær	10,000 — 00 —	
		10,773 Kr. 50 Øre
Modtaget af de Indstævnte		4,200 — 00 —
		ialt . . . 6,573 Kr. 50 Øre,

tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 5 Oktober 1911. De Indstævnte paastaa sig derimod frifundne mod Betaling af 573 Kr. 50 Øre, idet de have gjort gældende, at det nævnte, af Citanten beregnede Salær maa nedsættes til 4000 Kr. Begge Parter have nedlagt Paastand om Tilkendelse af Sagens Omkostninger.

I Begyndelsen af Aaret 1910 blev der af nogle Forsikringsselskaber rejst en offentlig Kritik mod Andels-Anstaltens Virksomhed. Denne Kritik, der dels blev fremsat i Pressen, dels gennem Cirkulærer og Pjecer, gik bl. a. ud paa, at Anstaltens økonomiske Grundlag var usikkert, og at det ikke var Andelshaverne, men Garanterne, der fik udbetalt Overskudet. Citanten blev af de Indstævnte anmodet om at yde dem Bistand mod disse Angreb; og om hans Virksomhed i denne Anledning foreligger der i Sagen følgende nærmere Oplysninger:

Efter Begæring af Citanten paa Andels-Anstaltens Vegne blev der af Byfogeden i København nedlagt 2 Forbud, nemlig den 16 Februar 1910 et Forbud overfor »De danske Livsforsikringsselskabers Forening« mod Udsendelse af et nærmere angivet Cirkulære og den 29 Marts s. A. et Forbud overfor Redaktøren af Ugebladet »Forsikringskongressen« mod Omtale af Anstaltens Ledelse og Økonomi m. v.

De saaledes nedlagte Forbud søgtes derefter stadfæstede. I Stadfæstelsessagen mod Redaktøren af »Forsikrings-Kongressen« afsagdes der den 13 Marts 1911 Dom, hvorved det nedlagte Forbud blev ophævet. Sagen mod den nævnte Forening blev hævet i September 1911, uden at Citanten havde faaet Anmodning om at bistaa ved de forudgaaende Forligsförhandlinger. I Juni 1910 anlagde Citanten Sager mod Livsforsikringsselskaberne »Fædrelandet«, »Hafnia« og »Nordisk Livsforsikringsaktieselskab af 1897«, hvorunder han paastod dem idømte Erstatning i Anledning af forskellige Angreb paa Anstalten. Den 29 Maj 1911 blev der afsagt Dom i Sagen mod »Fædrelandet«, der blev frifundet; og de to andre Sager blev derefter hævede. Foruden de ommeldte retlige Skridt udfoldede Citanten ogsaa anden Virksomhed i Anstaltens Interesse, idet han dels affattede Klager til Forsikringsraadet over de vedkommende Selskaber, dels skrev en stor Mængde Artikler i Pressen, hvori han forsvarede de Indstævnte mod de fremkomne Angreb.

Under Henvisning hertil har Citanten anført, at hans Virksomhed for Anstalten, der strakte sig over et Tidsrum af ca. 5 Fjerdingaar, var meget anstrængende, og at den var af indgribende Betydning for Anstalten, hvis Eksistens stod paa Spil. Han maatte selv samle og gennearbejde det fornødne Materiale til at imødegaa den fremsatte Kritik; og hans Arbejde med de paagældende Retssager bestod ikke alene i at udføre selve Proceduren og at foranledige de dermed forbundne Vidneafhøringer, men ogsaa i at sætte sig ind i Livsforsikringsvirksomhedens retlige og tekniske Vilkaar. Endelig har Citanten anført, at han har haft en Række Konferencer med de Indstævnte, og at han som delegeret for Anstalten har deltaget i forskellige Forligsunderhandlinger. Det er derhos oplyst, at Sagførerraadet for 1ste Sagførerkreds i Anledning af en Henvendelse fra Citanten har udtalt, at et Salær af 10,000 Kr. maa anses som et passende Vederlag for hans Arbejde i Anstaltens Interesse.

De Indstævnte have gjort gældende, at Citanten vel har udført et stort Arbejde for Andels-Anstalten, men at det beregnede Salær, 10,000 Kr., er for højt, idet der ved Fastsættelsen af Salæret bl. a. maa tages Hensyn til, at en ikke ringe Del af Arbejdet var fælles for de paagældende Retssager, der i det Væsentlige angik samme Forhold.

Der maa imidlertid gives Citanten Medhold i, at det nævnte Salær maa anses som et passende Vederlag for hans Virksomhed i Anstaltens Interesse. I Henhold hertil, og idet der ikke iøvrigt af de Indstævnte er fremsat nogen Indsigelse mod Citantens Beregning af hans Tilgodehavende, vil den af ham nedlagte Paastand være at tage til Følge saaledes, at Sagens Omkostninger bestemmes til 300 Kr.

Nr. 82. Malermester N. E. Nielsen (Selv)

mod

Skomagermester W. Mathias (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Betaling for ydet Malerarbejde m. v.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 November 1911: Indstævnte, Skomagermester W. Mathias, bør for Tiltale af Citanten, Malermester N. E. Nielsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at der ikke kan tages Hensyn til de af Appellanten ifølge Bevilling for Højesteret fremlagte nye Bevisligheder, idet der ikke med dem er forholdt overensstemmende med Plakaten af 12 Maj 1784.

For Højesteret har Appellanten nedsat sin Fordring til 1219 Kr. 72 Øre, idet han har anerkendt, dels at Indstævnte af sit Huslejekrav for Tiden April 1902 til April 1903 har tilgode 16 Kr. 70 Øre, dels at Huslejen for Tiden April 1903 til April 1904 ikke kan afregnes med et mindre Beløb end 525 Kr.

Til de med Hensyn til den Del af Sagen, som herefter foreligger til Paakendelse, i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, kan endnu føjes, at den Formodning, der efter Kontraktsforholdet mellem Parterne kunde være for, at Lejeafgiften for Aaret fra April 1902 til April 1903 er afgjort ved Arbejde, ogsaa svækkes ved den ikke ringe Uklarhed, hvoraf Appellantens Procedure lider, og ved, at han har ladet flere Aar hengaa, inden han ved Retten indtalte sit formentlige Krav paa Indstævnte. Dommen vil som Følge heraf være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Malermester N. E. Nielsen, 10 Kr.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, Malermester N. E. Nielsen, Indstævnte, Skomagermester W. Mathias, til Betaling af 1278 Kr. 42 Øre, som Indstævnte skal være ham skyldig dels til Rest for udført Arbejde, dels i Erstatning for Brud paa Aftale, med Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 3 Maj 1904 og Sagens Omkostninger.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Af Sagen fremgaar det, at Indstævnte ved Lejekontrakt af 24 Marts 1902 udlejede til Citanten fra April Flyttedag s. A. en Lejlighed samt Værksted i den Indstævnte da tilhørende Ejendom Classensgade 47 her i Staden, saaledes at Lejemaalet skulde vedvare, indtil det fra en af Siderne blev opsagt inden 1 December eller 1 Juni til paafølgende April eller Oktober Flyttedag; den aarlige Leje maa antages at være aftalt til 585 Kr.

Ved en — ligeledes den 24 Marts 1902 — udstedt Erklæring bekræftede Indstævnte, at Citanten »saalænge han bor i min Ejendom, er lovet at udføre alt Maler- og Tapetsererarbejde efter fremlagt Regning med Malermester Faldbergs Betaling, saa at al Leje afaar i Maler- og Tapetsererarbejdet«.

Det er uomtvistet, at det nævnte Tilsagn angik Classensgade 47, 49 og Livjærgergade 1, og kun skulde gælde for den Tid, Indstævnte vedblivende maatte være Ejer af vedkommende Ejendomme.

Citanten udførte nu forskelligt Arbejde i Tiden fra April til November 1902; Prisen herfor beløb sig efter Citantens Anbringende til 568 Kr. 30 Øre, der er afgjort — efter hvad Citanten hævder — ved Likvidation med Huslejen for det første Aar, men efter Indstævnets Anbringende vød forskudsvis successiv kontant Betaling af 518 Kr. 30 Øre, idet et Beløb af 50 Kr. skal være afslaaet i Anledning af, at de beregnede Priser var for høje.

I Begyndelsen af 1904 solgte Indstævnte Ejendommene, og Citanten havde da efter sit Anbringende i Tiden efter November 1902 udført Arbejde til Beløb 1261 Kr. 42 Øre; idet heraf er betalt forskudsvis à conto 200 Kr., opgør Citanten sin Restfordring for udført Arbejde til 1061 Kr. 42 Øre med Fradrag af 483 - » - nemlig Lejen for Tiden April Flyttedag 1903 til April Flyttedag 1904 585 Kr. ÷ 102 Kr., som efter Citantens Anbringende skal godtgøres ham for Afstaaelse af et Værkstedlokale i 8¹/₂ Maaned,

hvorefter udkommer 578 Kr. 42 Øre

Yderligere gør Citanten imidlertid gældende, at Indstævnte ved i Begyndelsen af 1904 at sælge Ejendommene uden at sørge for, at Citanten, der ifølge Kontrakten tidligst kunde frigøre sig for Lejemaalet til Oktober Flyttedag 1904, hos den nye Ejer opnaaede Ret til Maler- og Tapetsererarbejdet i Ejendommene i Sommerhalvaaret 1904, har tilføjet ham et Tab, som kan anslaaes til 400 - » -

Da Indstævnte dernæst, endnu medens Citanten var Lejer hos ham, har ladet en Del Malerarbejde — navnlig i Ejendommenes W. C'er — udføre af andre end Citanten, gør denne gældende, at han derved har lidt et Tab af mindst 300 - » -

og saaledes fremkommer de paastævnte 1278 Kr. 42 Øre

Med Hensyn til Kravet paa de 400 Kr. vil der nu for det første

ikke kunne gives Citanten Medhold; det maa blive paa Citantens egen Risiko, at han har undladt at foranledige optaget i Lejekontrakten Bestemmelser sigtende til i Salgstilfælde at sikre ham Arbejdet overfor Ejendommens nye Ejer.

For denne Posts Vedkommende vil Indstævnte altsaa være at frifinde.

Hvad Kravet paa de 300 Kr. angaar, gør Indstævnte gældende, at han har været berettiget til at lade det nævnte Arbejde udføre som sket, da Citanten dels skal have udført sit Arbejde slet, dels skal være optraadt paa en generende Maade overfor Ejendommens Beboere.

Hertil vil dog intet Hensyn kunne tages, da Indstævnte ikke mod Citantens Benægtelse har ført tilstrækkeligt Bevis for disse Anbringender.

Da Indstævnte dernæst har hævdet, at Tabet ikke overstiger 25 Kr., og Citanten ikke heroverfor har bevist at have lidt større Skade, vil der under denne Post kun kunne tilkendes Citanten 25 Kr.

Med Hensyn til Kravet for udført Arbejde gør Indstævnte i første Række gældende, at der i de 1061 Kr. 42 Øre skal afgaa Leje for 2 Aar, nemlig ikke alene for Tiden April 1903—April 1904 — for hvilket Tidsrum Lejen efter Indstævntes Anbringende skal komme i Afdrag med 525 Kr. — nemlig Leje 585 Kr. med Fradrag af 10 Kr. maanedlig for Værkstedlokale i 6 Maaneder og ikke som af Citanten hævdet kun med 483 Kr. — men tillige for Tiden April 1902—April 1903, saa at det er Indstævnte, der i Virkeligheden har Penge tilgode hos Citanten.

Indstævnte har i saa Henseende anbragt, at Arbejdet før November 1902 ikke — som af Citanten hævdet — er modtaget som Betaling for Leje April 1902—April 1903, men derimod er afgjort ved successive kontante à conto Betalinger, inden selve Regningen blev præsenteret.

Kvitteringerne for disse à conto Betalinger skal være gaaet til Grunde ved en hos Indstævnte i April 1910 stedfunden Ildebrand; og Citanten har paa sin Side ikke set sig i Stand til at fremlægge den Kvittering, som han vil have faaet af Indstævnte for Huslejen April 1902—April 1903.

Efter Indholdet af Kontraktsforholdet mellem Parterne maa der nu vel, idet ingen af dem har ført Bevis for deres modstaaende Anbringender, siges at være nogen Formodning for Rigtigheden af Citantens Anbringende om, at Lejen er afgjort ved Arbejde, men denne Formodning findes væsentlig svækket derved, at Indstævnte — efter hvad der er uomtvistet — for Arbejdet udført efter November 1902 har betalt Citanten à conto kontant 200 Kr.

Herefter findes Bevisbyrden for, at Huslejen April 1902—April 1903 er betalt, at maatte paahvile Citanten.

Da der saaledes maa gaas ud fra, at Indstævnte har Krav paa Husleje for 2 Aar, og Citanten ikke har godtgjort sin Beføjelse til at afregne Huslejen April 1903—April 1904 med et mindre Beløb end de af Indstævnte hævdede 525 Kr., vil Indstævnte, uden at det bliver fornødent at komme ind paa, hvad han iøvrigt har anført i Sagen, derunder de forskellige Indsigelser, han har fremsat mod den fremlagte Regnings enkelte Poster, være at frifinde i det hele for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger vil være at ophæve.

Torsdag den 19 Februar.

Nr. 117. Proprietær, Løjtnant **Oluf Jacobsen** (Asmussen)

mod

Det danske Travelskab (David),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til i Forhold til sig at betragte et Appellanten tilhørende Jordstykke som Vej.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Marts 1912: Den ovenomhandlede Jordstrimmel bør i Forhold til Citanterne, Det danske Travelskab, betragtes som Vejareal, og bør Indstævnte, Proprietær, Løjtnant Oluf Jacobsen af Skjoldgaarden, være uberettiget til at modsætte sig, at Citanterne med den til enhver Tid værende Ejer af Ordrup Jagtvej træffer Aftaler om, i hvilket Omfang der skal tilkomme Citanterne Adgang til Vejen fra deres Ejendom. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Med Hensyn til Sagens faktiske Fremstilling bemærkes, at den indankede Dom med Urette er gaaet ud fra, at den af Appellanten i 1889 anlagte Overkørsel fra Norasvej til Ordrup Jagtvej er den ene af de to i Skødets Post 4 ommeldte Overkørsler.

Efter Indholdet af Posterne 2, 3 og 4 i Skødet og de iøvrigt foreliggende, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, kan det ikke betvivles, at det har været Parternes Mening, at den Øst for Jagtvejen liggende 3 Alen brede Jordstrimmel skulde forblive hos Appellanten udelukkende for at udlægges til Vej, saaledes at den til Indstævnte solgte Grund vilde komme til at støde umiddelbart op til Jagtvejen. Herefter maa det indstævnte Selskab have Krav paa, at den omstridte Del af Jordstrimmelen i Forhold til det betragtes som Vej, og Appellanten vil ikke kunne modsætte sig, at Selskabet med rette Vedkommende træffer Aftale om Adgang fra sin Ejendom til Jagtvejen.

Som Følge heraf vil Dommen kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Proprietær, Løjtnant Oluf Jacobsen til Indstævnte, Det Danske Travelskab, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skøde af 17 Juli 1891, tinglæst 30 September s. A., solgte Indstævnte, Proprietær, Løjtnant Oluf Jacobsen af Skjoldgaarden, til Citanterne, Det danske Travsselskab, en Parcel af Skjoldgaarden, nemlig Matr.-Nr. 4 ae af Ordrup-Gentofte Sogn af Hartkorn 2 Tdr. 2 Skp. 3 Fdk. 2¹/₄ Alb. og af Areal ca. 270,120 Kv.-Al. til en Pris af 6000 Kr. pr. Td. Land, ialt 115,765 Kr. 71 Øre, for hvilket Beløb Citanterne udstedte 1ste Prioritets Obligation i det købte, medens ingen kontant Udbetaling ydedes.

Ifølge en kort forinden med Finansministeriet truffen Overenskomst — tinglæst den 17 Juni 1891 — havde Indstævnte Forpligtelse til under en nærmere angiven Eventualitet at afgive et Areal af 6 Alens Bredde langs Ordrup Jagtvej til dennes Udvidelse, hvorom der paa nævnte Tidspunkt var Planer oppe.

I Overensstemmelse hermed hedder det i Skødets Post 3.

»Da bemeldte Overenskomst eventualiter forpligter mig til at forøge Jagtvejens Bredde med 6 Alen, og da den herved solgte Parcel ikkun er fjernet 3 Alen fra Jagtvejens Østside, saa forpligter jeg mig herved til, saa længe indtil bemeldte Overenskomst er bortfalden eller opfyldt, at holde til Disposition langs Jagtvejens Vestside en Jordstrimmel paa 3 Alens Bredde. Denne Forpligtelse tinglæses som servitutstiftende paa den paagældende Strækning, som er en Del af Matr.-Nr. 4 a og 4 g af Ordrup. Dokumenter om Dele af disse Matrikelnumre kunne dog ekpederes fra Tinglæsning uden Retsanmærkning om denne Servitut, naar det ved Landinspektørrattest oplyses, at de ikke indeholde nogen Del af den omtalte Jordstrimmel.«

Den ommeldte Strimmel kom herefter til at skille den solgte Parcel fra Jagtvejens østlige Side.

I 1895—96 blev der mellem Ministeriet og Indstævnte truffet en ny Aftale, hvorefter den gamle Overenskomst bortfaldt mod, at Indstævnte ved tinglæst Deklaration paatog sig en Forpligtelse til fremtidig at betale en Andel i Statens Vedligeholdelsesudgifter til Ordrup Jagtvej, og fra 1896 er Strimlen mellem Citanternes Ejendom og Jagtvejen i Matriklen betegnet som Vejareal.

Efter at senere Ordrup-Gentofte Kommune havde overtaget Jagtvejen, der hidtil ejedes af Staten, afsluttede Indstævnte under 17 Maj 1910 en Overenskomst med nævnte Kommune, hvorved han lovede at afstaa den Grund, som maatte være nødvendig til, at Jagtvejen paa en nærmere angiven Strækning kunde blive udvidet til 20 Alen.

Udvidelsen er dernæst foregaaet paa en anden Maade, end Citanterne og Indstævnte i sin Tid tænkte sig.

I Stedet for at benyttes i sin fulde Bredde af 3 Alen er Strimlen nemlig — idet Udvidelsen af Jagtvejen væsentlig fandt Sted ved en Udvidelse af dens vestlige Side — kun delvis bleven anvendt, saa at der henligger en spidst tilløbende Trekant, der skiller Citanternes Ejendom fra Jagtvejen.

Om denne Trekant, der altsaa ikke af Kommunen er bleven anvendt til Vejens Udvidelse, og som er en Del af den i sin Tid fra

Salget til Citanterne undtagne Strimmel, er der opstaaet Uenighed mellem Parterne, idet Citanterne hævder Berettigelse for dem til at betragte den som Vej, hvorved deres Ejendom faar Facade mod Jagtvejen, medens Indstævnte hævder, at den tilhører ham uden nogen Forpligtelse til at behandle Strimlen som Vejareal.

I det ovennævnte Skødes Post 4 er det derhos bestemt, at Citanterne og senere Ejere kun har Adgang til Jagtvejen »ad de nu tilværende Overkørsler.«

Det er oplyst, at Indstævnte i 1889 havde anlagt en Overkørsel, der forbandt den af ham anlagte Vej, »Noras Vej«, med Ordrup Jagtvej, men Finansministeriet anlagde Sag mod ham bl. a. til Fjernelse af nævnte Overkørsel. Medens nævnte Sag stod paa, afsluttede han imidlertid med Ministeriet den ovenfor omtalte Overenskomst, tinglæst 17 Juni 1891, og fik derved Ret til uden Hensyn til Retssagens Udfald paa visse Betingelser at beholde Overkørslen, som maa antages at være den ene af de to, der sigtes til i Skødets Post 4.

Under nærværende — her ved Retten som vedtaget Værneting anlagte — Sag gaar Citanternes Paastand ud paa, at Indstævnte tilpligtes at anerkende, at den i sin Tid ved Salget til dem af Matr.-Nr. 4 ae undtagne 3 Alen brede Jordstrimmel, beliggende mellem den af dem købte Parcel og Ordrup Jagtvej, der ikke som forudsat fuldt ud er anvendt til Jagtvejens Udvidelse, i Forhold til Citanterne bliver at betragte som Vej, saaledes at Selskabet stadig har Façade mod Jagtvejen og er berettiget til at behandle den tilbageværende Strimmel som Vej, samt at den i Citanternes Skøde Post 4 indeholdte Bestemmelse om, at Selskabet og efterfølgende Ejere kun har Adgang til Ordrup Jagtvej ad de nu tilværende Overkørsler, ikke hjemler Indstævnte nogen Ret til at modsætte sig, at Citanterne med Vejens Ejere træffer Aftale om Adgang til Vejen i videre Omfang.

Citanterne paastaar sig derhos Sagens Omkostninger tilkendt skadesløst hos Indstævnte.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han benægter ved Skødet eller paa anden Maade at have paataget sig nogen Forpligtelse til at behandle den ommeldte Jordstrimmel, der er vedbleven at være ham tilhørende, som Vejareal og hævder, at den i Skødets Post 4 fastsatte Begrænsning i Citanternes Adgang til Ordrup Jagtvej er en ham ved Skødet forbeholdt Rettighed, der ikke kan betages ham, ved en eventuel Overenskomst mellem Citanterne og Ordrup-Gentofte Kommune som Vejens Ejer.

I Tilknytning hertil gør Indstævnte gældende, at Begrænsningen blev gjort, ikke alene fordi han paa nævnte Tidspunkt, da Spørgsmaalet om hans egne Adgangsrettigheder til Jagtvejen var Genstand for retslig Prøvelse, ikke vidste, om han kunde overdrage andre Ret til flere end de 2 uomstridte Overkørsler, men ogsaa fordi han ikke ønskede at fremme Parcel-Salg fra Citanternes Side, idet han selv ønskede at afhænde Parceller af sit øvrige Areal.

I denne Forbindelse har Indstævnte ogsaa anført, at Citanterne, der kun havde det Formaal at erhverve det til Drift af Traverbane fornødne Areal, ikke havde særlig Brug for nogen direkte Tilgræns-

ning til Jagtvejen og ej heller kunde stille Fordringer om heldig Belligenhed med Hensyn til fremtidig Parcellsalg, da de manglede Kapital og købte uden Udbetaling og til en lav Pris.

Det er uomtvistet, at der ikke i Skødet udtrykkelig er garanteret Citanterne, at den omstridte Jordstrimmel vil blive anvendt til Jagtvejens Udvidelse; men de gør til Støtte for deres Paastand gældende, at efter den paa Salgets Tidspunkt foreliggende Situation var det en saa vel for dem som for Indstævnte klar Forudsætning, at Strimlen kun af den Grund ikke skulde omfattes af Salget, at den i Overensstemmelse med Indstævntes Forpligtelse overfor Ministeriet skulde anvendes paa den tilsigtede Maade.

Den Tilfældighed, at Jagtvejens Udvidelse kom til at foregaa paa en anden Maade, kan efter Citanternes Formening ikke give Indstævnte nogen Ret i Strid med begge Parter Forudsætninger for den i sin Tid indgaaede Handel.

For saa vidt Citanterne støtter sig til det Matriklen tilførte, vil der ikke kunne lægges afgørende Vægt paa denne Tilførsel, der efter Indstævntes Anbringende endog skal være sket ved en Fejl.

For saa vidt Citanterne derhos gør gældende, at den af dem paa-beraabte Forudsætning har faaet Udtryk i Skødets Post 2, hvor der tales om »Parceller, der — grænser til . . . Ordrup Jagtvej« samt i den ovenfor citerede Post 3, ses der ikke med tilstrækkelig Sikkerhed at kunne udledes noget af disse Bestemmelers Udtryk.

Citanterne støtter sig imidlertid yderligere til en Bestemmelse i Skødets Post 4, hvorefter de skal yde en Vejafgift af 35 Øre pr. løbende Façadealen mod de to forbi Ejendommen løbende Veje — derunder Ordrup Jagtvej — »dog at Vejafgift for Façade mod Jagtvejen først kommer til at paahvile Grundene ved samme fra det Tidspunkt, da Selskabet afhænder dem til andre.«

Vel hævder nu Indstævnte, at Bestemmelsen om Vejafgift af den mod Jagtvejen vendende Grænselinie er fremkommen paa en særlig Maade, og nævnte Grænselinie kun er medtaget for at give et Maal for den Strækning, af hvilken Vejafgift skulde beregnes; men det ses dog ikke rettere, end at den paa-beraabte Bestemmelse taler for den af Citanterne hævdede Opfattelse.

Da det derhos overhovedet findes at maatte have Formodningen imod sig, at Citanterne skulde være indgaaede paa Købet paa den Maade, at Indstævnte skulde kunne faa fri Dispositionsret over det ommeldte smalle Areal, der paa en i Længdemaal temmelig betydelig Strækning — ca. 300 Alen — skiller det købte fra Jagtvejen, findes det at maatte paahvile Indstævnte at føre Bevis for sit Anbringendes Rigtighed.

Da Indstævnte ikke har ført saadant Bevis og ej heller mod Citanternes Benægtelse har godtgjort, at den i Skødets Post 4 indeholdte Begrænsning i Citanternes Adgang til Jagtvejen er at opfatte som en Rettighed for Indstævnte, hvad de brugte Udtryk ikke skønnes at tyde paa, vil der være at give Dom efter Citanternes Paastand, dog saaledes, at Sagens Omkostninger vil være at ophæve.

Nr. 284. **Enkefru Wilhelmine Breining (Rée)**

mod

Handlende, Frøken Elisabeth Christophersen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Størrelsen af det Beløb, som Indstævnte er bleven Appellanten skyldig ved Overtagelse i fast Regning af et hidtil i Konsignation værende Varelager m. m.

Sø- og Handelsrettens Dom af 6 Juni 1913: Det Beløb, som Indstævnte, Handlende Frøken Elisabeth Christophersen, i Henhold til Overenskomsten af 19 Juli 1910 er bleven skyldig til Citantinden, Enkefru Wilhelmine Breining, udgør til Rest 40,585 Kroner 04 Øre. Iøvrigt bør Indstævnte for Citantindens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citantinden til Indstævnte med 200 Kr. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger hensidder Appellantinden ikke i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand men har overtaget hans Bo som eneste og fuldmyndig testamentarisk Arving.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, vil den indankede Dom i Henhold til de i samme med Hensyn til denne Del af Sagen anførte Grunde, imod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Enkefru Wilhelmine Breining, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 8 Oktober 1907 blev der mellem Grosserer P. T. Breining og Frøken Elisabeth Christophersen indgaaet en Kontrakt, ifølge hvilken Sidstnævnte modtog i Kommission et Breining tilhørende Konsignationsvarelager, bestaaende af Parfumeri- og Toiletartikler. Forretningen havde Lokale i en af Breining lejet Butik i Frederiksberggade Nr. 40, hvor der — ogsaa forinden det her nævnte Kontraktsforholds Oprettelse — havde været Konsignationsudsalg af Breinings Varer. Butikken blev fremlejet til Frøken Christophersen ved en samtidig med Konsignationskontrakten oprettet Fremlejekontrakt. Iøvrigt var det i Konsignationskontrakten bestemt, at der ikke i Forretningen uden Breinings Samtykke maatte forhandles andre Varer end de fra ham modtagne, og at

som Følge heraf den Beholdning af kontante Penge, som til enhver Tid fandtes i Forretningen, tilhørte Breining, at Frøken Christophersen af de ved Salget indkomne Beløb var berettiget til at betale de til Driften nødvendige Udgifter samt yderligere til hendes eget personlige Forbrug at hæve et Beløb af 100 Kr. pr. Maaned, at der hyer 1 Januar skulde finde en Hovedopgørelse Sted, og saafremt denne maatte vise Underskud, skulde Breining være berettiget til at forlange Kon-signationsforholdet hævet, men saafremt Opgørelse viste Overskud, skulde der beregnes Breining 5 pCt. i Rente af Anlægssummen. Iøvrigt blev Mellemværendet ved de aarlige Opgørelser opgjort saaledes, at der af Overskudet blev udbetalt Breining $\frac{9}{10}$ og Frøken Christophersen $\frac{1}{10}$.

Den 19 Juli 1910 blev der mellem Breining og Frøken Christophersen oprettet en Tillægsoverenskomst, hvorved det blev bestemt, at til April Flyttedag 1916, da Lejemaalet angaaende Butikken fra Ejernes Side kunde opsiges eller til et saadant Tidspunkt, til hvilket Breinings Lejeret til Butikken maatte ophøre, skulde Frøken Christophersen være berettiget til ved Kontrakt oprettet direkte med Ejerne at sikre sig selvstændig Lejeret til Butikken, og samtidig skulde hun være berettiget til at forlange, at Konsignationskontrakten uden Varsel ophørte, saaledes at hele Varelageret straks overgik i fast Regning til hende som hendes Ejendom og saaledes at Inventar, Skilte etc., skulde tilfalde hende uden Vederlag. Det hedder derefter i Overenskomsten saaledes:

»Overtagelsen finder iøvrigt Sted paa Grundlag af den sidst stød-fundne Opgørelse af Varelageret med Tillæg af hvad der skyldes for senere indgaaede Varer, saaledes at nogen Optælling af Varelageret ikke finder Sted.

Skulde jeg, Grosserer Breining, afgaa ved Døden, forinden den fornævnte Overtagelse har fundet Sted, da er Frøken Christophersen berettiget til straks at overtage Varelager og Inventar i fast Regning som sin Ejendom efter de foran fastsatte Regler.

Den 9 September 1912 afgik Grosserer Breining ved Døden, efterladende en i uskiftet Bo hensiddende Enke, overfor hvem Frøken Christophersen i en den 12 s. Md. dateret Skrivelse anmeldte, at hun i Henhold til Overenskomsten af 19 Juli 1910 havde overtaget det i Forretningen værende Varelager og Inventar i fast Regning som sin Ejendom efter de i Overenskomsten fastsatte Regler. Efter nogen For-handling mellem Fru Breinings og Frøken Christophersens Sagførere lod Fru Breining den 22 November 1912 ved Stævningsmænd forkynde for Frøken Christophersen en Skrivelse af 21 s. M., indeholdende Opfordring bl. a. til Aflevering af Regnskab og af Sparekassebøger samt til at foretage forskellige Indbetalinger. Da Frøken Christophersen ikke har efterkommet disse Opfordringer, har Fru Breining derefter anlagt nærværende Sag, hvorunder hendes Paastand gaar ud paa:

at det fastsættes, at det Beløb, som Frøken Christophersen er bleven Citantinden skyldig i Henhold til ovennævnte Overenskomst,

udgør	43,804 Kr. 00 Øre
dog at heri fradrages et den 17 December 1912	
indbetalt Afdrag stort	1,825 — 17 —
<hr/>	
altsaa nu til Rest	41,978 Kr. 83 Øre

at Frøken Christophersen tilpligtes under daglig Mulkt at afgive specificeret Regnskab, omfattende Tiden fra 1 April 1912, da der sidst er foretaget Opgørelse i Forretningen, indtil den 9 September s. A. over Forretningens Indtægter, Udgifter, Beholdninger og udestaaende Fordringer,

at Frøken Christophersen tilpligtes at betale Citantinden Husleje for Forretningslokalerne for Tiden fra 9 September til Oktober Flyttedag 1912 med 690 Kr. 41 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 26 April d. A.

Indstævntes under Sagen nedlagte Paastand gaar ud paa, at det ved Dommen fastsættes, at det Beløb, som hun er bleven Citantinden skyldig for Overtagelsen af Varelageret, udgør . . 39,927 Kr. 75 Øre hvori skal fragaa det den

17 December betalte	
Afdrag	1,825 Kr. 17 Øre
samt et Beløb af	48 — 02 —
der samtidig er betalt for	
meget i Renter	<hr/> 1,873 — 19 —

saaledes at der skyldes til Rest ialt 38,054 Kr. 56 Øre

og at Indstævnte iøvrigt frifindes for Citantindens Tiltale.

Det har under Sagen været omtvistet, hvorvidt den her omhandlede Forretning var Grosserer Breinings eller Frøken Christophersens, men herpaa finder Retten ingen Anledning til at komme ind, eftersom Opgørelsen af Mellemværendet findes at maatte foregaa alene i Henhold til den foreliggende Overenskomst af 19 Juli 1910, der ved sin Bestemmelse om, at Overtagelsen skal ske paa Grundlag af den sidst stedfundne Opgørelse af Varelageret med Tillæg af, hvad der skyldes for senere indgaaede Varer og saaledes, at der ikke finder nogen Optælling af Varelageret Sted, maa anses at afskære Citantinden fra at fremsætte noget Krav paa de efter 1 April 1912 indvundne Indtægter. Det maa heraf blive en Følge, at Citantindens Krav paa Regnskabsaflæggelsen og paa et Huslejeløb ikke vil kunne tages til Følge.

Endvidere maa der gives Indstævnte Medhold i, at der ved Fastsættelsen af hendes Tilsvaer vil være at tage Hensyn foruden til Varebeholdningen pr. 1 April, som ifølge Bøgerne udgjorde 43,804 Kr., endvidere til Forretningens øvrige Aktiver, nemlig udestaaende Fordringer og Indestaaende paa Bankbøger saavelsom til de Beløb, der paa Opgørelsesdagen tilkom Breining og Frøken Christophersen som Overskud, hvorimod der ikke som Passiv vil kunne opføres et Beløb af 2500 Kr., nemlig de Breining tilkommende Renter af Anlægskapitalen, som efter det Oplyste maa antages at være udbetalt inden Opgørelsen af 1 April. Med denne Opgørelsesmaade til Udgangspunkt kommer man til en Sum af 46,006 Kr. 09 Øre, hvorfra dog yderligere, som af Indstævnte hævdet, maa drages for de i Marts 1912 leverede, i

April s. A. betalte Varer: 3578 Kr. 34 Øre, hvorved udkommer 42,427 Kr. 75 Øre, som altsaa er det Beløb, som Indstævnte skal tilsvare som Overtagelsessum.

Naar herfra trækkes Afdraget pr. 17 December 1912	1,825 Kr. 17 Øre
samt Forskellen af de betalte Renter 558 Kr. 06 Øre og 5 pCt. pro anno af 42,427 Kr. 75 Øre fra 9 September—11 December 1912: 540 Kroner 52 Øre	17 — 54 —
ialt	1,842 Kr. 71 Øre

udkommer som Rest af Overtagelsessummen 40,585 Kr. 04 Øre, som Indstævnte vil have at tilsvare.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaaet sig tilkendte, findes Citantinden at burde godtgøre Indstævnte med 200 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Hermed sluttede Højesteretsaaret 1913.

Rettelser. Pag. 106, Linie 16 foroven, staar: paastævnte, læs: paastaaede. — Pag. 108, Linie 9 foroven, staar: de Forhold, læs: det Forhold.

Færdig fra Trykkeriet den 5 Marts 1914.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.